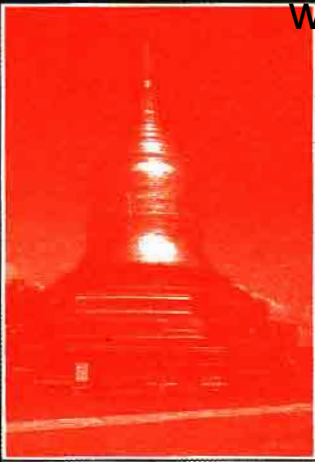

၂၀၁၆ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊ အတွဲ (၁၁)၊ အမှတ် (၃)

စာအုပ်

အိန္ဒိယ

ဘာသာရေးဘုရားသမိုင်း

- ဘုရားတစ်ထောင် အကောက်တောင်	... ဝင်းကိုဇော်	၆
- အမရပူရမြို့၏ စန္ဒမုနိဘုရား	... ကျော်လင်း(မြစ်ခြေ)	၁၆
- ပန်တိုင်ရွှေပုဋ္ဌောဆုတောင်းပြည့်ဘုရားကြီး	... လှစံ(ပညာရေး)	၄၆
- ဝိုင်းအင်းဘုရားကြီးနှင့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ	... မြချစ်(ရွှေတောင်)	၇၅
- ရွှေဂူနီဗုဒ္ဓကိုယ်စားတော်လှူဒါန်းပွဲ	... ဗေဒသုတေသီဆရာမျိုး	၉၂
- ဆင်ကျုံးဗားကရာနှင့် မယ်နုအုတ်ကျောင်းသို့	... ဝင်းကိုဇော်	၁၅၃

ဘာသာရေးသုတ/ရသဆောင်းပါး

- တစ်ယောက်ကျေးဇူး တစ်ဦးသိပါ	... မောင်ထည်ဝါ(ပျော်ဘွယ်)	၁၆
- ပဋ္ဌာန်းဆက်တို့အတွက်	... ကြည်ဝင်း(ဟင်္သာတ)	၂၃
- မဟာသတိပဋ္ဌာန်သုတ်နှင့်	... မောင်သာ(ရှေးဟောင်း)	၂၉
- သူတော်ကောင်းက သည်းခံပါသော်လည်း	... မင်းဖေမြင့်(ပုခံ)	၃၈
- တဏှာကျေးကျွန်	... မင်းမာယ	၄၁
- မြတ်ဗုဒ္ဓနှင့် သိကြားမင်း	... ဦးတင်အောင်(ဘော်ဆိုင်း)	၅၂
- သဒ္ဓါစိတ်မပါသော အသပ္ပရိသဒါန၏	... မြပဉ္စူဝေ(ကျုံမငေး)	၅၆
- ဂေါတမပုဂံ	... ကိုရွှေဝင်းသန့်	၆၅
- အမေ့အတွက် ကောင်းမှုနှင့်တောင်းဆု	... ဥသျှောင်မျိုး(လွိုင်လင်)	၈၈
- လမ်း(သို့မဟုတ်)မဂ္ဂင်	... အရှင်ကောဏ္ဍည	၁၀၂
- ကန်တော့ပန်းဆင် ပွေးပိင်သို့	... ကျော်စွာဟိန်း(ရွှေလှော်ကာ)	၁၉၅

မန္တန်၊ ဂါထာ၊ ကျင့်စဉ်

- အေးချမ်းအောင်မြင်ပထဝီဝေယမန္တန်	... ငြိမ်းဆူဆူ	၄၀
- အုတ်ဖိုဆရာတော်ကြီး၏ သစ္စာတန်ခိုး	... ရဲရဲထွန်း(ဟင်္သာတ)	၈၀
- အကြားအမြင်ရစေသောဂါထာတော်	... ဆရာနေလင်းအောင်(တွံတေး)	၈၅
- ငွေဝင်လာဘ်ရွှင်	... ရဲလေး(ဟင်္သာတ)	၁၀၀
- ကိုယ်တွေ့ အခွမ်းထက်သော လွန်ပြည်တော်ပြန်		
- စမ္မာဏ်ဂါထာကိုယ်တွေ့	... ရောပြေကျော်ဝေ	၁၁၁
- နမောတဿ လိုတရနှင့်	... ကိုရွှေမြသန်း	၁၄၃

အထွေထွေသုတ၊ ရသဆောင်းပါး

ဗျိုဝက်ဆန်းပြားကမ္ဘာခရီးသွား	... ကိုအေးမြင့်(ရှေး/သု)	၁၉
ဝန္တရရွှေတုံးကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွေ့	... ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင်	၆၈
သတင်းပုံရိပ်များ	... မောင်ဝေအေး	၁၁၆
မိညာဉ်ကပ်နေသောတောက်တဲ့	... အင်ကြင်းခိုင်(ပဲခူး)	၁၂၄
မြင်အပ်သော်လည်း	... သင်းမြအေး(ခရမ်း)	၁၆၃
စာအုပ်စင်	... သုတအံ့	၁၆၈
မြန်မာနိုင်ငံ၏နှစ်(၅၀)ဟောစာတမ်း	... မော့စရိယဦးအောင်ကျော်မိုး	၁၉၁
ဇူးဆန်းတွေလာ ဤကမ္ဘာ	... မောင်လင်းအောင်	၂၀၀
ခြံရံဆုံရထောင်အရာရှိဘဝ	... ကိုဦး(လွိုင်ကော်)	၂၁၇

ဂန္ထီရဆန်းကြယ်ဝတ္ထုများ

ဝန္တရဆန်သောတိုက်ပုံအင်္ကျီ	... ထူးလတ်	၇၈
သာဓုခေါ်ပါ	... လွန်ကျော်ဦး	၁၃၀
ဆိုစာတာကောင်းသူ	... ရှစ်ခွင်ကျော်ဖောင်တော်သီ	၁၃၉
ရေတွင်းကလေး	... မောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)	၁၄၈
ရေပြင်ပေါ်မှ သေမင်းနှင့်အပြန်အလှန်	... မောင်မောင်ကြီး(လှိုင်နယ်မြေ)	၁၇၀
မာယာများတဲ့တော	... ပေါ်လွင်ဦး(ရေ)	၁၈၁
ငွေယားစေတီတော်	... ပန်းတနော်နောင်လတ်	၂၀၈
ဆောင်းကိုးကျေး ပါးကိုးရုံ သွေးကိုးစက်	... သက်နိုင်(ကျီတ္တော)	၂၁၃
ကြံတွေ့ခဲ့ရဖူးသော လူထူးဆန်း	... အောင်ဆန်းလင်း(ဘီအေ)	၂၂၃
ဗွာသူ့အချစ်	... မောင်မောင်မိုးအောင်	၂၃၁
ထောက်တုံးကျိန်စာ	... အောင်ချစ်စိုး(လသာ)	၂၃၉
ဇွန်တော်နဲ့ ရေစက်ဆုံခဲ့သူများ	... ညီလေးငယ်(လယ်တော်)	၂၄၅
ဇူးဆန်းသောကြောင်နက်သုံးကောင်	... မြသိန်း	၂၄၉
သူငယ်ချင်းတာဝန်ကျေပါတယ်	... မောင်မြင့်မား(ဗိုလ်ကလေး)	၂၅၉

တိုင်းရင်းဆေး

အစာအိပ်လေနှင့်ဆေး	... မောင်အောင်ဝင်း(တိုင်းရင်းဆေး)	၁၁၀
ဆေးစွမ်းထက်သော နဂါးမောက်သီး	... အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်ပြေ)	၃၂၃
အိမ်ရှင်မတို့အတွက်ဆေးတစ်လက်	... ထွန်းဝေဝေစိုး(ဟင်္သာတ)	၁၄၅
ဒုလ္လာပါဒရက်မြစ်ဖြတ် အသက်ရှည်ဆေးနှင့်	... ကျော်သန်းစံ	၁၇၃
ဆိပ်ဖူးပင်နှင့်	... ကိုသက်ရှည်	၁၈၀
အပူအကြိတ်အသားမာနာအတွက်	... လူ့စွမ်းမြင့်(နတ်မောက်)	၁၈၉
ပေါးကြိုးသည်းခြေနှင့်ဆေးအသုံး	... ဆရာဦးရွှေထွန်းဇံ(ရွှေတော်ကား)	၂၀၆
ဆီးအတွက်ဆေးမဝက်ပါ	... လင်းထက်(အင်းတော်ကြီး)	၂၁၂
အစာမှားအဆိပ်သင့်လျှင်	... နတ်မောက်မှတ်ကျောက်	၂၂၈
ဆေးဖက်ဝင်နန္ဒင်းနှင့် ...	... မင်းချစ်ကျော်(ဟင်္သာတ)	၂၂၉

အယ်ဒီတာချုပ်

မောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ

နေလရောင်

ဖျတ်ဒါရီနှင့် အတွင်းပိုင်း

မိုးမင်းသက်

ထွက်ပုံအဖွဲ့

စန်းစန်းထွေး

ဖြန့်ချိရေးနှင့် ပြင်ပဆက်သွယ်ရေး

ယဉ်မင်းဆု (ယုန်လေး)

ဖျတ်ဒါရီစာလုံးပိုင်း - ကျော်မင်းမောင်

ဖျတ်ဒါရီစာပန်းချီ - မောင်မြင့်ဌေး

အတွင်းသရုပ်ဖော်ပန်းချီ

ဝင်းသိန်း၊ မောင်မြင့်ဌေး၊ ရန်နိုင်ညို၊ သန့်စင်

ရဲရင့်နိုင်၊ အောင်နိုင်လတ်၊ ကျော်ဦး၊ စကျီ

ကျော်မိုးညို၊ ဆူးထက်အောင်၊ ပညတ်

ထုတ်ဖို - (၂၄၀၀)ကျပ်

အုပ်စု - (၅၀၀)

ထုတ်ဝေသူ

ဦးညိုဇော်ထွဋ် (၀၁၁၀၀)

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းမှုနှင့် ဖြန့်ချိရေး

အမှတ်-၁၇၉၊ တတိယထပ်(၆) (၃၁)လမ်း(အထက်)

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၀၉-၅၅၅၈၆၂

အတွင်းမလင် - ကိုမျိုးညွန့် (A7 Group)

စာအုပ်ချုပ် - ဦးတင်လှ

ဖျတ်ဒါရီနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်

ဒေါ်ကျင်ယုံ(ကောင်းစံပုံနှိပ်တိုက်) (၀၀၀၅၃)

အမှတ်(၂၇၉/ခ) ၄၀-လမ်း၊

အမှတ်(၉)ရပ်ကွက်၊ ကျောက်တံတား။

ပန္နလေး ထွန်းဦးစာပေ

ရုမ်းတောင်၊ ကယား မိလျံနာစာပေ

မော်လမြိုင် ကျော်ကျော်

ပြည် သုခ၊ နေစေး

နေပြည်တော် မြတ်ရွှေတောင်စာပေ

နေပြည်တော်ယဉ်းမနား ပြုံးဝေလွင်စာပေ

ပဲခူး သဇင်

ဟင်္သာတ တာလေးမောင်

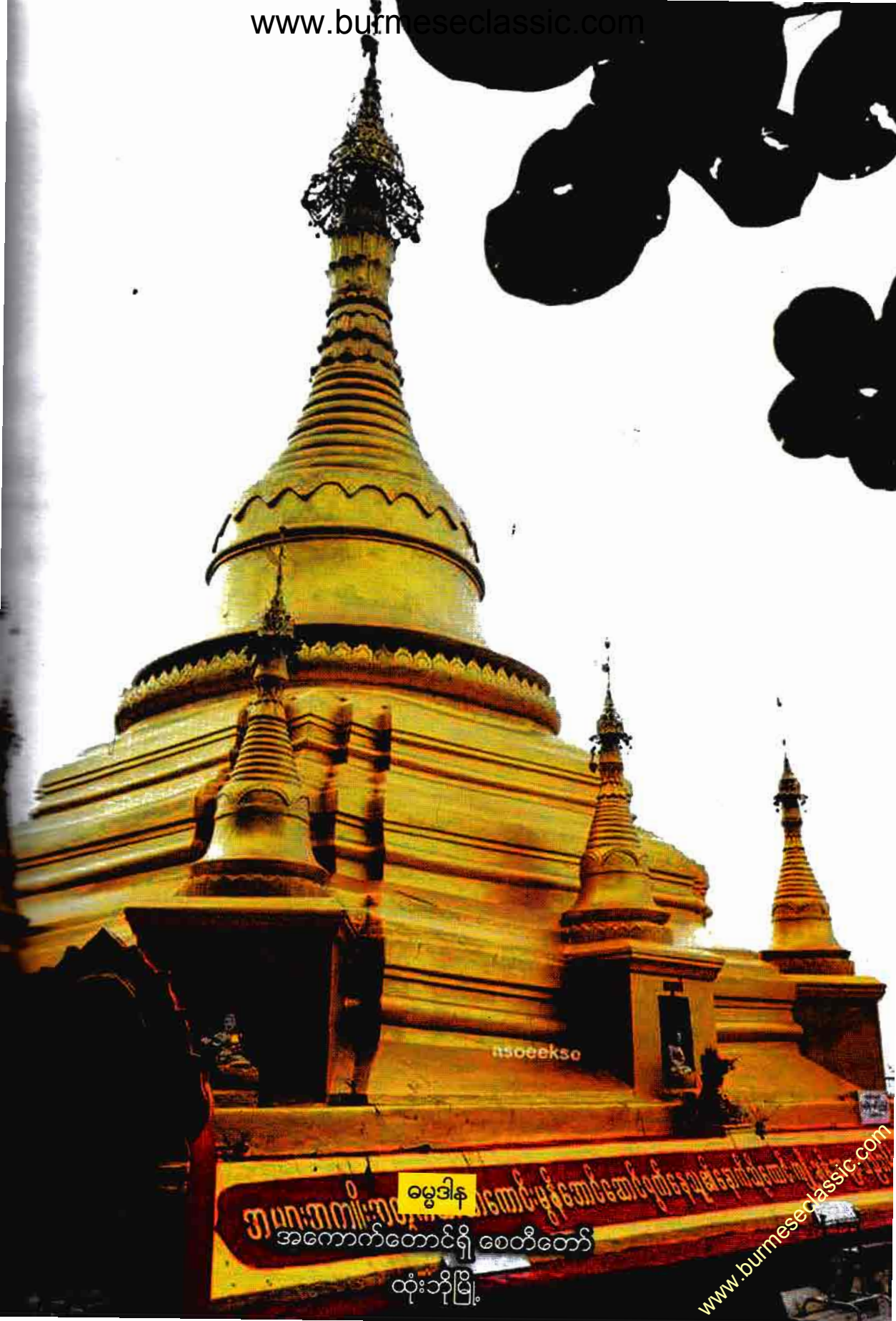

အဆောင်၊ အစီအရင်၊ ယတြာ

- ပေါက်ကွဲသံစဉ်မကြားချင်သော်လည်း ... ကျော်မိုးလွင်(ဝါးခယ်မ) ၁၂၀
- သီလရှင်ကြီး၏လမ်းညွှန် ... ခေတ္တရာဆရာကျော် ၁၂၆
- ဒေါနခရမ်းနုကျောက် အဆောင်စေတီငယ် ... ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင် ၁၇၆
- ကံပွင့်လာဘ်ပွင့်အဆောင်ရုပ် ... အောင်ကောင်းမြ(သာကေတ) ၁၇၈
- သရက်ပင်နှင့် ပိနဲ့ပင်တို့အတွက် ... ရောမြေကျော်ဝေ ၁၉၀
- အကြွေးငွေပြန်ရစေ ... ဂန္တီရဆရာလှမျိုး ၂၅၇
- ငွေဝင်လမ်းတွေပွင့်ပါစေ ... ခန့်ကျော်စွာ ၂၆၃

နက္ခတ်၊ ဗေဒင်ဟောကိန်းများ

- ၇ ရက်သားသမီးများအတွက် အောင်အတိတ် အောင်နိမိတ် ... သက်နှင်းဆွေ (ပုပ္ပါး) ၈၂
- အကြံပြုစာမျက်နှာ ... ခေတ္တရာဆရာကျော် ၁၁၃
- ၂၀၁၆၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ပြန်မာ့ဆယ့်နှစ်လရာသီပွားများ ... ခန့်ကျော်စွာ ၁၃၅
- နာမက္ခရာဆန်း ... ဂန္တီရဆရာလှမျိုး ၁၆၆
- ၂၀၁၆၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ၁၂ ရာသီခွင်နှင့်သင့်ကံတရား ... တက္ကသိုလ်စိုးမိုးနိုင် ၁၈၅
- တားရောဂန္တီရက်ကြမ္မာဟောကိန်း ... သဘာဝဓမ္မဆရာ သက် ၂၆၅

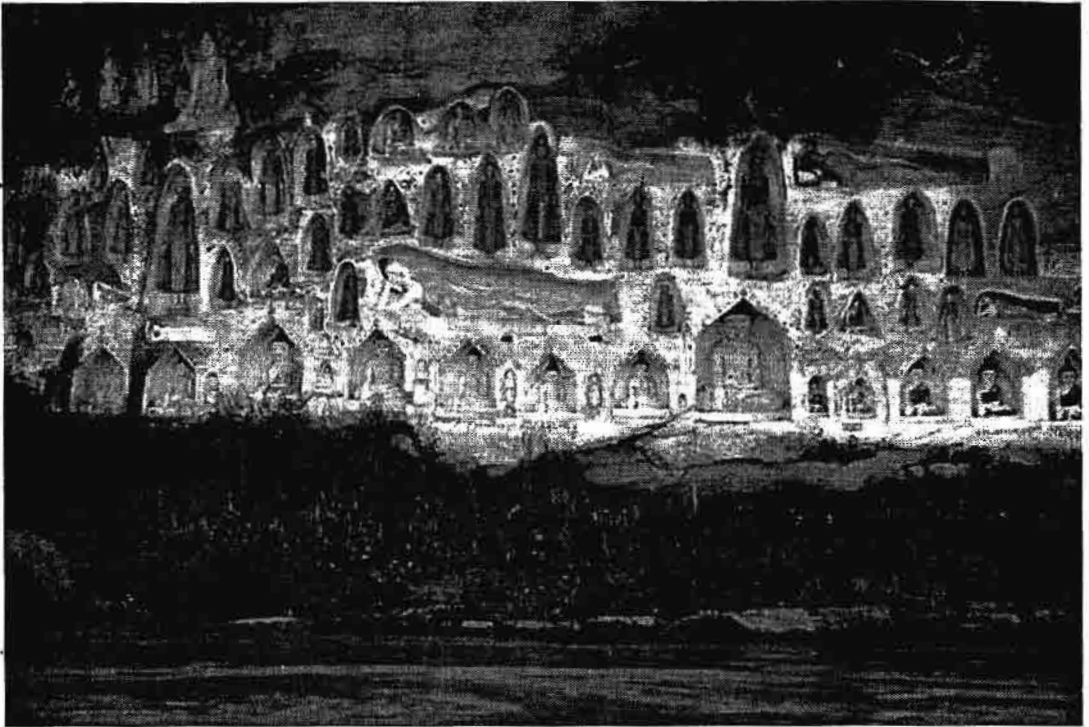
၂၀၀၆.၆.၁၀

ဤစာတမ်းသည် အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့်သာ ဖော်ပြပါရှိပါသည်။
အကောက်တောင်ရှိ စေတီတော်
ထိုးဘိုမြို့

ဘုရားတစ်ထောင် အကောက်တောင်

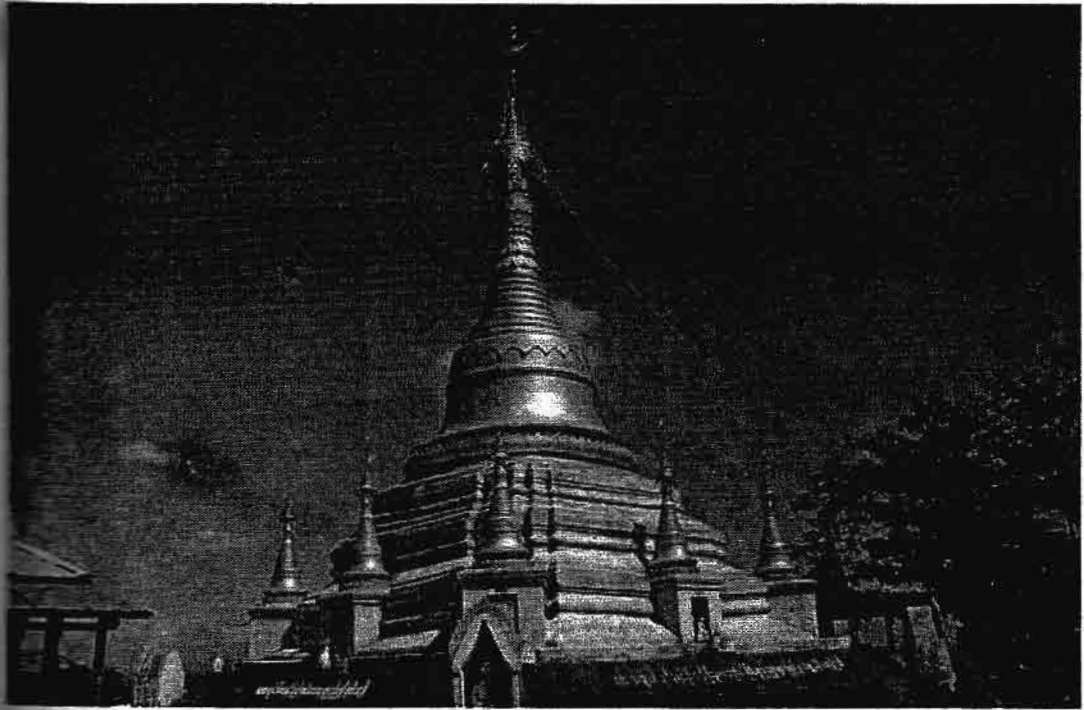
/ ဝင်းကိုဇော် /

ပြည်မြို့နယ်၊ မော်တရီ သရေခေတ္တရာ ပျူမြို့ဟောင်း
သို့ ရောက်ရှိနေကြသည့် ကျွန်တော်တို့သည် ရန်ကုန်သို့
မပြန်မီ ရောဝတီမြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းရှိ အကောက်
တောင်သို့ သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါသည်။ ကျွန်တော်
သည် သရေခေတ္တရာသို့ ရောက်ဖူးသော်လည်း ရန်ကုန်
တက္ကသိုလ်၊ နိုင်ငံရေးသိပ္ပံ ဒီပလိုမာကျောင်းသား ကိုဇေယျာ
ထွန်းက သူတို့နှင့် အတူလိုက်ပါရန် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သဖြင့်
သရေခေတ္တရာသို့ စတုတ္ထအကြိမ် ထပ်မံရောက်ရှိခဲ့သည်။

ကိုဇေယျာထွန်းနှင့်အတူ သူ၏ အတန်းဖော်များ ဖြစ်
ကြသည့် ကိုခိုင်ဇေဝင်းနှင့် နန်းလှအေးတို့ လိုက်ပါလာ

ကြသည်။ သူတို့အားလုံးသည် ငယ်ရွယ်နုပျိုသော ကျောင်း
သားလေးများဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း သွက်လက် ထက်မြက်
နေကြကာ၊ တစ်လ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်လ တစ်ကြိမ်ဆိုသကဲ့သို့
ခရီးထွက်လေ့ရှိကြပြီး နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး ဗဟုသုတများကို
လိုက်လံရှာဖွေ စုဆောင်းနေကြသူများ ဖြစ်ကြပါ၏။
ကိုဇေယျာထွန်းနှင့် ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊
နိုင်ငံတကာ ဆက်ဆံရေးပညာဌာနတွင် လွန်ခဲ့သော ၄နှစ်
က သင်တန်းအတူတက်ခဲ့ကြကာ၊ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြသည့်
သူသည် ကျွန်တော်၏ သားအရွယ်သာဖြစ်သော်လည်း
သူငယ်ချင်းများကဲ့သို့ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြကာ၊ ကျွန်တော်တို့

ဆောက်သည် မကြာခဏ ခရီးအတူသွားဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။ လူတစ်ယောက်အကြောင်းသိလိုလျှင် ခရီးအတူသွားကြည့်ပါဟု ဆိုကြသည်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ အတူခရီးသွားဖြစ်ကြသည့်နောက်ပိုင်းတွင် တစ်ဦးကို တစ်ဦး ပိုမိုသိသွားလာကြကုန်၏။ ခင်မင်မှု ခိုင်မာလာခဲ့ကြပါသည်။ သူ့အဖွဲ့အစည်းနှင့်ဆက်သွယ်လည်း ကျွန်တော်၏ သားအရွယ် သီးအရွယ်လေးများသာ ဖြစ်ကြပြီး ကျွန်တော်တို့သည် ခင်မင်စွာတွင်းမှာပင် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ပြည်မြို့မှ ရော့တီမြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ နဝဒေးတံတားကို ဖြတ်ကျော်၍ ဥသျှစ်ပင်သို့ နှစ်လှည့်လာပြီးမှ ဥသျှစ်ပင်လမ်းဆုံတွင် လက်ဝဲဘက်သို့ ကွေ့၍ ပုသိမ်-မုံရွာလမ်းအတိုင်း တောင်ဘက်သို့ လာခဲ့ကြသည်။ ပန်းတောင်းမြို့နယ်အတွင်းရှိ ထုံးဘိုမြို့သည် ပုသိမ်-မုံရွာလမ်းမမှ ရော့တီမြစ်ဘက်သို့ တစ်မိုင်ခွဲသာ ကွာဝေးသဖြင့် မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း ထုံးဘိုမြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ ထုံးဘိုမြို့တွင်းသို့ ဝင်လာသည်နှင့် အာဇာနည်အနီးသားခေါင်းဆောင် သခင်မြ၏ မတ်တတ်ရပ်နေသည့် နေထုကို ကားလမ်း၏ ယာဘက်ဘေးတွင် မြင်ကြရသည်။ ထုံးဘိုသည် အာဇာနည်ခေါင်းဆောင် သခင်မြ၏ ဇာတိမြေဖြစ်၍ ကျော်ကြားသကဲ့သို့ အကောက်တောင်သို့ သွားသည့် လမ်းအဖြစ်လည်း ထင်ရှားပေသည်။

လွန်ခဲ့သော လေးငါးနှစ်မှစ၍ ပြည်တွင်းပြည်ပ ခရီးသွားများအကြား ထင်ရှားလာခဲ့သည့် ခရီးသွားလုပ်ငန်း နယ်မြေတစ်ခုဖြစ်သည့် အကောက်တောင်သည် ရော့တီတိုင်းဒေသကြီး၊ ကြံခင်းမြို့နယ်တွင် တည်ရှိကာ၊ ပြည်မြို့နယ် ပန်းတောင်းမှ လွယ်ကူစွာ သွားရောက်နိုင်သည်။ ပုသိမ်မှ လာသည်ဖြစ်စေ၊ ဥသျှစ်ပင်မှ လာသည်ဖြစ်စေ ပုသိမ်-မုံရွာလမ်းမကြီး၏ မိုင်တိုင် (၁၄၄၅)ရှိ ထုံးဘိုသို့ ဦးစွာ သွားကြပြီးမှ စက်လှေများဖြင့် အကောက်တောင်သို့ သွားရောက်လေ့ရှိကြသည်။

ထုံးဘိုမြို့တွင်းသို့ ဝင်လာသည် ကတ္တရာလမ်းအဆုံးတွင် ရော့တီမြစ်ပြင်ကျယ်ကြီး ကမ်းစပ်၌ အကောက်တောင်သို့ သွားသည့် မော်တော်ဆိပ်ကို မြင်ကြရသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မော်တော်ဆိပ်အနီးရှိ စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် ခေတ္တဝင်ရောက်ရပ်နားခဲ့ကြသည်။ ကိုဇေယျာထွန်းက ခရီးသွားလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ဖူးသော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး နိုင်ငံအနှံ့ရောက်ရှိဖူးသူလည်းဖြစ်ရာ ဆိုင်ရှင်နှင့် သိကျွမ်းပုံရပြီး အကောက်တောင်ခရီးသွားအခြေအနေများကို မေးမြန်းစုံစမ်းပြီး ကျွန်တော်တို့အားလုံး ထိုဆိုင်တွင် အအေးသောက်၍ ခေတ္တမျှ နားနေပြီးနောက် ကားကို ထိုဆိုင်မှာပင် အပ်နှံခဲ့ကာ၊ စက်လှေဆိပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြပါသည်။

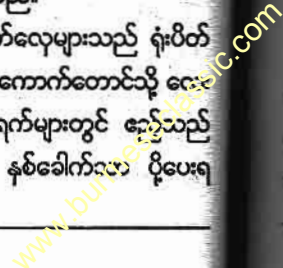
အကောက်တောင်သို့သွားသည့် မော်တော်ဆိပ်တွင် စက်လှေ (၃၅)စီး အလှည့်ကျ ပြေးဆွဲလျက်ရှိသည်။ စီးလုံး သွားလိုသူများအား စက်လှေအငယ်တစ်စီးလျှင် (၁၂၅၀၀) ကျပ်၊ စက်လှေအကြီးတစ်စီးလျှင် (၁၅၀၀၀)ကျပ်နှုန်းဖြင့် အကောက်တောင်သို့ အသွားအပြန်ပို့ဆောင်ပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ လေးဦးသည် မော်တော်ငယ်တစ်စီးကို ငှားရမ်း၍ ရှေ့ဝတီမြစ်ကြောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ စက်လှေအငယ်ဆိုသော်လည်း လူ (၁၅)ယောက် ချောင်ချိ သက်သာစွာ စီးနိုင်သည်။ စက်လှေပေါ်တွင် ခရီးသည် များထိုင်ရန် လှေနံဘေးနှစ်ဖက်တွင် ခုံတန်းလျားရှည်များ တပ်ဆင်ထားပြီး အသက်ကယ်အင်္ကျီများကိုလည်း ချိတ်ဆွဲပေးထားသည်။

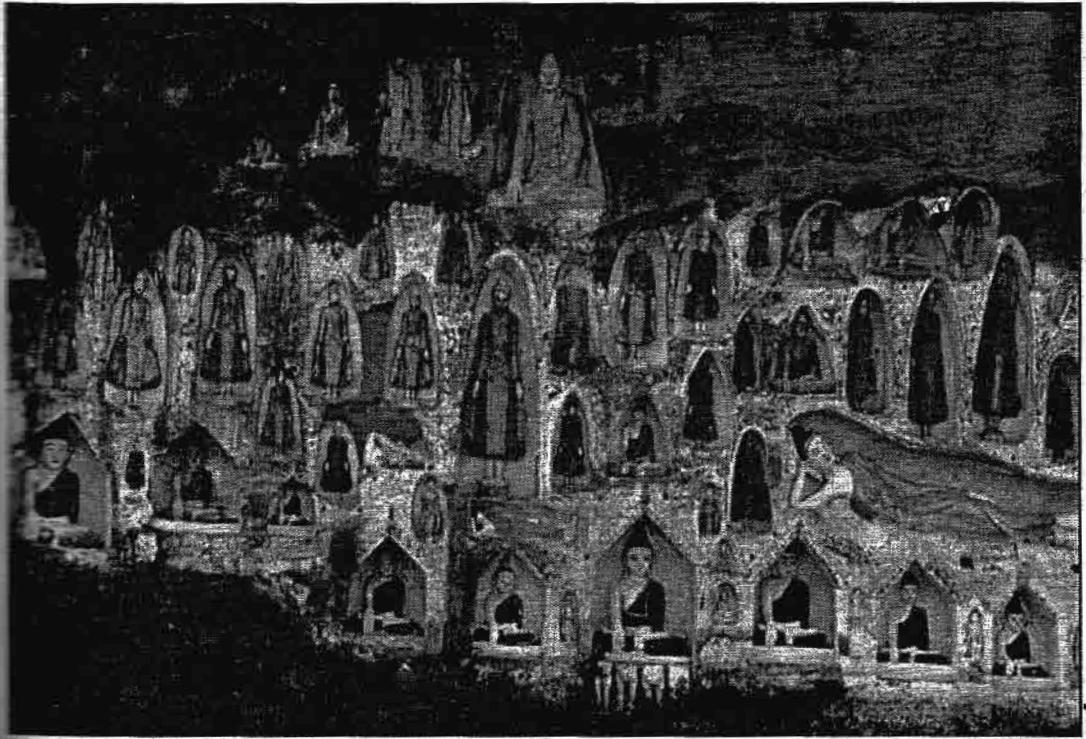
ရေစုန်ဖြစ်သောကြောင့် အကောက်တောင်သို့ ၁၅ မိနစ်သာ မောင်းရမည်ဖြစ်ကြောင်း စက်လှေမောင်းသည့် လူငယ်လေးက ပြောပြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ထုံးဘိုမှ အသက် ၁၂နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်လည်း လိုက်ပါလာသည်။ သူတို့က ဧည့်သည်များကို အကောက်တောင်အကြောင်း ရှင်းပြရန် လိုက်လာကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း

ပြောကြသည်။ ထုံးဘို မော်တော်ဆိပ်တွင် လမ်းညွှန်လုပ်သည့် ကလေးငယ်အယောက် (၄၀)ရှိကာ စက်လှေများတွင် အလှည့်ကျ လိုက်ကြကြောင်း၊ သက်ကြီးရွယ်အို ခရီးသည်များ ပါလာပါက အကောက်တောင်ပေါ်သို့ တက်ရာတွင် ဝိုင်းဝန်းကူညီလေ့ရှိကြပြီးနှင့် အကောက်တောင်နှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့ သိသမျှကို ပြောပြကြသည်။ ခရီးသည်များက ပေးသော မုန့်ဖိုးများကို သူတို့ ရရှိကြသည်။

ကလေးငယ်များသည် ကျောင်းနေသည့် အရွယ်လေးများသာဖြစ်ကြပြီး ကျောင်းနေသူများ ရှိသကဲ့သို့ ကျောင်းမနေနိုင်တော့သည့် ကလေးများလည်း ရှိသည်။ နွမ်းပါးချိုင့်ကြသည့် ကလေးငယ်များကို ကြည့်ကာ ကျွန်တော်တို့ သနားမိခဲ့ကြသော်လည်း တွေ့ရှိခိုက် ခဏတွင် မုန့်ဖိုးပိုက်ဆံများပေးပေးရုံမှလွဲ၍ ဘာမှလုပ်မပေးနိုင်ခဲ့ကြခြင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ထုံးဘို မော်တော်ဆိပ်မှ စက်လှေများသည် ရုံးပိတ်ရက်များတွင် ခရီးသည်များအား အကောက်တောင်သို့ လေးငါးခေါက် ပို့ပေးရလေ့ရှိပြီး ရုံးဖွင့်ရက်များတွင် ဧည့်သည်အလာနည်းသဖြင့် တစ်ခေါက် နှစ်ခေါက်သာ ပို့ပေးရ

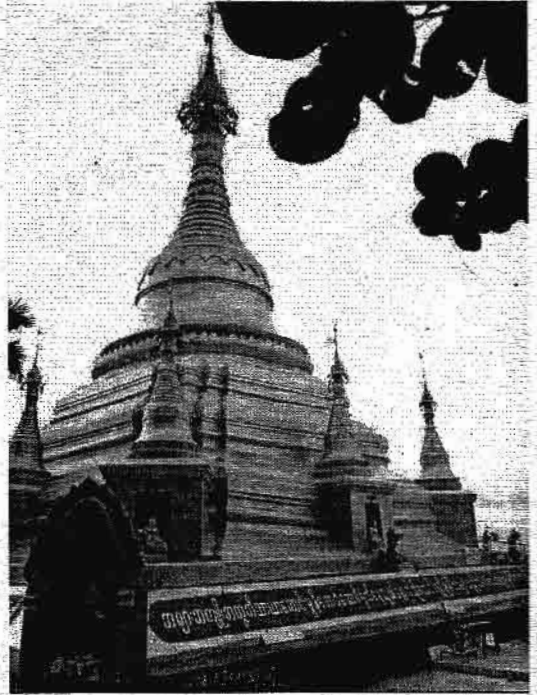
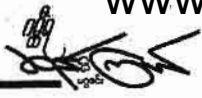

ကြောင့် စက်လှေမောင်းသည့် လူငယ်လေးက ပြောပြသည်။
 မြားများလည်း စက်လှေများနှင့် လိုက်ကြရပြီး တစ်ရက်
 သို့ (၂၀၀၀)ကျပ်မှ (၅၀၀၀)ကျပ်ကျော်အထိ ရရှိကြ
 ကြောင်း သိခဲ့ရသည်။ ထိုငွေကြေးသည် သူတို့အတွက်
 အသက်မွေးဝမ်းကျာ၊ မိသားစုတစ်ရက်စာ စားသောက်နိုင်ကြ
 ကြောင်း မိဘများကိုယ်တိုင်က ကလေးများကို လမ်းညွှန်လုပ်

ကိုင်စေကြောင်း သိရှိရသည်။ အကောက်တောင်ကို မှီခို
 လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြသူများသည် ဧည့်သည်အစားများ
 သည့် နွေရာသီတွင် အလုပ်လုပ်ကြရပြီး မိုးကာလတွင်
 အခြားအလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ကြကြောင်းလည်း သိရှိခဲ့ရ
 ပါသည်။
 အကောက်တောင်သည် ရောဝတီမြစ်အနောက်ဘက်

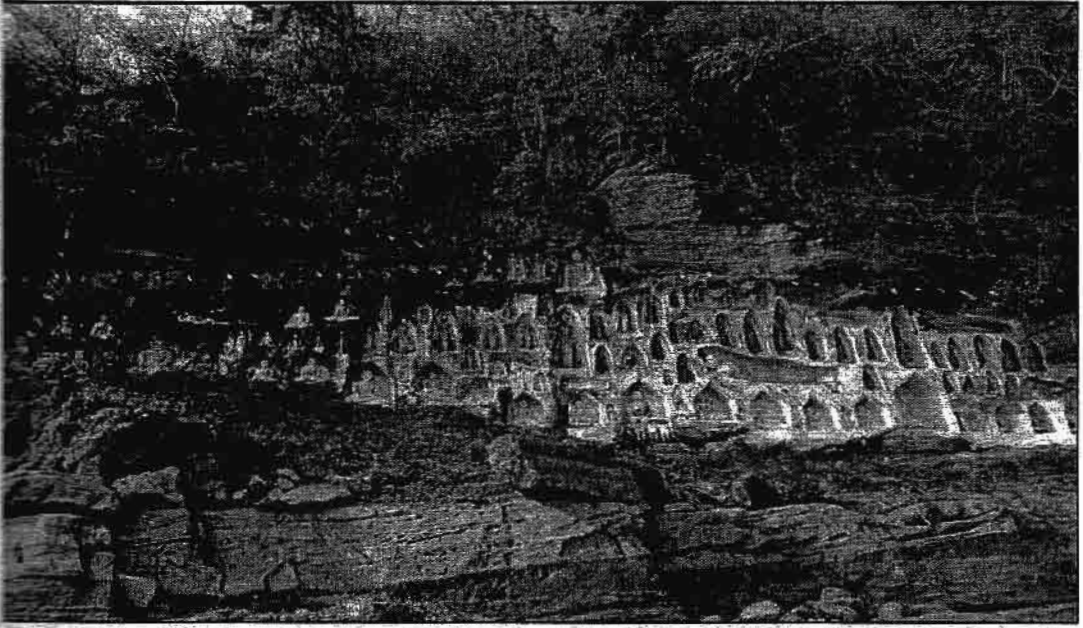
www.burmeseclassic.com

ကမ်းပါးတွင် တည်ရှိပြီး မြစ်ရေမျက်နှာပြင်မှ ပေ (၁၀၀၀) မြင့်သည့် ကမ်းပါးနံရံတွင် ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်များကို ထုလုပ်ထားသဖြင့် ထိုရုပ်ပွားများကို ကြည့်ရှုရန် ပွင့်လင်းရာသီတွင် ဘုရားဖူးများ လာရောက်လေ့ရှိကြသည်။ ပြည်မှ အကောက်တောင်သို့ စက်လှေဖြင့် စုန်ဆင်းပါက တစ်နာရီခန့်ကြာပြီး ကြိမ်း မြစ်ဆိပ်မှ လာပါက ရေနံနံ့ဖြစ်သော်လည်း နာရိဝက်

နီးပါးသာ ကြာမြင့်သည်ဟု သိရှိရသည်။ အကောက်တောင်သို့ ကြိမ်းမှ လာခြင်းထက် ထုံးဘိုမြို့မှ လာခြင်းက ပိုမိုအဆင်ပြေချောမွေ့သဖြင့် ဘုရားဖူးများသည် ထုံးဘိုမော်တော်ဆိပ်မှ စက်လှေများဖြင့် အကောက်တောင်သို့ အများဆုံး လာရောက်လေ့ ရှိကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ စီးနင်းလာသော စက်လှေသည်

www.burmeseclassic.com

ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီးနှင့် ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး နယ်နိမိတ် ချောင်းငယ်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာချိန်တွင် ကြံခင်းမြို့နယ် ဘက် ကမ်းပါးတွင် “ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီးမှ ကြံဆိုပါ၏” ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို မြင်ကြရသည်။ တိုင်းဒေသကြီး နှစ်ခုအကြားမှ ချောင်းလေးကိုလွန်လာသည်နှင့် ရောဝတီ မြစ်ကမ်းပါးနံရံတွင် ထွင်းထုထားသည့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များ ကို စတင်မြင်တွေ့ကြရသည်။ စက်လှေမောင်းသည့် လူငယ် လေးက စက်ရိုက်လျှော့ကာ ကမ်းအနီးမှ မောင်းပေးသဖြင့် ရုပ်ပွားတော်များကို ဓာတ်ပုံများ ရိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ ရုပ်ပွား တော်များကို အရွယ်မျိုးစုံဖူးတွေ့ကြရကာ မြစ်အတွင်းမှ မြင်ရ ဖူးရသည့် မြင်ကွင်းသည် အလွန်လှပ ကြည်ညို ဇွယ်ဖြစ်သောကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံ နေရာအနှံ့မှ ဘုရားဖူး များသည် အကောက်တောင် ရုပ်ပွားများကို စက်လှေများ ခြင့် လာရောက်ကြည့်ရှုကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသည့် မော်တော်သည် အကောက်တောင်အောက်ခြေ မြစ်ကမ်းတွင် ရပ်နားလိုက် သည်။

“အစ်ကိုတို့...မော်တော်လက်မှတ်လေးတွေ သိမ်း ထားပါ။ အစ်ကိုတို့ ပြန်ဆင်းလာရင် ဂိတ်မှာ ပြလိုက်ပါ။ အစ်ကိုတို့ စီးရမယ် မော်တော်ကို ဂိတ်က ပြောပါလိမ့်မယ်” ဟု မော်တော်မောင်းသည့် လူငယ်လေးက ရှင်းပြ သည်။

“ကျွန်တော်က ထုံးဘိုကို ပြန်တက်ရမှာမို့ အစ်ကိုတို့ နဲ့ တွေ့ချင်မှ တွေ့ရတော့မှာ”

ဟု ရည်မှန်စွာ ပြောပြနေသည့် လူငယ်လေးသည် ကျွန်တော်တို့ကို နှုတ်ဆက်ကာ မြစ်အတွင်း ကျန်နေရစ်ခဲ့ သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် သောင်ပြင်ကို ဖြတ်သန်းလျှောက်

လာကြကာ တောင်ခြေသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ တောင်တက်လမ်းတစ်လျှောက် မတ်စောက်သော နေရာများတွင် အုတ်လှေကားများ ပြုလုပ်ထားကာ၊ စတီးလက်ရန်းများ တပ်ဆင်ထားသည်။ ပြေပြစ်သော နေရာများတွင် မြေသားလမ်းအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြပြီး ကမ်းပါးနံရံတွင် ထွင်းထုထားသော ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုများကို အနီးကပ် မြင်တွေ့ကြရပေသည်။ ရုပ်ပွားတော်များသည် လက်ရာနှစ်မျိုးဖြစ်ကာ၊ အကြမ်းအားဖြင့် ကုန်းဘောင် ခေတ်ဦးပိုင်းနှင့် ခေတ်နှောင်းပိုင်းလက်ရာဆင်းတုများဟု ခွဲခြားနိုင်သည်။

ပြည်ပြည်မှန်မှန်တက်လာကြသည့်တိုင် အကောက်တောင်ထိပ်သို့ ရောက်ရှိချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ မောနေကြပြီဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း တောင်ထိပ်မှ မြင်နေရသည့် ရောဝတီမြစ်ပြင်၏ လှပသော သဘာဝ ရှုခင်းများကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အမောပြေခဲ့ကြရပါသည်။ အကောက်တောင်ပေါ်ရှိ ဓမ္မာရုံတစ်ခုတွင် လာသမျှ ခရီးသည်များကို သက်သတ်လွတ် ထမင်းကျွေးနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် လိုက်ပါလာသော ကလေးနှစ်ယောက်လည်း ကျွန်တော်တို့နှင့် တောက်လျှောက်ပါလာကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တောင်ပေါ်တွင် သီတင်းသုံးကာ အကောက်တောင်ကို စောင့်ရှောက်နေသည့် ဆရာတော် ဦးညွှန်ဝိပဿနာကို ဖူးမြော်ရန် ကျောင်းဆောင်ပေါ်သို့ သွားခဲ့သော်လည်း ဆရာတော် မရှိသဖြင့် ဦးဇင်းတစ်ပါးကို ခေါ်ခေါ်ချကာ အလှူငွေများ ထည့်ဝင်လှူဒါန်းခဲ့ကြသည်။ ဦးဇင်းက...

“ဒကာကြီးတို့အဖွဲ့ သက်သတ်လွတ် ထမင်းစားသွားကြပါဦး”

ဟု မိန့်ကြားသဖြင့် ဗိုက်ဆာနေပြီဖြစ်သည့် ကျွန်တော်တို့သည် သက်သတ်လွတ် ထမင်းကျွေးနေသည့် ကျောင်းဆောင်တွင် ထမင်းဝင်စားကြပါသည်။ မောပန်းချိန်ဖြစ်သဖြင့် အဖွဲ့ ကောင်းလှပေသည်။ ကလေးမလေး နှစ်ယောက်က သစ်မစားဘဲ အပြင်မှ စောင့်နေကြသည်။

အကောက်တောင်ကို ရှေးအခါက “ရတနာပုဉ္ဇူတောင်ဆော်မြတ်” ဟု ခေါ်ဆိုခဲ့ကြသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက ရောဝတီမြစ်၏ အနောက်ဘက်ကမ်း၊ ယခု ထုံးဘိုမြို့နယ်ရှိသည့်နေရာတွင် သီရိတင်္ဂလွန်မင်းကြီး စိုးစံသည့် သီရိတင်္ဂလွန်မြို့ ရှိခဲ့သည်။ သီရိတင်္ဂလွန်မင်းကြီး၏ တောင်နန်း

စံ မိဘုရားက ဖွားမြင်ခဲ့သော သားတော် သုံးပါးရှိရာ သားတော်ကြီးသည် “မဟာပုဉ္ဇူမင်းသား” ဖြစ်၍ သားတော်လတ်သည် “စူဠပုဉ္ဇူမင်းသား” ဖြစ်ပြီး သားတော်ငယ်သည် “သံပုဉ္ဇူမင်းသား” ဖြစ်သည်။ မဟာပုဉ္ဇူသည် နန်းတော်၏ အိမ်ရှေ့မင်းသားဖြစ်ပြီး သိဒ္ဓ္ဓဝနမြင်းကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်။

သီရိတင်္ဂလွန်မင်းကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ သရီရဓာတ်တော် သုံးဆူရရှိခဲ့သဖြင့် သားတော် သုံးပါးအား တစ်ဆူစီပေး၍ အကောက်တောင်ပေါ်တွင် စေတီတော်သုံးဆူ တည်ထားစေခဲ့သည်။ ဒဏ္ဍာရီများအလိုအရ စေတီတော်များ တည်ထားရန် အကောက်တောင်ပေါ်ရှိ ဝိဇ္ဇာ၊ ဇော်ဂျီ၊ တပသီများက ရွှေငွေရတနာများ အလှူအလောက်ပေးခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ သားတော်ကြီး မဟာပုဉ္ဇူသည် အကောက်တောင်အစွန်းတွင် စေတီတော်တည်ထား၍ ရွှေငွေရတနာများကို ဌာပနာခဲ့သဖြင့် “ရတနာပုဉ္ဇူစေတီ” ဟု ဘွဲ့မည်တွင်ခဲ့သည်။ ဌာပနာပြုမည့် ရွှေငွေရတနာများကို သိဒ္ဓ္ဓဝ နတ်မြင်းဖြင့် သယ်ယူလာခဲ့ခြင်းကို အကြောင်းပြုလျက် “ရွှေမြင်းတင်စေတီ” ဟုလည်း ခေါ်ဆိုကြသည်။

သားတော်လတ် စူဠ ပုဉ္ဇူမင်းသားသည် အစ်ကိုဖြစ်သူ

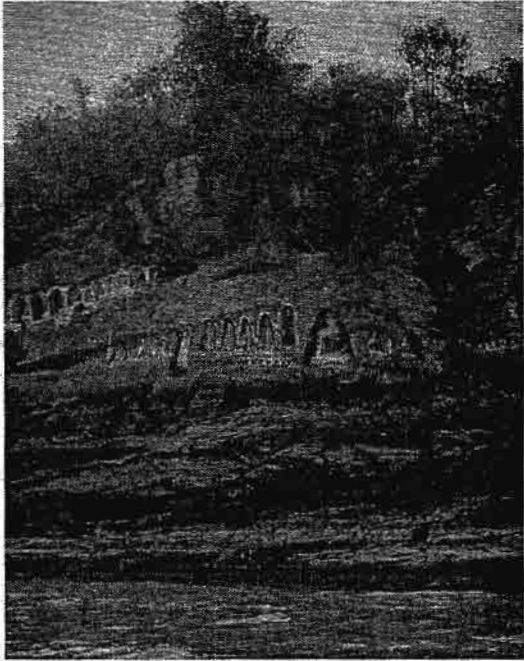
မဟာပုဉ္ဇ တည်ခဲ့သည့် ရတနာပုဉ္ဇစေတီ၏ တောင်ဘက် တစ်ဖလုံအကွာ တောင်စွန်းပေါ်တွင် စေတီတော်တည်ထား ခဲ့ပြီး ရွှေငွေရတနာများကို ရထားဖြင့် သယ်ယူခဲ့သဖြင့် “ရတနာပုဉ္ဇစေတီ”ဟု ဘွဲ့မည်တင်ခဲ့သည်။ ထိုအတူ သားတော်ငယ် သံပုဉ္ဇမင်းသားသည် ရတနာပုဉ္ဇစေတီ၏ မြောက်ဘက် တစ်ဖလုံခန့်အကွာ တောင်စွန်းပေါ်တွင် တည်ခဲ့သော စေတီတော်တွင် ဌာပနာမည့် ရွှေငွေရတနာများကို လှည်းဖြင့် တင်ဆောင်သယ်ယူခဲ့သောကြောင့် “သက္ကဋ္ဌာပုဉ္ဇစေတီ”ဟု ဘွဲ့မည်ရှိခဲ့သည်။ “ရွှေလှည်းတင်စေတီ”ဟုလည်း ခေါ်ဆိုခဲ့ကြသည်။

ယခင်က အကောက်တောင်တွင် စေတီတော်သုံးဆူလုံး ရှိခဲ့ကြသော်လည်း ညီတော်နှစ်ပါးတည်ခဲ့သည့် ရတနာပုဉ္ဇစေတီနှင့် သက္ကဋ္ဌာပုဉ္ဇစေတီတို့သည် သိုက်ဆရာများ တူးဖော်ခဲ့မှုကြောင့် ပြိုကျပျက်စီးခဲ့ရသည်။ ယခုအခါတွင် ခေတ်အဆက်ဆက် ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းထားခဲ့သည့် “ရတနာပုဉ္ဇစေတီ” ခေါ် “ရွှေမြင်းတင်စေတီ”ကို ပူးတွေနိုင်ကြပေသည်။

မင်းတုန်းမင်းကြီးသည် ဧရာဝတီမြစ်အတွင်း ဖြတ်သန်းသွားလာကြသည့် လှေ၊ သမ္ဗန်များကို အကောက်ခွန်ကောက်ခံရန် မြို့ဝန် ဦးကောက်ရအား တာဝန်ပေးခဲ့သဖြင့် ရတနာပုဉ္ဇတောင်ခြေတွင် အကောက်စခန်းဖွင့်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ရတနာပုဉ္ဇတောင်ကို အကောက်တောင်ဟု ခေါ်ဆိုခဲ့ကြသည်။

ယခု အကောက်တောင်နေရာတွင် ဘုရားရှင် ကျီးမင်းဖြစ်ခဲ့စဉ်က ကျီးသတ္တဝါများသည် တောင်ထိပ်သို့ ပျံသန်းကာ ချိုမြိန်သော သစ်သီးဝလံများကို ကောက်ယူကြသောကြောင့် “အစာကောက်တောင်/ အကောက်တောင်” ဟုလည်း ခေါ်စမှတ်ရှိခဲ့သည်။

ရှေးယခင်က အကောက်တောင်တွင် ဆင်းတုတော်ပေါင်း(၁၀၀၀)ကျော်ရှိခဲ့သဖြင့် “ဗုဒ္ဓတစ်ထောင် အကောက်တောင်” ဟု ခေါ်တွင်ခဲ့သည်ဟု ဆိုကြသည်။ ယခုအခါတွင် အကောက်တောင်၏ ကျောက်သားနံရံပေါ်တွင် ထုဆစ်ထားသော ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်ပေါင်း (၃၇၀)ရှိရာ ထိုင်တော်မူဆင်းတု (၂၇၆)ဆူ၊ ရပ်တော်မူဆင်းတု (၁၀၉)ဆူနှင့် လှေပင်းတော်မူဆင်းတု (၁၅)ဆူဖြစ်သည်။ တောင်ကမ်းပါးနံရံကို ဘုရားကျောင်းဆောင်များအဖြစ် ထွင်းကာ အတွင်း၌ ရုပ်ပွားတော်များကို ထုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး အချို့နေရာများတွင် ဆင်းတုများ မရှိဘဲ လစ်ဟာနေသည်ကို တွေ့ရှိရပေသည်။

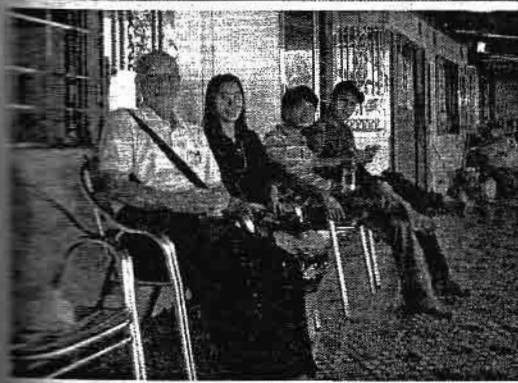
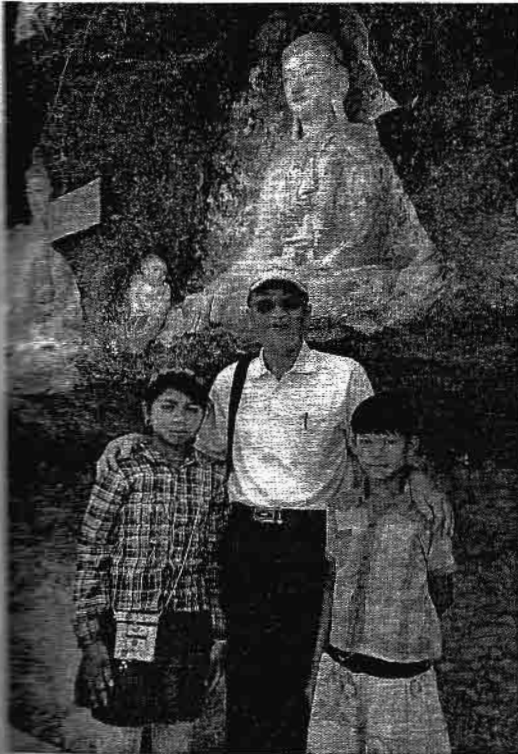

ရှေးယခင်ကာလများက ထုံးဘို မြို့သူ မြို့သားများသည် ဝါဆိုလပြည့် သီတင်းကျွတ်လပြည့် စသော အခါကြီးရက်ကြီးများတွင် အကောက်တောင်သို့ လာရောက်ကာ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များအား ဆွမ်းဆက်ကပ်လှူဒါန်းလေ့ရှိခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုပါသည်။ အကောက်တောင်သည် ထုံးကျောက်တောင်ဖြစ်သဖြင့် ရုပ်ထုများကို ကောင်းစွာ ထုဆစ်နိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ဧရာဝတီမြစ်ပြင်ကို မျက်နှာမူလျက် အမိုးအကာမရှိဘဲ သီတင်းသုံးခဲ့ကြရသဖြင့် ပျက်စီးမှုက မြန်ဆန်ခဲ့ပေသည်။

အကောက်တောင်နံရံများရှိ ရုပ်ပွားတော်များသည် ထုံးသင်္ကန်းများ ကပ်ထားသဖြင့် စိမ်းညိုနေသော တောင်နံရံတွင် လှပသပွယ်စွာ တည်ရှိနေကြပေသည်။ ယင်းနေရာကို ရေကြောင်းအကောက်စခန်းအဖြစ် အသုံးပြုခဲ့စဉ်က အကောက်တောင်ဝန်းကျင်သည် ဧရာဝတီမြစ်အတွင် အခုန်အဆန်သွားလာကြသည့် လှေ၊ သင်္ဘောများ နားခိုရာ နေရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုနေရာတွင် နားခိုကြရာသူများအနက် အချို့သောသူများက ကျောက်သားနံရံများပေါ်တွင် ဘုရားဆင်းတုတော်များကို ထုလုပ်ခဲ့ကြရာမှ တစ်စတစ်စ ဆင်းတုတော်များ တိုးပွားလာခြင်းဖြစ်နိုင်ကြောင်း ယူဆကြပေသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ် (၂၀)ကျော်က ပြည်တွင်းရေကြောင်းပိုင် နှစ်ထပ်သင်္ဘောများသည် ရန်ကုန်မှ ပြည်သို့ အပတ်

www.burmeseclassic.com

စဉ် အစုအစည်းများပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ယင်းသဘောများသည် အကောက်တောင်အနီးမှ မြတ်သန်းသွားလာ ခုတ်မောင်းနေကြသော်လည်း ချွန်နွယ်များ ကာဆီးနေခဲ့သဖြင့် နံရံကပ်ဆင်းတုတော်များကို ထင်ရှားစွာ မမြင်နိုင်ခဲ့ကြပါချေ။ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ဝန်းကျင်မှစ၍ ထိုနေရာကို ချွန်နွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ရှင်းလင်းခြင်း၊ တောင်တက်လမ်းများ ပြုလုပ်ပေးခြင်းတို့ကြောင့် ရုပ်ပွားတော်များကို ထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့လာကြရပြီး အကောက်တောင် ရုပ်ပွားတော်များသည် တစ်စတစ်စ ထင်ပေါ် ကျော်ကြားလာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အကောက်တောင်ပေါ်တွင် အချိန်အတန်ကြာ လှည့်လည် ကြည့်ရှုခဲ့ကြပြီး တောင်အောက်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြပါသည်။ ကလေးမလေး နှစ်ယောက်လည်း ကျွန်တော်တို့နှင့် ပြန်လည် လိုက်ပါလာကြသည်။ အဆင်းလမ်းကား သက်သောင့်သက်သာရှိသဖြင့် အချိန်တိုအတွင်း တောင်အောက် မော်တော်ဆိပ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။

ရောဝတီမြစ်ပြင်ကျယ်ကို ဆန်လျက် အကောက်တောင်မှ ထုံးတန်သို့ ပြန်လာခဲ့သည့်ခရီးတွင် မြစ်လယ်မှ တွေ့ရသည့် နံရံကပ် ဆင်းတုတော်များကို ကျွန်တော်တို့ထပ်မံ ကြည့်ရှုကြရပြန်ပါသည်။ တောင်တွေလျှင် စေတီတည်လေ့ရှိသည့် မြန်မာလူမျိုးများသည် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်အား ယုံကြည်သက်ဝင်မှု မြင့်မားသည်နှင့်အမျှ မြန်မာနိုင်ငံနေရာအနှံ့အပြားတွင် စေတီပုထိုးကျောင်းကန်၊ ရုပ်ပွားများကို တည်ထားလေ့ ရှိကြသည်ဖြစ်ရာ အကောက်တောင် ရုပ်ပွားတော်များသည်လည်း ကုန်းဘောင်ခေတ် ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုလက်ရာများအဖြစ် ထင်ရှားစွာ တည်ရှိနေပေသည်။

ဆင်းတုတော်များသည် မူလကပင် နံရံတွင် ထုလုပ်ထားခဲ့သော ပန်းပုရုပ်များဖြစ်သဖြင့် အမိုးအကာ မရှိဘဲ လေဒဏ် ဖိုးဒဏ်ကို ခံခဲ့ကြရပေသည်။ သို့တိုင်အောင် ယနေ့အချိန်အထိ တည်ရှိနေသေးသည့် ရှေးဟောင်း ဆင်းတုတော်များကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကြခြင်းဖြင့် ကုန်းဘောင်ခေတ်လက်ရာ ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များသည် နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာ တည်တံ့နေဦးမည်ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်သည် ရုပ်ပွားတော်များကို ကြည့်ညှိစွာ ပူးမြော်ကြရင်း နောက်တစ်ကြိမ် လာရောက် ပူးမြော်ခွင့်ရရှိလိုပါကြောင်း ဆုတောင်းမိခဲ့ကြပါသည်။

□

www.burmeseclassic.com

အောင်
အောင်
အောင်

အောင်
အောင်
အောင်

Thant
2016

တစ်ခါတုန်းက လင်္ကာဒီပ ကျွန်းညိုမြို့တွင် မဟာဂါမ နှစ်ဦး ရှိသည်။ ထိုရွာကြီးအနီး၌ ကြာပန်းတို့နှင့် ပြည့်စုံ သော ရေကန်ကြီး၏ တာရီးပေါ်တွင် ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိ၏။ ထိုညောင်ပင်၌ ကျီးတစ်ကောင်သည် အသိုက်ဖွဲ့၍ နေထိုင်လေသည်။

တစ်နေ့မှာတော့ ထိုကျီးသည် ထိုမှ ဤမှ လှည့်လည် ၍ အစာရှာထွက်လာခဲ့ရာမှ နာဂဒီပကျွန်းသို့ ရောက်ရှိသွား လေသည်။ ထို နာဂဒီပကျွန်းတွင် "ဂါမ" အမည်ရသော ရွာ အနီးရှိ ထန်းပင်တစ်ပင်၌ ကျီးမတစ်ကောင်သည် အသိုက် ဖွဲ့၍ နေ၏။

လင်္ကာဒီပမှ ကျီးဖိုသည် ထိုကျီးမ နေထိုင်သော နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ရာမှ ကျီးမနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးမှုမှ တစ်ဆင့် မေတ္တာနှောင်ကြီး ရစ်ပတ်လျက် ကျီးမနှင့် အိမ် ဆောင်ပြုလေသည်။ ထိုနောက် ကျီးဖိုသည် မိမိနေထိုင်ရာ ဆောင်ပြုသည့် လင်္ကာဒီပကျွန်းသို့ ကျီးမကို ခေါ်ဆောင်လာ ခဲ့သည်။ ကျီးမသည်လည်း သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါဆိုသကဲ့ သို့ ကျီးဖိုခေါ်ရာသို့ လိုက်လာပြီးလျှင် ကျီးဖိုနှင့် ပေါင်းသင်း နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

ကာလအတန်ကြာသော် ကျီးဖိုသည် ဖောက်ပြန်လာ ၏။ ကျီးမထံသို့ အချိန်မှန် ပြန်မရောက်သည်က များလာ၏။ ထိုချိန်၌ အချိန်ကြာမှ ပြန်လာခြင်းကို အကြောင်းအမျိုး မျိုးဖြင့် ပြောဆို၏။ ကျီးမသည် ပထမတွင် ကျီးဖိုပြောသည် ထို ဟုတ်နီးနီးထင်ခဲ့၏။ အတိအကျစုံစမ်းသောအခါ ကျီးဖို သည် အခြား ကျီးမတစ်ကောင်နှင့် သင့်မြတ်နေပြီးနေကြောင်း သိရသဖြင့် အပျက်ဒေါသထွက်၍ ချက်ချင်းပင် နာဂဒီပကျွန်း သို့ ပြန်သွားခဲ့လေ၏။

ထိုအခါ ကျီးဖိုသည် ကျီးမ ပြန်သွားသည့်အတွက် မှုဆွေးသောကရောက်ပြီး ကျီးမနောက်သို့ အပူတပြင်းလိုက် သွားခဲ့လေသည်။ ကျီးဖိုသည် မာကုလ ဇနုပန်သို့ ရောက် သော် ပင်ပန်းမောဟိုက်လှသဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ် ကျောင်းသို့ ဝင်၍ နားနေရလေ၏။ ရဟန်းတော်များက ဆောက်သုံးရေခပ်ခြင်း၊ တံမြက်လှည်းခြင်းအမှုများကို ပြု နေကြသည်။ ကျီးဖိုသည် မယားဇောဖြင့် အပန်းတကြီး ဖို့သန်းလာခဲ့ရသောကြောင့် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေ၏။ ဆွမ်းကျွန် ဟင်းကျွန်များ စားရမည်လားဟု မျှော်လင့်သော် ထည်း အခြေအနေက မကောင်းပါ။ ဆွမ်းစားပြီးချိန်ဖြစ်သော ကြောင့် ဆွမ်းက မရှိတော့ပေ။ ကျီးဖိုသည် ဆာလောင်သည့် အထက်ကို မခံနိုင်သဖြင့် ကျောင်းဘေးရှိ သရက်ပင်ပေါ်မှ နေ၍

ရဟန်းတော်များ ကြားလောက်အောင် တအာအာအော်ဟစ် ညည်းတွားနေ၏။

ထိုအချိန်တွင် မထေရ်ကြီးသည် ပုတီးစိပ်လျက် ရှိနေ စဉ် ကျီး တအာအာအော်မြည်နေခြင်းသည် အစာတောင်း တာပဲဟု ရိပ်မိသဖြင့် သာမဏေတစ်ပါးကို ခေါ်၍ အဝတ်စ ကို ကြိုးကျစ်စေ၏။ ပြီးလျှင် ထိုကြိုးစကို ဆီထဲ၌ နစ်စေ ပြီးနောက် မီးရှို့စေ၏။ မီးကျွမ်းသောအခါ ကျီးကို ကျွေး၏။ ကျီးဖိုသည် ထိုအရာကို စား၍ အားပြည့်လာသောအခါ...

“တပည့်တော် ပြန်လာသောအခါ၌လည်း အရှင် ဘုရားများထံ ဝင်ရောက်၍ ဖူးမြော်ပါဦးမည် ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားကာ၊ မယားရှိရာ နာဂဒီပကျွန်းသို့ ပျံသန်းသွားလေ၏။

နာဂဒီပကျွန်းသို့ ရောက်လျှင် မယားဖြစ်သူ ကျီးမ ကို တွေ့ရပြီး မိမိ၏အမှားများကို ဝန်ချတောင်းပန်လေသည်။ မယား ကျေနပ်အောင် အမျိုးမျိုး ချောမော့ပြောဆိုလေ၏။

ထိုနောက် ကျီးဖိုသည် မယားကို ခေါ်ဆောင်ပြီး ပြန် လာခဲ့ရာ မာကုလကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်လျှင် ခရီး တစ်ထောက်နားပြန်လေ၏။

ထိုအခါတွင်လည်း မထေရ်ကြီးက နစ်ကောင်စာ အတွက် ဆီစိမ်ကြိုးကို မီးရှို့ပြီးလျှင် မီးကျွမ်းစကို ကျွေး မွေး၏။ ကျီးဖိုက အစာစားရင်း တွေးတောနေ၏။

“ဤ အရှင်သူမြတ်တို့မှာ ဆွမ်း၊ ကွမ်း၊ ရှား၊ ပါးပြီး ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ အသက်မွေးကြရသည်တကား။ ဆွမ်းကွမ်း ကိစ္စ ချောင်လည်ရာသို့ ပင့်ရလျှင် ကောင်းလေစွ”

ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်...

“အရှင်ဘုရား... ကမ္ဘာပတ်လုံး အယုတ်မာဆုံးဟူ ၍ သမုတ်ထားသော ကျီးဇာတ်နွယ်ဖွား ဘုရားတပည့် တော် ၏ ကျိုးကြောင်းမြော်မြင် လျှောက်တင်အပ်သော စကား များကို အလေးထားတော်မူပါ ဘုရား။ ကျီးယုတ်ဟု သမုတ် ခြင်းခံရသော တပည့်တော်သည် အရှင်ဘုရားတို့အား အစွမ်း ရှိသလောက် လုပ်ကျွေးပါအံ့။ ကျီးတိုင်း မယုတ်မာ၊ လိမ္မာ သော ကျီးလည်း ရှိပါကြောင်း၊ လုပ်ကျွေးသမှု ပြုပါရစေ ဘုရား။ တပည့်တော် ပင့်ခေါ်ရာသို့ ကြွတော်မူပါ ဘုရား။ ကျီးဘဝရောက်နေရရာသော တပည့်တော်အား ပစ္စုပ္ပန် သံသရာ နစ်ဖြာကောင်းကျိုး ပွားတိုးစိမ့်သောစာ ခိုးမြှောက် တော်မူပါ ဘုရား”

ထိုကဲ့သို့ ကျီး၏ ပင့်လျှောက် စကားကို ကြားရလျှင် မထေရ်ကြီးသည် နစ်ကျိပ်ငါးပါးသော ရဟန်းတို့အား

“ငါ့ရှင်တို့... ကျီးသည် ငါတို့အား လုပ်ကျွေးလို၍ သူနှင့် တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့ပါရန် ငါတို့ကို ပင့်နေချေ၏။ ဤကိစ္စအတွင် ငါ့ရှင်တို့၏ ဆန္ဒကို ဆိုပါကုန်လော့”

ဟု မေးမြန်းရာ ရဟန်းတို့ကလည်း သဘောတူသဖြင့် ထိုကျီးဖိုသည် နှစ်ကျိပ်ငါးပါးသော ရဟန်းတို့ကို လင်္ကာဒီပ သို့ ပင့်ဆောင်သွားလေ၏။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စ ဖူလုံရေး အတွက်...

“အရှင်ဘုရားတို့... ဤလမ်းက ကြွသော် ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စ ရလွယ်သဖြင့် ဤလမ်းက ကြွတော်မူသင့်ပါသည်။ ဤလမ်းက ကြွသော် ဆွမ်းကွမ်းအတွက် ခက်ခဲပါလိမ့်မည်”

ဟူ၍ လျှောက်ထား၏။

ရဟန်းတော်တို့လည်း ကျီး လမ်းညွှန်သည့်အတိုင်း ကြွလေရာ ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စအတွက် မကြောင့်ကြရဘဲ ချမ်းသာစွာ ဖိုဝဲကြရကုန်၏။

ဤနည်းအားဖြင့် ခရီးစဉ်အတိုင်း လာခဲ့ကြရာ၊ ထိုကျီး၏ နေရာ မဟာဂါမရွာ မဏ္ဍလဝိဟာရကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်ကြကုန်၏။

ကျီးဖို၊ ကျီးမတို့သည် ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး ဆွမ်းကိစ္စ ပြည့်စုံစေရန် “မည်သည့်နေ့တွင် မည်သည့်အရပ်သို့ ကြွတော်မူပါ”ဟူ၍ ဆွမ်းရလွယ်သည့် နေရာများကို အမြဲ လျှောက်ထားလေ့ရှိ၏။ လျှောက်ထားရာသို့ ကြွတော်မူလေလျှင် ဆွမ်းကိစ္စဟူသမျှ ပြည့်စုံသည်သာ ဖြစ်၏။

ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး မဏ္ဍလ ဝိဟာရကျောင်းတိုက်မှာပင် ချမ်းသာစွာ သီတင်းသုံးကြကုန်၏။ သီတင်းဝါလကျွတ်လေသော် မထေရ်ကြီးသည် ကျီး လင်မယားအား...

“ငါတို့နေရင်းဒေသဖြစ်သော နာဂဒီပမှ မာကုလ ဝိဟာရသို့ သွား၍ ပဝါရဏာပြုကုန်အံ့”ဟု ဆိုလေသော်-

“အရှင်ဘုရားတို့... အရှင်ဘုရားတို့မှာ သင်္ကန်း နွမ်းပါးလှပါကုန်၏။ ဤအရပ်မှ သင်္ကန်းကို ယူတော်မူပါကုန်လော့။ သီတင်းကျွတ်လပြည့် မဟာပဝါရဏာနေ့၌ ဂေါစသမုဒ္ဒရာအနီးတွင် ဂေါစ မည်သော ရွာရှိ၏။ ထိုရွာသို့ အရှင်ဘုရားတို့ ကြွတော်မူပါကုန်။ ထိုရွာ၌ ဒါယိကာမ တစ်ဦးသည် များစွာသော သင်္ကန်းတို့ကို လည်းကောင်း၊ သပိတ် စသော ပရိက္ခရာတို့ကို လည်းကောင်း လှူဒါန်းလို၍ အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်များကို ကြိုလင့်လျက် ရှိနေပါသည်။ ထိုအရပ်သို့ ကြွတော်မူပါကုန်လော့”

ဟု လျှောက်ထား၏။

ထို့ကြောင့် မထေရ်ကြီးသည် ကျီး၏ လျှောက်ထားချက်အတိုင်း နောက်ပါ ရဟန်းတော်များနှင့်တကွ ဂေါစ မည်သော ရွာသို့ ကြွလေသောအခါ စောင့်ကြိုနေသော ဥပသိကာမကြီးသည် ရဟန်းတော်များ ကြွတော်မူလာသည်ကို မြင်ရသော် များစွာပင် ကြည်ညိုသဒ္ဓါဖြစ်လာပြီးလျှင် စီစဉ်ထားအပ်သော သင်္ကန်း၊ သပိတ်၊ ပရိက္ခရာများကို လှူဒါန်းလေ၏။ ရဟန်းတို့လည်း အလှူ၏ အကျိုးကို အနုမောဒနာပြု၍ လှူဖွယ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများကို အလှူခံပြီးလျှင် မိမိနေရာ နာဂဒီပကျွန်း မာကုလ ဝိဟာရကျောင်းတိုက်သို့ ပြန်ကြွကုန်လေ၏။

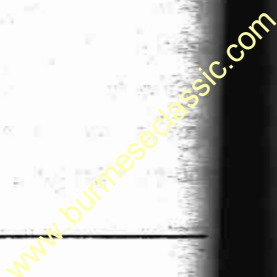
ဤဖြစ်ရပ်ကို ဆင်ခြင်သုံးသပ် အဖြေရှာကြည့်သော် လင်္ကာဒီပ ကျီးဖိုသည် ယုတ်ညံ့သည့် အဟိတ် တိရစ္ဆာန်ပင် ဖြစ်သော်လည်း မိမိ ဆာလောင်နေချိန်၌ အဝတ် ဖီးကွမ်းစာကို ကျွေးခဲ့သော ရဟန်းတော်များ၏ ကျေးဇူးကို မမေ့မပျောက်ဘဲ နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ခဲ့သည်။ ရဟန်းတော်များ သီတင်းသုံး နေထိုင်ရာ ဒေသသည် ဆွမ်းကွမ်းချိုတဲ့ သော ဒေသဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ကျီးဖိုသည် ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ သပိတ်၊ စသော ပရိက္ခရာများ လွယ်ကူစွာ ရရှိနိုင်မည့် အရပ်ဒေသသို့ ရဟန်းတော်များကို ပင့်ဆောင်၍ သီတင်းသုံး နေထိုင်စေခြင်းဖြင့် မိမိအား အစာကျွေးခဲ့သော ရဟန်းတော်များ၏ ကျေးဇူးတရားကို တုံ့ပြန်ပေးဆပ်ခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်ရာ အဟိတ် တိရစ္ဆာန်များထက် အဆပျားစွာ အသိပညာဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံကြသော လူသားများအနေဖြင့်လည်း မိမိအား ပြုခဲ့ဖူးသော သူတစ်ထူး၏ ကျေးဇူးတရားများကို မမေ့မပျောက် ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် တုံ့ပြန်ပေးဆပ်ကြရမည်ဖြစ်ပါကြောင်း တင်ပြရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

□

- ကျမ်းကိုး
- လင်္ကာဒီပ ဝတ္ထု(၆၀)၊ ပ-တွဲ
- ဒဂုန် ဦးစန်းဌေ

ကျော်လင်း(မြစ်ခြေ)

အမရပူရမြို့၏ စန္ဒမုနိဘုရား

ကုန်းဘောင်မင်းဆက်ကို စတင်တည်ထောင်သည့် အလောင်းမင်းတရားကြီး (သို့မဟုတ်) တတိယ မြန်မာနိုင်ငံ အော်ကြီးကို တည်ထောင်ခဲ့သည့် အလောင်းမင်းတရားကြီး သူ၏ ထီးမွန်နန်းမွေကို သူ၏ သားတော်များအား ကြီးစဉ် ငယ်လိုက် ဆက်ခံရန် မှာကြားခဲ့၏။

အလောင်းမင်းတရားကြီး နတ်ရွာစံပြီးနောက် သား အော်ကြီး “နောင်တော်ကြီးမင်း” ဖိုးစံ၏။ ၎င်းနောက် ညီတော် “ဆင်ဖြူရှင်မင်း” က ဆက်လက်၍ ဆက်ခံ၏။ ဆင်ဖြူရှင်မင်း ငြိလျှင် ဖခမည်းတော်၏ မိန့်မှာချက်အရဆိုလျှင် “ဘိုးတော် ဘုရားငယ်မည် မောင်ဝိုင်း” က ဆက်ခံရမည်ဖြစ်သော်လည်း ဆင်ဖြူရှင်မင်းက သားတော် “စဉ့်ကူးမင်း” ကို ထီးနန်းအမွေ

လွှဲခဲ့သည့်အတွက် ဘိုးတော်ဘုရားမှာ ကာလတစ်ခုအထိ နွမ်းပါးစွာဖြင့် ရပ်တည် ရုန်းကန်ခဲ့ရ၏။

သို့သော် စဉ့်ကူးမင်း တောဘုရားသို့ ဘုရားဖူးသွားစဉ် ညီဝမ်းကွဲဖြစ်သူ “ဖောင်းကားစား မောင်မောင်” မှ ထီးနန်း ကို လုပ်ကြံသိမ်းပိုက်လိုက်သည်။ သို့ပေမယ့် ဖောင်းကားစား မောင်မောင် ထီးနန်းသက် ဂုရုက်၌ ဘိုးတော်ဘုရားက ညီ တော် ပင်းတလဲစားနှင့် တိုင်ပင်၍ စဉ့်ကူးမင်းကိုရော၊ ဖောင်း ကားစား မောင်မောင်ကိုပါ လုပ်ကြံ၍ ပဉ္စမမြောက် ကုန်း ဘောင်မင်းတရားကြီးအဖြစ် မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၁၇၃ ခု၊ တပို့တွဲလပြည့်ကျော် ၁၄ရက်၊ တနင်္လာနေ့တွင် သီရိသုဓမ္မ ရာဇာဘွဲ့တော်ကို ခံယူလျက် နန်းတက်တော်မူခဲ့လေသည်။

ဘိုးတော်မင်းတရားက မင်းအဖြစ်ကို ရရှိပြီးနောက် အမရပူရမြို့သစ်ကို တည်ရန် တောင်လေးလုံး ခြံရံသည့် ထီးပေါင်းကားအရပ်ကို ရွေးချယ်သတ်မှတ်လိုက်သည်။

တောင်သမန်၊ တောင်ကျဉ်း၊ တောင်ပြုံး၊ တောင်မြင့် ဟူသော တောင်လေးလုံး ခြံရံလျက်...

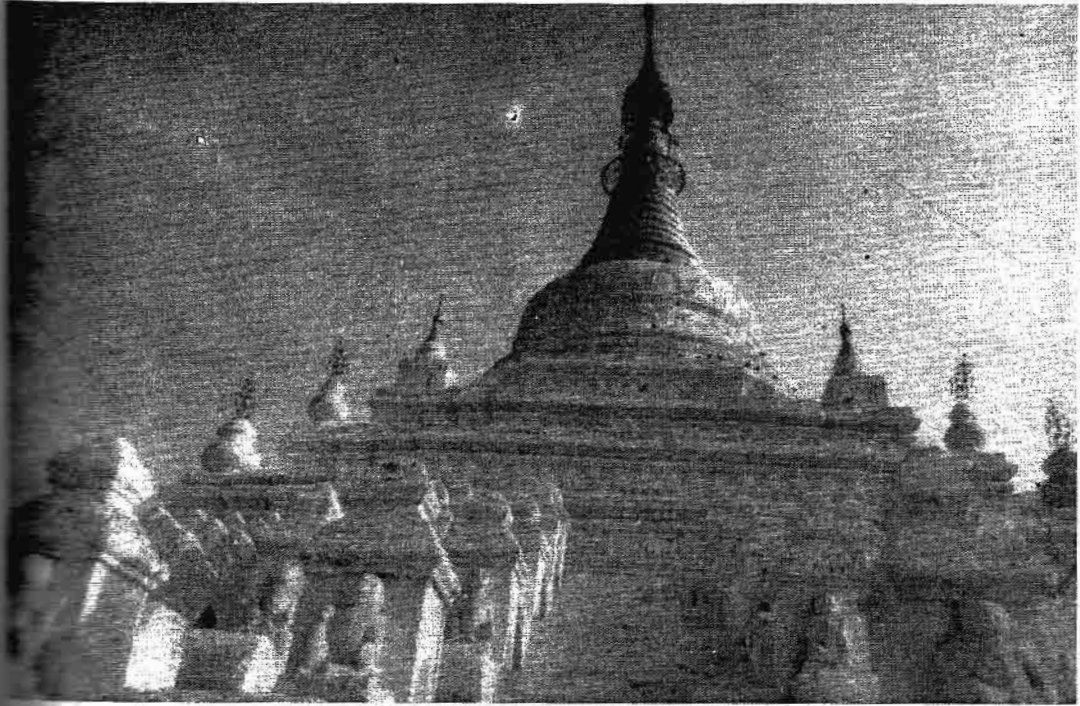
- (၁) မြို့တော်လက်ယာ-တောင်သမန်အင်း ဓူဝတီမြစ်
- (၂) မြို့တော်လက်ဝဲ-တက်သေးအင်း
- (၃) အရှေ့ဘက်-အောင်ပင်လယ် တံကြိုဝင်းဆည်
- (၄) အနောက်-ရောဝတီမြစ် တို့ဖြစ်သည်။

ဝန်ကြီး မဟာစည်သူ နေမျိုးဇေယျကမထီကို ငွေစင် ပိဿာ သုံးထောင်ပေးအပ်တော်မူပြီး မှူးမတ်ပညာရှိ ဝက် မြေဝန် ဇေယျသင်္ကြန်၊ ပလိပ်စား ငဖျော်၊ မြစ်ခြေစား စည်း တပစ်ကြီး၊ ပုဏ္ဏားပညာရှိ ဒေသရာဇာ ခေါ်တောစား ဗြဟ္မဏ၊ ကျော်ထင် ဗြဟ္မဏသီရိတို့နှင့် ဗိသုကာ လက်သမားတို့ကို ပေးအပ်၍ သက္ကရာဇ် ၁၁၄၄ ခု၊ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၇ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့နံနက် နေဝန်းပေါ်လျှင် မြို့နန်းတည်ရာ ထီးပေါင်းကားအရပ်သို့ သွားစေကာမူ ကုန်းဘောင်မင်းဆက် မဟာရာဇဝင်တော်ကြီးတွင် ဆိုထားသည့်အတွက် “ဘိုးတော် ဘုရား”ခေါ် ပန်မင်းအား “ပထမ အမရပူရ မြို့တည်နန်းတည် မင်းတရားဟုလည်း အမည်တွင်လျက်ရှိသည်။

ဘိုးတော်ဘုရားသည် သက္ကရာဇ် ၁၁၄၆ခု (မင်းအဖြစ် ကို ရရှိပြီး ခုနစ်နှစ်အကြာ)၌ တင့်တယ်သပွယ်လှသည့် စန္ဒမုနိဘုရားကို အမရပူရမြို့ အရှေ့မြောက်ထောင့်၌ တည် ထားလေသည်။ ထိုစေတီတော်ကြီးကား မြို့တည် ခုနစ်ဌာန အနက် ရေကန်ကြီး၏ အနီးတွင် ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၌ စန္ဒမုနိဘွဲ့တော်ရှိသည့် ဘုရားများကို ရရှိင်တွင် လည်းကောင်း၊ အင်းဝနှင့် မန္တလေးမြို့တွင် လည်း ကောင်း တည်ရှိသည်။ အင်းဝရှိ စန္ဒမုနိဘုရားမှာ “ညောင်ရမ်း မင်းတရားကြီး”၏ ကောင်းမှုဖြစ်သည်။ မန္တလေးမှ စန္ဒမုနိ ဘုရားမှာ “မင်းတုန်းမင်းကြီး”၏ ကောင်းမှုတော်ဖြစ်သည်။

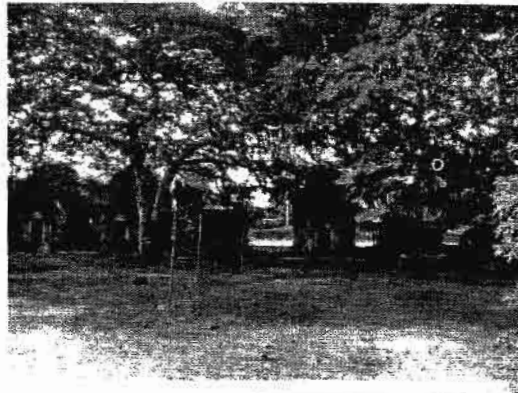
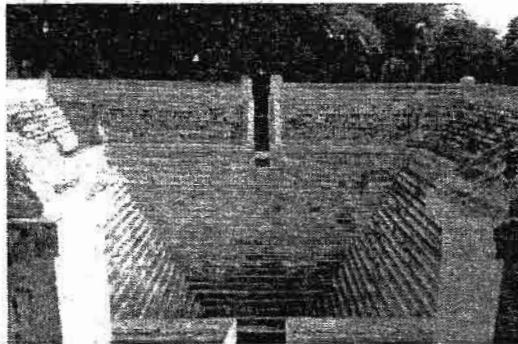
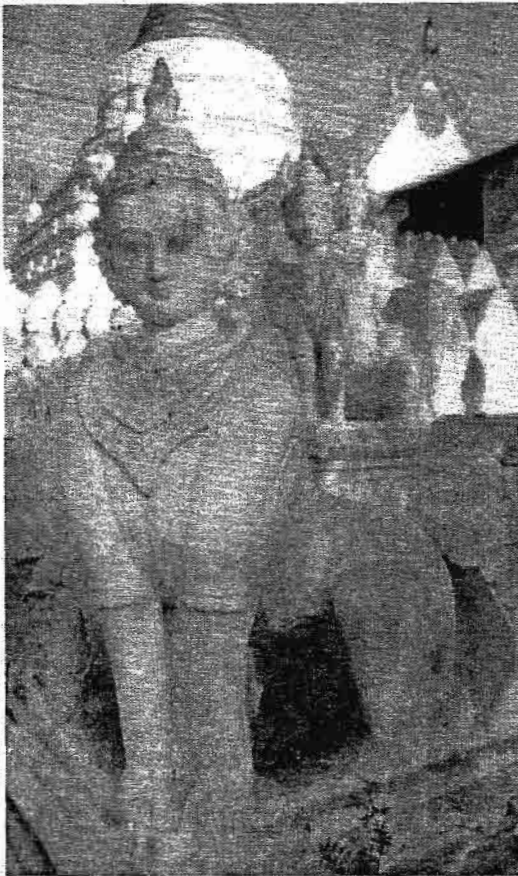
(မင်းတုန်းမင်းကြီးက ပြည်ရေပြည်ရာများကို ဆွေးနွေး ရာ နန်းမြေဘုံသာ ယာယီ နန်းတော်နေရာတွင် တည်ထား ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုနေရာ၌ပင် မြင်ကွန်းမင်းသားနှင့် မြင်းခုံတိုင် မင်းသားတို့က တော်လှန်ပုန်ကန်ကြသည့်အတွက် အိမ်ရှေ့စံ ကနောင်မင်းသား၊ မလွန်စကု၊ ပြင်စည်မင်းသားများနှင့် ဝန်ကြီးအချို့တို့ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ ထိုစန္ဒမုနိဘုရားရှိ ရုပ်ပွားတော်မှာ ဘိုးတော်ဘုရားမင်းက မင်္ဂလာကျွန်း၌ မင်းကွန်းခေါင်းလောင်းကြီးကို သွန်းလုပ်စဉ်အခါက ဝံ ပိဿာချိန် (၁၁၃၆၈)ကို မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၁၆၄ခု (အေဒီ ၁၈၀၂ခု) သွန်းလုပ်ထားသည့်ရုပ်ပွားတော်မြတ်၏ ဖြစ်သည်။

မူသည်။ သာယာဝတီမင်းခေါ် ရွှေဘိုမင်းလက်ထက်တွင် အင်းဝ စန္ဒမုနိဘုရားမှ အမရပူရသို့ တစ်ဖန် ပြန်လည် ပင့်ဆောင်တော်မူခဲ့ပြန်သည်။ မင်းတုန်းမင်း၏ လက်ထက် တော် မန္တလေးတောင်ခြေရှိ ယခု စန္ဒမုနိဘုရား၌ ကိန်းဝပ် စံပယ်လျက်ရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရုပ်ပွားတော်မြတ်မှာ အမရပူရ တွင် နှစ်ကြိမ်၊ အင်းဝတွင် တစ်ကြိမ်နှင့် နောက်ဆုံး ယခု လက်ရှိနေရာ မန္တလေးတောင်ခြေ ဓုရပေါင်း လေးနေရာသို့ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူခဲ့သည့် ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးပင် ဖြစ်ပေသည်။

အမရပူရ စန္ဒမုနိဘုရားကြီး၏ တည်ဆောက်ပုံမှာ အောက်ခြေ ဖိနပ်တော် ကျယ်ဝန်းပြီး လေးထောင့်စပ်စပ် ဖြစ်သည်။ ထောင့်တိုင်းတွင် ခြင်္သေ့တို့ ရှိကြပြီး စိန်တောင် များ ငါးဆင့်ဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသည်။ ထိုစိန်တောင်တို့၏ အထက်တွင် ပစ္စယာသုံးဆင့်ရှိပြီး အောက်ပစ္စယာ နှစ်ဆင့် ၏ ထောင့်အသီးသီးပေါ်တွင် ပန်းစိုက်အိုးတစ်လုံးစီဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသည်။ အပေါ်ဆုံး ပစ္စယာ၏ ထောင့်တို့ တွင် စေတီရန် လေးဆူစီ ရှိကြသည်။ အဆင့်ဆင့်သော လှေကားလက်ရန်း အုတ်တိုင်များ၏ မျက်နှာစာများ၌ ပုဆစ် တုပ် ခူးတစ်ဖက်ထောင်၊ တစ်ဖက်ချ ဘီလူးရုပ်ထုများက စေတီတော်ကြီးကို စောင့်ကြပ်နေဟန် ထုဆစ်ထားသဖြင့် အခြား စတီဘုရားများနှင့် မတူ၊ တမူကွဲပြား တင့်တယ်လှပ

ထိုရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးမှာ ယခုတင်ပြသည့် စန္ဒမုနိ ဘုရားတွင် ကိန်းဝပ်ပြီး ဘကြီးတော်မင်းလက်ထက် ၁၈၂၇ ခုနှစ်၌ အင်းဝသို့ ပြောင်းရွှေ့ ကိန်းဝပ်စေတော်

နေ၏။ ထောင့်အသီးသီးတို့၌လည်း အခြားဘုရားများနှင့် မတူဘဲ တမူကွဲပြားသည်မှာ မနုဿီဟရုပ်ထုများ ထားရှိခြင်းပင် ဖြစ်၏။

အရှေ့ဘက် မျက်နှာစာတွင်မူ နတ်လှေကားကို ခြံရံသည့် မနုဿီဟရုပ် နှစ်တန်း(၁၀)ရုပ်တို့မှာ အခြား မျက်နှာစာများထက် ပိုများပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ စုစုပေါင်း မနုဿီဟရုပ်ပေါင်း (၅၀)ရှိလေသည်။ အရှေ့မျက်နှာစာ စိန်တောင်တို့အထက် အလယ်တည့်တည့်တွင် ရုပ်ပွားတော်မြတ် ကိန်းဝပ်ရန် ကျောင်းတော်ရှိသည်။ မူလက ဘိုးတော်ဘုရား မင်္ဂလာကျွန်း၌ သွန်းလုပ်ခဲ့သည့် ရုပ်ပွားတော်မြတ် ကိန်းဝပ်တော်မူသည်။

ဘုရားကြီး၏ အုတ်တံတိုင်းအတွင်းဘက်၌ အတီသီရဟန္တာ ရှစ်ကျိပ်တို့ ကိန်းဝပ်ရာ ကျောင်းဆောင်ကလေးများ ရှိသည်။

ဘုရားကြီး၏ တနင်္ဂနွေထောင့်မကျတကျ မြောက်ဘက် မျက်နှာစာနှင့် မနီးမဝေးတွင် အမရပူရမြို့ စတင်တည်စဉ်က သတ္တဌာနတွင် ပါဝင်သည့် ရေကန်ကြီး ရှိ၏။ ရေကန်မှာ မြေသားကန်မဟုတ်ဘဲ အုတ်စီကန်ဖြစ်ပြီး အထက်မှ အောက်သို့ တစ်ဆင့်ဆင့်ကျဉ်းသွားသည်။ စနစ်တကျဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်၏။

စာရေးသူအနေဖြင့် မန္တလေးတောင်ခြေရှိ မင်းတုန်းမင်းကြီး၏ ယာယီ နန်းမြေဘုံသာနေရာ၌ တည်ထားသည့် စန္ဒမုနိဘုရားအကြောင်းကို ဆယ်စုနှစ်အကျော်ကာလက သူရဇ္ဇမဂ္ဂဇင်းတွင် လည်းကောင်း၊ အင်းဝ စန္ဒမုနိဘုရားအကြောင်းကို မြစ်မခ မဂ္ဂဇင်းတွင် လည်းကောင်း ရေးသားစာင်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

အမရပူရ စန္ဒမုနိဘုရားမှာ စာရေးသူအမြင်အရ ပြောရပါမူ အထက်ပါ ဘုရားနှစ်ဆူထက် ပိုမိုပြေပြစ်တင့်တယ်သည်ဟု ထင်မြင်မိပါသည်။ စာရှုသူများအနေဖြင့် အမရပူရသို့ ရောက်ရှိပါက ဦးပိန်တံတားတစ်ခုတည်းသာမကဘဲ အမရပူရ ပထမ မြို့တည်နန်းတည် မင်းတရားကြီး၏ ကောင်းမှုတော်ဘုရားများနှင့် ဘကြီးတော်ဘုရား၏ ပုထိုးတော်ကြီးဘုရား ထိုဘုရားရှိ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီးတို့ကိုပါ သွားရောက်လေ့လာပါရန် တိုက်တွန်းအပ်ပါသည်။

□

ကျမ်းကိုး
- ကုန်းဘောင်ဆက် မဟာရာဇဝင်

www.burmeseclassic.com

ဥဉ်ဝင်း
(ဟင်္သာတ)

ပဌာန်းဆက်တိုအတွက်
ဆွမ်းကပ်လှူဖွဲ့ဖော်ခြင်း

Handwritten signature

ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေတွက်သော် ရေတွက်သော် ၉၂ ကမ္ဘာထက်၌ “ဖဿ” မည်သော ဘုရားရှင်သည် ပွင့်တော်မူ၏။ ခမည်းတော်ကား “မဟိန္ဒမင်း” အမည်ရှိကာ၊ ထိုမင်းသည် တော်၏ သားသည် လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်သည်။ ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်၏ သားသည် လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်ပြီး နမတော်၏ သားသည် အလုပ်အကျွေး ရဟန်းဖြစ်၏။

မဟိန္ဒမင်းကြီး၌ ဘုရားရှင်အပြင်၊ သားတော် သုံးပါးရှိ သေး၏။ ထို သားသုံးပါးတို့တွင် သားကြီး၌ အခြံအရံ သူရဲ ငါးရာ၊ သားအလတ်၌ အခြံအရံ သူရဲ သုံးရာ၊ သားအငယ်၌ အခြံအရံ သူရဲ နှစ်ရာရှိ၏။

ဖဿဘုရားရှင်သည် ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော် မူပြီးသောအခါ ခမည်းတော်၏ ပြည်သို့ ကြွတော်မူလာသည်။ ထိုအခါ ခမည်းတော် မဟိန္ဒမင်းသည် ဘုရားရှင်ထံသို့ သွား၍ ငါးပါးသော ရိက္ခာခြင်းတို့ဖြင့် ရိက္ခာလျက် သားဘုရားကို တစ်စိတ်စိတ်ကြည့်ရှုကာ၊ ဤသို့ အကြံဖြစ်၏။

“ငါ့သားပင် ဘုရား၊ ငါ့သား၏ စကားသည်ပင် တရား၊ ငါ့သားပင် သံဃာ။ ဤလူရွာ၌ ငါ့ကဲ့သို့ ကောင်းမြတ်ခြင်း အသရေနှင့် ပြည့်စုံသော မင်းသည် ရှေးရှေးသော ကာလ၌ လည်း မဖြစ်ဘူးရာ။ နေင်အခါလည်း မဖြစ်လတ္တံ့။ ငါကား ကောင်းမြတ်သော လှမင်း၏ အဖြစ်ကို ရပေသည်တကား”

ဟု ကြံအောက်မေ့ပြီး ကြက်သီးမွေးညှင်းထလျက် အားရဝမ်းသာနှင့် မြတ်စွာဘုရားရှင်အား ဤသို့ နားတော် လျှောက်၏။

“သားတော်ဘုရား... အကျွန်ုပ်၏ အသက်သည် အလွန်ရှည်သည်ဖြစ်ပါမူ အနှစ် ကိုးသောင်းခန့်သာ ရှည်ပါ မည်။ ကြမ်းစွန်းဖျား၌ လည်းကောင်း၊ ကမ်းပါးပြင်၌ လည်း ကောင်း၊ အိမ်ရသောသူကဲ့သို့ သေခြင်းသဘောနီးလှပါသည်။ အကျိုးရှိရှိ အသက်ရှည်လိုပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ခမည်းတော် အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး သား ဘုရားသည် သူ တစ်ပါးအိမ်သို့ မကြွမူဘဲ ဖခင်၏ ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေးဟူသော ပစ္စည်းလေးပါးကို ခံယူတော်မူပါ။ သံဃာတော် နှင့်တကွ ခမည်းတော်ချည်း လုပ်ကျွေးပါရစေ”

ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားရှင်သည်လည်း ဖခင်၏ ဣန္ဒြေကို ဝံ့လင့်၍ သည်းခံတော်မူ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူမှ လှူဒါန်းပူဇော်ခြင်းကို မရကုန်။ မင်းသား ညီနောင်သုံးပါးတို့ သည်လည်း ခမည်းတော်အား နောင်တော်ဘုရားကို လုပ် ကျွေးပါရစေဟု တောင်းပန်သော်လည်း အခွင့်မရကြကုန်။ တစ်ရံရောအခါ ပစ္စန္ဒရောင်ရွာ၌ ကြီးစွာသော စစ်မက်

ဘေးရန်ဖြစ်သဖြင့် သားတော်သုံးပါးကို စေလွှတ်တော်မူ၏။ သားတော်တို့လည်း ထိုရန်ကို ငြိမ်းစေပြီးသော် ခမည်းတော် ထံသို့ ပြန်လာကြ၏။ ထိုအခါ မဟိန္ဒမင်းကြီးသည် ဝမ်း မြောက်တော်မူလှ၍...
“ငါ့သားတော်တို့ လိုအပ်သော ဆုကို ငါပေးအံ့။ သင် တို့ ယူကြကုန်”

ဟု ဆို၏။ ထိုအခါ မင်းသားတို့ကလည်း...
“တစ်ပါးသော ဆုကို မလိုပါ။ နောင်တော်ဘုရားကို သာ အသက်ထက်ဆုံး လုပ်ကျွေးပါရစေ”

ဟု တောင်းဆိုကြ၏။ မင်းကြီးက...
“ငါ့သားတို့...ဤဆုကိုကား ငါ မပေးနိုင်။ တစ်ပါး သောဆုကိုသာ ငါပေးအံ့”

ဟူ၍ ဆို၏။ သားတော်တို့ကလည်း...
“အရှင်မင်းကြီး... အသက်ထက်ဆုံး မပေးနိုင်လျှင် အနှစ်တစ်ထောင်မျှသာ ပေးတော်မူပါ”

ဟု တောင်း၏။
“ဤမျှကိုလည်း ငါ မပေးနိုင်”

ဟု ဆိုလျှင် ထိုအောက် လျော့၍ လျော့၍ တောင်းလာ ရာ ဝါတွင်းသုံးလတိုင်၏။ ခမည်းတော် မင်းကြီးလည်း “ဝါတွင်းသုံးလမျှ ငါ မပေးမူ ငါ့သားတို့သည် ငါ၏ ရန်သူ ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်”

ဟု တွေးမိပြီး...
“အမောင်တို့ သုံးယောက်တွင် တစ်ယောက် တစ်လ ခန့် လှည့်၍ လုပ်ကျွေးလော့။ ဝါတွင်းသုံးလကို ငါ ပေးတော့ အံ့”

ဟု ဆို၏။ ထိုသို့ အခွင့်ရလျှင် မင်းသားတို့လည်း မိမိတို့ အိမ်သို့ ပြန်၍ တရားသူကြီး၊ ဘဏ္ဍာစိုးတို့ကို ခေါ်၍ ဘဏ္ဍာတိုက်ကို အပ်နှင်းပြီးလျှင်...
“ဤ ဝါတွင်းသုံးလကို ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာ တော် ကိုးသောင်းနဲ့တကွ ငါတို့နှင့် ပါသော ပရိသတ်တို့ အား ပစ္စည်းလေးပါးဖြင့် ပြည့်စုံ လုံလောက်အောင် ထောက်ပံ့ လုပ်ကျွေးကြကုန်”

ဟု ဆိုသည်။
ထို့နောက် ထိုမင်းသားညီနောင် သုံးပါးတို့သည် အခြံ အရံတစ်ထောင်နှင့်တကွ ဘုရားရှင်ထံတော်သို့ လာပြီး ဖန်ရည် စွန်းသော အဝတ်ကို ဝတ်၍ ဆယ်ပါးသီလကို ဆောက်တည် လျက် ဘုရားရှင်ထံတော်၌ နေကြကုန်၏။

ဘဏ္ဍာစိုးတို့သည်လည်း ရှစ်သောင်းလေးလောင်မျှ လောက်သော ဝတ်ချက်သမားတို့ကို ရှာလျက် (၂၀၇) ဆွမ်း

အဖော် စသည်တို့ကို စီရင်၍ နေ့စဉ်မပြတ် လုပ်ကျွေးလေသည်။

ထိုအခါ သံဃာအပေါင်း ကိုးသောင်းမျှပင် များလှသောကြောင့် ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်သော သူတို့သည် မိမိတို့၏ သားငယ်၊ သမီးတို့အား ယာဂုကြွင်း၊ ဆွမ်းကြွင်းမျှ မပေးကြော့ရကုန်။ ချက်တိုင်း ချက်တိုင်းပင် ကုန်၍ လောက်ငရဲသာ ရှိ၏။

ထိုသို့ ကြွင်း၍ မပေးကြရသော် သံဃာတော်တို့၏ အဦးအဖျားကို ဝှက်ထားပြီး သားငယ်၊ သမီးငယ်တို့အား ပေးကြကုန်၏။ ထို ဝှက်ချက်သမားတို့သည် သံဃာတော်တို့အား လှူအပ်သော ပစ္စည်းကို သုံးစား ပေးကမ်းသောကြောင့် သေလွန်သောအခါ ပြိတ္တာဘုံ၌ ဖြစ်ကြရကုန်၏။

မင်းသား သုံးယောက်တို့သည် ဝါကျွတ်သောအခါ သံဃာတော်တို့အား ရှစ်ပါးသော ပရိက္ခရာဖြင့် လှူဒါန်း၍ ဤသို့ ပြုရသော ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ၏ အကျိုး အားဖြင့် နောင် ဘုရားရှင်တို့၏ထံ၌ အရန်တစ်ထောင်နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ရပါစေသော်” ဟု ဆုတောင်း၏။

ထိုဘဝမှ စုတေကြကုန်သော် တစ်ဆယ့်နှစ် ကမ္ဘာကာလပတ်လုံး နတ်တို့၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားခဲ့ရပြီး ခေါ်တမ မြတ်စွာဘုရားရှင်လက်ထက်တော်တွင် “ဥရဝေလကာလပညီနောင် ရှင်တစ်ထောင်” တို့ ဖြစ်လာကြကုန်လေသည်။

ထိုမင်းသားတို့၏ တရားသူကြီးသည် ယခုအခါ၌ ဦးသာရမင်း ဖြစ်လာ၏။ ဘဂ္ဂျာနီသည် ဝိသာခ ဥပသကာ ဖြစ်လာ၏။

ဝတ်ချက်သမားတို့သည် ၉၂ကမ္ဘာပတ်လုံး သုဂတိ၊ အတ္တဝါယာသဖြင့် များစွာ ကျင်လည်ပြီးမှ ဤဘန္တကမ္ဘာဝယ် ရေပြေပြည်ပြည်၏အနီး တောင်ကြီး ငါးလုံးတို့၏အကြား၌ ဦးမားသောကိုယ်၊ မာသော ဦးခေါင်းရှိသော အနိုးစု ပြိတ္တာ၊ အသားစု ပြိတ္တာဖြစ်လာကုန်ကြ၏။

ထိုပြိတ္တာတို့သည် ကကုဿန်ဘုရားပွင့်တော်မူသော ကာလ၌ ကကုဿန်ဘုရားအား ဖူးတွေ့ ကြရလျှင်...

“အရှင်ဘုရား... အကျွန်ုပ်တို့ကား အစာအာဟာရ နှင့် ဘယ်အခါမှ သုံးဆောင်ရပါအံ့နည်း”

ဟု လျှောက်ထားကြလျှင် ဘုရားရှင်က... “သင်တို့ ငါ့အား မလျှောက်ကြားကြကုန်လင့်။ ငါ သွန်သည့်နောက် မြေကြီး တစ်ယူဇနာမြောက်သောအခါ ခါး ညီတော် ကောဏဂုံဘုရား ပွင့်လတ္တံ့။ ထိုအခါမှ

လျှောက်ကြကုန်”

ဟု မိန့်တော်မူသည်။

ကောဏဂုံဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါ၌လည်း ရှေးနည်းတူ လျှောက်ကြပြန်၏။ ကောဏဂုံဘုရားရှင်မှလည်း-

“ငါ့လက်ထက်တော်တွင် သင်တို့ မလျှောက်လင့်ဦး။ ငါ၏နောက် မြေကြီး တစ်ယူဇနာမြောက်သောကာ ကဿပ အမည်ရှိသော ဘုရားပွင့်လိမ့်မည်။ ထိုအခါမှ လျှောက်ကြလေကုန်”

ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် ငုံ့လင့်၍ နေကြရကုန်၏။

ထိုသို့ဖြင့် ကဿပဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူသော ကာလတွင် ယခင်နည်းအတိုင်း လျှောက်ကြပြန်လေလျှင်...

“သင်တို့သည် ငါ့လက်ထက်တွင် မစားရ မဝတ်ရ သေးချေ။ ငါလွန်သည့်နောက် မြေကြီးတွင် တစ်ယူဇနာနှင့် သုံးဂါဝုတ်မြောက်သောအခါ ငါ၏ ညီတော် ဂေါတမ မည်သော ဘုရားပွင့်တော်မူလိမ့်မည်။ ထိုအခါ သင်တို့၏ အရင်က အဆွေအမျိုးဖြစ်ဖူးသော တရားသူကြီးသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင် ဗိမ္ဗိသာရ မည်သော မင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုအခါ ဘုရားအမျိုးရှိသော သံဃာတော်တို့အား ဆွမ်းဖိတ်ကျွေး၍ သင်တို့အား အမျှပေးဝေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ၌ သင်တို့သည် လောက်ငအောင် စားရ သောက်ရ ဝတ်ရပေလိမ့်မည်”

ဟု မိန့်တော်မူသည်။

ထိုစကားကို ကြားလျှင် ထိုပြိတ္တာတို့သည် ဘုရားရှင် တစ်ဆူနှင့် ကြားကာလကိုပင် နက်ဖြန်၊ သန့်ဘက်ခါကဲ့သို့ ထင်၍ ရွှင်လန်း ဝမ်းသာနေကြကုန်၏။

ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူပြီး ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွရောက်တော်မူသောအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် ဘုရားအမျိုးရှိသော သံဃာတော်တို့အား အလှူပေးသော ကာလ၌ ထိုပြိတ္တာတို့အား အမျှမပေးဝေမိသဖြင့် ညသို့ ရောက်သောအခါ ပြိတ္တာတို့သည်...

“ငါတို့ ရည်မြင့်စွာ ငုံ့လင့်၍ နေရပါလျက်၊ ငါတို့အား အမျှမပေးဝေ” ဟု လွန်စွာသော ဝမ်းနည်းခြင်းဖြင့် နန်းတွင်းသို့ ဝင်ကာ၊ ရုပ်အသွင်ကို ပြုလာကြကုန်၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးလည်း ထိတ်လန့်လှသဖြင့် ဘုရားရှင်ထံသို့ သွား၍ လျှောက်ကြားလေလျှင်...

“အသင် မင်းကြီး၊ သင်၏ ဆွေမျိုးဖြစ်ဖူးသော ပြိတ္တာတို့သည် ၉၂ကမ္ဘာပတ်လုံး ပွတ်သိပ်ခဲ့ကြ၍ ငါ့နောင်တော် ကဿပဘုရားရှင်ထံ လျှောက်လေလျှင် ကဿပဘုရားရှင်က အသင် မင်းကြီးမှ အလှူပေး၍ အမျှဝေလတ္တံ့သော

အကြောင်းစကားကို ပြောတော်မူလေလျှင်၊ ထိုအခါမှစ၍
ပြိတ္တာတို့သည် သင်ပေးသော အလှူအမျှကို တောင့်တနေ
ကြသည်။ ယခု အသင်က မပေးသောအခါ သူတို့ ချမ်းသာ
မရ၍ မလှသော ရုပ်အသွင်ကို အသင် မင်းကြီးအား ပြသ
လာကြသတည်း။”

ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မိမိသာရမင်းကြီးက...

“မြတ်စွာဘုရား...တပည့်တော် ထိုသူတို့အတွက်
ယခု အလှူပေး၍ အမျှဝေသော် ရပါဦးမည်လော”

“ရ၏ မင်းကြီး”

“မြတ်စွာဘုရား...ယနေ့ ထိုအတွက်အလိုရာ ဒါနကို
အလှူခံတော်မူပါ။ တပည့်တော် ထိုသူတို့အား အမျှပေးဝေ
လိုပါသည်”

ဂေါတမ ဘုရားရှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၍ သည်းခံ
တော်မူ၏။

မင်းကြီးသည် ဆွမ်း စသော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်တို့ကို
အလှူအမြန် စီမံစေပြီး၊ အားလုံးပြီးစီးသောအခါ မြတ်စွာ
ဘုရားရှင်နှင့်တကွ သံဃာတော်များကို ပင့်၍ ဆွမ်းလုပ်ကျွေး
လေသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ဆွမ်းဘုဉ်ပေးပြီးသောအခါ မင်း
ကြီး၏ နန်းတော် တံခါးဘေးတို့၌ ရပ်တည်နေကြကုန်သော
ပြိတ္တာတို့ကို မင်းကြီးအား တန်ခိုးဖြင့် ပြတော်မူသည်။

မိမိသာရမင်းကြီးက ဘုရားရှင်နှင့်တကွသော သံဃာ
တော်အပေါင်းတို့အား လှူဒါန်းပူဇော်သည့် ဆွမ်းအလှူကို
ထိုပြိတ္တာတို့အား ရည်စူး၍ အမျှပေးဝေလိုက်သည်။ ထိုခဏ
မှာပင် ပြိတ္တာတို့အား နတ်တို့၏ ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်တို့သည်
ဖြစ်ကြကုန်လျက် နတ်ဘောဇဉ်ကို စားရ၍ ပြည့်ပြီးသော
ခန္ဓာကိုယ် ဖြစ်လာကြကုန်၏။

သောက်တော်ရေကို လှူသည်ကား ပဓမ္မာကြာ ဖုံး
လွှမ်းသော ရေကန်ဖြစ်၍ ပြိတ္တာတို့သည် ထိုရေကန်၌ ရေ
ချိုး ရေသောက်ကြရ၍ ပူပန်မှု ငြိမ်းကုန်ရကား၊ ရွှေအဆင်း
နှင့်တူသော အသွင်သဏ္ဍာန်ဖြစ်လာကြကုန်၏။

အိပ်ရာနေရာတို့ကို လှူ၍ အမျှပေးဝေသည့်ခဏ
နတ်ပြည်၌ ဖြစ်သော ယာဉ်ရထား၊ အဝတ်ပုဆိုး၊ ဘုံပြာသာဒ်၊
အိပ်ရာခင်း စသည်တို့သည် ဖြစ်ကြကုန်၏။

ထိုပြိတ္တာတို့၏ အလုံးစုံ ပြည့်စုံမှုကို မြတ်စွာဘုရားရှင်
သည် အဓိဋ္ဌာန်တော်မူပြီး မင်းကြီးအား မြင်စေတော်မူလေ
လျှင် မိမိသာရမင်းကြီးသည် အလွန်ဝမ်းမြောက်တော်မူ၏။
ထိုနောက် ဘုရားရှင်က မင်းကြီးအား “တိရေဝကုဋ္ဌ

သုတ်”ကို ဟောတော်မူသည်။

“မင်းကြီး...ပြိတ္တာတို့သည် မိမိတို့၏ အိမ်သို့ လာရန်
နံရံ၏ အပြင်ဘက်၌ လည်းကောင်း၊ လမ်းဆုံ-လမ်းခွဲ၊ အိမ်
ခြံစပ်တို့၌ လည်းကောင်း၊ တံခါးပေါက်တို့၌ လည်းကောင်း
ရပ်တည်နေကြကုန်၏။ များစွာသော ထမင်းအဖျော် ခဲဖွယ်
ဘောဇဉ်တို့ကို လှူဒါန်းရန်အတွက် စီစဉ်ပြုလုပ်ကြသော်
လည်း ယင်းပြိတ္တာတို့၏ ကံအကြောင်းကြောင့် တစ်ဦး
တစ်ယောက်မျှ ယင်းပြိတ္တာတို့ကို သတိမရ အမှတ်မရကြ
ပေ။ သနားတတ်သော သူတို့ကသာလျှင် ဆွေမျိုး ပြိတ္တာ
တို့ ကပ်ရောက်လာကြသောအခါ သပ္ပာရိသဒါနမျိုး၌ ပါဝင်
သောပစ္စည်းအတိုင်း စင်ကြယ် မွန်မြတ်သော အခါကာလ
အားလျော်စွာ လျော့က်ပတ်သော အလှူခံရမည့် သံဃာ
တော်များနှင့် အပ်စပ်သော အဖျော်၊ ဘောဇဉ်တို့ကို “ဤ
အလှူဒါနသည် ဆွေမျိုးဖြစ်သော အသင် ပြိတ္တာတို့အား
ဖြစ်စေသတည်း။ ဆွေမျိုးပြိတ္တာတို့သည် ချမ်းသာကြစေကုန်
သတည်း” ဟု ရည်သန်၍ ပေးလှူကြကုန်၏။

ယင်းသို့ ပေးလှူကြကုန်သည်ရှိသော် ဆွေမျိုးဖြစ်သော
ပြိတ္တာတို့သည် ထိုအရပ်သို့ စုရုံး ရောက်ရှိလာကြပြီး များစွာ
သော ထမင်းအဖျော်အလှူဒါန၌ လေးစားရိုသေ ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာဖြစ်ကြကုန်ပြီးလျှင် အလေးအနက် သာဓုခေါ်ကြ
ကုန်၏။

ယင်းကဲ့သို့ ဆွေမျိုးတို့က ပေးလှူခြင်းကြောင့် စည်း
စိမ်ချမ်းသာကို ငါတို့အကျိုးရာလည်း ပူဇော်ကြကုန်၏။ ပေး
လှူသူ ဆွေမျိုးတို့လည်း အကျိုးကြီးမြတ်ကုန်၏။ ငါတို့၏
ဆွေမျိုးတို့သည် အသက်ရှည်ကြပါစေကုန်သတည်းဟု ပြိတ္တာ
တို့က ပြန်လည်၍ ဆုတောင်းပစ္စုပ္ပန်ပြုကြကုန်၏။

တမလွန်ဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားကြကုန်သော ပြိတ္တာ
တို့သည် လူ့ဘုံမှ ဆွေမျိုးတို့ ပေးအပ်သော ကုသိုလ်အား
ဘာဂ၏ အမျှပေးဝေမှုဖြင့်သာလျှင် ထိုပြိတ္တာဘုံ၌ မှုတ်ကြ
ကုန်၏။

ကုန်းမြင့်ရာအရပ်၌ ရွာသော မိုးရေသည် ချိုင့်ဝှမ်း
အရပ်သို့ စီးဆင်းသွားသကဲ့သို့၊ ဤ လူ့ဘုံမှ ပေးအပ်သော
ကုသိုလ်အဖို့ဘာဂ၏ အမျှပေးဝေမှုသည်လည်း ပြိတ္တာတို့
သို့ ကပ်ရောက်၏။ မြစ်ရေ ချောင်းရေတို့သည် သမုဒ္ဒရာသို့
ပြုပြင်စေကုန်သကဲ့သို့၊ လူ့ဘုံမှ ပေးအပ်သော ကုသိုလ်အား
ဘာဂ အမျှပေးဝေမှုသည် ပြိတ္တာတို့ထံ ကပ်ရောက်၍ မှုတ်
စုံစေ၏။

ရှေးအခါက ဤသူသည် ငါတို့အား ပစ္စည်းဥစ္စာ
လှူဖူးပြီး၊ ငါ၏ ကျောင်းကျိုးဥစ္စာကို ပြုဖူးပြီး၍ သူ့လေး

သည်ကောင်း၊ ဤသူသည် ငါ၏ ဆွေမျိုးတည်း။ မိတ်
ဆွေသည် ငါ၏ ခင်ပွန်းတည်းဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ရည်ကြာ
သူသည် ကာလပတ်လုံး အောက်မေ့သတိရသော အလှူ
အပ်ပေးလျှော့ရ၏။

ဦးကြွေးခြင်း၊ စိုးရိမ်သောကဖြစ်ခြင်း၊ ပြောဆိုပြည်တမ်း
ပြောဆိုသည် ပြိတ္တာတို့အကျိုးရာ မဟုတ်ကုန်။ ပြိတ္တာတို့
အထက် အကျိုးမရှိကုန်။ သို့သော် ဆွေမျိုးတို့သည်ကား
ဦးကြွေးကြကုန်၏။

တမလွန်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားသောသူကို ရည်စူး
၍ သိသော ကောင်းစွာတည်၍ သံယံကဓိနအဖြစ် ပေးလှူ
၍ အလှူဒါနသည်သာလျှင် ပြိတ္တာတို့၌ ရည်ကြာလှ
ကာလပတ်လုံး စီးပွားချမ်းသာအကျိုးရာ တစ်ခဏ
အောင် ဘယ်ရောက်နိုင်သည်ဖြစ်၏။

တမလွန်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားသောသူကို ရည်စူး
၍ သိသော အိနကို ဆွေမျိုးတို့ ပြုအပ်သော တာဝန်
အပ်ပေး၍ ငါဘုရား ညွှန်ပြအပ်၏။ ထိုသို့ ပေးလှူခြင်းဖြင့်
ပြိတ္တာအား မြတ်သော ပူဇော်ခြင်းကို ပြုအပ်သည်လည်း

ဖြစ်၏။ ရဟန်းတော်တို့အား ခွန်အားပေးအပ်သည်လည်း
ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သင်တို့သည် ကြီးကျယ်သော ကုသိုလ်
အင်္ဂါကို ပွားများ ဆည်းပူးအပ်၏ဟု ဟောတော်မူလေ
သည်။

သောနာတော်အဆုံး၌ ရှစ်သောင်း လေးထောင်သော
အင်္ဂါတို့သည် အကျွတ်တရား ရကြလေကုန်၏။

မိမိသာရမင်းကြီးသည် အတိတ်ဘဝက တော်စပ်ခဲ့ဖူး
ဆွေမျိုး ပြိတ္တာများအား ရည်စူး လှူဒါန်းရာ၌ -

- (၁) မိမိ၏ ဆွေမျိုးညာတိဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ကို ဘုရားရှင်
မှ ညွှန်ပြတော်မူ၍ သေချာစွာ ရည်စူး လှူဒါန်းနိုင်
ခြင်း။
- (၂) ပြိတ္တာများအနေဖြင့် သာဓုခေါ်နိုင်ရန် အသင့်
စောင့်ဆိုင်းနေကြခြင်း။
- (၃) လှူဖွယ်ဝတ္ထုမှာ ဆွမ်း၊ သင်္ကန်းဖြစ်ခြင်း။
- (၄) အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်မှာလည်း ဘုရားအမှုရှိသော
အရိယာ သံဃာတော်များ ဖြစ်ခြင်း...

သော အင်္ဂါရပ်များနှင့် ညီညွတ်ပြည့်စုံသောကြောင့်
ပြိတ္တာများအနေဖြင့် မိမိသာရမင်းကြီးလှူသော ကုသိုလ်
အင်္ဂါအဖို့တာဝန်ကို သာဓုခေါ်နိုင်ပြီး ကောင်းကျိုးချမ်းသာ
အထာများ ချက်ချင်းပင် ရရှိခံစားသွားနိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။
ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ပြိတ္တာဘုံဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားရ

သူများအတွက် ရည်စူး၍ ပေးလှူသော ဒါနကို ပေတဒါန
(ပြိတ္တာဒါန)ဟု ခေါ်ပါသည်။ ထိုသို့ ပေးလှူရာ၌ အောက်ပါ
အင်္ဂါရပ်များ ညီညွတ်ရန် လိုပါသည်။

- (က) ကွယ်လွန်သူ မည်သူ့အတွက်ဟူ၍ သေချာစွာ
ရည်စူး၍ ပေးလှူခြင်း။
- (ခ) ကွယ်လွန်သူကိုယ်တိုင်မှာ တမလွန်ဘဝ သာဓု
ခေါ်ဆိုနိုင်သော ဘုံဘဝ၌ ရှိနေခြင်း။
- (ဂ) အလှူခံ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ သီလရှိသော ရဟန်း၊ သီလ
ဝန္တရဟန်း(သို့မဟုတ်)သံယံကဓိနအလှူဖြစ်ခြင်း။
- (ဃ) လှူဖွယ်ဝတ္ထုမှာလည်း ဘုရားရှင် ခွင့်ပြုထား
သော ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း၊ ဆေး၊ စသည်တို့
ဖြစ်ခြင်း စသော အင်္ဂါရပ်တို့နှင့် ပြည့်စုံညီညွတ်
ရန် လိုပါသည်။

ပေတဒါနခေါ် မိမိ၏ ပစ္စည်းဆက်များအတွက် ဆွမ်း
ကပ်လှူ ပူဇော်လိုသူတို့သည် ရှေးဦးစွာ မိမိနှင့် နီးစပ်သော
တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူသို့သွားရောက်ပြီး မိမိလှူဒါန်းဒါနပြု
လိုသူတို့အတွက် အောက်ပါအတိုင်း ဖိတ်ခေါ်ရပါမည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစုနှင့် ဘဝအဆက်ဆက်က ဆွေမျိုး
တော်စပ်ခဲ့သော သိုက်ဆက်၊ ပစ္စန်းဆက်၊ ဘုမ္မိဆက်များ
ကို ကျွန်ုပ်(-----)နေသားမှ ဖိတ်ကြားအပ်ပါသည်။
မနက်ဖြန်နံနက် (-----)အချိန်တွင် သင်တို့အတွက်
ရည်စူး၍ ဘုရားရှင်အား ဆွမ်းကပ်လှူ ပူဇော်မည်ဖြစ်ပါသဖြင့်
(-----)ဘုရားသို့ ကြွရောက် သာဓုအနုမောဒနာ
ခေါ်ကြပါရန် ဖိတ်ခေါ်ပါသည်ဟု သုံးကြိမ်ရွတ်ဆိုပါ။

နောက်တစ်နေ့နံနက် (-----)အချိန်တွင်
ဘုရားသို့ သွားရောက်ပြီး ဆွမ်းကပ်လှူရပါမည်။ ဆွမ်းကပ်
လှူ ပူဇော်ရာ၌...

- (၁) စားပွဲခင်းတစ်ခု
- (၂) လက်သုတ်ပဝါတစ်ခု
- (၃) ထမင်းစားသော ပန်းကန်ပြားအကြီးတစ်ချပ်
- (၄) ငွန်းတစ်ချောင်း
- (၅) သောက်တော်ရေတစ်ခွက်
- (၆) ဖယောင်းတိုင်
- (၇) အမွှေးတိုင်
- (၈) ပန်းသုံးမျိုး
- (၉) သစ်သီးသုံးမျိုး
- (၁၀) အခြား မိမိထည့်၍ ပူဇော်လိုသည့်ပစ္စည်း
(သင်္ကန်း၊ စသည်)။
ပန်းကန်ပြားထဲတွင် ဆွမ်းထည့်ပါ။ ထို့နောက် လှူဒါန်း

လိုသည် သစ်သီးများကို ခွဲစိတ်၍ထည့်ပါ။ ပန်းသီးဆိုလျှင် အခွံခွာ၍ ခွဲစိတ်ထည့်ပါ။ လိမ္မော်သီးဆိုလျှင် အခွံခွာ၍ အပေါ် ယံမှ အမျှင်များကို ဖယ်ထုတ်ပြီး တစ်မြွှာစီ ခွဲထည့်ပါ။ သင်္ဘောသီးဆိုလျှင် အခွံခွာ၍ အစေ့များ ဖယ်ထုတ်ပြီး အတုံး များ တုံး၍ ထည့်ပါ။

လူတို့ စားသောက်ရန် ပြင်ဆင်ထားသကဲ့သို့ ဖွယ်ဖွယ် ရာရာ ပြင်ဆင်ရမည်။ သက်သတ်လွတ်ဆွမ်း၊ သစ်သီးဆွမ်း ဖြစ်၍ အသား လုံးဝ မပါရပါ။

ပန်းသုံးမျိုးတွင် သပြေပန်းတစ်မျိုးပါဝင်ပြီး ကျန် ပန်း များကို နင်းဆီ၊ စပယ်၊ မေမြို့၊ ဂန္ဓမာ စသည် ရာသီအလိုက် ပေါ်သော ပန်းများကို အရွက်များ ကြည့်ကောင်းအောင် ခြေ၍ ထည့်ရမည်။ အပေါက်အပြ အကျိုးများကို ဖယ်ထုတ် ပါ။ ကြိုးစည်းထားသည့်အတိုင်း မလှူရ။

အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးလျှင် စားပွဲခင်းပါ။ မိမိပြင်ဆင်ထား သော ဆွမ်းနှင့် သစ်သီးပန်းကန်(အားလုံး ရောထည့်၍ရပါ သည်) ကို ဆွမ်းပွဲတွင် ဇွန်းတပ်လျက် စားပွဲအလယ်၌ တင်ထားပါ။

သောက်တော်ရေနှင့် ပန်းအိုးကို ဆွမ်းပွဲရေတွင် ထား ပါ။ မိမိလှူလိုသော သင်္ကန်း၊ ထီး၊ ဖိနပ် စသည်တို့ကို ဆွမ်းပွဲဘေးတွင် တင်ထားပါ။ လက်သုတ်ပဝါကို ဆွမ်းပွဲ နောက်တွင် တင်ထားပါ။

ဖယောင်းတိုင်နှင့် အမွှေးတိုင် သုံးတိုင် (သို့မဟုတ်) ငါးတိုင်စီ ထွန်းပါ။ ငါးပါးသီလ (သို့မဟုတ်) ရှစ်ပါးသီလကို ဆောက်တည်ပါ။ ပြီးလျှင် ဤသို့ လျှောက်တင်ပါ။

“ဘုန်းတော်အနန္တ ကံတော်အနန္တ ဉာဏ်တော်အနန္တ တို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဘုရား... တပည့်တော်(-----)နေသားသည် ဆွေတော် မျိုးတော်၊ သိုက်ဆက်၊ ပဏ္ဍန်းဆက်၊ ဘုမ္မိဆက် တို့အတွက် ရည်စူး၍ ဤ မွန်မြတ်လှစွာသော ဆွမ်းခဲဖွယ် ဘောဇဉ်၊ ပန်း၊ သောက်တော်ရေ အမွှေးနံ့သာ၊ သင်္ကန်း စသည်တို့ကို အရှင်မြတ်အား ကပ်လှူ ပူဇော်ပါသည်။ ထို ဆွေတော် မျိုးတော်တို့အား ချီးမြှောက် ထောက်ပံ့သော အားဖြင့် ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူပါ အရှင်မြတ်ကြီးဘုရား”

ဟု ကပ်လှူ ပူဇော်ပြီး သက်ရှိထင်ရှား ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည် မိမိပေးလှူသော ဆွမ်း အစရှိသည် တို့ကို လက်ခံ ဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူနေသည်ဟု အာရုံပြုကာ၊ မိမိစိတ်ထဲတွင် ကြည်နူးဝမ်းမြောက်နေပါစေ။

နာရီပတ်ခန့်အကြာတွင် မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော် မြတ်ကြီး ဆွမ်းဘုဉ်းပေး သုံးဆောင်တော်မူပြီးပြီဟု မှတ်ယူ

၍၊ ထိုကောင်းမှုအဖို့ဘာကို မိမိပင့်ဖိတ်ထားသော ဆွေ တော် မျိုးတော် သိုက်ဆက်၊ ပဏ္ဍန်းဆက်၊ ဘုမ္မိဆက်များ အား အမျှပေးဝေပါ။

“ယခု ကျွန်ုပ်(-----)နေသားသည် မြတ်စွာ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးအား ပေးလှူရသည့် ဤ ဆွမ်း သင်္ကန်း၊ ပန်း၊ ဆီ၊ သောက်တော်ရေ အမွှေးနံ့သာ စသည် တို့အတွက် ရရှိအပ်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှု အဖို့ဘာကို ဘဝအဆက်ဆက်မှ ကျွန်ုပ်၏ ဆွေတော် မျိုးတော်၊ သိုက် ဆက်၊ ပဏ္ဍန်းဆက်၊ ဘုမ္မိဆက်တို့အား လည်းကောင်း၊ ဤ ဘုရားပရိတ်အတွင်း၌ ဦးတင်နေထိုင်ကြကုန်သော မြင်အပ် မမြင်အပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား လည်းကောင်း၊ အမျှပေးဝေ ပါ၏။ ဤကုသိုလ်ကောင်းမှုအဖို့ဘာကို ကျွန်ုပ်နှင့် ထပ်တူ ထပ်မျှ အမျှ...အမျှ...အမျှ ရရှိကြပါစေတည်း။ သာဓု ...သာဓု...သာဓု”

၊ ဟု အမျှသုံးကြိမ်ပေးဝေပြီးလျှင် ဆွမ်း၊ သောက်တော် ရေ၊ ပန်း စသည်တို့ကို ဆွမ်းတော်စွန့်ပစ်သည့် နေရာတွင် သွားရောက်၍ စွန့်ပစ်ပါ။ သင်္ကန်း စသည်ကိုမူ ဆရာတော် တစ်ပါးပါးအား ကပ်လှူပါ။

အထူးသတိပြုရမည်မှာ ဤဆွမ်းကို ကပ်လှူရာ၌ မိမိအိမ်တွင် မပြုလုပ်ရပါ။ တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူတို့တွင် သာ သွားရောက်လှူဒါန်းရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဤဆွမ်းကပ်လှူ ပူဇော်ခြင်းသည် မိမိအတွက် ရည်စူး ကပ်လှူ ပူဇော်ခြင်း မဟုတ်။ အတိတ်ဘဝမှ တော်စပ်ခဲ့ သော ဆွေမျိုး၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ၊ မိဘများ၊ လက်ရှိဘဝ တွင် တော်စပ်သော ညီအစ်ကိုမောင်နှမ၊ မိဘများအနက်မှ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ရှိသွားခဲ့သူများအတွက် ရည်စူး ကပ်လှူ ပူဇော်ခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် ထိုသူတို့အတွက်သာ ရည်စူး၍ ဆုတောင်းပေးရပါမည်။ မိမိအတွက် ဆုတောင်းရန် မလိုပါ။

ကျမ်းကိုး

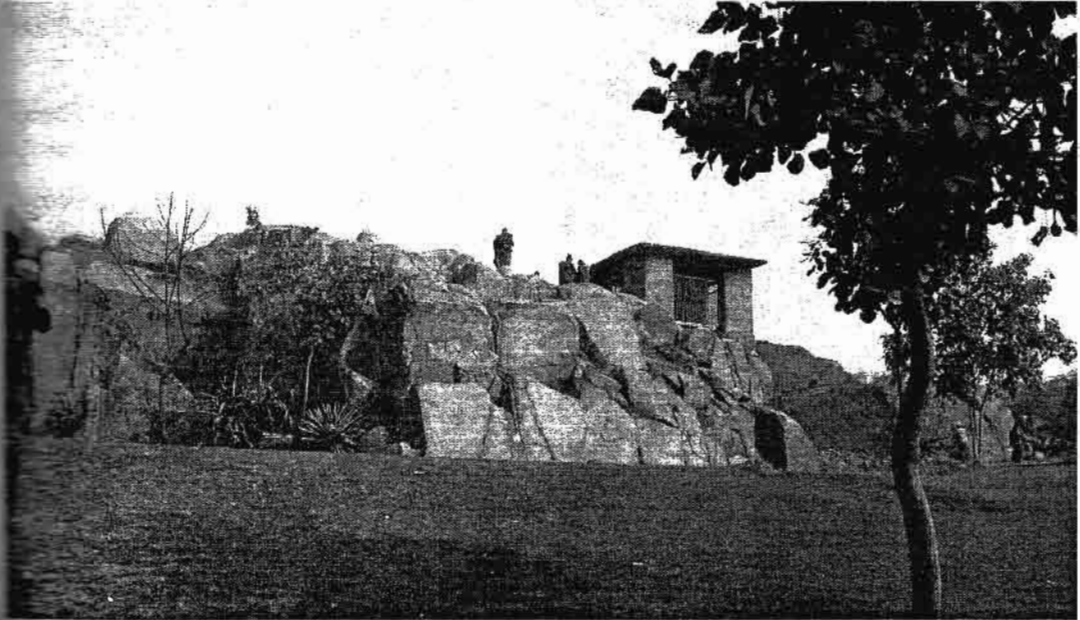
- ကျီးသဲလေးထပ် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဖိနတ္တ ပကာသန ကျမ်း။
- တက္ကသိုလ် သျှင်သီရိ၏ ပြိတ္တာလောက ဖြစ်ရပ်ဆန်း များ။
- စူဠသေဋ္ဌိ ပေတဝတ္ထု။

မဟာသတိပဋ္ဌာန်သုတ်နှင့် နယူးဒေလီ

မောင်သာ (ရှေးဟောင်းသုတေသန)

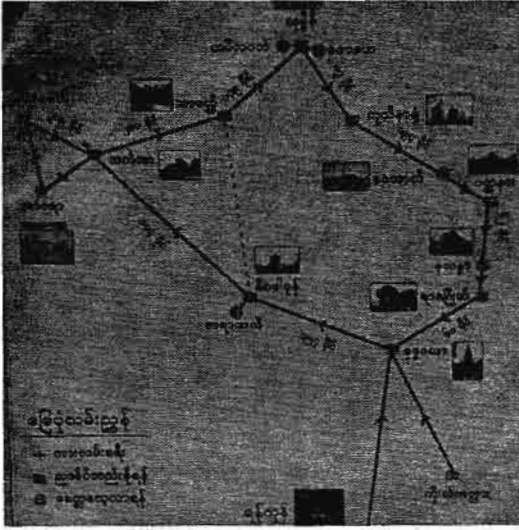

သင်္ကေတသင်္ကရိယ နယူးဒေလီသို့ သွားကြမည်ဆိုသဖြင့် ဘုရားဖူးများ တက်ကြွနေကြသည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ မြို့တော် နယူးဒေလီတွင် လည်ပတ်ကြည့်ရှုကာ ဈေးဝယ်ထွက်ကြရ သည့် အခွင့်အရေးကို အမျိုးသမီးများက ပျော်ရွှင်နေပုံကြ ကို သူတို့ ကျွန်တော်တို့ အမျိုးသားများလည်း ပျော်ရွှင်နေကြ သည်သာဖြစ်ပါသည်။

နယူးဒေလီသည် ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိနေသည့် သင်္ကေတသင်္ကရိယ (၂၈၇) မိုင်ကွာဝေးပြီး လမ်းတွင် ရပ်နားမည့် အာဂရာသည် သင်္ကေတသင်္ကရိယ (၁၆၂) မိုင် ကွာဝေးသည်။ နယူး ဒေလီသို့ တစ်နေ့ကုန်နီးပါးသွားကြရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ “သင်္ကေတသင်္ကရိယ” ဘုရားဖူးကား နှစ်စီးသည် သင်္ကေတသင်္ကရိယ နံနက်စောစော ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ သင်္ကေတ သင်္ကရိယ ချွတ်လာခဲ့ချိန်တွင် မြူများ ဆိုင်းကာ အေးစိမ့်နေခဲ့သည်။ သင်္ကေတသင်္ကရိယသည် ကျွန်တော်တို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့ဝင်များအား အေးစက်စက် နှုတ်ဆက်နေသည့်နယ်ပင်။ နယူးဒေလီ မရောက်မီ ကမ္ဘာကျော် တာဂျ်မဟာနှင့် အာဂရာ ခံတပ်

များသို့ ဝင်ရောက်လည်ပတ်မည်ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး စိတ်ဝင်စားမိကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘုရားဖူး အဖွဲ့တွင် တာဂျ်မဟာသည် ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် မသက်ဆိုင်သော အဆောက်အအုံဖြစ်သဖြင့် မကြည့်ရှုလိုကြသူများလည်း ပါရှိ ခဲ့ပေသည်။

ကားပေါ်တွင် အိပ်ပျော်လိုက်၊ နီးလိုက်ဖြင့် လိုက်ပါလာ သည့် ကျွန်တော်တို့သည် အာဂရာ မရောက်မီ လမ်းတစ် နေရာတွင် ခေတ္တရပ်နားကြရပါသည်။ ထိုနေရာသည် အဝေး ပြေး လမ်းမကြီး၏ တိုးဂိတ်တစ်ခုအနီးတွင် တည်ရှိနေသည် ကို သတိပြုမိခဲ့ပါသည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ အဝေးပြေးလမ်း ယာဉ်ဖြတ်သန်းခ ကောက်ခံရေးစခန်း(တိုးဂိတ်)များသည် မြန်မာပြည်မှ ဂိတ်များကဲ့သို့ လှပသစ်လွင်မှု မရှိကြပါချေ။ သို့သော်လည်း ဖြတ်သန်းကောက်ခံသည့် ဝန်ထမ်းများ ထိုင် နေသည့် ဂိတ်ရုံလေးများကို သံပိုက်လုံးအကွေးများဖြင့် နှစ်ဖက်ကာရံထားသည်။ မတော်တဆ မော်တော်ယာဉ်က ဂိတ်ကို ဝင်ရောက်တိုက်မိခဲ့ပါက ငွေကောက်ခံနေသည့်

မန္တလေး အမြန်လမ်းမထက် များစွာကျယ်ဝန်းကာ ငွေကောက်ခံကိတ် ရှစ်ခုခန့်ရှိပြီး အဝေးပြေးလမ်းမကြီးကလည်း ရှစ်လမ်းသွားဖြစ်သည်။ လမ်းမကြီးက ကတ္တရာသား ကောင်းမွန်ချောညက်နေပြီး လမ်းလယ်ကျွန်းများ ပြုလုပ်ထားခြင်းကို မမြင်ခဲ့ရပါချေ။

တိုးကိတ်မရောက်မီ ကျောက်မီးသွေးများ တင်ထားသည့် ကားများနှင့် လမ်းဘေးတွင် ပုံထားသော ကျောက်မီးသွေးများကို မကြာခဏ မြင်ရသဖြင့် ညွှန်လမ်းညွှန်ကို အားပေါ်ကို မေးကြည့်မိပါသည်။

“ဒီနေရာတစ်လျှောက်က အိန္ဒိယမှာ ကျောက်မီးသွေး အထွက်ဆုံး နေရာတွေပဲ အန်ကယ်”

“ကျောက်မီးသွေးကို အိန္ဒိယမှာ ဘယ်နေရာတွေမှာ သုံးလဲဗျ”

“အများကြီးသုံးတယ် အန်ကယ်။ စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံတွေမှာ သုံးသလို၊ အိမ်တွေမှာလည်း သုံးကြတယ်။ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာလည်း သုံးကြတယ်”

ဟု ကိုအားပေါ်က ရှင်းပြသည်။

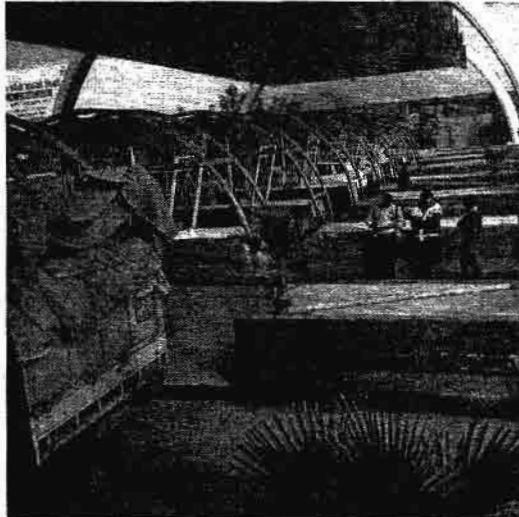
ကမ္ဘာပေါ်တွင် လူဦးရေ ဒုတိယအများဆုံးဖြစ်သည့် အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် လောင်စာစီမံခန့်ခွဲမှုသည် အလွန်အရေးကြီးသော တာဝန်တစ်ခုဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျေးလက်များတွင် နေကြသူ အများစုသည် ကျွန်တော်တို့ ငယ်စဉ်က ကဲ့သို့ ရေနံဆီကို အသုံးပြုကြကြောင်း သိရှိရသည်။ ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က မြစ်ဝကျွန်းပေါ် မြို့ငယ်လေးတစ်ခုတွင် နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ပြီး နေ့စဉ် ချက်ပြုတ်ရေးကိစ္စများအတွက် ထင်းများကို အသုံးပြုရသကဲ့သို့ ရေနံဆီကိုလည်း အစိုးရက တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် ရောင်းချပေးသည်ကို မှတ်မိနေပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့အရပ်ဒေသတွင် မီးသွေးကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များတွင်သာ သုံးကြပြီး လူနေအိမ်များတွင် အသုံးမပြုခဲ့ကြပါချေ။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း လမ်းပေါ်တွင် ထင်းစည်းများ ရွက်လာကြသည့် အမျိုးသမီးများကို တွေ့ရသဖြင့် ထင်းကိုလည်း အသုံးပြုကြကြောင်း သိနိုင်ပေသည်။ အညာဒေသများတွင် ထင်းစည်းများ ရွက်လာလေ့ရှိသည့် ကျေးလက်တောရွာသူများကို ကျွန်တော် အမှတ်ရမိပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ နေ့လယ်စာ အရင်စားကြဖို့ စီစဉ်ထား ပါတယ်။ ထမင်းစားပြီးမှ တာဘူမဟာကို သွားကြပါမယ်”

ဟု ကိုအားပေါ်က ဘုရားဖူးများကို ရှင်းပြသည့်

“တာဘူမဟာကို ရောက်ရင် မလိုက်ချင်တော့တော့

ဝန်ထမ်းအား တစ်စုံတစ်ရာထိခိုက်မှု မရှိစေရန် ရည်ရွယ်ထားဟန်တူပေသည်။

အဝေးပြေး လမ်းမကြီးသည် မြန်မာနိုင်ငံမှ ရန်ကုန်-

အပြင်မှာ နေခဲ့လို့ ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ နေရာချပေးခဲ့ပါမယ်။ လက်ဖက်ရည်တွေ၊ မုန့်တွေ စားပြီး စောင့်နေပါ။ ကျွန်တော်တို့ ပိုက်ဆံရှင်းပါမယ်”

ဟု ပြောနေစဉ် ကျွန်တော်တို့ကားများသည် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပါသည်။

“အခုရပ်မယ် နေရာကတော့ အာဂရာက ထမင်းဆိုင် ခြစ်ပါတယ်”

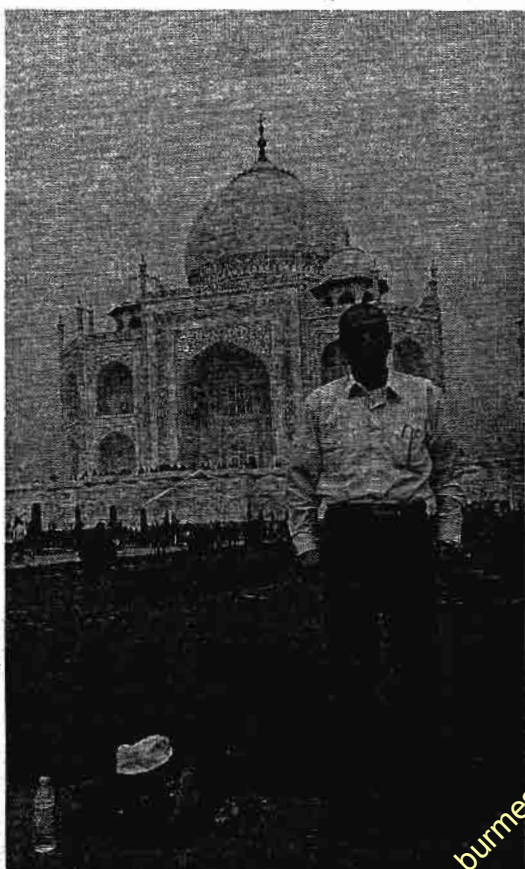
ကားပေါ်မှဆင်းကာ ဆိုင်ခန်းအနောက်ဘက်ရှိ ခန်းမ ဘယ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ကြရပါသည်။ ဆိုင်အမည်များကို အိန္ဒိယစာများဖြင့် ရေးထားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မသိရှိခဲ့ကြပါ။ သံဃာများကို သီးသန့် တစ်နေရာတွင် သီတင်းသုံးစေပြီး ဆွတ်တယ်ညွှန်များက ဆွမ်းကပ်ကြပါသည်။ ဘုရားဖူးများက ဆန်ချုပ်ကြီး၏ တစ်ဖက်စီတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ ထမင်းစားကြရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို ဘုန်းတော်ကြီးထောင်းမှ ချက်လာသည့် ထမင်းဟင်းများဖြင့် ကျွေးမွေးပြီး ဆိုင်မှ ပဲဟင်းများကို ထပ်မံ၍ မှာပေးသဖြင့် စားလိုကြပါသည်။ ကြက်ကြော်များကို အလှူပယ် စားခဲ့ရသည်ကို မှတ်မိခဲ့ပါသည်။ အိန္ဒိယတွင် ကြက်သား အစားအစာပေါ့ပါသည်ဟု သိရှိရပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘုန်းတော်ကြီးတစ်လျှောက် ကြက်သားကိုသာ အများဆုံး စားသောက်သည်။

ကျွန်တော်တို့တွင် ထမင်းဟင်းများ ပါလာခဲ့သဖြင့် အခန်းနှင့် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ငှားရမ်းရသည် သိရှိရပါသည်။ ထမင်းစားသောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အား အာဂရာရှိ တာဂျီမဟာဆီသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပါသည်။

တာဂျီမဟာ

ထက္ကအံ့ဖွယ် ခုနစ်ခုတွင် အပါအဝင်ဖြစ်သည့် တာဂျီသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံအတွက် ဝင်ငွေများစွာ ရရှိစေသည့် နေရာဖြစ်ပြီး နေ့စဉ် ပြည်တွင်းပြည်ပ ခရီးသည်များနှင့် ပြည်သူများသည် ဝင်ရောက်သည်။

အာဂရာမြို့သည် အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ မြို့ကြီးတစ်မြို့ဖြစ်သည်။ အိုးအိမ်တိုက်တာ ကြီးကြီးမားမား၊ မြင့်မြင့်မားမားများကို မတွေ့ရဘဲ အထပ်နှိမ့် တိုက်တာများနှင့် အိမ်ပုလေးများသာ အများဆုံး တွေ့ကြရသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အိန္ဒိယရှိရာဆီသို့ ကားကို ဦးတည် မောင်းနှင်လာခဲ့ကြရာ အိန္ဒိယနိုင်ငံ အပြင်တည်ရှိနေသည်။ အာဂရာ ခံတပ်ဟောင်းကို

www.burmeseclassic.com

ကားပေါ်မှ တွေ့မြင်ကြရသည်။ အာဂရာ ခံတပ်သည် ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ၊ ယူနက်စ်ကိုအဖွဲ့၏ ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်အဖြစ် သတ်မှတ်ခံထားရသည့် ရှေးဟောင်း အဆောက်အဦတစ်ခုဖြစ်ပြီး တာဂျီမဟာမှ အနောက်မြောက်ဘက် (၂)ဒသမ (၅)ကီလိုမီတာ ကွာဝေးသည်။ အာဂရာ ခံတပ်ကို မရှိမင်းဆက်လက်ထက်၊ အေဒီ ၁၁ ရာစုက တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အာဂရာ ခံတပ်ရိုးကို ကားပေါ်မှ ကြည့်ခဲ့ကြကာ ကားကို ဆက်မောင်းလာခဲ့ရာ မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း တာဂျီမဟာသို့ ဝင်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။

ထိုနေရာမှ တာဂျီမဟာသို့ သွားရန် တစ်မိုင်နီးပါးဝေးသဖြင့် ကားများကို ရပ်ပြီးနောက် တာဂျီမဟာ ဝင်ပေါက်သို့ လှုပ်စစ်ကားငယ်များကို စီးကြရသည်။ ထိုနေရာတွင် ကုလားအုတ်ဆွဲသည် လှည်းများဖြင့်လည်း သွားနိုင်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် မမြင်တွေ့ရသည့် လည်တံရှည်လျားသော ကုလားအုတ်ကြီးများကို အနီးကပ် မြင်တွေ့ခဲ့ကြရသည်။ ဦးမြင့်ဆွေ ဦးအေးသောင်း၊ ဦးဝင်းရွှေနှင့် ကျွန်တော် အဘိုးကြီးလေးယောက်သည် လှုပ်စစ်ကားငယ်တစ်စီးပေါ် တက်ကာ လိုက်ပါခဲ့ကြသည်။

တာဂျီမဟာ အမှတ်တရပစ္စည်းများ ရောင်းချသည့်သူများသည် အလွန်များပြားလှကာ၊ ကျွန်တော်တို့ ကားနောက်သို့ ပြေးလိုက်၍ ရောင်းချသည့် ကလေးငယ်များကို တွေ့ရှိ

ကြရသည်။ ဧည့်လမ်းညွှန်များက တာဂျီမဟာအတွင်း မည်သည့်ပစ္စည်းမှ ယူသွား၍မရကြောင်းနှင့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို တာဂျီမဟာမှ ပြန်ထွက်လာမှ ဝယ်ယူကြရန် မှာထားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မည်သည့်အရာမှ မဝယ်ခဲ့ကြပါ။

သုံးမိနစ်ခန့်သာ မောင်းနှင်ပြီး တာဂျီမဟာသို့ ဝင်ရမည့်အပေါက်သို့ ကျွန်တော်တို့ စီးနင်းလာသည့် လှုပ်စစ်ကားလေး ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဂိတ်ဝတွင် စုရပ်နေကြသည်။ အတွင်းသို့ မလိုက်မည့်သူများကို အနီးရှိ ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ကိုဖြိုးဝေက လိုက်ပို့ပေးနေချိန်တွင် ကိုအားပေါ်က ကျွန်တော်တို့အတွက် လက်မှတ်သွားဝယ်သည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံသားများအတွက် တာဂျီမဟာ ဝင်ကြေးသည် ရူပီး (၂၀)သာဖြစ်ပြီး ပြည်ပနိုင်ငံသားများကိုမူ ရူပီး (၅၀၀)ကောက်ခံရာ မြန်မာ့ငွေဖြင့် တစ်သောင်းနှင့် ညီမျှသည်။ သို့သော် အိန္ဒိယနိုင်ငံသားများသည် လူဝင်ကိတ်များတွင် တန်းစီကြရပြီး ပြည်ပနိုင်ငံသားများအား တန်းစီရန် မလိုဘဲ တိုက်ရိုက်ဝင်ခွင့်ပေးထားသည်။

ဝင်းအဝတွင် လူတစ်ဦးချင်းကို စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာဖွေပြီးမှ ဝင်ခွင့်ပြုသည်။ ဧည့်လမ်းညွှန်များက လည်ပတ်ချိန် တစ်နာရီသတ်မှတ်ပေးပြီး ဤနေရာတွင် ပြန်ဆုံကြရန် ချိန်းဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်အစီအစဉ်နှင့်ကိုယ် ဝင်းအတွင်း သွားခဲ့ကြပါသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အထင်ရှားဆုံးသော အချစ်၏ သင်္ကေတအဆောက်အဦအဖြစ် ထင်ရှားသည့် တာဂျီ

ဟောသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံ၊ အာဂရပြည်နယ်၊ ယမုံနာမြစ်၏ ဆောင်ဘက်ကမ်းပေါ်တွင် တည်ရှိသည်။ ဆင်စွယ်ကဲ့သို့ ဖြူဆွတ်နေသည့် မာဘယ်ကျောက်တုံးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် တာဂျီမဟာကို နန်းတော်တို့၏ သရဖူဟု ပါရုန်တို့က ထင်စားကြသည်။

တာဂျီမဟာကို မဂိုအင်ပါယာဘုရင် ရှားဂျာဟန် (၁၆၂၈-၁၆၅၈)က ၁၆၃၂ ခုနှစ်တွင် ဇနီးဖြစ်သူ၏ ဂူမိမာန်အဖြစ် ဆောက်လုပ်ခဲ့ရာ တာဂျီမဟာသည် ယခုအချိန်တွင် ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ်စာရင်းဝင်ခဲရုံသာမက၊ ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့၏ ဆင့်ကျေးမှုအမွေအနှစ်တစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ မိဖုရားဂူမိမာန်ကို (၄၂)ဧက ကျယ်ဝန်းသည့် မြေတွင် အလယ်တွင် တည်ဆောက်ထားခဲ့ပြီး ဂူမိမာန်အနီးတွင် အစွယ်စာသင်တန်းများ၊ ဝတ်ပြုဆောင်တစ်ခုနှင့် ဧည့်ရိပ်သာတစ်ခုတည်ရှိကာ ဂူသုံးဘက်ပတ်လည်ကို ပန်းဥယျာဉ်များ ပြုလုပ်ထားသည်။

နှင်းများ ဝေကာ အေးစိမ်းနေသည့် အာဂရ မွန်းတည့်နံနက်တွင် ကမ္ဘာ့အနှံ့မှ လာရောက်လည်ပတ်ကြသည့် လူမျိုးစုံ ဧည့်သည်များကို တာဂျီမဟာဝင်းအတွင်း နေရာတိုင်းတွင် တွေ့ကြရသည်။ ဓာတ်ပုံများ ရိုက်နေသူများကို နေရာတိုင်း ခြင်ကြရသကဲ့သို့၊ ကျွန်တော်တို့ ဘုရားဖူးများသည် အမှတ်တရဓာတ်ပုံများ ရိုက်ကူးခဲ့ကြသည်။ ဓာတ်ပုံများတွင်သာ မြင်ဖူးခဲ့ရသည့် ကမ္ဘာကျော် တာဂျီမဟာ

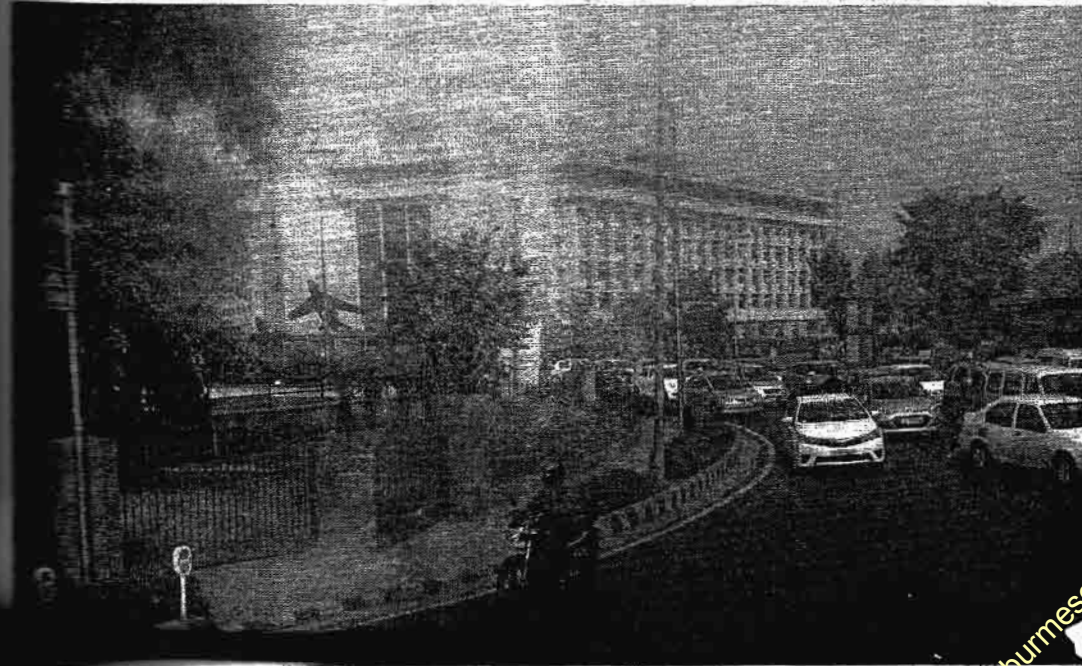
အဆောက်အအုံကြီးကို မြင်တွေ့ရချိန်တွင် အိန္ဒိယ ဗိသုကာလက်ရာများကို အံ့သြမိခဲ့သည်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

သင်္ချိုင်းဂူအတွင်းသို့ ဂိတ်မှ ပေးထားသည့် ပလတ်စတစ် အိတ်ဖြူများကို မိမိတို့ စီးထားသည့် ဖိနပ်များတွင် စွပ်ပြီးမှ ဝင်ကြရသည်။

တာဂျီမဟာပေါ်သို့ တက်ရောက်သည့် ကျောက်ဖြူလှေကားတွင် ထွားကျင်းသော အိန္ဒိယအမျိုးသားတစ်ဦးက ဖိနပ်အစွပ်စွပ်ရန် တောက်လျှောက်ပြောနေသည်။

သင်္ချိုင်းဂူ၏ အနောက်ဘက်တွင် ယမုံနာမြစ်ကို မြင်ကြရသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် တာဂျီမဟာအတွင်း လှည့်လည် ကြည့်ရှုကြပြီး ပြန်ဆင်းခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ အတိုးကြီးလေးယောက် ဂိတ်ထဲသို့ တဖြည်းဖြည်းပြန်လျှောက်လာခဲ့ကြကာ၊ အဝတွင် ကျန်လူများကို ခေတ္တ စောင့်ဆိုင်းခဲ့ပြီး အားလုံးပြန်ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ တာဂျီမဟာ ထွက်ပေါက်အပြင် ဆွဲကြိုးများ၊ လက်ကောက်များ၊ နာရီများ စသည့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းရောင်းချသူများသည် အလွန်ပင် များပြားလှပေသည်။ စားသောက်ဆိုင်တွင် နေရစ်ခဲ့သူများကို သွားရောက်ခေါ်ဆောင်ခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ လျှပ်စစ်ကားလေးများဖြင့်ပင် အပြင်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

တာဂျီမဟာရောက်ခိုက် မြန်မာနိုင်ငံမှ မဟာဗေဒင်မိတ်ဆွေများကို လက်ဆောင်ပေးရန် တာဂျီမဟာ ပုံစံတူရုပ်လေးထည့်ထားသည့် ဖန်လုံးလေးများ ဝယ်ယူခဲ့ပါသည်။

ရောင်းချသူ ချာတိတ်များက တစ်လုံးလျှင် ရွှေပိ (၂၀၀)ဟု ပြောနေရာ အဆမတန် ဈေးပြောတတ်သည့် အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ လမ်းဘေး ဈေးရောင်းသူများ၏ သဘာဝကို ရိုက်စားမိသဖြင့် ကျွန်တော်က...

“တစ်ခုကို ရွှေပိ (၂၀)ပေးမယ်”
ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

ရောင်းချသည့် ကလေးငယ်က ကျွန်တော့်ကို လက်ငါးချောင်းထောင်ပြရုံသာမက၊ “ငါးဆယ်ပေး”ဟု မြန်မာဘာသာဖြင့် ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်က “နဟီး”ဟုပြောကာ လက်ခံပြုလိုက်တော့ “ဘယ်နှခုလဲ”ဟု အင်္ဂလိပ်လို မေးပြန်သည်။

ကျွန်တော် လက်ငါးချောင်းထောင်ပြလိုက်ရာ သူက ခေါင်းညှိတိုပြီး သူ့အင်္ကျီထဲမှ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံးထုတ်ကာ ပလတ်စတစ်အိတ်ဖြင့် ထုပ်ပေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ထံမှ ရွှေပိတစ်ရာတန်တစ်ရွက်ရပြီးသည်နှင့် လှည့်ပင်မကြည့်တော့ဘဲ အခြားတစ်ယောက်ထံ ပြေးသွားလေတော့သည်။ (၂၀)ဖြင့် ရောင်းနိုင်သည့် ပစ္စည်းကို (၂၀၀)ဟု ဈေးခေါ်သည့် ဈေးသည်လေးကို ကျွန်တော် ကြည့်နေခဲ့မိပါသည်။

နယူးဒေလီသို့

ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ် ပြန်ရောက်ကြချိန်တွင် ဘုရား

ဖူးသူများအချင်းချင်း သူဝယ်တာ များသွားတယ်၊ ငါဝယ်တာ များသွားတယ် စသည်ဖြင့် ပြောဆိုကြရင်း တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးများ မိမိတို့ ဝယ်ယူလာသည့် ပစ္စည်းများကို ပြနေကြချိန်မှာ ပင်၊ ကားက နယူးဒေလီသို့ ထွက်ခွာခဲ့ပါသည်။ နယူးဒေလီသို့ မသွားမီ တာ့ဂ်မဟာမှ အာကရာသို့ ဦးစွာ ပြန်ထွက်ရပါသည်။ နယူးဒေလီသည် အာကရာမှ အနောက်မြောက်ဘက် (၁၂၅) မိုင်ကွာဝေးသဖြင့် လေးနာရီဝန်းကျင် မောင်းနှင်ရမည်ဖြစ်သည်။

နယူးဒေလီရောက်မှ ဟိုတယ်တွင် တစ်ညနား၍ ဟိုတယ်မှာပင် ညစာစားကြမည်ဖြစ်သဖြင့် ကားကို မှန်မှန်နှင့် မြန်မြန်မောင်းခဲ့ကြပါသည်။ အာကရာမှ လွန်သည်နှင့် နယူးဒေလီသို့ သွားသည့် အဝေးပြေး လမ်းမကျယ်ကြီးပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြရသည်။ လမ်းတွင် ကားကို တစ်နေရာတွင် ခေတ္တရပ်နားခဲ့သည်။ ထိုနေရာသည် ကောင်းမွန် ခမ်းနားသော ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ဖြစ်သည်။ ထိုဆိုင်တွင် ကိုယ်လက်သန့်စင်ရန် သန့်ရှင်းသော သန့်စင်ခန်းများ ဆောက်လုပ်ပေးထားသည်။ ကားများလည်း အများအပြားရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

အိန္ဒိယသို့ ရောက်ကတည်းက အရွယ်ငယ်ငယ် မိန်းကလေးများကို မည်သည့်နေရာတွင်မှ မတွေ့ကြရဘဲ အမျိုးသားများကို တွေ့ခဲ့ကြရသည်။ နယူးဒေလီသို့သွားသည့် လမ်း၌ ရပ်နားသည့် ဆိုင်တွင်မူ ခရီးသွား မိန်းကလေးများကို စတင်တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ ရောင်စုံအဝတ်အစားများကို လှပစွာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးများသည် မြင်ရုံဖြင့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသည့် အသိုင်းအဝန်းမှ မဟုတ်ကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်ပေသည်။

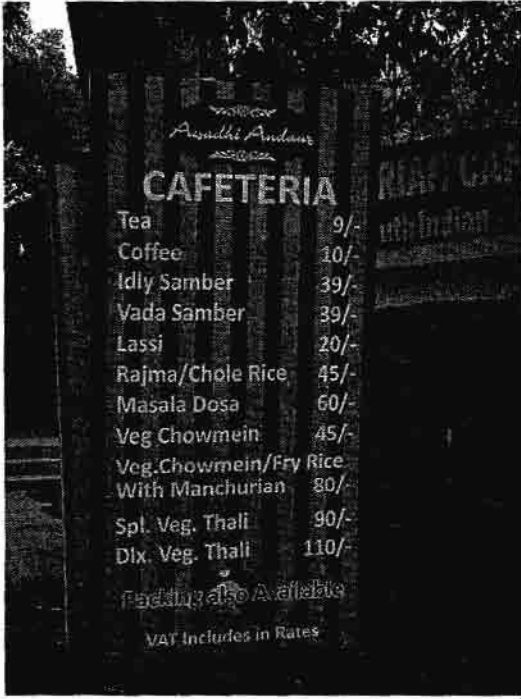
ကျွန်တော်လည်း မိန်းကလေးများကို အခုမှ တွေ့ရသဖြင့်...

“ကိုအားပေါ်ရေ... တစ်လမ်းလုံး ကောင်မလေးတွေ မမြင်ရဘဲ အခုမှ မြင်ရတော့တယ်နော်”

ဟု ပြောလိုက်မိပါသည်။

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ်။ အိန္ဒိယကျေးလက်တွေမှာက မိန်းကလေးတွေက အိမ်တွင်းမှာပဲ နေရတယ်ဆိုတဲ့ ရှေးရိုးအစွဲတွေ ရှိနေကြတုန်းပဲမို့ မိန်းကလေးတွေက အပြင်မထွက်ကြဘူးလေ။ မြို့တွေမှာတော့ ပညာသင်ကြာ အလုပ်လုပ်ကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အများကြီးကို တွေ့ရမှာပါ”

ဟု ရှင်းပြပါသည်။
မှန်မှန်မြန်မြန် မောင်းနှင်လာသည့် ကျွန်တော်တို့

www.burmeseclassic.com

နယူးဇေလီသို့ စတင်ဝင်ရောက်လာသည် မြန်မြန်မောင်းနှင်၍ မရတော့ပါချေ။ လမ်းများက နှစ်လမ်းသော်လည်း ကားများက အလွန်များပြားလှသည်။ မြင်ရပြည်လောက် ကားများ ပိတ်ဆို့မနေသော်လည်း ကားများသည် ခပ်ဖြည်းဖြည်းသာ မောင်းနှင်နိုင်ကြသည်။ နယူးဇေလီပြိုတော်အတွင်း မဝင်မီ အဝေးပြေး လမ်းမကြီး၏ ဝဲ-ယာနစ်ဖက်တွင် မြင့်မားသော တိုက်ခန်းတွဲကြီးများ၏ အများအပြား မြင်ကြရသည်။ ထိုအထပ်မြင့် တိုက်ခန်းများသည် နယူးဇေလီပြိုတွင် လူနေမှု ကျပ်တည်းနေခြင်းအား ခံစားရန် တည်ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း လမ်းညွှန်ပေးပေးပေးက ရှင်းပြခဲ့သည်။

မြို့တွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်းရောက်လာသည်နှင့် ကားများက ပိုမိုများပြားလာသည်ဟု ထင်ရပေသည်။ ကားလမ်းများအနက်မှ ဖြတ်သန်းသွားသည့် မီးရထားများကိုလည်း တွေ့မြင်ကြရသည်။ ရုံးဆင်း ရုံးတက်ချိန်များတွင် သုံးမိနစ်လျှင် မီးရထားတစ်စီးထွက်ပေးသဖြင့် ရှေးယခင်က ဓာတ်ပုံများကဲ့သို့ မြင်ဖူးခဲ့သည့် အိန္ဒိနိုင်ငံ မီးရထားများတွင် လူများ အသေတန် များပြားပြတ်သိပ်နေသည့် မြင်ကွင်းကို မတွေ့မြင်ရပါချေ။

မြို့တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည့်အခါ မြန်မာနိုင်ငံ၏ ကျန်မြို့ရှိ မြေအောက် သန့်စင်ခန်းများသို့ ဆင်းသည့် အဆောက်အဦပုံစံ ရုံလေးများကို မကြာခဏ တွေ့မြင်ရသည်။ ယင်းတို့သည် မြေအောက် ရထားစီးနိုင်ရန် ဘူတာဆင်းရသည့် နေရာများဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပေသည်။ မြေအောက် ရထားရုံလေးများကို တွေ့ရချိန်တွင် စင်ကာပူဆီလီယံ မြေအောက် ရထားရုံများကို သတိရလိုက်မိပါသည်။ စင်ကာပူနိုင်ငံမှ မြေအောက် ရထားဘူတာများသည် မြေပြင်အောက်ရှိ စုပေါင်းကန်ကြီးများနှင့် တစ်ဆက်တည်းတည်ဆောက်ထားကာ စင်ကာပူတစ်ကျွန်းလုံးကို ဖြန့်ကျက်ထားပြီး မောင်သူမိန်းမ မြေအောက် ရထားများသည် သုံးမိနစ်လျှင် တစ်စီးပြေးဆွဲသည်။

ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုကြရမည့် ဟိုတယ်ဝန်ရှိ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဟိုတယ် (International Hotel) သို့ ရောက်ရှိချိန်တွင် မိုးအတော်မောင်နေပြီဖြစ်ပါသည်။

ဟိုတယ်တွင် နားကြပ်ပြီး ထမင်းစားသောက်ပြီးချိန်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ဦးမြင့်ဆွေသည် နယူးဇေလီ၏ ညမြင်ကွင်းကို ခြည့်ရှုရန် ဟိုတယ်အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ မိန်းကလေးများ အပြင်သို့ မထွက်ရန် လမ်းညွှန်များက တားမြစ်ထား

သဖြင့် အမျိုးသားများသာ နယူးဇေလီညကို ခံစားနိုင်ခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

နယူးဇေလီ၏ ညခင်းသည် မြန်မာနိုင်ငံကဲ့သို့ပင် လမ်းဘေး ဈေးသည်များဖြင့် နေရာတိုင်းတွင် စည်ကားနေသည်။ သို့သော် လမ်းဘေးဈေးသည်များသည် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာကဲ့သို့ လမ်းပေါ်တွင် ဈေးမရောင်းကြဘဲ လက်တွန်းလှည်းများဖြင့်သာ ရောင်းချကြသည်။ စားစရာများ၊ အသီးအနှံများမှစ၍ လှူဒါန်းကုန်ပစ္စည်းများအထိ လက်တွန်းလှည်းများပေါ်တွင် တင်ဆောင်ကာ တစ်နေရာတွင် ရပ်၍ ရောင်းသူများ ရှိသကဲ့သို့ လှည်းကို တွန်းကာ လိုက်လံ ရောင်းချနေသူများကိုလည်း တွေ့ရှိရပေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အတော်ဝေးဝေးအထိ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြပြီး ညဉ့်အတော်နက်မှ ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြပါသည်။

ဟိုတယ်ဝန်အဖွဲ့တွင် ကျွန်တော်တို့ စီးနင်းလာခဲ့သည့်

ဘုရားဖူးကားနှစ်စီးအပါအဝင် ကားများ ရပ်နားထားသည်ကို မြင်ကြရသည်။ ကားများကြားမှ ဖြတ်ကာ ဟိုတယ်ဂိတ် ပေါက်သို့ လာခဲ့ကြစဉ် ကျင်ငယ်နံ့များ ထောင်းထောင်းထနေသည်ကို ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ကြရပါသည်။

သတိပဋ္ဌာန်ကုန်း

နောက်နေ့နံနက်တွင် အိပ်ရာမှ အေးအေးဆေးဆေး ထကြကာ ဟိုတယ်တွင် နံနက်စာစားကြပြီးမှ ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး မြတ်တရားဖြစ်သည့် မဟာသတိပဋ္ဌာန်သုတ္တန်ကို ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူခဲ့သည့် ကုရုတိုင်း၊ ကမ္ဘာသဓမ္မခေါ် ကမ္ဘာသဓမ္မ နိဂုံးသည် နှစ်ပေါင်း (၂၆၀၀) ကြာရှည်ခဲ့သည့်တိုင် ယနေ့တိုင် တည်ရှိနေသည်။ ပိဋကတ်သုံးပုံ မြန်မာပြန်ကျမ်းတွင် ကမ္ဘာသဓမ္မကို ကျင့်ဝတ်ကြကုန်သောသူတို့ တည်နေရာဟုလည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာသဓမ္မကို ခြေကျားကို ဆုံးမရာဟု လည်းကောင်း၊ မှုနစ်မျိုးရှိကြောင်း ရှင်းလင်း ရေးသားထားသည်။

တစ်ချိန်သောအခါက နိဂုံးရွာလေးတစ်ခုသည် ယခုအချိန်တွင် မြင့်မားသော တိုက်များဖြင့် အလွန်စည်ကားသော မြို့ပြတစ်ခုဖြစ်နေခဲ့ချေပြီ။ စိမ်းလန်းစိုပြည်သော သစ်ပင်များ အုပ်ဆိုင်းနေသည့် ကျယ်ဝန်းသော ဝင်းခြံကျယ်ကြီးတစ်ခုကို အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏ မြို့တော် နယူးဒေလီမြို့လယ်ကားလမ်းမတစ်ခု၏ ဘေးတွင် မြင်ကြရသည်။ ထိုခြံကျယ်ကြီးသည် ကမ္ဘာသဓမ္မ ခေါ် ကမ္ဘာသဓမ္မနိဂုံးနေရာဖြစ်ခဲ့ပြီး လက်ရှိအချိန်တွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံအစိုးရက ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှု ပြုထားသည်။ ဝင်းခြံအတွင်းသို့ ကားများ ဝင်ခွင့် မပြုသဖြင့် ဘုရားဖူးကားနှစ်စီးကို ဝင်းခြံကျယ်ကြီးအနီးတွင် ရပ်ထားကာ ကျွန်တော်တို့အားလုံး လမ်းလျှောက်၍ ဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ဝင်းခြံအတွင်း လက်တွန်းလှည်းဖြင့် ရောင်းချသော ဈေးသည်များကို ရှည်လျားစွာ မြင်တွေ့ကြရသည်။ သူတို့သည် သတိပဋ္ဌာန်ကုန်းသို့ လာရောက်ကြသော မြန်မာဘုရားဖူးခရီးသည်များကို အဓိက ရောင်းချကြသည်။ ဗုဒ္ဓဂယာဘုရားဖူးရာသီတွင် မြန်မာများသည် နေ့စဉ် လာရောက်လေ့ရှိကြသဖြင့် အချို့ဈေးသည်များသည် မြန်မာစကား တစ်ခွန်းစနစ်ခွန်းစပင် ပြောတတ်နေကြပေသည်။ လိမ္မော်သီးများ အများဆုံး ရောင်းနေသည်ကို တွေ့ကြရပြီး ကီလိုနစ်ချိန်၍ ရောင်းကြသည်။ လက်ဆောင်ပစ္စည်းမျိုးစုံရောင်းချနေသည်

ကို တွေ့ရှိရသော်လည်း သတိပဋ္ဌာန်ကုန်းအမှတ်တရပစ္စည်းများ မရှိကြောင်း သတိပြုမိခဲ့ပါသည်။

သာကီနွယ် ဦးထုပ်များ ဆောင်းထားကြသည့် ဘုရားဖူးများသည် ဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာချိန်တွင် အိန္ဒိယ၏ နေရောင်ကို ကောင်းစွာ မြင်ကြရသည်။ အိန္ဒိယသို့ ရောက်ရှိနေကတည်းက ယနေ့မှ နေရောင်ကို ကောင်းစွာ မြင်ကြရသည်။ ထိုနေရာကို “မဟာသတိပဋ္ဌာန်ကုန်း”ဟု ခေါ်ကြပြီး နယူးဒေလီမြို့တော်၏ ကောလာဆရပ်ကွက်တွင် တည်ရှိသည်။

ဤနေရာသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအတွက် အလွန်အရေးပါသော နေရာတစ်ခုဖြစ်ပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ဘုရားဖူး လာရောက်လေ့ရှိသည့် ဗုဒ္ဓဝင် နေရာတစ်ခုဖြစ်ပေသည်။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် ဤနေရာတွင် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း သတိပဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်တရားတော်ကို ဟောတော်မူခဲ့သည်သာမက၊ မဟာနိဗ္ဗာန်သုတ္တန်၊ အာနေဇ္ဇာယသုတ္တန်၊ မာဂဏ္ဍိယသုတ္တန်များကိုလည်း ဟောကြားတော်မူခဲ့သည်။ ဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှားရှိခဲ့စဉ်ကာလတွင် ကုရုတိုင်းသားများသည် ငါးပါးသီလကို မြဲမြံကြံ့ခိုင်သာမက၊ ကုရုတိုင်း၏ ကောင်းမွန်သော ရာသီဥတု၊ အစားအသောက်၊ စီးပွားဥစ္စာများကြောင့် ကျန်းမာရွှင်လန်းကာ ဘုရားရှင်၏ နက်နဲသော တရားတော်များကို ကောင်းစွာ နာယူနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်သည် နက်နဲသော သတိပဋ္ဌာန်တရားတော်ကို ကုရုတိုင်းသားများအား ဟောကြားတော်မူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုယ်ကာယလှုပ်ရှားမှုကို သတိမပြတ် ရှုမှတ်သည့် ကာယနုပဿနာသတိပဋ္ဌာန်၊ ခံစားမှုကို သတိမပြတ် ရှုမှတ်သည့် ဝေဒနာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်၊ စိတ်ကို သတိမပြတ် ရှုမှတ်သည့် စိတ္တာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်၊ ဓမ္မကို သတိမပြတ် ရှုမှတ်သည့် ဓမ္မာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်ဟူသည့် သတိပဋ္ဌာန်လေးပါးကို ဘုရားရှင် ညွှန်ပြတော်မူသည့်အတိုင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်ပါက အများဆုံး ခုနစ်နှစ်အတွင်း သောတာပတ္တိ ဖလဉာဏ်ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် အရိယာဖြစ်နိုင်သည်။ ပါရမီအနုအရင့်ကို မှုတည်လျက် ဉာဏ်ထက်မြက်သူများသည် နံနက်ပိုင်း ပွားများလျှင် ညနေပိုင်းတွင် တရားထူး ရရှိနိုင်ကြသည်။ သတိပဋ္ဌာန်တရား အားထုတ်ကြသူများသည် ဤဘဝတွင် တရားထူး မရရှိခဲ့လျှင်ပင်၊ ဒုတိယဘဝ၌ တရားထူး ကောက်ရရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း ဘုရားရှင် မိန့်မှာခဲ့ပေသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ သံသရာမှ လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း မဟာသတိပဋ္ဌာန်သုတ္တန်ကို ဟော

အဲဒါတွေနဲ့နေရာကို အိန္ဒိယနိုင်ငံ ရှေးဟောင်းသုတေသန
ကျောက်တုံးကုန်းမြင့်တစ်ခုပေါ်တွင် ကျောင်းဆောင်
ထိန်းသိမ်းပေးထားသဖြင့် ကျေးဇူးတင်ရှိ
သည်။ ထိုသို့ ထိန်းသိမ်းထားသဖြင့် ပန်းခြံဝင်ကြေးငွေ
များစွာ ကောက်ခံရရှိကြပေသည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ၏
နယူးဒေလီတွင် ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာ အထိမ်းအမှတ်
ဤသတိပဋ္ဌာန်ကုန်းတစ်ခုသာရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကျောက်တုံးများဖြင့် ပြုလုပ်ထား
သည့် ကုန်းမြင့်ပေါ်သို့ တက်ရောက်ကာ ဘုရားရှင်ကို ရည်
နှိုင်းလျက် ဖယောင်းတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များ ထွန်းညှိပူဇော်ခဲ့
ပြီး ဟောသတိပဋ္ဌာန်သုတ္တန်ကို စုပေါင်းညီညာ ရွတ်ဖတ်
ခဲ့ကြပါသေးသည်။ ကုန်းမြင့်၏ အောက်ခြေပတ်လည်တွင်
မြေအတွင်း လာရောက်ကြသူများ နားနေရန် ခုံတန်းလျား
များကို ပြုလုပ်ပေးထားသဖြင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး
အဆွတ်တန်းများတွင် နားကြရပါသည်။ ဝင်းအတွင်းမှာပင်
ကျွန်တော်တို့ နေလယ်စာစားကြသည်။ ဧည့်လမ်းညွှန်
အားပေါ်နှင့် မိသားစုသည် နယူးဒေလီတွင် နေထိုင်ကြ
သဖြင့် ဘုရားဖူးများ စားသုံးရန် မြန်မာထမင်းဟင်းများကို
အားပေါ်၏ ဇနီးနှင့် ညီမငယ်က ကြိုတင် ချက်ပြုတ်၍
လာရောက်ပို့ပေးခဲ့သည်။ မြန်မာလက်ရာ ပုဂ္ဂန်ဟင်းချက်
များဖြင့် အားလုံး စားမြိန်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ စားသောက်ကြပြီးနောက် သာဝတ္ထိသို့
ခရီးဆက်ရန် ပြင်ကြရသည်။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ အခက်အခဲတစ်ခုနှင့် ကြုံရ
ပြန်သည်။ စားသောက်ကြပြီးနောက် ကိုယ်လက်သန်စင်ရန်
နေရာမရှိသဖြင့် ဘုရားဖူးအမျိုးသမီးများ ခုက္ခတွေ့ကြရသည်။
ဥပမာဥံစောင့်တစ်ယောက်အား မေးကြည့်ရာ ခြံထောင်ရှိ
ဆုစက်ရုံလေး၏ အနောက်ဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပါသည်။
အမျိုးသားများက ပြဿနာမရှိသော်လည်း အမျိုးသမီးများ
က အုပ်လိုက်ဝင်သွားကြပြီး ဟင်းလင်းပြင်တွင် မည်သို့
ဖြေရှင်းခဲ့ကြသည် မသိပါချေ။

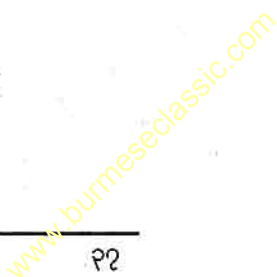
သာဝတ္ထိသို့ ခရီးမဆက်မီ နယူးဒေလီမြို့တွင်းသို့
ထိုက်လဲ ကြည့်ရှုခဲ့ကြပါသေးသည်။ အိန္ဒိယခေါင်းဆောင်ကြီး
မဟာတ္ထမ ဂန္ဓီအထိမ်းအမှတ် ဂူမိမာန်၊ နယူးဒေလီ၏ အကြီး
ဆုံး ကုန်တိုက်ကြီး၊ အိန္ဒိယဂိတ်၊ အိန္ဒိယ လွှတ်တော်ရုံး၊
နယူးဒေလီမြို့ သံတမန်ရပ်ကွက်၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဝန်ကြီးချုပ်
ဒီအေအိုင်အင် အစိုးရအဖွဲ့ ဝန်ကြီးများ နေထိုင်သည့် နေအိမ်
မှာရှိရာ ဝင်းများကို လိုက်လံ ကြည့်ရှုခဲ့ကြပြီး အချိန်အတန်

နောင်ချိပြန်သဖြင့် ညနေခင်းတွင် နယူးဒေလီကို နှုတ်ဆက်
ကာ သာဝတ္ထိသို့ ခရီးဆက်ရန် သက်သာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြပါ
သည်။ ကျွန်တော်တို့ နယူးဒေလီတွင် ရောက်ရှိနေသည့်
ရက်များအတွင်း နယူးဒေလီတစ်မြို့လုံးတွင် လုံခြုံရေးအများ
အပြား ချထားသည်ကို သတိမမိခဲ့ပါသည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ
လွတ်လပ်ရေးနေ့အထိမ်းအမှတ် စစ်ရေးပြအခမ်းအနားပြု
လုပ်မည်ဖြစ်သဖြင့် လုံခြုံရေး တင်းကျပ်ထားကြောင်း သိရှိ
ခဲ့ကြပြီး အိန္ဒိယဂိတ်ကို ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ်မှသာ မြင်
ခဲ့ကြရပါသည်။

ကိုအားပေါ် ပြောသည့်အတိုင်းတွင် ကားသွားနေသည့်
လမ်းများတွင် အရွယ်ငယ် မိန်းကလေးများကို လမ်းများ
ပေါ်တွင် သွားလာလှုပ်ရှားနေသည်ကို မြင်ကြရသည်။

နယူးဒေလီ၊ သက်သာနှင့် သာဝတ္ထိတို့သည် တြိဂံပုံ
တည်ရှိနေကြပြီး နယူးဒေလီမှ သက်သာသို့ အာဂရာမှ
ဖြတ်လျှင် (၂၈၇)မိုင် ကွာဝေးသော်လည်း အာဂရာကို မဖြတ်
သန်းဘဲ တိုက်ရိုက်သွားပါက နယူးဒေလီနှင့် သက်သာ
သည် (၂၁၉)မိုင်သာ ဝေးသည်။ သက်သာမှ သာဝတ္ထိသို့
(၂၈၁)မိုင် ကွာဝေးသဖြင့် စုစုပေါင်း မိုင်(၅၀၀)ခနီးရှည်ကြီး
ကို တစ်ညလုံး စီးကြရမည်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဂယာ
၁၅ရက်ခရီးစဉ်အတွင်း တစ်ခုတည်းသော ညခရီးစဉ်ဖြစ်
ပါသည်။ သာဝတ္ထိသည် နယူးဒေလီနှင့် လတ္တီတွဒ်တစ်တန်း
တည်းရှိသဖြင့် ရာသီဥတု တူညီသည်။ ဘုရားဖူးခရီးစဉ်
ရက်များအတွင်း နယူးဒေလီတွင် နေရောင်ပွင့်လင်း၍
ရာသီဥတု အလွန်သာယာသကဲ့သို့၊ သာဝတ္ထိသည်လည်း
ရာသီဥတု ကောင်းမွန်သာယာကြောင်း ဧည့်လမ်းညွှန်များက
ကြိုပြောထားသည်။

ကားမောင်းနှင်လာစဉ် တဖြည်းဖြည်း မိုးချုပ်လာခဲ့ပြီး
ရာသီဥတုကလည်း အလွန်အေးစိမ့်လာခဲ့သည်။ ဘုရားဖူးများ
လည်း ရှည်လျားသော ခရီးရှည်ကြီးတစ်လျှောက် အိပ်လိုက်
နိုးလိုက်ဖြင့် မိုင် (၅၀၀)ခနီးကို နှင်ခဲ့ကြပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားသခင်က မကောင်း
မှုများကို မပြုလုပ်ရပါ။ ကောင်းသည်များကို ပြုလုပ်ရမည်။
စိတ်ကို ဖြူစင်သန့်ရှင်းအောင် ထားပါဟု ဆိုဆုံးမထားပါ
သည်။

ဗာရာဏသီပြည်၌ ထီးနန်းစိုးစံနေသော ကလာဗုမင်း
သည် မိမိကိုယ်တိုင် မကောင်းမှုများကို ပြုလုပ်နေသည်ကို
သိရှိရပါသည်။

ဖြစ်စဉ်သည်ကား ဘုရားလောင်း ကုဏ္ဍလသည် ကုဇေ
ရှစ်ဆယ် ကြွယ်ဝသော ပုဏ္ဏားမျိုးဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘုရားလောင်း
သည် အရှယ်ရောက်ချိန်၌ ပညာသင်ယူခဲ့ပြီးနောက်၊ မိဘ
နှစ်ပါးကွယ်လွန်ပြီးချိန်တွင် ရှိသမျှသော ပစ္စည်းဥစ္စာအားလုံး
တို့ကို လှူဒါန်းစွန့်ကြဲ၍ ဟိမဝန္တာတောသို့ သွားပြီး ရသေ့
ဝတ်ကာ နေထိုင်ခဲ့သည်။

ကာလကြာလေသောအခါ ဗာရာဏသီမြို့သို့ သွား
ရောက်ပြီး စစ်သူကြီး၏ အကူအညီကို ရယူကာ၊ မင်းကြီး
၏ ဥယျာဉ်တော်တွင် သီတင်းသုံး နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။ စစ်သူ
ကြီးသည် ရသေ့အား ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားကာ၊ ဆွမ်းဘောဇဉ်
များဖြင့် ထောက်ပံ့ကိုးကွယ်ခဲ့သည်။

မင်းဖေမြင့်
သူတော်တောင်းက (၄၆)
သည်းခံပါသော်လည်း

တစ်နေ့သောအခါတွင် ကလာမုမင်းသည် အရက်မှူးကြီး မင်း၏ ဥယျာဉ်တော်သို့ ရောက်သွားပြီး မင်္ဂလာသဘင်ဖျာပေါ်၌ သူ မြတ်နိုးသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏ ခိုခွင့်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်၍ နေလေသည်။ မင်း အိပ်ပျော်နေစဉ်အတွင်း ကချေသည်များသည် သူတို့၏ သီဆို တီးခတ်မှုများကို ရပ်ဆိုင်းထားကာ၊ ဥယျာဉ်တော်အတွင်းရှိ အကြမ်းပင်အောက်တွင် ရောက်ရှိ သီတင်းသုံးနေတော်မူသော ရသေ့ထံပါးသို့သွား၍ တရားနာကြားနေကြပါသည်။

ထိုအိပ်ပျော်နေရာက နီးထလာသော မင်းကြီးသည် သူ့အဖွဲ့သည်မများကို မတွေ့ရသဖြင့် သူ မြတ်နိုးသူ အမျိုးသမီးအား မေးရာတွင် ဥယျာဉ်တော်သို့ ရောက်ရှိနေသည်။ သူ့ထံသို့ တရားနာသွားနေကြကြောင်း လျှောက်ထားသဖြင့် သူ့အဖွဲ့ကို ကြားသိရသောကြောင့် ရသေ့အပေါ်တွင် အမျှတအိသထွက်လျက် မင်းကြီးသည် သန့်လျက်ကို ချီတက်ကာ ရသေ့ရှိရာ နေရာသို့ အလျင်အမြန်လိုက်သွားသည်။

မင်းကြီးသည် ရသေ့ထံသို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ၌ ရသေ့ရှု၍ လှုပ်လျက်...

“အရှင်ရသေ့... သင်သည် အဘယ်ဝါဒရှိသနည်း” ဟု မေးသည်။ ရသေ့က...

“ခန္တီဝါဒရှိသည်” ဟု ပြောသည်။ မင်းကြီးက...

“ခန္တီဆိုသည်မှာ အဘယ်နည်း” ဟု ဆက်၍ မေးပါသည်။

“ခန္တီဆိုသည်မှာ မိမိကိုယ်ကို ဆဲရေးသူအား ဖြစ်စေ၊ နှိပ်စက်သူအား ဖြစ်စေ၊ အမျက်ဒေါသ မထားဘဲ သည်းခံခြင်းဖြစ်သည်” ဟု ရသေ့ကြီးက ပြောသည်။

ထိုအခါ မင်းကြီးက ရသေ့အား ကြိမ်ဒေဏ် အချက်အလက်ထောင်ရိုက်စေပါသည်။ ပြီးနောက် မင်းကြီးက ရသေ့အား...

“သင်သည် အဘယ်ဝါဒ ရှိပါသနည်း” ဟု မေးပြန်ပါသည်။ ရသေ့ကြီးကလည်း “ခန္တီဝါဒပင်” ဖြစ်ပြန်ပါသည်။

ထိုနောက် မင်းကြီးက ရသေ့ကြီး၏ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ခြေနှစ်ဖက်တို့ကို ဖြတ်ခိုင်းပါသည်။

ထိုနောက် ရသေ့ကြီးအား “အဘယ်ဝါဒ ရှိသနည်း” ဟု မေးပြန်သည်။ ရသေ့ကြီး၏ အဖြေမှာ ပြောင်းလဲမှုမရှိပါ။

ဤသို့ဖြင့် မင်းကြီးသည် ရသေ့ကြီး၏ နာ။ နာခေါင်းတို့ကို ဖြတ်စေပါသည်။ ဤသို့ပြုလုပ်ခဲ့ပါသော်လည်း ရသေ့ကြီး၏ အဖြေမှာမူကား မည်သည့် ပြောင်းလဲမှုမျိုးမှ ရှိမလာပါ။

ထို့နောက် မင်းကြီးက ရသေ့ကြီးအား “အသင်၏ ခန္တီကို အသင်ကသာလျှင် စောင့်ထိန်း၍ စောင့်ရှောက်ပါတော့” ဟု ဆိုကာ၊ ရသေ့၏ ရင်ထဲသို့ ခြေထောက်ဖြင့် ကန်၍ ထွက်သွားပါတော့သည်။

မင်းကြီး ထွက်သွားပြီးသည့်အခါတွင် စစ်သူကြီး ရောက်လာပြီး ရသေ့ကိုယ်တွင်းမှ ဒဏ်ရာများကို သုတ်သင်သန့်ရှင်းပေးပါသည်။ ၎င်းနောက် စစ်သူကြီးက ရသေ့ကြီးအား တောင်းပန်စကား ပြောကြားခဲ့သည်။

“အရှင်ဘုရား... အမျက်မထွက်ပါနှင့်။ အမျက်ထွက်လိုက တိုင်းသူပြည်သားများအပေါ် မထွက်ပါနှင့်။ မင်းကြီးတစ်ပါးတည်းအပေါ်သာလျှင် အမျက်ထွက်ပါ”

ဟု လျှောက်ထားသည်။

ထိုအခါ ရသေ့ကြီးက...

“ပညာရှိတို့မည်သည်မှာ အမျက်မထွက်တတ်ပါ။ ငါ၏ လက်၊ ခြေ၊ နှာခေါင်းတို့ကို ဖြတ်ခဲ့သော မင်းသည်လည်း သက်တော်ရှည်ပါစေကြောင်း”

ဟု ဆုတောင်းပေးလိုက်လေသည်။

သို့ပေမယ့်လည်း ရသေ့ထံမှ ထွက်ခွာသွားသော မင်းကြီးသည် ရသေ့ကြီး၏ မြင်ကွင်းမှ ကင်းလွတ်ရာ ဥယျာဉ်တံခါးထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် မဟာပထဝီမြေကြီး၏ မျိုယူခြင်းကို ခံလိုက်ရပါတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ လူသားတိုင်းသည်လည်း မိမိ၏ မကောင်းမှု ပြုသောကံကို မိမိသာ ခံကြရမည်မှာ မလွဲကေန်ပင် ဖြစ်ပါတော့သတည်း။

ကျမ်းကိုး - နိပါတ်တော်လာ၊ ဇာတ်တော် ငါးရာဦးဆယ်၊ ခန္တီဝါဒဇာတ်။

သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း နေ့စဉ်ရွတ်ဖတ်ပွားများသည် အေးချမ်းအောင်မြင် ပထဝီဇယမန္တန် သုံးဂါထာ

ငြိမ်းချသျှင်

ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း နေ့စဉ် ရွတ်ဖတ်ပွားများသည် အေးချမ်းအောင်မြင် ပထဝီဇယမန္တန် သုံးဂါထာကို ပါဠိအနက်ပါ ရွတ်ဆို၍ ဘုရားတွင် သောက်တော်ရောက်ပါ ဆီမီးပူဇော်ပြီး ရွတ်ပွားသရဇ္ဈာယ်နေပါက ဘေးရန်ဟူသမျှ ကင်းစေခြင်း၊ လာဘ်လာဘ ပေါများခြင်း၊ ကောင်းသတင်း ကျော်စောစေခြင်း၊ လူနတ်ဒေဝါ ချစ်ခင်၍ အလုပ်ကိစ္စဟူသမျှ အောင်မြင်ခြင်း၊ မိမိအိမ်ဝိုင်းအတွင်း မြေကြမ်း မြေဆိုးကို လွှင့်ပျောက်ပြယ်ခြင်း၊ မြေဖုတ်ဘီလူး၊ မိစ္ဆာနတ်ယုတ်များ မိမိနေရာသို့ မကပ်ရောက်နိုင်ခြင်းဟူသော အကျိုးကျေးဇူးများကို ရရှိမည်ဖြစ်ပါသည်။

ရွတ်ဖတ်ပွားများ၍ အောင်မြင်အေးချမ်း သာယာစေမည့် ပထဝီဇယမန္တန် သုံးဂါထာမှာ -

- (၁) ဣမသ္မိံ စက္ကဝါဠေ စ
- အနန္တ ပါဏိနော ဗဟူ
- အနန္တစက္က ဝါဠေ သု
- အနန္တ ပါဏိနော ဗဟူ။

ဣမသ္မိံ စက္ကဝါဠေ - ကျွန်ုပ်တို့ စကြဝဠာ၌၊ အနန္တပါဏိနောစ - အတိုင်းမသိသော သတ္တဝါတို့သည်လည်း၊ ဗဟူ - များစွာကုန်၏။ အနန္တစက္က ဝါဠေ သု - စကြဝဠာအနန္တတို့၌၊ အနန္တ ပါဏိနော စ - အတိုင်းမသိ သတ္တဝါတို့သည်လည်း၊ ဗဟူ - များစွာကုန်၏။

- (၂) ဣမေ သတ္တာ အဝေရာ စ
- အညမညံ ပိယံ ဘဝ
- ဣမေ သတ္တာ အဝေရာ စ
- အညမညံ သုခံ ဘဝ။

ဣမေ သတ္တာ-ဤအတိုင်းမသိသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည်၊ အဝေရာ စ - ရန်ကင်းကုန်သည်ဖြစ်၍လည်း၊ အညမညံ-အချင်းချင်း၊ ပိယံ-ချစ်ခင်ကြသည်၊ ဘဝ-ဖြစ်ပါစေ။ ဣမေ သတ္တာ-ဤအတိုင်းမသိသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည်၊ အဝေရာ စ-ရန်ကင်းကုန်သည်ဖြစ်၍လည်း၊ အညမညံ-အချင်းချင်း၊ သုခံ-ချမ်းသာကြသည်၊ ဘဝ-ဖြစ်ပါစေ။

- (၃) အဗျာ ပဇ္ဇာ နိဝေရာ စ
- နိဒကွာ စ နပ္ပဒ္ဒဝါ
- သဗ္ဗေ သတ္တာ အဝေရာ စ
- သဟ သဗ္ဗေဟိ ညာတိဘိ။

တေသတ္တာ-ထိုသတ္တဝါအပေါင်းတို့သည်၊ အဗျာ ပဇ္ဇာ စ-ကြောင့်ကြကင်းကုန်သည်လည်း၊ ဟောန္တု-ဖြစ်စေကုန်သတည်း။ သဗ္ဗေ-ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ သတ္တာ-သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည်၊ သဗ္ဗေဟိ-ခပ်သိမ်းကုန်သော၊ ညာတိဘိ-အများသားချင်းတို့နှင့်၊ သဟ-အတူတကွ၊ အဝေရာစ-ဘေးရန်ကင်းကုန်သည်လည်း၊ ဟောန္တု-ဖြစ်စေကုန်သတည်း။

သစ်တံခါးဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တ မဏိဇောတ(ယော)၏ ကံထူးကံမြင့် လာဘ်ပွင့်စေကြောင်း အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်ကောင်းမှ ကောက်နုတ်ရေးသား တင်ပြလိုက်ပါ၏။

□

မင်းသား

မင်းသားနှင့်မင်းမိ

“ဇူ...ဇူ...ဇူ”

တိုင်းသူပြည်သား လူအများတို့လေး... ဗာရာဏသီ ပြည်ရှင် ဘုရင် သုဘောဇနသိဒ္ဓိ အမိန့်ရှိလိုက်သည်မှာ အသပြာ တစ်သိန်းတန် ထမင်းကို တစ်သိန်းတန် ရွှေခွက် နှင့် ပွဲတော်တည် သုံးဆောင်မည်ဖြစ်ပါ၍ အယုတ်အလတ် အမြတ်မရွေး မည်သူမဆို လာရောက်ဖူးမြော် ကန်တော့နိုင် ပါလှည့်အကြောင်း ကြေညာမောင်းခတ်လိုက်သည်။ ဘုရင် အမိန့်တော်”

“ဇူ...ဇူ...ဇူ”

ဘုရင်ကျေးကျွန်များ မောင်းခတ် ကြေညာပြီး ရွာထဲ သို့ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက်ဖြင့် လှည့်လည်နေကြ၏။ ရွာ၏ အနောက်ဘက် တောင်ခြေ သစ်တောထဲတွင် ထင်း ခုတ်၊ ထင်းဖျိုးနေသည့် ကာကနှင့် မယ်သူညတို့ ဇနီးမောင်နှံ အဖော်ဖြစ်သူ ငရွေးတို့သည် ထိုအသံကို ကြားလိုက်ရတော့ နားစွင့်ကြသည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့...နားထောင်ကြစမ်းပါဦး”

“ဘာသံလဲကွယ်၊ နန်းတော်ကနဲ့ တူပါရဲ့”

“မောင်းသံလေရှင်၊ ရွှေနန်းတော်က ခတ်တာရှင်ရဲ့”

“ဘုရင်နန်းတော်ကကွ။ အသပြာတစ်သိန်းထိုက်တဲ့ ထမင်းကို အသပြာတစ်သိန်းထိုက်တဲ့ ရွှေခွက်နဲ့ စားမှာ။ သွားချည်ကျလိုက်ပါဝါး၊ စားချင်လိုက်တာနော်၊ ဟင်း...ဟင်း”

“ဟေ့...ကာက၊ မင်းကလည်း မတန်မရာ တို့ ငမဲ့ တွေက ထမင်းကြမ်းတောင် နှပ်မှန်အောင် စားရတာမဟုတ် ဘူး၊ အသိရိက ဟင်းအိုးမှ အားမနာဘူး၊ ကာကတဲ့ကွ”

“ရှင်ကလည်းတော်... ကျုပ်တို့လို အနတ်စုတ် ကုပ်စုတ်ကများ ရာရာစစပြောရဲတယ်”

“ဒီမှာ မယ်သူည၊ လူကြိုရှင် အားလုံးဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ထမင်းစားရရင် ငါ သေပျော်ပြီ”

“မင်းကွာ... ပြောလေ ကဲလေပါလား၊ ကာကရဲ့ အရူးရဲ့”

“ရှင် မိုက်ရူးရဲမဆန်ပါနဲ့တော်။ လူနေတော့ ချုံကြား၊ စိတ်နေတော့ ဘုံဖျားတဲ့ရှင်”

“အေး၊ ငါ့အကြံက တစ်သိန်းတန် ထမင်းကို ငါတို့ ဆင်းရဲသားတွေ စားဖူးရမယ်၊ ရွှေခွက်လည်း ရမယ်ဆိုရင် လူ့ဘဝမှာ နေရတာထက် သေရတာက မြတ်တယ်ကွ”

“ရှင်က ဆင်ကြံ ကြံတာပဲတော်”

“ကဲ...ကာကရေ၊ အသပြာတစ်သိန်း ထမင်းကို မစားရခင် ထင်းပြုန်ပြုန်ခုတ်၊ ဒီနေ့အတွက် မုယောကြမ်းလေး ချက်ရအောင်၊ ဟိုလေ ငါးပိဖုတ်လေးနဲ့ လွှေးတာက ကောင်း ပါတယ်”

“ဒီမှာ ငရွေး၊ စားချင်တာ၊ ဝတ်ချင်တာ၊ နေချင်တာ၊ ကာမဂုဏ်နဲ့ ပျော်ချင်တာကို မင်းသိလား၊ တဲ့ဘကြီး ဘုန်းကြီးပြောခဲ့တာလေ ငါ မှတ်မိတယ်”

“ဘယ်သိမှာလဲကွ၊ ပြောပါဦး ပညာရှိကြီးရဲ့”

“အဲဒါ တဏှာကွ။ လူတိုင်းမှာ တဏှာရှိတယ်။ ရှင် ဘုရင်ကအစ ငါတို့ ငမဲ့တွေ အဆုံးပေါ့ကွာ”

“အေး၊ မင်းပြောတာ ဟုတ်သယောင်ပဲကွ”

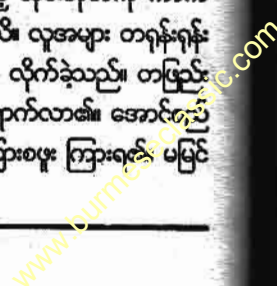
ကာကတို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် ငရွေးတို့သည် ထင်းစည်း ကိုယ်စီထမ်း၍ တောလမ်းမှ ပြန်ခဲ့ကြ၏။ ကာကတို့ ဘဝ သည် ရွာစွန် ဇနပုဒ်တွင် တဲစုတ်ကလေးနှင့် နေရသည့် နံချာလှသည့် ဘဝ။ ဝတ်တော့လည်း အစုတ်၊ စားတော့ လည်း ဆန်ကြမ်းနှင့် ပဲပြုတ်။ သူတို့တစ်ကိုယ်လုံး ကြည့် လို့မှ အသပြာတစ်ဆယ်တန်ဖိုးမရှိ။ ထည်စွတ် ထည်လဲ မရှိလို့ သူတစ်ပါး စွန့်ပစ်တဲ့ အဝတ်စုတ်တွေကို စုပြီး အဖာ ဖာ အထေးထေးဝတ်ရတဲ့ ဘဝ။ ချွေးတပြိုက်ပြိုက်နှင့် အနံ့ အသက်က မကောင်း။ ဖျာကြမ်းအစုတ်၊ ခြင်ထောင် မရှိ၊ ခေါင်းအုံး နတ္ထိ။

မယ်သူညက တစ်နေ့လုံး မောပန်းသမျှကို အပန်းဖြေ နေ၏။ တဲစုတ်၏ အလယ်တွင် ကွေးကွေးလေးနှင့် တခေါ ခေါ ဟောက်အိမ်နေ၏။ ကာကမှာဖြင့် ရင် ဗလောင်ဆူနေ၏။ မီးထွန်းစရာ မီးခွက်မရှိတဲ့ ညဆိုတော့ ဖြူရွှေလမ်းကို အလင်း တိုင်းကြီးထားလို့ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်၊ မြေကြီး ကို တုတ်နှင့် ခြစ်လိုက်ဖြင့် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အလုပ်ရုပ် နေ၏။ တော်တော်နှင့် မအိပ်နိုင်။ သူ့အကြံအစည်ကလည်း မိုးနဲ့ မြေ။

“ငါ ဒီတစ်သိန်းတန် ထမင်းကို စားရရင် ငါ့မိန်းမ လည်း စားရမှာ။ တစ်သိန်းတန် ရွှေခွက်လည်း ရ။ ငါ သေ ပျော်ပါပြီ။ ငါ့အကြံကို ရဲရဲရှင်ရှင် အကောင်အထည်ဖော် မယ်။ အေးလေ၊ ငါ့စားပြီး သူတို့သတ်လည်း သေရဲရမယ်။ ယောက်ျားပဲ။ သေတစ်နေ့ မွေးတစ်နေ့ပေါ့။ နေလည်း မထူး ပါဘူး။ စဉ်းစားရင် တွေးတောရင် ရောင်နီဖို့လား၏။ ကြက်ဖ တွန်သံ၊ ငှက်ကျေးတို့ ပျော်မြူးသံကို ကြားရပြီ။ ကာက တစ်ယောက် မအိပ်နိုင်သေးပေ။ အတွေးမပြတ်။ တစ်ရေးမှ မမေးလိုက်ရ။

“ဗာရာဏသီပြည်သို့” ဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်ကို ကာက တွေ့၏။ စာမတတ်တော့ ဘာမှန်းမသိ။ လူအများ တရုန်းရုန်း နှင့် သွားနေသော လမ်းအတိုင်းသာ လိုက်ခဲ့သည်။ တဖြည်း ဖြည်း ရွှေနန်းတော်တံခါးအနီးသို့ ရောက်လာ၏။ အောင်... အောင်မောင်းသံတွေကိုလည်း မကြားစဖူး ကြားရင်း မမြင်

ချစ်ခင်ဝတ်တန်ဆာ၊ မောက်တို၊ မောက်ရှည်၊ လုံကိုင်၊
 လေးလွယ် ပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်း တွေ့ရ၏။ အနီ
 အစိမ်းရောင်၊ အပြာရောင် အင်္ကျီပွင့်နှင့် ခေါင်းစွပ်
 ခန့်ညားထည်ဝါသော ဥပဓိရုပ်ကောင်းကောင်း
 သူများကိုလည်း တွေ့ရ၏။ သူ့လို ဆင်းရဲသားတွေ
 သူ့လို သူများကိုလည်း လမ်းဘေးဝဲယာတွင် တွေ့ရ၏။
 လက်ပြတ်၊ မျက်စိကန်း၊ နားပင်သူတွေကိုလည်း
 တောင်ရမ်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ နောက်
 မယ်ဒလင်၊ စည်းဝါး၊ နှဲ၊ ပုလွေတွေနှင့် ဆိုကြ၊
 တောင်စားနေသည့် သူဖုန်းစား သူတောင်းစားများ
 နှင့်အေး၊ ပရိသတ်ကြီးကလည်း ဗာရာဏသီပြည်
 တခြားတိုင်းပြည်များကပါ လာလေ့ရောသလား
 တိုးမပေါက်။

နတ်တော်တံခါးမကြီးကတော့ ဒီနေ့အတွက် တံခါးမရှိ
 ဆင်းရဲသားတွေအတွက် ဝင်ချင်သလို ဝင်၊
 ထွက်ချင်သလို ထွက်ကြပေ။ ရခဲလေတဲ့ အခွင့်အရေးမို့
 ပြည်ကြသူများဖြင့် ပြည့်လှုံ့နေ၏။

ကာက မျက်တောင်မခတ်၊ မျက်စိမမှိတ်ဘဲ တအံ့
 မှတ်တက်မိသလို ငေးနေမိ၏။ သူ့အတွေးထဲတွင် ငါ
 မှတ်တက်မိသလို မခေါ်လာမိတာ မှားပြီ။ သူ့ကိုလည်း မြင်စေ
 တွေ့စေချင်တယ်။ ဪ... ဘုရင်ဆိုတာ ဒီလို
 ဒီကြောင့်လည်း ရေမြေသနင်း ပြည့်ရှင်မင်းကြီး ဖြစ်
 တာတို့။ ငါတို့ဘဝနဲ့တော့ တာဝတိံသာနဲ့ အသူရပါပဲ။
 ရှေးကကြောင့် ဖြစ်ရတာ။ ဟိုအတိတ်ဘဝက
 လှည့်လည်ကောင်းမှုတွေ ပြုခဲ့လို့လား။ လှူခဲ့ တန်းခဲ့၊ ဒါန၊
 ဘာဝနာတွေ ပြုလုပ်ခဲ့လို့ အခုဘဝမှာ စေတစ်လုံးပိုင်
 နေရတာ။ နတ်စည်းစိမ်ထက်တောင် သာလွန်နေ
 နောက်ပြီး သူ ဒီဘဝမှာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြု
 သီလ၊ ဘာဝနာ ဆောက်တည်၊ စေတနာသမ္မာ၊ ထက်
 သန်သန်သန်နဲ့ လှူဒါန်းရင် နောင်ဘဝအထိထိုမှာလည်း
 ဆင်းရဲဘဝမှ ချမ်းသာချင်လိုက်ပါတယ်။ နောက်ပြီး
 ဆင်းရဲဘဝမှ ဖြစ်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ ဘုရားဖြစ်ဖို့လည်း ခက်ခဲ
 သယ်၊ ရဟန်းလည်း လူတိုင်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ နောက်
 ဘဝတရား ဆယ်ပါး၊ သင်္ဂဟတရား လေးပါး၊ အပရိ
 ယတရား ခုနစ်ပါး၊ နာယကဂုဏ် ခြောက်ပါးနဲ့လည်း
 လူကြီးတွေက ပြောခဲ့တယ်။ ဒီမင်းကြီးလည်း
 ဆင်းရဲပါစေလို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ။ ကရုဏာရှင် ဘုရင်ကြီး
 ဖြစ်စေ ဘုရား။

မကြာမီ ဘုရင်မင်းမြတ် ပွဲတော်တည်မည့် အခမ်း
 ကျင်းပတော့မည်။ ရှေးနတ်မှ လုံကိုင် စစ်သည်များက

ပိုင်းရဲလျက်။ ကျိုင်းကိုင်များ၊ ဓားထမ်းများက ဘေးမှ ခြံရံကာ
 ကြံချီတော်မူလာပြီ။ အလံတွေ တလူလူ၊ စည်သံ ခြောသံ
 တည်ညံ့နှင့် တစ်လှမ်းချင်း ကြံချီလာသည့် သုဘောဇန
 သိဒ္ဓိဘုရင်နှင့် မိဖုရားကြီး။ နောက် ကတောင်ချ လှံချည်နှင့်
 ရွှေချည် ငွေချည် ပိုးချည်ဝတ် မိဖုရားငယ်တွေ၊ ကိုယ်လုပ်
 တော်တွေ၊ အဆောင်ရ မိဖုရားကြီး/ငယ်တွေ တန်းစီကာ
 လိုက်ပါကြ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ မင်းဝတ် တန်ဆာတွေက ပြုံးပြီး
 ပြောင်ပြောင်၊ ဝင်းဝင်းလက်လက်နှင့် လျှပ်စီးလက်သည့်
 ပမာ တောက်ပြောင်နေ၏။ ရွှေပလ္လင်ထက်ဝယ် ထိုင်တော်
 မူပြီး မိဖုရားခေါင်ကြီးက နံ့သာ ယပ်တောင်နှင့် အနုအလှ
 ခတ်ပေးနေ၏။ မဏ္ဍပ်ကြီး၏ ထောင့်တစ်နေရာဆီမှ နန်း
 တွင်း ဂီတပညာရှင်တို့က သာယာပြိုင်ညောင်းသော တေးသံ၊
 အကအလှတို့ဖြင့် ရွှေနားတော်သွင်းနေကြ၏။

မကြာမီတွင် တစ်သိန်းတန် ရွှေခွက်နှင့် တစ်သိန်းတန်
 ထမင်းပွဲကို စစ်သူကြီးမှ ဦးဆောင်၍ ဘုရင် ပွဲတော်တည်
 မည့်နေရာသို့ သယ်ဆောင်လာ၏။ ကတ္တီပါအနီရောင်ခင်း
 ထားသည့် စားပွဲပေါ်တွင် ရွှေခွက်၊ ရွှေရေတကောင်း၊ ရွှေ
 ဘုရင်ကြီးက ရွှေမိဖုရားများစွာနှင့် ရွှေမဏ္ဍပ်ကြီးအလယ်၌
 ရွှေခွက်နှင့် ရွှေထမင်းသုံးဆောင်မတဲ။

ဘုရင်ကြီး စားတော်ခေါ်ပြီး စွန့်ကြဲမယ်ဆိုရင် အနီးဆုံး
 နေရာမှာ နေတဲ့သူက စားရမှာ။ ကံကောင်းရင် ရွှေခွက်ပါ
 ရမှာ။ ဒီတော့ အနီးဆုံးနေရာရောက်အောင်သွားမှ ဖြစ်မယ်။
 ဒီလူအုပ်ကြီးကြားထဲကနေ တိုးဝှေ့ဝင်ဖို့ မလွယ်လှ။ ရင်မော
 လိုက်ပါတယ်။

“တမန်တော်ကြီး ကြွရောက်လာပါတယ်။ လမ်းရှင်း
 ကြပါ”

အကြံကြီးတဲ့ ကာက မဏ္ဍပ်ကြီးအလယ် ဘုရင်ပွဲ
 တော်တည်မည့်နေရာအထိ ခင်းထားသည့် ကတ္တီပါလျှောက်
 လမ်းကြီးပေါ်သို့ တက်နင်းကာ၊ ရင်ကို ကော့၍ တစ်လှမ်းချင်း
 ဝင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ သေမထူး နေမထူးတော့။ စိတ်ကို
 ဆုံးဖြတ်ကာ အောင်စိတ်မွှေး၍ အားရှိသမျှ အသံနှင့် အော်
 လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သုံးကြိမ်အော်လိုက်၏။ ကာက၏ အသံဝါကြီးက
 မဏ္ဍပ်ကြီးတစ်ခုလုံး ဟိန်းထွက်သွား၏။ ပရိသတ်ကြီးက
 လည်း အသံရှိရာသို့ မှန်းပြီး အာရုံစိုက်ကြည့်ကြ၏။ ထို
 နောက် လမ်းရှင်းပေးကြသည်။ ကာကက ခပ်တည်တည်နှင့်
 လှမ်းဝင်သွားသည်။ လူအုပ်ကြီးက တစ်ခြမ်းစီ ခွဲ၍ ရှုံးပေး
 လိုက်ကြသည်။

ကာက ဒီလိုလုပ်လိုက်တာဟာ ဘာကြောင့်ဆိုရင် သူ တောင့်တနေတဲ့ တဏှာရဲ့ စေခိုင်းချက်ကြောင့်သာပါပဲ။ ငါစားမယ်၊ ငါရမယ်၊ ငါမယား စားရမယ်၊ ငါ ချမ်းသာမယ် ဆိုတဲ့ အလိုမပြည့်သော တဏှာရမ္မက်ကြောင့် အရှက်ကို မငဲ့၊ အသက်ကို ပစာန မထားတော့ဘဲ ငါ့တစ်သက်မှာ တစ်ခါ ဝါးမျိုးရလျှင် သေချင် သေပါစေတော့။ တန်ပြီ မြတ်ပြီလို့ ဥပ္ပဒက အရူးကြီးပမာ။ နောက်ပြီး ဘုရင့်ပွဲတော် အုပ် စွန့်ကြဲလျှင် ဘယ်လိုအနံ့အရသာ၊ အဆီအနှစ်တွေ၊ ဩဇာတွေ ရှိလေသလား။ နတ်ဟင်းလိုလား။ အဲဒီလို လဲ ပေါင်းများစွာနှင့် သိချင်သော အကြံကို အသက်နှင့် အရှက် ကို မငဲ့ဘဲ အကောင်အထည်ဖော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လူ သောင်သိန်းချီနေတဲ့ကြားထဲက အတင်းလှောင် ထာခဲ့၏။ ဘုရင့်ရွှေတော်မောက်သို့ ရောက်ပြီ။

“ဟယ်... ခိုက်လိုက်တဲ့ ဝိုက်၊ သေပေတော့”

မြန်ဆန်လှသော လှုပ်ရှားမှုတွေက လှုပ်တစ်ပြက် အတွင်း ပေါ်လာတော့ ပရိသတ်ကြီးက...

“ဟယ်...”

“ဟင်...”

“ဟာ...”

“ဟောတော့”

ဆိုသော အာမေဇိတ်သံတွေ ပေါ်လာ၏။

ဘုရင့်နား ခ၊စားနေတဲ့ မိဖုရားတွေ၊ မောင်းမမိသံတွေ၊ ဝန်ကြီးတွေကလည်း အံ့ဩမှုတွေ၊ တုန်လှုပ်မှုတွေနှင့် ဖြစ် ကုန်ရော။

စစ်သူကြီးက အမိန့်ပေးလိုက်တော့ ရဲမက်များက ကာက၏ လက်မောင်းကို တစ်ဖက် တစ်ယောက်ကိုင်ဆွဲပြီး တစ်ဦးက ကာက၏ ကုပ်ပေါ်သို့ ဓားဖိုး၍...

“လာခဲ့၊ သေပေတော့”

ဟု ကြိမ်းဝါးလိုက်ချိန်တွင် ကာကက ဘုရင့်ပွဲတော် ကို နှိုက်ပြီးသွားပြီ။ ပါးစပ်ထဲ ထည့်လို့ ဘယ်လို အရသာ၊ ဘယ်လိုအဆီအနှစ်၊ ဘာအနံ့မှ မရလိုက်ဘဲ သားရေဖတ် ဝါးသလို ဝါးမျိုးကာ ယက်ကန် ယက်ကန်နှင့် ခြေကားယား လက်ကားယားဖြင့် ပါသွားလေတော့သည်။

“သေပျော်ပြီ၊ သတ်ချင်လည်း သတ်တော့။ ငါ့ဘဝ တစ်သက်တာမှာ ငါ့ရည်မှန်းချက် အောင်ပြီ။ သတ်တော့၊ သတ်တော့”

ဟု ရဲရဲဝံ့ဝံ့အော်၍ လည်စင်းခံလိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်...

“မသတ်နဲ့ဟေ့၊ ရပ်... ရပ်လော့”

ဟု အာဇာလာလွှမ်းမိုးသည့် ဩဇာသံကြီး ထွက်လာ၏။

ထိုအသံရှင်မှာ ရာဇဏူမြေရှင် ဘုရင် သုဘောဇနသိဒ္ဓိ၏ အသံပင် ဖြစ်သည်။

“မှန်လှပါ ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ကျေးဇူးကြီးတော်မူလှပါ သည်။ ကျွန်တော်မျိုး ကာကကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ ဘုရား” ဟု တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် လျှောက်တင်လိုက်၏။

“ဟဲ့... သူဆင်းရဲ၊ သင် ဘယ်သူ့ကိုမှ အကြောက် အလန့်မရှိနဲ့၊ ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်ရဲ့ ပွဲတော်အုပ်ကို သင့်အား စွန့်ကြဲလိုက်တယ်။ သင် မြန်ရှက်စွာ သုံးဆောင်လော့”

ကာကလည်း အားရပါးရနှင့် မြိန်ရှက်စွာ စားသုံးရင်း ဘုရင်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်နေ၏။ ရင်ထဲမှလည်း စိတ်ကောင်း ရှိတဲ့ ဘုရင်ကြီး၊ မင်းကျင့်တရားနှင့် ညီတဲ့ ဘုရင်ကြီး ဘုန်းကြီးပါစေ၊ သက်ရှည်ပါစေလို့ အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းနေ ပိသည်။

ပရိသတ်များကလည်း ကာက စားနေသည်ကို ကြည့် ၍ စားချင်နေကြ၏။ စားဖူးချင်ကြ၏။ သွားရည်ကျနေကြရ သည်။ သို့သော် ဘုရင့်အပါးတော်မြဲတွေက ရှိနေ၍၊ သူတို့ ၏ စားချက်ဖြင့် သေမည်စိုးသဖြင့် မည်သူမျှ မလှုပ်ရကြ။

“သူဆင်းရဲလား... သင် စားလို့ ဝပြီလားကွယ်”

“မှန်ပါ ဘုရား၊ ဝပါပြီ”

“အရသာရော ရှိရဲလားကွယ်”

“အတိုင်းထက်အလွန်၊ မပြောတတ်ပါ ဘုရား”

“မှန်ရာကို သံတော်ဦးတင်စေ၊ ကြားလား”

ဘုရင်ကြီးက လက်သုံးတော် သန်လျက်ကို ကိုင် မြှောက်လျက် ကာကအား မေး၏။

“မှန်ပါ ဘုရား”

“မောင်မင်းဟာ တမန်တော်မဟုတ်ဘဲ ဘာကြောင့် တမန်တော်လို့ ဆိုရဘိသနည်း”

“မှန်ပါဘုရား။ ကျွန်တော်မျိုး ကာကဟာ တမန်တော် အစစ်ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား”

“ဘယ်အတွက် ဆိုရတာလဲ၊ ဘယ်က တမန်တော်လဲ ကွယ်”

“ကျွန်တော်မျိုးဟာ တဏှာရဲ့ တမန်တော်အစစ်ဖြစ် လို့ပါ။ တဏှာက စေခိုင်း အမိန့်ချလို့ ဒီကို လာရောက်မိပါ တယ်။ သူ စေခိုင်းလို့၊ မလွန်ဆန်နိုင်လို့ ယခုလို လုပ်မိပါ တယ် ဘုရား”

“မောင်မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ လျှောက်တင်စေ ကွယ်”

“အရှင်မင်းကြီး... ကျွန်တော်မျိုး၏ ဝမ်းထဲက အံ့ဩကြီး၊ အူသိမ်တို့က အရှင်မင်းကြီး တည်ခင်းတဲ့ ပွဲတော်စာ ကိုမှ စားချင် တောင့်တမိပါတယ်။ သူတို့အကျွန်ုပ် ဘယ်

...ယားမျိုးကိုမှ မကြောက်တော့ပါဘူး။ ဘယ်ရန်သူကို
...ရမပြန်တော့ပါဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မရှက်
...ကျွန်တော်မျိုး ခန္ဓာတွင်းက အရှင်သခင် ဘုရင်
...တို့ထံသို့ ကြောက်ရွံ့ ရိုသေရသူဖြစ်လို့ သူ၏အကျိုး
...တတ် တဏှာစေခိုင်းချက်ကိုသာ ဆောင်ရွက်တဲ့ တမန်
...အစစ်ဖြစ်ပါတယ် ဘုရား။”

ထိုစကားလျှောက်တင်သံကို ကြားရတဲ့ ပရိသတ်ကြီး
...တတ်မိပြီး ငေးကြောင်နေသလို၊ ဘုရင်မင်းမြတ်က
...ရွှေအောက်စိုက် နားထောင်တော်မူနေ၏။ ထို့နောက်
...ကြီး၏ ရွှေမျက်နှာတော်သည် လပြည့်ည သာသည့်
...မင်းကြီးပမာ၊ လေပြည် လေညင်းတို့ တိုက်ခတ်လာ
...လေနအေးကို ခံစားရသူပမာ ပြီးတော်မူရာမှ...

“သူဆင်းရဲ... မောင်မင်း လျှောက်တင်သည့်စကား
...အမွန်မှန်ကန်ပါပေတယ်။ သတ္တဝါအားလုံး ဝမ်းမီးရဲ့
...တမန်တွေ ဖြစ်ကြတယ်။ ဒီတဏှာရဲ့ စွမ်းရည်သတ္တိ
...သုစေခိုင်းလို့ လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေရတယ်။ အလို
...အဆုံး အတောင့်တဆုံး သမုဒ္ဒရာ ဝမ်းတစ်ထွာအရေး
...အတောမသတ်တဲ့ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ
...တရားတွေ ဖုံးလွှမ်းလာကြတယ်။ ဒီတော့ မနားတမ်း မသေ
...အလုပ်လုပ်ကြရတယ်။ သတ္တဝါတို့ရဲ့ ဘဝကို စီရင်
...သူဟာ သူပဲ ဖြစ်တယ်။ မှန်ပါတယ်ကွယ်၊ မှန်ပါတယ်
...”

“ဝမ်းသာလှပါပြီ ဘုရား။”

“မောင်မင်းများ... ယခုလျှောက်တင်သူ ငါ၏ရှေ့တော်
...ဘက်ရှိ သူဆင်းရဲသား ကာကအား ဤပွဲတော်အုပ် ရွှေ
...နှင့်အတူ နွားလားဥသဘာတစ်ထောင် ချီးမြှင့်တော်မူ
...အမိန့်တော်”

“မှန်လှပါ ဘုရား။ အမိန့်တော်အတိုင်းပါ ဘုရား။”

“ဟယ်...”

“အာ...”

“အို...”

“သူဆင်းရဲသား ကာကက သတ္တိရှိတဲ့သူပါလား။”
...မျိုးကြီးမတ်ရာ သေနာပတိတို့ကလည်း မမျှော်လင့်
...စကားအမိန့်သံကြောင့် တွေဝေနေရာမှ...

“ကံကောင်းလို့ မသေတာ။ ဘုရင်ကြီးက စိတ်ကောင်း
...နဲ့ပေါ့”

“မင်းကျင့်တရားနဲ့အညီ စီမံအုပ်ချုပ်တဲ့ ဘုရင်မို့သာ
...နောက်မို့ ဝက်ပြတ်မှာ။ ဘုရင်ကြီးက တော်တော်
...ပြည့်တဲ့ တရားရှင် မင်းကြီးပဲ”

“ကံထူးရှင် ကာကကတော့ ပွဲတော်အုပ်လည်း ရ

နွားလားဥသဘာ တစ်ထောင်ကိုလည်း ရသွားတယ်။ ကံ
ကောင်းလိုက်တာ။ တို့ယောက်ျားတွေကတော့ ငတုံးငအတွေ
ပါတော်”

ဒီစကားကို နောက်မှ လိုက်လာတဲ့ ကာက၏ မယား
သူဆင်းရဲမ မယ်သူညနဲ့ ငရွေးတို့ ကြားရတော့ အလွန်
ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ပြီး မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျလို့ ဝမ်းသာ
လုံး ဆိုခဲ့ကြတယ်။

“ဘုရင်ကြီး သက်တော်ရာကျော်ရည်ပါစေ၊ ဘုန်းကြီး
ပါစေတော်” ဟု ထိုင်၍ ရိုခိုးနေမိကြ၏။

“ဟာ... မယ်သူညနဲ့ ငရွေး၊ ငါ့အကြံအောင်ပြီကွ။ ငါ
သူဌေးဖြစ်ပြီ”

“ရှင်က ဖိုက်ရူးရဲဆန်လှပါတယ်တော်။ အမလေး...
မသေလို့ တွေ့ရတာ၊ ဟီးဟီး... ဟီး”

“အေး၊ မင်းပြောလည်း ပြောစရာ။ ငါ ဖိုက်ရူးရဲဆန်
တာဟာ တဏှာက ခိုင်းလို့ပါကွာ။ ငါ့မိန်းမအတွက်ပါ။
လာ... လာ၊ ပြန်ကြည့်။ ဒီမှာက တစ်သိန်းတန် ရွှေခွက်ကြီး”

“ဪ... ကာက၊ မင်းပြောတဲ့ တဏှာကျေးကျွန်
ဆိုတာ သိပ်မှန်တာပေါ့ကွာ။ အခု မင်းဆီကို လိုက်ဆိုလို့
ငါတို့ မကြောက်မလန့်နဲ့ လိုက်ခဲ့ရတာကွ။ ဒီတဏှာခိုင်း
သမျှ ငါတို့က မသေမချင်းလုပ်ရမှာပဲ။ တဏှာရဲ့ စေတမန်
တွေကွ။ သေမှ အေးမှာ”

“ကိုကာက... ဒါဆို ကျွန်မတို့ ရွှေခွက်ပိုင်ပြီပေါ့ရှင်။
ဝမ်းသာပါတော်”

ကဲ... စာရသူ စာဖတ်ပရိသတ်အပေါင်းတို့ခင်ဗျာ...
သတ္တဝါတိုင်း အသက်ရှင်နေထိုင်ဖို့ ကာမတဏှာ၊ ဘဝ
တဏှာ၊ ဝိဘဝတဏှာဆိုတဲ့ ဤအကြောင်းတရားကြောင့်
တဏှာဆိုတာ တောင့်တပြီးရင်း တောင့်တရင်း၊ အလိုမပြည့်
ရင်းဆိုသလို သူခိုင်းသမျှ မလုပ်ဘူးလို့ တွန်းလှန်လို့ ရမှာ
မဟုတ်ပါဘူး။

ထိုတဏှာစေခိုင်းသမျှကို အောင်လံလွှင့်ထူနိုင်ခဲ့သည့်
တဏှာစေတမန် မဟုတ်သူမှာ သုံးလောကထွတ်ထား
သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားမှတစ်ပါး မည်သူမျှ ရှိနိုင်မှာမဟုတ်ပါ။

တဏှာစေခိုင်းသည့် စေတမန်သည် နိဗ္ဗာန်မရောက်
သေးသမျှ စေခိုင်းခံနေရဦးမည့် တဏှာကျေးကျွန်သာ ဖြစ်ပါ
တော့၏တကား။

ကျမ်းကိုး
- ၅၅၀ နိပါတ်တော်
- ဗုဒ္ဓစာဥယျာဉ် မောင်ဆန္ဒ(လယ်ဝေး)

မလှိုင်မြို့နယ်မှ

ပန်းအိုင်ရွှေမုဋ္ဌောဆုတောင်းပြည့်ဘုရားကြီး

လှစံ(ပညာရေး)

စာရေးသူသည် မလှိုင်၊ တောင်သာ၊ မြင်းခြံမြို့များသို့ ဘုရားဖူးနှင့် လေ့လာရေးခရီးသွားရောက်ခဲ့၏။ တောင်သာမြို့သို့ ရောက်ရှိစဉ် တောင်သာမှ နင်းဆီကုန်သည်ကြီး ဦးလှဝင်းက သူ၏ ကိုယ်ပိုင်ကားဖြင့် မြင်းခြံမြို့ရှိ စွန်းလွန်းဆရာတော်ကြီး ကျောင်းနှင့် မောင်ရင်ပေါ်ချောက်တို့ကို ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သဖြင့် ကျေးဇူးတင်ရှိရပါသည်။ မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး မလှိုင်မြို့သို့ ရောက်သောအခါတွင်လည်း ဒေါက်တာတင်ဌေးဦးမှ မလှိုင်မြို့မှ ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် “ပန်းအိုင် ရွှေမုဋ္ဌော ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားကြီး” သို့ ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ပေးခဲ့သဖြင့် အထူးပင် ကျေးဇူးတင်ရှိခဲ့ရပါသည်။

ပန်းအိုင် ရွှေမုတ္တော ဆုတောင်းပြည့် ဘုရားကြီးသည် သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး တည်ထားတော်မူခဲ့သော စေတီမင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်တွင် ပါဝင်သည့် ရှေးဟောင်း သမိုင်းဝင် ဘုရားတစ်ဆူဖြစ်ကြောင်း သိရှိခဲ့ရသည်။ ထိုဘုရားကြီးကို မိတ္ထီလာခရိုင်၊ မလှိုင်မြို့နယ်၊ ပန်းအိုင်ကျေးရွာအုပ်စု ပန်းအိုင်ကျေးရွာအနီးရှိ တောင်ထိပ်တွင် တည်ထားကိုးကွယ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သာသနာပွင့်လင်းရာ ပန်းအိုင်ရွာကြီးဆို ကျင်းလေးကျင်း၊ တွင်းလေးတွင်း၊ အင်းလေးအင်းနှင့် ဂူလေးဂူတို့ဖြင့် ရှေးက ဆိုစမှတ်ပြုခဲ့ကြသည်။

ဂူလေးဂူ

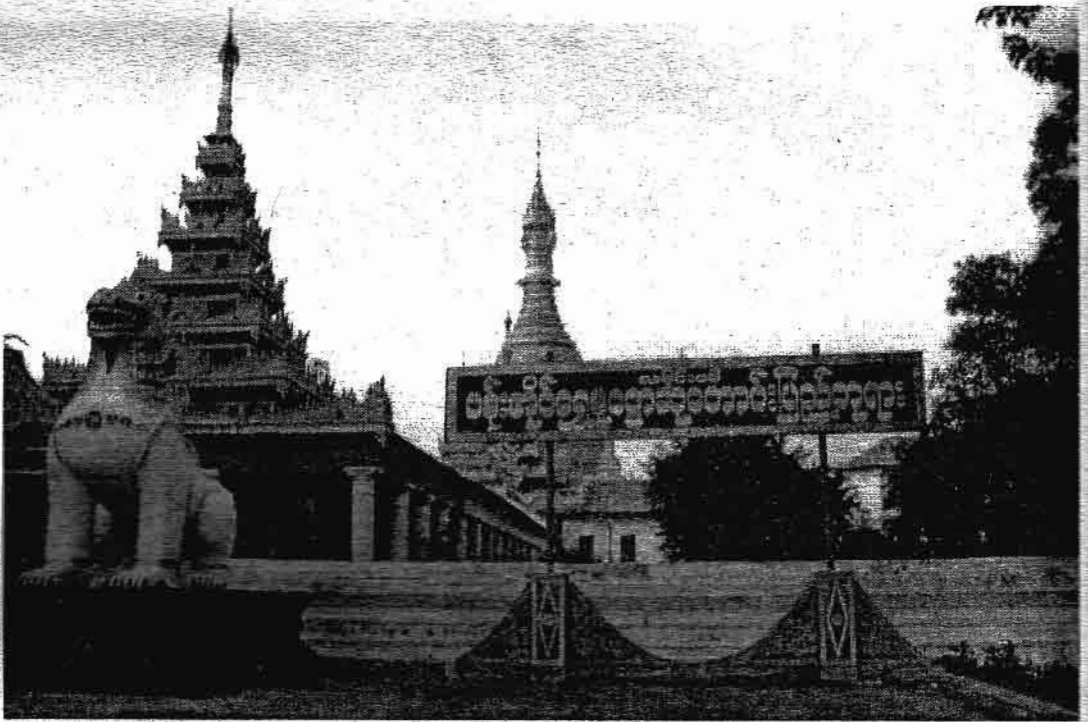
အလောင်းစည်သူမင်းကြီးသည် သက္ကရာဇ် ၄၇၉ ခုနှစ်တွင် မိတ္ထီလာကန်ကြီးကို ပြုပြင်ဆယ်ဖွံ့ဖြိုး ပုဂံနေပြည်တော်သို့ ပြန်လည်ကြွချီတော်မူလာရာ၊ ယခု စေတီတော်တည်ထားရာအရပ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ ဖောင်တော်သည် အလိုအလျောက် ရပ်တန့်သွားခဲ့သည်။ ဖောင်တော်ရပ်တန့်ရာနေရာတွင် ရွှေမုတ္တော ဆုတောင်းပြည့် စေတီတော်ကို တွေ့ရှိခဲ့သည်။ ဖောင်တော်ရပ်တန့်ရာ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဦးဘုရား၊ ဝဲဘုရား၊ ယာဘုရား၊ ပဲ့ဘုရားတို့ကို တည်ထားခဲ့သည်။

ဦးဘုရားဖြစ်သော ကူကြီးဘုရားမှာ ပန်းအိုင်ရွာ၏ မြောက်ဘက် ကူကြီးကျေးရွာတွင် အရှေ့မြန်လှည့်ဖြင့် တည်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး တည်သမျှ ဘုရားလေးဆူတို့တွင် ဉာဏ်တော် အမြင့်ဆုံးဖြစ်ပေသည်။ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် တည်ရှိရာ ဂန္ဓကုဋီတိုက်ကို အလင်းရောင်ရယူသောပုံစံမှာ ပုဂံ အာနန္ဒာ သဗ္ဗညုစေတီများကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။ လိုဏ်အမိုးနှင့် နံရံတွင် ရတနာပုံခေတ် နံရံဆေးရေးပန်းချီများ ရေးဆွဲထားခဲ့ကြသည်။

ဝဲဘုရားဖြစ်သော ရှင်ပင်သာဒွန်းဦးဘုရားသည် ပန်းအိုင်ရွာအနောက်ဘက်ရှိ ကန်ဦးရွာအတွင်းတွင် တည်ထားခဲ့သည်။ အရှေ့မြန်လှည့် စေတီတော်ဖြစ်ပြီး နှစ်စဉ် တပေါင်းလပြည့်နေ့တွင် ပွဲတော်ကျင်းပလေ့ ရှိပေသည်။

ယာဘုရားဖြစ်သော ရွှေကူသာရဘုရားမှာ ဆုတောင်းပြည့် စေတီတော်ကြီး၏ အရှေ့မြောက်ယွန်းယွန်းတွင် တည်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဂူကို ဖြို၍ တည်ထားခြင်းကြောင့် ဂူဖြိုဘုရားဟု ခေါ်ဆိုရာမှ ကာလလှည့်လျားလာသောအခါ ဂူတိုဘုရားဟု ဘွဲ့မည်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဘုရားတည်ရှိရာ ထနောင်းကျင်းရွာကလေးတွင် အရှေ့မြန်လှည့် စေတီတော်အဖြစ် တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ကြသည်။

ပဲ့ဘုရားဖြစ်သော ကွမ်းဘုရားသည် မြစ်ကျင်းရွာတွင်

တည်ရှိပြီး တစ်ခုတည်းသော မြောက်ဘက် မုခ်လှည့် စေတီတော်ဖြစ်သည်။ နှစ်စဉ် ဝါခေါင်လဆန်း ၈ရက်နေ့တွင် ဆွမ်းလောင်းပွဲ ကျင်းပလေ့ရှိသည်။

ကျင်းလေးကျင်း

ထနောင်းကျင်းသည် ပန်းအိုင်ရွာ၏ အရှေ့ဘက်တွင် ကပ်လျက် တည်ရှိပြီး အိမ်ခြေ(၂၀၀)ခန့် ရှိသော ရွာဖြစ်သည်။ လယ်ယာလုပ်ငန်းအပြင် ပန်းပု၊ ပန်းပဲလုပ်ငန်းများကိုလည်း ရိုးရာမပျက် ထိန်းသိမ်းလုပ်ကိုင်လျက် ရှိသည်။ မြန်မာ့ရုပ်သေးပညာရှင်ကြီးများ ဖြစ်ကြသော ဦးရာမြတ်၊ ဦးစပယ်သက်တို့၏ မွေးရပ်မြေဒေသဖြစ်ပေသည်။

ဖျောက်ဆိပ်ကျင်းသည် ပန်းအိုင်ရွာ၏ မြောက်ဘက်တွင် တည်ရှိပြီး လွန်ခဲ့သော အနှစ်(၇၀)ခန့်မှစ၍ ဖျောက်ကွယ်ခဲ့သည်။ ယခုအခါ ဖျောက်ဆိပ်ကျင်းကို ရွာဟောင်းမြေရွာဆိုးကုန်းအဖြစ်သာ တွေ့ရတော့သည်။

ထောက်ဆယ်ကျင်းသည် ကန်းဦးရွာအနောက်ဘက်တွင် တည်ရှိသည်။ ယခုအခါ ထောက်ဆယ်ကန်ကွင်းဟူ၍သာ မြေစာရင်း မြေပုံတွင် တွေ့ရသည်။

မြစ်ကျင်းသည် ဘုရားကြီး၏ တောင်ဘက်တွင် တည်ရှိပြီး အိမ်ခြေ(၁၅၀)ခန့် ရှိသော ရွာကလေးဖြစ်သည်။ ပန်းအိုင်

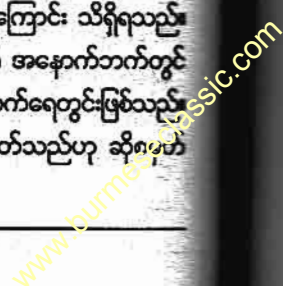
ဘူတာ၏ အရှေ့ဘက် နှစ်ဖာလုံခန့်အကွာတွင် ရှိသည်။

တွင်းလေးတွင်း

ရေမဝင်တွင်းသည် ဆုတောင်းပြည့် စေတီတော်၏ အရှေ့စူးစူး တစ်မိုင်ခန့်အကွာ၊ ပိတောက်ရိုးကျေးရွာ၏ မြောက်ဘက်တွင် ရှိသည်။ ရေတွင်းကြီး၏ ထူးခြားချက်မှာ ကျောက်စိထားခြင်း မရှိ၊ ရေလမ်းပေါ်တွင် ရှိနေသော်လည်း အခြားရေများ တွင်းထဲသို့ စီးဝင်ခြင်း မရှိ၊ တွင်းထဲမှ ရေမှာလည်း ရေတက်ခြင်း၊ ရေကျခြင်း မရှိ၊ ရေကုန်သွားသည်ဟူ၍လည်း မရှိကြောင်း သိရှိရသည်။

အုတ်တွင်းသည် ထနောင်းကျင်းရွာ၏ မြောက်ဘက်တွင် အုတ်တံတိုင်းခတ်ထားသော တွင်းဖြစ်သည်။ ၁၂၄၈ ခုနှစ်၊ မိုးခေါင် ရေရှားသောအခါ ပထမ ဆယ်ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော် ဦးဝိဇယ၏ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုချက်ကြောင့် ၎င်းရေတွင်းထဲမှ ထန်းလုံးခန့် ရေလုံးကြီးများ ပန်းထွက်လာပြီး ရေအခက်အခဲကို ပြေလည်စေခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

ရွှေမှုန်တွင်းသည် ပန်းအိုင်ရွာ၏ အနောက်ဘက်တွင် ရေတွင်းသုံးတွင်းရှိရာ အရှေ့စွန်း သောက်ရေတွင်းဖြစ်သည်။ ထိုတွင်းထဲမှ ရွှေလင်းပန်းများ ပေါ်တတ်သည်ဟု ဆိုစမှတ်ပြုကြသည်။

တောင်းပြည့် စေတီတော်သည် သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး တည်ထားတော်မူခဲ့သော စေတီပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင် တွင် အပါအဝင်ဖြစ်ကြောင်း အားလုံးက ယုံကြည်ကြသည်။ သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးသည် စေတီပေါင်း ရှစ်သောင်းလေး ထောင်တို့ကို တည်ထားသောအခါ တန်ခိုးအလွန်ကြီးသော ရှင်ဥပဂုတ္တမထေရ်ကြီးကို တောင်းပန်၍ သုံးနှစ်အတွင်း အားလုံးပြီးစီးခဲ့သည်။ ထိုစေတီတို့အား လမ်းကို ရာဟု ဖမ်းသောအချိန်၌ တစ်ပြိုင်တည်းတည်၍၊ နောက်တစ်ကြိမ် လက် ရာဟုဖမ်းပြီး လွတ်ဆဲအချိန်၌ ပြီးစီးကြသောကြောင့် ရွှေမှုရွှေစေတီတော်များဟု မှည့်ခေါ်ခဲ့ကြလေသည်။ ရွှေမှုရွှေ စေတီဟူသော ဘွဲ့တော်အရလည်း လနတ်သားကို ရာဟု အသုရိန်က ဖမ်းဆဲခဏတွင် တည်ထားသောကြောင့်သာ မဟုတ်ဘဲ၊ အုတ်မစိတ် အပေါက်လွှတ် ချန်ထားအပ်သော မှန်ဦး၊ မှန်လှိုင့်၊ မှန်ကပ် တပ်ဆင်ထားသော စေတီတော်ကို လည်း ရွှေမှုရွှေအမည်ပေးနိုင်သောကြောင့် ဤ ဆုတောင်း ပြည့်စေတီတည်ထားပုံမှာ ကျမ်းဂန်နှင့် ညီညွတ်သည်ဟု သိရှိရလေသည်။

တောင်တွင်းကြီးသည် စေတီတော်ကြီး၏ အရှေ့တောင် အရပ်၊ မော်တော်ကားလမ်း တောင်ဘက်ရှိ ရေတွင်းများတွင် အလှဆုံး သောက်ရေတွင်းဖြစ်သည်။ တောင်တွင်းကြီးရေ နှင့် နာမည်ရသည့် ဘုရားပွဲတော်ကာလအတွင်း အများဆုံး အသုံးပြုရသော ရေတွင်းဖြစ်ပေသည်။

အင်းလေးအင်း

“အင်း”ဟု ခေါ်ဆိုသော်လည်း အောက်ပြည် အောက် နှုတ်တွင် ရှိသော ငါးဖမ်းသည့် အင်းမဟုတ်ပေ။ အချို့သော မြစ်ကွက်များတွင် ထွန်ယက်လုပ်ကိုင်ခြင်း မပြုသော အင်း များကို ခေါ်ဆိုခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ၎င်းတို့မှာ -

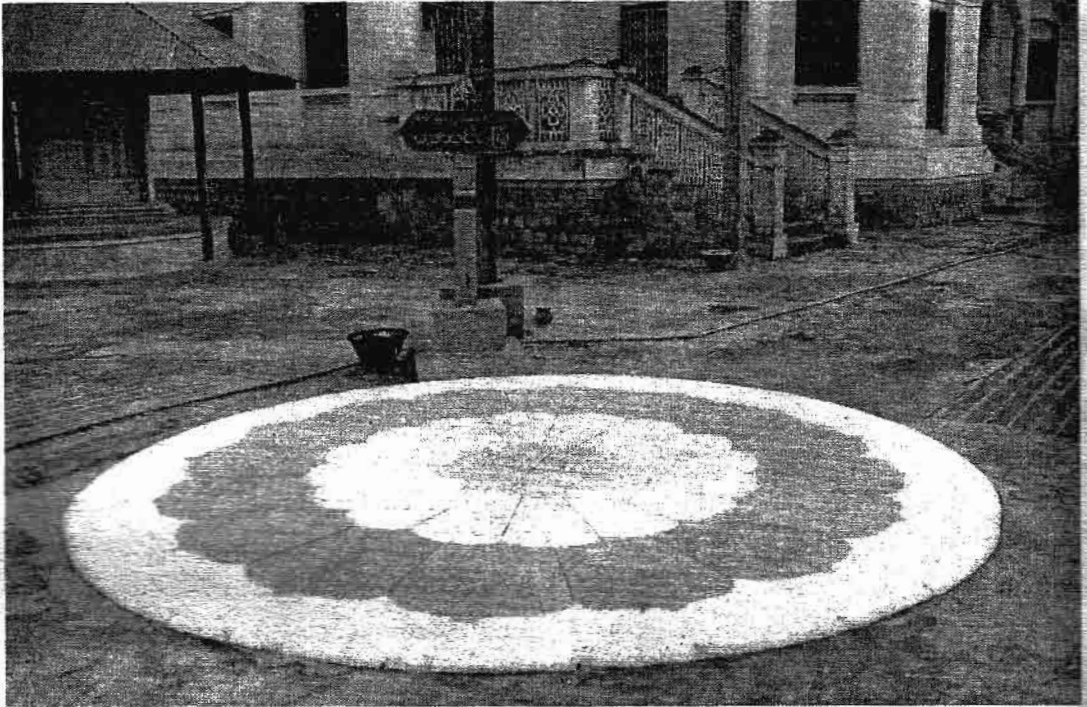
- ၁။ ပန်းအိုင်ရွာ၏ အရှေ့အရပ်၊ ကူတိုဘုရားအနောက် ဘက်တွင် အင်းတစ်ကွက်၊
- ၂။ ပန်းအိုင်ရွာ၏ မြောက်ဘက်တွင် ရှိသော သုသာန် မြောက်ဘက်တွင် ကပ်လျက် အင်းတစ်ကွက်၊
- ၃။ ပန်းအိုင်ရွာ၏ အနောက်ဘက် ကံဦးရွာအနောက် တွင် ရှိသော အင်းတစ်ကွက်၊
- ၄။ မြစ်ကျင်းရွာအနောက်ဘက်တွင် ရှိသော အင်း တစ်ကွက်တို့ ဖြစ်သည်။

ဤဒေသတွင် စေတီပေါင်း (၃၀၅)ဆူတည်ထားခဲ့ ပြည့် ပင်းတလုံစီရင်စုတွင် ပါဝင်သော ပန်းအိုင်ရွာမှ ဆု

စေတီတော်၏ အံ့ဖွယ် ထူးခြားချက်များ

ပန်းအိုင် ရွှေမှုရွှေ ဆုတောင်းပြည့် စေတီတော်သည် မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ ဓာတ်တော်များကို ဌာပနာပြုပြီး တည် ထားသော ဥဒ္ဓိသစေတီတစ်ဆူဖြစ်သောကြောင့် ဘွဲ့တော် နှင့်အညီ ဆုတောင်းတိုင်း ပြည့်ကြလေသည်။ ဆုတောင်းပြည့် ဘုရားကြီး၏ ပွဲတော်ကို နှစ်စဉ် နယုန်လဆန်း ဂရက်နေ့မှ လပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့အထိ ကျင်းပပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။ နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း ဘုရားပွဲတော်မတိုင်မီ အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ရေတွင်း၊ ရေကန်များအားလုံး ရေပြည့်အောင် ဖိုးရွာလေ့ ရှိခဲ့သည်။

၁၂၈၄ ခုနှစ်၊ နယုန်လတွင် တစ်ပြိုင်နက်လုံး ဖိုးခေါင် ခဲ့သောကြောင့် ဘုရားပွဲတွင် ရေအခက်အခဲကြုံတွေ့ရမည့် အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ပန်းအိုင်ရွာ၊ သုဇယျာ ရာမကျောင်းတိုက်ဆရာတော် ဦးပိဇယျာက စေတီတော်၏ အရှေ့တောင်ထောင့်မှ ထိုင်၍ အခါဇွန်ပြု ဆုတောင်းခဲ့ရာ ဆရာတော်ရှေ့ရှိ ဆွမ်းတော်စွန့်သည့် ကျောက်ဖျာကြီးမှာ ချာချာလည်လာပြီး စေတီတော်ကြီး၏ အရှေ့မြောက်အရပ်ရှိ ထနောင်းကျင်းရွာ၏ အနောက်မြောက်ဘက်တွင် ရှိသော ရေတွင်း(အုတ်တွင်း)မှ ထန်းလုံးပမာထာရှိသော ရေများ ပန်း ထွက်လာပြီး ရေတွင်းမှာ ရေလျှံသွားခဲ့သည်။ ထိုရေခွင်းမှ

ရေသည် ဘုရားပွဲတော်ပြီးသည်အထိ သုံး၍မကုန်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ပန်းအိုင် သုယောရာမတိုက် တစ်ဆယ်ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော် ဦးဝိယေသည် စေတီ၌ ဌာပနာရန် ဓာတ်တော် များ ရရှိစေရေးအတွက် အဓိဋ္ဌာန်ပြုခဲ့ရာ အရပ်တစ်ပါးမှ ဓာတ်တော် (၄၇)ဆူ ကြွရောက်လာခဲ့သည်။

၁၂၇၂ ခုနှစ်တွင် စေတီတော်အား ထီးတော်တင်လှူ ရန်အတွက် ငြမ်းဆင်နေကြသောအခါ ငြမ်းတော်နှင့်တကွ စေတီတော်၏ ပုံရိပ်သည် ရန်ကုန်မြို့၊ ခေါပုံချောင်းထဲတွင် ပေါ်လာခဲ့သည်။ သယံဇာတကုန်သည်တို့ ခေါ်တတ်ဆုံကာ သူ ဖူးလိုက်ရသော စေတီပုံရိပ်ကို လိုက်လံ၍ စုံစမ်းရှာဖွေရာ တာကောဆရာတော် ဦးမဟိန္ဒ၏ ပြောကြားချက်အရ ပန်းအိုင် ရွှေမုတ္တမစေတီတော်ဖြစ်ကြောင်း သိရသဖြင့် သဒ္ဓါပေါက်ကာ ငါးထောင်ကျပ်တန် စိန်ဖူးတော်ကို ပူဇော်ခဲ့လေသည်။ ထို ခေတ် ထိုအချိန်က ငွေငါးထောင်ကျပ်သည် အလွန်အဖိုး တန်ပေသည်။

မလှိုင်မြို့နေ ဦးဘခင်+ဒေါ်သိန်းရင်တို့သည် စိန်ဖူးတော် တင်ပွဲတွင် ငွေကြွရန် ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်ပြု ဆုတောင်းခဲ့ပြီး "စိန်ဖူးတင်ပွဲ ငွေကြွရန်" ဟူသော အတိတ် ဖြင့် ထိထိုးခဲ့ရာ သိန်းဆူကြီးပေါက်ခဲ့သဖြင့် စိန်ဖူးတင်ပွဲတွင် ငွေနှစ်ထောင်ကျပ် ကြံခဲ့လေသည်။ အထူးသဖြင့် စေတီတော်

ကြီး၏ အရှေ့တောင်ထောင့်အရပ်မှ ဆုတောင်းလျှင် ဆု တောင်းပြည့်ဟု ဆိုကြသည်။

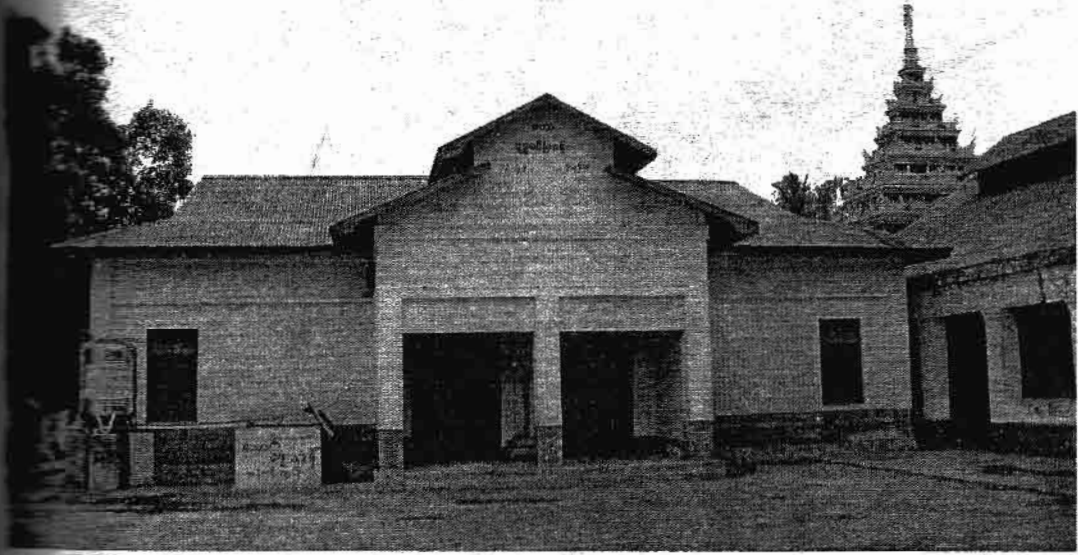
၁၃၄၇ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလကွယ်နေ့တွင် စေတီတော်၏ အရှေ့အရပ် မိုးကောင်းကင်တွင် စေတီတော်၏ ပကတိ ပုံရိပ်အတိုင်း သုံးကြိမ်ပေါ်ခဲ့သည်ကို ရေလှူ၊ ပန်းတင်ရန် လာကြသော ပန်းအိုင်(၇)ရပ်ကွက်မှ လူအများ ဖူးမြော်ခဲ့ရ သည်။ ဝါခေါင်လဆန်း ၂ရက်နေ့၊ ည ၈နာရီတွင်လည်း ဂေါပကအဖွဲ့ဝင် ဦးမြင့်ကြည်တို့အဖွဲ့က ပုံရိပ်တော်ကို ဖူး မြော်ခဲ့ရပြန်သည်။

တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်ကြားဖြင့် အနီးအနား မြို့ရွာ များမှ လူအများတို့သည် လှည်းဖြင့် တစ်ဖုံ၊ ခြေကူင် တစ်မျိုး၊ ကားကြီး/ကားငယ်အသွယ်သွယ်ဖြင့် ပုံရိပ်တော်ကို ဖူးတွေ့နိုင်ရန် လာရောက်စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။

၁၃၄၇ ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလဆုတ် ၈ရက်နေ့ညတွင် အရပ် လေးမျက်နှာ ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံးတွင် စေတီပုံရိပ်များ ပေါ်လာပြန်သဖြင့် စောင့်ဆိုင်းနေကြသော လူတစ်ထောင် ကျော်ခန့်မှာ အားပါးတရ ဖူးမြော်လိုက်ရပေသည်။

ဘုရားကြီးသည် ဆုတောင်းပြည့်ရုံသာမက၊ လူ အပေါင်းတို့အား အန္တရာယ်ဘေးဆိုးမှလည်း လွတ်မြောက်စေ ခဲ့သည်။

၂၆-၈၇ ရက်နေ့တွင် ဘုရားပွဲတော်ကျင်းပနေစဉ်

အတွင်းရှိ ရုပ်ရှင်ရုံသည် ရုတ်တရက် မီးလောင်ခဲ့ရာမှ
 နေ့စဉ် အနီးရှိ ဆိုင်ခန်းများကိုပါ အလျင်အမြန် ကူးစက်
 နှစ်သွားသည်။ ထိုစဉ် လေသည် တဟူဟူတိုက်လျက်ရှိရာ
 နေ့စဉ် ပိသွားသော မီးသည် ညောင်ပင်သာရပ်ကွက်အတွင်း
 ဆိပ်ဖျားကိုပါ မီးရှို့နှံ့ပြင်းပြင်းဖြင့် ဆက်တိုက် ဝါးမျှီနေ
 သည်။ ထိုစဉ် ကောင်းကင်တွင် လုံးဝ မျှော်လင့်မထားသော
 မီးသီးများ တလိပ်လိပ်တက်လာပြီး မိုးသည်းထန်စွာ ရွာချ
 သော်လည်း မိုးရေကြောင့် မီးငြိမ်းသွားခဲ့သည်။ ထိုနေ့က
 နေရာတွင်သာ မိုးရွာခဲ့ပြီး အခြားနေရာများတွင် မိုးပေါက်
 မလာပေ။ မကျခဲ့ကြောင်း သိရ၍ အားလုံးက အံ့ဩ
 သောဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ပန်းအိုင် ရွှေမုတ္တမ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားပွဲတော်ကြီး
 သို့ "ဆေးဘုရားပွဲ"ဟု ဆိုကြသောကြောင့် စာရေးသူမှာ
 နေ့စဉ် ဆေးဘုရားကဲ့သို့ပင် ဂိုဏ်းဆရာများက မိမိတို့၏
 သူတော်များကို ဆေးအဆင့်တက်ပေးသော ဆေးပွဲဟုပင်
 ခေါ်ဆိုခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ကုန်းဆေး၊ ကျွန်းဆေး
 စသော ရရှိနိုင်သောကြောင့် ပခုက္ကူခရိုင်၊ မြင်းခြံခရိုင်တို့
 မှ ဆေးကုန်သည်များ၊ ဆေးပွဲစားများသည် ဘုရားပွဲတွင်
 သူတော်များကို ဖိပေါင်း သိန်းသောင်းချီ၍ ရောင်းကြ ဝယ်ကြ
 ကြောင်း သိရှိခဲ့ရလေသည်။ အထက်အောက် မြန်မာနိုင်ငံ
 သစ်တန်းလုံးတွင် ရှိကြသော ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်များသည်
 ဤပန်းအိုင်ဘုရားပွဲသို့ လာရောက်ကြပြီး မိမိတို့ ဆေးလိပ်ခုံ
 နှစ်အတွက် တစ်နှစ်စာ အလုံအလောက် ဆေးဖိုများ ဝယ်
 ကြိုက်ပြန်သည်ဟု ပြောပြကြသည်။ တစ်နှစ် တစ်နှစ်တွင်

ဆေးရွက်ကြီးရောင်းချသော ဆိုင်ပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်ခန့်
 ရှိကြောင်း သိရသည်။

မလှိုင်မြို့နယ်သည် ဝါအကြီးအကျယ်စိုက်ပျိုးသော
 နယ်မြေဖြစ်ခြင်းကြောင့် မြန်မာ့ လက်ရက်ကန်းနှင့် ပတ်သက်
 သော နှပ်၊ ယံသွား၊ ယစ်၊ ခြား၊ တည်ငင်းလုံး၊ လက်ခတ်၊
 ချည်ဝန်း၊ ချည်ခင်းများနှင့် ပင်နီအုပ်များ၊ လုံချည်အကြမ်းများ၊
 မျက်နှာသုတ်ပဝါ၊ လက်သုတ်ပဝါများကို တောင်ပုံရာပုံ
 အကြီးအကျယ်ရောင်းချမှု ပြုကြလေသည်။

စာရေးသူ ပန်းအိုင် ရွှေမုတ္တမ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရား
 ကြီးသို့ ရောက်ရှိသောနေ့သည် အခါကြီးရက်ကြီးနေ့မဟုတ်
 သောကြောင့် ဂန္ဓကုဋီတိုက်အတွင်းရှိ ဆုတောင်းပြည့် ဗုဒ္ဓ
 ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်ကြီးကို မျက်ဝါးထင်ထင် မဖူးတွေ့နိုင်ခဲ့
 ပေ။ ဂန္ဓကုဋီတိုက်တံခါးကြီး ပိတ်ထားသည်ကိုသာ တွေ့ခဲ့
 ရသည်။ သို့သော် ဂန္ဓကုဋီတိုက်အပေါ်တက်တွင် ကြီးမားလှ
 သော ရုပ်မြင်စက်ကြီးဖြင့် ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်ပုံကို တိုက်ရိုက်
 ပြသထားသဖြင့် အားပါးတရ ဖူးမြော် ဆုတောင်းခဲ့ရလေသည်။

စာရူသူများအနေဖြင့် မလှိုင်မြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါလျှင်
 ပန်းအိုင် ရွှေမုတ္တမ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားကြီးသို့ ဝင်ရောက်
 ဖူးမြော်ပြီး လိုရာ ဆုတောင်း၍၊ တောင်းသော ဆုတိုင်း
 ပြည့်ဝကြစေရန် ရည်ရွယ်ရေးသားလိုက်ရပါပေသည်။

လိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝကြပါစေ။
 □

ကျမ်းကိုး
 - ဆုတောင်းပြည့် ဘုရားသမိုင်း(အရှင်ပဏ္ဍိတ)

ဦးတင်အောင် (ဘော်ဆိုင်)

မြတ်ဗုဒ္ဓနှင့်သိကြားမင်း

ပုစ္ဆာဝိဿယနုအကြောင်း

မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၊ တောဝန်ကျောင်း
ထဲသို့ ဥပစာ ပရိဝုဏ်အတွင်းရှိ ပသေနဒီ ကောသလမင်း
ကြီး၏ ကောင်းမှုဖြစ်သော သာဓကဗုဒ္ဓကျောင်းဆောင်မှာ
သွင်းသွားနေတော်မူစဉ်အခါ သိကြားမင်းသည် အဖူးအမြော်
ဆောင်လာလေသည်။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် စိတ်
အကြည်ပြောပေါ်လာ၏။

ဤ ငါ့ထံ ရောက်ရှိလာသော သိကြားမင်းသည် စင်
ကြယ်သော အကျင့်ရှိသူဖြစ်၍ မည်သည့် ပြဿနာကို မေး
သည်ဖြစ်စေ အကြောင်းအကျိုးနှင့် စပ်သော ပြဿနာများ
သို့သာ မေးပေလိမ့်မည်။ အကြောင်းအကျိုးမရှိတဲ့ ပြဿနာ
သို့မူ မေးလိမ့်မည်မဟုတ်။ မေးသမျှ ဝိစိကိစ္ဆာ ပြဿနာ
များကို ငါ ဖြေရှင်းပေးကြားပေးလျှင် နားလည်သဘော
ဆောင် သိရှိပေလိမ့်မည်” ဟု စိတ်အကြံဖြစ်လာရာမှ “ပုစ္ဆာ
အသေ မံ ပဉ္စ၊ ယံ ကိစ္ဆိ ဓန သိစ္ဆသိ” စတဲ့ ဂါထာဖြင့် မိန့်
ကြားလေ၏။

“နတ်တို့သနင်း သိကြားမင်း...သင် သိလိုသော ဝိစိ
ကိစ္ဆာ သို့လော...သို့လော ယုံမှားမှု ပြဿနာများကို
အလိုက ငါဘုရားအား မေးမြန်းနိုင်သည်”

ဟု ခွင့်ပြုတော်မူလေသည်။
မြတ်ဗုဒ္ဓထံမှ ခွင့်ပြုချက်ကို ရရှိသည့်အခါ သိကြား
မင်းသည် ဝမ်းသာကြည်နူးလျက် သိလိုသော ဝိစိကိစ္ဆာ
ပြဿနာများကို မေးလျှောက်လေ၏။

သိကြားမင်း၏ အမေးပုစ္ဆာ(၁)၌...
“အရှင်မြတ်ဘုရား... နတ်လူ အသူရာ၊ နဂါး ဂန္ဓဗ္ဗ
နတ်တို့နှင့်တကွ အခြားသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည်
တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရန်ငြိုးမရှိခြင်း၊ ရန်သူမရှိခြင်း၊ ဒဏ်ထား
နှုတ်လျက် အမျက်ထွက်မှု မရှိဘဲ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာ
အသိပျောက်တို့ကို တောင့်တကြံပါကုန်၏။ သို့သော် တောင့်တ

တဲ့အတိုင်း ဖြစ်မလာဘဲ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရန်ငြိုးတွေ ထား။
ရန်သူတွေ ဖြစ်၊ အမျက်ဒေါသတွေ လွှမ်းမိုးပြီး စိတ်ဆင်းရဲစွာ
နေထိုင်ကြရပါသည်။ ဤသို့ဖြစ်ရတာ အဘယ်သံယောဇဉ်
အနောင်အဖွဲ့ကြောင့်ပါနည်း”

ဟု လျှောက်ထားလေ၏။
မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဝိဿဇ္ဇန ဖြေကြားချက်တွင်...
“နတ်တို့သနင်း သိကြားမင်း... တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး
ရန်ငြိုးတွေ ထားပြီး ရန်သူတွေ ဖြစ်၊ ဒဏ်ထားလျက် အမျက်
ဒေါသတွေ ပွားကာ စိတ်မချမ်းမသာတွေနှင့် နေထိုင်ကြရ
ခြင်းသည် ဣဿာ မစ္ဆရိယ - သံယောဇဉ် အနောင်အဖွဲ့
ကြောင့် ဖြစ်ရသည်။ ဣဿာဆိုတာက သူတစ်ပါး၏ စည်း
စိမ်ဥစ္စာတွေကို မနာလို၊ မကြည်ဖြူ၊ ငြူစုပြီး နေတာကို
ခေါ်၏။ မစ္ဆရိယဆိုတာက မိမိအတွက် ရလာတဲ့ အခွင့်
အရေးပစ္စည်းဥစ္စာ စသည်တို့ကို တစ်ပါးသူအား ခွဲခြမ်းပေးရ
မှာကို မပေးရက်လို ဝန်တိုခြင်း၊ ကပ်စေးနဲ့ တွန့်တိုတာကို
ခေါ်၏။

ဤ ဣဿာ-မစ္ဆရိယ နှစ်ပါးကြောင့် သတ္တဝါတွေဟာ
ရန်ငြိုးထား ရန်ပွားခြင်း၊ အမျက်ဒေါသထွက်ခြင်း၊ စိတ်မချမ်း
မြေ့စွာ နေထိုင်ကြရခြင်း ဖြစ်၏”

ဟု ဖြေကြားတော်မူသည်။
သိကြားမင်း၏ အမေးပုစ္ဆာ(၂)တွင်...
“ဣဿာ-မစ္ဆရိယတရားသည် အဘယ်တရားကြောင့်
ဖြစ်ပေါ်လာပြီး အဘယ်တရားကြောင့် မဖြစ်ပေါ်နိုင်သနည်း”
ဟု မေးလျှောက်လေသည်။
မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဝိဿဇ္ဇန ဖြေဆိုချက်၌...
“ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းကြောင့် ဣဿာ-မစ္ဆရိယ တရား

“ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းသည်
လိုချင်မှု ဆန္ဒတဏှာကြောင့် ဖြစ်၍
လိုချင်မှု ဆန္ဒတဏှာတရား မရှိသော်
ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါ”

နှစ်ပါးဖြစ်ရသည်။ ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်း မရှိသော် ဣဿာ-
မစ္ဆရိယ မဖြစ်ပေါ်ပေ”

ဟု မြတ်ဗုဒ္ဓက ဖြေကြားတော်မူသည်။

သိကြားမင်း၏ အမေးပုစ္ဆာ (၃)တွင်...

“အရှင်ဘုရား... ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းသည် အဘယ်
တရားကြောင့် ဖြစ်၍၊ မည်သည့်တရားကြောင့် မဖြစ်ပေါ်
သနည်း”

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဝိဿဇ္ဇနအဖြေတွင်...

“ချစ်ခြင်း၊ မုန်းခြင်းသည် လိုချင်မှု ဆန္ဒတဏှာကြောင့်
ဖြစ်၍၊ လိုချင်မှု ဆန္ဒတဏှာတရား မရှိသော် ချစ်ခြင်း၊ မုန်း
ခြင်းဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါ”

ဟု ဖြေသည်။

သိကြားမင်း၏ အမေးပုစ္ဆာ(၄)တွင်...

“ဆုံးဖြတ်ကြစည်ခြင်း ဝိနိစ္ဆယဝိတက်သည် အဘယ်
တရားကြောင့် ဖြစ်ပေါ်၍ မည်သည့်တရားကြောင့် ဝိနိစ္ဆယ
ဝိတက် မဖြစ်နိုင်ပါသနည်း”

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဝိဿဇ္ဇနအဖြေ၌...

“ပပဉ္စသညာတရားအစုကြောင့် ဆုံးဖြတ်ကြစည်ခြင်း

ဝိနိစ္ဆယဝိတက် ဖြစ်ပေါ်လာရ၏။ ပပဉ္စသညာ တရားစု မရှိ
လျှင် ဝိနိစ္ဆယဝိတက်တရား မဖြစ်ပေါ်နိုင်ပေ”

ဟု မြတ်စွာဘုရားက ဖြေကြားတော်မူပါသည်။

ဤဘုရားရှင်နှင့် သိကြားမင်းတို့ ပုစ္ဆာ-ဝိဿဇ္ဇန
အမေးအဖြေများသည် (၁၄)ချက်အထိ ရှိပေသည်။ အပြည့်
အစုံကို ဝိတ္ထာရအကျယ် သိရှိလေ့လာ ဖတ်ရှုလိုပါက
ဇီယနိကာယ် မဟာဝိပဋိတော် သက္ကပဉ္စသုတ်တော်ကျမ်း၌
လေ့လာ ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။

(ကျွန်ုပ်၏ တင်ပြချက်မှာ သင်္ခေပ-အကျဉ်းပျို့သာ
ဖြစ်၏။)

ပြဿနာပုစ္ဆာကို မေးပြီးသည့်အခါ သိကြားမင်းသည်
ကြည်နူးဝမ်းသာ၍ မြေကြီးအား လက်ဖြင့် ပုတ်ခတ်လျက်
“နမောတဿ ဘဂဝတော၊ အရဟတော၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ”
ဟု ရွတ်ဆိုလေ၏။

ဤသည်ကို ရည်ရွယ်၍ “နမောတဿ”ဟူသော
ဂါထာသည် သိကြားမင်း၏ ဘုရားရှိခိုးသောနည်း၊ ဘုရားရှိခိုး
ပုံ စကားဟု ပြောစမှတ်တွင်လေသည်။

ရောဂါသင်းရဲခြင်းကင်းဝေးဒောင့် “ ဘုန်းကြွယ် ” ဆေးကိုဆောင်

ဆရာမကြီး ဒေါ်လှလှကြွယ် ၏

ဘုန်းကြွယ်

ဝမ်းမှန်ဆေး

ဖောဗိစိုင်းရင်းစေးဝါးမှတ်စုံစင်အမှတ် - 2011Y 008995

ပင်ရင်း - ဘုန်းကြွယ်ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေး - အမှတ်(၉၆)၊ ခရေပင်လမ်း၊ ၂/(က)ရပ်ကွက်၊ မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်း

ဖုန်း - ၀၁၆၃၅၅၀၃၊ ၀၉ ၇၃၁၇၄၄၅၂ ၊ ၀၉ ၄၄၈၀၂၀၅၂၅

www.burmeseclassic.com

ပူရောဟိတ်လက္ခဏာဆရာကြီး ဆရာစန္ဒြ၏သား

ဆရာဝေဝ A.G.T.I (Civil)

လက္ခဏာနှင့် နက္ခတ်ဗေဒင်ပညာရှင်

၂၉	၁၄	၆
၈၅		၃
	၀	၈

အမှတ် ၇၅၊ ဓမ္မစေတီလမ်း(တော်လှန်ရေးပန်းခြံရှေ့) Sweet Centre နှင့် ကပ်လျက်

မြေကိကျန်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ဖုန်း - ၅၀၅၁၇၁။

E.mail; sayadeva@myanmar.com.mm, Internet- http://www.sayadeva.com

တိကျမှန်ကန်လို့ အံ့ဩမဆုံး

၁၈၇၅ ခုနှစ် ..

၂၀၀၅ . ၁ . ၂၀၀၅

၁၈၇၅ ခုနှစ် ၁၈၇၅ ခုနှစ် လက်စွဲ ကျမ်းဂန်

ကမ္ဘာကို ၂၃ နှစ် ၃ နှစ် ၅ နှစ် ကြား မှာ 'အေးချမ်းစေ' ဂျေမယ်လို့ လောပဲ ပါတယ် .."

ဆရာဝေဝ : ခဲ ပါဘူး .."

၂၀၀၅ - ၂ လွှတ်ပြန်လေ မှာ ၁၈၇၅ ခုနှစ် နက္ခတ် ကြမ်း သွား တော့ ..

ဒီစစ်နှစ် သုံးလ ကတည်း မှာ 'အေးချမ်းစေ' ဂျေမယ် လို့ ဆရာဝေဝပါတယ် .."

မိမိကလဲ ဝေလျှင်လင် ခဲ ပါဘူး .."

၁၈၇၅ ခုနှစ် လောပဲ ကတည်း မလျှင်လင်ပဲ သတိ : 'ဖြေဟုတ်စွာ အေးချမ်းစေ

ဂျေမယ် ပါတယ် .."

၁၈၇၅ ခုနှစ် ကြား နောက်ဆုံး တိကျမှန်ကန် လို့ အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်ပါတယ် .."

ဆရာဝေဝ၏လက်

နက္ခတ်ပညာရှင်

မြပွားဝေ (ကျံပင်း)

သဒ္ဓါစိတ်မပါသော အသပ္ပုဂ္ဂိုလ် သိန့်၏
အကျိုးပေးသော အကြောင်းကံ

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင်များသည် “ဓါန ပါရမီ”ဖြစ်
ကြောင်းအတွက် အလှူအတန်းပြုကြသည်များကို စကား
အမျိုးမျိုးနှင့် တင်စားခဲ့ကြပါသည်။ “အလှူရေစက် လက်နှင့်
မကွာ”၊ “အလှူပေး သူငွေဖြစ်”၊ “ထမင်းရည်ချောင်းစီး
အလှူ”၊ “ညောင်စေ့လောက် လှူသော်လည်း ညောင်ပင်
ကြီးထောက် ရနိုင်”၊ “တစ်မူးရလို့ တစ်ပဲလှူ” ဆိုပြီး မွန်မွန်
ဖြစ်ခြင်းနှင့် အလှူကို တင်စားထားကြပါသည်။

သူတော်ကောင်းတို့နှင့် အလှူသည် ယှဉ်တွဲနေသော
ကြောင့် မဆန်းသော အသိဖြင့် အလှူအတွက် သာဓုအနု
အနာနှင့် ဂုဏ်ပြုတတ်ကြပါသည်။ ထိုထက်မက လှူကြ
ခြင်းဖြင့် လှူနိုင်ပါစေဆိုသော စကားနှင့် အလှူ၏ ဝမ်းမြောက်
သော ဝိတိံဖြာ၍ ဆွမ်းတွေ ပေးတတ်ကြပါသည်။ ဤကဲ့
သို့ လှူသူနှင့် မျှဝေသူတို့၏ အလှူပြုမှုကို အခါအားလျော်
စွာ ကြိုဆိုခဲ့ရဖူးပါသည်။

သို့သော် မကြုံဘူး၊ မဆုံဘူး၊ မကြားဘူးသော အလှူ
ပြုသူများအကြောင်း မိတ်ဆွေ ကျောင်းဆရာမတစ်ဦး၏
ပြောစကားအရ စာရေးသူ ကျွန်မ မိမိကိုယ်ကိုယ်ပင်
“ဆရာ... ငါ့နယ်၊ စာတွေ ဖတ်ဖို့ လိုပါသေးသလားလို့
မိမိကိုယ်ကို အပြစ်တင်မိလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မ မိတ်ဆွေ၏ စကားမှာ “လူ့စိတ်တို့၏ အလှူဓါန
အမျိုးမျိုးဆိုသော စကားပါတည်း။ မသိတဲ့အတူတူ အစမှ
အဆုံး ငါးမျိုးစလုံးကို ရွတ်ပြပါဟု ပြောမိလိုက်သောကြောင့်
အင်္ဂါသားရသည်မှာ -

- (၁) မရှိမသေ လှူသော အလှူဓါန
- (၂) စိတ်မပါဘဲ လှူသော အလှူဓါန
- (၃) သူတစ်ပါးကို တစ်ဆင့်ခိုင်း၍ လှူသော အလှူဓါန
- (၄) ပစ်လိုက်သလို လှူသော အလှူဓါန
- (၅) အလှူ၏အကျိုးကား ပြန်မလာဟု ယူဆပြီး

အရှင်မောဂ္ဂလာန်ထံသို့ ကြံစည်းတစ်စည်းကို
သွားရောက်၍ လှူဒါန်းလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါတွင်
ရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် ထိုပြိတ္တာအား ချီးမြှောက်
သော်လျှင် ထိုကြံစည်းကို ပြိတ္တာအား ပြန်ထမ်း
ခိုင်းပြီး ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားခဲ့ပါသည်။

လှူသော အလှူဓါနဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအလှူငါးမျိုးကို တစ်မျိုးချင်း အဓိပ္ပာယ်ပြန်ရန်
မလိုလောက်အောင် ရှင်းလင်းနေပြီးဖြစ်ပါသည်။ မလုပ်သင့်
သော လုပ်ရပ်နှင့် လှူခြင်းဟု ဆိုလျှင်လည်း ရပါသည်။
ကျွန်မအနေဖြင့် ဤငါးမျိုးသည် ဓါနဖြစ်ရန် အဖုအထစ်
နှင့် ယှဉ်နေသည့် အလှူဟု ဆိုချင်ပါသည်။ သို့သော် လူစိတ်
တို့၏ အလှူဓါနဖြစ်သည်ဟု ယခုမှ ယှဉ်တွဲ သိရှိရပါသည်။

ဤအလှူမျိုးနှင့် ယှဉ်သော ဇာတ်တော်၊ နိပါတ်တော်
များလည်း ရှိနေကြောင်း ကျွန်မ မှတ်သားမိပါသည်။ သို့ပါ
၍ လူ့စိတ်တို့၏ အလှူဓါန ငါးမျိုးကို ဗုဒ္ဓလာ ဓမ္မစကားနှင့်
ဆိုသော် ထိုအလှူငါးမျိုးကို စိတ်မပါဘဲ ပေးလှူခြင်း
(အသယူရိသ ဓါန)ဟု ခေါ်ပါသည်။ ထိုပေးလှူခြင်းနှင့် တူညီ
သော ဇာတ်တော်ကို အမှတ်တရ ပြန်ပြောင်းလေ့လာလိုက်
သောအခါ... .

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် သက်တော်ထင်ရှား ရှိတော်မူစဉ်အခါ
ဘုရားရှင်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၊ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်၌
သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

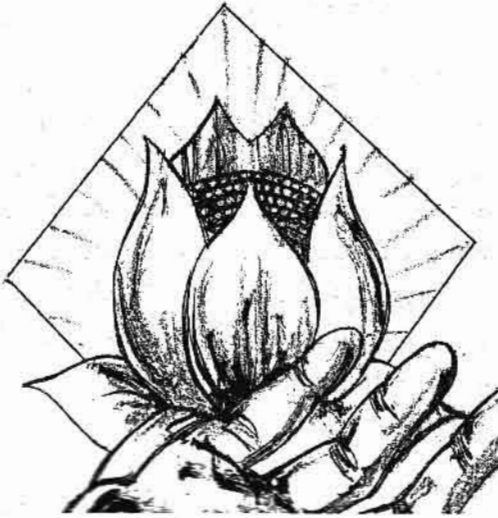
ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် ကြံတစ်စည်းကို ထမ်း
ပြီး ကြံတစ်ချောင်းကို စုပ်၍ ခရီးသွားသူပမာ သွားနေ၏။
ထိုအချိန် အရပ်သား ဥပါသကာနှင့် သားကလေးလည်း
လမ်းတူ ခရီးတွင် အတူသွားနေကြ၏။

ထိုခရီးတွင် ရှေ့နောက်ပမာ သွားနေရာမှ ကြံထမ်း
သမားနှင့် ခရီးသွား သားအဖတို့ ဆုံမိကြချိန်၌ ကလေးက
ကြံစားလို၍ ငိုကြွေးကာ ပူဆာ၏။ အဖေဖြစ်သူက ကလေး
ငိုလွန်း၍ ကြံထမ်းသမားထံမှ ကြံရလိုရငြား ချီးမွမ်းမြှောက်
ပင့်စကားဆို၏။ သို့သော် ကြံထမ်းသမားက တုံ့ပြန်စကား
မပြောဘဲ သွားမြဲ သွားနေ၏။

ခရီးသွား ဥပါသကာကလည်း သားကိုပင် ချောရပြန်
၏။ သို့ရာတွင် ကလေးက အငိုမတိတ်။ ထိုအခါ တစ်မျိုး
အကြံဖြင့် ကလေး၏ ဖခင်က... .

“အသင်... ဤကလေးက ကြံစားလို၍ အလွန်ငိုနေ
ပါသည်။ ကြံတစ်ဖြတ်လောက် ပေးပါလော့”

ဟု တောင်းပန်စကားနှင့် ကြံတစ်ဖြတ်ကို တောင်း
သည်။ ထိုအခါ ကြံထမ်းသမားက နားပူလာ၍ စိတ်ဆိုးစွာ
ဖြင့် ကြံတစ်ချောင်းကို နောက်ပြန်ပစ်ပေးလိုက်လေသည်။
ဤသို့ဖြင့် ကြံထမ်းသမား၏ ဘဝသည် ကံအတိုင်း
နေခဲ့ပြီး သေလွန်သောအခါ အမြဲမပြတ်ထံအပ်သော သူ၏
လောဘတရားကြောင့် ပြိတ္တာဘဝ၌ ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ကံအကျိုးပေးအလျောက် ကြံတစ်ချောင်းပေးလျှင်ပေးသော ကောင်းမှုကံကြောင့် ရှစ်ပယ်မျှလောက်သောအရပ်၌ တရစပ်ပင် ကျည်ပွေလောက်ရှိသော ကြံပင်တို့ ပေါက်ကုန်ရာ၌ ကြံရ၊ ပြိတ္တာသည် ကြံပင်ကို မြင်၍ ကြံစုပ်ချင်သောကြောင့် အပင်နားသို့ သွားသော် ကြံပင်တို့သည် သူ့အား လာ၍ကိုက်ကြသဖြင့် မူးမေ့လဲကျသွား၏။ ဤသို့ဖြင့် ပြိတ္တာသည် ကြံတောနှင့် နေရသော်လည်း ကြံစုပ်၍ မရဖြစ်နေ၏။

တစ်နေ့သောအခါ အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်သည် ရာဇပြိဟ်သို့ ဆွမ်းခံကြွလာရာ ကြံပြိတ္တာနှင့် ဆုံ၏။ ထိုအခါ ကြံပြိတ္တာက မေးလျှောက်လိုက်၏။

“အရှင်ဘုရား... အကျွန်ုပ်၏ ကောင်းမှုအကျိုးဖြစ်သော ဤကြံခင်းသည် အလွန်ပင် များစွာပေါက်နေပါသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ် စားသုံး၍ မရပါ။ ကြံရွက်တို့ကလည်း အလွန်ရှုပ်ပါသည်။ အနားကပ်သွားလျှင်လည်း ဝိုင်း၍ ကိုက်ကြသဖြင့် မူးမေ့၍ပင် လဲကျရပါသည်။ အဘယ်အကျိုးကြောင့် ထိုသို့ဖြစ်ရပါသနည်း။ အကြောင်းအပြစ်ကို မိန့်ကြားတော်မူပါ ဘုရား။”

ဟု လျှောက်ထားလိုက်သောအခါ အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်က ပြိတ္တာအကြောင်းကို ဆင်ခြင်၍ မိန့်ကြားလိုက်ပါသည်။

“အသင်ပြိတ္တာ... သင်သည် လူ့ဘဝ၌ ဖြစ်ခဲ့စဉ်က သင့်ထံ ကြံတစ်ဖြတ်တောင်းသူအား သင်က ကြံတစ်ချောင်းကို နောက်ပြန် ပစ်ပေးခဲ့သည်။ ယခုဘဝ သင် ဤသို့ ဖြစ်

ရသည်မှာ ထိုကံ၏ အကျိုးပေးတည်း။ သင် ကြံစားလိုခွင့် ရလိုလျှင် ကြံတောသို့သွားပြီး နောက်ပြန် နတ်ယူ၍ စာမုသာ ဖြစ်နိုင်မှာ ဖြစ်၏။”

ဟု မိန့်ကြားလိုက်ရာ ထိုပြိတ္တာသည် အရှင်မောဂ္ဂလာန် မိန့်ဆိုသည့်အတိုင်း ကြံကို နောက်ပြန်နတ်လိုက်သောအခါ အဆင်ပြေသွားပြီး ကြံကို စားသုံးခဲ့ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် အရှင်မောဂ္ဂလာန်ထံသို့ ကြံစည်းတစ်စည်းကို သွားရောက်၍ လှူဒါန်းလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါတွင် ရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် ထိုပြိတ္တာအား ခိုးမြှောက်တော်မူလို၍ ထိုကြံစည်းကို ပြိတ္တာအား ပြန်ထမ်းခိုင်းပြီး ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွားခဲ့ပါသည်။

ကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဘုရားရှင်အား ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပါသည်။ ဘုရားရှင်ကလည်း ရဟန်းအပေါင်းတို့နှင့် ထိုကြံများကို သုံးဆောင်တော်မူပြီး အနမောဓနာပြုတော်မူလိုက်သဖြင့် ပြိတ္တာလည်း ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားမှုများဖြင့် ရိုဦးစွာတင်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ပြိတ္တာသည် သူ၏ ကြံတောမှ ကြံတို့ကို အလိုရှိသလို စားသုံးနိုင်တော့သည်။

လူမိုက်တို့၏ အလှူဖြစ်သွားသည့် ကြံထမ်းသမား၏ ကြံတစ်ချောင်းပေးခဲ့ခြင်းသည် စိတ်မပါဘဲ ပေးခဲ့ခြင်း၊ ငြုစွာ ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ လူမိုက်၏ အလှူပမာဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ပြိတ္တာဘဝဖြင့် ကြံတော၌ နေရသော်လည်း ကြံမစားရသည့် ဘဝနှင့် ကြံခဲ့ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဤအဖြစ်သည် မိုက်မဲသော သူ၏စိတ်ကြောင့် လူမိုက်အလှူဖြစ်ကာ ခံစားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သတိပြုဆင်ခြင်နိုင်ကြလျှင်ဖြင့် ဤအဖြစ်မျိုး ကြံကြံရမည်မဟုတ်ကြောင်း သံဝေဂပွား ဆင်ခြင်သင့်ပါသည်။

မှီခြမ်း

- အသပ္ပုရိသ ဒါနသုတ်၊ ပေတဝတ္ထုတော်။

လျှို့ဝှက်ဆန်းပြား ကမ္ဘာကျော် ခရီးသွား

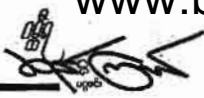
ကိုအေးမြင့် (မဟာဝိဇ္ဇာ၊ ရှေး-သူ)

မာကိုပိုလို(Marco Polo) (၁၂၅၄-၁၃၂၄)ကို နေထိုင်နိုင်ငံ၊ ဗင်းနစ်မြို့က ကုန်သည်မိသားစုမှ မွေးဖွားခဲ့ သည်။ ဗင်းနစ်ဟာ ဥရောပအလယ်ပိုင်းက အထင်ရှားဆုံး ကုန်သွယ်ရေးဌာနတစ်ခုဖြစ်ပြီး၊ အဲဒီကာလများက ဗင်းနစ် ကုန်သည်တွေဟာ ပုံမှန်လိုပဲ မြေထဲပင်လယ်တစ်လွှား ကုန်သွယ်နေကြရဲ့။ အလားတူပဲ သူတို့ဟာ ပင်လယ် ခင်ပျော်က ဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီးတွေရဲ့ ကုန်သွယ်ရေးတွေကို ထည့် ထိန်းချုပ်ထားကြတယ်။ အဲဒီမှာ သူတို့ဟာ တရုတ် မြို့တစ်နေရာ တရုတ်နဲ့ ရောမကို ဆက်သွယ်ထားတဲ့ ရှေး ဘာသာ ကုန်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်း ပိုးလမ်းမကြီး (The Silk Road)ကို ဖြတ်ပြီး ရောက်ရှိလာတဲ့ ပိုး ကြွေထည်နဲ့ အခြား ကုန်ပစ္စည်းတွေကို ရရှိခဲ့ကြတယ်။ ဗင်းနစ်သား

မာကိုဟာ တရုတ်ပြည်ကို ပိုးလမ်းမကြီးကနေ ခရီးနှင့်ခဲ့တဲ့ အိတာလျံသား မဟာခရီးသွားပါ။
၁၂၇၅ခုမှာ မာကိုပိုလိုဟာ မွန်ဂိုအုပ်ချုပ်သူ ကူဗလိုင် ခန်ရဲ့ နန်းတော်ကို ခရီးနှင့်ရောက်ရှိသွားတဲ့အခါ သူဟာ လျင်မြန်စွာဘဲ ခန်ရဲ့ လက်ခွဲတော်ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ ခန်ရဲ့ သံတမန်အဖြစ်နဲ့ အာရှတစ်လွှား ခရီးတွေ နှင်ခဲ့ရပြီး ၁၂၉၅ခုမှာမှ သူ့ဇာတိဗင်းနစ်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ မှတ်တမ်းဟာ ဥရောပသားတွေကို သူ့ခရီးသွားခဲ့ပုံနဲ့ တရုတ် ပြည်မှာ တွေ့ကြုံရတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေနဲ့ အာရှမြေတွေပေါ် ကိုယ်တွေ့ အမြင်တွေ ပေးခဲ့ပြီး အာရှကုန်သွယ်ရေးမှာ စိတ်ဝင်စားဖို့လည်း လှုံ့ဆော်ပေးခဲ့တယ်။

www.burmeseclassic.com

အံ့ဖွယ် ခရီးသွား မာကိုပိုလို(Marco Polo)
(၁၂၅၄-၁၃၂၄)

မာကိုပိုလို သေဆုံးတာ ၁၃၂၄ခုနှစ်မှာပါ။ သေခါနီးမှာ သူပြောသွားတဲ့ နောက်ဆုံးစကားက "ငါမြင်ခဲ့ရတာတွေရဲ့ တစ်ဝက်လောက်တောင် မပြောရသေးဘူး"တဲ့။ မာကိုပိုလို ရဲ့ အစောပိုင်း ဘဝအကြောင်း အနည်းငယ်မျှသာ သိရပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့ဘဝနောက်ပိုင်းကာလတွေမှာ ထုတ်ဝေ ဖြန့်ချိခဲ့တဲ့ သူ့ခရီးစဉ် ကိုယ်ပိုင်မှတ်တမ်းကသာ သူ့အကြောင်း ကုန်ကြမ်းတွေရဲ့ မူလ တစ်မြစ်ဖြစ်လို့ပါ။ ထို့အတူပဲ မာကိုပိုလိုရဲ့ မှတ်တမ်းဟာ ကျောက်မျက်ကုန် သည်တွေဖြစ်တဲ့ သူ့အဖေ(Niccolò)နဲ့ သူ့ ဦးလေး(Maffeo Polo)တို့ရဲ့ ခရီးစဉ်ဆိုင်ရာ အချက်အလက် မူရင်းလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့အဖေနဲ့ ဦးလေးတို့ဟာ မာကို မပါသေးဘဲ တရုတ်ပြည်ကို ပထမဆုံး ခရီးထွက်ခဲ့တာပါ။ သူတို့ဟာ ၁၂၆၀ခုမှာ ကုန်သွယ်မှုဆိုင်ရာ စွန့်စားသွားလာဖို့ ဗင်းနစ် ကနေ ထွက်ခွာခဲ့တယ်။ ကွန်စတင်တီနိုပယ်(ယခု တူရကီက အစွတန်ဘူလ်)ရဲ့ ပင်လယ်နက် ဆိပ်ကမ်းနဲ့ ယခု ယူကရိန်း က Sudak ဖြစ်တဲ့ Soldaia ကို သွားခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီက နေ အရှေ့ဘက်ဆီကို ဆက်လက်ပြီး ယနေ့ ရုရှားရဲ့ ဗောလ် ဂါမြစ်ပေါ်က ကုန်သွယ်ရေးမြို့ကြီးတွေကို သူတို့ သွားကြ တယ်။ ၁၂၆၂ခုမှာ သူတို့နောက်မှာ စစ်ဖြစ်လာလို့ နောက် ကြောင်းပြန်လှည့်ပြီး အိမ်ပြန်ဖို့ လုပ်တော့လည်း အတား အဆီးဖြစ်နေရဲ့ အဲဒီကြောင့် သူတို့ဟာ ကုန်ပစ္စည်းရောင်း ရဖို့ အရှေ့ဆီကိုသာ ဆက်လက်သွားခဲ့ပြီး ကြီးမားတဲ့ အာရှ အလယ်ပိုင်း ကုန်သွယ်ရေးမြို့ကြီး(Bukhara)(ယနေ့ ဥဇဘက် ကစွတန်)ကို ရောက်ခဲ့ပြန်တယ်။ အဲဒီမှာ သုံးနှစ် လောက်ကြာတော့ သူတို့ဟာ တရုတ်ပြည် မွန်ဂိုနန်းတော် (The Mongol)ရဲ့ ဧကရာဇ် ကူဗလိုင်ခန်(Kublai Khan)

ဆီကို သွားတဲ့ သံတမန်အဖွဲ့နဲ့ ဆုံကြပါရော။
ခန်ဟာ သူတို့ကို နွေးထွေးစွာ လက်ခံခဲ့ပြီး ခရစ်ယာန် အကြောင်း ပိုမိုသိရှိ ကြားနာလိုတဲ့ ဆန္ဒရှိကြောင်း ပြောပြ တယ်။ ဥရောပကို ပြန်ပြီး သူ့ကို ဘာသာရေးအကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြနိုင်မယ် ခရစ်ယာန်ပညာရှင်တွေ ပို့လွှတ်ဖို့ ပုပ်ရဟန်းမင်းကို ဆွဲဆောင်တိုက်တွန်းပေးပါလို့ ပိုလို ညီအစ်ကိုတွေကို ပြောတယ်။ နီကိုလိုနဲ့ မာဖီအိုတို့ဟာ ခန်ရဲ့ တောင်းဆိုမှုကို လိုက်လျောပေးဖို့ ၁၂၆၉ခုမှာ ဥရောပ ကို ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။

ပုပ်ရဟန်းမင်းဟာ သာသနာပြုအဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ကို တာဝန် ပေးပြီး မွန်ဂိုနန်းတော်ကို အပြန်လမ်းမှာ ပိုလိုတွေနဲ့အတူ ထည့်လိုက်တယ်။ ၁၂၇၁ ခုမှာ သူတို့အဖွဲ့ စတင်ထွက်ခွာ ခဲ့ပြီး ဒီအခေါက်မှာတော့ နီကိုလိုရဲ့ သား မာကိုကိုပါ ခေါ်ခဲ့ တယ်။ အဲဒီနောက် ခုအစွရေးက Akko ဖြစ်တဲ့ Acre က နေ သူတို့ ထွက်ခွာခဲ့တယ်။ သူတို့အဖွဲ့ဟာ ခရီးကြောင်း တစ်လျှောက် ခက်ခဲတဲ့ အခြေအနေတွေ ကြုံတွေ့လာရပေ မယ့် ခရီးဆက်လက် နှင်ခဲ့ကြတယ်။ မာကိုမှတ်တမ်းကနေ ခန့်မှန်းကြည့်တော့ သူတို့ဟာ ကုန်းကြောင်းခရီးနဲ့ အာဖေ နီးယားနဲ့ ပါရှား(ခုတော့ အီရန်)ကို ဖြတ်ပြီး ပါရှင်းပင်လယ် ကွေ့အဝက Hormuz ကို ခရီးနှင်ခဲ့ပုံရတယ်။ ပါရှားကို ဖြတ်ပြီး မြောက်ဘက်သို့သွားရာမှာ အာရှအလယ်ပိုင်းက (the Oxus)မြစ် (ခုခေတ် Amu Darya) (The Oxus)က နေ တောင်တွေကို ဖြတ်ပြီး The Pamirs ကို ရောက်တယ်။ (The Takla Makan) သဲကန္တာရ တောင်ဘက်စွန်းကို ဖတ် ပြီး တရုတ်ပြည်အနောက်ပိုင်းက ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့်ရ ဓေသ(Lop Nur) (ယနေ့ Xinjiang Uygur)နဲ့ ဂိုဏ်း သဲကန္တာရကို ဖြတ်ရတယ်။

၁၂၇၅ ခုနှစ်မှာတော့ သူတို့ဟာ ယနေ့ခေတ် ဘီဂျင်း ကနေ မိုင်၂၀၀လောက်အကွာမှာ ရှိတဲ့ ကူဗလိုင်ခန်နဲ့ နွေရာသီ စံနန်းတော်ရှိရာ (Shangdu)ကို ရောက်သွားတယ်။ ခန်ဟာ အဖွဲ့သားတွေကို နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုပြီး နေရာထိုင် ခင်းတွေ စီစဉ်ပေးပါတယ်။ ပိုလိုတွေဟာ နောက်ထပ် ၁၇နှစ် လောက် တရုတ်ပြည်မှာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရတယ်။ ကူဗလိုင်ခန် ဟာ ချက်ချင်းဆိုသလိုပဲ မာကိုကို နှစ်သက် သဘောထား သွားတယ်။ ပုံပြောဖို့ စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်ပြီး စကားပြော လှပ ကောင်းလို့ သူ့ကို သူ့အင်ပါယာတစ်ဝှမ်း သံတမန်အဖွဲ့များ များစွာမှာ လွှတ်ပေးလေ့ရှိရဲ့။ မာကိုဟာ ခန့်ခွဲ သံတမန်ရေးခိုင်းစေသမျှကို ထမ်းဆောင်ပေးလာမကာ ခန့်

သို့ သူသွားရောက်ခဲ့တဲ့ ဒေသအကြောင်းတွေ၊ စိတ်ဝင်စား
 နှင့် စာတ်လမ်းတွေကို စိကာပတ်ကုံး ပြောပြတတ်လို့
 သင်နည်း ပီတိဖူးရတယ်။ သူဟာ တရုတ်ပြည်တောင်ပိုင်း
 ဝိဇ္ဇာနဲ့ အနောက်တောင်ဘက်က ယူနန်ပြည်နယ်အပြင်
 တောင်ပိုင်း မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်းကိုပါ ဝါခဲ့ပေ။ ခန့်ဟာ
 သူ့ကို ယုံကြည်စွာ သံတမန်ရေး စေလွှတ်ခဲ့ရုံသာမက၊
 ဝိဇ္ဇာနည်းသုံးမြို့ကြီး (Yangzhou) မှာပါ အုပ်ချုပ်သူအဖြစ်
 ခန့်အပ်ခဲ့သတဲ့။ ဒီလိုပြောဆိုတာကို ယနေ့ခေတ်
 ရှင်အများစုက သံသယဝင်ခဲ့ပေမယ့် ဒါဟာ ဖြစ်နိုင်ပါ
 မှီခိုအုပ်ချုပ်သူတွေဟာ တရုတ်အရေးကိစ္စတွေမှာ
 ကြည်ပေးဖို့ သူတို့ရဲ့ နိုင်ငံခြားသား အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတွေကို
 အညွှန် ခန့်အပ် တာဝန်ပေးတတ်လို့ မာကိုဟာ ရာထူး
 သိမ်းချီးတော့ ရခဲ့မှာပါ။

အချိန်ကြာလာတော့ ပိုလိုတွေက ဥရောပကို ပြန်ခွင့်
 အကြိမ်ကြိမ်ပြောပေမယ့် ကုဗလိုင်ခန့်က သူ အလွန်
 သဘောကျသူတွေပို့ သဘောမတူခဲ့ပါဘူး။ သို့ပေ
 သ် ၁၂၉၂ ခုမှာတော့ ခန့်က တကယ်လို့ မွန်ဂိုမင်းသမီး
 ဝိဇ္ဇာကို ပါရှားက မွန်ဂိုအုပ်ချုပ်သူနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ ပင်လယ်
 ဝိဇ္ဇာနေ ပိုမယ်ကိစ္စမှာ ပိုလိုတွေက စောင့်ရှောက်တာဝန်
 သို့ ခေါ်သွားနိုင်ရင် ပြန်ဖို့ လိုက်လျောခွင့်ပြုပေးမယ်လို့
 ခြံတယ်။ မာကိုတို့အဖွဲ့ဟာ ယနေ့ Fujian ပြည်နယ်
 (Fuzhou) တောင်ပိုင်း တရုတ်ဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီးကနေ
 သွားခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီကနေ စုမာကြာ၊ အခု သီရိလင်္ကာ
 (Ceylon) အိန္ဒိယတောင်ပိုင်းနဲ့ ပါရှင်းပင်လယ်ကွေ့တွေဆီ
 နှင့်တွင်ခဲ့ကြတယ်။ မင်းသမီးကို အီရန်သို့ လုံခြုံစွာ ပို့
 သင်ပေးပြီးတဲ့နောက်၊ ပိုလို သုံးဦးဟာ Tabriz ကို ဖြတ်
 ကုန်းလမ်းခရီးနှင့်ခဲ့တယ်။ ယခု တူရကီက Trabzon
 တွင် Trebizond ကို ဖြတ်၊ အဲဒီကမှ ကွန်စတင်တီနိုပယ်
 သင်္ဘောစီးခဲ့ပြီးနောက် ဗင်းနစ်ကို ၁၂၉၅ ခုမှာ ပြန်
 သွားခဲ့ကြတယ်။

မာကိုပိုလိုသို့ ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ဗင်းနစ်သား လူငယ်
 သူဟာ သူ ရောက်ရှိလည်ပတ်ခဲ့တဲ့ နယ်မြေတွေနဲ့ သူ
 တတ်ကြောင်းတွေကို နားထောင်ဖို့ သူ့အိမ်ကို အုပ်စုဖွဲ့
 သင်္ဘောလာတတ်ကြတယ်။ မာကိုဟာ သန်းချီတဲ့ ပုံပြင်တွေ
 သူ (il milione) သန်းချီတဲ့ မာကို (Marco milione) လို့
 သိများလာပေ။ သူ့အိမ်ခြံဝင်းကလည်း (The corte del
 milione) သန်းချီသူရဲ့ အိမ်တော်ဝင်းအဖြစ် ကျော်ကြားလာ
 သ

မကြာခင် မာကိုဟာ ဗင်းနစ်နဲ့ ကုန်သွယ်ရေးပြိုင်
 ဘက် ဂျီနီအာအကြား ရေကြောင်းပို့ယက္ခမှာ ပါဝင်ပတ်သက်
 လာခဲ့တယ်။ ၁၂၉၈ ခုရောက်တော့ မာကိုက ဂုဏ်ထူးဆောင်
 အုပ်ချုပ်ရေးမှူးလုပ်နေတဲ့ ဗင်းနစ် ရေယာဉ်စုကို ဂျီနီအာ
 ရေတပ်က အနိုင်ရလိုက်တဲ့အခါ သူဟာ တစ်နယ်တည်းသား
 (၇၀၀၀) နဲ့အတူ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခံရပါတော့တယ်။ အကျဉ်း
 ကျနေစဉ်အတွင်းမှာ မာကိုဟာ သူ့အဖြစ်အပျက် တတ်
 ကြောင်းတွေကို ပြန်ပြောရင်းနဲ့ အချိန်တွေကို ကုန်ဆုံးစေခဲ့
 တယ်။ သူ့ဇာတ်လမ်းတွေဟာ နားထောင်နေတဲ့ လွမ်းမော
 ဖွယ် ဝတ္ထုတွေရေးတဲ့ ပီစာမြို့သား ရပ်စတီချယ်လို
 (Rustichello) ကို ဆွဲဆောင်လိုက်ပါတယ်။ သူက အာသာ
 ဘုရင်ကြီးအကြောင်း ခေတ်စားလှတဲ့ ရင်တုန်လိုက်မောဖွယ်
 ဇာတ်လမ်းနှစ်ခု ရေးသားခဲ့သူ စာရေးဆရာပါ။ ရပ်စတီချယ်
 လိုဟာ စွန့်စားခန်းနဲ့ ဆွတ်ပျံ လွမ်းမောဖွယ်ရာတွေ ပြည့်နေ
 တဲ့ မာကိုခရီးစဉ်ကို အလွန်စိတ်ဝင်စားစွာ မှတ်သားပြီး
 အသုံးများတဲ့ ပြင်သစ်ဘာသာစကားနဲ့ တင်ပြဖို့ ပြင်ဆင်ပါ
 တော့တယ်။

ရပ်စတီချယ်လိုဟာ မာကိုပိုလိုရဲ့ ဇာတ်ကြောင်းကို
 မကြာခင် မွမ်းမံ တန်ဆာဆောင် ပြုပြင်ခဲ့တယ်။ ပမာအားဖြင့်
 ကုဗလိုင်ခန့် နန်းတော်ကို ပိုလိုတွေ ရောက်ရှိပုံ သူ့ရဲ့ တင်ပြ
 ချက်ဟာ သူ့အာသာ ဇာတ်လမ်းထဲက တစ်ကွက်နဲ့ အတော်
 ကြီးကို ဆင်တူနေရဲ့။ အလားတူ သူ့ရဲ့ စစ်ပွဲတွေအကြောင်း
 သရုပ်ဖော်မှုတွေဟာလည်း သူ အရင်က သုံးစွဲရေးသားခဲ့တဲ့
 ပုံသေနည်းအတိုင်းပါပဲ။ သို့ပေမယ့်လည်း စာအုပ်ဟာ
 အလွန်အလွန်ကို ခေတ်စားသွားပါတော့တယ်။ မကြာခင်မှာ
 လက်တင်၊ အီတာလျံ၊ ဗင်းနစ်ဒေသိယ ဘာသာစကား၊
 အင်္ဂလိပ်နဲ့ အခြားဘာသာတွေနဲ့ပါ ပြန်ဆိုခဲ့ရပေ။ စာအုပ်ရဲ့
 မူရင်း ခေါင်းစဉ်က ကမ္ဘာကြီးကို သရုပ်ဖော် တင်ပြခြင်း

(The Description of the World)ပါ။ နောက်ပိုင်း တည်းဖြတ်မှု၊ ဘာသာပြန်ဆိုမှုတွေအရ မာကို ခရီးသွားမှတ်တမ်းဟာ ခေါင်းစဉ်အမျိုးမျိုးနဲ့ ထွက်ပေါ်လာရဲ့။ (Il milione) (The Book of Marvels) (The Book of Marco Polo) နဲ့ မာကိုပိုလိုရဲ့ ခရီးစဉ် (The Travels of Marco Polo) စတဲ့ စာအုပ်တွေလိုပေါ့။

အကျဉ်းစံဘဝက လွတ်လာပြီးတဲ့နောက် မာကိုဟာ ဗင်းနစ်ကို ပြန်လာခဲ့ပြီး အဲဒီမှာပဲ ၁၃၂၄ခုနှစ်မှာ သေဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။ မာကိုပိုလို ခရီးစဉ်မှတ်တမ်းဟာ ဥရောပစာဖတ်သူတွေပေါ် နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းလွှမ်းမိုးပြီး အလုပ်ပေးခဲ့တယ်။ မြေပုံဆွဲသမားတွေက အာရှနယ်မြေဆိုင်ရာ သတင်းအချက်အလက်တွေ ရှာဖွေဖို့ ဒီစာအုပ်ကို လှန်ကြံတယ်။ ကုန်သည်တွေက ကုန်သွယ်စီးပွားရေးစွန့်စားမှုတွေကို စီမံကိန်းဆွဲတဲ့အခါ အဲဒီကနေ အကြံဉာဏ်တွေ ဆွဲထုတ်ယူကြတယ်။ ပေါ်တူဂီသင်္ဘောသားတွေက ၁၅ရာစုမှာ အိန္ဒိယကို ပင်လယ်လမ်းကြောင်းတစ်ခုရှာဖို့ ဆုံးဖြတ်တဲ့အခါ ဒီမှတ်တမ်းကို လေ့လာကြတယ်။ ဂျိန်အာသား ရေကြောင်းသွားလာသူ ခရစ္စတိုဖာ ကိုလံဘတ် (Christopher Columbus)မှာလည်း အဲဒီခရီးစဉ် လက်တင်ဘာသာပြန်တစ်ခုရှိပြီး အဲဒါကို သေသေချာချာ လေ့လာဖတ်ရှုခဲ့တယ်။ သူ့စာအုပ်ရဲ့ စာမျက်နှာဘေး လိုင်းတွေမှာ သူ့လက်ရေးနဲ့ ရေးမှတ်ထားတဲ့ မှတ်ချက်တွေနဲ့အတူ ရှိနေခဲ့ပါ။ ကိုလံဘတ်ဟာ အနောက်ဘက် ဥရောပကနေ ရွက်လွှင့်ပြီး အာရှဈေးကွက်တွေကို ရောက်ရှိဖို့ ခရီးလမ်းကြောင်းကို ကိုယ်တိုင် စီမံကိန်းဆွဲတဲ့အခါ မာကိုပိုလိုရဲ့ ပထဝီဝင်အပေါ်မှာ အလေးအနက် အားကိုးအားထားပြုခဲ့တယ်။

၂၀ရာစုမှာတော့ မာကိုပိုလို မှတ်တမ်းဟာ တိကျ

မွန်ကန်မှု ရှိ မရှိ ပညာရှင်အချို့က မေးခွန်းတွေ ထုတ်လာခဲ့ပေါ့။ အချို့ကတော့ တရုတ်ပြည်ကို သူ တကယ် ခရီးယုန်ခဲ့ဘူးလို့တောင် ပြောဆိုခဲ့ရဲ့။ ဒါ့အပြင် အဲဒီကို သွားခဲ့ဖူးတဲ့ အခြားလူတွေဆီက သူ ကြားခဲ့တဲ့ တစ်ဆင့်ပြောတွေပဲလို့ဆိုသူက ဆိုရဲ့။ မာကိုမှတ်တမ်းမှာ တရုတ်လူမှုအသိုင်းအဝန်းရဲ့ တမူထူးခြားတဲ့ ဝိသေသ လက္ခဏာများကို မဖော်ပြထားလို့လည်း သံသယတွေ ထွက်ပေါ်လာဟန်တူပါတယ်။ တူတွေကို သုံးပြီး တရုတ်တွေ စားသောက်ကြတာ၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်တာ၊ ဣတ္ထိယအလှ မြှင့်တင်ဖို့ ခြေထောက်လေးတွေ သေးငယ်နေရမယ်လို့ ယူဆပြီး အမျိုးသမီးလေးတွေရဲ့ ခြေထောက်တွေကို သာမန်အတိုင်း မကြီးထွားနိုင်အောင် စည်းနှောင်ခဲ့ကြလို့ “တရုတ်ခြေသေးမ” ဖြစ်တာ၊ အသံထွက်အတိုင်း မရေးသားဘဲ အရာဝတ္ထု၊ ဒါမှမဟုတ် စိတ်ကူးတစ်ခုခုကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ သင်္ကေတအရပ်စာ(ideograms)တွေနဲ့သာ ဖော်ပြတဲ့ အရေးဘာသာစကား (written language)ကို အသုံးပြုကြတာ၊ တရုတ်ပြည်ကြီးရဲ့ မြောက်နဲ့ အနောက်မြောက်ပိုင်း ရှေ့တန်းတစ်လျှောက်လုံး ပြေးနေတဲ့ ခံတပ် ကတုတ်အဖြစ် မဟာတံတိုင်းကြီး (the Great Wall) တည်ဆောက်ထားတာတွေ ထည့်သွင်းရေးသားထားတာ မရှိလို့ ဖြစ်နိုင်ရဲ့။

အခြား ပညာရှင်တွေကတော့ မာကိုဟာ တရုတ်ပြည်သူလူထုထက် မွန်ဂိုအုပ်ချုပ်သူတွေအကြားမှာ ပိုပြီး နေထိုင်ခဲ့ရလို့ တူတွေ လက်ဖက်ရည်တွေ၊ တရုတ်ခြေသေးမတွေ၊ အရေးဘာသာစကားတွေနဲ့ ထိတွေ့မှု နည်းခဲ့လိမ့်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် လုံးဝ ထိတွေ့ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ မဟာတံတိုင်းရဲ့ ယနေ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ဟာလည်း မာကိုပိုလို သေပြီးနောက် ၁၆ရာစုတိုင်အောင် မတည်ရှိခဲ့သေးလို့ပါ စသဖြင့် ညာညာတာတာ ဆိုကြတယ်။ ဒါ့အပြင် မာကိုမှတ်တမ်းထဲက မရောမပြတ်သားမှုများစွာဟာ စာရေးသူ ရပ်စတီချယ်လိုက ပေါ်ပြုလာဖြစ်မယ်လို့ သူထင်တာတွေကိုသာ မှတ်ယူပြီး ရေးသားပုံဖော်ခဲ့လို့လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်တဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မာကိုမှတ်တမ်းဟာ မွန်ဂိုနဲ့ တရုတ်လူမှုအသိုင်းအဝန်းရဲ့ ရှုထောင့်အမြင် အသေးစိတ်များစွာနဲ့ မွန်ဂိုတွေရဲ့ လမ်းနဲ့ စာပိုစနစ်တွေ၊ တရုတ်မှာ မွန်ဂိုအုပ်စိုးသူတွေရဲ့ လုပ်ရပ်တွေ၊ ကူးလုကိုင်ခန့်ရဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး၊ မွန်ဂိုနန်းတွင်းဘဝတွေအပါအဝင် (Shangdu, Khauliq, Hang-zhou)နဲ့ (Quanzhou)တို့လို မြို့ကြီးတွေရဲ့ အရေးပါပုံတွေကိုတော့ အသားပေး သရုပ်ဖော်ထားခဲ့နိုင်ပါတယ်။

တရုတ်ပြည်ကို ခရီးနှင့်လို ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ မာကိုပိုလို(Marco Polo) ရဲ့ ဘဝမှတ်တိုင်များ

- ၁၂၅၄ခုမှာ မာကိုပိုလိုကို အီတလီနိုင်ငံ၊ ဗင်းနစ်မြို့မှာ မွေးဖွားခဲ့ပြီး ၁၃၂၄ ခုမှာ သေဆုံးခဲ့ပါတယ်။
- ၁၂၇၁ခုနှစ်မှာ မွန်ဂိုအင်ပါယာကို ခရီးထွက်ဖို့ သူ့အဖေ(Niccolò)နဲ့ သူဦးလေး(Maffeo Polo)တို့နဲ့ စတင်တယ်။
- ၁၂၇၅ခုနှစ်မှာ တရုတ်ပြည် Shangdu က မွန်ဂိုအင်ပါယာရဲ့ အရှင်သခင် ကူဗလိုင်ခန်ရဲ့ နန်းတော်ကို ရောက်ရှိတယ်။
- ၁၂၇၅-၉ ခုနှစ်မှာ ခန်ရဲ့ သံတမန်အဖြစ် အမှုတော်ထမ်းပြီး မွန်ဂိုအင်ပါယာအတွင်း တကျယ်တပြော ခရီးသွားခဲ့ရတယ်။
- ၁၂၉၂ခုနှစ်မှာ ကူဗလိုင်ခန်အတွက် နောက်ဆုံး သံတမန်ခရီးကို ပြီးမြောက်စေဖို့ လမ်းမှာ ပါရှားကို ဝင်ခဲ့ပြီး ဥရောပကို ပြန်လည်ထွက်ခွာခဲ့တယ်။
- ၁၂၉၅ခုနှစ်မှာ ဥရောပကို ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားတယ်။
- ၁၂၉၈ခုနှစ်မှာ ဗင်းနစ်နဲ့ ဂျီနိုအာအကြား ဖြစ်ပွားတဲ့ စစ်ပွဲတစ်ခုအတွင်း ဂျီနိုအာသား(The Genoese) တွေ ဖမ်းဆီးအကျဉ်းချတာ ခံခဲ့ရတယ်။
- ၁၂၉၈ခုနှစ်မှာ သူ့ခရီးစဉ်အကြောင်းကို အကျဉ်းသားအပေါင်းအသင်းဖြစ်တဲ့ စိတ်ကူးယဉ် အချစ်ဇာတ်လမ်းရေးသားတဲ့ စာရေးဆရာ ရပ်စတီချယ်လို(Rustichello)ကို နှုတ်တိုက်ချပေးတယ်။ မာကိုရဲ့ ဇာတ်ကြောင်းဟာ တရုတ်ပြည်အကြောင်း ဥရောပကို ပထမဆုံး သတင်းပေးတဲ့ တစ်ခုလည်းသော မူရင်းဇာတ်မြစ်အဖြစ် နှစ် (၁၀၀)လောက် ရပ်ထည်နေခဲ့ပါတယ်။ ဘဝဖြစ်စဉ်တစ်ခုလုံး ဇာတ်ကြောင်းပြန်ပြောပြခဲ့တဲ့ ပိုလိုဟာ သန်းနဲ့ချီတဲ့ ပုံပြင်တွေနဲ့ လူ(million) လို့ လူသိများလာပါတော့တယ်။
- ၁၃၂၄ခုနှစ်မှာ မာကိုပိုလိုဟာ အီတလီနိုင်ငံ၊ ဗင်းနစ်မြို့မှာ သေဆုံးသွားခဲ့ပါတယ်။
- သူ့ရဲ့ စွန့်စားသွားလာမှု ခရီးစဉ်မှတ်တမ်းကို သမိုင်းမှာ အထင်ရှား အကျော်ကြားဆုံးသော ခရီးသွား လမ်းညွှန်ဆွဲထဲက တစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ကြပါတယ်။ ခရစ်စတိုဖာ ကိုလံဘတ်ဟာ မာကိုပိုလိုရဲ့ ခရီးစဉ်မှတ်တမ်းကို သုံးပြီး အဲဒါရဲ့ အကူအညီနဲ့ အနောက်တိုင်းကနေ တရုတ်ပြည်ကို ရွတ်ထွင်ရမယ့် ခရီးအကွာအဝေးကို ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

သူမှတ်တမ်းမှာ မွန်ဂိုနိုင်ငံတော်ကြီးကို ဘုရင်စနစ်နဲ့ အုပ်ချုပ်တဲ့ တိုင်းပြည်ပါတယ်။ ကူဗလိုင်ခန်က သူ့နေပြည်တော်တစ်မြို့လုံးကို စစ်တုရင်ခံလို စတုရန်းပုံ စီစဉ်ခင်းကျင်းပြီး အလွန်ပြည့်စုံတဲ့ ပုံစံတစ်ခုနဲ့ စီစဉ်နေရာချထားတယ်။ ဒီသုကာ လက်စွမ်းပြထားလို့ ဓါကို ပိုင်နိုင်စွာ ရှင်းလင်းဖော်ပြချက်ပေးဖို့ မဖြစ်နိုင်လောက်အောင်ပါပဲလို့ ဖော်ပြခဲ့တယ်။ ကေရာဇ်ဘုရင်ကြီးရဲ့ နန်းတော်ကို ခမ်းကြီးနားကြီး ပြုလုပ်ထားမှုတွေကိုလည်း အသေးစိတ် ရေးသားထားခဲ့ပါတယ်။ နန်းတွင်း ခန်းမ ခန်းဆောင်တွေရဲ့ နံရံအားလုံးမှာ မြင်းစီးသမားတွေ၊ သားရဲတိရစ္ဆာန်မျိုးစုံကနေ သားဖောက်ထားတဲ့ အကောင်တွေ၊ နဂါးနဲ့ ငှက်ရုပ်ပုံတွေနဲ့ စစ်ပွဲမြင်ကွင်းတွေ ချည်းပါ။ မျက်နှာကြက်ကိုလည်း အလားတူပဲ ဆန်းပြားခမ်းနားစွာ တန်ဆာဆင်ထားရဲ့ ဒါ့အပြင် မျက်နှာကြက်တွေမှာ ဘယ်နေရာမှာမှ မတွေ့ရနိုင်တဲ့ ရွှေထည်တွေ၊ ရုပ်ပုံကားတွေကို မြင်ရတယ်လို့ ရေးခဲ့လို့ ဆင်မြူရယ်တေလာကောလားရစ်(Samuel Taylor Coleridge)က အဲဒီမှတ်တမ်းကို ထပ်မံ ကွန့်မြူး သရုပ်ဖော် တင်ပြထားတဲ့ ကူဗလိုင်ခန် နန်းတော်ရဲ့ အလှကြည့် အခိုးခိုးအကြောင်းမျိုးတွေလည်း ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

မာကိုပိုလိုဟာ အာရှတစ်လွှား ၂၄နှစ်မျှ ခရီးနှင့် လေ့လာခဲ့ရလို့ အလယ်ခေတ် ဥရောပအလယ်ပိုင်းမှာ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားကြည့်လိုတောင် မရနိုင်တဲ့ အရာတွေကို သူ ပြန်ပြောပြနိုင်ခဲ့တယ်။ လောင်ကျွမ်းနိုင်တဲ့ ကျောက်တွေ၊ အလွန်ကြီးမားတဲ့ ပေါင်းမိုးလှည်းကြီးတွေနဲ့ လှည့်လည်သွားလာ နေထိုင်သူတွေ၊ အလွန်အံ့အားဖွယ်ရာ စည်းစိမ်များ ဝန်းရံထားတဲ့ မဟာကူဗလိုင်ခန်(The Kublai Khan)မင်းကြီးရဲ့ အကြောင်းတွေပေါ့။ မာကိုပိုလိုဟာ အရှေ့ပျား (The Far East)က ဘဝတွေအပေါ် သူတို့ရဲ့ လှုပ်တစ်ပြက်နေခြင်း

ကို ဥရောပထဲပထမဆုံးပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဖြစ်ရပ်တွေ အများစုက မယုံကြည်နိုင်စရာပါ။

၁၉၂၈ခုနှစ်က (National Geographic)မဂ္ဂဇင်းရဲ့ ဆောင်းပါးတစ်ခုမှာ သူ့ခရီးစဉ်ကို ခြေရာခံပြီး မာကိုပိုလို ဖော်ပြခဲ့တာ အများစုဟာ မှန်တယ်ဆိုတာ ညွှန်ပြထားရဲ့။ မာကိုဟာ အာရှ အရှေ့ဖျားစွန်း(Farthest Asia)တိုင် ဘယ်လို ထိုးဖောက်သွားခဲ့ပြီး ဥရောပက မသိသေးတဲ့ ပင်မ နယ်မြေများစွာကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သလဲ။ ဒါတင်မက များစွာ သော ဓာတ်သတ္တုတွေ၊ တိရစ္ဆာန်တွေ၊ ငှက်တွေနဲ့ အပင်တွေ၊ အဲဒီ ပိုးလမ်းမကြီးခရီးလမ်းတစ်လျှောက်မှာ အရေးပါတဲ့ အိုအေစစ်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ ဒန်ဟောင်း(Dunhuang) က (The Mogao) ဂူနံရံတွေက လူတွေရဲ့ အသိပညာမြင့်မားမှုကို ဖော်ပြတဲ့ ခမ်းနားကြီးကျယ်တဲ့ နံရံဆေးရေးပန်းချီ (mural paintings) တွေကိုရောပေါ့။ တရုတ်ပြည်က ဂူ (၅၀၀) လောက်နီးပါး ပါရှိတဲ့ ဒီဂူအစုအဝေးကြီးကို ၁၉၈၇ ခုမှာ တော့ ကမ္ဘာ့အမွေအနှစ်ဒေသ (World Heritage Site) အဖြစ် ယူနက်စကို(UNESCO)က သတ်မှတ်ပေးခဲ့ပါတယ်။

ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော သေချာတာကတော့ မာကိုပိုလိုတို့ဟာ နယ်သစ်ရှာဖွေ စူးစမ်း သွားလာသူတို့ရဲ့ သမိုင်းမှာ ထူးခြားမှုအရှိဆုံး အိမ်ပြန်လာနိုင်သူတွေပေါ့။

၁၃ရာစု ၉၀ခုနှစ်တွေရဲ့ တစ်ခုသော မွန်းလွဲချိန် နောက်ပိုင်းလေးတစ်ခုမှာ ရာသီဥတု ထုထောင်းခံထားရတဲ့ သူတို့ သုံးဦးသားဟာ စိန့် ညစ်ပတ်နေတဲ့ ကြမ်းထော်ပြီး ထူးဆန်းတဲ့ အဝတ်အစားတွေနဲ့ ဗင်းနစ်ကမ်းပေါ်ကို ခြေချ လာကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ မျက်နှာတွေဟာ ကြေးနီရောင်သမ်း နေတဲ့ သားရေပြားလိုပါပဲ။ အပူပိုင်း နေဒဏ်ကြောင့် နေ လောင်ထားတာလည်း ပါမှာပေါ့။ သူတို့မှာ နင်းကိုက်ထား လို့ မပျောက်သေးတဲ့ အမာရွတ်တွေလည်း ရှိလိမ့်မယ်။

အသက်ရနေတဲ့ လူကြီးတွေ (မာကိုရဲ့ အဖေနဲ့ ဦးလေး)က နှုံးချည်ချည်ဟန်ရှိပြီး မျက်လုံးတွေကလည်း မှန်သီနေရဲ့။ အတော်ကို အားစိုက်ကြည့်လာခဲ့ရလို့လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်။ အငယ်ဆုံး လူ (မာကိုပိုလို ကိုယ် တိုင်)ကတော့ နိုးကြားတဲ့ ပုံဟန်နဲ့ ခပ်ထောင်ထောင်ရှိပြီး ချုံပုတ်လို ဆံပင်ရှုပ်ရှုပ်၊ မည်းမှောင်တဲ့ ပါးပြင်း မုတ်ဆိတ် တွေနဲ့ မြင်မြင်သမျှအတွက် တက်ကြွနေပေါ့။

ဗင်းနစ်မြို့ကို ရောက်ပြီး ပထမဆုံး သူ စူးစမ်း အကဲ ခတ်လိုက်တာကတော့ အနည်းငယ်သာ ပြောင်းလဲပြီး မာန်ချီ ပြီး လှပနေဆဲ ရှိလိုက်တဲ့ ဗင်းနစ်ပါလားတဲ့။ ၂၄နှစ်တောင်

ကြာခဲ့ပေါ့။ သူဟာ ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ ခန့်ညားလှတဲ့ The Piazza ကို ဖြတ်ပြီး အိမ်ပြန်လမ်းကို ဦးဆောင် လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် Stamboul က ကြီးမားတဲ့ မြင်း ကြီး လေးကောင်၊ Acre နဲ့ မြို့စားမင်းရဲ့ မဟာဆန်လှတဲ့ The Doge's Palace နန်းဆောင်က စကျင် တိုင်လုံးကြီး တွေ၊ ပြီးတော့ ပိုးထည်ရက်လုပ်သူတွေရဲ့ ခမ်းနားထည်ဝါ လှတဲ့ ဆိုင်တွေ၊ ဖန်ချက်သမားတွေရဲ့ အမျိုးမျိုးသော သက်တံ့ရောင် ဖန်ထည်တွေ၊ အဖိုးတန် ကျောက်မျက်တွေ အရောင်တင်ထားတဲ့ ဆင်စွယ်တွေ၊ ကျောက်မျက်ရတနာ တွေ စီခြယ်ထားတဲ့ အရိုးနဲ့ အသွားထက်ပြီး ကျစ်လျစ် သွယ်လှတဲ့ ဓားတွေနဲ့ ယာယီ ဆိုင်တန်းတွေကို ဖြတ်ကျော် ခဲ့ကြတယ်။

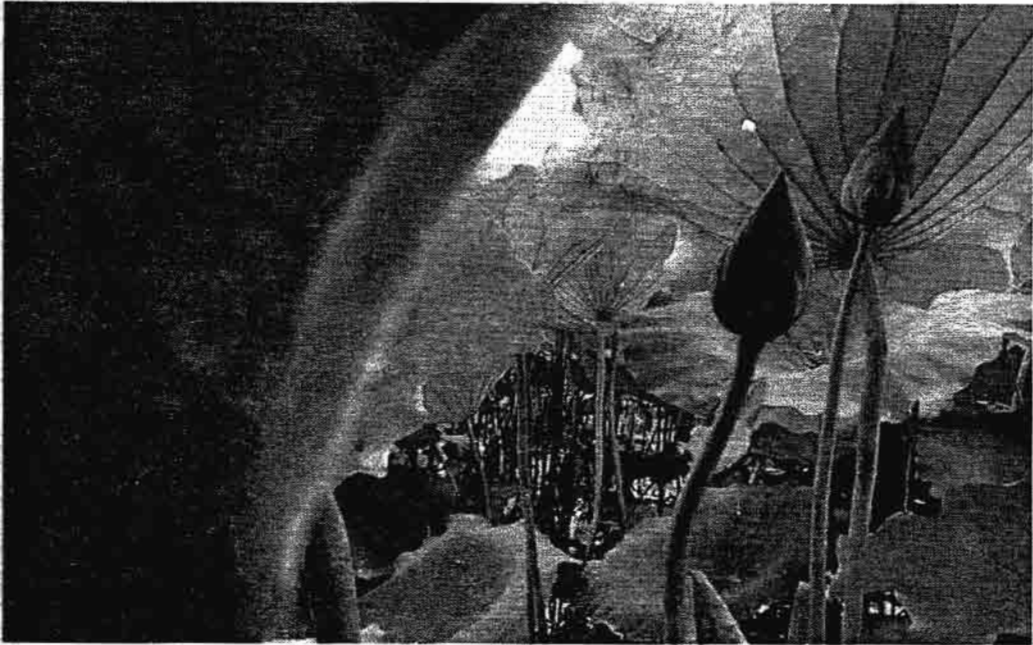
သူတို့ရဲ့ နာခေါင်းနဲ့ နားရွက်တွေဟာလည်း အလား တူပဲ ဗင်းနစ်ကို သိကြရဲ့။ အနံ့စူးရတဲ့ ဟင်းခတ်အမွှေး အကြိုင်တွေက ရနံ့မွှေးမွှေးပေးရင်း မြို့ရဲ့ ပင်မ စီးပွားရေး ဖြစ်တဲ့ ဆားလုပ်ငန်းနဲ့ ပိုးထည်ကို ထားရစ်ပြီး ကုန်သွယ်မှု အသစ်နဲ့ ဝေးကွာတဲ့ အပိုင်းတွေကို သွားရောက်ခဲ့တာ အခု ကြီးပွားလာသူတွေကို သတိပြန်လည်စေပေါ့။ တိုက်ကြီး သုံးတိုက်က မတူ၊ ကွဲပြားတဲ့ ကုန်သည် သင်္ဘောတွေထ လည်း ခပ်ဝေးဝေးမှာ မိုန်မိုန်ယူယူ သွားလာနေကြတဲ့ တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ခတ်နေတဲ့ တူးမြောင်းတွေတစ်လျှောက်ထ ရေတွေရဲ့ ရိုက်ခတ်သံကိုတော့ ကျွမ်းဝင်နေဆဲပါ။

ချမ်းတုန်နေတဲ့ သုံးယောက်သားဟာ Galata Bridge တံတားပေါ်ကနေ ဖြတ်ပြီး အိမ်ဝက် ပြန်ရောက်သွားတာ အိမ်သားတွေ၊ အိမ်ဖော်တွေအားလုံး ဘယ်သူမှ သူတို့ထံ မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ ဒါကတော့ လျှို့ဝှက်ဆန်းပြားတဲ့ အထွတ်ထွေးကို နှင်ခဲ့တဲ့ မာကိုပိုလိုတို့ရဲ့ အိမ်အပြန် ခရီးအဆုံး ကို သရုပ်ဖော်ချက်တွေပါ။

ယနေ့အချိန်မှာတော့ သမိုင်းပညာရှင်တွေ၊ ရှေးဟောင်း သုတေသနပညာရှင်တွေ၊ စူးစမ်းလေ့လာသူတွေ၊ စာပေသမား တွေ၊ အပျော်တမ်း ခရီးနှင့်သူတွေက မာကိုပိုလိုတို့ရဲ့ ခြေရာ တွေ ထင်ကျန်နေဆဲရှိမယ့် ပိုးလမ်းမကြီးတစ်လျှောက်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်လျှောက်ကြဖို့ ကြိုးပမ်း၍ လမ်းဖော်နေကြပါပြီ။

□

မှီခြင်း - Encyclopædia Britannica, 2014. - Microsoft © Encarta © 2009.

ကိုရွှေဝင်းသန့်

ဂေါတမ ပုခက်

“ဂေါတမ ပုခက်”ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ပြောလိုက်သဖြင့် ဤစာဖတ်သူများ တစ်မျိုးအထင်ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ “ဂေါတမ ပုခက်”ဟူသော စကားဖြစ်ပေါ်လာပုံကို စာရေးသူ၏ အတွေ့အကြုံအရ ရှင်းပြပါမည်။

စာရေးသူသည် မြင်းခြံခရိုင်၊ တောင်သာမြို့နယ်၊ ဂနိုင်းကျလွန်းသော ကျောက်ဖူးရွာသားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဣလေးဘဝ လွန်မြောက်၍ ကျောင်းနေရမည့်အရွယ်ရောက်ကာလက ကျေးရွာရှိ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ပညာသင်ကြားရန် “ဆွမ်းအုပ်နီနီ အမေရွက်လို့၊ နက်ဖြန်သဘက် ကျောင်းတက်မယ်” စသည်ဖြင့် ကဗျာရေးဖွဲ့ထားသည့်အတိုင်း ဆွမ်းတစ်အုပ်နှင့် ကျောင်းအပ်ခြင်း ခံခဲ့ရပါသည်။

ယခင်က ကျေးရွာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းများသည် ယခုခေတ် တန်းကျောင်းများလို မဟုတ်ပါ။ ထိုင်ခုံ၊ စားပွဲများဖြင့် စာသင်ရခြင်းမျိုး မဟုတ်။ ထိုင်ပြီး စာအံ၊ စာကျက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်နာရီ စာကျက်ပြီးလျှင် ထိုတစ်နာရီ ကျက်ထားသော စာများကို ကျောက်သင်ပုန်းဖြင့် ပြန်ရေးကြရ၏။ စာရေးရခြင်းဆိုသည်မှာလည်း ဖြစ်သလို မရေးကြရပါ။

မရေးတတ်ခင် ကိုရင်ကြီး၊ ကျောင်းသားကြီးများက စာမရေးတတ်သေးသော ကျောင်းသားငယ်များကို ပုခက်တုပ်ဝပ်စေလျက် ကျောက်သင်ပုန်းကို မျက်နှာရှေ့၌ ထားစေပြီး ကျောင်းသားငယ်၏ ကျောက်တံကိုသော လက်ကို အဆိုပါ ကိုရင်ကြီး၊ ကျောင်းသားကြီးများ၏ လက်က အပေါ်မှ အုပ်ဖိုးကိုင်၍ စာရေးတတ်အောင် သင်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဤသို့ ပြုလုပ်ပုံကို ကြည့်၍ သင်ကြားပေးသောသူများကို “ကံ့ကူလက်လှည့်ဆရာ”ဟု ခေါ်ဆိုကြခြင်းဖြစ်၏။

“ဝ”လုံးက စပြီး ဝိုင်းနေအောင် အရေးလေ့ကျင့်ကြရ၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကကြီး၊ ကခွေး စသော ဗျည်း(၃၃)လုံးကို ရေးရပါသည်။ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် ရေးထားသော စာလုံးများက မပိုင်းဘဲနှင့် မညီမညာဖြစ်နေပါလျှင် ရေနှင့် ဖျက်ပြီး ပြန်ရေးကြရသည်။

တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး၊ တစ်ဖွဲ့နှင့် တစ်ဖွဲ့၊ သဘောထားအမြင်မတူကြ၍ ပဋိပက္ခဖြစ်ပြီးနောက် ၎င်းပုဂ္ဂိုလ်များသည် ရန်ငြိုးထား၊ အာယာတထားမှုတွေ၊ ကလဲစားချေလိုမှုတွေ၊ စိတ်ထဲတွင် မရှိကြပေ။ တစ်ခုတည်း(တ)ဦးတည်ချက်ဖြစ်

သော ငြိမ်းချမ်းရေးကို နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အလိုရှိလာကြသော အခါ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် မညီမညာဖြစ်နေသော စာတွေကို ညီညာမှုဖြစ်သွားအောင် ရေဖြင့် သင်ပုန်းချေပြီး ပြန်ရေးရသော စာတွေကဲ့သို့ သင့်မြတ်ရေး ပြုလုပ်လိုက် ကြသည်ကို တင်စား၍ “သင်ပုန်းချေကြခြင်း”ဟု ဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်နာရီအတွင်း အလျား ၁၂လက်မ၊ အနံ ၈လက်မ ခန့်ရှိသော ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် ဒီဘက်၊ ဟိုဘက်ပြည့် အောင် ရေးပြီး သုံးကြိမ်ထက်မနည်း ဆရာ ဘုန်းကြီးထံ ပြရပါသည်။ ဝလုံးရေးလျှင် “ဝ”ဟု၊ ကကြီးရေးလျှင် “က”ဟု ဆိုလျက် အစရှိသဖြင့် အရေးလေ့ကျင့်ရသည်။ သတ်မှတ် ထားသော အကြိမ်မပြည့်လျှင် အရိုက်ခံရတတ်ပါသည်။

စာရေးသူတို့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းနေစဉ်ကာလ သင်ရိုးညွှန်းတမ်းလိုဖြစ်သော သင်ပုန်းကြီးနှစ်စောင်တွဲ အပြင် အောင်ခြင်း၊ အတွင်းအောင်ခြင်း၊ နမက္ကာရ၊ ရတနာရွှေချိုင်း၊ လောကနီတိ၊ ပရိတ်ကြီး(၁၁)သုတ် စသော ဆယ်စောင်တွဲ စာအုပ်များကို ဦးစွာ သင်ရသည်။

သင်ပုန်းကြီးနှစ်စောင်တွဲတွင် “ကကြီးရေ က”ဆိုသော သင်ရိုးနှင့် မင်္ဂလာသုတ်ပါဠိအနက်ဟူ၍ ပါရှိသည်။ “ကကြီး ရေ က”စသော သင်ရိုးကြော့ညက်မှ ပါဠိစာပေသင်ခြင်း၏ အစဖြစ်သော မင်္ဂလာသုတ်ကို သင်ကြားရသည်။

ဤသည်တွင် ပါဠိစာပေသင်ရခြင်း ဖတ်ရခြင်း၏ ခက်ခဲ မှုနှင့် ကြံရတတ်ပါသည်။ သင်ပြသော ဆရာက နည်းစနစ် ကောင်းလျှင် တော်သေးသည်။ မကောင်းလျှင် တစ်ခါ နှစ်ခါ အလွန်ဆိုး သုံးခါလောက်သာ သင်ပြပေးပြီး ထိုထက်ပို၍ သင်ပြပေးရလျှင် သင်ပြဆရာက “ဒီလောက်တောင် ဉာဏ် ထိုင်းရသလား” ဆိုပြီး ကြိမ်လုံးဖြင့် ကျောပြင်ကို ဖြောတင်တီး ပါတော့သည်။ ခါးကော့နေအောင် ခံရ၏။ ထွက်ပြေးလို လည်း မရ။ ဆရာ ဘုန်းကြီးနှင့် မိဘများကို အင်မတန် ကြောက်ရသော ခေတ်ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တည်းမဟုတ်၊ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဖြစ်၏။ စာရေးသူ သည် ဉာဏ်မကောင်းသဖြင့် ကြိမ်လုံးနှင့် အရိုက်ခံရခြင်းက များလှပေသည်။ ကျောလုံးပုပ်မတတ် အရိုက်ခံ၍ သင်ခဲ့ရ သည့် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းထွက်များက “မင်္ဂလာသုတ်၊ ကျောလုံးပုပ်၊ တစ်ပုန်းမပါ။ ဧဝါထာသည် အတယ်ဂါထာဖြစ် သနည်း”ဟူ၍ စကားဆိုရိုးအဖြစ် မေးခွန်းထွင်ခဲ့ကြသည်။

သတိထားမိလျှင် ဖြေတတ်ရန် လွယ်ပါသည်။ “ဗဟု ဧဝါ”ဂါထာဖြစ်ပါ၏။ ၎င်းဂါထာသည် “ဧ”ချည်းသက်သက်၊

“ဧ”ဟု အသံထွက်သော ပါဠိစာလုံး မပါရှိ။ ထိုဂါထာကို အသံထွက်၍ ရွတ်ဆိုကြည့်ပါက သိသာပါသည်။

ဗဟုဧဝါ မနုဿာစ၊ မင်္ဂလာနိ အစိန္တယံ၊
အာကခံမာနာ သောတ္တာနံ၊ ဗြူဟိမင်္ဂလံ မုတ္တမံ”
ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ပိုင်း၌ စာရေးသူတို့ နေခဲ့ရသော ဘုန်းတော် ကြီးကျောင်းသည်(လောကဓာတ်)တန်းကျောင်းနှင့် တွဲထား သော ကျောင်းဖြစ်လာပါသည်။ စာရေးသူသည် စတုတ္ထတန်း အောင်သောအခါ မိဘများက ဆင်းရဲသဖြင့် အလယ်တန်း ကျောင်းကို ဆက်မတက်ခဲ့ရပါ။ မိဘများက ဆင်းရဲပေမယ့် စာရေးသူကို ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှ ထွက်ခွင့်ပေး။

ဘုန်းတော်ကြီး ကြောက်ရ၊ မိဘကြောက်ရ၍ ဘုန်း တော်ကြီးကျောင်းသားဘဝနှင့်ပင် ပါဠိစာပေများကို သင်ရ သည်။ မိဘများက သင်္ကန်းစည်းမပေးနိုင်သေးကပင် သင်္ကန်း တောင်းနှင့် ကိုရက်ကျင့်ဝတ် စသည်များ အရကျက်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

အဆိုပါ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း အခြေခံ သင်ရိုးဖြစ် သော ပရိတ်ကြီး ဆယ်စောင်တွဲ စသည်များကို သင်၍ ကုန်သွားသောအခါ ကစွည်းပါဠိ သဒ္ဓါကျမ်း၊ သင်္ဂြိုဟ်(၉)ပိုင်း ကျမ်းတို့ကို သင်ရ၏။ “ပါဠိသဒ္ဓါမှာ ရုပ်(တွက်)၊ သင်္ဂြိုဟ် မှာ သရုပ်ဟု ဆိုသည့်အတိုင်း ညဘက်များတွင် ဆရာ ဘုန်းကြီးထံ၌ “သောမနဿ သဟရတ် ဒိဋ္ဌိကတ သမ္မယုတ်၊ သသံခါရိက စိတ်တစ်ခု”စသည်ဖြင့် (စာအုပ်လွတ်)သရုပ်ခွဲ ရသည်။ အထူးကြီးစား၍ မှတ်သားရသည်။ မမှတ်တတ်လျှင် သရုပ်ခွဲမှု လည်နေတတ်ပါသည်။

ပါဠိတော် စာများကို အာဂုံဆောင်ထားရသည်။ နေ့စဉ် နှင့်အမျှ ရှေ့ကိုလည်း ကျက်စာအဖြစ် တိုး၍ ကျက်ရ၏။ ရပြီး ကျက်ပြီးသော ပါဠိစာများကိုလည်း မမေ့အောင် နေ့စဉ် ပြန်ဆိုထားရသည်။ “အာဂုံဆောင်မှ အာဂလူ”ဟု ဆရာ ဘုန်းကြီးက ဩဝါဒပေးခြင်းကိုလည်း ခံရသည်။

စာသင်သား ကျောင်းသား လူငယ်ဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်း၏ ဝေယျာဝစ္စများကိုလည်း နေ့စဉ် ပြုလုပ်ရပါသေး သည်။

ညပိုင်းတွေမှာ သင်္ဂြိုဟ် သရုပ်ခွဲပြီးလျှင် ရပြီသား ကျက်စာများကို ဥပုသ်နေ့များမှ လွဲ၍ “ကြောင်ပုစွန်စာ ကြွပ်ကြွပ်ဝါး” သကဲ့သို့ ညစဉ် ပြန်ဆိုရပါသည်။ သတ်မှတ် ထားသောအချိန်၌ ပြန်ဆို၍ မပြီးလျှင် ရောက်ရှိသော မှုရာ မှာ မှတ်ထားလျက် နောက်ညတွင် ယင်းနေ့ရက် စပြီး

ပြန်ဆိုရ၏။ မည်သို့ပင် စာပြန်စရာတွေ များနေပါစေ၊ ဤ
ထံသို့ ပြုလုပ်ခြင်းသည် အစဉ်အတိုင်း လည်ပတ်မှု ဖြစ်နေပါ
တော့သည်။

သတ်မှတ်ထားသော စာအံ၊ စာပြန်ချိန်ကုန်၍ အိပ်
ကြရပြီဆိုလျှင် တုံးခဲနံ့ပင် အိပ်ပျော်သွားပါသည်။ နံနက်
နှုတ်စာအစား အနားမောင်း(တုံး)ခေါက်လျှင် အိပ်ရာမှ ထရသည်။
စာကျက်ရသည်။ နံနက် စောစောထပြီး စာကျက်ခြင်းသည်
စာရလွယ်၊ မှတ်မိလွယ်ဖြစ်သောကြောင့် ဆရာ ဘုန်းကြီးက
အလေ့အကျင့်ပြုလုပ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ဟုတ်ပါသည်။ နံနက်စောစော အိပ်ရာမှထပြီး စာ
ကျက်လျှင် စာရလွယ်ပါသည်။ မှတ်မိလွယ်ပါသည်။ ပြုလုပ်
ကြည့်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မှတ်ဉာဏ် ဦးနှောက်ထဲ
ပတ်ဝန်းကျင်၏ အာရုံရှိက်ခတ်မှု နည်းနေသောကြောင့်
ဖြစ်သည်။

လူငယ်တို့၏ ခန္ဓာကိုယ်ဖြစ်စဉ်မှ သဘော သဘာဝ
ကြောင့်လား မပြောတတ်။ နေ့စဉ် ညစဉ် ဆက်တိုက် စာ
ကျက်ရသည်ဖြစ်၍ တစ်ခါတစ်ရံ ညဘက်များတွင် စာ
ပြန်ဆိုရင်းဖြင့် ထိန်းမိခွဲ(လေးလံထိုင်းမှိုင်းမှု)ဖြစ်ကာ အိပ်ငိုက်

သွားပါသည်။ ကြီးကြပ်သူ ဆရာ ဘုန်းကြီးက အချိန်မစောဘဲ
နှင့် အိပ်ငိုက်နေသည်ကို တွေ့လျှင် နိုး၍ သတိပေးပြီး
သတ်မှတ်သော အချိန်စေ့သည်အထိ စာကျက်၊ စာပြန်ဆို
စေပါသည်။ အိပ်ငိုက်မှု ကြိမ်ဖန်များလာလျှင် ကြိမ်လုံးဖြင့်
ရိုက်ပါသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်နေပါစေ တစ်ခါတစ်ရံ ညဘက်များ
၌ ပါဠိတော် စာအုပ်ကြီးကို ကိုင်လျက် စာကျက်ရင်းဖြင့်သော်
လည်းကောင်း၊ စာပြန်ဆိုရင်းဖြင့်သော် လည်းကောင်း အိပ်
ပျော်သွားမိသော စာသင်သားများကို သတ်မှတ်ထားသော
အချိန်အနည်းငယ် ကျန်ရှိတော့လျှင် သတိပေးခြင်း၊ ရိုက်
ခြင်း မပြုလုပ်တော့ဘဲ ခွင့်လွှတ်ကြပါသည်။ ဂေါတမ ဘုရား
ရှင် ဟောကြားထားသော ပါဠိတော်စာတွေ ဖြစ်နေသော
ကြောင့် "ဒီကျောင်းသား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီကိုယ်တော် စာသင်
သားသည် ဂေါတမ ပုဆက်နှင့် အိပ်ပျော်နေပြီ"ဟု ဥပမာ
တင်စား၍ ဆရာ ဘုန်းတော်ကြီးများက မိန့်ဆိုလိုက်ခြင်းပင်
ဖြစ်ပါကြောင်း တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

□

ဆု တောင်း ပြည်

ဆရာကြီး အောင်ဘုန်းမြင့်

နက္ခတ္တဗေဒ ဗလိတပညာရှင် - မဟာဂန္ဓရီဗေဒင် လက္ခဏာသုတေသီ

စာရေးဆရာ - အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)

ကလောင်ခွဲ - ကာလီခါချ်(မြန်မာပြည်)

- ▷ ယတြာ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင် အထူးဆောင်ရွက်ပေးသည်။
- ▷ ဘဝရှေ့ဆောင်လမ်းညွှန်အတိုင်ပင်ခံသည်။
- ▷ နေ့စဉ် နံနက်(၆)နာရီမှ (၉)နာရီအတွင်း အခမဲ့ ဖုန်းဖြင့် ဟောကြားပေးသည်။

အမှတ်(၄၂)၊ အောင်မင်္ဂလာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်။

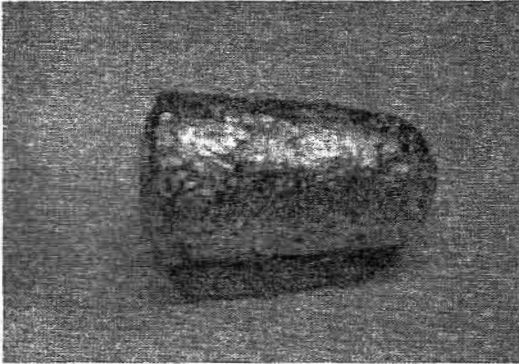
ဗေဒင် ☎ - ၀၁-၅၄၀၇၂၀၊ စုံစမ်းရေး 📠 - ၀၉-၃၁၀၂၂၈၁၆၊ ၀၉-၂၅၀၃၆၁၅၄၁

www.burmeseclassic.com

ဂန္ထီရ ရွှေတုံးကြီးနှင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွေ့

ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင်(ဥပဒေဘွဲ့) လက္ခဏာပေးဒင်ပညာသုတေသီ

တောတောင်တွေထဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင် သွားလာရင်း အင်္ဂိုရတ်ပညာဖြင့် ရွှေဖြစ်အောင် ဖိုထိုးခဲ့သော သူတော်စင်တစ်ပါးမှ စွန့်ပေးလိုက်သည့် ဓာတ်ပစ္စည်းကြီး တစ်တုံးမှာ အလျား ၂လက်မခန့်၊ လုံးပတ် ၄လက်မခန့်၊ အောက်ခြေအချင်း ၁လက်မခန့် ထိပ်အချင်း (၀.၇၅)လက်မ ခန့်၊ အလေးချိန် (၅၀)ကျပ်သားရှိခန့် ရှိပါသည်။

မူလက ရွှေဓာတ်လုံးကြီးဖြစ်အောင် လုံကြီးကြီးတွင် ထည့်၍ ဖိုထိုးထားခြင်းဖြစ်ပြီး ရွှေအများအပြားကျွေးထား ကြောင်း သိရသည်။ ထို့အပြင် ရွှေတုံးကြီးကို အပြင်မှလည်း ရွှေချခြင်း များစွာပြုလုပ်ထားကြောင်း ပြောပြသည်။ ရွှေရောင် ဝင်းဝါနေသဖြင့် ရွှေတုံးကြီးဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ရွှေဖြစ်မဖြစ်ကို ငရဲနီးနှင့် စားခြင်းပြုကြည့်ပါဟု ကျွန်ုပ် ကို အကြံပေးသည်။ ထို့အပြင် ထိုအတုံးကြီးကို အလယ်မှ ဖြတ်တောက်ကြည့်ဖို့လည်း အချို့က အကြံပေးသည်။ ထို အကြံနှစ်ခုစလုံးကို ကျွန်ုပ်က လက်မခံခဲ့ပါ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ မီးအချိန်အဆအမျိုးမျိုး၊ ဓာတ်ပစ္စည်းအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ကြီးစား လုပ်ကိုင်ခဲ့သော ဓာတ်တုံးကြီးမှာ ရွှေမဖြစ်လျှင်ပင် ထူးခြား စွမ်းအင်တစ်မျိုးမျိုးတော့ ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆပါ သည်။ အင်္ဂိုရတ်ပညာဖြင့် စီရင် ဖန်တီးထားသော သိဒ္ဓိဝင် ပစ္စည်းဟု သတ်မှတ်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် မဖျက်ဆီး နိုင်ပါ။

ထိုဂန္ထီရ ရွှေတုံးကြီးကို ကျွန်ုပ် လက်လှမ်းမီသမျှ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် သုတေသနပြုကာ မည်သို့ အသုံးဝင် အကျိုးရှိနိုင်ကြောင်း လေ့လာကြည့်ရာမှ သိရှိခဲ့သော နည်း လမ်းတစ်မျိုးကို ဖော်ပြပါမည်။

ထို ဂန္ထီရ ရွှေတုံးကြီးကို ငွေဖလားငယ်တစ်လုံးတွင် ထည့်ပြီး ရေမြှုပ်အောင် ထည့်၍ ဘုရားစင်မှာ တင်ထားလိုက် ပါသည်။ တနင်္လာနေ့ နံနက် ၆နာရီတိတိတွင် စတင်ဆောင် ရွက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ရွှေပန်း၊ ငွေပန်း နှစ်မျိုးလုံးဖြစ်စေ တစ်မျိုးမျိုးဖြစ်စေ နေ့စဉ် နံနက် ၆နာရီတစ်ကြိမ်၊ ညနေ ၆နာရီ တစ်ကြိမ်၊ တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ်ကျ ပန်း (၁၅)ပွင့်ကို ထို ငွေဖလားငယ်ထဲရှိ ရေမှာ ထည့်၍ ဘုရားတွင် လှူဒါန်းပေး ပါသည်။

နံနက် ၆နာရီတွင် လှူဒါန်းထားသော ပန်းကို ညနေ ၆နာရီမှာ စွန့်၍ အသစ်ပြန်လဲပေးပါသည်။

ထိုသို့ ဆောင်ရွက်ပြီး မကြာမီမှာပင် ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစု ဝင်များသည် လမ်းသွားရင်း ရွှေတိုရွှေစ အပိုင်းအစငယ်များ ကို မကြာခဏ ကောက်ရတတ်ပါသည်။ ဟန်း(မ်)ချိန်းအပြတ် အပိုင်းအစများ၊ ရွှေကြိုးအပြတ်အပိုင်းအစများ၊ ရံဖန်ရံခါ နားကပ်တစ်ဖက် စသည်ဖြင့် ကောက်ရတတ်ပါသည်။

ထိုအပြင် မိသားစုဝင်များကလည်း ထိုရွှေအပိုင်းအစ ကလေးများကို မိမိတို့ စုဆောင်းထားသော ငွေများကို စိုက် ထည့်၍ လက်စွပ်၊ နားကပ် စသည်တို့ အသစ်ပြုလုပ်ချင်စိတ် များ အထူးဖြစ်ပေါ်ကာ ပြုလုပ်လာကြသည်။ ဤသို့ အ ကျွန်ုပ်အိမ်မှာ ရွှေထည် လက်ဝတ်တန်ဆာပစ္စည်းများ ထီး ပွားလာခဲ့ပါသည်။

ဂန္ထီရ ရွှေတုံးရှိရာသို့ ရွှေတို ရွှေစများ လာရောက် ကပ်သော "ရွှေလိုက်" (ရွှေသလိုက်) စွမ်းအင်တစ်မျိုးဟု ယူဆ ပါသည်။ စာဖတ်သူများအနေဖြင့် ထိုသို့ ဂန္ထီရ ရွှေတုံး ကိုထားပါက လက်တွေ့ စမ်းသပ် သုတေသနပြုကြည့်စေ ပါသည်။

□

www.burmeseclassic.com

မြတ်သူ

မြတ်သူ
အဆီကျဆေး

တိုင်ရှင်ဆေးစစ်ပုဂံတင်အမှတ် TMR 008397 (0317)

တိုင်ရှင်ဆေးစစ်ပုဂံတင်အမှတ် TMR 012714 (0118)

အဆီကျဆေး

အလွန်သူများအတွက် ဆူပြိုးနေသော ကိုယ်ခန္ဓာကို တစ်လအတွင်း သိသာစွာ ကျစ်လျစ်ပေါ့ပါး သွက်လက်စေပါသည်။

ကေသီပန်နိုတိုင်းရင်းဆေးဗွမ်းကောင်းများ

- ကေသီပန် သွေးပုပ်ချဆေး
- ကေသီပန် ဝမ်းပျော့အကြောပြေဆေး
- ကေသီပန် ဆေးပရုတ်ဆီ
- ကေသီပန် မြတ်သူ အဆီကျဆေးပြား
- ကေသီပန် မြတ်သူ အဆီကျဆေးတောင့် (Capsule)
- ဖင်းသူခေါင်းကြည် အာရုံကြော အားတိုးဆေး
- ရွှေသွေး သူငယ်နာရင်လူးဆေး

မြတ်ချမ်းသာဆေးတိုက် ကေသီပန် တိုင်းရင်းဆေးဗွမ်းကောင်းထုတ်လုပ်ရေး

ထူးလတ်

ဂမ္ဘီရဆန်သော
တိုက်ပုံအင်္ကျီ

မြန်မာတိုက်ပုံအင်္ကျီကို ဝိဇ္ဇာတို့
၏ ထိပ်ခေါင်း အတ အောင်မင်းခေါင်က
ဆတ်သွင်းပေးခဲ့သည်။ တိုက်ပုံအင်္ကျီ
ကို ဝတ်ပြီး အောင်ခြင်းရှစ်ပါး ဂါထာကို
ရွတ်ဆိုလိုက်ပါက အလုံးစုံကို အောင်
ခြင်းပေ။ တိုက်ချင်သူတွေ တိုက်စမ်း
အောင် တိုက်တဲ့သူတွေ ပုံကျသွားစေ
မည့် တိုက်ပုံအင်္ကျီဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်၏ အဘိုးပေးခဲ့သော
တိုက်ပုံအင်္ကျီကို ငေးကြည့်ရင်း တွေး
မိစဉ် ကျွန်ုပ်၏ အဘိုးသည်
သူ့ပြောင့် စိတ်တိုဖြစ်သည်။ ဘုရား၊
ဘုရား သံဃာကိုလည်း အရမ်းကြည့်
ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘုရားစေတီတော်တော်
မှာ ဘုရားတွင်လည်း အဓိဋ္ဌာန်လိုက်ဝင်
သည်။ ဤတိုက်ပုံအင်္ကျီကို စစ်ကိုင်း
ဘုရားမှာ အဓိဋ္ဌာန်သွားဝင်တုန်းက
အတိုကြီးတစ်ယောက် လက်ဆောင်
သဘာလို့ ပြောဖူးသည်။ ကျွန်ုပ်၏
အဘိုးမရှိတဲ့နောက် ရခဲ့သော အမွေ
အဖြစ်သည်။ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော
တိုက်ပုံအင်္ကျီဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ် တွေးတောနေတုန်း...
“ဟေ့...စောဘလူ၊ ဘာလုပ်
သဘာတုန်း”

“အဘိုးပေးခဲ့တဲ့ တိုက်ပုံအင်္ကျီ
ကို ကြည့်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်ချင်စိတ်
ပေါက်နေလို့...အဟိ”

“လာ...ထိုင်၊ ကိုဇော်ကြည်...
အောက်ချက်သား ကောင်းလှသည်လား။
အင်္ကျီ ဖိုင်သားစားပြီး မြေလျှိုး ဝိုင်းပုံ
သဘာလား”

ဟု အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေမို့
အော်လိုက်သည်။

“တို့အဖွဲ့တွေလည်း ဘုရားစေတီ
အနီး သွားပြီး သန့်ရှင်းရေးမလုပ်ဖြစ်
ကြာပြီ။ အလုပ်ကိုယ်စီနဲ့ဆိုတော့။

သွားဖြစ်တဲ့အခါကျရင်လည်း ငါ့ကို ခေါ်
ပါဦး”

“သွားလုပ်ဖြစ်တဲ့အခါကျရင် ခေါ်
ပါမယ်။ ကိုဇော်ကြည် အလည်သက်
သက်ပဲလား။ ဝတ်ပြီးသွားပြီး တူတယ်။
အနံ့ရတယ်”

“မဝတ်ရသေးပါဘူး။ မနေ့က
အင်္ကျီပါ။ ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေလဲ မသိဘူး။
ထီးပြင်၊ မီးခြစ်ပြင်အလုပ် ထွက်မလုပ်
ချင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ့်ညီဆီကို
လာချင်နေတဲ့ စိတ်တွေ ပြင်းပြနေ
တယ်။ အဲဒါကြောင့် ထွက်လာခဲ့တာ”
ဟု ပြောလေသည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး။ ဘာကိစ္စရှိလို့
ကျွန်တော့်ဆီ လာချင်နေတာတုန်း”

“အဲဒါ ကိုယ်လည်း မသိဘူး။
မတွေ့တာ ကြာတော့ သတိရနေတာနဲ့
တူတယ်”

“ဒါဆို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို
သွားရအောင်”

“ခဏနေပါဦး။ ငါ့ညီရေမှာ ချ
ထားတဲ့ တိုက်ပုံအင်္ကျီက ဘယ်သူ
အင်္ကျီလဲ”

“ကျွန်တော့်အဘိုးအင်္ကျီပါ”

“အဲဒီ တိုက်ပုံအင်္ကျီ ကိုယ့်ကို
ပေးပါလား။ ကိုယ် တိုက်ပုံအင်္ကျီ လို
ချင်တဲ့ စိတ်တွေ အရမ်းပြင်းထန်နေ
တယ်”

“ကျွန်တော့်အဘိုး ပေးခဲ့တဲ့
ရှားရှားပါးပါးအမွေ။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့
လိုချင်နေတာလဲ”

“ကိုယ့်ညီ မဝတ်ဘူး မဟုတ်
လား။ ပေးပါကွာ”

“ကျွန်တော် တစ်ခါတလေ
အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရင် ဝတ်ဖြစ်တယ်”

“အခု အဓိဋ္ဌာန်မဝင်သေးဘူး
မဟုတ်လား။ ပေးပါကွာ။ ငါ့စိတ်ထဲမှာ
အရမ်းလိုချင်နေတယ်”

“ရော...အဲဒါမှ ဒုက္ခပါပဲ။ အဲဒီ
လောက် လိုချင်နေရင်လည်း ယူသွား
ပါ”

ဟု လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်
ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ထွက်ခဲ့ကြ
သည်။

ရက်အတန်ကြာတော့ ကိုဇော်
ကြည် ထပ်မံရောက်ရှိလာပြန်သည်။

“ကိုဇော်ကြည်...လာ၊ ထိုင်”

“ကိုယ့်ညီကို ပြောစရာရှိတယ်။
ကိုယ့်ညီပေးလိုက်တဲ့ အင်္ကျီက အရမ်း
ထူးဆန်းတယ်။ ကိုယ့်ညီဝတ်တုန်းက
မထူးဆန်းဘူးလား”

“ကျွန်တော်တော့ ဘာဆိုဘာမှ
မကြံတွေ့ရဘူး။ အထုံမပါလို့ ဖြစ်မယ်။
ဘယ်လိုအထူးအဆန်းတွေ ကြံတွေ့ရ
လို့လဲ။ ပြောပါဦး”

“ကိုယ့်ညီဆီက အင်္ကျီယူသွား
တဲ့နေ့ ကိုယ်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆောက်
ပြီး လမ်းခွဲခဲ့ကြတယ်လေ။ အဲဒါ အပြန်
မှာ ဘုရားသွားချင်စိတ်တွေ ပြင်းပြနေ
လို့ ဘယ်ဘုရားကို သွားရင် ကောင်း
မလဲလို့ စဉ်းစားမိပြီး ကိုယ်တို့ သန့်
ရှင်းရေးလုပ်နေကျ ရှစ်မျက်နှာဘုရား
ကို သွားတယ်။ ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်၊
တရားထိုင်၊ ဘုရားဝင်းအတွင်း သန့်ရှင်း
ရေးလုပ်ပြီး ည မှောင်ရီသန်းချိန်ရောက်
မှ အိမ်ပြန်ခဲ့တယ်။ အရက်ဆိုင်ကို သွား
ချင်စိတ်တွေလည်း ပျောက်ဆုံးနေ
တယ်။ အရင်ဆိုရင် ညနေရောက်ရင်
အရက်ဆိုင် ရောက်ပြီလား။ အခုတော့
မသွားဘဲ အိမ်ကို တန်းပြန်လာခဲ့တယ်။
လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ
ထမင်းဟင်းဝင်ဝယ်ပြီး ပြန်ထွက်အလာ
မှာ နောက်က ခွေးတစ်ကောင်က
ကိုက်လိုက်တယ်။ ခွေးကတော့ ကိုက်
ပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်။ ကိုယ့်ရခြ်

ထောက်တစ်ချောင်းလုံးလည်း ပူခနဲ ဖြစ်သွားတယ်”

“ဟာ...ဟုတ်လား၊ အခုရော သက်သာသွားပြီလား၊ ဘယ်ခြေထောက် လဲ”

“ညာဘက် ခြေထောက်၊ အခု သက်သာသွားပါပြီ”

“တော်သေးတာပေါ့၊ ခွေး မရှူး သွားတာ”

“ခွေးက ဘာဖြစ်လို့ ရှူးရမှာလဲ၊ ရှူးချင်းရှူး လူပဲ ရှူးမှာပေါ့”

“လူက ရှူးပြီးသားမို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်တော့ ကိုဇော် ကြည့်က သဘောတကျ ရယ်မောပြီး စကားပြန်ဆက်သည်။

“လူတချို့က ကိုယ့်ကို လာ ကြည့်ပြီး ဆေးခန်းသွားပြဖို့ ပြောကြ တယ်။ ဆိုင်ရှင်ပါ ရောက်လာတယ်။ ခွေးက ဆိုင်ရှင်ရဲ့ ခွေးဆိုတော့ ဆိုင် ရှင်က ကိုယ့်ကို တောင်းပန်တယ်။ ဆိုင်ကားကားပြီး ဆေးခန်းကို လိုက်ပို့ ပေးတယ်။ ကိုယ်က ရပါတယ်၊ ဆေး ခန်းသွားစရာ မလိုပါဘူး။ ဆေးဝယ် သောက်လိုက်မယ် ပြောပေမယ့် မရ ဘူး။ အတင်းပဲ ဆေးခန်းကို ခေါ်သွား တယ်။ ဆေးခန်းက ပြန်လာတော့ လည်း ဆေးနဲ့ သောက်ဖို့ဆိုပြီး လက် ဖက်ရည်နဲ့ မှန်ပါ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ နောက်တစ်နေ့ ထီးပြင်၊ မီးခြစ်ပြင်ထွက် ဖို့ အိမ်က ထွက်လာတော့ လမ်းထိပ် ဆိုင်နားရောက်ခါနီးမှာ ခွေးကို သတိ ထားနေရတယ်။ ထပ်ကိုက်မှာစိုးလို့”

“အေးပေါ့၊ နောက်ထပ် တစ် ချောင်းသာ ထပ်ကိုက်လိုက်လို့က တော့ ကင်းပြီးကောက်ထောင်ပြီး လမ်း လျှောက်ရမယ်”

“အဲဒါ ဆိုင်ရှေ့နားရောက်တော့ ဆိုင်ရှင်က တွေ့သွားပြီး စားပွဲထိုးလေး

နဲ့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ကိုယ်လည်း လိုက်သွားတယ်။ လက်ဖက်ရည်နဲ့ မှန် ကျွေးတယ်။ ခြေထောက် သက်သာရဲ့ လား။ လျှောက်နိုင်ရဲ့လားဆိုလို့ နီးနီး နားနားလျှောက်ပြရတယ်။ အပြန်ကျ ရင်လည်း ထမင်းဝင်စားဖို့ မှာပြန် တယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်း ထွက် ထီးပြင်၊ မီးခြစ်ပြင်ပြီး ညနေ စောင်းလောက်ကျတော့ ဘုရားကို ဝင် ပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့တယ်။ လမ်းထိပ် လက် ဖက်ရည်ဆိုင်က ထမင်းကျွေး ညှဉ်ခံ တာကို စားပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့တယ်။ နောက် တစ်နေ့ကျတော့ ကိုယ့်လမ်းက မသွား ဘဲ တခြားလမ်းက သွားတယ်။ အတင်း ခေါ်ပြီး ကျွေးမွေးညှဉ်ခံနေမှာစိုးလို့”

“ကိုဇော်ကြည့်ကလည်း စားရက် ကြုံလို့ ခြေထောက် ခွေးဆွဲတာပဲဗျာ။ ကိုယ့်လမ်းက ကိုယ်သွားပေါ့”

“အဲဒီနေ့ကတော့ ညနေစောင်း လောက်မှာ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ တွေ့လို့ အရက်ဆိုင်ကို ပါသွားတယ်။ ဆိုင်ထဲမှာလည်း အပေါင်းအသင်းတွေ က ဆုံနေတယ်။ အဲဒီမှာ သူတို့က ပျောက်ချက်သား ကောင်းလှသည်လား။ တိုက်ပုံအင်္ကျီဝတ်ပြီး ဘိုးတော်ယောင် ယောင်၊ သွားတော်ယောင်ယောင်လုပ် နေတာလား။ လုပ်ငန်းကောင်းရင် ပြော ဦး။ အသောက်အစားလေး မှန်အောင် လို့ဟု ဝိုင်းနောက်ကြတယ်။ ကိုယ် လည်း စိတ်ညစ်တာနဲ့ ထပြန်ဖို့ လုပ် တယ်။ အဲဒီမှာ ဂျစ်တူးက ကိုယ့်အင်္ကျီ ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်တယ်။ အဲဒါ ကိုယ် က အရမ်းမဆွဲပါနဲ့ကွာ။ အင်္ကျီပြသွား ပါဦးမယ်။ ကိုယ်အဘ အမွေပေးတဲ့ အင်္ကျီဖြစ်လို့ပါလို့ ပြောပေမယ့် မရ ဘူး။ အချင်းချင်း နောက်တာ မကြိုက် လို့လားလို့ ပြောပြီး အင်္ကျီကို ထပ်ဆွဲ တယ်။ ကိုယ်လည်း ထပ်ပြောရင် ရန်

ဖြစ်မှာစိုးလို့ ရေငုံ နှုတ်ပိတ်ပဲ နေလိုက် တယ်။

ညက တဖြည်းဖြည်းမှောင်လာ ပြီး ရေချိန်လည်း ကိုက်လာလို့ အားလုံး လမ်းခွဲပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ ကိုယ် လည်း ဂျစ်တူးနဲ့ အတူတူပြန်လာ တယ်။ လမ်းချိုးကွေ့ရောက်တော့ လူငယ်တစ်စုနဲ့ ဂျစ်တူး ပခုံးချင်း ဝင် တိုက်မိတယ်။ ကိုယ်မြင်သလောက် တော့ ခပ်စွာစွာ ကောင်လေးတစ် ယောက်က သူ့ကို တမင်သက်သက် ဝင်တိုက်လိုက်တာ။ မူးနေပုံလည်း ရ တယ်။ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း စကား များကြတယ်။ ဂျစ်တူးရဲ့ အင်္ကျီရင် ဘတ်ကို ဆောင့်ဆွဲပြီး မျက်နှာကို လက်သီးနဲ့ ထိုးတယ်။ ဖင်ထိုင်ရက် လဲကုသွားချိန်မှာ နောက်တစ်ယောက် က ခြေထောက်နဲ့ ပြေးကန်တယ်။ ကိုယ်လည်း အတင်းတောင်းပန်ရ တယ်။ အစ်ကိုကြီး တောင်းပန်လို့ ဆို ပြီး ထွက်သွားကြတယ်။ ကိုယ်လည်း ဂျစ်တူးကို ထူပြီး အိမ်အထိရောက် အောင် ပြန်ပို့ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ပြန်ခဲ့တယ်”

“ကိုဇော်ကြည့်က ဝင်မချဘူး လား”

“ဝင်ချလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ သူတို့ က လေးငါးခြောက်ယောက်လောက် ရှိမယ်”

“ကိုဇော်ကြည့်သူငယ်ချင်း ဂျစ် တူးက ကိုဇော်ကြည့်ရဲ့ တိုက်ပုံအင်္ကျီ ကို ဆောင့်ဆွဲတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါ ကြောင့် သူ အထိုးခံရတာ။ အထ အောင်မင်းခေါင်က တိုက်ပုံအင်္ကျီဝတ် ပြီး အောင်ခြင်းရှစ်ပါးဂါထာကို ရွတ်ခံ လိုက်တော့ တိုက်တဲ့သူတွေ နဲ့ သူ သွားစေမယ့် တိုက်ပုံအင်္ကျီဆိုပြီး ဓာတ်သွင်းပေးထားခဲ့တယ်”

“ဪ...ဟုတ်လား၊ ဘယ်လို သိတာလဲ”

“စာအုပ်ထဲမှာ ဖတ်ရတာ”

“ကိုယ်လည်း တိုက်ပုံအင်္ကျီရဲ့ ထူးခြားဆန်းကြယ်ပုံကို မနေ့ညကမှ အတိအကျသိလိုက်ရတာ”

“ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုသိလိုက် ရတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး။ ကျွန်တော် ဝတ်တုန်းက ဘာမှ မကြုံတွေ့ရဘူး”

“ကိုယ်လည်း ရက်အတော်ကြာ ဆိုင်မသွားဖြစ်ဘူး။ မနေ့ညကမှ အလုပ်က ပြန်လာချိန် ဆိုင်ထိုင်နေကျ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ လမ်းမှာ တွေ့ပြီး ဆိုင် ကို ဖိသွားတယ်။ အဲဒီနောက် မိတ်ဆွေ အစ်ယောက်က သူ့ညီဝမ်းကွဲ မနက် ဖြန့် မင်္ဂလာဆောင်ရှိတယ်ဆိုပြီး ခေါ် သွားတယ်။ မင်္ဂလာမဆောင်ခင်ည ထာရာခိုကေဆို သောက်ကြစားကြနဲ့ ညဉ့်အတော်နက်မှ ပြန်ဖြစ်တယ်။ နာရီ ဖြန့် တစ်ချက်နှစ်ချက်လောက်ရှိမယ်။ ဘယ်လည်း အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဖြန့်ခဲ့တယ်။

ရပ်ကွက်က နည်းနည်းမှောင် တယ်။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ကျော်ဆို တော့ ကင်းလှည့် ရဲတွေနဲ့ တိုးရော။ ဘယ်လည်း လန့်ဖျပ်သွားတယ်။ ရှေ့ က ဘယ်သူလဲဆိုပြီး ကိုယ့်မျက်နှာ ကို ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးတယ်။ ကိုယ်က ခြောက်ကြောက်လန့်လန့် ရှင်းမပြတ် သွက်ပြေးခဲ့တယ်။ ကိုယ်က ပြေးတော့ သူတို့က လိုက်တာပေါ့။ ကိုယ်ပြေးနေ ခဲ့အချိန် နားထဲမှာ ကြားနေရတာက “...မပြေးနဲ့၊ ရပ်လိုက်၊ ရပ်လိုက်” ဆိုပြီး အဆက်မပြတ် ကြားနေရတယ်။ ဆွေ အော်ပြောတဲ့အသံ မဟုတ်ဘူး။ အသက်ကြီးကြီးအဘိုးကြီးတစ်ယောက် ရဲ့ အသံ။ ကိုယ်လည်း အရမ်းမောနေ ပြီး ဆက်မပြေးနိုင်တော့တာနဲ့ လမ်း

ဘေးတစ်နေရာမှာ ထိုင်ချလိုက်တယ်။ ရဲတွေက ကိုယ့်ကို မမြင်ဘူး။ ကိုယ် ကတော့ သူတို့ကို မြင်နေရတယ်။ စကားပြောသံတွေကိုလည်း ကြားနေရ တယ်။ “ဒီနေရာလေးတင် ပျောက် သွားတာ၊ လူမှ ဟုတ်ရဲ့လား” ဆိုပြီး နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သွားကြတယ်။ ကိုယ်လည်း အဲဒီတော့မှ အသက်ရှူ ချောင်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ ရပ်လိုက်၊ ရပ်လိုက်လို့ ပြောတဲ့ အသံပိုင်ရှင်ကို အနီးအနားမှာ ရှာကြည့်လိုက်တယ်။ မတွေ့တာနဲ့ အိမ်ကို ပြန်ခဲ့တယ်။

မနက်မိုးလင်း အိမ်ရာက ထ တော့ ညက အဖြစ်အပျက်ကို တွေးမိ တယ်။ အသံပိုင်ရှင်က တိုက်ပုံအင်္ကျီ ကများလားလို့ တွေးမိပြီး အင်္ကျီနား ကို ကပ်ပြီး နားထောင်ကြည့်လိုက် တယ်။ အဲဒီမှာ ဂါထာရွတ်သံလိုလိုကို ကြားလိုက်ရတယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လား။ ကျွန်တော် နောက်မှ နားထောင်ကြည့်လိုက်ဦး မယ်”

“အခုတော့ မကြားရတော့ဘူး။ မနက် ကိုယ် အိမ်ရာက ထတုန်းက ကြားရတာ။ ကိုယ့်ညီဆီ လာခါနီး ထပ် နားထောင်ကြည့်တော့ မကြားရတော့ ဘူး။ ကိုယ်လည်း ဘယ်လိုမှ စဉ်းစား မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ တိုက်ပုံအင်္ကျီ ဝတ်ပြီးနောက်ပိုင်းမှ ကိုယ့်ဘဝလည်း သိသိသာသာပြောင်းလဲခဲ့တယ်။ အလုပ် လုပ်ရတာ ပိုကောင်းတယ်။ လူချစ် လူခင်များလာတယ်။ ညက အဘိုးကြီး ရဲ့ အသံကို နားထဲမှာ ကြားယောင်နေ တုန်း။ အခုအချိန်အထိဆိုပါတော့ကွာ။ ကိုယ့်ကို တစ်ခုလောက် ကူညီပါကွာ။ ကိုယ် ဘုန်းကြီးဝတ်ချင်တယ်။ ကိုယ့် ညီအစ် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ လိုက် ဝတ်ပေးပါလား”

“ကိုဇော်ကြည် တကယ်ဝတ် မှာလား။ နေညီမှ လေပြိုတယ်ဆိုပြီး ဆိုင်သွားချင်မှ ငရဲတွေ ကြီးကုန်ဦး မယ်။ ကိုဇော်ကြည် ဘုန်းကြီးဝတ် မယ်ဆိုရင် ပိုတောင် သဘောကျသေး တယ်။ ကိုဇော်ကြည်ဆီမှာ ရယ်စား စီးစားမယ်သူမှ မရှိတာ”

“အခု သွားကြမလား”

“အခုသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ကျွန်တော် ဘာမှ အဆင်သင့် မဖြစ် သေးဘူး။ ဆရာတော်ကြီးအတွက် စား စရာလေး ဘာလေးဝယ်သွားချင်တယ်။ မနက်ဖြန်မှ သွားကြတာပေါ့။ မနက်ဖြန် မနက် အိမ်ကို စောစောလာခဲ့”

“မနက် လေးနာရီ အုန်းမောင်း ခေါက်တာနဲ့ အရောက်ဖြစ်နေစေရ မယ်”

“မနက် လေးနာရီထွက်မလာပါ နဲ့။ ခွေးဆွဲလို့ ဘုန်းကြီး မဝတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောပြီး ပြိုင်တူ ရယ်မော လျက် စကားပိုင်း အဆုံးသတ်လိုက်ပါ သည်။

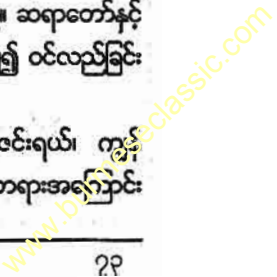

နောက်တစ်နေ့တွင် သင်္ကန်းစီး ပြီးဖြစ်သည်။

ကျောင်းတွင်လည်း ဧည့်သည် ဦးဇင်းတစ်ပါးရောက်နေ၏။

ညနေပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဘုရားဝန်းအတွင်း လျှောက်ကြည့်ကြ သည်။ ဧည့်သည် ဦးဇင်းလည်း ပါ၏။ ဧည့်သည် ဦးဇင်းက သူ့ကျောင်း အတွက် လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းများကို လာဝယ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာတော်နှင့် ရင်းနှီးသဖြင့် လမ်းကြို၍ ဝင်လည်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဧည့်သည် ဦးဇင်းရယ်၊ ကျွန် တော်တို့ နှစ်ပါးရယ် တရားအကြောင်း

ဆွေးနွေးဖလှယ်ကြသည်။

တစ်နေ့ဝင်၊ တစ်ညဉ့်နက်၊ တစ်မိုးသောက်ပြန်တော့ အရုဏ်ဆွမ်း စားပြီး တရားအားထုတ်ကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဧည့်သည် ဦးဇင်းက တရားဖြတ်ပြီးသွားပေမယ့် ဦးဇင်း ဇော်ကြည်က တရားထိုင်ကောင်းနေ တုန်း။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ပါးက စကား တပြောပြောနှင့် ထိုင်စောင့်နေကြသည်။

အတော်အတန်ကြာတော့ ဦးဇင်း ဇော်ကြည် တရားဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ ဦးဇင်း ဇော်ကြည် တရားထိုင် ခဲ့သည့် နေရာတွင် ပြာခင်းထားသဖွယ် ပုရွက်ဆိတ်အုံကြီးအောင်းပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ် နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ သုံးပါး အရမ်း အံ့ဩသွားသည်။

ဧည့်သည် ဦးဇင်းက ကိုယ်တော် တရားထူးရတော့မယ်ဆိုပြီး ဆက်ကြီး

စားဖို့ အားပေးစကားပြောသည်။

ဦးဇင်း ဇော်ကြည်က တစ်သက် လုံး ဘုန်းကြီးဝတ်ချင်တဲ့အကြောင်း ဆရာတော်ကြီးကို ပြောပေးဖို့ ကျွန် တော်ကို ပြောပြီသည်။ ကျွန်တော်က အင်းမလှုပ် အဲမလှုပ်နှင့် စဉ်းစားနေ တုန်း ဧည့်သည် ဦးဇင်းက ဝင်ပြော လိုက်သည်။

“ဦးဇင်း ဇော်ကြည် တစ်သက် လုံး ဘုန်းကြီးဝတ်ချင်တယ်ဆိုရင် တပည့်တော်တို့ကျောင်းမှာ လိုက် ဝတ်။ ကျောင်းမှာ ဦးဇင်း သိပ်မရှိဘူး။ တပည့်တော်ရဲ့ ဆရာတော်ကြီးက တပည့်တော် ပြောပေးရင် ရတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။ ဦးဇင်း ဇော်ကြည် ဝမ်းသာသွားသည်။

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သော အခါ ဧည့်သည် ဦးဇင်း ပြန်ကြွသည်

တွင် ဦးဇင်း ဇော်ကြည်ပါ လိုက်ပါ သွားသည်။

ဦးဇင်း ဇော်ကြည်က ကျွန်တော် ကို နှုတ်ဆက်သည်။

“ဦးဇင်း စောဘလူးရဲ့ တိုက်ပုံ အင်္ကျီကို တပည့်တော် ယူသွားမယ် နော်။ ဦးဇင်းကို ကျေးဇူးတင်တယ်။ တပည့်တော် သာသနာ့ဘောင်ထဲ ရောက်အောင် ဦးဇင်းက အစပျိုးပေးခဲ့ တယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

“ဦးဇင်း ဇော်ကြည်... တရား အဆင့်တက်သွားရင် တိုက်ပုံအင်္ကျီကို လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်ပါနော်”

ဟု မှာလိုက်သည်။

ဦးဇင်းက သူ လက်ဆင့်ကမ်း မည့်အကြောင်းပြောဆိုပြီး နှုတ်ဆက် ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။ □

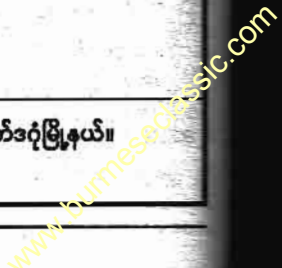
★ ၁၀၀၇ အမျိုးသမီးတို့၏ အချစ်ရေး ၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ ★

❶ အဆင်မပြေဖြစ်နေတဲ့ အချစ်ရေး အမြန်ဆုံး ပြန်လည်အဆင်ပြေစေဖို့၊ ❷ အဆက်အသွယ်ပြတ်နေသော (သို့မဟုတ်) အဆက်အသွယ်ဖြတ်သွားသော ချစ်သူက မိမိတို့ကို အဆက်အသွယ် အမြန်ဆုံး ပြန်လုပ်စေဖို့၊ ❸ ချစ်သူနဲ့ အဆက်အသွယ် အမြန်ဆုံး ပြန်ရဖို့၊ ❹ ချစ်သူက မိမိတစ်ဦးတည်းကိုသာ ချစ်ခင်ခွဲလမ်း သစ္စာရှိနေစေဖို့၊ ❺ မိမိနဲ့ ချစ်သူကို နှစ်ဖက်မိသားစုမျိုး များက အမြန်ဆုံး သဘောတူ ကြည်ဖြူ လက်ခံလာစေဖို့၊ ❻ ချစ်သူနဲ့ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်ပေါင်းသင်းရဖို့၊ ❼ ပြည်တွင်းအဝေးမှာ (သို့မဟုတ်) ပြည်ပ နိုင်ငံခြားမှာ သွားရောက်လက်ထပ်ပေါင်းသင်းဖို့၊ ❽ ပြည်တွင်းအဝေးမှာ (သို့မဟုတ်) ပြည်ပ နိုင်ငံခြားမှာ သွားရောက် လုပ်ကိုင်နေသော ချစ်သူ အမြန်ဆုံး ပြန်လာစေဖို့ ။ (အရေးကြီးရင် အမြန်လာခဲ့ပါ)

❶ အိမ်ထောင်ရေးရှုပ်ထွေး ဖောက်ပြန်နေသူနဲ့ မကြည့်ချင်လောက်အောင် အမြန်ဆုံး မုန်းတီးပြတ်စဲ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွား စေဖို့၊ ❷ နောက်ကွယ်မှာ ရေမများတော့ဘဲ အမြန်ဆုံး ရေပြိုင် အိမ်ခြံစေဖို့ ❸ မိမိပြောစကား သူ့အပေါ် အောင်မြင်ပြီး သူ့ရှာဖွေ ရရှိသမျှ ငွေကြေးဥစ္စာပစ္စည်းများ မိမိထံ အကုန်ပြန်အပ်နှံစေဖို့ ❹ တကျက်ကျက် ရန်မဖြစ်ရတော့ဘဲ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေ သာယာပျော်ရွှင်စေဖို့...

ဆရာမ ဒေါ်နှင်းသူကဦး (အမျိုးသမီးသီးသန့်) (လက္ခဏာပေဒင် ယတြာအစီအရင်)

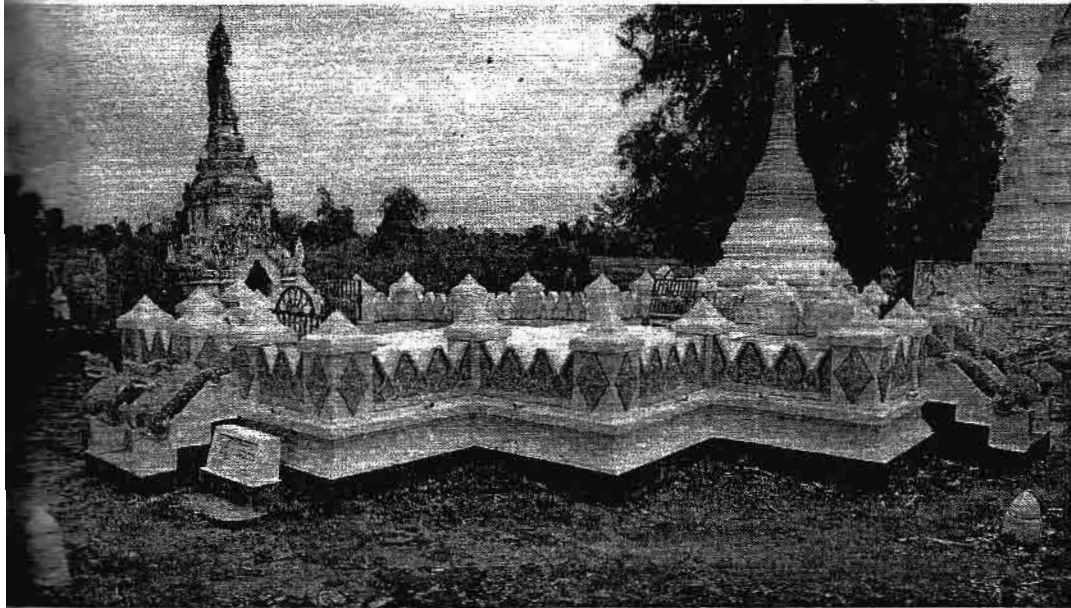
တိုက် (၄၀)၊ A-2 ၊ ပထမထပ်၊ မဟာမြိုင်အိမ်ရာ၊ ဦးမိစာရလမ်း၊ ၄၁-ရပ်ကွက်၊ မြောက်အုံမြို့နယ်။
ဖုန်း - ၀၉ ၅၀ ၉၃၈၉၁၊ ၀၉ ၇၃၁ ၄၇၀၂၄၊ ၀၉ ၂၅၀ ၇၇၃၆၃၆

ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် ဗျိုင်းအင်းဘုရားကြီးနှင့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ

မြချစ် (ရွှေတောင်)

ယနေ့မျက်မှောက်ကာလတွင် တပ်ကုန်းမြို့ဆိုလျှင်
 သို့မဟုတ် မရှိသလောက်ပင်။ တပ်ကုန်းမြို့ကို ရောက်လျှင်
 တပ်ကုန်းမြို့နှင့် နှစ်ပိုင်းမျှ ဝေးသော ဗျိုင်းအင်းရွာမှ ဗျိုင်းအင်း
 ဘုရားကြီးကို ရောက်အောင် သွားသင့်လှသည်။ ကား၊ ဆိုင်
 သယ်၊ မြင်းလှည်းတို့နှင့် သွားလို့ရသည်။ သို့သော် နွေရာသီ
 မြင်းဆောင်းရာသီတို့ သွားလျှင် အဆင်ပြေနိုင်သည်ဟု ထင်
 ရသည်။ စာရေးသူတို့ ရောက်ခဲ့သော မိုးရာသီကာလတွင်
 မြင်းဆောင်းသွားရမည်ဖြစ်သော ဗျိုင်းအင်းရွာလမ်းသည် ရွှံ့
 နှစ်များ ဖြစ်နေသဖြင့် သွားရန် အခက်အခဲရှိနေသည်။
 ဗျိုင်းအင်းရွာကို လွန်သော် ဗျိုင်းအင်းဘုရားကြီးကို
 ရောက်မည်။ ဗျိုင်းအင်းဘုရားဝင်းထဲ ဝင်သည်နှင့် လက်ျာ
 ဘက်တွင် “ဆုတောင်းရစေတီ” ကို ဦးစွာ ဖူးတွေ့ကြည့်ပါ။

ရပေမည်။ ဆက်၍ လာခဲ့သော် အလောင်းမင်းတရားကြီး
 ဦးအောင်ဇေယျ တည်ထားခဲ့သော ငါးမျက်နှာဘုရား လက်ဝဲ
 လက်ကျာတစ်ခွင်တစ်ပြင်တို့တွင် ရဟန္တာသိမ်နှင့် ဗောဓိ
 ညောင်ပင်၊ စေတီအဆူဆူတို့ကို ရှမ်းရိုးမ တောင်တန်းကြီး
 နောက်ခံထား၍ ရှုမြင် ကြည့်ညှိမိပေလိမ့်မည်။
 မဟာမြတ်မုနိဘုရားနှင့် ရှမ်းမောင်နှမသုံးဦး တည်ထား
 ခဲ့သော စေတီသုံးဆူကိုလည်း ဗျိုင်းအင်းဘုရားကြီးအား ဝင်
 ရောက် မဖူးမြော်မီ တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်သည်။ ရှေးဟောင်း
 သာသနာ အမွေအနှစ်များ တည်ရှိရာ နေရာတစ်ခုဖြစ်
 ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။
 စာရေးသူနှင့် အတူပါလာသူ စာရေးဆရာ မောင်ထင်
 ရှားကလည်း ကျွန်တော်နှင့်အတူပင် ဗျိုင်းအင်းဘုရားကြီးကို

ဝင်ရောက်ကြည့်ကြသည်။ တင့်တယ်စွာ တည်ရှိနေသော ဗျိုင်းအင်းဘုရားကြီးကို ကြည့်ည့်၍ မဝနိုင်အောင်ပင် နှစ်ဦး သား ရှိခိုးပူဇော်ပြီး ဂေါပကအဖွဲ့ရှိရာသို့ သွားပြီး သိသင့် သိစရာများကို မေးမြန်းမှတ်သားခြင်း ပြုကြတော့သည်။

ဂေါပကအဖွဲ့ဝင် ဗျိုင်းအင်းရွာသား ဦးအောင်တင်မှ ဆရာ ဖုန်းမြိုင်(တပ်ကုန်း) ရေးသားထားသော “ဗဟိသ ကျွဲမင်းဇာတ်တော်” အကျဉ်းမှတ်တမ်းစာရွက်တစ်ရွက်နှင့် ဆရာ ဝိမာ(အညာကျေးလက်) ရေးသားထားသော စာအုပ် ငယ်တစ်အုပ်ကို ပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း အလှူ ငွေ ငါးထောင်ကျပ်ကို လှူဒါန်းလိုက်ပါသည်။

ဂေါပကအဖွဲ့ဝင် ဦးအောင်တင်၏ ရှင်းလင်းပြောပြ ချက်များနှင့် သမိုင်းစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုလိုက်သောအခါ သား တော် ကျွဲမင်း(ဘုရားလောင်း)နှင့် ဖခင် ကျွဲမင်း(ဒေဝဇတ် လောင်း)တို့ ယခု ဗျိုင်းအင်းဟု ခေါ်တွင်သော နေရာတွင် တွေ့ဆုံ၍ ယှဉ်ပြိုင်ခတ်ကြစဉ် မိခင် ကျွဲမကြီးမှ သားတော် ကျွဲမင်းနိုင်ပါစေကြောင်း ဆုတောင်းပြုသည့် နေရာဖြစ်သော ကြောင့် ဤနေရာမှာပင် စေတီတည်ပြီး “ဗျိုင်းအင်း ဆုတောင်း ပြည့်စေတီ” ဟု ဘွဲ့တော်ခေါ်ဝေါ်တော်မူကြောင်း ပြောဆို ပါရှိသော်လည်း မည်သည့် ခေတ်ကာလက မည်သူ တည် ထား ကိုးကွယ်လာခဲ့ကြောင်း မသိကြပေ။

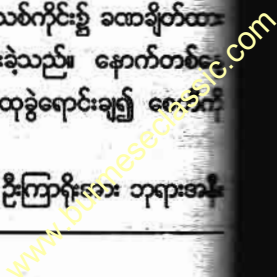

သီပေါမင်းလက်ထက် (ကုန်းဘောင်ခေတ်နှောင်း) ၁၂၄၃ ခုနှစ်ခန့်တွင် ဦးကြာရိုး၊ ခေါ်ဟေ့တို့က ဦးကတ်ထံမှ လယ်မြေများကို ဝယ်ပြီး ဗျိုင်းအင်းရွာကို တည်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

တစ်နေ့သောအခါ ဗျိုင်းအင်းရွာ၏ မြောက်ဘက်ရှိ တောအုပ်အတွင်းသို့ မိမိ၏ ကျွဲတစ်ကောင်ဝင်သွားသဖြင့် ဦးကြာရိုးသည် လိုက်လံရှာဖွေကြည့်ရှုရာတွင် ချုံထဲ၌ ဉာဏ်တော် ကိုးတောင်ခန့်ရှိ တစ်ဝဂ္ဂစေတီကို ဖူးတွေ့ရ သည်။ ထိုချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကို ရှင်းလင်းလိုက်သောအခါ စေတီတော် ပွင့်ထွန်းပေါ်လာသည်။ စေတီ၏ အရှေ့အရပ် မျက်နှာတွင် ဘုရားရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို ဖူးမြော်နိုင်ရန် တစ်ဝ ဂ္ဂပေါက် ရှိသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မည်သည့်အသမု လာမှန်းမသိ သော မျက်နှာစိမ်း ရှမ်းကုန်သည်တစ်ဦးသည် ဦးကြာရိုးအား သုံးကျပ်သားခန့်ရှိသည့် ရွှေဆွဲကြိုးကို ပေးခဲ့သည်။ (ဤ သည်ကို သိုက်က ပေးသည်ဟု ယူဆ ပြောဆိုကြသည်။) အိမ်ပြန်ချိန်တွင် ဦးကြာရိုးသည် သစ်ကိုင်း၌ ခဏချိတ်ထား သော ရွှေဆွဲကြိုးကို မေ့၍ထားခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့ သတိရမှ ရွှေဆွဲကြိုးကို ယူပြီး ထုခွဲရောင်းချ၍ ငေးခိုက် ပြုပြင်မွမ်းမံလေသည်။

တစ်ည၌ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ဦးကြာရိုးသား ဘုရားအား

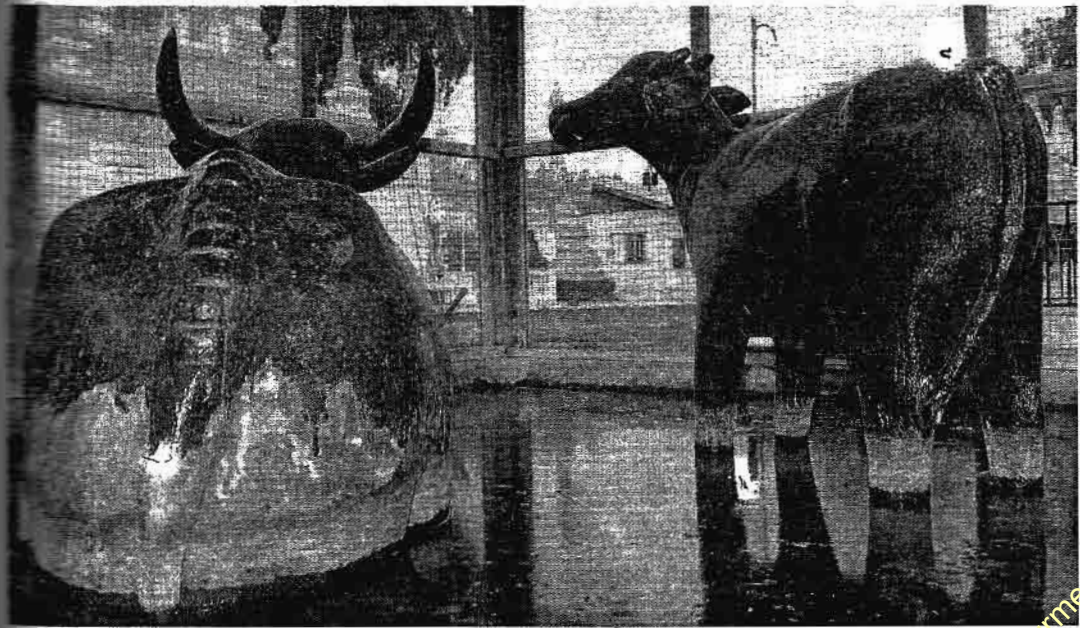

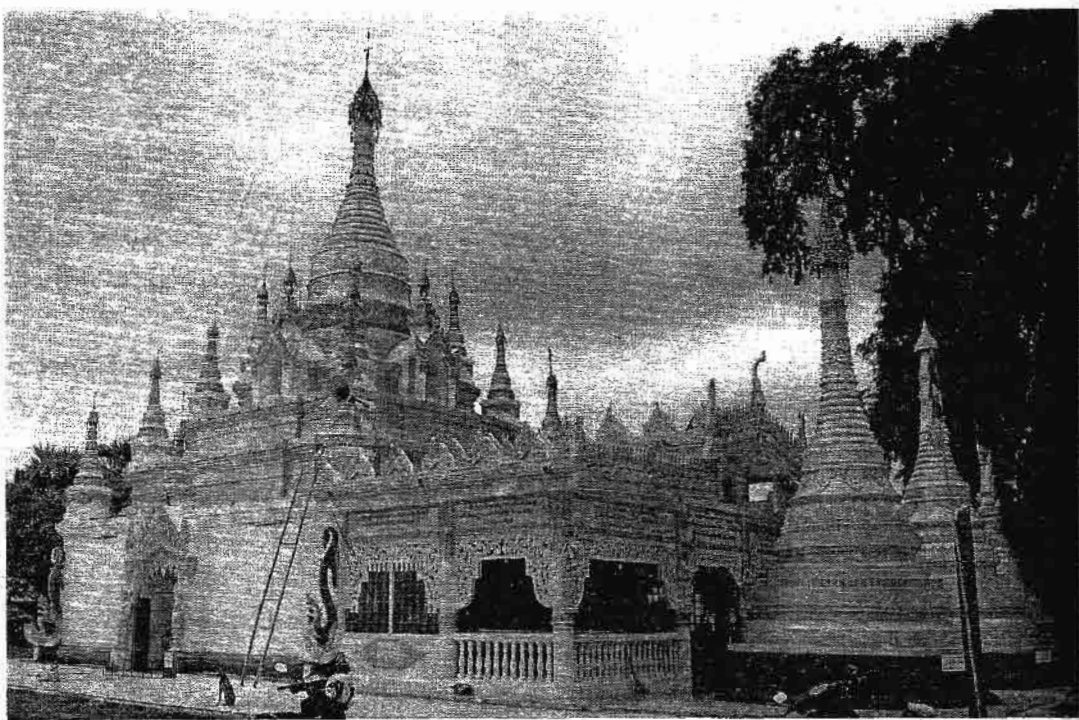

ခွင် ပန်းကန်တစ်လုံးကို သွားယူရန် အိပ်မက်ပေးပြန်သည်။
 သို့သော် ဦးကြာရိုးက သွားမယူဖြစ်ပေ။ နောက်တစ်ည
 သပ်၍ အိပ်မက်ပေးပြန်သည်။ ထိုသို့ နှစ်ညတိုင်တိုင် အိပ်
 ဆက်ပေးသဖြင့် သွားကြည့်ရာ ဘုရားအနီးတွင် ခပ်စုတ်စုတ်
 ပန်းကန်ပြားအပဲ့ကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်မပါတပါနှင့် ယူလာခဲ့
 သည်။ ပစ္စည်းကောင်းမဟုတ်၍လည်း သိပ်အလေးမထား
 ခဲ့။ ရွှေမြဲပေကျနေသည်များကို ပြောင်စင်အောင် ဆေးကြော
 ဦး အိပ်မှာ ကြောင်စာခွက်အဖြစ် အသုံးပြုထားလိုက်သည်။
 အံ့ဩစွာ ဖြစ်ရသည်မှာ ကြောင်စာခွက်ထဲရှိ ထမင်း
 မှာသည် လျော့မသွားဘဲ ပြည့်မောက်နေသည်ကို တွေ့
 မြင်နေရသည်။ ထိုကြောင့် ဦးကြာရိုးက အကြံရ၍ ဇနီးဖြစ်
 သူ့အား ထိုကြောင်စာခွက်ကို စင်ကြယ်အောင် ဆေးခိုင်းပြီး
 ဆေးပြားအနည်းငယ်ကို ထည့်ထားလိုက်သည်။
 နောက်တစ်နေ့တွင် ဒဂါးပြား(ရွှေဒဂါးနှင့် ငွေဒဂါး)
 မှာသည် ဖရေတွက်နိုင်အောင် ပန်းကန်ပြားထဲတွင် ရှိနေ
 သည်ကို တွေ့မြင်ကြရသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဦးကြာရိုးသည်
 သူ့ဘာသာရပ် ရောက်ခဲ့ပြီး မူလက အဓိဋ္ဌာန်ရှိခဲ့သည့်အတိုင်း
 ဆေးတော်နှင့် ဗုဒ္ဓသာသနာကဆိုင်ရာ အဆောက်အအုံ
 မှာတို့ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၇၁ ခုနှစ်၊ ဆရာတော် ဦးအာဒိစ္စ
 သတ်ထက်တွင် “ဗျိုင်းအင်း ဆုတောင်းပြည့် စေတီတော်”
 ၏ အရှေ့မုခ်ဦး၌ ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူသော ရွှေဆင်းတု
 သို့မဟုတ်တော်၏ ချက်တော်မှ အလိုအလျောက် သပိတ်တစ်လုံး

ခန့်ပမာဏရှိသော ရေများ ထွက်တော်မူခဲ့သည်။ ထိုရေများ
 ကို ဆရာတော်က လူအများအား ခွဲဝေပေးခဲ့သည်။
 မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၃၇ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လဆန်း ၂ ရက်၊
 တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဆုတောင်းပြည့်ဘုရား၏ ညာလက်ရုံးမှ
 ရွှေများ အလိုအလျောက်ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် ဧည့်ပရိသတ်
 များ လာရောက်ဖူးမြော်ကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် လက်ျာ
 ဘက် လက်ညှိုးတော်မှ စ၍ ရွှေရောင်များ အလိုလို ဝင်း
 လက်ပေါ်ထွန်းလာပြန်သည်။
 ဗျိုင်းအင်းရွာ၏ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော် ဦးတေဇနိယ
 သည် ညဉ့်အချိန် ကျိန်းစက်တော်မူနေစဉ် လင်းယုန်ငှက်
 တစ်ကောင်သည် ကျောင်း၏ အရှေ့ဝှောင်ထောင့်မှ
 အနောက်မြောက်ထောင့်သို့ ပျံသန်းသွားသည်ကို ကျောင်း၏
 ဝေယျာဝစ္စ ဆောင်ရွက်သူ ဦးဟန်(ဆရာတော်၏ အစ်မဖြစ်
 သူ ဖြစ်လှသော ခင်ပွန်း)မှ မြင်တွေ့လိုက်ကြောင်း နံနက်
 မိုးလင်းသောအခါ၌ ဆရာတော်ကို လျှောက်တင်သည်။
 ဆရာတော်သည်လည်း ဘုရားရှင်ရုပ်ပွားတော်ကို ဖူး
 မြော်ရန်လာသောအခါ ယခင်က အင်္ဂတေတစ်ဝက်၊ ရွှေ
 တစ်ဝက်ဖြစ်နေသော ရုပ်ပွားတော်တွင် ကိုယ်လုံးတော်ပြည့်
 ရွှေများ ဝင်းထိန်နေသည်ကို ဖူးတွေ့ မြင်ခဲ့ရသည်။
 ထိုသတင်းပျံ့နှံ့သွားသဖြင့် ဗျိုင်းအင်း ကျေးရွာသူ/
 ရွာသားများပါမက၊ ရပ်ဝေးရပ်နီးမှ လူပရိသတ်များပါ လာ
 ရောက်ဖူးမြော်ကြသည်။ နေ့စဉ် လူပေါင်း ငါးရာမှ တစ်ထောင်
 ဝန်းကျင်ခန့်အထိ လာရောက် ဖူးမြော်ကြသဖြင့် အလှူငွေ

မှာ နေ့စဉ် ကျပ်တစ်သောင်းကျော်ခန့် ရရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ ပို၍ထူးခြားသည်က ခြောက်လက်မခန့်ရှိ မြွေဖြူကြီးတစ်ကောင်သည် လာရောက်ကြသည့် ဘုရားဖူးများကို အန္တရာယ်မပြုဘဲ ခုနစ်ရက်ကြာအထိ ဘုရားကို ကြည့်ညှိ ဖူးမြော်နေကြောင်း သိရှိရသည်။

ဤကဲ့သို့ ထူးခြားဆန်းကြယ်ဖြစ်စဉ်များကို သိရသောအခါ ကျွန်တော်သည် ကြက်သီးမွှေးညင်းများ ထလာအောင် အံ့သြမိသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်ဆန်းများနှင့် ဆက်နွယ်ပြီး အခြားဖြစ်ရပ်ဆန်းများ ရှိမရှိ မေးမြန်းရာ ဂေါပကအဖွဲ့ဝင် ဦးအောင်တင်က...

“ထူးခြားမှုတွေကို ပြောပြပါဆိုရင် အရင်ဆုံး ပိန်းတောရွာက မောင်နမအကြောင်းကို ပြောပြပါမယ်။ နမဖြစ်သူက သူ့ရဲ့သံပရာခင်းကို မောင်ဖြစ်သူအား စောင့်ခိုင်းထားရာက တစ်နေ့တော့ သူ့သံပရာသီးတွေကို ခိုးရောင်းပါတယ်ဆိုပြီး နမဖြစ်သူက မောင်ဖြစ်သူကို စွပ်စွဲပါလေရော။ မောင်ဖြစ်သူက မဟုတ်ကြောင်း၊ မခိုးကြောင်း ငြင်းတာပေါ့ဗျာ။ နောက်ဆုံးတော့ ဒီဗျိုင်းအင်းဘုရားရှေ့ကို ရောက်လာပြီး ကျိန်ဆိုကြတာပေါ့။ မောင်ဖြစ်သူက သူ မခိုးယူကြောင်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ကျိန်ဆိုပေမယ့် အစ်မဖြစ်သူအလှည့်ကျတော့ မဝံ့မရဲဖြစ်နေတယ်လေ။ ကျွန်တော်က အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး

မကျိန်ဆိုဖို့ သုံးကြိမ် သုံးခါ တားခဲ့ပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် တားမရခဲ့ဘူး။ တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ကျိန်ဆိုရင်း မေ့ပြောသတိလစ်ပြီး စကားမပြောနိုင်တော့တဲ့ အဖြစ်နဲ့ ကြုံသွားရ ရာတယ်”

ဟု ပြောပြပါသည်။

“နောက်တစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်ဗျ”

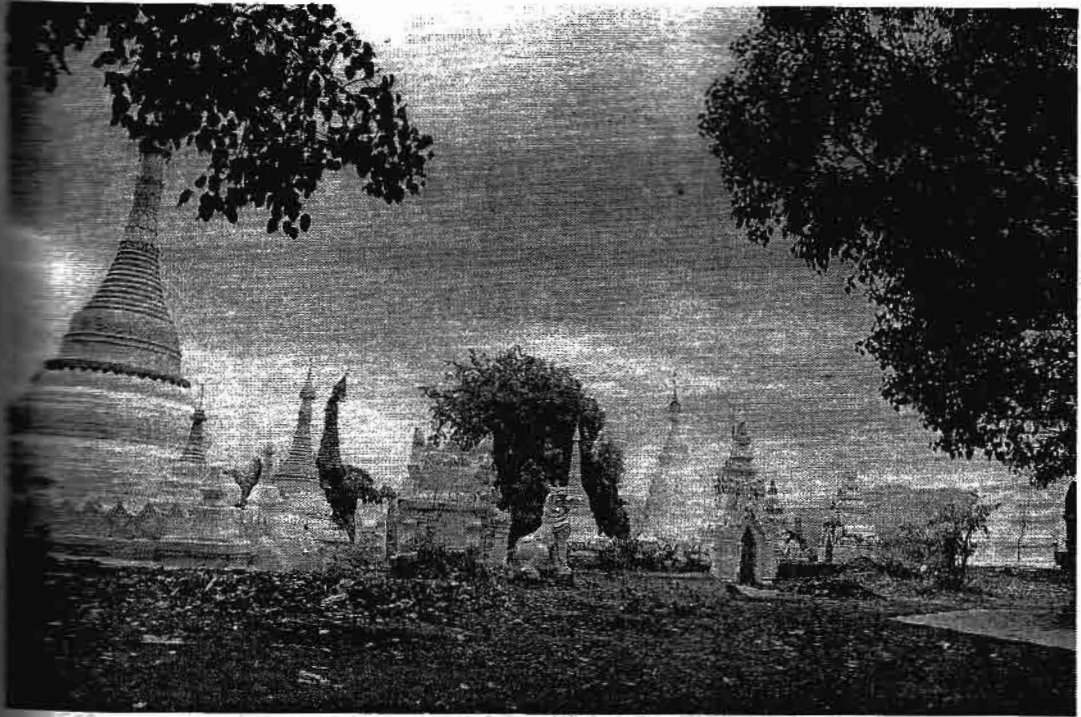
ဟု ဆိုပြီး ဦးအောင်တင်မှ နောက်တစ်ခုကို ပြောပြဖို့ စကားစလိုက်ပြန်ပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဗျိုင်းအင်းရွာသား ဦး-----က မယားငယ်ထားတာကို မယားကြီးက သိသွားတော့ စကားတွေ များကြတာပေါ့။ အဲဒါနဲ့ ဒီဗျိုင်းအင်းဘုရားမှာပဲ လာရောက် ကျိန်ဆိုကြပြန်တယ်။ ဖောက်ပြန်မှားယွင်းတဲ့ ယောက်ျားမှာ နောက်တော့ တစ်ကိုယ်လုံးတွင် သဖန်းသီးလို အဖုအထစ်တွေ ပေါ်လာပြီး ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့သွားရာတယ်။ သူတို့ရဲ့ သားအငယ်ကလည်း အလိုလိုနေရင်ဝဲဘက် မျက်လုံးကွယ်သွားရာတယ်”

“တော်တော် အံ့သြစရာကောင်းသလို၊ ကြောက်စရာလည်း ကောင်းတယ်နော်”

ဟု သူ့စကားအဆုံးမှာ ကျွန်တော်က ဝင်ပြောလိုက်ရာ သူကပင် ဆက်လက်၍...

“ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ ဆရာကြီးရဲ့ ယပ်ကုန်းမြို့က

အမျိုးသမီးတစ်ဦးက သူ့ငွေ သိန်းတစ်ရာပျောက်တဲ့ ကိစ္စနဲ့
 သက်ပြီး သူ့ယောက်မကို စွပ်စွဲတယ်လေ။ ယောက်မ
 ငြင်းတာပေါ့။ အဲဒါနဲ့ ငွေပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးက မြင်းလှည်း
 နှစ်ထောင်းငါးရာပေးတားပြီး ယောက်မကိုပါ ခေါ်လာခဲ့
 သယ် ဘုရားမှာ သစ္စာတောင် မဆိုရသေးပါဘူး။ မြင်းလှည်း
 သောင်းထဲကို ရောက်လို့ ရပ်လိုက်တာနဲ့ ဒီဗျိုင်းအင်း
 ကုန်တော့ သစ္စာမဆိုပါရစေနဲ့။ ရဲစခန်းမှာပဲ အမှုဖွင့်ချင်
 နဲ့ သူ ခိုးမိပါတယ်လို့ ယောက်မဖြစ်သူက ဝန်ခံသွားရတဲ့
 အဖြစ်တွေ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်”

လို့ ပြောပြပါသည်။
 ဤဖြစ်ရပ်ဆန်းများကို ကြားသိရသောအခါ အံ့သြ
 နှိုးနှိုးနှင့်အတူ တွေးမိတွေးရာ တွေးလိုက်သည်က “ဒီဗျိုင်း
 ဆင်ဘုရားကြီးမှာ မြင်အပ်၊ မမြင်အပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ၊
 နှစ်ထူးများ စောင့်ရှောက်မှု ရှိနေကြ၍များလား” ဟူ၍
 ဖြစ်ပါသည်။
 ဤဗျိုင်းအင်း ဆုတောင်းပြည့် ရှေးဟောင်း သမိုင်းဝင်
 သုတေသန သွားရောက်ဖူးမြော်လိုပါလျှင် နေပြည်တော်
 သစ်တောမြို့နယ် အရှေ့မြောက်အရပ် နဝင်း ချောင်းတံတားကို
 ခြေတံ့ ဆက်သွားလျှင် ဗျိုင်းအင်းကြီးကို တွေ့ရမည်ဖြစ်
 သည်။ ဗျိုင်းအင်း ကန်ပေါင်ရိုးမှ ဆက်သွားသော် ဗျိုင်းအင်း
 နှစ်ထူး ဖြတ်ကျော်လျက်၊ ရွာ၏ မြောက်ဘက်ရှိ ရှေးဟောင်း

- သမိုင်းဝင် ဗျိုင်းအင်းဘုရားဝင်းရှိ -
- (၁) ဆုတောင်းပြည့် ဗျိုင်းအင်းဘုရားကြီး
 - (၂) မဟာမြတ်ပုနိဘုရားကြီး
 - (၃) အလောင်းမင်းတရားကြီး ဦးအောင်ဇေယျ တည်ထားခဲ့သော ငါးမျက်နှာဘုရား
 - (၄) ဆုတောင်းရ ဘုရား
 - (၅) မောင်းထောင်းဘုရား
 - (၆) ရဟန္တာသိမ်တော်တို့နှင့် အခြားသော စေတီငယ်များကို ကြည့်ညှိဖူးတွေ့နိုင်မည်ဖြစ်ပါကြောင်း ကုသိုလ်စိတ်နှင့် ရေးသားတင်ပြလိုက်ပါသည်။

□

www.burmeseclassic.com

အုတ်ဖိုဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သစ္စာတန်ခိုး

ရဲရဲထွန်း (ဟင်္သာတ)

သာသနာတော်တွင် နေမင်းကဲ့သို့ ထင်လင်း
တောက်ပခဲ့သော ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးမှာ ဇွဲရ နိကာယ
အာဇိကဗြူကာ ပထမ သာသနာပိုင် အုတ်ဖိုဆရာတော်ဘုရား
ကြီးပင်ဖြစ်သည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် နောက်ပါ တပည့်
များနှင့်အတူ သက္ကရာဇ် ၁၂၄၉ ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလဆန်း
၂ရက်နေ့တွင် သီဟိုဠ်ကျွန်း(သီရိလင်္ကာ)သို့ ကြွတော်မူစဉ်
က ဖြစ်သည်။

သီဟိုဠ်ကျွန်းသို့ ရောက်ရှိပြီးနောက် တပေါင်းလဆန်း
နေ့တွင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွယ်တော်ကို ပူးမြော်ခွင့် ရရှိခဲ့သည်။
ထိုနေ့တွင် စွယ်တော်ထိန်း အမတ်ကြီးနှင့် နာယက ဆရာ
တော်ကြီးများ စွယ်တော်ကြွတ်ကို ထုတ်ယူ၍ အပြင်ကြွတ်
ကြီးကို ဖွင့်ပြီးလျှင် အတွင်းကြွတ်ကို ဖွင့်နေဆဲအခါ၌ အုတ်
ဆရာတော်ကြီးသည် လက်ဝဲအောက် မြတ်စွယ်တော်ကို
ထုတ်ယူပြီး ဦးခေါင်းထက်၌ ထားရှိ ပူဇော်တော်မူသည်။
ထိုနိမိတ်၌ စွယ်တော်မြတ်မှ တစ်ခဲနက်သော ရောင်ခြည်
ထွက်တော်မူပါသည်။

အုတ်ဖိုဆရာတော်ကြီးသည် စွယ်တော်ပွားတစ်ဆူထု
သဖြင့် ၎င်းစွယ်တော်ပွားကို သီဟိုဠ် မြတ်စွယ်တော်နှင့်အတူ
ပြန်မချင်း ထားလိုကြောင်း အခွင့်တောင်းရာ ခွင့်ပြု
ခြင်းနှင့် ရက်နှစ်ဆယ်ခန့် အတူကိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူခဲ့
သည်။

ထို့နောက် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လည်ကြွခါနီးတွင် စွယ်
တော်ဂေါပကအဖွဲ့အား အုတ်ဖိုဆရာတော်ကြီးက စွယ်တော်
မိမိထက်ဖြင့် မကိုင်ဘဲ မိမိပင့်လျှောက်၍ မိမိထံသို့
အလျှောက် ကြွရောက်လာအောင် အောက်ပါ သစ္စာ
ချက်ကို စွယ်တော် ဂေါပကအဖွဲ့၏ သဘောတူ ခွင့်ပြု
ချက်ဖြင့် ပြုတော်မူခဲ့ပါသည်။

(၁) အကျွန်ုပ်သည် ဤသီဟိုဠ်ကျွန်းသို့ စွယ်တော်
တော် ၁၅ရက် သင်္ဘောခရီးဖြင့် လာရာ၌ ကာယဒီဗဟုလ
တို့ထံသို့ အများကြီးစား၊ အများကြီး သောက်မဟုတ်ဘဲ
ဘုရားပတ်လုံး ဆွမ်းသုံးလှတ်နှင့် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း
သောက်သာ သောက်၍ နေထိုင် မှုတစ်ခုပါသည်။ ဤအတိုင်း
ဖြစ်စေ၊ ဤသစ္စာကြောင့် အကျွန်ုပ်လက်သို့ စွယ်တော်မြတ်
ကြွပါစေသတည်း။

(၂) အကျွန်ုပ်သည် ယခု အသက် (၇၀) သိက္ခာ
တော် (၅၀)ပါ ရှိပါပြီ။ ကျူးလွန်လိုသော ဝိတိက္ကမ စေတနာ
မရှိဘဲ ခုခွါနု ခုခွဲက သိက္ခာပုဒ်တစ်ပါးမျှကိုလည်း မလွန်
ဘဲ ဤသစ္စာကြောင့် စွယ်တော်မြတ်သည် ကျွန်ုပ်
ထံသို့ ကြွပါစေသတည်း။

(၃) အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားအပ်
တရားတော်ကို မကွယ်မဂုဏ် မထိန်မချန်ဘဲ အသက်
ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်စေကာမူ မကြောက်မရွံ့မှဘဲ ဟောပြောပါ၏။
ဤသစ္စာကြောင့် ကျွန်ုပ်လက်သို့ စွယ်တော်မြတ်သည် ကြွပါ
စေသတည်း။

ဆရာတော်သည် ဤကဲ့သို့ သစ္စာပြု လျှောက်ထား

လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆရာတော်ကြီး၏ လက်တော်
သို့ စွယ်တော်တစ်ဆူ ကြွရောက်တော်မူနေသည်ကို မြင်တွေ့
ကြရသည်။

အုတ်ဖိုဆရာတော်ကြီး သစ္စာဆို၍ ပင့်ဆောင်ခဲ့သော
မြတ်စွယ်တော်သည် မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၄၉ ခုနှစ်မှ စ၍
ယနေ့တိုင် ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ လက်ပံတန်းမြို့နယ်၊ ဇီးဖြူ
ကုန်းရွာမ၌ ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူလျက် ရှိပါသည်။

ဤသစ္စာကမ္ဘာတွင် ဂေါတမ ဘုရားရှင်၏ စွယ်တော်
နှစ်ဆူမှာ ယနေ့ တရုတ်ပြည်နှင့် သီရိလင်္ကာနိုင်ငံတို့၌သာ
အထင်အရှားရှိနေပါသည်။ အဆိုပါ စွယ်တော်မြတ်နှစ်ဆူ
မှာ စွယ်တော်စစ်၊ စွယ်တော်မုန်များဖြစ်ကြောင်း ဗုဒ္ဓဘာသာ
ဝင်အားလုံးတို့က လက်ခံ ယုံကြည်ကြသည်။ ယုံကြည်နိုင်
လောက်အောင်လည်း အထောက်အထားများက ခိုင်လုံပြီး
တန်ခိုးတော်အနန္တနှင့် ပြည့်စုံပါသည်။

အကျွန်ုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင်အပေါင်းတို့
သည် အုတ်ဖိုဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သစ္စာစကားကို
အလေးအနက်ထား ယုံကြည်ကိုးစားကြရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ရှေးဆရာတော်ကြီးများသည် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ဝိနည်း
တော်အတိုင်း ကျင့်ကြံ၍ ရဟန်းအလုပ်ကို အားထုတ်ကြီး
ပမ်းကြသူများဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာတော်ကြီးများ၏
နှုတ်မြွက်သစ္စာစကားသည် မိုးကြိုးသွားကဲ့သို့ ထက်မြက်
မှန်ကန်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ အုတ်ဖိုဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ သစ္စာဖြင့်
ဗုဒ္ဓစွယ်တော်ပွားတစ်ဆူသည် ဆရာတော်ကြီး၏ လက်တော်
သို့ ကြွရောက်လာသော ထိုစဉ်က အဖြစ်အပျက်ကို ရေးသား
တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

ဂန္ထီရ ဆန်း : ကြယ်

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက်

၂၀၁၆-နိုဝင်ဘာလ

အောင်အတိတ် အောင်နိမိတ်

ကံကြမ္မာဟောစာတမ်း

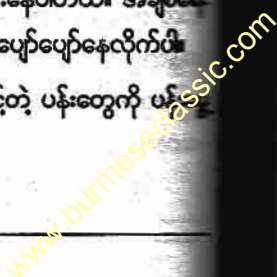
သက်နှင်းဆွေပုပ္ပါး

➤ တနင်္ဂနွေသားသမီးများ

ဒီလကတော့ မေတ္တာရောင်ပြန်ရိုက်ခတ်မှုကို သိလိသာသာ ခံစားရမယ့်အချိန်ပါ။ ငွေအထူးဝင်မယ်။ ပေးကမ်းလှူဒါန်းနိုင်မယ်။ အလုပ်လည်း အဆင်ပြေမယ်။ အိမ်တွင်းရေးလည်း သာယာနေမယ်။ စိတ်တိုစရာကြုံလာရင်လည်း ကိုယ်ကလေး လျှော့လိုက်ပါ။ ယောက်ျားလျှာ၊ မိန်းမလျှာတွေကို သတိထား ဆက်ဆံပြောဆိုပါ။ အစစ ကောင်းနေပါတယ်။ အချစ်အဆင်ပြေမယ်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ ပြုနိုင်မယ်။ အားလုံး အဆင်ပြေ တိုးတက်မယ်လဲပါ။ ပျော်ပျော်နေလိုက်ပါ။

ယတြာ။ ။ နေအိမ်ဘုရားကျောင်းဆောင်မှာ စပယ်ပန်း၊ ရွှေပန်း စသည်ဖြင့် အလျဉ်းသင့်တဲ့ ပန်းတွေကို မွန်ယာခင်းပြီး ပူဇော်ပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၂၊ ၇)ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

> **အနုထာသားသမီးများ**

ဒီလထဲမှာ သင်က အဖြူဆိုရင် ကျန်တဲ့ လူတွေက အမည်းလို့ ပြောပြီး ဆန့်ကျင်ကြလိမ့်မယ်။ ဒါတွေက အရေးမပါလှပါဘူး။ ခံယူချက်အမြင်လေးတွေ နည်းနည်းလွဲနေကြတာပါ။ ဒီအချိန်မှာ ဘာမှ အတိုက်အခံ မရှိဘဲ စိတ်ကို လျော့ချထားလိုက်ပါ။ လုပ်လက်စအလုပ်တွေ မပြီးမပြတ်ဖြစ်နေမယ်။ ဒီလထဲမှာ ငွေဝင်ပြီး အဖတ် ဖတ်နေတတ်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငွေအဆင်ပြေမယ်။ ကံညံ့နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လွဲချော်မှုလေးတွေ ဖြစ်နေတာပါ။ အနုထာနှင့် လိုက်လျောညီထွေ နေလိုက်တာနဲ့ အစစ အဆင်ပြေလာပါလိမ့်မယ်။

ထီးနီ (၁၀)လက်ကို စနေထောင့်မှာ လျှော့ပြီး စိတ်ပါလက်ပါ ဘုရားဝတ်ပြုလိုက်ပါ။ အထူးအခက်အခဲ တစ်ခုခုရှိရင် ၄က်(၁၂)ကောင်လွှတ်ပါ။

ထိတ်စမ်းရန်။ ။ (၇ | ၀)ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

> **အဝါသားသမီးများ**

ဒီလထဲမှာ စိတ်ဖိစီးစရာတချို့ ကြုံတတ်တယ်။ အရာအားလုံးအတွက် ရတနာသုံးပါးကို ပုံအပ်ပြီး ဆည်းကပ် နေထိုင်လိုက်ပါ။ သင့်ကို တစ်ဖက်သတ် စွပ်စွဲပုတ်ခတ်ပြောဆိုတာတွေ ကြုံရင်လည်း စိတ်ရှည်ပေးလိုက်ပါ။ အစားအစာ မသောက်တတ်တယ်။ စကားများတတ်တယ်။ အနေအထိုင်၊ အပြောအဆို၊ အစားသောက်တွေ ဆင်ခြင်ပါ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ငွေကြေး မဝင်ပြေမယ်။ သူတစ်ပါးက ကိုယ့်ကို မကောင်းမြင်နေတယ်ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုး သင့်စိတ်ထဲက အလိုလို ထင်ယောင် ထင်မှားဖြစ်နေတတ်တယ်။

ဘုရားတစ်ဆူမှာ ရွှေဆိုင် (၈)ခုတိတိ ကပ်လျှပ်ပါ။ ပြီးရင် ခေါင်းလောင်းထိုးပြီး အမျှပေးဝေပါ။ ထိတ်စမ်းရန်။ ။ (၂ | ၄)ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

> **ရခွဟူးသားသမီးများ**

ကျက်သရေမကံလာအပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ အချိန်ကောင်းဆုံး ရက်တွေပါ။ ဟိုအရင်က ဆုံးရှုံးထားတာတွေ ပြန်လည် ရရှိနိုင်တတ်ချိန်ပေါ့။ ဟိုအရင်က အမြင်မကြည်လင်တဲ့သူတွေကလည်း သင့်ကို ပြန်ပြီး ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဆက်ဆံလာလိမ့် မယ်။ ဒီလထဲမှာ ရွှေလည်း ဝင်တတ်သလို၊ ဝင်ငွေလည်း ပိုကောင်းမယ် ရက်တွေပါ။ ကောင်းမြတ်တဲ့ ခရီးတိုလေးတွေ သွားဖြစ်တတ်တယ်။ ဂုဏ်သိက္ခာတိုးတက် မြင့်မားမယ်။ ဒီလကနေ စပြီး နှစ်လအတွင်း စီးပွားတက်မယ်လို့ တစ်ထစ်ချ ဆတ်ယူထားပေတော့။

မြေပုံတစ်ခုခုကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း မြွေအပေါင်းကို မေတ္တာပို့သပေးပါ။ အခက်အခဲရှိရင် အုန်းသီးအခွံချွတ်တစ်လုံးကို ရေမျောလိုက်ပါ။

ထိတ်စမ်းရန်။ ။ (၄ | ၆)ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

> **ကြာသပတေးသားသမီးများ**

ဒီလက ဘာပဲလုပ်လုပ် နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ ပြောဆိုလုပ်ကိုင်မှ အဆင်ပြေတတ်ချိန်ပါ။ သွားနာတတ်တယ်။ သွေးအားနည်း ထာတ်တယ်။ ငွေဝင် လာဘ်ရွှင်မယ်။ ဒီလထဲမှာ သင့်ကို တမင်မြှောက်ပင့်ပြောဆိုမယ် လူတချို့နဲ့ တွေ့ရတတ်တယ်။ ငှက်ရူးအရုပ်အတွေးတချို့လည်း ကြုံတတ်တယ်။ အလုပ်ကိစ္စ အဆင်ပြေမယ်။ အချစ်ရေးသာယာမယ်။ မိသားစုကိစ္စတွေ အိုကေ ဖိုပြည်နေမယ်။ ဘာအခက်အခဲရှိရှိ အားလုံး ပြေလည်သွားမယ်ဆိုတာ မမှိတ်မသန် ယုံကြည်ထားလိုက်ပေတော့။

ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးမှာ မေတ္တာသုတ် ပရိတ်တော်ကို ရွတ်ပြီးမှ အိပ်ပါ။

ထိတ်စမ်းရန်။ ။ (၁ | ၇) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

ဒီလထဲမှာ အနေအထားအပြောင်းအလဲတချို့ ကြုံဖူးပါ။ ကောင်းတဲ့ အပြောင်းအလဲတွေပါ။ ရပ်ဝေးသတင်းကောင်းကြားရတတ်တယ်။ စိတ်ဆွေဟောင်းနဲ့လည်း ပြန်ဆုံတတ်တယ်။ တိုးတက်မှုတွေ ကြုံဖူးပါ။ ဒီနေ့က စပြီး ၂၄ရက်အတွင်း ငွေများစွာဝင်ဖို့ ရှိတယ်။ အစစ ကံကောင်းနေပါတယ်။ အချစ်ရေးမှာတော့ သင်ကိုယ်တိုင်က လှေနှစ်ဖက်နင်းနေမိတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ရေး သာယာမယ်။ အလုပ်တိုးတက်မယ်။ တာဝန်နှစ်ခုတွဲယူထားရတတ်ချိန်ပါ။ မျက်နှာပွင့်ပြီး လာဘ်ခွင့်နေချိန်ပါ။

ယတြာ။ ။ လှပတဲ့ ပန်းလေးနှစ်ပွင့်ကို ဖန်ခွက်နဲ့ ထည့်ပြီး ဘုရားကျောင်းဆောင်မှာ လှူဒါန်းပူဇော်ထားလိုက်ပါ။ ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၁ ၊ ၄)ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

➤ စနေသားသမီးများ

ဒီလထဲမှာ ယခင်ကထက် ပိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ဓွေးပါ။ မျက်စိအောင့်တတ်တယ်။ ငွေအခက်အခဲနည်းနည်းကြုံဖူးပါ။ ဒါပေမယ့် မုချ ပြေလည်သွားမယ်။ စိတ်ကို ပေါ့ပေါ့ပါးပါးထားပြီး အစစအရာရာ ယခင်ကထက် စိတ်ရှည် သည်းခံသင့်တဲ့အချိန်။ မိသားစုထဲမှာ ကြည့်နူးစရာ သတင်းကောင်းတစ်ခု ကြားရတတ်တယ်။ ဒီလထဲမှာ အကြီးအကဲက ငြိငြင်တာ၊ ခင်မင်သူတစ်ယောက်နဲ့ အဆင်မပြေတာမျိုးလည်း ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အားလုံး ပြန်ပြီးအဆင်ပြေသွားမှာပါ။

ယတြာ။ ။ ဘုရားမှာ ပန်းအဖြူ (၅)ပွင့်လှူပြီး ပဋ္ဌာန်းအကျဉ်းကို (၁၀)ခေါက် ပူဇော်ပါ။ ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၅ ၊ ၇)ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

➤ ရာဟုသားသမီးများ

ဒီလပိုင်းမှာ ဘာသာရေးကို နည်းနည်းဖိလုပ်ပေး။ ထူးခြားမယ့်အချိန်။ အိပ်မက်ထူးတွေ မက်မယ်။ ငွေအထူးဝင်မယ်။ အိပ်ခန်းကို သန့်ရှင်းနေအောင် ရှင်းထားပေးပါ။ ကိုယ် စိတ်မပါတဲ့ အလုပ်တချို့ကို လက်စသတ်ပစ်လိုက်ပါ။ ပြီးတော့ အရေးမကြီးတဲ့ ကိစ္စလေးတွေနဲ့ စကားများတာ၊ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်တာမျိုးတွေ အထူးဆင်ခြင်ပေးပါ။ ကံဇာတာကောင်းနေချိန်ပါ။ အစစ အဆင်ပြေမယ်။ တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူကို သွားပြီး ဖူးဖြစ်တတ်ချိန်ပါ။ ကျကျနန ဖူးလိုက်ပါ။ ကံဇာတာ မြင့်မားလာပါလိမ့်မယ်။

ယတြာ။ ။ ဒီရက်ထဲမှာ ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို စိတ်ပါသလောက် ကျကျနန ပုတီးစိပ်ပါ။ ဘုရားမှာ ကံ့ထော်ညွန့်တွေ ဝေနေအောင် လှူလိုက်ပါ။ ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၂ ၊ ၀)ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

အားလုံးသတ္တဝါ ချမ်းသာပါစေ . . .
သက်နှင်းဆွေ ပုဖြိုး

(ဖုန်း ၀၉ ၇၃၀ ၂၅၈၇၀ ၊ ၀၉ ၇၉၇၉၃၄၇၀၀)

www.burmeseclassic.com

အကြားအမြင်ရစေသော ဂါထာတော်

ဆရာ နေလင်းအောင်(တွံတေး)

စာရေးသူတို့ အညာဒေသဖြစ်တဲ့ မကွေးတိုင်းဒေသကြီး ပြည်နယ်၊ ငါးကြောင့်ကုန်းကျေးရွာသူ/ ကျေးရွာသားတို့သည် အသီးအနှံများ ရိတ်သိမ်းပြီးလို့ တောင်ယာကိစ္စများ ပြီးသည်ဆိုလျှင် အိမ်များ မိုးရန်အတွက် သမန်းပင်တို့ကို ခုတ်၍ သက်ကယ်များ ပြုလုပ်ကြသည်။

တစ်နေ့သောအခါတွင် စာရေးသူတို့ သားအဖ သုံးယောက် ကန်နစ်ကြီး ခွေးဟောင်ဘက်သို့ သွားရောက်ပြီး အိမ်မိုးရန်အတွက် သမန်းများ ခုတ်ပြီးအပြန်တွင် အိမ်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် အစ်ကို ခင်မောင်လှတို့ သားအဖနှစ်ယောက်သည် တညည်းညည်း တညူညူ နှင့် တုံးလုံးလဲနေကြတော့သည်။

ဤသို့ဖြင့် စာရေးသူသည် တောထဲက ပြန်လာမှ အခုလို ဖြစ်ရသည်မှာ သိပ်တော့ ရိုးမည်မထင်ဟု တွေးကာ နှုတ်ပြောပိုင်းတွင် ရှိသော ပယောဂကု ဆရာကြီးအား သွားရောက်ပင့်ပါသည်။

ထိုဆရာကြီးက သူ့အိမ်ပေါ်သို့ တက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း မင်းရဲ့ အဖေနဲ့ အစ်ကိုဟာ တောထဲမှာ သမန်းတင်လာတဲ့ လှည်းကို ရပ်ပြီးနားတဲ့ နေရာမှာ အပေါ့

သွားလာခဲ့ကြတယ်။ အဲဒါ မကျေနပ်လို့ လုပ်လွှတ်လိုက်တာ” ဟု ပြောပါသည်။

စာရေးသူက “အဲဒါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဆရာ” လို့ မေးတော့ ဆရာကြီးက “လွယ်ပါတယ်ကွာ” ဟု ပြောပြီး ဘုရားစင်ပေါ်က ရေမန်းလေးကို ယူပေးပါသည်။ “အဲဒီရေမန်းလေးကို တိုက်လိုက်နား ပျောက်သွားပါလိမ့်” ဟုလည်း ပြောပါသည်။

ဒီလိုနဲ့ စာရေးသူသည် အိမ်ရောက်တော့ အဖေနဲ့ အစ်ကိုကို ရေမန်းတိုက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခံစားနေရသော ရောဂါတို့သည် ပိန်းကြာရွက်ပေါ် ရေမတင်သကဲ့သို့ ချက်ချင်းလက်ငင်း ပျောက်ကင်းသွားတော့သည်။

ကောင်းသွားတော့ အဖေနဲ့ အစ်ကိုတို့ကို မေးကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ငါ့သားရေ၊ အဖေက သစ်ပင်အောက်မှာ အပေါ့သွားတယ်။ မင်းအစ်ကိုက ဘေးနားမှာ အပေါ့သွားတယ်။ ဆရာက ဘာပြောလိုက်လို့လဲ”

“ဆရာကြီးက အခုလို အပေါ့သွားလို့ ဖြစ်တာတဲ့ အဖေရေ၊ တော်သေးတယ်။ ပယောဂ ဆရာကြီးရှိနေလို့”

ဆရာကြီးက မှာလိုက်သေးတယ်။ ဘယ်နေရာမှာမဆို နေရာ တိုင်းမှာ အပေါ့အလေးစွန့်ရင် သတိထားပြီး သွားရတယ်လို့ ပြောလိုက်သေးတယ်”

ဒီလိုနှင့် စာရေးသူလည်း သုံးလေးနှစ်လောက်ရှိတော့ ဆရာကြီးထံ သွားရောက်ပြီး ဂန္တိရအကြောင်းလေးတွေကို မေးရင်းနှင့် အဖေနဲ့ အစ်ကိုကြီးတို့ သားအဖအကြောင်း ကို ပြောပြပြီး...

“အဲဒီလိုဖြစ်တာ ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်ပါသည်။ ဆရာကြီးက...

“မင်းသိချင်ရင် ပြောရမှာပေါ့ကွာ။ ငါ့ရဲ့ ဆရာက ပုပ္ဖိုး ကကွ။ တစ်နေ့မှာ ငါက ပုပ္ဖိုးကို သွားရင်း လမ်းဘေးက တဲကလေးနားကို ရောက်တော့ နားဖို့ လှမ်းကြည့်နေတုန်း တဲကလေးထဲက အသက်ကြီး အဘိုးကြီးတစ်ဦးက လှမ်းခေါ် တယ်။ တဲကလေးထဲလည်းရောက်ရော မင်းကို ငါစောင့် နေတာ ကြာပြီ။ အကြားအမြင်ပညာလေး သင်ပေးစရာရှိလို့ ငါ့မှာ အချိန်မရဘူး။ ရော့... ဒီဂါထာလေးကို ရအောင် ကျက်ပြီးရင် အဓိတ္တန်နဲ့ တစ်သောင်းပြည့်အောင်ရွတ်။ ဒီလို

ဆိုရင် မင်း အကြားအမြင်ရပြီမှတ်လို့ ပြောပြီး အဲဒီတဲကလေး ထဲက ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ငါလည်း အဓိတ္တန်ပြု တော့ အကြားအမြင်တွေ ရလာတယ်ဆိုပါတော့ကွာ။ ဒါ ဂါထာလေးက စိန္တာမထီဂါထာလို့ ခေါ်တယ်ကွဲ့။ လိုက်နာ ထား။

စိန္တာမထီ ရတနာနိ၊ ဗုဒ္ဓံ ဗုဒ္ဓရတနာနံ၊
ကရံ ကရတိ သရထံ၊ ဒိပ္ပမေဝ သမိဇ္ဈတု၊
စိန္တာမထီ ရတနာနိ၊ ဓမ္မံ ဓမ္မရတနာနံ၊
ကရံ ကရတိ သရထံ၊ ဒိပ္ပမေဝ သမိဇ္ဈတု၊
စိန္တာမထီ ရတနာနိ၊ သယံ သယရတနာနံ၊
ကရံ ကရတိ သရထံ၊ ဒိပ္ပမေဝ သမိဇ္ဈတု၊
ဤဂါထာလေးကို ပေးသူ ငါ့ကြောင့်ကုန်းရွာမှ ပထမ ဆရာကြီး ဦးကျော်ခင်အား ဂါရဝပြုလျက်...

“ဘာပဲပြောပြော
အိမ်ထောင်ရေးကံကောင်းဖို့ပဲ လိုပါသည်”

ဆရာ နေလင်းအောင် (တွံတေး)

ကောဇဂြိုဟ်အစီးအနင်း
အဟောပညာရှင်နှင့် အင်္ဂပိဇ္ဇာဆန်းပညာဖြင့်
ဟောသည်။

စွမ်းခြံအထူး ညောင်ပိုင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းမကြီး၊ ကန်သာယာလမ်းထိပ်၊ တွံတေးမြို့။ ဖုန်း-၀၉ ၂၅၄၂၆၇၀၃၆၊ ၀၉ ၇၉၆၆၇၅၅၉

ဥသျှောင်ဖျား (လွိုင်လင်)
အမေ့အတွက် ကောင်းမှုနှင့် တောင်းချ

• အယူလွယ်ပြီး အဆပ်ခက်တာ ငွေကြေးမဟုတ်
ဘဲ ကျေးဇူးတရား။

သတာနံ ဒက္ခိထံ ဒဇ္ဇာ၊

ဇုတ္ထေတတ မနဿရံ။

ဇုတ္ထေတတ - ရှေးက ပြုဖူး မြတ်ကျေးဇူးကို၊

အနဿရံ - မတွေ့ကြတော့ပေမယ့် အောက်မေ့

သတိရသည် ရှိသော်၊

သတာနံ - ဘဝနိဂုံး ချုပ်ပျောက်ဆုံးသွားသောသူအား

မိမိ၏ ကျေးဇူးရှင်တို့အား။

ဒုန္နိဿ - ရည်မှန်း၍၊

ဒက္ခိထံ - အလှူခေါ်ကြ မြတ်၏နက်၊

ဒဇ္ဇာ - အရေးတယူ အလေးမှုကာ ပေးလှူရာ၏။

အမေ့အတွက် ကောင်းမှု

အမေ့...

အနိုင်မဲ့တဲ့ အမေ့ရဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေကို သား
အရွယ်ကတည်းက ဆပ်ဖူးချင်နေမိတယ်။ ဒီ
ကြောင့်တွေကို အဖေတို့၊ ဦးလေးတို့နဲ့ နီးစပ်ရာ ဆရာ
တို့က သူ့ကျွမ်းကျင်မှုများကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြ တော့
တတ်တယ်။

သာသနာ့ဘောင်မှာ သင်္ကန်းဝတ်နဲ့နေလို့ ပရိယတ်၊
အိပ်ထုတ်ငန်းတွေလုပ်ပြီး သာသနာပြုနေတာဟာလည်း
သာသနာ့ဆပ်နေတာပါပဲ” တဲ့။

ဒီလိုဆိုရင်တော့ သား ဆပ်ဖူးချင်နေတဲ့ အမေ့ကျေးဇူး
အိမ်မှာသားအရွယ်လောက်ကတည်းက သား ဆပ်ဖူးခွင့်
ရမိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်ကျေးဇူးဦးမလဲနော်။ ဒီ
အထက် ဆပ်ခွင့်ရရှိခဲ့တော့ သား မတင်တိုင်နိုင်သေးဘူးလေ။
ဘုရားဟောတဲ့ တရားဓမ္မတွေ နှ၊ တရားစာအုပ်တွေ
ဆင် ဘာသာရေး စာပေတွေ လေ့လာရင်း အထက်ပါ
အထက်ပုဒ်ကို တွေ့လိုက်ရတယ် အမေ။

အဲဒီအချိန်ကတည်းက စပြီး အမေ့အတွက် ရည်စူး
သား တတ်နိုင်သမျှ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ ပြုပေးခဲ့တယ်
သား ဘာကောင်းမှုကုသိုလ်မျိုးကိုပဲ လုပ်လုပ်ပါ
လေရယ်။ နောက်ဆုံး သားလုပ်နေတဲ့ ပရဟိတလုပ်ငန်း။
ပဟာ၊ စာသင်သားတွေကို စာဝါပို့ချ ဘုရားဝတ်တက်၊
ပုတီးစိပ်၊ တရားထိုင်၊ မေတ္တာပို့ စသည်တို့နဲ့
ပိုင်သန်ရှင်းရေးလုပ်တာကအစ ရသမျှသော ကောင်းမှု

ကုသိုလ်ရဲ့ အဖို့တာကို အမေ့အတွက် အမြဲတမ်း အမျှပေး
ဝေမြဲပါ အမေ။

အမေ မကျွတ်မလွတ်ဖြစ်မှာကို အရမ်းစိုးရိမ်လားဆို
ရင် စိုးရိမ်တာပေါ့ အမေရယ်။ အမေဆုံးတာ နှစ် နှစ်ဆယ်
ကျော်ပြီဆိုပေမယ့် အမေ မကျွတ်မလွတ်ဖြစ်မှာကိုတော့
စိုးရိမ်နေတုန်းပဲ အမေ။ ဒါ အမှန်တရားကို ဝန်ခံတာပါ။
ဘုရားဟောတဲ့ တရားသဘောအရ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝ
မှာ အရေးအကြီးဆုံးသောအချိန်က သူ့ရဲ့ ဘဝကူးမယ့်အချိန်
ပဲတဲ့ အမေ။ အဲဒီ ဘဝကူးခါနီးလေးမှာ ကိုယ့်ရဲ့ နှလုံးသွင်း
က “ယောနိသော မနဿိကာရ” လို့ ဆိုတဲ့ မသင့်မတင့်တဲ့
နှလုံးသွင်းမှုမျိုးများ နှလုံးသွင်းမိရင် အပါယ်နိမိတ်တွေထင်ပြီး
အပါယ်ဘုံကို ရောက်သွားစေနိုင်တယ်တဲ့ အမေ။ အမေ
ဆိုရင် သားသမီးက များလွန်းတဲ့အပြင် သံယောဇဉ်ကလည်း
ကြီးတတ်လွန်းတာ လွန်ရောမဟုတ်လား။ ပြီးတော့ အမေ
ဆုံးတော့လည်း အဖတ်မတင် အသက်မရှင်လိုက်တဲ့ အမေ
နဲ့ သုံးရက်ခြားလောက်မှာပဲ အမေ့နောက်ကို လိုက်ပါ
ဆုံးပါးသွားတဲ့ အမေ့သမီး အထွေးဆုံးလေးကို မီးဖွားခါစ
မီးနေသည်ဘဝနဲ့ မီးတွင်းထဲမှာ ဆုံးတာမဟုတ်လား။ အဲဒါ
လောက်ဆို အမေ့ရဲ့ အမေ့ရဲ့ စိတ်အစဉ်ခံစားမှုနဲ့ နှလုံးသွင်း
မှုကို ခန့်မှန်းမှုကို ခန့်မှန်းလို့ ရတယ်လေ အမေ။

ဘုရားဟောတဲ့ တရားသဘောကို ကြိုတင် နှလုံးသွင်း
ထားရအောင်ဆိုတော့လည်း ဘုရားဟောတဲ့ တရားသဘော
ကို အမေ နားလည်ထားတာ ရှိမှ မရှိတာလေ။ အမေ့မှာ
စာလည်း မတတ်၊ ဘုရား တရားဆိုရင်လည်း မိရိုးဖလာ
ပုဒ်ဘာသာအဆင့်ပဲ ရှိတာလေ။ ဒါတွေဟာ အမေ့အပြစ်
မဟုတ်ပါဘူး။ အမေ့ဘဝအကျိုးပေးနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ စရိုက်
အနေအထား ဘဝပေးအခြေအနေအရ ဖြစ်ရတာလေ။ ဒါ
ကြောင့် အမေ့ဘဝကူးခါနီးတုန်းက အမေ့နှလုံးသွင်း မသင့်
မှာကို သား အရမ်းစိုးရိမ်မိတယ် အမေ။

မြတ်စွာဘုရားက ဟောထားတယ် အမေ။ ဘဝတစ်ပါး
ကူးပြောင်းသွားပြီဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ ကျေးဇူးတရား
တွေကို ဆပ်ချင်တယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ကို ရည်စူး
ရည်မှန်း အလှူအတန်း ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုပြီး အမျှအတန်း
ပေးဝေရမယ်တဲ့။ မိဘတွေတိုင်းဟာ သူတို့ သားသမီးတွေ
အပေါ်မှာ မျှော်လင့်ချက် ငါးချက်ထားကြတယ်တဲ့ အမေ။
အဲဒီ ငါးချက်ထဲမှ နောက်ဆုံးတစ်ချက်က “ပေတာနံ
ကာလိကံတာနံ - ဘဝကူးသန်း တို့ကို မှန်း၍ အမျှအတန်း
ပေးဝေစေလိမ့်မယ်” တဲ့။

အမေလည်း သားတို့အပေါ်မှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ ထားခဲ့မှာပဲလေ။ ဒါကြောင့် အမေ့ရဲ့ ကျေးဇူးကို ဆယ် အမေ့ မျှော်လင့်ချက်ကို ဖြည့်ဆည်းရင်း ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ ပြုလုပ်ဖြစ်ခဲ့တယ်လေ အမေ။

အခု သားရဲ့ လာဘ်လာဘတွေ၊ စာရေးလို့ ရတဲ့ စာမူခတွေ၊ ဓမ္မပူဇာတွေထဲကနေ တမလွန်ရောက်နေတဲ့ အမေ့ကျေးဇူးကို ဆပ်တဲ့အနေနဲ့ အမေ့အတွက် ရည်စူးပြီး ဘုရားထီးတော်တွေ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းအဆောက်အအုံတွေ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း အုတ်တံတိုင်းတွေ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို သွားတဲ့ လမ်းတွေ၊ အုတ်ကန်တွေ၊ ဝါဆိုသင်္ကန်း၊ ဝါဆိုဆွမ်း တွေ၊ ကထိန်သင်္ကန်း၊ ကထိန်ဆွမ်းတွေကို အမြဲတမ်း လှူဒါန်းနေပါတယ် အမေ။

အမေ ရောက်ရာလေရာ ဘုံဘဝ၊ တည်လေရာရာ ဘုံဌာနတွေမှာ အမေ စားသောက်လိုသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ် တွေ၊ ဝတ်ဆင်လိုတဲ့ အဝတ်တန်ဆာတွေ၊ နေထိုင်လိုတဲ့ ဘုံဆောင်နန်း ပြာသာဒ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံအောင်ရယ်၊ သား အတွက်လည်း အမေ့ကျေးဇူးဆပ်ရာရောက်အောင်ရယ်လေ အမေ။ တကယ်လို့ အမေက နဂိုကတည်းက ကောင်းရာ မွန်ရာ လှူပြည်နတ်ရွာကို ရောက်နေရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် (သို့မဟုတ်) သားပြုပြုသမျှ ကောင်းမှုကုသိုလ်တစ်ခုခုကြောင့် အမေ သာဓုအနမောဒနာခေါ်ဆိုနိုင်ပြီး ကျွတ်တမ်းဝင်နေခဲ့ရင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သား ပြုဆဲ ပြုလတ္တံ့သော ကောင်းမှုကုသိုလ်ရဲ့ ကောင်းကျိုးအဖို့ဘာဂကို သား ပြန်ရတာပေါ့ အမေရယ်။ အမေ သာဓုခေါ်ဆိုဖို့ လိုအပ်နေတဲ့ ဘုံဘဝရောက်ရင်လည်း အမေ သာဓုခေါ်နိုင်ပါစေနော် အမေ။

ကုသိုလ်အမျှ... အမျှ... အမျှပါ အမေ။

ဗုဒ္ဓဘာ တရားငါးမျိုး

- * ဗုဒ္ဓါပုဒါ ဗုဒ္ဓဘော-ဘုရားပွင့်တော်မူတဲ့ အခွင့် အခါကောင်းကို ရခဲခြင်း။
- * မနုဿတ္တဘာဝေါ ဗုဒ္ဓဘော-လူ့ဘဝကို ရခဲခြင်း။
- * ပဗ္ဗဇိတဘာဝေါ ဗုဒ္ဓဘော-ရဟန်းအဖြစ်ကို ရခဲခြင်း။
- * ဗုဒ္ဓဘာသဒ္ဓါ သမ္မတ္တိ-သဒ္ဓါတရားရှိဖို့ ခက်ခဲခြင်း။
- * သဒ္ဓမ္မသဝန် အတိဗုဒ္ဓဘာ-သူတော်ကောင်းတရား နာကြားနိုင်ဖို့ ခက်ခဲခြင်း။

အမေ့အတွက် တောင်းဆု

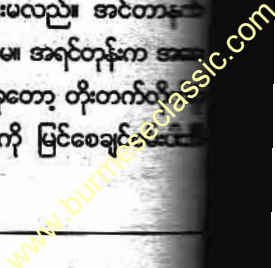
အမေ...

လောကကြီးထဲမှာ အင်မတန်မှ ရခဲတဲ့ အရာငါးခုရှိ တယ်။ အဲဒါကို ဗုဒ္ဓဘာတရားငါးပါးလို့ ခေါ်တယ်။ မြတ်စွာ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဟောထားတော်မူခဲ့တာလေ အမေရဲ့။

အဲဒီ ရခဲခြင်းငါးပါးထဲမှာ သားတို့သားအမိတစ်တွေ အကုန်ရနေတယ်လို့ ပြောရမယ် အမေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ သားတို့တစ်တွေဟာ ကြံ့နိုင်ခဲ့တဲ့ ဘုရားသာသနာ ထွန်းကားနေတဲ့ ခေတ်ကာလမှာ ရခဲတဲ့ လူ့ဘဝကို ရခဲကြ တယ်။ ရခဲတဲ့ ရှင်ရဟန်းဘဝကိုလည်း အမေ့ရဲ့ သားတွေ ရခဲကြတယ်။ ရနေကြတယ်။ သူတော်ကောင်းတရားတွေကို လည်း နာကြားခွင့်ရခဲကြတယ်။ အင်း... ဒီအချက်ကတော့ အမေ့အတွက် အားနည်းတယ်နော်။ မရှိသလောက်ပဲ ပြော ပါတော့ အမေရာ။

အမေ... အခုနောက်ပိုင်း သားသိလာတာ တစ်ခုက က သားတို့ ကျေးလက်တောရွာက ရွာသူရွာသားတွေ ဘိုးတွေ ဘွားတွေ တော်တော်များကလေ။ ဘာသာရေးနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဆိုပေမယ့် တကယ်ကို မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေအဖြစ်နဲ့ပဲ ဘဝတစ်ခုကို အဆုံး သတ်သွားကြတာ များတယ်နော် အမေ။ အမေအပါအဝင်ပဲ ဆိုပါတော့ဗျာ။

ဘာဖြစ်လို့ သားက အဲဒီလိုပြောရတာလဲဆိုတော့ ကိုယ့်တာသာကိုယ် သာသနာအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘာမှ မသိ၊ ဘာမှ နားမလည်ကြလို့ပဲ အမေ။ မသိဘူးဆိုတာ လည်း စာမသင်ခဲ့ကြရဘူးလေ အမေ။ စာမသင်ရတော့ စာမတတ်။ စာမတတ်တော့ ဘယ်လိုသိ၊ ဘယ်လို နားလည် မလဲနော်။ စာမသင်ရဘူး။ စာမတတ်ဘူးဆိုတာကလည်း စာသင်ဖို့ အခွင့်အရေးကမမှ ရှိတာလေ။ တောရွာရဲ့ ဝေဇာ ထုံးစံသဘာဝအရ မနက်လင်းတာနဲ့ ချက်ပြုတ်စားသောက်ပြီး လယ်ထဲ၊ ခြံထဲသွား အလုပ်လုပ်၊ ညနေ ငိုချုပ်မှ ပြန်ရောက် အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း တစ်ခါ ချက်ပြုတ်စားသောက်ပြီး မောမောပန်းပန်းနဲ့ အိပ်ရာဝင်ကြ။ ဒါနဲ့ပဲ သံသရာလည်နေကြ တာ တောရွာရဲ့ သဘာဝမဟုတ်လား။ အရင်တုန်းက တောရွာ နေ လူတန်းစားများအတွက် တီဖို့ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိ၊ ဇွီဇီ ဆိုတာ မမြင်ဘူး။ ဖုန်းဆိုတာ နားမလည်။ အင်တာနက် ဆိုတာ ဝေလာဝေးမဟုတ်လား အမေ။ အရင်တုန်းက အမေ တို့ ခေတ်တုန်းက ပြောတာပါ။ အခုတော့ တိုးတက်လာ ပျား၊ ခေတ်မီလိုက်ပုံများ အမေ့ကို မြင်စေချင်အောင် အမေရယ်။

အမေတို့ ခေတ်တုန်းကဆိုရင် ဘုရားသွား၊ ကျောင်း
 သက်ဆိုပြန်တော့လည်း ဝါတွင်းကာလ လပြည့်၊ လကွယ်
 အခါကြီး ရက်ကြီးတွေလောက်ပဲ သားရေး နာရေးရှိမှ
 နှေးဖြစ်ကြတာလေအောင် အမေ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွား
 သက်တော့လည်း ဘုန်းကြီးဟောတဲ့ တရားဟာ အိမ်ရောက်
 အပူအပင်တွေကြား ပြန်မေ့သွားတော့တာပဲ မဟုတ်
 ကောင်းမှုကုသိုလ်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဒါန၊ သီလ၊
 သမထလောက်ပဲ ရှိကြတာ။ ဒါတောင် တချို့များအတွက်
 အတိုးတရားကို နားမလည်တော့ အကြောင်းတရားကို
 မသိဖြစ်တာလေ။ ကောင်းမှုကုသိုလ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြော
 သမျှ မကောင်းတာများဆိုရင်တော့ အကျိုးတရားကို သိလိ၊
 သိသိ အကြောင်းတရားကတော့ ပြုနေကြတာပဲလေ။
 သိသိနာတရားဆိုတာတော့ ကြားတောင် မကြားဘူးကြတာ
 သူတစ်ယောက်ပဲများများလေ။ အားထုတ်ဖို့ဆိုတာတောင် အိပ်
 မထဲတောင် ရောက်ဖူးကြရဲ့လား မသိဘူးနော် အမေ။

ဆိုတော့ အမေအတွက်က ဘုရားသာသနာနဲ့
 ကြီးကြီး မနပ်လိုက်ဘူးလို့ သားတော့ မြင်တယ် အမေ။
 သည်းစရာကောင်းတဲ့ နောက်တစ်ခုက အခုဆိုရင် အမေ
 ကိုယ်တိုင်က တရားဟော ဓမ္မကထိကတစ်ပါးဖြစ်လို့
 သိတာကာလည့်ပြီး လူတကာကို ဒါနသီလ သမထ
 သိသိနာ တရားတွေ လှိုင်းနေအောင် ဟောပြန်တဲ့အချိန်
 အမေ နာကြားခွင့်မရှိတာပါပဲ အမေ။ ဒါဟာ အမေရဲ့
 အတိတ်ကကြောင့်ပေါ့နော်။ အမေရယ် . . . ဖြစ်လေရာ
 သတိုင်းမှာ ဒီအဖြစ်မျိုး အမေ ထပ်ပြီး မကြုံရပါစေနဲ့လို့
 အမေအတွက် သား တောင်းဆုပြုပါတယ် အမေ။

အမေတစ်ယောက် သံသရာခရီးတစ်လျှောက်မှာ
 သာနာတော် ထွန်းကားတဲ့ အရပ်ဒေသမှာ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ
 ကောင်းဖခင်ရဲ့ သားသမီးဖြစ်ခွင့်ရလို့ ရတနာမြတ်သုံးပါးကို
 ကြည့်ညှိဆည်းကပ်တတ်ပြီး ဝိပဿနာ ကမ္မတ္တန်းတရားကို
 အပြုအမူဖြင့် ဖြစ်ပျက်မှန်း၊ ဖြစ်ပျက်ဆုံးအောင် ကျင့်ကြံ
 ကြိုးပမ်း အားထုတ်နိုင်ကာ၊ နိဗ္ဗာန်လမ်းလျှောက်လှမ်းနိုင်
 သောနော် အမေ။

အမေကိုယ်တိုင် စာပေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမေ့သား
 သမီးတွေကို စာတတ်ပေတတ်ကြီးတွေဖြစ်အောင် မွေးထုတ်
 နိုင်ခဲ့ပေမယ့် အမေကိုယ်တိုင်ကျတော့ ကကြီး၊ ကခွေးကို
 တောင် ဘယ်လိုရေးရမှန်း မသိခဲ့ဘူးနော်။ အမေရယ် . . .
 သာနာတစ်လျှောက်မှာ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုးလည်း အမေ
 သိကြုံရပါစေနဲ့လို့ သား တောင်းဆုပြုပါတယ် အမေ။

စာမတတ်ရင် အကန်းတဲ့ အမေ။ အမေလည်း ကန်းခဲ့တာပဲ
 လေ-နော်။ စာမတတ်တဲ့အတွက် အမေမှာ အနည်းဆုံး
 ဓမ္မအသိ၊ ဓမ္မအမြင်တော့ ကန်းခဲ့တာပဲလေ။ အဲဒါ အထိနာ
 ဆုံးသော နာခြင်းပဲပေါ့ အမေရာ။

အမေ . . . သားသိသလောက်၊ သား မှတ်မိသလောက်
 ပြောရရင် အမေ့ဘဝက အရမ်းသနားဖို့ ကောင်းခဲ့တယ်
 နော်။ အမေ့ဘဝက အရွယ်ရောက်စကတည်းက စလို
 မိဘတွေနဲ့ လယ်ထဲ၊ ခြံထဲဆင်းပြီး အိမ်မှကိစ္စတွေနဲ့ပဲ အချိန်
 ကုန်ခဲ့ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အိမ်ထောင်ရက်သားကျ၊ သားသမီး
 တွေ ထွန်းကား၊ ခေတ်ဆိုး ခေတ်ပျက်ကြီးထဲမှာ လင်အပူ၊
 သားသမီးအပူတွေနဲ့ လောကဓံကို ကြိုကြိုခိုင်ခိုင်အောင်
 အားတင်းရပ်တည်လို့ မျက်ရည်ပင်လယ်ဝေရင်းနဲ့ပဲ ဘဝ
 တစ်ခုကို အဆုံးသတ်လိုက်ရတာနော်။ အမေရယ် . . . ရခဲ့တဲ့
 လူ့ဘဝမှာ အမေ့အတွက် အဓိပ္ပာယ်မရှိသလောက်ပဲနော်။
 အမေ ၄၅နှစ်ဆိုတဲ့ ကာလတိုလေးမှာ အမေ့အတွက်
 ပျော်စရာဆိုတာရော ရှိခဲ့ဖူးရဲ့လား အမေရယ်။

အမေ . . . ဘဝဆက်တိုင်း လူ့ဘဝရဲ့ အနှစ်သာရကို
 သိရှိပြီး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့တဲ့ ဘဝကို တည်ဆောက်နိုင်ပါစေ
 နော်။ အမေမှာ ရှိသမျှ ဝင့်ကြွေးတွေလည်း ဒီဘဝ ဒီမျှနဲ့ပဲ
 ကျေပါစေတော့လို့ အမေ့အတွက် ကောင်းမှုပြုရင်း တောင်း
 ဆုခြွေလျက်ပါ အမေ။

www.burmeseclassic.com

ရွှေဂူနီ ဗုဒ္ဓကိုယ်စားတော်လှူဒါန်းပွဲ

ဣန္ဒာသယမဟိဒ္ဓိစေ

ဗေဒသုတေသီဆရာမျိုး

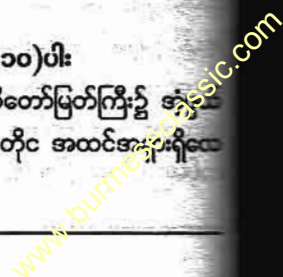
ဘုရားပွဲတော်ဖြစ်ပေါ်ပုံနှင့် ဒုတိယအကြိမ်မွမ်းမံမှု သက္ကရာဇ် (၁၀၀၀)ပြည့်နှစ်၊ ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၅ရက်နေ့တွင် ထီးတော်တင်သည်။ ၁၀၀၁ ခုနှစ်က စ၍ ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၅ရက်နေ့တိုင်း ဘုရားပွဲကျင်းပသည်။ အမရပူရခေတ်၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၁၈၉ခု၊ အင်းဝ ဘကြီးတော်မင်းလက်ထက်တွင် တော်သလင်းလပြည့်ကျော် ၈ရက်၊ စနေနေ့၌ ကျောက်ကာကုန်းကျောင်းဆရာတော် အရှင်နန္ဒမာလာ အမှုပြုသော ဆရာတော်များနှင့် ကျောက်ကာသူကြီး ဦးနေမျိုး၊ နယ်အဝှမ်းရှိ ဥပသကာများ စုရုံး၍ အုတ်ဖို (၃၀)ကျော်ဖြင့် ရွှေဂူနီစေတီတော်ကို ဉာဏ်တော် ဆင်ပွားမွမ်းမံကြသည်။

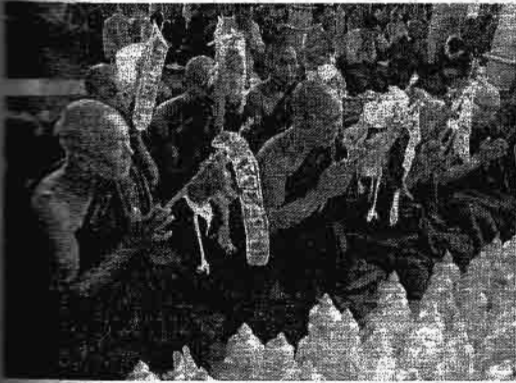
ဘကြီးတော်မင်းလက်ထက်၌ ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၁ရက်နေ့မှ ငါးရက်ဈေးပွဲတော်ကျင်းပခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက်

ဘုရားဖူးပရိသတ် များပြားလာသည်ဖြစ်၍ ဘုရားပွဲတော် သုံးရက်တိုး၍ ယနေ့ခေတ်တွင် ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၈ရက်နေ့အထိ ကျောက်ကာ ရွှေဂူနီဘုရားပွဲတော်အဖြစ် နိုင်ငံတော်မှ သတ်မှတ်ပေးပါသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ “သိကြားညွန့် အာသောကစေတီ ဌာပနာနှင့် ရွှေဂူနီစေတီတော်”ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ “ကျောက်ကာ လှည်းခရီးစခန်း ဆုတောင်းပြည့် တန်ခိုးကြီး ရွှေဂူနီစေတီတော်”ဟူ၍ လည်းကောင်း တိုင်းသို့ ပြည်သို့ ထင်ရှားတော်မူခဲ့ပါသည်။

အံ့ဖွယ်တော်(၁၀)ပါး

ကျောက်ကာ ရွှေဂူနီစေတီတော်မြတ်ကြီး၌ အံ့ဖွယ်တော်(၁၀)ပါးဟူ၍ အောက်ပါအတိုင်း အထင်အမှားရှိလေသည်။

၂။ များစွာသော စေတီတို့နှင့်မတူ၊ တမူ ထူးခြားလျက် မြောက်သို့ တူရူ မျက်နှာမူသော ရွှေဂူနှစ်ဆင့်ဖြင့် တင့်တယ် ထူးခြားခြင်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။

၃။ သာလွန်မင်းတရား မှူးမတ်များတို့ ဘုရားဖူးမြော် ပူဇော် ရန် ရောက်ရှိလာကြသောအခါ ရတနာပြောင်မွန် ဆင်တော်အလိုအလျောက်တုပ်ပ ပူဇော်ခြင်း အံ့ဖွယ် တစ်ပါး။

၄။ လှိုဏ်ဂူတော်အတွင်း၌ အင်းအိုင်၊ ခါးလှည့်၊ လက်ဖွဲ့ ဆေးဝါး၊ ဂါထာ၊ မန္တရားများကို သိဒ္ဓိတင်၍ လည်း ကောင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်၍ လည်းကောင်း၊ တန်ခိုး ဣန္ဒြိ သိဒ္ဓိပေါက်အောင် မြင်ခြင်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။

၅။ ဘုရားဖူးသူ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆွမ်း၊ ဆီမီး၊ သစ်သီး အဖျော်နံ့သာအမွှေးအထုံ ပူဇော်လှူဒါန်းသူတို့ နေ့စဉ် မစဲ အမြဲ နိဗ္ဗဒ္ဓဝတ်ရှိခြင်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။

၆။ ရာထူးဌာနန္တရ စည်းစိမ်ဥစ္စာရတနာဟူသော အကြောင်း ကြောင့် လည်းကောင်း၊ မင်းပြစ်မင်းဒဏ် ဘေးအန္တရာယ် အသွယ်သွယ်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် လည်း ကောင်း၊ စေတီတော်ထံမှောက် လာရောက်ဖူးမြော်၍ ဆုတောင်းပတ္တနာပြုပါက လိုအပ်သောဆု ပြည့်ဝစေ နိုင်ခြင်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။

၇။ ဓာတ်တော် မွေတော် ကိန်းဝပ် စံပျော်သဖြင့် ပူဇော်ရခြင်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။

၈။ ရွှေဂူနီ ရုပ်ပွားတော်မြတ်သည် ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူကြ သူများ၏ သဒ္ဓါစွမ်းအားကြောင့် ရွှေတုံးရွှေခဲကြီးဖြစ်ခြင်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။

၉။ စေတီတော်ရှေ့ အဓိဋ္ဌာန် ကျောက်တုံးကို ချီမ၍ သစ္စာ ပြုသော် စေတီတော်တန်ခိုးကြောင့် အကျိုးအကြောင်း ကောင်းဆိုးကိစ္စအဝဝကို တိကျစွာ သိရှိခြင်း အံ့ဖွယ် တစ်ပါး။

၁၀။ ရွှေဂူနီစေတီတော်နှင့် ရွှေဂူနီရုပ်ပွားတော်မြတ်မှ ရောင် ခြည်တော်လွှတ်ခြင်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။

(၁-၆-၂၀၁၃)ခု၊ ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၈ရက်နေ့တွင် စေတီတော်၊ ထီးတော်ပါသို့ ၃၇မိနစ်ကြာ ရောင်ခြည်တော် ကွန်မြူခြင်းနှင့် (၃၁-၅-၂၀၁၃)ခု၊ ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၇ရက်နေ့က ရုပ်ပွားတော် ဦးခေါင်းပျက်နာစာရှေ့တစ်ဝိုက် တွင် အဖြူရောင် ဆင်စွယ်သဏ္ဍာန် ရောင်ခြည်တော် အလင်းတန်း ကွန်မြူခြင်း။)

သိကြားမင်း ညွှန်ပြအပ်သော အသောကစေတီကို အခြေတည်၍ ရွှေဂူနီစေတီ ဖြစ်ပေါ်လာရခြင်း အံ့ဖွယ် တစ်ပါး။

မုံရွာမြို့၏ ပဋ္ဌာန်းဆက် တောင်ကြီးမြို့

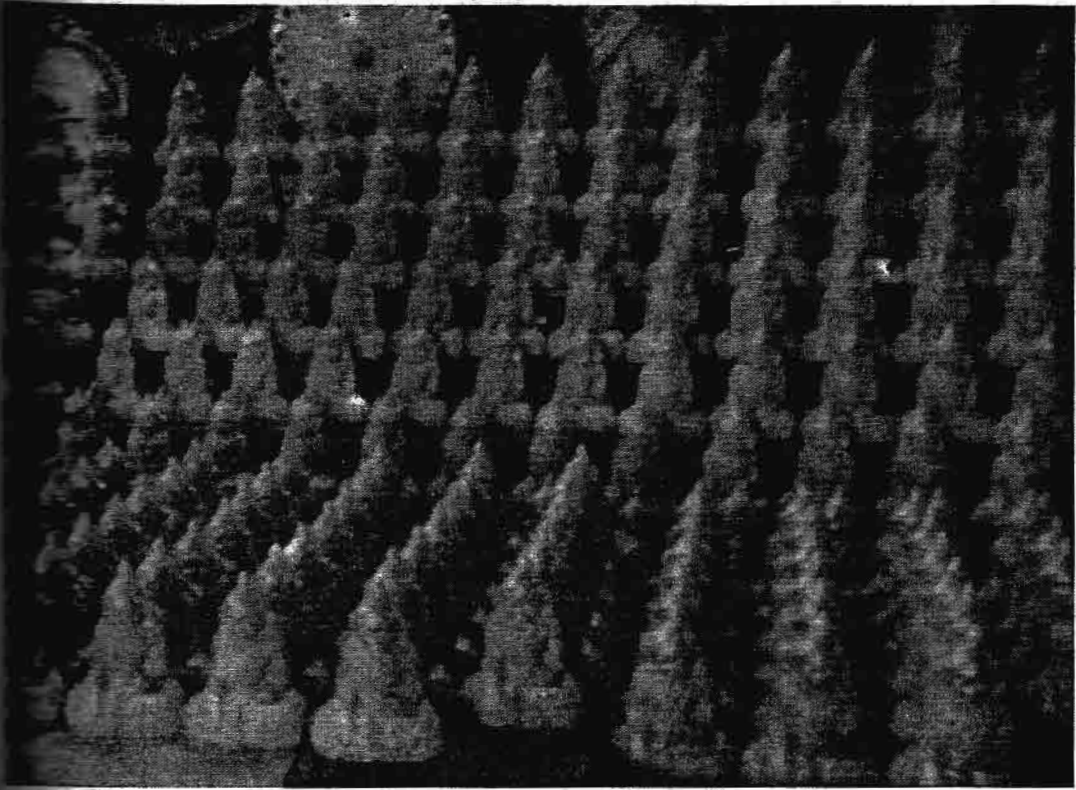
၁၉၉၀ခုနှစ်က တောင်ကြီးမြို့သို့ ကိုညီညီ ရောက်ခါ စတွင် စားဝတ်နေရေးအခက်အခဲဖြင့် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရပါသည်။ ထိုစဉ်က နေအိမ်တွင် ဆင်းတုတော်သေးသေးလေးတစ်ဆူသာ ပူဇော်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် အင်းလေးဒေသရှိ သာလေးတောင်ကျောင်းဆရာတော်သည် ကိုညီညီ၏ အိမ်သို့ ကြွရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ဆရာတော်သည် ကိုညီညီ၏ အိမ်မှ ဘုရားစင်ကို ကြည့်၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။ ကျောင်းတော်သို့ ပြန်၍ ဆင်းတုတော်ကြီးတစ်ဆူကို ပင့်ဆောင်လာပြီးလျှင် အိမ်တွင် ပူဇော်ခွင့်ပြုခဲ့ပါသည်။ ကိုညီညီသည် ဝမ်းသာလွန်းအားကြီး၍ ဆရာတော်ကြီးအား မည်သို့ ပြန်လျှောက်ရမုန်း မသိအောင် ကျေးဇူးတင်ကာ ပီတိမျက်ရည် စီးဆင်းခဲ့ရပါသည်။ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီးကပ်လှူတိုင်း ဆရာတော်ကို သတိရပြီး ဆရာတော် ကျန်းမာချမ်းသာစေကြောင်း အခါခါ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုမှ စီးပွားရေး ပြေလည်စ ပြုလာသောအခါ မုံရွာသို့ ပွဲရုံလုပ်ငန်းကိစ္စဖြင့် တစ်လ သုံးခေါက် ရောက်ရှိခဲ့ရပါသည်။ ရောက်ရှိတိုင်းလည်း မုံရွာမြို့မှ (၁၄)မိုင်ဝေးကွာသော ကျောက်ကာရွှေဂူနီဘုရားသို့ နေ့စဉ် သွားရောက်ဖူးမြော်ဆုတောင်း ပူဇော်၍ ရွှေသင်္ကန်းဆက်ကပ်လှူဒါန်းဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကိုညီညီ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ တဖြည်းဖြည်း တိုးတက် အောင်မြင်လာခဲ့ပါသည်။ ဤသို့ ရွှေဂူနီဘုရားကို ကြည်ညိုပူဇော်ရင်းနှင့် ကိုညီညီ၏ စိတ်ထဲတွင် သဒ္ဓါတရားတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။ သူသည် ဤဘုရားကို ပူဇော်ရင်း ဆုတောင်းပြည့်ဝကာ၊ အဖက်ဖက်မှ တိုးတက် အောင်မြင်ခဲ့ရပါသည်။ ယခင်က သူ၏ အိမ်သို့ သာလေးတောင်ဆရာတော်ကြီး ဘုရားလှူဒါန်းစဉ်က ခံစားခဲ့ရပေသော ဝမ်းသာပီတိမျိုးကို အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က ဘုရားရုပ်ပွားဆင်းတုတော် မရှိသေးသောသူများကို မျှဝေခံစားစေလိုသော စိတ်ရင်းစေတနာ ဆန္ဒတစ်ရပ် ရင်တွင်းမှာ ပေါက်ဖွားလာခဲ့ရပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ၁၉၉၉ ခုနှစ်မှ စတင်၍ တစ်နှစ်လျှင် ရွှေဂူနီကိုယ်စားတော်(၁၅)ဆူမှ အဆူ(၃၀) အထိ မုံရွာမြို့မှ ပင့်ဆောင်၍ တောင်ကြီးမြို့တွင် ပြန်လည်လှူဒါန်းဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

မေတ္တာရှိရာ မေတ္တာထား
ကိုညီညီသည် ဘုရားဆင်းတုတော် မရှိသော ခုနှစ်

ရက်သားသမီးများအပေါ်၌ မေတ္တာ စေတနာထားရှိ၍ မည်သည့်အကျိုးအမြတ်ကိုမျှ မမျှော်ကိုးဘဲ ရွှေဂူနီဗုဒ္ဓကိုယ်စားတော်များကို လှူဒါန်းခဲ့ပေရာ ကိုညီညီအတွက်

မေတ္တာရောင်ပြန့်များကို ပြန်လည်ခံစားခဲ့ရပါလေတော့သည်။
 မေတ္တာရောင်ပြန့်အဖြစ် မအေးအေးနဲ့ ဟူသော
 ဇနီးလှကလေး၏ မေတ္တာကို ပိုင်ဆိုင် ရရှိခဲ့ပြီးလျှင်
 ကန်ရေရပ်၊ သံလွင်လမ်းတွင် ရှမ်းတံခွန်
 အဝေးပြေးယာဉ်များကို ပိုင်ဆိုင် ပေသော
 ရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ဦးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိ
 ဖူးပါသည်။

ဒုတိယ မေတ္တာရောင်ပြန့်အဖြစ် တောင်ကြီးမြို့ ချမ်းမြ
 နင်းရပ်၊ နဂါးပွက်ကျောင်းဆရာတော် ဦးတေဇဝန္တ
 ရှင် အခမဲ့ နာမူကူညီရေးနှင့် အခမဲ့ ကုသိုလ်ဖြစ်
 တည်ထောင်သူ၊ အင်းသားလူမှုရေးအသင်း၏ ဦးစီး
 နာယက ဆရာတော်) အား ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ခွင့်
 ဖြစ်လေသည်။ သက္ကရာဇ် ၂၀၁၁ ခုနှစ်မှ
 နဂါးပွက်ကျောင်းဆရာတော်ကြီး ဦးတေဇဝန္တမှ
 နယ်နယ်အတွင်းရှိ တိုင်းရင်းသား ညီအစ်ကို မောင်နှမ
 ဘာသာမကျ၊ လူမျိုးမရွေး ဘာသာမရွေး ရွှေဂူနီဘုရားအပေါ်
 ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်လိုသူတို့အတွက် ကြီးမား
 မဟာကရုဏာမေတ္တာတော်ကို အရင်းခံလျက် နှစ်စဉ်

ရွှေဂူနီ ဗုဒ္ဓကိုယ်စားတော်အဆူ(၁၀၀)စီကို မ.တည်လှူဒါန်း
 ပါဝင်ခဲ့ပေရာ၊ ဘုရားလှူဒါန်းပွဲကို ထိုအချိန်မှစ၍ နဂါးပွက်
 ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်ကျောင်းဝိုင်းအတွင်း၌ နှစ်စဉ် မေလ
 ဖြစ်သော ကဆုန်လပြည့်(ဗုဒ္ဓနေ့)ရောက်ရှိတိုင်း ကြီးကျယ်
 သော အခမ်းအနားကြီးဖြင့် ကြွရောက်လာသော ညည်ပရိ
 သတ်အပေါင်းကို အကျွေးအမွေးဖြင့် ညည်ခံကာ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား
 တော်များကို အနေကတတင်၍ လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။

ထိုမှ စတင်၍ ၂၀၁၁ခုနှစ်၊ ပထမအကြိမ်တွင် အဆူ
 (၁၅၀)၊ ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဒုတိယအကြိမ်တွင် အဆူ(၂၅၀)၊
 ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ တတိယအကြိမ်တွင် (၆၆၈)ဆူဖြစ်ပြီးလျှင်
 ၂၀၁၄ခုနှစ်၊ စတုတ္ထအကြိမ်မြောက်နှင့် ၂၀၁၅ခုနှစ်၊ ပဉ္စမ
 အကြိမ်မြောက်တို့တွင် နဂါးပွက်ကျောင်းဆရာတော်နှင့်
 ကိုညီညီတို့ ဦးဆောင်၍ ခုနစ်ရက်သားသမီးများ လှူဒါန်းခဲ့
 သောကြောင့် အဆူ(၉၁၀)စီကို လှူဒါန်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဖိတ်စာကလေးတစ်စောင်

စာရေးသူသည် ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ပိုင်းနှင့် စပ်လျဉ်း
 သော ဘာသာရေးဆောင်းပါးများကို မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်အသီး

သီရိမင်းဆန်တို့ စာစပ်လိုက်သည့် စဉ်ဆက်မပြတ် ဖော်ပြ တင်ဆက်ပေးလျက်ရှိပေရာ တောင်ကြီးမြို့သို့ ရောက်ရှိ ချိန်တွင် နဂါးပွက်ကျောင်းဆရာတော်ကြီးမှ ဆဋ္ဌမအကြိမ် မြောက် ပုံရွာမြို့ ကျောက်ကာ ရွှေဂူနီ ဆုတောင်းပြည့် ကိုယ်စားတော် ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်အဆူ(၁၆၀၀)အား လှူဒါန်းပူဇော်ပွဲသို့ တက်ရောက် သတင်းရယူပါရန် ဖိတ်စာ တစ်စောင်ပေးအပ်၍ မိန့်ကြားလာခဲ့ပါသည်။ ဖိတ်စာပါ အကြောင်းအရာတွင် -

“အနန္တော အနန္တငါးပါး ဦးထိပ်ထားလျက် တောင်ကြီး မြို့၊ ချမ်းမြသာစည်ရပ်၊ နဂါးပွက် ပရိယတ္တိစာသင်တိုက် ဦးစီးပဓာန နာယက ဆရာတော် ဦးတေဇဝန္တ၏ ဩဝါဒကို ခံယူ၍ အင်းသားလူမျိုးများ ဦးစီးကျင်းပသော ဆရာတော် ဦးတေဇဝန္တ ဦးညီညီ+ဒေါ်အေးအေးနွဲ့ (ရှမ်းတံခွန်ဂိတ်) မိသားစုနှင့် ခုနစ်ရက်သားသမီးအလှူရှင်များမှ စုပေါင်း လှူဒါန်းသော ကျောက်ကာ ရွှေဂူနီ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရား ဆင်းတုတော်အဆူ (၁၆၀၀)အား စတုတ္ထအကြိမ်မြောက် အနေကဇာတင် အခမ်းအနားပူဇော်ခြင်း၊ ဆင်းတုတော်အဆူ (၂၀၀)အား မဲဖောက်လှူဒါန်းခြင်းနှင့် ကျေးလက်ဒေသများ အား ဆင်းတုတော်အဆူ(၁၄၀၀)အား ပို့ဆောင်လှူဒါန်းမည် ဖြစ်ပါသည်” ဟူ၍ ရှိပါသည်။

(၁၇-၅-၂၀၁၆) နဂါးပွက်ကျောင်းမှ မြို့လယ် မွှာရုံသို့ ပင့်ဆောင်ခြင်း

ကျောင်းဝင်းခန်းမ အလယ်ဘုရားခန်းတွင် သီတင်းသုံး စံပယ်တော်မူသော မဟာမြတ်မုနိကြေးဆင်းတုတော်ကြီးမှာ ရွှေသင်္ကန်းတော်များဖြင့် လက်ရာမြောက်လှစွာသော နောက်ခံ ရွှေပလ္လင်တော်ပေါ်တွင် တင်တယ်သော ဣန္ဒြေကို ဆောင် တော်မူပါသည်။ မဟာမြတ်မုနိရုပ်ပွားတော်ကြီး၏ ခြေရင်း ဝယ် ရွှေဂူနီကိုယ်စားတော် ရုပ်ပွားတော်ကာလေးများ သီတင်း သုံးလျက် ရှိပေသည်။ ပလ္လင်တော်၏ ရှေ့နှင့် လက်ဝဲ လက်ယာဘက်ရှိ သံယာစင်ပေါ်ဝယ် လှူဒါန်းအပူဇော်ခံမည့် ရွှေဂူနီကိုယ်စားတော်များကို ညီညီညာညာ စီရီလျက် ခေတ္တ အပူဇော်ခံ သီတင်းသုံးတော်မူစေပါသည်။ ဗုဒ္ဓကိုယ်စားတော် များ၏ နောက်တွင် ရှင်သီဝလီနှင့် ရှင်သာနု ရဟန္တာမထေရ် မြတ်နစ်ပါး ခြံရံစောင့်ရှောက်လျက် ရှိပါသည်။

နေ့လယ်ပိုင်းကတည်းက ဗုဒ္ဓကိုယ်စားတော်များကို ပင့်ဆောင်မည့် မော်တော်ယာဉ်များပေါ်သို့ တင်ဆောင်ခြင်း၊ ယာဉ်များ၏ အမိုးထက်တွင် ရာမေတ်ကွက်များ ကာရံ၍

ဗုဒ္ဓကိုယ်စားတော်များ စံမြန်းရန် ယာယီ ဂန္ဓကုဋ်ဆောင်မှာ တပ်ဆင်ခြင်း၊ ဗုဒ္ဓကိုယ်စားတော်များကို သယ်ဆောင်မည့် ဝေါယာဉ်တော်များကို ပြင်ဆင်ခြင်း၊ မြို့လယ် မွှာရုံသို့ ကြွချီမည့် လမ်းကြောင်းများကို ရွေးချယ်ခြင်း အစရှိသည် တို့ကို အင်းတိုင်းရင်းသားများ ညီညာ တက်ကြွစွာဖြင့် တစ်တပ်တစ်အား စုပေါင်းဆောင်ရွက်လျက်ရှိကြပါသည်။

ညနေ ၄နာရီ ၁၀မိနစ်အချိန်တွင် နဂါးပွက်ကျောင်း တောင်ဘက် မုခ်ဦးပေါက်မှ ဘုရားကားများ စတင်ထွက်နှု ဩပါသည်။ ပထမအုပ်စုတွင် ရှေ့ပြေး အလံကိုင်အဖွဲ့မှ ရုပ်ပွားတော် ငါးဆူ စတင်ကြွချီတော်မူကြပါသည်။ ဒုတိယ အုပ်စုတွင် ဝတ်အဖွဲ့မှ ကားငါးစီးဖြင့် ရွတ်ဖတ် သုံးအဖွဲ့မှ

မှလည်း မော်တော်ယာဉ်လမ်းကြောင်းပိတ်ဆို့မှု မရှိစေရန် လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းကို တာဝန်ယူ ရှင်းလင်းလျက် ရှိကြပါသည်။ သို့သော် မော်တော်ယာဉ်တန်းများက ရပ်တန့်၍ ဗုဒ္ဓကိုယ်စားတော်များကို ဦးတိုက်ပူဇော်ကြပါသည်။

ထိုမှအထက် ဗိုလ်ချုပ်လမ်းသို့ ပတ်တက်ရာ တံတားထိပ်သို့အရောက်တွင် ရပ်ကွက်သူ၊ ရပ်ကွက်သားများနှင့် ဈေးသူဈေးသားများ ပူးပေါင်း၍ စတုဇီသာ အအေးဒါနပြင်ကြိုဆို ဧည့်ဝတ်ပြုကြပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် မြို့လယ် သာသနာ့ဗိမ္မာန်သို့ ညနေ ၅နာရီ ၃၅မိနစ်တွင် ရောက်ရှိကြပါသည်။ မော်တော်ယာဉ်နှင့် ဝေါယာဉ်များပေါ်မှ ဗုဒ္ဓကိုယ်စားတော်များကို မြို့လယ် သာသနာ့ဗိမ္မာန် ဓမ္မာရုံဘုရားခန်းသို့ လက်ဆင့်ကမ်း ပင့်ဆောင် ပူဇော်ကြပါသည်။ ဤအခမ်းအနားသည် ညနေ(၆:၃၀)နာရီတွင် ပြီးဆုံးပါသည်။

(၁၈-၅-၂၀၁၆) မှ (၂၁-၅-၂၀၁၆)ထိ

နေ့စဉ် နံနက် ၇နာရီနှင့် ညနေ ၇နာရီတို့တွင် မြို့လယ် ဓမ္မာရုံ၌ ရွှေဂူနီ ဗုဒ္ဓကိုယ်စားတော်များကို သံဃာတော် အရှင်သူမြတ်တို့မှ အနေကတတ်လှူ ပူဇော်တော်မူကြပါသည်။ ထို့နောက် အတုလမာရဇိန် ရုပ်ပွားတော်ကြီးနှင့် ရွှေဂူနီရုပ်ပွားတော်များကို အမွှေးနံ့သာရည်များ ဖျန်းပက်ပူဇော်ခြင်း၊ ငါးပါးသီလနှင့် မေတ္တာသုတ် ချီးမြှင့်ခြင်းများကို ဆောင်ရွက်တော်မူကြပါသည်။ ကျန်အချိန်များတွင် အလှည့်ကျ ဝတ်အသင်းများမှ ဓမ္မစကြာရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကြပါသည်။ မြို့လယ် ဓမ္မာရုံဘုရားခန်းအတွင်းရှိသော အတုလ မာရဇိန် ဆုတောင်းပြည့် မြတ်စွာဘုရားရုပ်ပွားတော်ကြီးထံတော်တွင် ရွှေဂူနီကိုယ်စားတော်များကို ငါးရက်တိုင်တိုင် ရင်ငွေတော် ခိုလှုံစေခဲ့ပါသည်။ ဤရက်ပိုင်းအတွင်း နဂါးပွက်ကျောင်းအတွင်း၌လည်း ဝတ်အဖွဲ့အသီးသီးမှ အသံမစ် ပဋ္ဌာန်းပူဇော်ပွဲနှင့် ဓမ္မစကြာပူဇော်ပွဲတို့ကို ငါးရက်တိုင်တိုင် ကျင်းပပြုလုပ်ပါသည်။

(၂၂-၅-၂၀၁၆) မြို့လယ် ဓမ္မာရုံမှ

နဂါးပွက်ကျောင်းသို့ ပြန်လည်ပင့်ဆောင်ခြင်း

နေ့လယ် ၃နာရီ ၃၀မိနစ်တွင် နဂါးပွက်ကျောင်းမှာ ဘုရားပင့်ရန် ထွက်ခွာလာကြပါသည်။ ၄နာရီ ၁၀မိနစ်တွင် မြို့လယ် ဓမ္မာရုံသို့ ရောက်ရှိကြပါသည်။ ဗုဒ္ဓကိုယ်စားတော်များကို ပြန်လည်ပင့်ဆောင်၍ နဂါးပွက်ကျောင်းသို့ ၆နာရီတွင် ပြန်လည်ရောက်ရှိလေသောအခါ အစားအပူတ် အလှူ

တံတားပိတ်ဆို့ကြပါသည်။ တတိယတွင် အလှူရှင်ကားများ စုဝေးသည်။ စတုတ္ထအုပ်စုတွင် ရပ်ကွက် (၅)ရပ်ကွက်မှ သူများ ပင့်ဆောင်လာကြပါသည်။ ပဉ္စမအုပ်စုမှ ရိုးရာအစဉ်ပိုင်းဖြစ်ပါသည်။ တီးမှုတ် ကခုန်လျက် ပျော်ရွှင်စွာ ချီတက်လာကြပါသည်။ ဆဋ္ဌမအုပ်စုတွင် ရပ်ကွက်(၃)ရပ်ကွက်မှ လူငယ်များ ပင့်ဆောင်လာကြပါသည်။ သတ္တမအုပ်စုမှ အိုးစည်အဖွဲ့ ဖြစ်ပါသည်။ အဋ္ဌမအုပ်စုတွင် ရပ်ကွက်(၁)ရပ်ကွက်မှ ရှစ်ရပ်ကွက်မှ လူငယ်များ ဗုဒ္ဓကိုယ်စားတော်များကို ပင့်ဆောင်လာကြပါသည်။ နဝမအုပ်စုမှာ အိုးစည်အဖွဲ့ဖြစ်ပါသည်။ ဒဿမအုပ်စုတွင် ဗုဒ္ဓကိုယ်စားတော်များကို မော်တော်ယာဉ် ကိုးစီးဖြင့် ပင့်ဆောင်လာကြပါသည်။ ဧကသမအုပ်စုမှာ အရန်ကား (၆)စီးဖြစ်ပါသည်။ နောက်ဆုံးအဿမအုပ်စု စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးအဖွဲ့ ဖြစ်ပါသည်။ သာသနာ့ကြီးအနောက် မြို့ပတ်လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဘုရားပင့်ဆောင်သောအုပ်စု (၁၂)စုဖြင့် တစ်စည်တစ်တန်းကြီး ဖွဲ့စည်း၍ မဆုံးနိုင်လောက်အောင် စည်းကားသိုက်မြိုက်လျက် ချီတက်သည်။ လမ်းဘေး ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်နှင့် လူနေအိမ်များအတွင်းမှလည်း ဗုဒ္ဓကိုယ်စားတော်များကို ဖူးမြော်ပူဇော် ကြိုဆိုသူများဖြင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်လျက် ရှိပါသည်။ ကြက်ခြေနီအဖွဲ့၊ မီးသတ်အဖွဲ့၊ ယာဉ်ထိန်းအဖွဲ့တို့

အခန်းများ ရိုးရာ စားသိုင်းအက၊ ခြင်းအလှဆတ်ခြင်း၊ ကိန္နရီ ကိန္နရာအကများ အစရှိသဖြင့် စည်စည်ကားကား မြိုင်မြိုင် ဆိုင်ဆိုင် ကြိုဆိုကြပါသည်။ ည ဂုဏ်ရီအချိန်တွင် နဂါးပွက် ကျောင်းတော် ဘုရားခန်းသို့ ရုပ်ပွားတော်များ ပြန်လည် ပင့်ဆောင်ပြီးစီးပါသည်။ ကြွရောက်လာသော ဧည့်ပရိသတ် အပေါင်းကို ညစာဖြင့် ဧည့်ခံပါသည်။

(၂၃-၅-၂၀၁၆) ရွှေဂူနီဘုရားများ မဲဖောက်လှူဒါန်းခြင်း

နံနက် ၇နာရီ ၃၀မိနစ်တွင် နောက်ဆုံးအကြိမ် ထပ်မံ၍ အနေကတ တင်လှူပူဇော်ပြီးလျှင် ဘုရားလှူဒါန်းပွဲအခမ်းအနားကို အစီအစဉ် (၆)ရပ်ဖြင့် ကျင်းပပြုလုပ်ပါသည်။ ရေစက်ချ တရားဟောကြားရာတွင် နဂါးပွက်ကျောင်းဆရာတော်ကြီးမှ ရွှေဂူနီ ဗုဒ္ဓကိုယ်စားတော်များ၏ ဂုဏ်ပုဒ်ကို ထုတ်ဖော်မိန့်ကြားရာတွင် “ပုဂံက ဘုရားမဲပေါက်တဲ့ ဒကာဟာ ဟိုပြန်ရောက်တော့ ပုဂံမှာ မိုးခေါင် ရေရှားရာကနေ ဘုရားပင့်တဲ့ ညမှာပဲ မိုးလေဝသ မှန်ကန်ပြီး ကောက်ပဲသီးနှံဖြစ်ထွန်းလာခဲ့ပါတယ်” ဟူ၍ ပါရှိပါသည်။

ရပ်ဝေး ရွာများမှ ဘုရားများကို မော်တော်ယာဉ်များဖြင့် စီတန်းလှည့်လည်၍ အတီးအမှုတ် အကအခုန်တို့ဖြင့် ပင့်ဆောင် ပူဇော်ကြပါသည်။ ဘုရားမဲပေါက်သော အမေကြီးများမှာလည်း ရိုးရာအိုးစည်ဝိုင်းရှေ့တွင် ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်စွာ ကခုန်ကြပါသည်။ မဲမဲပေါက်သူများကလည်း ပူညံ့ပူညံ့ ဘုရားမဲခိုက်ပြီးနောက် နဂါးပွက်ကျောင်းဆရာတော်ကြီးထံ ဝင်ရောက် ဖူးမြော်၍ “တပည့်တော် မဲပေါက်ပါတယ် ဘုရား”၊ “တပည့်တော်ကျတော့ မဲမဲပေါက်ပါဘူး ဘုရား” အစရှိသဖြင့် အဆက်မပြတ် ဝင်ရောက်လျှောက်ထားကြလေရာ မဲပေါက်သူများတွင်လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာဖြင့် စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်ပါစေကြောင်း ဆုပေး၍ မဲမဲပေါက်သူများအတွက်လည်း နောက်နှစ်တွင် ဘုရားပူဇော်ခွင့်ရရှိပါစေကြောင်းဖြင့် ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သပေးတော်မူပါသည်။ ဤသို့အားဖြင့် တစ်နှစ်တာ အချိန်ကုန်ဆုံးခဲ့ရပါသည်။

ရွှေဂူနီ ဗုဒ္ဓကိုယ်စားတော်များ၏ အံ့ဖွယ်ရှစ်ပါး

၁။ ရွှေဂူနီဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်၏ မူရင်း တန်ခိုးတော်ဖြစ်သော အင်းအိုင်၊ ခါးလှည့် လက်ဖွဲ့ ဆေးဝါး၊ ဂါထာ၊ မန္တရားများကို သိဒ္ဓိတင်၍ လည်းကောင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်၍

လည်းကောင်း၊ တန်ခိုးကုဗွိပေါက် အောင်မြင်ခြင်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။

၂။ မူရင်း တန်ခိုးတော်ဖြစ်သော ရာထူးဌာန စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရတနာဟူသော အကြောင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ မင်းပြစ်မင်းဒဏ် ဘေးအန္တရာယ်အသွယ်သွယ်ဟူသော အကြောင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရုပ်ပွားတော်ထံ မှောက်၌ ဆုတောင်းပတ္တနာပြုပါက လိုအပ်သော ဆုပြည့်ဝစေနိုင်ခြင်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။

၃။ ဗုဒ္ဓကိုယ်စားတော်များ ကြွချီရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် အစဉ်အမြဲ ရာသီဥတုသာယာ၍ မိုးလေ ကင်းလွတ်ခြင်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။

၄။ မိုးခေါင် ရေရှားအရပ်ဒေသများမှ ပင့်ဆောင် ကိုးကွယ်ပါက ရုပ်ပွားတော်အမိုးအကာအောက်ရောက်ပြီး တစ်ပြိုင်နက် မိုးရွာသွန်း၍ ဆန်ရေစပါး ကောက်ပဲသီးနှံဖြစ်ထွန်းခြင်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။

၅။ ကွဲကွာနေသော အိမ်ထောင်ဘက်များ ဖော်မစုံသော တစ်ကိုယ်တည်းများ ဖူးမြော် ဆုတောင်းပါက ဖူးစာဖတ်နှင့် အမြန်ဆုံး ဆုံစည်းခြင်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။

၆။ ဆရာဝန် လက်လျှော့ထားရသော ရောဂါဝေဒနာရှင်များသည် ရွှေဂူနီရုပ်ပွားတော်ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ခြင်းဖြင့် ရောဂါဝေဒနာများ သက်သာပျောက်ကင်းခြင်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။

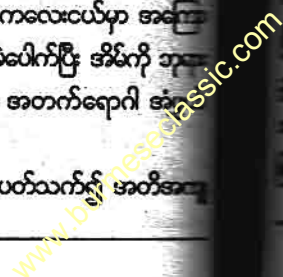
၇။ ဘာသာခြားများ ဘုရားမဲပေါက်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိလာခြင်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။

၈။ ကြက်သတ်လုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသူ အဓိဋ္ဌာန်ပြုရာတွင် အဓိဋ္ဌာန်အောင်မြင်ပြီး ဘုရားမဲပေါက်သဖြင့် ပါဏာတိပါတလုပ်ငန်းကို ဘုရားရှေ့တွင် သဗ္ဗဆို၍ ရာသက်ပန် စွန့်လွှတ်ခြင်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး။

ရောဂါဝေဒနာ ပျောက်ကင်းခြင်း အံ့ဖွယ်များ

၁။ ပင်းတယမှ လူတစ်ဦးသည် ကျောက်ကပ်ရောဂါပျောက်ကင်း၍ အရက်ပြတ်သွားပါသည်။

၂။ တောင်ကြီးမြို့မှ ဦးမောင်မောင်+ဒေါ်နန်းစိုးမြတ်တို့၏ သား အသက် ရှစ်လအရွယ် ကလေးငယ်မှာ အကြောက်ရောဂါရှိနေခဲ့ရာ၊ ဘုရားမဲပေါက်ပြီး အိမ်ကို ဘုရားကြွ၍ ကန်တော့ပြီးချိန်မှစ၍ အတက်ရောဂါ အံ့ပျောက်ကင်းသွားခဲ့ပါသည်။ အထက်ပါ အံ့ဖွယ်ရှစ်ပါးနှင့် ပတ်သက်၍ အတိအကျ

ပြန်စုံစမ်းလိုသောသူများသည် ဘုရားဒကာ ကိုညီညီ ဆက်သွယ်နိုင်ကြပါသည်။

အကြံပြုချက်

- ပူရင်းပုံရွာမြို့ရှိ ကျောက်ကာ ရွှေဂူနီစေတီတော်နှင့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တို့သည် မြောက်အရပ်သို့ မျက်နှာပြုထားကြသည်ဖြစ်ပေရာ၊ မိမိတို့ ကိုးကွယ် ပူဇော်ရန် မှတ်တမ်းထားသော ရွှေဂူနီ ဗုဒ္ဓကိုယ်စားတော်ကိုလည်း မြောက်အရပ်သို့ မျက်နှာမူ၍ သီတင်းသုံး စံပယ်တော် ပူဇော်ပါက ပိုမို၍ အကျိုးကျေးဇူးများပြားပေလိမ့်မည် ဟု ထင်မြင် ယူဆပါသည်။
- ဥပသံနေ့နှင့် စနေနေ့ တိုက်ဆိုင်ချိန်တွင် လက်တော်တို့ ရွှေချပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ပါက ဆုတောင်းပြည့်ပါသည်။
- ရွှေဂူနီ ဗုဒ္ဓကိုယ်စားတော်ရှေ့၌ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရာတွင် အောက်ပါ ရွှေဂူနီဘုရားရိုခိုး(ဣန္ဒဝဇီရာ ဂါထာ)ဖြင့် ပူဇော်ပါက တန်ခိုးအာနိသင် ထက်မြက်မည်ဟူ၍ ထင်မြင်ယူဆမိပါသည်။

ရွှေဂူနီဘုရားရိုခိုး ဣန္ဒဝဇီရာ ဂါထာ
 သမ္ပန္န ဓာတူန နိဓာနဘူတံ
 ထူပင်သောဘဂ္ဂ သီရိဝတာရံ
 ရာဇဓိရာဇဂ္ဂ သုပုဇနိယံ
 ဝန္ဓာမိ ဂူနီတံ သုဝဏ္ဏထူပံ။

သမ္ပန္န ဓာတူန - ရှင်တော် ဗုဒ္ဓဂေါတမဟု လောက သိရှိထား မြတ်ဘုရား၏ သုံးပါးထင်ပေါ် သရီရဓာတ်တော် နိဓာနဘူတံ - ကိန်းဝပ်စံပယ် တင့်တယ်စေကာ၊ ထူပင်ရာ ဖြစ်တော်မူပေထသော၊ ထူပင်သောဘဂ္ဂ သီရိဝတာရံ - ဖန်တင်စုံတစ်ပြာ ပစ္စယာလေးဆင့် ရှစ်ထောင်မြင့် ဝင်္ဂရွှေစုန်းကူး ကြေးဝိုင်းတား၍ တင်ကြားလုံးလျောင်း ပြောင်မျှ ခေါင်းလောင်းတော်ကြီး ရင်ဖွဲ့စည်းနှင့် အပြီး ဖြစ်တော် သပိတ်မှောက်ကာ၊ ဖောင်းရစ်အသစ်သစ်လျှင် နှစ်သစ်နှင့် ကြာမှောက်ခံ၍ ကြာလှန်မားမား ရွဲဖြင့် ခြား နှိပ်သားသီးတွင် ထီးတော်တင်လျက် သံလွင်ဟည်။ ထိုသို့လည်းလည်းနှင့် ရွှေထီးထက်ဆင့် လက်ပန်ပွင့်ဖြင့် တင်ကြားကြား ဂုဏ်မြတ်နိုးလျှင် ပတ္တမြားစိန်ပူး ထိန်ထိန် ဖြူရည် ထူးမြတ်လှစွာသော စေတီအင်္ဂါ ဝိသိဝ္ဋလက္ခဏာ

တို့ဖြင့် မင်္ဂလာလက်ခံ ကျက်သရေအထု တင့်တယ်ခြင်း အစု တည်ရာလည်း ဖြစ်ပေထသော။

ရာဇဓိရာဇဂ္ဂ သုပုဇနိယံ - မင်းဒကာတို့ထက် မင်းမြတ် ဖြစ်သော ကေရာဇ်ထင်ရှား အသောကမင်းတရားသည် ဦးဖျားမဆွ ပထမတည်တော်မူ၍ ပူဇော်အပ်တော်မူထသော (ဝါ) နောင်တော် မင်းမြတ်ထက် လွန်သောကြောင့် လည်း ကောင်း၊ မြို့ပြုပြည်ရွာ သာယာ လွန်မြတ်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ သာလွန်မင်းတရားဟု ထင်ရှားကျော်ကြားသော မင်းမြတ်သည် နောက်ထပ်တစ်ဖန် မွမ်းမံတော်မူ၍ ပူဇော် အပ်တော်မူထသော (ဝါ) လူမင်းဒကာတို့ အရှင်နတ်မင်း ဒကာတို့၏သခင်၊ မြဟ္မာမင်းဒကာတို့၏ ဘုရင်ဖြစ်တော်မူ သော မြတ်စွာဘုရားသည်သာလျှင် ကင်းကွာဖက်နှုန်း အမြတ်ဆုံး နှလုံးသွင်းရှိကြကုန်သော ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာ တိုင်းပွား သူတော်ကောင်းအများတို့သည်၊ ဆင့်ပွား ထပ် လောင်း ကုသိုလ်ပေါင်း၍ ကောင်းစွာ ပူဇော်အပ်တော်မူထ သော။

ဂူနီတံ ဂူနီမာမံ - မြန်မာကျက်သရေ ကျောက်ကာ မြေဝယ် ရွှေတောင်မြင့်မောက် စွင့်စွင့်ဖောက်သို့ အလောက် ဖွယ်ရာ ပေါ်ထွန်းလာ၍ မျက်နှာမြောက်ဆည် မှခံဦးလည် ၍ သီရိပတ္တမြား စီခြယ်ထားသို့ တင်ကြားပေသည်။ လိုဏ် မှန်တည်သဖြင့် ရွှေဂူနီဟု ဘွဲ့မည်ကျော်ကြား ထင်ရှားတော် မူပေထသော။

သုဝဏ္ဏထူပံ - သီရိရွှေနစံ ဇမ္ဗူရာဇ်သို့ ထွန်းသစ် ရောင်ညီ၊ စေတီတော်မြတ်ကြီးကို (ဝါ) ဖူးမြော်သူပေါင်း ပန်ဆုညောင်းသော် တောင်းတိုင်းမရွေ့ ဆုတောင်းပြည့်ဟု ဆိုလေ့ နှစ်ထောင်း၊ ခြိမ်းခြိမ်းသောင်းမှု ကောင်းသော ဂုဏ်ရည် ရှိတော်မူသော ရွှေဂူနီစေတီ ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီးကို (ဝါ) အင်းအိုင် ခါးလှည့် လက်ဖွဲ့ မန္တန် ဂါထာကို ဥုံသံဟုန်းဟုန်း မန်းမှုတ်ကြုံး၍ ဓာတ်လုံးဓာတ်ပြာ ဆေးများစွာကို မဟာ စေတီ လိုဏ်တွင်းမိ၍ အချီအမ အစပျိုး သိဒ္ဓိတန်ခိုးရိုက်ပြီး ဓာတ်ကိန်းစီး၏။ ပုတီးစိပ်ပြန် အဓိဋ္ဌာန်လည်း၊ သိဒ္ဓိဇေယျ အောင်တေဇနှင့် ပြည့်ဝစေကြောင်း ဆောင်ပေတောင်းဟု ကောင်းသော ဂုဏ်ရည်ရှိတော်မူသော စေတီတော်ရုပ်ပွား တော်မြတ်ကြီးကို၊ အဟံ - အကျွန်ုပ်သည် ဝန္ဓာမိ ရိုသေ မြတ်နိုး လက်စုံမိုး၍ ရိုခိုးကန်တော့ပါ၏ အရှင်ဘုရား။

ငွေဝင် လာဘ်ရွှင် အလုပ်အကိုင်အဆင်ပြေစေသည့် ဂါထာ

ရဲလေး(ဟင်္သာတ)

လွန်ခဲ့သော ၅နှစ်ခန့်က ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ဖခင်ကြီးသည် အလုပ်ကနေ ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သူ၏ အနီးအနားသို့ ကျွန်တော်ကို ခေါ်လေသည်။ ထို့နောက် ဖခင်ကြီးက ကျွန်တော်အား ဂါထာတစ်ပုဒ် ရေးထားသည့် စာရွက်တစ်ရွက်ကို ပေးပြီး...

“ငါ့သား...မင်း အရွယ်ရောက်လို့ အလုပ်လုပ်ကိုင်တဲ့အခါ အလုပ်အဆင်မပြေတာတို့၊ ငွေမဝင် လာဘ်မရွှင်တာတို့ ဖြစ်ခဲ့ရင် စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့။ အိမ်က ဘုရားမှာ ပန်း၊ ဆီမီး၊ ရေချမ်း(၉)ခွက် ကပ်လျှူဖော်ပြီး အဖေ အခုပေးတဲ့ ဂါထာတော်ကို သက်စေ့ရွတ်ဆို ဆုတောင်းပါ။ သိသိသာသာ အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေပြီး ငွေဝင် လာဘ်ရွှင်လာပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောပါသည်။

ထိုစဉ်အခါက ကျွန်တော်သည် ဖခင်ကြီး ပေးခဲ့တဲ့ ဂါထာစာရွက်ကို ယူထားပြီး မရွတ်ဆိုဖြစ်ခဲ့ပါ။

ကျွန်တော် အရွယ်ရောက်ပြီး အလုပ်လုပ်တဲ့အခါ အလုပ်အကိုင် အဆင်မပြေတာတို့၊ ငွေမဝင် လာဘ်မရွှင်တာတို့ ဖြစ်လာတော့မှ ကျွန်တော်သည် ဖခင်ကြီး ပေးခဲ့တဲ့ ဂါထာတော်ကို သတ်ရသွားခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ဖခင်ကြီးပြောခဲ့သလို အိမ်က ဘုရားတွင် ပန်း၊ ဆီမီး၊ ရေချမ်း ကိုးခွက်တို့ကို ကပ်လျှူဖော်ပြီး ထိုဂါထာတော်ကို သက်စေ့ ရွတ်ဆို ဆုတောင်းလိုက်ပါသည်။ ညအိပ်ရာဝင်၊ အိပ်ရာထလည်း ပုံမှန် သက်စေ့ရွတ်ဆိုပါသည်။

တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ငွေဝင် လာဘ်ရွှင်ပြီး အလုပ်အကိုင် အဆင်ပြေလာခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် နန်းရက်သားသမီးများအတွက်လည်း ငွေဝင် လာဘ်ရွှင်၊ အလုပ်အကိုင်အဆင်ပြေစေဖို့ ဤဂါထာတော်ကို ရေးသားတင်ပြလိုက်ပါသည်။

အဂ္ဂေါ ဗုဒ္ဓေါ အဂ္ဂေါ ဝဗ္ဗော
အဂ္ဂေါ သံယော အနတ္တရော
အဂ္ဂေါ ဝိပါကော မေ ဟောတု
ယံယံ ဣစ္ဆံ သမိဇ္ဈတု။

အနက်။ ဗုဒ္ဓေါ-မြတ်စွာဘုရားသည်၊ အနတ္တရော-အတုမရှိအောင်၊ အဂ္ဂေါ-အမြတ်ဆုံးဖြစ်တော်မူပါပေ၏။ ဝဗ္ဗော-တရားတော်သည်၊ အနတ္တရော-အတုမရှိအောင်၊ အဂ္ဂေါ-အမြတ်ဆုံးဖြစ်တော်မူပါပေ၏။ သံယော-သံယာတော်သည်၊ အနတ္တရော-အတုမရှိအောင်၊ အဂ္ဂေါ-အမြတ်ဆုံးဖြစ်တော်မူပါပေ၏။

မေ-အကျွန်ုပ်အား၊ အဂ္ဂေါ-အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ကော-အကျိုးတရားသည်၊ ဟောတု-ဖြစ်ပါစေသတည်း။ ယံယံ-ဣစ္ဆံ- အကြင်ကြင် အလိုဣစ္ဆာဟူသမျှ၊ သမိဇ္ဈ-ပြည့်စုံပါစေသတည်း။

ခေတ္တရာ ဆရာကျော်

(အာကာသ နက္ခတ္တဗေဒ ပညာရှင်)

**မယုံကြည်သူများကို ယုံကြည်လာအောင်မလုပ်ပါ
ယုံကြည်နေသူများကိုသာ အကျိုးရှိအောင် စွမ်းဆောင်ပါမည်။**

ꣳ မှန်ကန်တာတွေ၊ အောင်မြင်တာတွေ
အဆင်ပြေတာတွေရဲ့ ထောက်ခံမှုတွေကိုသာ ဖော်ပြရရင်
ကျမ်းတစ်စောင်စာတစ်ဖွဲ့ ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်
ဒါကြောင့် အပိုမကြော်ငြာလိုတော့ပါ ꣳ

လူကြီးမင်းရဲ့ဇာတာကို စစ်ဆေးဖို့ ကျွန်ုပ်ထံ အရောက်လာခဲ့ပေးပါ။
စီးပွားရေး၊ အလုပ်အကိုင်၊ ငွေကြေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ အချစ်ရေး၊
ကျန်းမာရေး၊ နိုင်ငံခြားခရီးရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုနှင့် အထွေထွေ၊
ကလေးအမည်ပေး၊ လုပ်ငန်းအမည်ပေး၊
မင်္ဂလာရက်ရွေး၊ ခွဲစိတ်ရက်ရွေး စသဖြင့် အကြံပြု
ဆွေးနွေးပေးပါသည်။

အသေးစိတ်ဟောစာတမ်း အိမ်အရောက်ပို့စနစ်ဖြင့် မှာယူနိုင်သည်။
အမှတ် ၁၄၃၊ ၄၁ ရပ်ကွက်၊ ဝန္တမာလမ်း၊ ဒဂုံမြောက်ပိုင်း၊ ၀၉ ၂၅၀ ၂၇၃၆၈၇၊ ၀၉ ၇၇၃၀၈၄၅၄

အရှင်ကောဏ္ဍည
လမ်း(ဆိုးမဟုတ်)ဗဂ္ဂင်

ထင်ထင် အဆက် . . .

မလှမေ ဘဝဇာတ်ခုံမှ ဖိုမသဘာဝ

မလှမေဘဝ ပထမ လောကဓံလှိုင်းလုံးကို ခံခဲ့ရာမှ ဆုံးမိရာ အထိုက်အလျောက် တရားကိန်းလာပါသည်။ နက္ခတ် နက္ခတ်မှန်း သိလာပါသည်။ ထိုနက္ခတ်သည် သမုဒယ အကြောင်းခံ၍ နက္ခတ်ဖြစ်ရသည်ကိုလည်း နားလည်သဘော သက်မိပါသည်။ ထိုသမုဒယကြောင့် နက္ခတ်ဖြစ်ရသည်ကို သိသော်လည်း မဂ်ဉာဏ်ဝင်ရာတွင် ဉာဏ်အနုအရင့်ကွာ သည်။ နက္ခတ်အပျက်ကို မြင်ဖူးသော မဂ်ဉာဏ်သည် ပထမ အဆင့်ဉာဏ်သာဖြစ်သည်။ အထက်ဉာဏ်ကို တက်သော အဆင့်ဉာဏ်အဆင့်များ ရှိသေးသည်။ အဆင့်မြင့်ဉာဏ် မဂ်ဉာဏ်၊ ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြစ်အောင် အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ် ဉာဏ်စားရမည်ကို မလှမေ သိနေပါသည်။

ဆရာတော်ရဲ့ အဆုံးအမကို ကိုဘသထံမှ ရပြီး ထိုနောက် သတိထား၍ မိမိ ဟဒယကို အမြဲ ဂရုပြုမိပါ သည်။ ရင်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ခတ်သွားတိုင်း ဟဒယ အရာကို သတိပြုမိနေပါသည်။ မနေညက မိမိအိပ်မက် သည် မိမိရင်ကို တစ်စုံတစ်ရာ လှုပ်ခတ်လိုက်သလိုဖြစ်နေ သည်။ မိမိရဲ့ စိတ်အရင်းခံ သိစိတ်က ကိုသက်ဝင်းကို နှိပ်စားတစ်ဦးအနေဖြင့် အားကိုးခဲ့သည်။ သူ့ထံတွင် လုပ်ငန်းအခွင့်အရေးတွေ အများကြီးရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့လို လူမျိုးနှင့် ပေါင်းလျှင် မိမိအတွက် အကျိုးရှိမည်ကို သိ၍သာ ပေါင်းခြင်းဖြစ်သည်။ မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်မေတ္တာ သာမီ အဆင့်အထိ မရှိပါ။

သို့သော် မသိစိတ်ကတော့ မလှမေရဲ့ သိစိတ်ကို ဆက်တွင်းပြီး အိပ်မက်အဖြစ် ဝင်ရောက်လာလေပြီ။ ဤ အချက်သည် မလှမေ ကိုသက်ဝင်းကို ဆက်ဆံရာတွင် သတိထားစရာဖြစ်လာပါတော့သည်။ နဂိုမူလ ရိုးရိုးသားသား သွားထားရသည်ထက်၊ ယခု ၎င်း၏ မသိစိတ်တိုက်တွန်းရာ သို့ လျှောက်လှမ်းရမလိုဖြစ်နေပါသည်။

ကိုသက်ဝင်းဘက်ကလည်း မလှမေနှင့် သွားလာရ သည်ကိုပင် ပျော်မွေ့နေပုံရသည်။ ကိုသက်ဝင်းသည် ဖိုးကုတ် သူ့ဌေးသားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ့အား ဦးလေးဖြစ်သူက ရန်ကုန် အင်မူတက္ကသိုလ်တွင် အင်ဂျင်နီယာပညာသင်ကြားစေပြီး ဘွဲ့ရရှိလာသောအခါ ကြိုက်နှစ်သက်သူနှင့် လက်ထပ်၍ ခါးဖျား လွှဲထားခဲ့သော အမွေများကို ကိုသက်ဝင်းထံ လွှဲ ပေးရန်ဖြစ်သည်။ အိမ်ထောင်မပြုမီစပ်ကြား ဦးလေးကပင်

ထိန်းသိမ်းထားသည်။ ကိုသက်ဝင်းအနေဖြင့် ချစ်ဦးသူနှင့် လွဲခဲ့ရ၍ နှလုံးသားတွင် အခြား မိန်းကလေးတစ်ဦးကို အစား ထိုးခွင့်မပေးလိုဘဲ နှလုံးသားတံခါး ဝိတ်ထားခဲ့သည်မှာ ကြာ ပြီဖြစ်သည်။

ယခု မလှမေ၏ လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ပုံ၊ အနေအထိုင်၊ အပြောအဆိုများနှင့် သွားလာလှုပ်ရှားမှုအစ သွက်လက် ချက်ချပြပြီး လောကီ၊ လောကုတ္တရာ ဗဟုသုတများလည်း ပြည့်စုံသူတစ်ဦးဖြစ်နေ၍ အထူးအလေးထား ဆက်ဆံသည်။ မလှမေကို စိတ်ဝင်စားသည်။ သို့သော် အသက်အရွယ် အားဖြင့် သုံးဆယ်ကျော်၊ လေးဆယ်ကျော်တွေ ဖြစ်နေ၍ လူငယ်တစ်ယောက်လို ချစ်ရေးဆိုရအောင် အခြေအနေမျိုး မဟုတ်ပါ။ အေးအေးဆေးဆေး တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းရမည့် အခြေ အနေမျိုးတွင်ရှိ၍ အချိန်ကို စောင့်နေရသည်။

အဘယ်ကြောင့်နည်းဟူမူ မလှမေဘက်တွင် သမီး အပျိုပေါက်နှစ်ဦးကလည်း ရှိသည်။ ယခု ကိုသက်ဝင်းကို မလှမေက လက်ခံသည် ထားဦး။ သမီးနှစ်ယောက်၏ သဘောထားက ရှိသေးသည်။ ပညာတတ် မိန်းကလေးများ ဖြစ်သော်လည်း မိခင်ကို အလွန်ချစ်ကြသည်။ မိခင်ကလည်း သမီးများကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့်။ သူ့ဘဝတွင် သမီး နှစ်ယောက်မှလွဲ၍ အခြားဘာမှမရှိဟု ထင်ရလောက် အောင် သမီးနှစ်ယောက်အတွက်သာ လုပ်ငန်းထဲတွင် နှစ်၍ ထားသည်။

ယခုလို ကိုသက်ဝင်းကို လိုက်လိုက်လျော့လျော့ ဆက်ဆံနေသည်မှာလည်း သူ့သမီးကြီး မြမြထွင် နိုင်ငံခြား ပညာသင်သွားလျှင် ငွေကြေးအခက်အခဲ မရှိနိုင်အောင် ကြိုးစားသည့်အနေဖြင့် ဆက်ဆံနေခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကိုသက်ဝင်း နားလည်သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိက ဖွင့်ဟလို သော်လည်း မလှမေဘက်က အခက်အခဲများကိုပါ ထည့် သွင်း စဉ်းစားပေးနေ၍ ကိုသက်ဝင်းရင်ထဲမှာပဲ မျှိုသိပ်ထား လိုက်သည်။ သို့သော် မလှမေနှင့် သွားရလာရ စကားပြော ရသည်ကိုတော့ နှစ်သက် လိုလားပါသည်။

ကိုသက်ဝင်းနည်းတူ မလှမေရင်ထဲမှာလည်း ခံစား နေရပါသည်။ ဇုတီယအရွယ်၏ ဝေဒနာပန်းတစ်ပွင့်ဟု ဆိုရ မည်လား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် မဝေခွဲနိုင်တော့။ ကိုသက်ဝင်း နှင့် တွေ့လျှင် မလှမေစိတ်မှာ သာယာနေတတ်သလို၊ မတွေ့ရတာ ကြာလျှင် ကိုသက်ဝင်းကို စိတ်ထဲမှာ အလိုလို တမ်းတနေတတ်သည်။

သို့သော် ဘဝနှစ်ခုကို ယှဉ်ကြည့်လျှင် မလှမေဘဝမှာ

အားနည်းချက်များစွာ ရှိနေခဲ့ပါသည်။ မိမိက အိမ်ထောင်သည်။ ကိုသက်ဝင်းက လူပျိုလူလွတ်တစ်ယောက်။ ဒီလို မတူညီတဲ့ ဘဝနှစ်ခုကို ရေရှည် လက်တွဲလို့ ရပါမည်လား။ မိမိအားနည်းချက်ကို တစ်သက်လုံး ကိုသက်ဝင်းက မနင်းချေဟု တွက်ဆလို့ ရပါမည်လား။ ပြီးတော့ မိမိမှာ သမီးနှစ်ယောက်က ရှိသေးသည်။ နှစ်ယောက်စလုံးက အရွယ်ရောက်နေကြပြီ။ သည်တော့ မလှမေ ကိုသက်ဝင်းနှင့် အိမ်ထောင်ပြုလျှင် သင့်တော်ပါမည်လား။

အတွေးတွေ၊ မေးခွန်းတွေ မလှမေ ဦးနှောက်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးလာခဲ့၏။ မိမိ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချဖို့ပါသည်။

စိတ်၏ စေခိုင်းသည်အတိုင်း မိမိလိုက်မလုပ်နိုင်။ မိမိကသာ စိတ်ကို စေခိုင်းစေရမည်။

ထိုစဉ်မှာပဲ...

“တီ...တီ...တီ”

ဟိုင်းလပ်ကားတစ်စီးထိုးဆိုက်လာပြီး ဟွန်းတီးနေခြင်းဖြစ်သည်။ မလှမေ ထွက်ကြည့်ရာ ကိုသက်ဝင်းဖြစ်နေသည်။

“လာ...ကိုသက်ဝင်း၊ အိမ်ထဲဝင်ပါဦး”

မလှမေ ခရီးဦးကြိုပြုလိုက်သည်။

“အထဲမဝင်တော့ဘူး။ လမ်းခင်းကျောက်တွေ အရေးတကြီး လိုနေလို့ မလှမေဆီ လာအကြောင်းကြားတာ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကိုသက်ဝင်း ဒီလိုလုပ်ပါလား။ ကိုသက်ဝင်း ကားကလည်း အမြင့်ဆိုတော့ ကျွန်မ စုထားတဲ့ ကျောက်ပုံတွေဆီ သွားကြည့်ရအောင်”

“ဘယ်နားမှာလဲ”

ဟု ကိုသက်ဝင်းက မေးရာ မလှမေက...

“ထုံးတမ်းစနစ် အထဲကို ဝင်ရမယ်။ ဝံ့တောင်ကြားနဲ့ ကမ်းပါးနီတောင်ကြားတွေမှာ ကျွန်မ ကျောက်တွေ စုခိုင်းထားတယ်”

“ကောင်းသားပဲ၊ သွားကြည့်ကြတာပေါ့”

မလှမေကလည်း...

“ကိုသက်ဝင်း၊ ခဏနော်”

ဟု ဆို၍ အိမ်ထဲသို့ဝင်ပြီး အဝတ်အစားလဲ၊ လိုအပ်သည့် ငွေကြေးပေးရမည့်သူများအတွက် ငွေကြေးပေးနိုင်ရန် လက်ကိုင်အိတ်ထဲသို့ ပိုက်ဆံထုပ်များ ထည့်သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် နီးနေ၍ ဘုန်းတော်ကြီးအတွက် လှူဖွယ် ဝတ္ထုများ ထည့်သည်။

“ဟာ... မလှမေ၊ ပစ္စည်းတွေ များလှသည်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုသက်ဝင်း၊ ကျွန်မ ကျောက်တွေ စုခိုင်းထားတဲ့ နေရာက ကမ်းပါးနီတောင်ကြားနားမှာ။ အဲဒီကနေ ဓမ္မသိဒ္ဓိဆရာတော်ကျောင်းနဲ့ နီးနေလို့ လှူဖွယ်ဝတ္ထုလေး နည်းနည်းယူလာတာပါ”

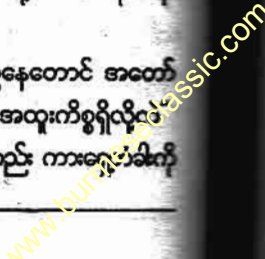
“ဟာ...ကောင်းတာပေါ့၊ ကျွန်တော်လည်း ဓမ္မသိဒ္ဓိဆရာတော်နဲ့ တွေ့ချင်နေတာ။ အတော်ပဲ ဓမ္မသိဒ္ဓိကို ရောက်အောင် ဝင်တာပေါ့”

ကိုသက်ဝင်းနှင့် မလှမေတို့ ထုံးတမ်းအကျင့်ဦးစီးဌာန ကျောက်ထုစခန်းမှ အတွင်းဘက်သို့ ဆက်ဝင်သွားရာ မလှမေ ငယ်စဉ်က နေခဲ့သော ကြည်ဝင်းရွာကို ရောက်လာ၏။ ထိုကြည်ဝင်းကျေးရွာမှတစ်ဆင့် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူဘုရားသို့ သုံးပိုင်ခန့် ခရီးနှင်ရသည်။ ကားနှင့် သွားရသော်လည်း သစ်ပင်ကြီးများပေါက်သော တောလမ်းဖြစ်၍ ဝါးရုံများနှင့် သစ်ပင်ကြီးများကြားမှ ခက်ခက်ခဲခဲဖြတ်ပြီး နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူအနီး လက်ဝဲဘက်သို့ ချိုးဝင်လိုက်ပါသည်။ ဝံ့တောင်ခြေသို့ သွားပြီး ကျောက်ပုံများကို ကြည့်သည်။ ကျောက်ပုံလုပ်သားများ မိုးနဲ့ရလာ၍ ပြန်လာကြသည်။ ထိုအရပ်သည် တောင်ဘက်က မိုးညိုသည်နှင့် တောင်ရေများ ကျလာလျှင် ဝံ့တောင်အတွင်းသို့ စီးဝင်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

မလှမေက မှာကြားထားသည့် ကျောက်ပုံတာဝန်ခံအောင်ချိုင်းနှင့် တွေ့ပြီး ကျောက်ပုံများကို စစ်ဆေးသည်။ မနက်ဖြန် ဒီကျောက်ပုံများကို လာတင်မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် အလုပ်သမားများအား ခေါ်ထားရန် မှာကြားပြီး ငွေများ ရှင်းပေးသည်။ ပြီးနောက် ကိုသက်ဝင်းနှင့်အတူ ကမ်းပါးနီဘက်သို့ ဆက်၍သွားကြသည်။ ထိုနေရာတွင် ကျောက်ပုံတာဝန်ခံကို ကျော်သိန်းနှင့် တွေ့ပြီး ကျောက်ပုံများ စစ်ဆေးသည်။ လိုအပ်သော ကျောက်ပုံအရေအတွက်များ ရပြီဖြစ်၍ မနက်ဖြန် လာသယ်မည်ဖြစ်ကြောင်း အလုပ်သမားများအား မှာထားရန် မှာပြီး ကျသင့်ငွေများ ရှင်းပေးခဲ့သည်။

ကမ်းပါးနီတောင်ကြားမှထွက်ခဲ့ပြီး ဓမ္မသိဒ္ဓိကျောင်းဘက်ဆီသို့ ကားကို မောင်းခဲ့သည်။ ရေချောင်းနှစ်ချောင်းကို ဖြတ်ပြီး ဓမ္မသိဒ္ဓိတောင်ကုန်းမြင့်ကလေးဆီသို့ ရောက်လာသောအခါ တောင်ပေါ်မှ ခွေးများက ပဟောင်း၍ ဆင်းလာသည်။ ကားကို အရှိန်နှင့် ကုန်းပေါ်သို့ တက်လိုက်ရာ ကပွဲယာကြီးမှ ဆီးကြိုသည်။

“ဪ...မလှမေတို့ပါလား။ ညနေတောင် အတော်စောင်းနေပြီ။ မိုးတွေ လေတွေနဲ့ ဘာအထူးကိစ္စရှိလို့လဲ” ဟု နှုတ်ဆက်ပါသည်။ မလှမေလည်း ကားရှေးပံ့ခါးကို

ခရမ်းချဉ်သီးတွေ ကားနောက်က ခြင်းထဲမှာ ပါတယ်”
ကပ္ပိယကြီး မလှမေတို့နားမှာ လာထိုင်တော့ မလှမေ
က ကိုသက်ဝင်းဘက်သို့ လှည့်ပြီး ...

“ကိုသက်ဝင်း... အမြင်အကြားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
စိတ်ဝင်စားလား။ ကပ္ပိယကြီးက အမြင်အကြားရတယ်။ မေး
ကြည့်ပါလား။”

ကိုသက်ဝင်းလည်း အမြင်အကြားကို စိတ်ဝင်စား
သည်။ ဘယ်လိုမြင်သည်။ ဘယ်လိုကြားသည်ဆိုသည်ကို
သိပ္ပံနည်းကျကျ သိချင်နေသည်။ ကိုသက်ဝင်းက...

“ကပ္ပိယကြီး... ဒီလိုအမြင်အကြားရအောင် ဘယ်လို
ကျင့်ရသလဲ”

“အမြင်အကြားရဖို့ သီးခြားတော့ မကျင့်ရပါဘူး။ ဆရာ
တော်နဲ့ တရားစုကျင့်ရင်းက မြင်လာ၊ ကြားလာတာပဲ။
ပထမတော့ ဆရာတော်က တရားပေးတာပေါ့။ တရားပေး
တယ်ဆိုတာ ဟဒယကို စိုက်ကြည့်ပြီး အနိစ္စရှုခိုင်းတာပဲ။
ဦးလည်း ဆရာတော်ပြောသလို အနိစ္စရှုရင်းနဲ့ အကြည်ဓာတ်
ကလေးရလာပြီး ရိုးတိုးရိပ်တိပ်တွေ ပေါ်လာတယ်။ ဘာ
ရယ်တော့ မသဲကွဲဘူး။ အဲဒီအကြောင်းကို ဆရာတော်ကို
လျှောက်ထားတော့ ဆရာတော်က သေသေချာချာကြည့်လို့
မိန့်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ တောတွေ တောင်တွေလိုလို အသွင်
သဏ္ဍာန်တွေ ပေါ်လာတယ်။ အဲဒီအထဲက ဆရာတော်နှင့်
ပုံတူသလိုလို ရဟန်းတစ်ပါးကို တွေ့ရတယ်။ သိပ်ကြည့်ည့်
စရာကောင်းတယ်။ အပြင်က ဆရာတော်နဲ့ ပုံသာတူတာ၊
ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါက အပြင်က ဆရာတော်က ကြမ်းတယ်။
တွေ့နေတဲ့ ရဟန်းပုံက နူးညံ့သိမ်မွေ့နေတာပဲ။ ဒါနဲ့ ဆရာ
တော်ကို လျှောက်တော့ ဒီ ရဟန်းလုပ်သမျှကို လိုက်ကြည့်
လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီအာရုံထဲက ရဟန်းက ကောင်းကင်
ပုံသလို ရွှေသွားတယ်။ နောက်ပြီး လိုဏ်ဂူတစ်ခုထဲဝင်သွား
တယ်။ အဲဒီထဲကိုရောက်တော့ နဂါးလိုလို မြွေလိုလို သတ္တဝါ
တစ်ကောင်တွေ့တော့ အဲဒီ ရဟန်းကို အငွေ့နဲ့ မှုတ်တာပေါ့။
ဒါပေမယ့် အဲဒီ ရဟန်းက ရုပ်ပြီး မျက်လွှာလေးချလျက်
တရားဆင်ခြင်သလိုလုပ်လိုက်တော့၊ နဂါးလိုလို မြွေလိုလို
အကောင်ကြီးလည်း သူ မှုတ်ထုတ်လိုက်တဲ့ မီးငွေ့ဟာ
သူ့ကို ပြန်လောင်ပြီး အောက်ထဲကို ကျသွားတယ်။ အဲဒါ
ဦး စပြီး အမြင်ရတဲ့ အတွေ့အကြုံပဲ”

ကိုသက်ဝင်းက အလွန်စိတ်ဝင်စားပြီး ...

“ကပ္ပိယကြီး... ဒီလိုအမြင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ ကျင့်လို့
မရဘူးလား”

“အဲဒီ ဆင်း လိုက်ရာ ခွေးများ အံ့လာသဖြင့် ကပ္ပိယကြီးမှ
ခြောက်ထုတ်ရသည်။”

“ကျွန်မတို့ ဆရာတော်ကို ဝင်ဖူးတာပါ”
“ကိုသက်ဝင်း... ဆင်းဦးလေ”

ဟု မလှမေက ခေါ်မှ ကိုသက်ဝင်း ကားပေါ်မှ ဆင်း
လာသည်။ ကပ္ပိယကြီးက...

“ဪ... မလှမေ၊ ဆရာတော် သာစည်ကို သွား
သွား။ ညာဘက်လက် အကြောညစ်လို့ သူ့ဒကာတစ်ဦးထံ
သွားပြီး အကြောပြင်တယ်”

“အခု ကျွန်မက အလုပ်နဲ့ လာခဲ့တာ။ ကျွန်မ စုခိုင်း
တာကို ကျောက်ပုံတွေလည်း ကြည့်ရင်း ဒီဘက် ထွက်
တာ။ ကျောက်တွေက ပိုပေးရတော့မှာ။ အရေးကြီးလို့
အဲဒီပြန် လာသယ်မယ့်အကြောင်း အောင်ချိုဝင်းတို့၊
အဲဒီအသိန်းတို့ကို ဝင်ပြောတာ”

ကပ္ပိယကြီးမှ...

“ရောက်မှတော့ ခဏနားကြပါဦး”

ဟု ဆိုပြီး ကျောင်းတံခါးဖွင့်ပေး၍ ကိုသက်ဝင်းနှင့်
အတူတူ ကျောင်းပေါ်သို့ တက်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြုကြပါသည်။
အဲဒီအကြီးမှ နေရာထိုင်ခင်းများ ခင်းပေးပြီး ရေမွှေးဓာတ်ဘူး
နှင့် အကြမ်းပန်းကန်လုံးများ လာချပေးသည်။ ထန်းလျက်နှင့်
အထဲဖက်အစ်များနှင့်ပါ ညှော်ခံသည်။ မလှမေမှ...

“ကပ္ပိယကြီး အထွေအထူးတွေ လုပ်မနေနဲ့။ ကျွန်မ
အတူတူပဲ။ ကျောင်းလျှို့ ဆန်၊ ဆီ၊ ငါးခြောက်၊ အာလူး

ဟု မေးရာ ကပ္ပိယကြီးမှ...

“ဆရာတော်ပြောတာ ကြားဖူးတယ်။ ကိုယ့်ဘာသာ ကျင့်မယ်ဆိုရင် ငွေအရမ်းကြီးပြီး တိတ်ဆိတ်တဲ့ နေရာမှာ အာရုံကောင်းကောင်းနဲ့ သမထကို တစ်ယောက်တည်း စူးစူး စိုက်စိုက်ကျင့်ရင် ရနိုင်ပါတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် ဦးတို့လို အမြင်က ကျင့်လို့ မဟုတ်ဘူး။ အတိတ်က ပါရမီဆက်ကြောင့် ဝိပဿနာကျင့်လိုက်တာနဲ့ ဟဒယမှာ အကြည်ဓာတ်ရပြီး မြင်နိုင် ကြားနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာတော်က ပြောတယ်။ အဲဒီအမြင်အကြားကို အသုံးချရုံသာ အသုံးချပြီး မိမိ ဟဒယနေရာကိုပဲ ပြန်ရှုရမယ်လို့ ပြောတယ်။

မြင်တယ်ဆိုတာ အကြည်ဓာတ်ပေါ်ပြီး ဟဒယကို လွတ်သွားတာ။ အမြင်ဘက်ကို ပါသွားတာ။ တရားမဖြစ်တော့ဘူး။ ကိုယ် တရားတကယ်လိုချင်တယ်ဆိုရင် အမြင်ပေါ်လာလည်း မကြည့်တော့ဘဲ မိမိဟဒယမှာ ဘယ်လို ခံစားချက်ပေါ်နေသလဲဆိုတာ သိအောင်လုပ်ပြီး အဲဒီခံစားချက်ကိုသာ အနိစ္စလက္ခဏာတင်ရတယ်။ ဟဒယနေရာမှာ ပူမှုကို ခံစားနေရသလား။ ဆိုတစ်တစ်ကို ခံစားနေရသလား။ လှုပ်နေတာ ခံစားနေရသလား။ အဲဒီ ခံစားနေရတဲ့ သဘောကိုသာ အနိစ္စလက္ခဏာတင်ရတာ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအမြင်အကြားအစစ်အမှန်ဖြစ်လာပြီဆိုလည်း ဘယ်လောက်ပဲ အနိစ္စလက္ခဏာတင်တင် ပေါ်မြဲပေါ်နေတာပဲ။ ဥပမာ-တရားရှုရင်းက မြတ်စွာဘုရားပုံတော်တို့၊ ရဟန္တာပုံတော်တို့ကို တွေ့နိုင်ပါတယ်။ ဒီလိုတွေ့တဲ့အခါ အဲဒီတွေ့နေတဲ့ ပုံတော်ရဲ့ အထက်ကနေ တက်ပြီး အနိစ္စလက္ခဏာတင် ရှုရတယ်။ အမှန်အကန်ဆိုရင် မပျက်ဘူး။ ကိုယ်က အပေါ်က စီးပြီး ရှုသော်လည်း မိမိရဲ့ ဦးခေါင်းထက်ကို ပြန်ရောက်လာတယ်။ အတုဆိုရင်တော့ တစ်ခါတည်း တွန့်လိမ်ပြီး အောက်ထဲကို ကျသွားတော့တာပဲ။ အနိစ္စလက်နက်က အဲဒီလောက်စွမ်းတယ်။

တချို့ ပညာသည်များက မြင်တဲ့ ကြားတဲ့ လူတွေကို စမ်းသပ်ကြတယ်။ အဲဒီလို စမ်းတဲ့အနေနဲ့ ဘုရားတို့၊ ရဟန္တာပုံတို့ လာပြတယ်။ အနိစ္စသာ ရှုလို့ကတော့ အဲဒီပြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ငရဲကို ကျသွားတော့တာပဲလို့ ဆရာတော်က မိန့်ဖူးတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တကယ် တရားကျင့်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို နောင်ယုက်လို့တဲ့”

ကိုသက်ဝင်းက ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် အံ့ဩနေပါသည်။ ကပ္ပိယကြီး ပြောသည့် အနိစ္စ လက္ခဏာသည် အလွန်အစွမ်းထက်သည်ကို ခုမှပင် သိရသည်။ ဒါကြောင့်

“အပျက်တစ်လုံး အမြတ်ဆုံး၊ အပျက်နှင့်ပင် နိဗ္ဗာန်ဝင်” ဆိုသည့် ဆောင်ပုဒ်ကို ကိုသက်ဝင်း ကြားဖူးနေသည်။ ကပ္ပိယကြီးပြောတော့မှ လက်တွေ့သိနေသောသူများ ရှိကြောင်း အနိစ္စဟူသော အပျက်တစ်လုံးပိုင်လျှင် နိဗ္ဗာန်သို့ပင် ရောက်နိုင်ကြောင်း နားလည်လိုက်ပါသည်။

မလှမေမှ...

“စကားပြောလို့တော့ ကောင်းပါတယ်။ မိုးချုပ်တော့မယ်၊ ပြန်ကြစို့။ ကပ္ပိယကြီး...ကားနောက်က ဆွဲခြင်းထဲမှာ လှူဖွယ်တွေ ပါတယ်။ လှယ်ပေးပါဦး။”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ကျောင်းအောက်သို့ဆင်းသွား၍ ကားထဲမှ ဆွဲခြင်းကို ကပ္ပိယကြီးအား ပေးလိုက်သည်။ ကပ္ပိယကြီးလည်း ဆွဲခြင်းထဲမှ ဆန်၊ ဆီ၊ ငါးခြောက်၊ အာထူးနှင့် ခရမ်းချဉ်သီးများကို လှယ်ပြီး မလှမေကို ခြင်းပြန်ပေးသည်။ ကိုသက်ဝင်းလည်း ညမိုးချုပ်တော့မှာမို့ အမြင်အကြားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကပ္ပိယကြီးကို မေးချင်သော်လည်း အချိန်မရ၍ ကားပေါ်တက်ပြီး စက်နိုးလိုက်သည်။ မလှမေလည်း ကားရှေ့နားတံခါးကို ဖွင့်ပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ကပ္ပိယကြီးကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကပ္ပိယကြီး...ဘုန်းဘုန်းလာရင် ကျွန်မတို့ လာတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း လျှောက်လိုက်ပါဦး။”

ကိုသက်ဝင်းကလည်း ကပ္ပိယကြီးကို ပြုံး၍...

“နောက်တစ်ခါလာတော့မှ ကပ္ပိယကြီးကို သေသေချာချာမေးမယ်။ ခုတော့ သွားလိုက်ဦးမယ်နော်”

ဟု နှုတ်ဆက်၍ ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

မလှမေနှင့် ကိုသက်ဝင်းတို့ မမျှော်လင့်သော အန္တရာယ်

ညမိုးချုပ်နေပြီဖြစ်၍ ကားရှေ့မီးကြီး ထွန်းရသည်။ တောရိပ်တောင်ရိပ်နှင့်မို့ မှောင်နေသည်။ တောင်ဘက်သို့ မောင်းလာရာ တောင်ဘက်တွင် မိုးရိပ်များ ပေါ်နေသည်။ လျှပ်စီးများလည်း တဝင်းဝင်း တလက်လက်ဖြစ်နေသည်။ ကိုသက်ဝင်းက တောလမ်းကို မီးထိုး၍ ဖြတ်သည်။ ရေချောင်းနှစ်ချောင်းကို ကျော်ပြီး ကမ်းပါးနီလမ်းဆုံသို့ အရောက်တွင် မိုးပေါက်ကလေးများ စ.၍ကျလာသည်။ လမ်းကောင်းကို ရွေးပြီး သွားနေရာသဖြင့် ခရီးဖင့်နေသည်။ ရေရွာအလွန် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ချာဘုရားနားသို့အရောက်တွင် မိုးသဲကြီးမဲကြီးရွာလာသည်။

လမ်းမှာ နေပူစဉ် ဖုန်မှုန့်လမ်းပြစ်သော်လည်း မိုး

သင်လာသောအခါ ကျင်း/ချိုင့်ဖြစ်နေသော နေရာများသည် နေရောင်ခြင်း ရေအိုင်များဖြစ်လာပါသည်။ ကားကို သတိနှင့် ချိုင့် ကျင်းများကို ရှောင်၍မောင်းပြီး နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူဘုရား သို့ ကျော်မိသည်နှင့် မိုးကြိုး ပစ်ချလိုက်သည်။ မိမိတို့ ခြင်္သေ့သော လမ်းဘေးမှ သစ်ပင်ကို ထိမှန်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ ကိုသက်ဝင်းက ကားကို လက်ယာဘက်သို့ ဆွဲလိုက်ရာ သစ်ပင်ကြီးမှာ ကျိုးပြတ်ပြီး ကားရှေ့သို့ ကျ သွားသည်။ ကိုသက်ဝင်း ဆွဲလိုက်သောဘက်မှာ ချိုင့်၊ ကျင်း ခြင်္သေ့ဖြစ်နေ၍ မိုးရေဖြင့် လမ်းချော်နေသည်။ ကားရှေ့တွင် သစ်တုံးကြီးပိတ်ပြီး ကားမှာလည်း စလစ်ဖြစ်နေသည်။ ဆက်သလိုလည်း ဆုတ်မရ၊ ရှေ့သို့လည်း မတိုးနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ သည်။ မိုးက သဲကြီးမဲကြီးရွာနေ၍ အောက်သို့လည်း ဆင်း မှုန်ဖြစ်ပေ။ မိုးတိတ်သည်အထိ စောင့်နေရသည်။

ထိုနယ်တစ်ဝိုက် ညအချိန် ခွေးအများ သောင်းကျန်း သည်ဟု ကြားဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးတိတ်သော်လည်း ကိုသက်ဝင်းကို ကားအောက်သို့ မဆင်းရန် သတိပေးရ သည်။

“ကဲ... ဒီလိုဆို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ရွာနဲ့လည်း မသွား၊ ဒီသစ်ကိုင်ကြီးကိုလည်း ခုတ်ပြီးမှ ကျော်လို့ရမှာ” ကားကလည်း နောက်ကို ဆုတ်မရ၊ စလစ်ဖြစ်နေ သည်။

“ကဲပါ...လည်းကြုံတွေ့ လာရင် သူတို့ကို အကူအညီ သောင်းပြီး ဖယ်တာပေါ့။ အပြင်တော့ မထွက်ပါနဲ့။ ဒီနေရာ မှာ ခွေးအတွေ့ ပေါ်တယ်”

ကားမီးကိုတော့ ထိုးထားသည်။ စက်ကို ရပ်လိုက် သည်။ ပြောပြောဆိုဆို ကားရှေ့တွင် ဝင်းနေသော မျက်လုံး ခုတ်ဆီ အုပ်စုလိုက် တွေ့ရသည်။

“ကားတံခါးကို သေသေချာချာပိတ်၊ ရှေ့မှာ တောခွေး အုပ်စု”

ကိုသက်ဝင်းလည်း တောအတွေ့အကြုံမရှိ၍ အနည်း သည် နှိပ်စိမိသည်။ မလှမေကတော့ လူကြီးသူမများ ပြော၍ ကြောက်ရွံ့သည်။ ခွေးအ တစ်ကောင် နှစ်ကောင်ဆိုရင် လူက နှစ်ယောက် သည်။ အုပ်စုလိုက်ဆိုရင် လွတ်အောင်သာ ပြေးဟု ကြောက်ရွံ့၍ ကိုသက်ဝင်းကို မထွက်ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ကားတံခါး လေးပေါက်စလုံး လော့ချ၍ ကားထဲမှာပင် ငြိမ် နေထိုင် ထိုင်နေလိုက်ကြသည်။ တောခွေးအုပ်မှာ ကားမီး ဆက်နားတွင် တာဝဲလည်လည်နှင့် အုပ်စုခိုင်းနေပြီး ကားမီး သစ်သို့ ကြည့်နေကြသည်။

မလှမေက တောခွေးများ၏ အန္တရာယ်ကို မစိုးရိမ်ပါ။ မှန်အလိုပိုက်ထားသဖြင့် တောခွေးများ ကားထဲသို့ ဘယ်လိုမှ ဝင်မလာနိုင်သည်ကို သိပါသည်။ ဖိုနှင့် မ၊ အသွေးအသားနှင့် ဖွဲ့စည်းထားသော မိမိနှင့် ကိုသက်ဝင်း၊ ငြီးတော့ ကားတစ်စီး ထဲမှာ။ ညကလည်း မှောင်မှောင်နှင့်၊ ဒီညကို ဘယ်လိုကျော် ဖြတ်ကြမလဲ။ ဒါကိုပဲ မလှမေ တွေးနေမိသည်။

အို...မတတ်နိုင်။ မိမိစိတ်ကို မိမိ ယုံကြည်ပါသည်။ တရားကို ရှုလိုက်လျှင် အရာအားလုံး ကျော်ဖြတ်နိုင်မည်ကို မိမိ သိပါသည်။ သို့ပေမယ့် ဒီလိုအဖြစ်အပျက်ကို ကလေး တွေ မသိမှ ဖြစ်မည်။ နို့ဖို့ မလွယ်။ အထင်မှားသွားနိုင် သည်။ မိမိတို့အား စွပ်စွဲလျှင် ကလေးများ၏ ကံကြမ္မာကို ထိခိုက်နိုင်သည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသည်နှင့် မျက်လုံးကို မိုက်ကာ တရားစ.၍ ရှုတော့သည်။

မိမိ မျက်စိမိုက်လိုက်သည်နှင့် ကိုသက်ဝင်းက တိတ် ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ မိမိကိုသာ ကြည့်နေသည်။ မိမိက ကိုသက်ဝင်းရဲ့ ရင်ခုန်သံကို အတိုင်းသား ကြားနေရသည့် အလား။ မိမိရဲ့ ရင်ခုန်သံကိုလည်း ကြားနေရသည်။ ထို ရင်ခုန်သံကို “အနိစ္စ”ဟု တရားရှုလိုက်လျှင် ခဏချင်းပင် ပျက်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း မိမိ သိပါသည်။ တရားထိုင်နေ သည်မှာ မည်မျှကြာသွားသည်မသိ၊ တရားဖြတ်၍ မျက်လုံး ဖွင့်လိုက်တော့ အိပ်မောကျနေသော ကိုသက်ဝင်းကို တွေ့ လိုက်ရပါတော့သည်။

မမျှော်လင့်တဲ့ လောကဓံလှိုင်းထုံး

“မေမေ...မေမေ”

ထူးသံမကြား၍ မြဲမြံသွင်းနှင့် လှလှခင်တို့ အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာသည်။ မလှမေကို မတွေ့သဖြင့် အဘွား ဒေါ်မြသန်းအား မေးသည်။

“ဘွားဘွား... မေမေ ဘယ်သွားလဲ”

အဘွားဖြစ်သူ ဒေါ်မြသန်းက...

“ညနေကပဲ ကိုသက်ဝင်းလာခေါ်လို့ လိုက်သွားတယ်”

“ဘယ်သွားမယ်လို့ ပြောလဲ”

“ဘယ်သွားမယ်တော့ မသိဘူး။ ဆန်တို့၊ ဆီတို့ကို ခြင်းတစ်လုံးနဲ့ သယ်သွားလေရဲ့”

“မေမေ ခရီးရှည်များ သွားတာလား”

“မဟုတ်နိုင်ဘူး။ နေ့လယ်ကတောင် အိမ်မှာ ရှိသေး တယ်။ ညနေ ၄နာရီလောက်မှ ကိုသက်ဝင်းကား ရောက် လာပြီး သမီးတို့မေမေလည်း အဝတ်အစားလဲပြီး လိုက်သွား

တာပဲ။ ဘွားဘွားတောင် ခြင်းထဲကို ဆန်တွေ၊ ဆီတွေ၊ အာလူးတွေ၊ ခရမ်းချဉ်သီး၊ ငါးခြောက်တွေ ထည့်ပေးလိုက်ရ သေးတယ်။ ဘွားဘွားကိုတော့ ဘာမှမပြောခဲ့ဘူး။”

လှလှခင် သာစည်မှ ပြန်လာရာတွင် မန္တလေး ဆေးရုံ ကြီးက အစ်မ မြမြသွင်ထံ ဝင်းခဲပြီး နှစ်ဦးသား ထုံးဘိုရို ပိခင်ရိုရာသို့ ပြန်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ မြမြသွင်က ရက်အား ရ၍ ညီမလေးကို လိုက်ပြန်ခြင်းဖြစ်သည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက် စလုံး အမေကို မတွေ့ရ၍ မောသွားကြသည်။ အနားယူဖို့ အိပ်ခန်းထဲရောက်မှ မြမြသွင်က...

“ညီမလေး... မမတော့ မေမေ အဲဒီ ကိုသက်ဝင်းနဲ့ သွားတာကို သိပ်မကြိုက်ဘူး။ မေမေနဲ့ ကိုသက်ဝင်းက အသက်ကလည်း သိပ်မကွာဘူး။ တော်တော်ကြာ လူတွေ ပြောစရာဖြစ်လာရင် မကောင်းဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်က မမ အိမ်မှာ ပြန်လာအိပ်တယ်။ အဲဒီနေ့ညက မေမေ အိပ် မက်မက်ပြီး ထ၊ ယောင်နေတယ်။ အဲဒီယောင်တဲ့အထဲမှာ ကိုသက်ဝင်းဆိုတာ ပါတယ်။ ဒီလို မလုပ်နဲ့လို့လည်း ပြော တယ်။ အဲဒီနေ့က မေမေက ပြန်အိပ်တော့လို့ ပြောပေမယ့် မမ အိပ်မပျော်ခဲ့ဘူး။ ကြိတ်ပြီး ငိုမိသေးတယ်”

လှလှခင်က...

“မမကလဲ... ဒီလောက်ထိ စိတ်ပူစရာ မလိုသေးဘူး လို့ ထင်တယ်။ မေမေလည်း ညီမလေးတို့ကို ချစ်တာပဲ။ ညီမလေးတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်နဲ့ မတိုင်ပင်ဘဲ ဘာမှ မလုပ်ဘူးလို့ ထင်တယ်”

မြမြသွင်က...

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ လူ့ဘဝကံကြမ္မာဆိုတာ တော့ မပြောနိုင်ဘူးပေါ့။ မိုးမပြို၊ ပြိုခဲ့သည်ရှိသော်ဆိုပြီး တွေးမိတာပါ။ မေမေ့အပေါ်တော့ ယုံပါတယ်”

လှလှခင်က...

“မမကလဲ... မေမေ့အကြောင်းတွေ သိပ်မပြောနဲ့ တော့။ မေမေ ခရီးသွားနေတယ်။ အခုထိလည်း ပြန် မရောက်သေးဘူး”

လှလှခင်လည်း ခရီးပန်း၍ ခေတ္တအိပ်ပျော်သွားသည်။ မြမြသွင်က တော့မှ မေမေ့ကို ဧည့်ခန်း ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် စာအုပ်ဖတ်ရင်း စောင့်နေသည်။ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ၁၀နာရီဝိုင်းနေပြီ။ မြမြသွင် အရမ်းစိတ်ပူလာသည်။ အိပ်ခန်း ထဲ ပြန်ဝင်လာပြီး လှလှခင်ကို နှိုးသည်။

“ညီမလေး... ညီမလေး”

“ဟင်... မမ ဘာလဲ”

“မေမေလည်း ခုထိ ပြန်မလာသေးဘူး။ မိုးကလည်း သဲကြိုးမဲကြိုးရွာလိုက်တာ။ မိုးကြိုးတွေတောင် ပစ်လိုက် သေးတယ်။ ထုံးဘိုနဲ့ သိပ်တော့ မကွာဘူး။ မမတောင် လန့်သွားတာပဲ”

မြမြသွင်တို့၏ အဘွားဝင်လာပြီး...

“မလှမေ ပြန်မလာသေးဘူးလား။ ဒီလို ညအိပ်ညနေ တစ်ခါမှ မသွားဖူးဘူး။ သွားမယ်ဆိုလည်း ကြိုပြီးပြောသွား တယ်။ အခု ဘာများဖြစ်နေကြလဲ မသိဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ် ဘွားဘွား။ သမီးတို့လည်း အခု ဒီပဲ ပြောနေတာ။ လမ်းမှာ တစ်ခုခုများဖြစ်နေလား မသိဘူး”

မြမြသွင်တို့ မြေးအဘွားသုံးယောက် မလှမေအတွက် အားလုံး စိတ်ပူနေကြပြီး တော်တော်နှင့် မအိပ်နိုင်ကြသေး ပေ။ အတော်ညဉ့်နက်မှ အိပ်သွားကြသည်။ မြမြသွင်က နောက်ဆုံးမှ အိပ်သည်။ မြမြသွင်စိတ်တွင် သံသယများ ပိုဝင်လာပါသည်။

နံနက်မိုးလင်းတော့ အားလုံး အိပ်ရာထ နောက်ကျ ကြသည်။ ၈နာရီလောက်တွင် အိမ်ရှေ့မှ မလှမေခေါ်သံကို ကြားရသည်။

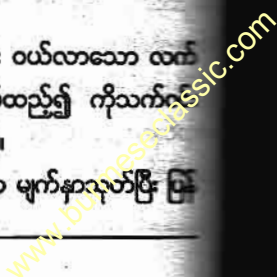
“အမေ ဒေါ်ဒေါ်သန်း... အမေ ဒေါ်ဒေါ်သန်း”

ဟု ခေါ်ရာ ဒေါ်မြသန်းထွက်လာပြီး တံခါးဖွင့်ပေးသည်။ ဒေါ်မြသန်းမှ “မနေ့က သမီးနှစ်ယောက်စလုံး ရောက်နေ ကြောင်း၊ လှလှခင်နှင့် မြမြသွင် နှစ်ယောက်စလုံး ညဉ့်နက် မှ အိပ်ကြောင်း” ပြောပြသဖြင့် သမီးများ ရောက်နေသည်ကို သိ၍ ကိုသက်ဝင်းကို အိမ်ထဲ ခဏဝင်ရန် ပြောလိုက်သည်။

မလှမေသည် အိပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်ပြီး အိပ်ဖျော် နေသည့် သမီးနှစ်ယောက်စလုံးကို ကြည့်၍ အသာအယာ စောင်ခြံပေးပြီး ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်၍ မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပြန်ထွက်လာပြီး ကိုသက်ဝင်းအတွက် မျက်နှာ သစ်ရန် စီစဉ်ပေးလိုက်သည်။ ဒေါ်မြသန်းအား ကိုသက်ဝင်း အတွက် တစ်ခုခုစားရန် အိမ်ရှိ ကလေးများကို ဝယ်ခိုင်း လိုက်သည်။ ကိုသက်ဝင်း မျက်နှာသစ်နေစဉ် မလှမေက မျက်နှာသုတ်ပဝါကိုင်ပြီး ဘေးမှာ ရပ်စောင့်နေသည်။ ကိုသက် ဝင်း မျက်နှာသစ်ပြီးသောအခါ မျက်နှာသုတ်ပဝါကို ကမ်းပေး လိုက်၏။

ဒေါ်မြသန်းမှ မောင်သံချောင်း ဝယ်လာသော လက် ဖက်ရည်နှင့် အိကြာကွေးကို ညှပ်ထည့်၍ ကိုသက်ဝင်း စားဖို့ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ယူလာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ကိုသက်ဝင်းက မျက်နှာသုတ်ပြီး ပြန်

အထူးတော် မလှမေနှင့် နန်းချင်းတိုက်မိသွားသည်။ ထိုမြင်ကွင်း
အခြေသန်းက ကိုသက်ဝင်းမှ မလှမေကို နမ်းနေသည်
ထင်မြင်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် အခြေသန်းက “အဟမ်း” ဟု ချောင်းသံပေး
စင်လာသည်။ ကိုသက်ဝင်းကလည်း မျက်နှာသုတ်ပဝါ
မလှမေအား ပေးပြီး ထိုင်ခုံတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်
မလှမေက အခြေသန်းလက်မှ ပါလာသော လက်ဖက်
ခွက်နှင့် အကြာကွေးပန်းကန်ကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး စားပွဲသေး
ပေါ်တင်၍ ကိုသက်ဝင်းရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက်သည်။

“ကိုသက်ဝင်း... နံနက်စာလေး စားလိုက်ပါဦး။ စားပြီး
ပြန်ပေါ့။ ကျွန်မလည်း ကျောက်ကားတွေ စီစဉ်လိုက်ဦး
မိမိ။ ဒီနေ့တော့ ကားတွေ ဝင်လိုရမယ် မထင်ဘူးနော်”

“ဟုတ်တယ် မလှမေ။ ကျောက်ကလည်း အရေးကြီး
တယ်။ ကျွဲဘေးက လမ်း စုခင်းနေပြီ။ အတတ်နိုင်ဆုံး
ပြန်ရအောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုသက်ဝင်း။ ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုး
ပမ်းပါမယ်”

ကိုသက်ဝင်းက လက်ဖက်ရည်နှင့် အကြာကွေး
ပြန်...
“မလှမေ... ကျွန်တော်ပြန်ပါဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်မလည်း ဒီနေ့နဲ့ မနက်ဖြန် ကား
ဝင်နိုင်အောင် ကြိုးစားပြီး ပို့ပေးပါမယ်”

ကိုသက်ဝင်း၏ကား မလှမေတို့အိမ်ရှေ့က ထွက်သွား
သမီး လှလှခင်နှင့် မြဲမြံသွင်တို့ ထွက်လာကြသည်။ မလှ
မေက သမီး လှလှခင်ကို ...
“သမီးက ပြန်လာမယ်ဆိုတာ မေမေ့ဆီတောင်
အကြောင်းမကြားဘူး”

“ဟုတ်တယ် မေမေ။ ဘာ ဦးစင်းဇော် မန္တလေးကို
ပို့လိုက်လားနဲ့ လိုက်လာတာ။ ဓမ္မသိန္ဒိဓရာတော်လည်း
အထောက် သွားမလို့ဆိုပြီး ရန်ကုန်ကို ဆင်းသွားတယ်။
မလှမေကို ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်”

“ပြောလေ သမီး။ အထူးအဆန်းတွေဆိုတာ ဘာလဲ။
သမီး ပုဂံမှာတုန်းက အိမ်မက်ထဲမှာ သိုက်နန်းရှင် မမကြီးနဲ့
အတူ ပြီး သမီးရဲ့ ရုပ်ကလာပ် သူတို့သိုက်ထဲမှာ ရှိလို့ သမီး
အခြေသန်း ပြုပြီး ဥက္ကဋ္ဌပြည့်ရင် ပြန်လာရမယ်တဲ့။ အဲဒီမှာ သမီး
အကောင်းဖြစ်တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းပြီး ပြုစုကြ
တယ်။ အဲဒီထဲက ဇော်ဦးဆိုတဲ့ သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်းက
သမီးကို အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ချစ်ရေးဆိုဖို့

ကြိုးစားနေတာကို သူတို့က သိလို့ ကောင်းလေးကို ဘုရား
ပေါ်က တွန်းချလိုက်တာ။ ကံကောင်းလို့ မသေတာ။ ခြေ
သပွတ်တိုင်လည်သွားပြီး ဆေးရုံတင်ထားရတယ်။ အိမ်ထောင်
လည်း မပြုရဘူးလို့ ပြောတယ်။ သာစည်ရောက်လို့ ဘုန်း
ဘုန်းနဲ့ တရားလည်း ထိုင်လိုက်ရော သမီးကို သိုက်နန်းရှင်
မမကြီးက ဝင်ပူးပြီး သူတို့ ပြန်ခေါ်လို့ မရတော့ကြောင်း။
သမီးကို ဘုန်းဘုန်းပဲ ပိုင်ဆိုင်သွားကြောင်း ပူးပြီး ငိုယိုပြော
တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ သမီးလည်း ရှက်လိုက်တာ။ ဒီ
အကြောင်းကို ဖုန်းထဲက ပြောမကောင်းလို့ မပြောတာ”

မြဲမြံသွင်ကတော့ လှလှခင်ပြောသည်ကိုသာ နားစိုက်
ပြီး ဘာမှဝင်မပြောဘဲ မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ငေးစိငေးရာ
ငေးနေသည်။ မြဲမြံသွင်၏ အခြေအနေကို မလှမေ သတိ
ထားမိသည်။ ဒါကြောင့်...

“သမီး မြဲမြံသွင်... ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ နေမကောင်း
ဘူးလား”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မေမေ။ နေကောင်းပါတယ်”
“မနေ့က မေမေတို့လည်း လမ်းမှာ မိုးတွေ လေတွေ
ကျပြီး မိုးကြိုးပစ်လိုက်လို့ ထိသွားတဲ့ သစ်ပင်ကြီးက မေမေ
တို့ကားရှေ့ လဲကျလို့ ရှောင်လိုက်တာ။ ဘေးက ရွံ့ဗွက်အိုင်
ထဲကျသွားပြီး ရှေ့တိုးမရ၊ နောက်ဆုတ်မရဖြစ်နေတာ။ ည
မိုးချုပ်လို့ မိုးလည်းစဲရော ထွက်မလို့လုပ်တုန်း ခွေးအအုပ်နဲ့
တွေ့နေလို့ မထွက်ရကြဘူး။ မနက်မိုးလင်းမှ စိန်လင်းတို့
အုပ်စုတွေ ရောက်လာပြီး ရွာက လူတွေနဲ့ သစ်ပင်ကြီးကို
ပိုင်းခတ်ပေးကြလို့ ကားထွက်လို့ ရတာ။ ဗွက်ထဲမှာ ကားနစ်
နေလို့ နွားတွေနဲ့ ဆွဲထုတ်ခဲ့ရတယ်”

“ဒါကြောင့် မနေ့က မေမေတို့ အိမ်ပြန်မရောက်တာ။
သမီးတို့ တော်တော်စိတ်ပူနေကြလား။ မြဲမြံသွင်က ငိုထား
တယ်နဲ့တူတယ်”
“ဟုတ်တယ် မေမေ။ မမက အရမ်းစိတ်ပူတဲ့အပြင်
မေမေ့ကို ကိုသက်ဝင်းကြီးနဲ့ တွဲနေတာလည်း မကြိုက်ဘူး
တဲ့။ မေမေ သိက္ခာကျတယ်တဲ့။ မေမေ အရင်က ဘယ်
ယောက်ျားလေးနဲ့မှ အရောတဝင်မနေခဲ့တဲ့ အခုမှ ကိုသက်
ဝင်းနဲ့ တပူးတွဲတွဲဖြစ်နေတာကို မကြိုက်လို့တဲ့”

လှလှခင် ပြောနေစဉ် မြဲမြံသွင်က ဘာမှဝင်မပြောဘဲ
အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

“ဪ... သမီး... သမီး။ ဒါကြောင့် မျက်နှာ
မကောင်းဖြစ်နေတာကိုး”

မလှမေမှာ သမီး မြဲမြံသွင် စိတ်ထိခိုက်သည်ကို သိ

လိုက်ရ၍ သူ့ရင်ထဲတွင် ရှိနေသော ကိုသက်ဝင်းကို ထုတ်ပစ်ရန် ကြိုးစားရတော့မှာပါလား။ ငါ့သမီးလေးတွေ စိတ်မချမ်းသာတဲ့ ဘယ်လိုမျိုးကိစ္စကိုမှ မလုပ်ဘူး။ ကိုသက်ဝင်းကလည်း မိမိကို ဘယ်လိုမှ မချဉ်းကပ်သေးပါဘူး။ မိမိအကျိုးကိုသာ လိုလားပြီး အစွမ်းကုန် ဆောင်ရွက်ပေးနေတာကိုလည်း မိမိအသိဖြစ်သည်။ မိမိရဲ့ မသိစိတ်ကသာ လူ့သဘာဝအရ သာယာမိသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။ မိမိမှာ သမီးလေးတွေ စိတ်ချမ်းသာမှာ မိမိလုပ်သည့် လုပ်ငန်းစဉ် မှန်မည်ကိုလည်း သိထားသည်။ သို့သော် နှလုံးသားအတွင်းက ထွက်ပေါ်လာသည့် မေတ္တာစိတ်ကိုတော့ တားမရပေ။ သူ့မေတ္တာ၊ ကိုယ့်မေတ္တာ နှစ်ဦးသား အပြန်အလှန် သက်ဝင်နေသည်ကို နှစ်ဦးစလုံးအသိပင်ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် အခြေအနေက မပေး၍ ခပ်ခွာခွာနေရန် ဆုံးဖြတ်ရလေသည်။

မြမြသွင် မီးဖိုထဲသို့ ဝင်၍ ကော်ဖီဖျော်နေစဉ် ဒေါ်မြသန်းက မနက်က သူ့တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကို မြမြသွင်အား ပြောပြလိုက်သည်။ ဒါကြောင့် မြမြသွင်က ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ သူ့အဝတ်အစားလေးများကို ထည့်၍ ဆေးရုံသို့ ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်ပါတော့သည်။

မလှမေက မြမြသွင်ကို စကားပြောသော်လည်း မြမြသွင်က စကားပြန်မပြောဘဲ အိမ်မှ ထွက်ခဲ့လေသည်။

မလှမေကလည်း သမီးစိတ်ဆိုးသွားသည်ကို သိ၍ နောက်မှ လိုက်ချောသည့်အနေဖြင့် သမီးလက်ကို ဆွဲလိုက်စဉ် မြမြသွင်က မလှမေကို စိမ်းစိမ်းကြည့်ပြီး...

“မေမေ... သမီးတို့အပေါ် သိပ်ရက်စက်တယ်”

ဟု တစ်ခွန်းသာပြောပြီး ရှေ့သို့ ဆက်သွားစဉ် လိုင်းကားတစ်စီးထိုးဆိုက်လာသဖြင့် ထိုကားပေါ်တက်ပြီး မန္တလေးသို့ ထွက်ခွာလာပါတော့သည်။

(ရှေ့လ ဆက်လက်ဖော်ပြပါဦးမည်)

မောင်အောင်ဝင်း (တိုင်းရင်းသား မိတ္ထီလာ)

အစာအိမ်လေနှင့်ဆေး

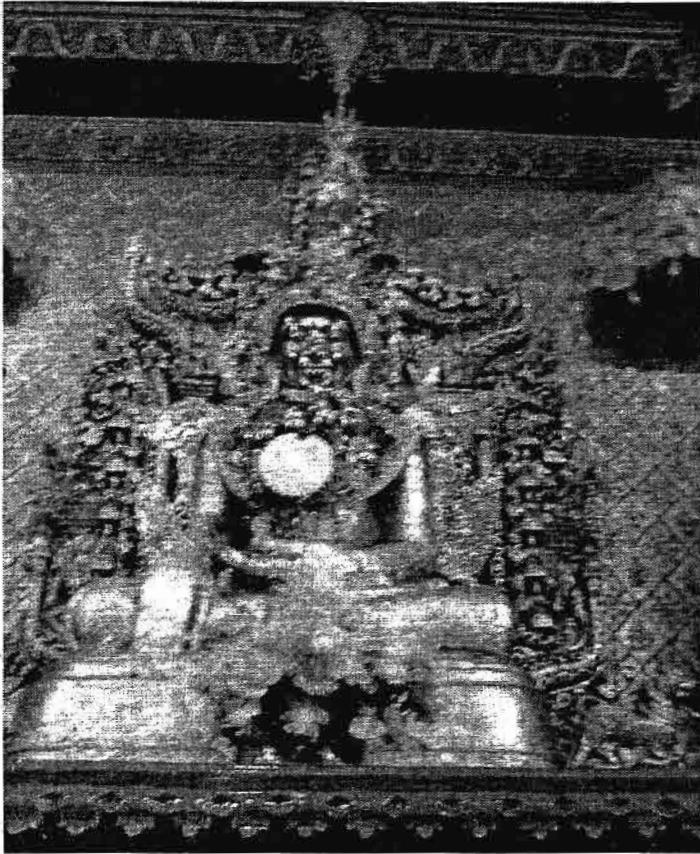
ဤဆေးသည် လေနှင့်ပတ်သက်သော ရောဂါ မှန်သမျှ သက်သာပျောက်ကင်းစေနိုင်သော ဆေးတော်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဤဆေးကို ဖော်စပ်ပေးသူမှာ ဆရာတော်ကြီး ကော ဒဿမ သာသနာပိုင်ဆရာတော်ကြီးဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် မိတ္ထီလာ ခရိုင်ဝမ်းတွင်းမြို့နယ်၊ သဖန်းရွာ၊ သူဌေး ကုန်းရပ်ကွက် တာတီဖြစ်ပါသည်။ သက်တော် (၁၀၄)နှစ် အထိ သက်တော်ရှည်တော်မူပါသည်။ ဤဆေးနည်းအား စာရေးသူ သည် ဆရာတော်ကြီး၏ မြေးဖြစ်သူ ဆရာဦးကျော်လွင်ထံမှ လက်ဆင့်ကမ်းရယူခဲ့ပြီး အများပြည်သူများ အသုံးပြုနိုင်ရန်မှ တင်ပြရေးသားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆေးနည်းမှာ -

- ရှောက်သီး ၁-ပိဿာ
- ဆင်တုံးမန္တယ် ၁-ပိဿာ
- သိန္ဓေသား ၂၅-ကျပ်သား
- ဟင်းခတ်ဆား ၁၀-ကျပ်သား...

တို့ကို စုပေါင်းပြီး အိုးတွင် ရေနစ်မြုပ်အောင် ထည့်ပြီး ကျိုပါ။ နူးနပ်လျှင် ရေမှ ဆေးဖတ်များကို ဆယ်ယူ၍ နေ လှန်းပါ။ ခြောက်သွေ့လျှင် အမှုန့်ပြုပြီး ဆေးသုံးစွဲ၍ ရပါပြီ။ သောက်သုံးရန်မှာ မိမိနှင့် သင့်လျော်စွာ ချင့်ချိန်သုံးစွဲပါ။ လေငန်း၊ လေဖြတ်၊ ဗိုက်နာ၊ ဗိုက်အောင့် စသည့် ရောဂါ ဝေဒနာများကို ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

ကိုယ်တွေ့ အစွမ်းထက်သော ဇလွန်ပြည်တော်ပြန် စမ္မဒဏ်ဂါထာ

ဧရာမြေ ကျော်ဝေ

တစ်နေ့တွင် စာရေးသူ၏ သားကြီး မောင်ဝင်းကိုကိုဦး
သမီးချွေးမ မသင်းသင်းအေး၊ မြေးလေး ဖိုးသားခေါ်
သားတန်းမြတ်ပိုင်တို့က စာရေးသူနှင့် ဇနီး ဒေါ်မြင့်မြင့်ဌေး၊
မြေးလေး မစုလင်းထက်တို့ကို ဇလွန် ပြည်တော်ပြန်
ဘုရားဖူးပို့ပေးကြပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် သားငယ်
သားတန်းထိုက်ဝင်းက ပုသိမ်သို့ ခရီးသွားနေသဖြင့် မပါခဲ့

စာရေးသူတို့ ဗိသားစု အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ
မောင်သန်းထိုက်ဝင်းက ပုသိမ်မှ ပြန်ရောက်လာခဲ့

ပြီး အိမ်တွင် အသင့်ရှိနေပါသည်။ ဇလွန် ပြည်တော်ပြန်
စမ္မဒဏ်ဂါထာတော် စွမ်းကြောင်းကိုလည်း ပြောပြပါသည်။
သားငယ် ပြောပြသဖြင့် စာရေးသူလည်း ဆောင်းပါးရေးရန်
အကြံရလာပါသည်။

စာရေးသူ ဝန်ထမ်းဘဝ အသက် သုံးဆယ်အရွယ်
က မြစ်ငယ်မှ တွဲပြင်အဖွဲ့များနှင့် ဇလွန်ဘုရားသို့ ပထမဆုံး
အကြိမ် ရောက်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ဘုရားကြီး၏ ဓာတ်ပုံတော်
များကို ဝယ်ယူပြီး အိမ်၏ ဘုရားကျောင်းဆောင်ပေါ်တွင်
ကိုးကွယ် ပူဇော်ထားပါသည်။

www.burmeseclassic.com

တစ်နေ့တွင် စာရေးသူ၏ ဦးလေးတော်သူ ဦးအုံးမောင်က သစ်သားချောင်းလေး နှစ်ချောင်းကို သိပ်ပန္နက်သဖွယ် ယူလာပြီး...

“ငါ့တူ ကျော်ဝေကြီး၊ ဒီသစ်သားလေး နှစ်ချောင်းကို ယူထားကွဲ့။ သိပ်ပန္နက်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဇလွန်ပြည်တော် ပြန်ဘုရားရဲ့ စမ္မခဏ်ဂါထာတော် စုတ်ထားတာကွဲ့။ အိမ်မှာ ဆောင်ထားသင့်တယ်။ လယ်တီ ဆရာတော်ကြီး ဦးမောဂုက စမ္မခဏ်ဂါထာတော်(၉၀)ကို အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ စုတ်ထားတာကွဲ့။ ပရလောကသားတွေ မနှောင့်ယှက်နိုင်ဘူး။ အဆောင်အဖြစ်လည်း သုံးလို ရတယ်။ အန္တရာယ်လည်း ကင်းတယ်”

ဟု စာရေးသူကို ပေးပြီး ပြန်သွားပါသည်။ စာရေးသူသည် မီးရထားလိုင်းဝန်းရံ နေအိမ်ခန်းတွင် နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ ကြာလေပြီ။ တစ္ဆေသရဲအခြောက်အလှန့် မရှိခဲ့ပါ။ ဇနီးသည်ကလည်း ဘုရား တရား မြပါသည်။

သို့သော် မှတ်မှတ်ရရ ခြံစည်းရိုး ပျက်စီးနေသည့် လမ်းဆေးနှင့် နီးသော ဗာခံပင်ကြီးတစ်ပင်သည် အိမ်နောက်ဘက်တွင် ကြီးမားစွာ တည်ရှိနေပါသည်။ တစ်နေ့တွင် စာရေးသူသည် စက်ရုံတွင် အလုပ်များသဖြင့် ည ၈နာရီမှ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာပါသည်။ ဆောင်ရာသီဖြစ်သဖြင့် ဇနီးသည်က ရေခဲနှင့် ရေအေး စပ်ပြီးချိန်ရန် အသင့်ပြုလုပ်ပေးထားပါသည်။ စက်ဆီများ ပေကျဲနေသဖြင့် ဆပ်ပြာဖြင့် ချေးများကို ချွတ်နေချိန်တွင် စာရေးသူ၏ ခြံထဲရှိ ဗာခံပင်ကြီးပေါ်မှ တစ်ဦးတစ်ယောက်က ရေလောင်းချသည့်အသံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။ စာရေးသူ ဗာခံပင်အနီးသို့ သွားကြည့်သောအခါ ရေနှင့် တူသော ရေစ ရေနုများကို လုံးဝ မတွေ့ရှိရဘဲ ခြောက်သွေ့၍နေပါသည်။ စာရေးသူ၏ ဇနီးကလည်း...

“အစ်ကို...ဗာခံပင်ပေါ်က ရေကျသံ ကြားတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်ကများ နောက်နေတာလား။ အစ်ကို...အပင်ပေါ်ကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်ပါလား။”

ဟု ပြောပြီး ဇနီးသည်က ဓာတ်မီးပေးသဖြင့် စာရေးသူက အပင်ပေါ်သို့ ထိုးကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမှမတွေ့ရပါ။ စာရေးသူက ဇနီးသည် ကြောက်မည်စိုးသဖြင့်...

“ရေလောင်းချသံ မဟုတ်ပါဘူး။ လေတိုက်သံပါ”

ဟု ပြောလိုက်သော်လည်း ဇနီးသည်က မယုံပါ။

စာရေးသူလည်း ရေချိုး၊ ထမင်းစားပြီး ဦးလေး ဦးအုံးမောင်၏အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီး ဦးလေးကို အကြောင်းစုံ ပြောပြသောအခါ...

“ငါ့တူကြီးကလည်း သရဲခြောက်တာ ခက်တာမှတ်လို့။”

မင်းကို ငါပေးထားတဲ့ ဇလွန်ပြည်တော်ပြန် စမ္မခဏ်ဂါထာတော် စုတ်ထားတဲ့ ပန္နက်ကလေး နှစ်ချောင်းရှိသားပဲ။ ထစ်ချောင်းကို သစ်ပင်ရဲ့ ပင်စည်အလယ်တည့်တည့်ကို ရိုက်ပြီး ဒီသစ်ပင်မှာ ရိုတ်တဲ့ ပရလောကသား အဝေးကို သွားပြီး ကိုးကြိမ်ပြောပြီး အမြစ်ခြေကို ရေလောင်းပေးလိုက်ပါ။ နောက် ဘယ်တော့မှ မလာတော့ဘူး။ ဦးလေး ပြောတာထက် ငါ့တူ မနက် ဉာဏ်ရှိမှာ လုပ်လိုက်။ လက်တွေ့ သိလိမ့်မယ် ဟု ပြောပါသည်။

ထို့ကြောင့် စာရေးသူလည်း နံနက် ဉာဏ်ထိုးတာနှင့် သစ်သားချောင်းလေးကို ဗာခံပင်၏ ပင်စည်ထဲသို့ ရိုက်သွင်းပြီး “ဒီသစ်ပင်က တစ္ဆေ အဝေးသို့ ပြေးစေ” လို့ ကိုးကြိမ် ပြောပြီး အမြစ်ကို ရေတစ်ခွက်လောင်းပေးလိုက်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မခြောက်တော့ပေ။ ဘယ်ပြေးပြီးလေသည် မသိ။ မှတ်မှတ်ရရ ထိုတစ်ညကတော့ ည ၉နာရီအချိန်မှာ လိုင်းထဲက ခွေးများ မအူစပူး အအူတူးတာကိုတော့ စာရေးသူ သတိထားမိလိုက်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သော အနှစ် သုံးဆယ်ကျော်အရွယ်က ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်ကလေးပါ။ ယခု ဗာခံပင်ကြီးလည်း မရှိတော့ပါဘူး။ နောက်လူတို့က ထင်းအဖြစ် သုံးလိုက်ကြလို့ သေသွားပါပြီ။ စာရေးသူ ပင်စင်ယူသည့်အချိန်အထိ ဗာခံပင်ခြောက်လှန့်ခြင်း မပြုတော့သည်မှာ အမှန်ပင်။ ကိုယ်တွေ့မို့ ယုံကြည်ခဲ့ရသော ဇလွန် ပြည်တော်ပြန် စမ္မခဏ်ဂါထာ၏ အစွမ်းထက်ပုံ ဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားရှင်၏ တရားတော်၊ ဂါထာတော်များသည် ဗုဒ္ဓဘာသာယုံကြည်သူတို့အတွက် အနည်းနှင့် အများ အကန့်ပေးသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဇလွန် ပြည်တော်ပြန် စမ္မခဏ်ဂါထာတော်ကြီးမှာ -

ဣတိပိ ပိဋ ကတ္ထယံ၊ အနိစ္စံ ဒုက္ခံ အနတ္တံ သတ္တဗောဇ္ဈဂေါ၊ အဋ္ဌဂီကော၊ မဂ္ဂေါစတု၊ သတိပဋ္ဌာနံ၊ သဗ္ဗဿ ဣန္ဒြေ၊ သဟဿ၊ သူရိယော၊ ဩောင်း နမော၊ မေတ္တာနံ၊ ရာဘေယံ၊ စောရဘယံ၊ ဥဒကဘယံ၊ အဂ္ဂိဘယံ၊ သတ္တဘယံ၊ သဗ္ဗဘယံ၊ ဇေယျော၊ ဇေယတု၊ မင်္ဂလံ၊ အနိစ္စံ သင်္ခတံ၊ ပဋိစ္စ သမုပ္ပန္နံ၊ ဒယမေဓုံ၊ ဝယမေဓုံ၊ ဝိရာဂမေဓုံ၊ နိရောဓ မေဓုံ၊ ခမတိ။ ။

၂၀၁၆-နိုဝင်ဘာလအတွက် ကံကောင်းစေမည့် အကြံပြု စာမျက်နှာ

ခေတ္တရာ ဆရာကျော်

အမျက်နှာဟာ စာဖတ်သူများအတွက် အကြံပြု စာမျက်နှာဖြစ်ပါတယ်။ ပင်လယ်ပြင်မှာ မုန်တိုင်းထတဲအခါ
အိမ်ပြောင်က တောင်နှင့် မြောက် လမ်းညွှန်ပြသလို၊ ဘဝအစိတ်အပိုင်းကို တစ်ထောင့် တစ်နေရာက ပံ့ပိုးမှာ
ပင်လယ်။

ဘာမှမသေချာ၊ မရေရာသော လောကကြီးထဲတွင် ပညာသည်သာ ရတနာအစစ်ဖြစ်ပေသည်။”

၂၀၁၆၊ နိုဝင်ဘာလ စန်းပွင့်ရက်များ

အထက်ဖော်ပြပါ ဇယားအတွင်းရှိ ရက်များမှာ ဆိုင်ရာ စန်းပွင့်ရက်များကို ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်သည်။
စန်းသည် မိဿ၊ သိဟ်၊ ဓနရာသီများတွင် ရှိပါက အရှေ့အရပ် စန်းပွင့်သည်။ ပြိုဿ၊ ကန်၊ မကာရရာသီများတွင်
တောင်အရပ် စန်းပွင့်သည်။ တူ၊ ကုမ်၊ မေထုန်ရာသီများတွင် ရှိပါက အနောက်အရပ် စန်းပွင့်သည်။ ကရကင်၊

၁၊ ၂၊ ၁၀၊ ၁၁၊ ၁၉၊ ၂၀၊ ၂၈၊ ၂၉၊ ၃၀ ရက်များ	မြောက်အရပ် စန်းပွင့်သည်။
၃၊ ၄၊ ၅၊ ၁၂၊ ၁၃၊ ၂၁၊ ၂၂ ရက်များ	အရှေ့အရပ် စန်းပွင့်သည်။
၆၊ ၇၊ ၁၄၊ ၁၅၊ ၁၆၊ ၂၃၊ ၂၄၊ ၂၅ ရက်များ	တောင်အရပ် စန်းပွင့်သည်။
၈၊ ၉၊ ၁၇၊ ၁၈၊ ၂၆၊ ၂၇ ရက်များ	အနောက်အရပ် စန်းပွင့်သည်။

နိဂုံးသီတွင် ရှိပါက မြောက်အရပ် စန်းပွင့်၏။ ဉာဏ်ရှိသလို သုံးစွဲနိုင်ပါသည်။

ရတနာ

အဖြူရောင်နှင့် အနီရောင်ကျောက်များကို တစ်လလုံး ဆောင်ပါ။ ကောင်းကျိုးလိုရာဆန္ဒ ပြည့်ပါလိမ့်မည်။

အကြံပြုယတြာ

ဤတစ်လလုံး အောက်ပါ ယတြာကို လုပ်ဆောင်ပါ။

တနင်္ဂနွေသားသမီးတိုင်းသည် မေမြို့ပန်း (၁)ပွင့်၊ အုန်းပန်း (၁)ညွန့်၊ သပြေ (၁)ညွန့်၊ အားလုံးပေါင်းစီ ပန်းအိုးတွင် ထိုး၍ ရေအပြည့်ထည့်ကာ နေအိမ်ရှိ ဘုရားတွင် လိုရာ ဆုတောင်း၍ လှူပေးထားပါ။ သမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာတော်ကို (၁၀၈)ခေါက် ကိုးရက်ဝင်ပေးပါ။

တနင်္လာသားသမီးတိုင်းသည် သပြေ(၂)ညွန့်၊ ကံ့ကော်(၂)ညွန့်၊ အားလုံးပေါင်းကို ရေအပြည့်ထည့်ထားသော ပန်းအိုးတွင် ထိုး၍ နေအိမ်ရှိ ဘုရားတွင် လိုရာ ဆုတောင်း၍ လှူပေးထားပါ။ သမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာတော်မြတ်ကို ကိုးရက်တိုင် တစ်ကြိမ် သက်စေ့အခေါက်ရေ ရွတ်ပွားပူဇော်ပါ။

အင်္ဂါသားသမီးတိုင်းသည် ဒန်း(၃)ညွန့်၊ ဆီး(၃)ညွန့်၊ သပြေ(၃)ညွန့်၊ အားလုံးပေါင်း၍ ရေအပြည့်ထည့်ထားသော ပန်းအိုးတွင် ထိုး၍ နေအိမ်ရှိ ဘုရားတွင် လိုရာ ဆုတောင်း၍ လှူပေးထားပါ။ သမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာတော်ကို (၁၀၈)ခေါက် ကိုးရက် ရွတ်ပွားပူဇော်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးတိုင်းသည် အုန်း(၄)ညွန့်၊ ရွက်လှ(၄)ညွန့်၊ သပြေ(၄)ညွန့်ကို အားလုံးပေါင်း၍ ရေအပြည့်ထည့် ထားသော ပန်းအိုးတွင် ထိုး၍ နေအိမ်ရှိ ဘုရားတွင် လိုရာ ဆုတောင်း၍ လှူပေးထားပါ။ သမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာတော်ကို တစ်ထောင်ပြည့်အောင် ကိုးရက် ရွတ်ပွားပူဇော်ပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးတိုင်းသည် ကံ့ကော်(၅)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ(၅)ညွန့်၊ သပြေ(၅)ညွန့်ကို အားလုံးပေါင်း၍ ရေအပြည့်ထည့်ထားသော ပန်းအိုးတွင် ထိုး၍ နေအိမ်ရှိ ဘုရားတွင် လိုရာ ဆုတောင်း၍ လှူပေးထားပါ။ သမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာတော်ကို (၁၀၈)ခေါက် ကိုးရက် ရွတ်ပွားပူဇော်ပါ။

သောကြာသားသမီးတိုင်းသည် ဆီး(၆)ညွန့်၊ သပြေ(၆)ညွန့်ကို အားလုံး စုပေါင်း၍ ရေအပြည့်ထည့်ထားသော ပန်းအိုးတွင် ထိုး၍ နေအိမ်ရှိ ဘုရားတွင် လိုရာ ဆုတောင်း၍ လှူပေးထားပါ။ သမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာတော်ကို သက်စေ့ ကိုးရက် ရွတ်ပွားပူဇော်ပါ။

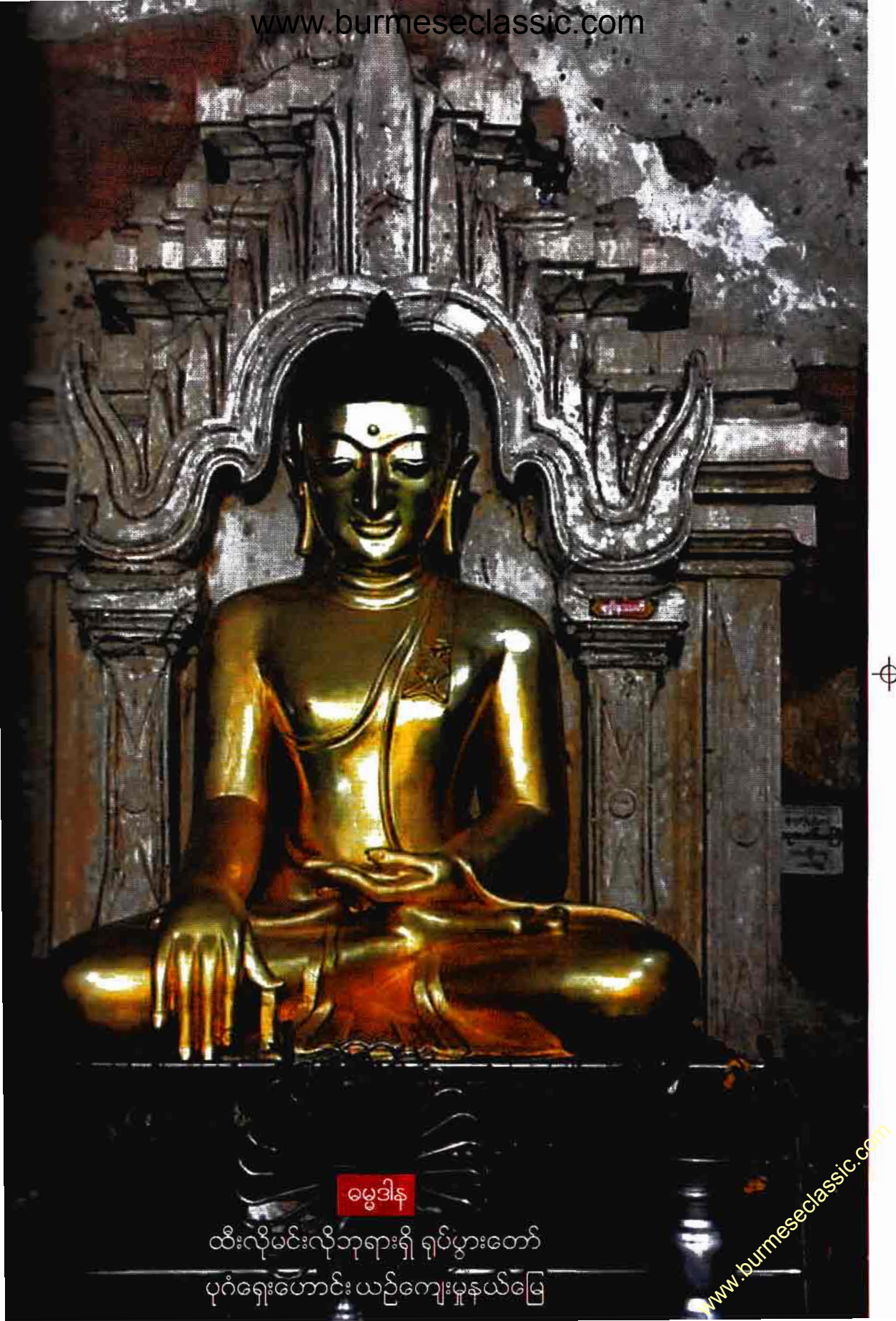
စနေသားသမီးတိုင်းသည် ရွက်လှ(၇)ညွန့်၊ ဒန်း(၇)ညွန့်၊ သပြေ(၇)ညွန့်ကို အားလုံး စုပေါင်း၍ ရေအပြည့်ထည့် ထားသော ပန်းအိုးတွင် ထိုး၍ နေအိမ်ရှိ ဘုရားတွင် လိုရာ ဆုတောင်း၍ လှူပေးထားပါ။ သမ္ဗုဒ္ဓေဂါထာတော်ကို (၁၀၈) ခေါက် ကိုးရက် ရွတ်ပွားပူဇော်ပါ။

အကြံပြုချက်

ဤလတွင် ခုနစ်ရက်သားသမီးအားလုံး ကံကောင်းရန် မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် အိမ်ရှေ့ရှိ မျက်နှာစာ မြေကြီးကို ရေဖျန်းပေးပါ။ ရေဖျန်းနေစဉ် ခုနစ်ရက်သားသမီးအားလုံးကို မေတ္တာပို့ပါ။

ခုနစ်ရက် သားသမီးများအားလုံး အင်္ဂါ/တနင်္ဂနွေနေ့တို့တွင် တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် တရော်ကင်ပွန်းဖြင့် ခေါင်းလျှော်ပေးပါ။ ခေါင်းလျှော်နေစဉ် တတ်နိုင်သရွေ့ သမ္ဗုဒ္ဓရွတ်ဆိုပါ။

မွေဒါန

ထီးလိုမင်းလိုဘုရားရှိ ရုပ်ပွားတော်
ပုဂံရှေးဟောင်း ယဉ်ကျေးမှုနယ်မြေ

သတင်းပုံရိပ်များ

မောင်ဝေအေး

ဒီတစ်ပတ် သတင်းပုံရိပ်များကိုတော့ စိတ်မကောင်း ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းတာသဖြစ်ခြင်းများစွာနဲ့ ရေးသားလိုက်ရပါတယ်။

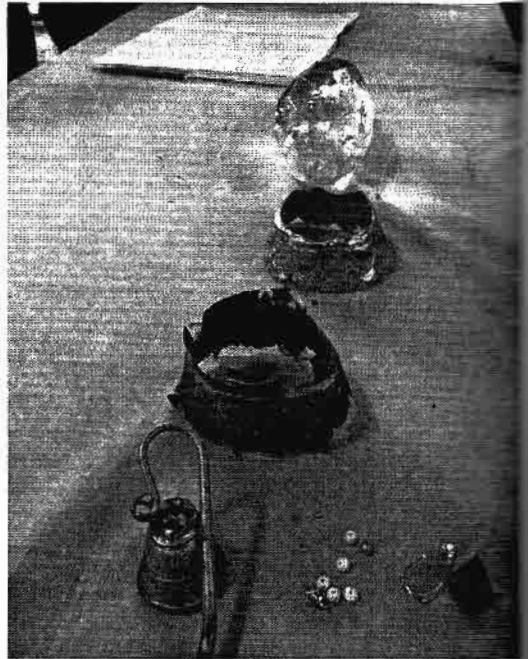
(၂၄-၈-၂၀၁၆)နေ့တွင် လှုပ်ခတ်သွားခဲ့သော ငလျင်ကြောင့် ရှေးဟောင်း ယဉ်ကျေးမှုလက်ရာများ စုဝေးတည်ရှိရာ ပုဂံဘုရားများ ပြိုပျက်မှုမြင်ကွင်းများကို ဖော်ပြပေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ပုဂံဘုရားများဟာ အခုတစ်ကြိမ်တည်း ငလျင်ဒဏ်ကို ခံခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၈ရက်နေ့မှာ လှုပ်ခဲ့တဲ့ ငလျင်ဒဏ်ကိုလည်း ခံခဲ့ရပါသေးတယ်။ အဲဒီ ၁၉၇၅ ခုနှစ်က ငလျင်ကြောင့်ပဲ စေတီပုထိုးများ ၉၀ ရာခိုင်နှုန်းလောက် ပျက်စီးခဲ့ပါသေးတယ်။

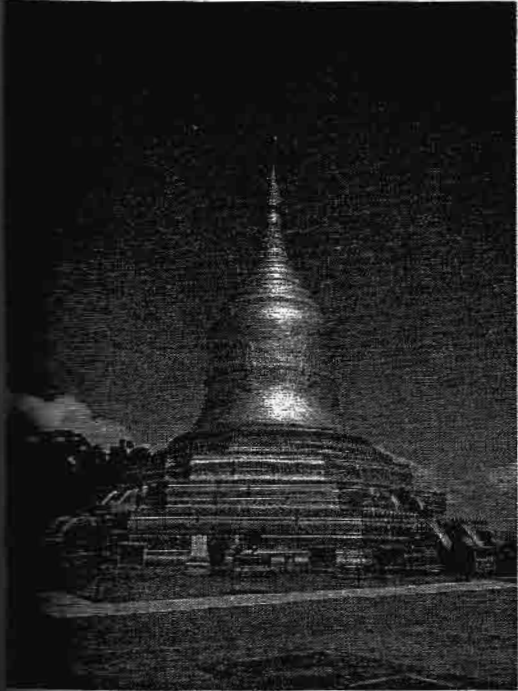
အခုတစ်ခါ လှုပ်ခတ်ခဲ့တဲ့ ငလျင်ကတော့ နောက်ဆုံး သတင်းအရ စေတီ ပုထိုးပေါင်း (၃၀၀)နီးပါး ပြိုပျက်ခဲ့တယ်လို့ သိရပြန်ပါတယ်။ ပြိုပျက်တာတွေအားလုံးဟာ ရှေးအရင်က ပျက်စီးပြီးသားအခြေအနေကို စစ်အစိုးရခေတ်မှာ အမိန့်နဲ့ လက်ပူတိုက်ပြီး ပြင်ဆင်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီလို ပြင်ဆင်အသစ်မွမ်းမံမှုတွေကြောင့်ပဲ ယူနက်စကိုက ကမ္ဘာ့ရှေးဟောင်း ယဉ်ကျေးမှုရန်အဖြစ် သတ်မှတ်ဖို့ ခွင့်မပေးခဲ့ပါဘူး။ နဝတ၊ နအဖ(စစ်အစိုးရ)လက်ထက်မှာ ပြုပြင်အသစ် မွမ်းမံခဲ့တာတွေအားလုံးကို အခု ငလျင်က ဖြိုချလိုက်သလိုပဲ။ ယခင် ရှေးဟောင်း လက်ရာတွေအတိုင်း ကျန်နေရစ်အောင် ငလျင်က ဖြိုပြုလိုက်လေသလား မသိပါ။

ဖြစ်သလို၊ ကြုံသလို လက်ပူတိုက် ပြင်ဆင်မွမ်းမံခဲ့ကြလို့ ရှေးဟောင်းလက်ရာတွေ ဖုံးအုပ်ခံရသလိုပဲ။ ပြိုကျပျက်စီးတဲ့အထဲမှာ ဝါးနဲ့ ပလတ်စတစ်ပိုက်တွေနဲ့ ဖြစ်သလို လုပ်ထားခဲ့ကြတာတွေကိုလည်း တွေ့ မြင်ကြားသိကြမှာပါ။

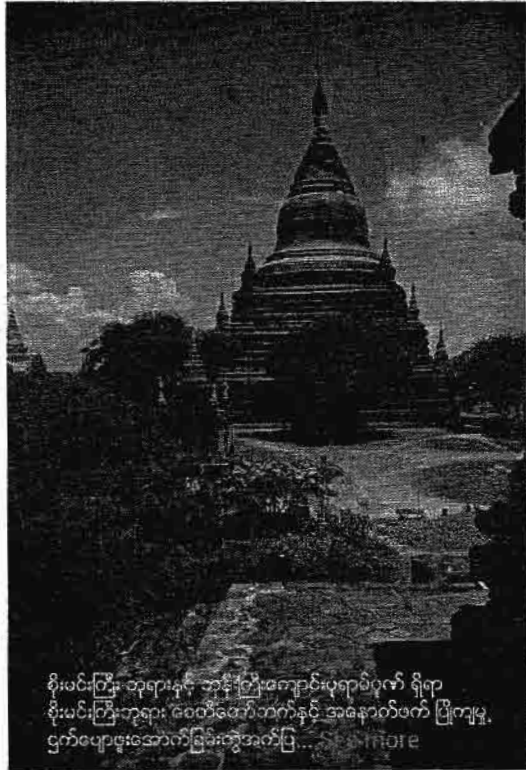
ငလျင်ဒဏ်ခံပြီးစ ပုဂံဘုရားများအခြေအနေကို ရနိုင်သမျှ ရှာဖွေတင်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

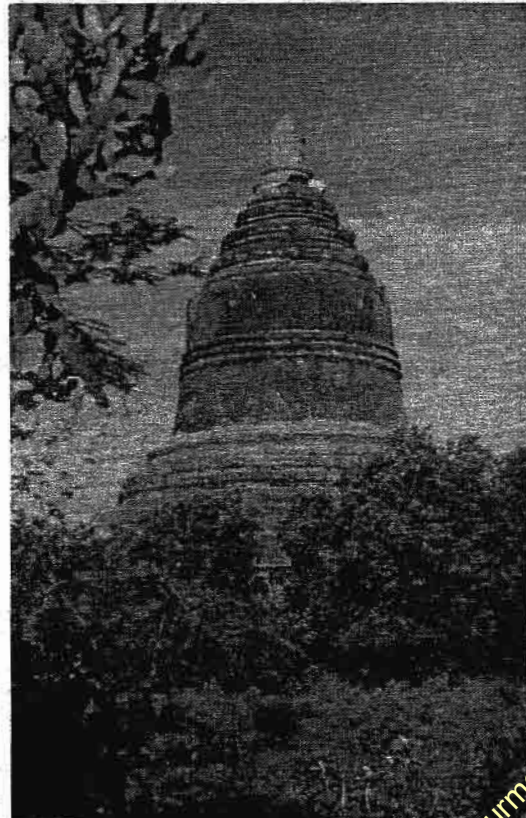
ခွားမြို့ဘုရား မောင်းရစ်ထိပြိုကျပျက်စီး

လောကနန္ဒာဘုရားမိန့်ဖူးမတီမြေစ
မဟာဗိုလ်တောင်

စိုးမင်းကြီး ဘုရားနှင့် ဘဒ္ဒိကြီးတော်တော်ပုရားစိမ့်ရက် ရှိရာ
စိုးမင်းကြီးဘုရား စေတီတော်တက်နှင့် အနောက်ဘက် ပြိုကျမှု
ဌာနပျော့ဖူးအောင်ကြမ်းစွဲအင်ပြ... [See more](#)

ကျော်မိုးလွင် (ဝါးခယ်မ)

ဝေါက်ကွဲယံစဉ် မကြားချင်ဖော်လည်း

ကျွန်ုပ်သည် ဗေဒင်ပညာကို လေ့လာမိသောအခါ အမတ်ကြီး ဦးပေါ်ဦး၊ အယူတော်မင်္ဂလာ ဦးနိုးတို့၏ နိမိတ်ကောက်ယူပုံကို သဘောကျမိရသည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုပညာကို စမ်းသပ်ကြည့်မိခဲ့ရ၏။

ရှေးဦးစွာ ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သော မိတ်ဆွေကြီး ဦးလှသိန်းအကြောင်းကို တင်ပြလိုပါသည်။

ထိုစဉ်က ဦးလှသိန်းမှာ အသက် သုံးဆယ်ကျော်ဝန်း တွင်ရှိသည်ဟု ခန့်မှန်းရပါသည်။

ပါတီကောင်စီခေတ်က လမ်းစဉ်လူငယ် ဘင်ခရာ ဦးဆိုင်းအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ တစ်ရပ်တည်းနေ နေသလိုက်(ယခုအခါ ဦးသိုက်တွန်း-စွမ်းအင်ဝန်ကြီးဌာနကို အကြောင်းပြု၍ ဦးလှသိန်းနှင့် အသိအကျွမ်းဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုစဉ်က မောင်သိုက်မှာ လမ်းစဉ်လူငယ် ဘင်ခရာတီးဝိုင်း ဝင်းဆောင်ဖြစ်ပါသည်။

ကိုလှသိန်းမှာ အရပ် ပြပေနီးပါးရှိ၍ အသားညိုသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ သူနှင့် စတင်ဆုံတွေ့စဉ်က အသက် ဆယ်ဆယ်ဝန်းကျင်ဖြစ်ပြီး၊ ယခု ပြန်ဆုံအတွေ့တွင်ကား သုံး ဆယ်ကျော်ဝန်းကျင်ဖြစ်သောကြောင့် ကွာဝေးခဲ့သော တစ်ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်အတွင်း ကိုလှသိန်း ဘာလုပ်နေ သည်ကို ကျွန်ုပ် မသိရပါ။

သူက ကျွန်ုပ် ဗေဒင်ဟောသည်ကို သိ၍ ကျွန်ုပ်ကို လာခေါ်ရာမှ ပြန်ဆုံတွေ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဝါးခယ်မမြို့ ကမ်းနား ဝိရာဝတီသင်္ဘောဆိပ်ရှေ့နား ရှင် ဆိုက်ကားကိုင်ရှိပါသည်။ ဦးလှသိန်းက ဆိုက်ကားတစ်စီး ကို ရှေ့ခွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဟောင်း...”

ပေါက်ကွဲသံကြီး ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ် လန့် နှလုံးခုန် ဆိုက်ကားအနီးမှ ခုန်၍ပင် ရှောင်လိုက်မိပါသည်။

“ဒီနေ့က တွတ်ပီတို့ ကံဆိုးပြီ”

ဆိုက်ကားဆရာက ပေါက်သွားသော သူ့ဆိုက်ကားဘီး ကို ကြည့်ပြီး မြိုင်ရာဇာ တွတ်ပီညည်းနှင့် ညည်း၍ပြော ကြသည်။

“တစ်စီးပျက်၍ တစ်စီးပြောင်းစီးရပြီ။ အတိတ်၊ နိမိတ်၊ နောင် စနည်းကို လေ့လာနေသော ကျွန်ုပ်ကား ဦးလှ သာခေါ်သော အကြောင်းရင်းကို တွေးမိပြီး သက်ပြင်း နှလုံးညှိုး

အနိစ္စ နိမိတ်လေလား။

စာရေးကုန်းရပ်ကွက်။
ပျဉ်ထောင် သွပ်မိုးအိမ်လေးတစ်အိမ်၏ ရှေ့တွင် ဦးလှသိန်းနှင့် ကျွန်ုပ် စီးလာသော ဒုတိယ ဆိုက်ကား ရပ် လိုက်သည်။

နိမိတ်တဘောင် အစွမ်းပြလေပြီ။
ဦးလှသိန်း အဓိက မေးလာသည်ကိစ္စကား အပြောင်း အရွှေ့ကိစ္စပင် ဖြစ်နေခဲ့၏။ ဦးလှသိန်းက အစိုးရဌာနကြီးတစ်ခု မှ အပြစ်နှင့် ပြတ်လာသူတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။ အလုပ်တစ်ခု ကူးပြောင်းလုပ်ရန် အစီအစဉ်ရှိ၍ ကျွန်ုပ်အား ခေါ်ယူ ဗေဒင် မေးခြင်းပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

နိမိတ်က ဆိုက်ကားဘီး ပေါက်ကွဲ၍ နောက်ဆိုက် ကားတစ်စီး ပြောင်းစီးရသည်ကို ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။
ကျွန်ုပ်က ဦးလှသိန်း၏ မွေးသက္ကရာဇ်ကို မေး၍ တွက် ကြည့်လိုက်သောအခါ ဗေဒင်နည်းစနစ်အရ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း ပင် ပြနေသည်ကို ထူးခြားစွာ တွေ့ရပါတော့သည်။

“အဲဒီလို ပြောင်းရွှေ့ရင် ကောင်းမလား ဆရာစိုး”
“ဘယ်လိုပြောင်းရွှေ့ချင်တာလဲ။ ဆိုကြပါစို့ဗျာ။ ကုန်း လမ်းကိစ္စလား။ ရေလမ်းကိစ္စလား။”

ဗေဒင်သဘောအရ ရေဂြိုဟ်များ ပျက်နေ၍ ကျွန်ုပ် က မေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။
“ငါးဖမ်းသင်္ဘောလိုက်မလိုပါ”

ငါးဖမ်းခြင်းသည် ရေထဲကိစ္စပင် ဖြစ်နေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်က တွက်ချက်ကြည့်၍ သိသည့်အတိုင်းပင် ဦးလှသိန်း အား ပြောပြလိုက်ပါသည်။
“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောမယ်ဗျာ။ ရေနဲ့ ဆက်စပ်နေ တာမို့ ခင်ဗျားအတွက် အသက်အန္တရာယ်စိုးရိမ်ရတယ်။ မလိုက်သင့်ဘူးဗျာ”

ကျွန်ုပ်က လေ့လာထားသော ဗေဒင်နည်းအရ ပြော လိုက်ပါသည်။ လိုက်နာခြင်း၊ မလိုက်နာခြင်းကား မေးသူနှင့် သာ ဆိုင်တော့သည်။

တစ်နေ့တွင် စာရေးကုန်းရပ်ကွက်ဘက်မှ ဗေဒင်ကြည့် ရန် ကျွန်ုပ်အား လာခေါ်ပြန်၏။

သို့ဖြင့် စာရေးကုန်းလမ်းထောင့်သို့ အရောက်တွင် မရွှေ့လင့်ဘဲ နိမိတ်တဘောင်ရပြန်လေသည်။ အိမ်တစ်အိမ် မှ ပြောဆိုသံ ပျံလွင့်လာခြင်းဖြစ်သည်။
“ညက ကြောင်လေး မိနီ ကလေးမွေးတယ်။ အထီး တစ်ကောင်၊ အမတစ်ကောင်မွေးတာ။ အထီးလေးက သေ

သွားတယ်”

ကျွန်ုပ်ကြားရသည့် အသံနိမိတ်တဘောင်က ပျက်စီးခြင်းသဘောပင် ဆောင်နေပါတော့သည်။ အထီး၊ အမ တစ်စုံမှ တစ်ကောင်ပဲ့ထွက်သွားခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဗေဒင်မေးသူ၏ အိမ်က သွပ်မိုး၊ ပျဉ်ထောင်အိမ်ဖြစ်ပါသည်။ ဗေဒင်မေးသူက အိမ်ရှင်မဟုတ်။ ဧည့်သည် မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ တစ်ဆယ့်ရှစ်၊ တစ်ဆယ့်ကိုး ဝန်းကျင်ပင်ဖြစ်သည်။ အသားလတ်၍ ကြည့်ပျော် ရှုပျော် ဖြစ်သည်။ ရွှေ၊ စိန် ဆင်ယင်ထားသည်။

“သမီးကို မထောက်မညှာဘဲ တွေ့တဲ့အတိုင်း ဟောပါ ဆရာရယ်။ ဉာဏ်ပူဇော်ခကို ဆရာတောင်းသလောက် ပေးပါ့မယ်”

သွက်လက် ချက်ချာ ရဲတင်းသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ မိန်းကလေး၏ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာမှုကို ကျွန်ုပ် အသိအမှတ်ပြုကာ ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်ရပါသည်။

“ဆရာက အဟောခံရသူ အလိုကျ ဟောတဲ့ ဆရာမဟုတ်ပါဘူး။ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဉာဏ်ပူဇော်ခထက်လည်း ပိုမတောင်းပါဘူး။ သမီးဘက်ကသာ ဆရာပြောစကားကို လိုက်နာဖို့ လိုပါတယ်”

သို့ဖြင့် မိန်းကလေး၏ မွေးသက္ကရာဇ်ကို မေး၍ တွက်ကြည့်လိုက်ရာ ကြောင်နိမိတ်အတိုင်း ဖြစ်နေပါတော့သည်။

သေကွဲ။ ပြန်ဆုံစရာမရှိလျှင် သေကွဲ ကွဲသလိုပင် ခံစားရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က တွေ့ရှိသည့်အတိုင်း ချစ်ကြိုက်ကွဲ ဇာတ်လမ်းကို ခင်းပြုလိုက်သည်။

မိန်းကလေး၏ မျက်နှာတွင် အရောင်အသွေးတွေ ပြောင်းကုန်သည်။ မည်မျှပင် စိတ်ခိုင်သည် ပြောပြော၊ တစ်ထောင့်ငါးရာ မေတ္တာ၏ ထိုးနှက်ချက်က ပြင်းထန်လှသည်။

“ဆရာပြောတာတွေ မှန်ပါတယ်။ သမီးတို့ ရန်ကုန်ဘော်ဒါဆောင်တစ်ဆောင်မှာ တွေ့ပြီး ချစ်ကြိုက်ခဲ့ကြတာပါ။ သမီး ဒီကို ရောက်တော့ ကြားပြီးပါပြီ။ သစ္စာပျက်သူတို့ ဇာတ်လမ်းပေါ့”

မိန်းကလေး၏ ဝိုရိုက်ရင်းပြောသံက ကဗျာပင် ဆန်နေပါတော့သည်။

အတင့်ရဲလှသည့် မိန်းကလေး။ မသူတော်နှင့် တွေ့ပါက မခက်ပါလား။

ကျွန်ုပ်ကား စာရေးဆရာ၊ ဗေဒင်ဆရာဖြစ်၍ မိန်းကလေး၏ နောက်ကြောင်းကို ပြန်လှည့်ရန် တိုက်တွန်း

လိုက်ရတော့သည်။

မိန်းကလေးရဲ့ ဇာတိက ရန်ကုန်။ ကောင်ကလေးက ဝါးခယ်မအပိုင် ရွှေလောင်းမြို့က ရွာမှ။ အဆင်မပြေလှ။

နောက် ကျွန်ုပ် တစ်ခန်းရပ် ပြဇာတ်များ ရေးခဲ့သည့် ကားလီပ်ချရန်ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ် စာရှုသူများအား ကျွန်ုပ်၏ ဗေဒင်ပညာနှင့် အဖြစ်မှန် ဖော်ထုတ်ပုံကို တင်ပြလိုပါသည်။

ဆိုက်ကား ဘီးပေါက်ကွဲခြင်းဖြင့် နိမိတ်ထင်လာသော ဦးလှသိန်း။

ငါးဖမ်းသင်္ဘော လိုက်သည်။ မလိုက်သည်ကို ကျွန်ုပ် မသိပါ။

နှစ်များစွာအကြာတွင်တော့ ဝါးခယ်မ-ကျွဲတိုင် ပြေးသော နံတူသင်္ဘောပေါ်မှ တစ်ပါးသူ၏ လုပ်ကြံခြင်း ခံခဲ့ရေထဲကျပြီး သေသွားကြောင်း အနိဋ္ဌသတင်း ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

ကျွန်ုပ် ကြားပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ဆိုက်ကား ဘီးပေါက်ကွဲသံက နားထဲမှာ ဆူညံစွာ ကြားလာခဲ့ရသည်။ ရေစီးသံကိုကား နားမထောင်ဝံ့တော့ပါ။

တစ်ကောင်ပဲ့၊ တစ်ကောင်တင်၊ ကြောင်နိမိတ်ထင်လာသော မိန်းကလေး။

တနင်္လာ-အင်္ဂါ ပူးတွဲအဆိုးဒဏ်ကို ခံသွားရသော မိန်းကလေး။

ကျွန်ုပ်နှင့် ပြန်အတွေ့တွင် သူ့သဘော သူ့ဆောင်ရွက်ပုံအား ကန်တော့လာသည်။

“သမီး မိုက်မိုက်မဲမဲ ကြိုးစားကြည့်သေးတယ် ဆိုပါစေမယ် ဆရာရယ် မကြင်လို့ စိမ်းတာပဲ။ ရှောင်တိတ်တိတ်တာ မဆန်းပါဘူး။ အခုတော့ သမီး ဘွဲ့ရပြီး မိဘတွေ စားတဲ့ မန္တလေးသားနဲ့ ယူလို့ သမီးလေးတောင် ရနေပါပြီဟု ပြောလာသည်။

တွေ့စက မမှတ်မိ။ ကောင်မလေးက သရုပ်ကွဲပွင့်နီးပါး ဝနေသည်။

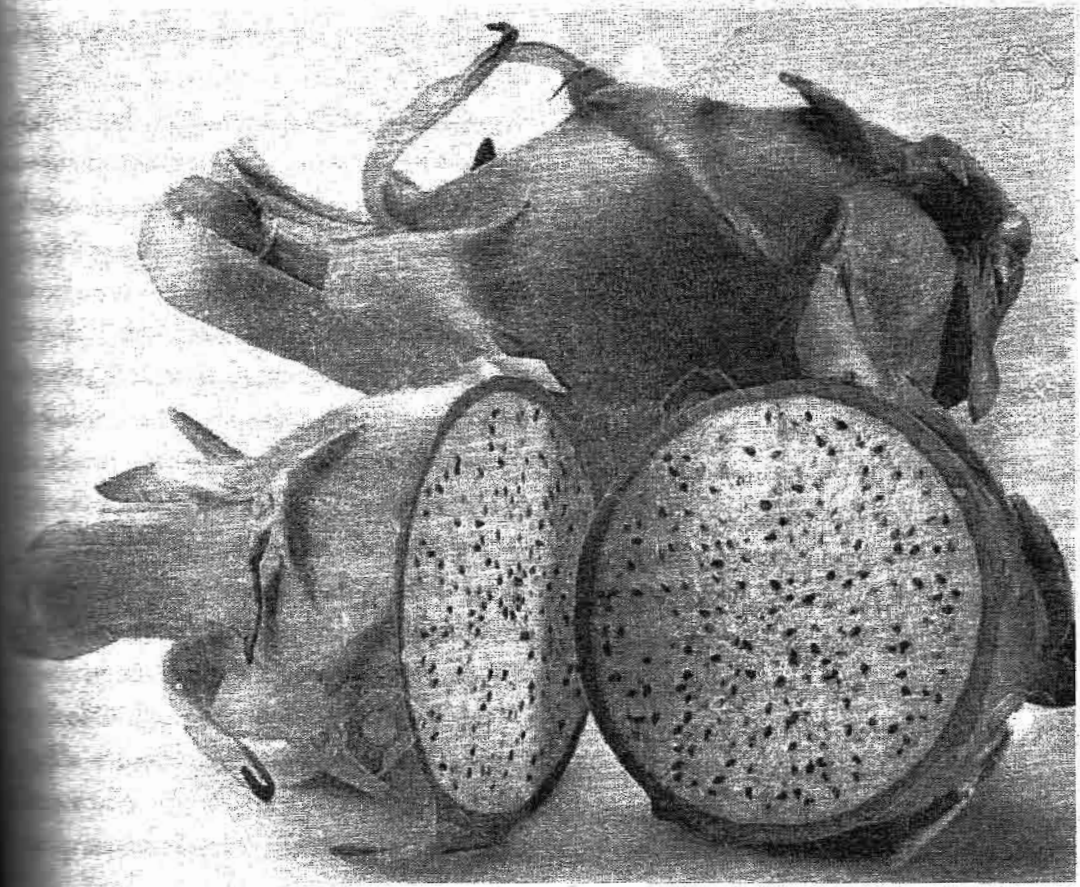
လူ့ဘဝကား တိုတောင်းလှသည်။ တွေ့ကြုံကွဲ ဇာတ်လမ်းများကား ကျွန်ုပ် စာရေးနိုင်သရွေ နေရမည်ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဆေးစွမ်းထက်သော နဂါးမောက်သီး

အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်မြေ)

နဂါးမောက်ပင်

ဆေးဖက်ဝင်သော နဂါးမောက်ပင်များ၏ မူရင်းအစိမြေ
 ဝယ်နီတို့၏ ကိုလိုနီဖြစ်ခဲ့သော တောင်နှင့် အလယ်ပိုင်း
 ကတိုက်ဒေသများ ဖြစ်လေ၏။ နဂါးမောက်ပင်ကို
 သာဖြင့် Pitaya ဟု မှည့်ခေါ်ကြပြီး အင်္ဂလိပ်ဘာ
 အပင်ကို Dragon Fruit Tree ၊ အသီးကို Dragon
 သီးပင်၊ နဂါးသီးဟူ၍ ခေါ်ကြလေသည်။
 အမောက်နှင့် အလွန်တူသော အသီးမျိုးဖြစ်သော
 မြန်မာတို့က နဂါးမောက်သီးဟု အလွယ်တကူခေါ်ဆို

ကြလေ၏။ နဂါးမောက်သီးပင်၏ အပင်၊ အပွင့်၊ အသီး
 အစရှိသော ပဉ္စငါးပါးစလုံးသည် Anti Oxidant တစ်ပါးဖြစ်
 သော Lycopene ဓာတ်ပါဝင်ထားသဖြင့် ကျန်းမာရေး
 အတွက် အားထားရသော အသီးမျိုးဖြစ်သည်။

နဂါးမောက်ပင်သည် ရှားစောင်းနွယ်ဝင်မျိုးဖြစ်ပြီး
 Cactaceae အပင်မျိုးရင်းထဲတွင် ပါဝင်၏။ ရေငတ်ဒဏ်ကို
 အထူးခံနိုင်ရည်ရှိသော သီးပင်မျိုးဖြစ်သောကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံ
 ရာသီဥတုနှင့် လွန်စွာ သင့်မြတ်လှ၏။ တိုင်ထူ၍ စိုက်ပျိုးယူ
 ရသော အပင်မျိုးဖြစ်သော်လည်း ကပ်ပါးနွယ်ပင်မျိုး မဟုတ်

www.burmeseclassic.com

နဂါးမောက်သီး

ပါ။ အပူဒဏ်ကို ၄၀ စင်တီဂရိတ်ထိ ခံနိုင်စွမ်းရှိပြီး အသင့်တော်ဆုံး အပူချိန်မှာ ၂၀ မှ ၃၀ ဒီဂရီစင်တီဂရိတ်အတွင်းဖြစ်သည်။

အပူပိုင်းဒေသ အပင်မျိုးဖြစ်သောကြောင့် အအေးခံမြင့်မားခြင်းကို ခံနိုင်ရည် နည်းကြ၏။ တစ်နှစ် ပျမ်းမျှ မိုးရေချိန် ၆၀၀ မှ ၁၂၀၀ မီလီမီတာအတွင်း ရေရရှိပါက အထူးရှင်သန်နိုင်သော အပင်မျိုးဖြစ်သည်။ နဂါးမောက်ပင်များ၏ ထူးခြားချက်မှာ နေအချိန်၌ အစာဖြိုခွဲမှု မပြုဘဲ ပန်းပွင့်များ အနားယူ ငုံ့နေတတ်ပြီး ညအချိန်ရောက်မှ ပန်းများ ဝေဝေဆာဆာပွင့်၍ အစာဖြိုခွဲမှု ပြုတတ်ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အပူဒဏ်ခံနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ပူတာအိုမြို့နယ်ကဲ့သို့ ရာသီဥတုအလွန်အေးသော ဒေသများမှလွဲ၍ စိုက်ပျိုးဖြစ်ထွန်းနိုင်သည်။

အာရှတိုက်တွင် နဂါးမောက်ပင် အများဆုံး စိုက်ပျိုးထုတ်လုပ်သော နိုင်ငံသည် တရုတ်နိုင်ငံဖြစ်ပြီး အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံများသို့ ရှေးဦးစွာ တင်သွင်း စိုက်ပျိုးခဲ့သော နိုင်ငံမှာ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းသို့ သက္ကရာဇ် ၂၀၀၀ပြည့်နှစ်ရောက်မှ စတင်ဝင်ရောက်လာခဲ့သော နဂါးမောက်ပင်များသည် ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုအတွင်း မြန်မာတို့ နှစ်သက်သော ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ပေါ်ပြုလာအသီးဖြစ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။

နဂါးမောက်ပင်များသည် ပန်းပင်များကဲ့သို့ စွဲမက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် လှပနေသော အပင်မျိုးဖြစ်သောကြောင့် ခြံနှင့် ဝန်းနှင့် နေထိုင်သူများ၊ အိမ်ဝန်းရှေ့ ပြေပိုရှိသူများက ဝင်ငွေကောင်းသော ပန်းအလှပင်များအဖြစ် အခြား သီးပင်ပန်းမန်များနှင့် ရောနှောစိုက်ပျိုးထားတတ်ကြ၏။

အရောင်အဆင်းလှပပြီး ဆေးဖက်ဝင် အရသာရှိသော နဂါးမောက်သီးများသည် မြန်မာတို့အတွက် ခေတ်မီ အသစ်အဆန်းအစားအစာမျိုးဖြစ်သော်လည်း နှစ်သက်စွာ စားသောက် ရှိကြ၏။ ဧပြီ မေတွင် အပူးအင့်စတင်တတ်ပြီး ဇူလိုင်၊ ဩဂုတ်၊ စက်တင်ဘာလများတွင် အသီးလှိုင်လှိုင်ဆေးများတတ်၏။ အောက်တိုဘာလထဲတွင် အထွက်နှုန်းလျော့ကျသွားပြီး နိုဝင်ဘာလရောက်လျှင် အသီးတုံးသွားတတ်ပါသည်။

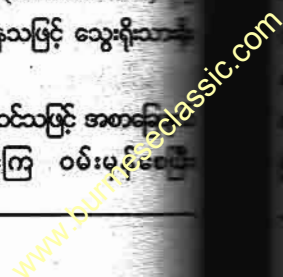
မိုးရာသီပေါ် အသီးမျိုးဖြစ်သောကြောင့် မိုးရာသီရောင်လျှင် ပေါပေါများများ စားသုံးနိုင်၏။ စားသုံးလာသူများ တစ်ခါတခြား တိုးပွားလာသဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့အပြား သစ်သီးဈေးကွက်များ၌ အရောင်းအဝယ်သွက်လက်ပြီး မျက်နှာမလှစေသော အသီးမျိုးဖြစ်သည်။

နဂါးမောက်သီး၏ အခွံသည် ပန်းရင့်ရောင်၊ ပန်းနီရောင် အနီရောင်များ ဖြစ်တတ်ပြီး အတွင်းသားသည် ပုစွန်ဆီရောင် အဖြူရောင်၊ အဝါရောင်၊ အနီရောင်ဟူ၍ အရောင်အမျိုးမျိုးကွဲပြားလေ၏။ အတွင်းသားနှင့်အတူ ဝါးစား၍ရသော အနုရောင်အစေ့ငယ်များ ပါဝင်ပြီး အချို့ဓာတ်နည်းပါးသဖြင့် လူတိုင်းစားသုံးရန်သင့်သော ဓာတ်စာသီးဖြစ်သည်။ နဂါးမောက်သီးတွင် ပရိုတိန်းဓာတ်၊ ကယ်စီယံဓာတ်၊ Fiber အဖူဓာတ်၊ ကယ်လစီယမ်သတ္တုဓာတ်၊ သံဓာတ်၊ ဗီတာမင်ဇီဓာတ်နှင့် ဗီတာမင်စီဓာတ်များ ပေါများစွာ ပါဝင်သည်။

နဂါးမောက်သီးတွင် ပါဝင်သော ဆေးစွမ်းအားနိသင်နကြောင့် ဆီးချို-သွေးချိုရောဂါ၊ အစာအိမ်ရောဂါ၊ ဆီးထွန်ရောဂါ၊ သွေးတိုး-သွေးကြောကျဉ်းရောဂါ၊ ကင်ဆာရောဂါ၊ ချောင်းဆိုးရင်ကျပ်ရောဂါများကို လျော့နည်းသက်သာ ချမ်းသာစေသည်။ အတွင်းသားအရောင် လေးမျိုးရှိသည့်အနုရောင်အနီရောင်အသီးသည် ဆေးစွမ်းပိုမိုထက်မြက်သည်ဟု ဆိုသော်လည်း အရောင်းတိုင်းသည် ရောဂါတစ်မျိုးစီအတွက် အထူးပြုတတ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ အသီးအနုများ စားသုံးသည့်အခါ အရောင်စုံလင်စွာ စားသုံးပေးသင့်ပါသည်။

နဂါးမောက်သီးတွင် ရောဂါအမျိုးမျိုးကို ကာကွယ်ဆေးဆီးနိုင်သော အင်တီအောက်ဆီးဒင့်(Anti Oxidant) ခေါ် ဓာတ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာ ပါဝင်နေသဖြင့် သွေးရိုးသားနုရောဂါများကို နိုင်သည်ဟူ၏။

(၁) Fiber အမျှင်ဓာတ်များ ပါဝင်သဖြင့် အစာခြေစနစ် အားကောင်းစေသည်။ အစာကြေ ဝမ်းမုန်စေပြီး

သီးတစ်ခုလုံးကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စေနိုင်သည်။

(၂) ကင်ဆာအမျိုးမျိုးကို ကာကွယ်ပေးနိုင်သည်။

အထူးသဖြင့် အူမကြီးကင်ဆာမှ ကင်းဝေးစေနိုင်သည်။

(၃) အဆိပ်အပင်းအမျိုးမျိုးကို ဖယ်ရှားပေးနိုင်သည်။

(၄) မကောင်းသော ကိုလက်စထရောအဆီဓာတ်များ

ကို လျော့ကျစေနိုင်သဖြင့် သွေးတိုးနှုန်းကို ကျစေနိုင်သည်။

ဆီးနှင့် သွေးကြောကျဉ်းရောဂါများမှ ကာကွယ်ပေးသည်။

သြဗြတ်ခြင်းမဖြစ်အောင် တားဆီး ကာကွယ်ပေးနိုင်သည်။

နဂါးမောက်သီးသည် မကောင်းသော ကိုလက်စထ

ရောအဆီဓာတ်များကို လျော့ချပေးပြီး ကျန်းမာရေးအတွက်

အကျိုးဖြစ်စေနိုင်သော ကိုလက်စထရော ပမာဏကို တိုးပွား

စေသောကြောင့် နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းခြင်း၊ အဆိပ်

ဆီးနှင့် သွေးကြောကျဉ်းခြင်းအမျိုးမျိုးမှ ကာကွယ်ပေးနိုင်၏။

မကောင်းသော ဓာတ်သဘာဝများကို ဖယ်ရှားရှင်းလင်းပေးနိုင်

သဖြင့် အမျိုးမျိုးသော နာတာရှည်ရောဂါများကို သက်သာ

ကင်းစေနိုင်၏။ စွဲကပ်နေသောရောဂါများကို သက်သာစေ

ပြီး အလားအလာရှိသော ရောဂါများမှ အရှင်းကာကွယ်ပေး

နိုင်သည်။

နဂါးမောက်သီးကို ဓာတ်စာအဖြစ် စားသုံးပေးခြင်းဖြင့်

မိသားစုဝင်တို့တွင် ပါဝင်သော အင်တီအောက်ဆီးဒင့် သက်

ဆောင်စာများကြောင့် ကင်ဆာရောဂါအပါအဝင် ရောဂါ

အန္တရာယ်တို့မှ ကင်းပ လွတ်ငြိမ်း သက်သာရာရစေနိုင်၏။

သွေးတိုး သွေးတက်၊ သွေးကျ၊ သွေးလည်ပတ်မှု မမှန်သော

ရောဂါအပေါင်းတို့မှ သက်သာစေနိုင်ပြီး ဆီးချို သွေးချိုဖြစ်

မှုကို ကောင်းသော အတိုင်းအတာတစ်ခုထိ လျော့နည်းစေ

နိုင်သည်။

နဂါးမောက်သီးသည် အာဟာရဓာတ် လွန်စွာ ကြွယ်ဝ

ပြီး စိတ်ပျို့သည်အခါ အပူခံ အသက်ပြင်းသော အသီးပင်

ဖြစ်သောကြောင့် ပိုသတ်ဆေး၊ ပိုးသတ်ဆေး၊ မြေဆီ

ရောင်ခြည်စာများ ကင်းရှင်းသဖြင့် ဓာတ်စာ၊ ဆေးစာအဖြစ်

အသုံးပြုရာ အသင့်တော်ဆုံးနှင့် အန္တရာယ်အကင်းဆုံး

စားသုံးစေနိုင်သည်။

နဂါးမောက်ပွင့်အစုံများကို စတီပိုက်ဖြစ်စေ၊ နဂါး

မောက်ပွင့်ခြောက်များကို ရေနွေးဖြောင့်ဖြစ်စေ၊ အချိုအငန်

အရသာအောင် လက်သုပ်သုပ်စားလျှင် အသွေးအသားကောင်း

စေရမည်။ ဓာတ်မှန်စေနိုင်၏။ နဂါးမောက်ပွင့်ခြောက်များ

ကို အသေးကြော သန့်စင်ယူပြီး နေလှန်း အခြောက်ပြုလုပ်

ပြီးနောက်တွင် လက်ဖက်အကြမ်းခြောက်ကဲ့သို့ ခတ်

သောက်ပေးလျှင် ခွေးပွင့်၊ ဓာတ်ပွင့်၊ ဆီးမှန်၊ ဓာတ်မှန်

ကိုယ်ခံအား ကောင်းစေနိုင်၏။

နဂါးမောက်ပင်၏ ကိုင်းနု ကိုင်းဖျား အညွန့်အဖူးအပွင့်

များကို ရေဖြင့် ပြုတ်ဖြောင့်၍ ကြော်လှော်ချက်ပြုတ် စား

သောက်နိုင်၏။ အရသာထူးကဲ၍ အာဟာရ ဟင်းကောင်း

တစ်မယ်ဖြစ်စေနိုင်၏။ ဆေးဖက်ဝင်၍ ကျန်းမာစေနိုင်၏။

အသီးပုညများကို ကြိုက်၍ စားသည်ဖြစ်စေ၊ အာဟာရ

ဆေးဝါးဓာတ်စာအဖြစ် စားသည်ဖြစ်စေ၊ ကြိုရင်း ဆုံရင်း

အပျင်းမြေ စားသည်ဖြစ်စေ၊ စားသုံးသူများ၏ ရင်ကို အေးမြ

စေ၍ နှလုံးစိတ်ဝမ်း ချမ်းမြေ့စေနိုင်၏။ နှုတ်ပြန် လန်းဆန်းစေ

၏။ ဆီးဝမ်းဓာတ်လေးပါးကို မှန်စေပြီး ဓာတ်စာဖြစ်စေ၏။

အစာကြော ကျန်းမာ နုပျို အသက်ရှည်စေနိုင်၏။

သို့ဖြစ်၍ မိုးရာသီတွင် ပေါပေါများများ ဝယ်ယူစားသုံး

နိုင်သော နဂါးမောက် ဆေးဓာတ်စာသီးများကို ရာသီပေါချိန်

အတွင်း ၀၀လင်လင် အရသာရှိရှိ အကျိုးပြည့်ပြည့် စားသုံး

ပေးခြင်းဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်အတွက် တစ်နှစ်တာ လိုအပ်သော

အာဟာရဓာတ်စာများကို စုဆောင်းသိုလှောင်ပေးနိုင်ပြီး

ရောဂါဘယများကို ကြိုတင်ကာကွယ် တားဆီးပေးနိုင်ပါလိမ့်

မည်။ တစ်နေ့ တစ်ရောင်စားပေးခြင်းဖြင့် ကျန်းမာရေးကို

ပိုမိုထိရောက် အကျိုးဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

သီလရှင်ကြီး၏ လမ်းညွှန်

ဒေတ္တရာ ဆရာကျော်

ပဲခူးတိုင်း၊ ပြည်မြို့၊ အေးစေတီ သီလရှင်များ စာသင်တိုက်သို့ ရောက်ရှိစဉ် သက်တော် (၇၁)နှစ်ရှိ စူဠလန္ဒဝါစက ပဏ္ဍိတ ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ သီလရှင်ကြီး ဒေါ်မေယဝတီက ထူးခြား အဓိဋ္ဌာန်တစ်မျိုးကို လမ်းညွှန်ပေးပါသည်။

လောကီကောင်းကျိုး လိုရာဆန္ဒပြည့်ဝအောင်မြင်စေရန် ရည်သန်၍ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နိုင်သလို၊ သာသနာပြုနိုင်ရန်ဟူသော စိတ်ဆန္ဒဖြင့်လည်း အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နိုင်ပါသည်။

အထူးသဖြင့် မိမိလုပ်ငန်းစဉ်တစ်လျှောက် မလိုလားအပ်သော ဘေးအန္တရာယ်အယုတ်ကင်းဝေးစေရန် ရည်သန်လျက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နိုင်ခြင်းဖြင့် အကျိုးထူးကြောင်း သိရပါသည်။

အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လိုသူသည်...

- (၁) အုန်းတစ်လုံး၊
- (၂) ငှက်ပျော့ ငါးဖီး၊
- (၃) သပြေပန်း

- (၄) အလင်းတိုင်
- (၅) နံ့သာတိုင်
- (၆) ရေချမ်း
- (၇) စက္ကူထီး(၉)လက်
- (၈) မွေးနှံအညွန့်ပန်း
- (၉) ပလ္လင် စသည်တို့ လိုအပ်ပါသည်။

စက္ကူထီး(၉)လက်မှာ နှစ်သက်ရာ အရောင်ကို သုံးပါသည်။ တစ်ခုရှိသည်မှာ ၎င်းထီး(၉)လက်ကို တစ်လက်ထီးရွက်အောက် ကပ်လျက်တွင်ပင် အောင်လံသဖွယ် အဖြူများ ကပ်၍ ထားရပါသည်။

ထိုစက္ကူဖြူတစ်ဖက်တွင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်သူ၏ မွေးသက္ကရာဇ်များ၊ အမည်နာမများနှင့် လိုအင်ဆန္ဒ(ဖြစ်နိုင်ခြေ အဆုတ်တောင်းတစ်ခု) ပြည့်ဝရပါလို၏ဟု ရေးသား၍ အတစ်ဖက်၌ အောင်ရစ်ချက် ဂါထာတော်ကို ရေးသားပါသည်။ အောင်ရစ်ချက် ဂါထာတော်မှာ -

ယေစက္ကော ယေန္တော ယော၊

ဇယိတဗေ ဇယာသနေ၊

ဇယာပေသိ ဇယေသီနံ၊

ဇယံ ဒေတု ဇယုတ္တရော။

ဥပမာပုံစံဖြင့် ပြပါမည်။

ဤပုံစံအတိုင်းရေးသားပြီးမှ ထီးရွက်အောက်တွင်

သတ်ဖြင့် (အဓိဋ္ဌာန်ပွဲ ပုံပါအတိုင်း) ကပ်ပေးရပါမည်။

မွေးနဲ့အညွန့်ပန်းကို တင်ပြပါမည်။

* တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက် ကံ့ကော်၊ ကြညွန့် စသဖြင့်။

* တနင်္လာသားသမီးများအတွက် ဇွန်ပန်း၊ ဆီး(ဇီး) ညွန့် စသဖြင့်။

* အင်္ဂါသားသမီးများအတွက် ရွက်လှ၊ ဝါးညွန့် စသဖြင့်။

* ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအတွက် မေမြို့ပန်း၊ ပေါက်ညွန့် စသဖြင့်။

* ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက် သီးညွန့်၊ သီဟိုဠ်ညွန့် စသဖြင့်။

* သောကြာသားသမီးများအတွက် ထိန်၊ ဇေါန၊ ဇိန်၊ စသဖြင့်။

* စနေသားသမီးများအတွက် အုန်း၊ စသဖြင့်။

အားလုံးကို အုန်းငှက်ပျောပွဲဘေးတွင် ယှဉ်၍ ပန်းအိုး (သို့မဟုတ်) ဖန်ခွက်တွင် ရေထည့်၍ သီးသန့် စိုက်ထိုး ထည့်ရမည်။

ရည်မှန်းချက်ကြီးကြီးထား၍ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်သူများအဖို့ ပလ္လင်တတ်နိုင်လျှင် မိမိမွေးနဲ့အောက် အမြစ်နဲ့ကို ပလ္လင်လုပ် ၍ မြတ်စွာဘုရားအား ပူဇော်ပေးထားရမည်။

အမြစ်ဆိုသည်မှာ -

* တနင်္ဂနွေသားသမီးအဖို့ ၎င်းနဲ့အောက် စနေ၊ ဥပမာ-ထန်းသား။

* တနင်္လာသားသမီးအဖို့ အမြစ်မှာ တနင်္ဂနွေ၊ ဥပမာ-အင်းသား၊ အုန်းသားဖြစ်သည်။

ကျန်နေနဲ့များ ဤဥပမာအတိုင်းပင်ဖြစ်သည်။

ပြင်ဆင်ပုံမှာ -

ပလ္လင်ပေါ်၌ ပွဲပြင်ပါ။ စက္ကူဖြူအောင်လံကပ်ပြီး ထီး (၉)လက်ကို ငှက်ပျောဖီးများကြားတွင် လှပအောင် အုန်းသီး ကို ပတ်၍ စိုက်ထိုးထားပါ။ အညွန့်ပန်းအိုးကို ပွဲဘေး၌ ထားပါ။

သောက်တော်ရေချွန်း သုံးခွက် (သို့မဟုတ်) ငါးခွက်၊ နံသာတိုင်များကိုလည်း ထွန်းညှိ ပြင်ဆင်ပါ။ အလင်းတိုင် တစ်တိုင်မှ ငါးတိုင်အထိ အဆင်ပြေသလို ထွန်း၍ မြတ်စွာ ဘုရားအား အာရုံပြု၍ အဓိဋ္ဌာန်ပွဲအဖြစ် လှူဒါန်းပေးရမည် ဖြစ်ပါသည်။

အဓိဋ္ဌာန်တစ်ကြိမ်အောင်မြင်ရန်မှာ ငှက်ပျောငါးဖီး ဝင်းဝါပျော်အိလာသည်အထိဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် စတင် ပွဲပြင်လျှင် ငှက်ပျောအစိမ်းဖြင့်သာ ပြင်၍လှူဒါန်းရသည်။ တစ်ကြိမ် ငှက်ပျော ပျော်အိဝင်းဝါလာလျှင် နောက်ထပ် ငှက်ပျောဖြင့် ထပ်ပြင်ကာ ကိုးကြိမ်ပြုလုပ်ရပါမည်။

အဓိဋ္ဌာန်ဝင်သူများအဖို့ -

(၁) နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓဿ။ (ကိုးခေါက်)

(၂) ဗုဒ္ဓဿ ပူဝံ မဟာတေဇ ဝန္တော။ မွေဿ ပူဝံ မဟာပည ဝန္တော။ သံဃဿ ပူဝံ မဟာဘောဂ ဝန္တော။ တေန သစ္စ ဝဇ္ဇေန သောတ္တိမေ ဟောတု သဗ္ဗဒါ။ (ကိုးခေါက်)

(၃) အောင်ရှစ်ချက် ဂါထာတော်ကို (၁၀၈)လုံး ပုတီး ဖြင့် တစ်ပိုဒ်ဆုံးလျှင် ပုတီးတစ်လုံးချ၍ တစ်နေ့ ကိုးပတ် စိပ်ပါ။

နေ့စဉ် ဝတ်မပျက် ကျင့်ပွား အားထုတ်ရပါမည်။

ကျင့်ပွား အားထုတ်သွားမည်ဟုလည်း သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြု
ကောားကို အဓိဋ္ဌာန်စတင်ဝင်သည့်နေ့မှစ၍ ပြောကြား ကတိ
ပေးရပါမည်။ ငှက်ပျော ကိုကြိမ်ပုညသောအခါ စိတ်ချမ်းသာ
မှုများ ထူးထူးခြားခြား ရလာနိုင်ပါသည်။

စာဖတ်ပရိသတ်များအား ကြံကြိုက်သဖြင့် အပိုမံ(၂)
ကို ကိုးခေါက်ရွတ်သည့်အခါ အာရုံထားနိုင်ရန် လည်း
ကောင်း၊ နှုတ်မှရွတ်ပွားလိုပါက ရွတ်ဖတ်နိုင်ရန် လည်း
ကောင်း အဓိပ္ပာယ်ပါသည့် ရှိခိုးကို ရေးသားပေးလိုက်ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရား၏ ဣဿရိယ စသည့် ဘုန်းဟန်
ကျေးဇူးဂုဏ်ကို အာရုံပြုကြ။ ပွားများဆင်ခြင် ကြည်လင်
မြတ်နိုး ရှိခိုးပူဇော်ခြင်းနှင့်တကွ၊ ဓါတဗ္ဗ အခန်းခန်းဖြင့်
လှူဒါန်းပူဇော်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း။

တရားတော်မြတ်၏ သွာက္ခာတတာ အစပြုလျက်
မွေ့ကျေးဇူးကို အထူးအားထား၍ ပွားများ ဆင်ခြင် ကြည်လင်
မြတ်နိုး ရှိခိုးပူဇော်ခြင်းနှင့်တကွ၊ ဓါတဗ္ဗ အခန်းခန်းဖြင့်
လှူဒါန်းပူဇော်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း။

သံဃာတော်မြတ်တို့၏ သုပ္ပဋိပန် အစေခံလျက် ကိုး

တန်သော ဂုဏ်ကို အာရုံပြုကြ။ ပွားများဆင်ခြင် ကြည်လင်
မြတ်နိုး ရှိခိုးခြင်းနှင့်တကွ၊ ဓါတဗ္ဗအခန်းခန်းဖြင့် လှူဒါန်း
ပူဇော်ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း။

မုန့်ယုတ္တယ၊ ကြီးကျယ်သော တန်ခိုးအမျိုးမျိုး ပညာ
အပြုပြု၊ ဓနဘောဂ၊ ကုံလုံပြည့်စုံခြင်းဟူသော နိတဏ္ဍ
အကျိုးရင်း၊ ထင်လင်းတစ်ဝ၊ လောကသံသရာ နှစ်ပြာဘဝ
နှစ်ဌာနတို့၌ ရအပ်၊ ရောက်အပ်၊ ခံစားအပ်သော လောကီ
ချမ်းသာ မင်္ဂလာကျက်သရေ အထွေထွေအပုံပုံ၊ ဣဏ္ဍာန်
အမျိုးမျိုး၊ ကောင်းကျိုးအစားစားတို့ကို များပြားစွာ ခံစား
သုံးဆောင်ခြင်းဟူသော နေယျတ္တ အကျိုးဆက်တိုနှင့်တကွ
သန္တိသုခ၊ အဘယခေမ၊ နိဗ္ဗာန် ရွှေဘုံသို့ ခိုလှုံဝင်ရောက်
မျက်မှောက်ပြုခြင်းဟူသော အာနိသံသ အကျိုးတရားတို့
မပွားကော် အမှန်ပြည့်စုံရပါစေသတည်း။

ကျန်းမာ ချမ်းသာကြပါစေ။

ဆရာ အောင်မြင့်မြတ် (အနန္တမေတ္တာ)

- သင့်ရဲ့ ကံကြမ္မာကောင်း၊ မကောင်း
- အချစ်ရေး
- အိမ်ထောင်ရေး
- စီးပွားရေး
- ငွေရေး ကြေးရေး
- အလုပ်အကိုင်
- ကျန်းမာရေး

.....စသော အချက်အလက်များကို ဟောပြော အကြံပေးသည်။ လိုအပ်သော ယတြာအစီ
အမံများ ရွက်ဆောင်ပေးသည်။

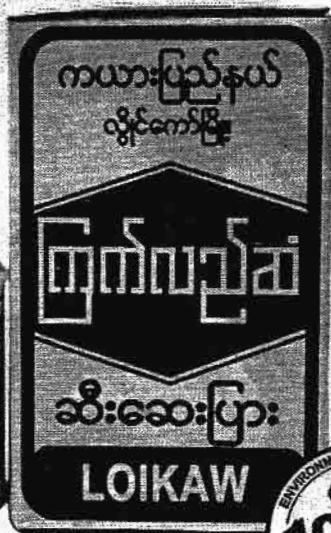
➤ လိုအပ်ပါက ဆက်သွယ်ပါ ◀
၀၉-၂၅၂ ၈၀၇ ၇၆၂

ကြက်လည်ဆံ ဆီးဆေး

Vitex-Penduncularis

ဦးစွဲနိုင်သောရောဂါများ

ဦးချို၊ ဆီးကျောက်တည်
 ဦး(နီ၊ဝါ၊လွန်၊နည်း၊များ) ခြင်း၊
 ဦးမထိန်းနိုင်ခြင်း၊ ဆီး(ကျဉ်၊အောင်၊)
 ဦးပူညောင်းကျဆီးကြောင်၊ မျက်စိ
 နှုတ်ပြာဝေခြင်း၊ သွေးတိုး၊ ဇက်ကြော
 ဆက်၊ အသည်းရောင်အသားဝါ
 ဆရာဂါများအတွက်သက်သာပေးပါသည်။

ဦးစီးရင်းဆေးဝါးမှတ်ပုံတင်အမှတ်

TMR 007860 (1114)

Diseases to be applied
 Diabetes, urine-stone, urine
 (red, yellow, excess, minimization,
 miximization), uncontrollable urine,
 urine (tingling, cramping),
 heating, dimming eyes due to urine,
 hypertension, nape pain,
 hepatitis can be relieved.

TMR 007860 (1114)
 Source-741, Dana Theikdi street,
 Ward 8, Mayangone Township,
 Yangon, Myanmar,
 Ph: 095140389/09420007085

ဖင်ရင်း- ကိန္နရီ အမှတ်တံဆိပ်၊ ကန္တရဝတီ ဆေးတိုက်၊ အမှတ်-၇၄၁၊ ဓနသိဒ္ဓိလမ်း၊

(၁) ရပ်ကွက်၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း: ၀၉ ၅၁၄၀၃၈၉ ၊ ၀၉ ၄၂၀၀၀၇၀၈၅

SUE
HTEY
AUNG

ရလွန်ကျော်ဦး
အစု ခေါ်ပါ

ကျုပ်အမေအကြောင်းကို ကျုပ် ပြောချင်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ပြောရင် အားလုံးက ကျုပ်ကို အခါခါ မေးခေါ် လက်ညှိုးထိုးပြီး မိဘ ဆွေဇနီးကန်းတဲ့ ကောင်လို့ ပြောကြမှာ သာချာတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ပြောတဲ့ စကားကိုလည်း ဘယ်သူမှ ယုံနိုင်ကြ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်လည်း သိ တာတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း ကျုပ်ရင်ထဲမှာ အမေ့ကို တ.တ.ပြီး ကြိတ်ငိုခဲ့ရတာ။ သတ်တယ်လေ။ ကျုပ်လည်း လူသား သာ လူတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား။ ကျုပ်ကို လူဖြစ်အောင် မွေးဖွားပေးခဲ့တဲ့ အမေ့ကို ကျုပ် မချစ်ဘဲ ရိုပျံ့မလားဗျာ။ နှစ်စဉ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့ မိတ် မိတ်တွေက အမေ့ကို လူ့လောကီ စာ နည်းနာမှာ သားသမီးမွေးရကျိုး မနပ် ပဲ အမေတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် လုပ် ဆောင်ထားတာ လူတိုင်းက သတ်မှတ် ထားခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။

အမေက ကျုပ်ကို လူ့လောကီ စာ နည်းနာထဲမှာ ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် ဖြစ်အောင် ဂုဏ်ပြုခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က အမေ့မျက်နှာကို တစ်စက် တစ်စက မငဲ့ကွက် မစာနာဘဲ အသက်သောက်စားစား အရက်သမား ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် အမေက ကျုပ် ကိုယ်တိုင်နေတာကို ကြည့်ပြီး ရင်ထု ထုခွဲရင်း ပြောခဲ့တဲ့ စကားသံကို ကျုပ် ဘယ်လိုမှ မေ့လို့ မရနိုင်ခဲ့ဘူး။

“တစ်နေ့ အမေ့ရဲ့ မေတ္တာကို အသုံးပြု အဲဒီတော့မှ သေရုံရောက် အမေ့ကို တပြီး မငိုနဲ့ ဖိုး

အဲဒီတုန်းက ကျုပ် အမေ့စကား အသုံးပြုကို နားမလည်ခဲ့ဘူး။ ကျုပ်

နားလည်တာက ကျုပ်ရင်ထဲမှာ အမြဲ ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ အရက်ပဲ။ ကျုပ် အရက် မူးလာတိုင်း အမေက သွားလေသူ အဖေ့ကို တပြီး မျက်ရည်စမ်းစမ်းဖြစ် နေရတာ။ တမ်းတလည်း တမ်းတ စရာပဲ။ ကျုပ်ဆိုခဲ့ တော့ခဲ့သူမျှကို လက် တွေ့ ခါးစည်းခံနေရတာက အမေပဲ မဟုတ်လား။

အဖေက ကျုပ် ရှစ်နှစ်သား အရွယ်ရောက်မှ ပြန်းစားကြီး တိမ်းပါး ခဲ့တာ။ အဲဒီတုန်းက အမေက အဖေ့ အတွက် ယူကျုံးမရစ်တံနဲ့ အပူလုံး ကြွပြီး ခံစားနေရပေမယ့် သားဖြစ်တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ နနယ်တဲ့ နှလုံးသားမှာ ခံစားရ မယ့် ဝေဒနာကို တားဆီးပြီး ရင်ထဲမှာ ပဲ ကြိတ်ငိုနေခဲ့ရတာ။ ပြီးတော့ အမေ က အဖေ့ကိုယ်စား ဘဝလောကဓံကို ခါးစည်းပြီး ဈေးရောင်းရင်း ကျုပ်ကို လူဖြစ်အောင် ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့တာ။

“လူလေး ပညာတတ်ကြီးဖြစ် အောင် ကြိုးစားနော်။ လူလေး ပညာ တတ်ရင် အမေ့အတွက် မဟုတ်ဘူး။ လူလေးဘဝရှေ့ရေးအတွက်ပဲ”

အမေက ကျုပ်ကို ပညာတတ် ကြီးဖြစ်စေချင်ခဲ့တယ်။ အမေက စာကို သေစာ ရှင်စာလေးပဲ ဖတ်တတ်ခဲ့တာ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကပဲ ပညာတတ်ခံ နည်းပါးလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် အပေါင်း အသင်းကိုပဲ ခုံမခံလို့လားတော့ မသိ ဘူး။ ကျုပ် လေးတန်းတောင် မအောင် ဘူး။ ပြန်းစားကြီး ကျောင်းထွက်ခဲ့တာ။ အမေကတော့ ကျုပ်ကို အမျိုးမျိုး နားချပြီး ကျောင်းဆက်တက်ခိုင်းပေ မယ့် ကျုပ်က ကျောင်းမတက်ဘဲ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ အပျော်လွန်နေ ခဲ့တာ။

“မတင်ညွန့် . . . နှင့်သားကို ကျောင်းမတက်ခိုင်းဘဲ အရက်သမား

တွေနဲ့ ပေါင်းနေရင် တစ်နေ့ လူ့မိက် ဖြစ်မှာ သေချာတယ်”

အမေ့အမျိုးတွေက ကျုပ်အဖြစ် ကို သိပြီး အမေ့ကို အပြစ်တင် စကား တွေ ဆိုနေကြတာ။ အမေကတော့ ရင်ထုမနာပေါ့။

ကျုပ်ကတော့ အမေ့အဖြစ်တွေ ကို မသိဘဲ ရွာပြင်က ထန်းတောထဲ မှာ အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ ပျော်လို့ နေတာ။

ကျုပ် ထန်းရည်သောက်နေတုန်း ပြန်းစားကြီး တွေ့လိုက်ရတဲ့ အမေ။ ဘယ်နေရာသွားသွား အမြဲတမ်း ခေါင်း ပေါ်ကို တဘက်ကလေး တင်တတ်တဲ့ အမေ။ အခု ခေါင်းပေါ်မှာ တဘက် ကလေးတောင် မတင်နိုင်ရ။ ကျုပ်ရှိ နေတဲ့ ထန်းတောဆီကို သားလောနဲ့ နေပူကျွဲကြီးထဲ မပြေးရုံတမယ် လာ နေတာ။ ကျုပ်က အမေမြင်မှာစိုးလို့ ကမန်းကတန်း ထန်းတဲလေးထဲမှာ ဝင် ပုန်းရင်း အမေ့အရိပ်အခြည်ကို ကြည့် နေမိတယ်။

“အမေ့မျက်နှာမှာ ဇောရွေးတွေနဲ့ ကျုပ်ကို တွေ့လေခိုးနှင့် ရှာနေတာ။ ကျုပ်ကို မတွေ့ရတော့ အမေ မျက်ရည် တွေတွေကျနေတယ်။

ကျုပ် အမေ့အဖြစ်ကို တွေ့မြင် လိုက်ရလို့ ဝမ်းနည်းစိတ်နဲ့အတူ မျက် ရည်ဝဲလာမိတယ်။ သားဖြစ်တဲ့ ကျုပ် ကို တွေ့လေလောနဲ့ အားခဲပြီး လာခဲ့တဲ့ အမေ။ တကယ်ဆို ကျုပ်ဘဝမှာ လက်ညှိုးထိုးပြစရာက အမေတစ် ယောက်ပဲ ရှိတာ။ ကျုပ် အမေ့ကို စာနာရမှာ။ ကြင်နာရမှာ မဟုတ်လား။ အမေကတော့ အဖေခံပုံမျိုးကတည်း က သားဆိုတဲ့ ကျုပ်ကို အားကိုးရပြီ လို့ မျှော်လင့်နေရတာ။

ဒါပေမယ့် ကျုပ်လောက် မိုက်

လုံးကြီးတဲ့ကောင် လောကမှာ ရှိမယ်
မထင်ပါဘူး။ ကျုပ် အမေ့ကို တုံ့ပြန်
ကျွေးဖို့နေနေသာ အရက်သောက်ရင်း
ဘဝကို ရေစုန်ပျောနေတာ။ အချိန်တန်
လို အရက်သောက်ဖို့ ပိုက်ဆံမရှိရင်
အမေ့ဆီပဲ လက်ဖြန့်ပြီး တောင်းနေခဲ့
တာ။ သူများတွေက ကျုပ်ကို ကြည့်
ပြီး အရက်သမားအမေ့လို အာမနာပ
ပြောကြဆိုကြလည်း အမေက မတုန်
လှုပ်တော့ဘူး။

“ကျွန်မသားလေးက လူကောင်း
လေးပါတော်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခုက္ခမပေး
ပါဘူး။ တစ်နေ့နေ အရက်ပြတ်သွားမှာ
ပါ”

အမေက အဲဒီလို မျှော်လင့်ချက်
နဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တုံ့ပြန်ပြောခဲ့တာ။
ပြီးတော့ အမေက ဈေးတောင်း ခေါင်း
ပေါ် ရွက်ပြီး ရပ်ကွက်အနံ့ ခြေတို
အောင် ဈေးရောင်းရတယ်။ ဒါပေမယ့်
တစ်ခါမှ ပင်ပန်းတယ်လို့ မညည်းညူ
ရှာခဲ့ဘူး။ ကျုပ် အရက်မူးမူးနဲ့ ပြန်လာ
တိုင်း ကျုပ်ကြိုက်တဲ့ အသားဟင်းကို
အမြဲတမ်း ချက်ကျွေးရာတာ။ ကျုပ်က
အားရပါးရစားပြီး...

“အမေချက်ထားတဲ့ ဟင်းက
စားလို့ ကောင်းလိုက်တာဗျာ”

လို့ ပြောလိုက်ရင် အမေက
ကျုပ်မျက်နှာကို ပြုံးပြီးကြီးကြည့်ပြီး
ဝမ်းသာနေရာတယ်။ ကျုပ်သာ အရက်
မသောက်ဘဲ အမေ့ကို သိတတ်တဲ့
သားလိမ္မာတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့ရင် အမေ
တစ်သက်လုံး ဝမ်းသာနေရာမှာ မလွဲ
ဘူး။

တစ်ည ကျုပ် အပေါင်းအသင်း
တွေနဲ့ ဆုံပြီး ဘယ်အထိ အလွန်အကျွံ
သောက်ခဲ့မှန်းတောင် မသိဘူး။ မူးမူးနဲ့
အိမ်ကို မှန်းဆပြီး ပြန်လာခဲ့တာ။ မြန်း
ဆို မိုးက သဲသဲမဲမဲ ရွာချလာလို့ တစ်

ကိုယ်လုံး ဖိုးရေတွေ ရွှဲနှစ်ပြီး လမ်းဘေး
က အကြော်တဲလေးမှာ မိုးခိုရင်း
အလိုလို အိပ်ပျော်သွားခဲ့တယ်။

အမူးပြေပြီး အိပ်နေရာက နီးလို့
ကြည့်လိုက်တော့ ကျုပ်က အိမ်ပြန်
ရောက်နေတယ်။ ကျုပ်အဖြစ်ကို ကျုပ်
မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။ အမေ
ရှိလေမလားဆိုပြီး ကြည့်လိုက်တော့
အမေ ဈေးရောင်းထွက်သွားမှန်း သိ
လိုက်ရတယ်။

အိမ်ဘေးက ဘကြီးချုံက ကျုပ်
အိပ်ရာက နီးနေမှန်းသိလို့ ရောက်လာ
ပြီး...

“ညက မင်းပြန်မလာလို့ မင်း
အမေ စိတ်ပူပြီး လိုက်ရှာခဲ့တာ။ ပြန်
လာတော့ မင်းကို မနိုင်မနင်း တွဲခေါ်
လာရတယ်။ မင်းအမေ့ကိုလည်း မင်း
ပြန်ပြီး သနားပါဦးကွာ။ အသက်ကြီးပါ
ပြီ”

ဘကြီးချုံက ပြောပြမှ ကျုပ်ရဲ့
အဖြစ်ကို သိလိုက်ရတယ်။ အမေ့ကို
လည်း သနားသွားပြီး ဝမ်းနည်းမိတယ်။
ဟုတ်တယ်လေ။ ကျုပ်လို သားဆိုး
သားမိုက်ရဲ့ အထက်ကို ခါးစည်းပြီး ခံစား
နေရတဲ့ အမေ။ ကျုပ်အတွက် ဘာမဆို
တုံ့ပြန်ရဲခဲ့တဲ့ အမေ။ ကျုပ် အမေ့
အဖြစ်ကို ပြန်တွေ့မိပြီး မျက်ရည်
တွေတွေကျနေမိတယ်။

“ဟင်... လူလေး၊ ငိုနေတာ
လား။ ခေါင်းကိုက်လို့လား။ အမေ့ကို
ပြောစမ်း၊ ပြောစမ်း”

ဈေးရောင်းက ပြန်လာတဲ့အမေ
ကျုပ်ကို စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ မေးနေရာ
တယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ရဲ့ နဖူးနဲ့ ခြေ
လက်တွေကိုလည်း စမ်းကြည့်ပြီး
အမေ့ခမျာ ဗျာများနေရာတယ်။

“ကျုပ်... ကျုပ်... အရက်ပြတ်
အောင် ဖြတ်မယ် အမေရာ”

“လူလေး... အရက်ကို ဖြတ်
မယ်... ဟုတ်လား”

မြန်းစားကြီး ကျုပ်ပါးစပ်ဖူး
က ထွက်သွားတဲ့ စကားကို ငြင်း
လိုက်ရတဲ့ အမေက မယုံနိုင်အောင်
ဖြစ်နေတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကျုပ်
ကလည်း အမေ မျက်ရည်ကုတ်
အရက်ဖြတ်ပါ့မယ်လို့ ပြောခဲ့ပေမယ့်
အရက်ကို ဖြတ်မှ မဖြတ်နိုင်ခဲ့တာ
ဒီတော့ ကျုပ်စကားကို အမေ ဘယ်
ယုံရမှာလဲ။

“ကျုပ် အမေ့ကို သနားတယ်
ကျုပ်ကြောင့် အမေ မျက်နှာထဲရောင်
ကျုပ် ဒီတစ်ခါ အရက်ကို ပြတ်အောင်
ဖြတ်မယ်”

“အမေ ဝမ်းသာလိုက်တာ ခု
လေးရယ်”

အမေက ကျုပ်စကားကို ငြင်း
လို့ ဝမ်းသာပေမယ့် ကျုပ်မျက်နှာထဲ
ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ မချီတင်စွာ ငြင်း
နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်အသိဆုံး။

ကျုပ် အနစ်နစ်အလယ်
သောက်မိခဲ့တဲ့ အရက်။ ဒီအလယ်
ကြောင့် ဖောသွပ်သွပ်ဖြစ်နေတဲ့ ကျုပ်
မျက်နှာနဲ့ ပိန်လိုနေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်
ကျုပ်ကို အရက်က နိုင်သွားပြီဆို
သိနေတဲ့ အမေ။

လောကမှာ လူဖြစ်မရှုံးအောင်
အမြဲတမ်း ဆုံးမနေတဲ့ အမေစကား
တွေက ကျုပ်နလုံးသားထဲမှာ လှေ
ပြီး အမေ့မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာက
ရိပ် လွှမ်းနေတဲ့ ကောက်ကြောင်ချေ
ပြီးတော့ ညှိုးနွမ်း သိမ်ငယ်နေရာ
အမေ့မျက်နှာ။ ဒီမျက်နှာနဲ့အတူ
ရင်ထဲမှာ အသိုက်အမြှို့့တည်နေ
ကျုပ်အတွက် ပူပင်ကြောင့်
ဝေဒနာတွေဟာ ဘယ်အတိုင်း
အထိ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်

ကျပင် တွေးမိရင်း အမေ့ရင်ခွင်
သတိ မျက်နှာထိုးအပ်ပြီး အားရပါးရ
ငြိမ်မိတယ်။

“လူလေးစကားကို အမေ ကြား
သေ ယေပျော်ပါပြီကွယ်။ လူလေး
အိပ်တော့နော်၊ တိတ်...တိတ်”

“အမေ... ဈေးမရောင်းနဲ့တော့။
အုပ် ဈေးရောင်းပြီး အမေ့ကို ရှာကျွေး
မိနော်”

လို့ ပြောလိုက်တော့ အမေက
အုပ်ကို အားရပါးရ ဖက်ပြီး ငိုနေ
သေး။ ကျုပ်ရင်တစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်
သွားတတ် တုန်ခါသွားတယ်။ ကျုပ်
အောက်နဲ့ အမေ ငိုခဲ့ရတာ များပြီ။
အိပ်ခါတော့ အမေ မငိုရတော့ဘူး။
အုပ် အတွေးတွေနဲ့ ပျော်နေမိတယ်။

တစ်နေ့ အမေ ဈေးရောင်းရင်း
ပြန်ပြီး ဖျားတယ်။ အမေက ဖျားနေ
သိသိကြီးနဲ့ ကျုပ် မသိအောင်
အိပ်ရောင်းထွက်သွားခဲ့တာ။ အမေ
အိပ်ရောင်းရင်း လမ်းမှာ မူးလဲသွားလို့
အိပ်ထဲက လူတွေက တွေ့ပြီး
အိပ်ကို အိပ်ပြန်ခေါ်လာခဲ့တာ။

အမေက ဈေးရောင်းပြန်လာရင်
အမေ့ရေ... အမေ ပြန်လာပြီ” လို့
ပြောနေကျ။ အခုတော့ အမေ
အုပ်ကို လှမ်းမခေါ်နိုင်တော့ဘူး။ လူ
အိပ်ထဲကြီးအလယ်မှာ ကျုပ်ကို
အိပ်ထဲကတည်း ထားပြီး မြန်းစား
ပြီး ထွက်သွားခဲ့ပြီ။

တံတရားက ရက်စက်လိုက်တာ
အခု ကျုပ် အမေ့ကို အမေ့ရေ
အားရပါးရခေါ်ချင်ပေမယ့် ခေါ်လို့
မရဘူး။ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး
အိပ်ထဲထဲသွားမတတ် ရင်ဆိုအောင်
အိပ်ခဲ့ပြီ။

အခု အမေ မရှိတော့မှ ကျုပ်
အမေ့ရဲ့ ကျေးဇူးတွေကို အလိုလို သိ
လာခဲ့ရပြီ။ ကျုပ်ရဲ့ လက်ရှိ ဘဝမှာ
ရွှေမရှိ ငွေမရှိပေမယ့် အမေ့ရှိနေလို့
ဂုဏ်တင့်ခဲ့တာ။ အခုတော့ ကျုပ်ချစ်
တဲ့ အမေက ကျုပ်အနားမှာ မရှိတော့
ဘူး။ ကျုပ် ပြန်ပြီးတွေးမိရင်း အားရ
ပါးရ ငိုရိုက်နေမိတယ်။

“မငိုနဲ့ ဖိုးအောင်။ မင်းငိုသံကို
ကြားရင် မင်းအမေ တမလွန်ဘဝက
ကျွတ်လွတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဘကြီးချုံ ပြောလည်း ပြောစရာ။
ကျုပ်ကို အသည်းပေါက်မတတ် ချစ်
ခဲ့တဲ့ အမေက တိမ်းပါးသွားပြီဆိုပေ
မယ့် ကျုပ်ကို တစ်စက်ကလေးမှ စိတ်
မချနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျုပ် သိပါတယ်။
အခုတော့ ကျုပ်ကို ကျုပ်အမေလို
ဘယ်သူက ညှာတာမှာလဲ။ စာနာမှာ
လဲ။ ကျုပ်ကို အရက်သမားဆိုတော့
အလိုလို နှာခေါင်းရှုံ့ကြပြီး ဘယ်သူက
မှ လူရာသွင်းခဲ့တာ မဟုတ်။

တကယ်ဆို ကျုပ်အမေ မသေ
ဘဲ ကျုပ်ပဲ အရင်သေသင့်တာ။ အခု
တော့ သေမင်းက ကျုပ်ကို ချန်ထားခဲ့
ပြီး ကျုပ်ချစ်တဲ့ အမေ့ကို ခေါ်သွားခဲ့

ပြီ။ ကျုပ် အမေ့ကို ကြည့်လိုက်မိ
တယ်။ အမေက ခန္ဓာကိုယ် ငြိမ်သက်
လဲလျောင်းနေပေမယ့် အမေ့နုလုံးသား
က ငြိမ်မှာ မဟုတ်ပေ။

အမေ ဆုံးပါးတဲ့နေ့က ကျုပ်
စားချင်လို့ အမေ့ကို တဖွဖွမှာမိတဲ့
အသားကြော်။ အမေက ကျုပ်ကို
ကျွေးချင်ရာလို ဖျားနေတာတောင် ဂရု
မစိုက်နိုင်ဘဲ တခုတ်တရ ဈေးရောင်း
ထွက်ပြီး ဝယ်လာခဲ့တာ။

အမေဆုံးပါးပြီးမှ အမေ့ဈေး
တောင်းလေးထဲမှာ မှီတက်နေတဲ့
အသားကြော်ကို တွေ့လိုက်ရတော့
ကျုပ်ရင်တွေ ပွင့်ထွက်သွားမတတ်
ခံစားခဲ့ရတယ်။

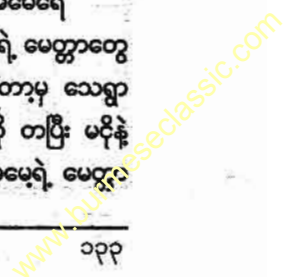
ကျုပ် အမေ သိနိုင်မယ်ဆိုရင်
ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့ ကျုပ်လို သားဆိုး
သားမိုက်ကို အမေ ရောက်ရာဘဝက
နေ ထရိုက်ပြီး ဆုံးမပါဦး အမေရယ်
လို့ တမ်းတပြီး ပြောလိုက်ချင်ပါတယ်။

“ငိုနေလို့ မပြီးသေးဘူး ဖိုး
အောင်။ လူစုံနေပြီ။ သွားကြရအောင်”
ကျုပ် အမေ့ရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်
ပြီး ဘယ်အထိ ယူကျုံးမရနိုင်တဲ့ စိတ်
တွေနဲ့ ငိုနေသလဲ မသိ။ ဘကြီးချုံရဲ့
သတိပေး စကားသံ ထွက်လာမှ ရင်
တွေ တလုပ်လုပ်ခုန်သွားတယ်။

ဘကြီးချုံတို့ လူစုက အမေ့ရုပ်
အလောင်းကို ထမ်းပြီး သုသာန်ကို
သွားနေကြတယ်။ ကျုပ်က အမေ့ကို
ငေးကြည့်ပြီး စကားမဆိုနိုင်အောင်
ဆွံ့အနေမိတယ်။ အမေ အစောကြီး
သေခဲ့ရတာ ကျုပ်ကြောင့်။

“အမေ့ရေ... အမေ့ရေ”

“တစ်နေ့ အမေ့ရဲ့ မေတ္တာတွေ
ကို သိလာမှာ။ အဲဒီတော့မှ သေရွာ
ရောက်နေတဲ့ အမေ့ကို တပြီး မငိုနဲ့
ဖိုးအောင်” ဆိုသည့် အမေ့ရဲ့ မေတ္တာ

စေတနာတွေကို အခုမှ နားလည်ခဲ့ရပြီ။ ဒါပေမယ့် အချိန်နှောင်းသွားခဲ့ပြီ။

တကယ်ဆို အမေ မသေခင်က ပြုစုလုပ်ကျွေးခဲ့ရမှာ။ အခုတော့ လုပ်ကျွေးခွင့် မရတော့။

“ဖိုးအောင်... မင်းအမေကို နောက်ဆုံး ကန်တော့လိုက်၊ ကန်တော့လိုက်”

ဘကြီးချစ်ရဲ့ အသံကို ကြားတော့မှ အမေ နောက်ဆုံး ခိုနားခွင့်ရတဲ့ မြေပုံမို့မို့လေးကို တွေ့ရတယ်။ ကျုပ်အမေကို လက်စုံမီးပြီး ဦးချ ကန်တော့လိုက်တယ်။ ကျုပ် အခုလို အမေကို ကန်တော့နေတာကို အမေ အသက်ရှင်စဉ်တုန်းကသာ မြင်တွေ့ခဲ့ရရင် လိမ္မာလိုက်တာ လူလေးရယ်လို့ ပြောပြီး သာဓုတွေ အကြိမ်ကြိမ်ခေါ်ရင်း ဝမ်းသာပီတိဖြစ်နေမှာ မလွဲပေ။

အခုတော့ ကျုပ်ဟာ နောင်တတရားတွေနဲ့အတူ အမေကို ကန်တော့နေရတယ်။ ကျုပ်အဖြစ်ကို အမေ ရောက်ရာ ဘုံဘဝနေ သိခွင့် ကြားခဲ့ရရင် သာဓုခေါ်လိုက်ပါ အမေရယ်။ သာဓုခေါ်လိုက်ပါ။

ကျုပ် အမေကို ဘယ်အထိ တမ်းတပြီး ကြေကွဲနေမိသည် မသိ၊ သတိရလို့ ကြည့်လိုက်တော့ ကျုပ်အနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိကြတော့ပေ။

ကျုပ် မြင်တွေ့တဲ့ နေရာက လူသားတိုင်း ကြီးငယ်မရွေး ခိုနားရာအစစ်အမှန်ဖြစ်တဲ့ သုသာန်လေး။ သုသာန်လေးရဲ့ ဝန်းကျင်မှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတယ်။ ကျုပ် သုသာန်လေးကို ကြည့်ရင်း ကျုပ်ဘဝကို ပြန်စဉ်းစားမိတယ်။ ဒီ သုသာန်လေးကို မရောက်ခင် လူ့ဘဝရင်ခွင်မှာ ခိုနားစဉ်က ကျုပ်

အချိန်တွေကို တန်ဖိုးမဲ့စွာနှင့် ကုန်တာ မဟုတ်လား။

အခုတော့ ကျုပ် ကျေးဇူးသိလို့ ကြံလျက်နှင့် မဆပ်လိုက်ရတဲ့ အမေရဲ့ မြေပုံမို့မို့လေး။ အမေနဲ့ အတူတူ ချင်သေးပေမယ့် နေခွင့်မရတော့ဘဲ ဘဝ။ ကျေးချင်ပေမယ့် ကျွေးခွင့်မတော့တဲ့ ဘဝ။ ကျုပ် အမေကို တမ်းတပြီး တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရမှာ။ ကျုပ်အမေကို မှန်းဆပြီး ရင်ထဲက ပွင့်အောင် ထွက်သွားတဲ့...

“အမေရေ... အမေရေ” ဆိုတဲ့ အသံက သုသာန်လေးတစ်ခုလုံးမှာ ဟိန်းထွက်သွားသလို မဟုတ်ပါလား။

□

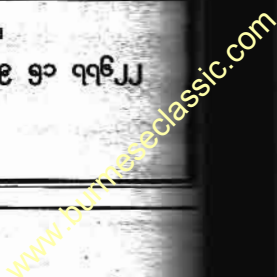
▲ လူတစ်ဦးချင်းစီအတွက် ယတြာအဆောင် ကျောက်မျက်များ ရပြီ ▲

★ ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိခင်လောင်းများ ဆောင်ထားဖို့၊ ★ သရဲ၊ တစ္ဆေ၊ ဝိညာဉ်ဆိုးများ ပူးကပ်နှောင့်ယှက်ခြင်း မခံရအောင် မိန်းကလေး၊ မိန်းမပျို၊ မိန်းမလတ်၊ မိန်းမကြီးများ ဆောင်ထားဖို့၊ ★ သူတစ်ပါးအပေါ် လွှမ်းမိုးနိုင်ပြီး သူတစ်ပါးရဲ့ အထင်ကြီးလေးစား ရှိသေခံရဖို့၊ ★ မိမိကို ချစ်ခင်သူ ပေါများစေဖို့၊ ★ စိတ်ရောဂါ အာရုံကြောရောဂါစံစားရသူများ ဆောင်ထားဖို့၊ ★ သူတစ်ပါးလိမ်ညာလှည့်ဖြားမခံရစေဖို့၊ ★ သားသမီးများ လူကုန်ကူးမခံရစေဖို့၊ ★ တို့ဆေးမမိစေဖို့၊ ★ သားသမီး လိမ္မာကျိုးနွံ ယဉ်ကျေးပြီး ပြောစကား နားထောင်စေဖို့ ကရင်ပြည်နယ်၊ ရေဝေဂူ ဘရသေ့ဦးပညာသိဒ္ဓိ၏ ဂန္ထိရပညာဖြင့် သိဒ္ဓိတင် စီရင်ထားသော ယတြာအဆောင် ကျောက်မျက်များကို (ရွှေ၊ ငွေနှင့် တွဲဝတ်ရန် မလို) ဆောင်ထားရုံဖြင့် အကျိုးထူးရရှိမည်။

ဆရာကြီး ဦးအောင်မြိုင် (ဥပဒေဘွဲ့) | လက္ခဏာပေဒင်ပညာ သုတေသီ

အမှတ် (၈၄၃)၊ ဦးတီစာရလမ်း၊ ၃၄-ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံမြို့နယ်၊
ဖုန်း - ၀၉ ၃၀၁ ၇၈၀၅၅ / ၀၉ ၇၃၀ ၀၅၉၂၄ / ၀၉ ၅၀ ၆၂၀၄၃ / ၀၉ ၅၁ ၇၇၆၂၂
၀၉ ၂၅၂ ၃၀၆၆၇၅ / ၀၉ ၂၆၀ ၄၄၄၀၀၈ / ၀၉ ၇၉၅ ၆၀၇၄၈၅

ယုံကြည်အားကိုးမှသာ ဟာပဲပါ

၂၀၁၆ - နိုဝင်ဘာလ

မြန်မာ့ဆယ်နှစ်လပွားများအတွက် ဟောစာတမ်း

ခန့်ကျော်စွာ

တန်ခူးလတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း ကြီးစားထားသမျှ အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။ အလုပ်တာဝန် နေရာနှစ်ခု နှစ်မျိုးဖြစ်မည်။ အိမ်နေရာ၊ အလုပ်နေရာကိစ္စ အောင်မြင်မည်။ အဖိုးတန် လှုပ်စစ်ပစ္စည်းဝင်မည်။ ဘာသာရေးကိစ္စ၊ အလုပ်ကိစ္စများအတွက် အဆက်အသွယ် တောင်း သတင်းထူးကြားရမည်။ ရပ်ထားသောအလုပ်များ ပြန်စရမည်။ ငွေကြေးလက်လွန်ထားခြင်းများ ပြန်ဝင်လာမည်။ အတွက် စကားပြောလျှင် သကြားအနည်းငယ်စားပြီးမှ ပြောပါ။ မိမိပြောစကားများ အောင်မြင်ရန် ကြီးက်သူကို သွားတိုက်ဆေး၊ နှုတ်တံ ဒါနပြုပါ။ ရည်ရွယ်ချက်များအတွက် ဝိုင်းဝန်းကူညီကြပါလိမ့်မည်။ အချစ်ရေးအတွက်တော့ အလုပ်ကိစ္စများခြင်းကြောင့် နှစ်သူ၏ ငြိငြိမ့်မှု ခံရတတ်သည်။ စကားပြောဆိုခြင်း ချိုသာပါ။

ချစ်သူ၏ သင်တန်းကိစ္စ၊ လျှောက်လွှာကိစ္စ ကူညီရမည်။ ကျန်းမာရေးတွင် ဇူး၊ နား၊ နှလုံးနှင့်ပတ်သက်သော အညံ့များ ဖြစ်တတ်သည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် အင်္ဂါနေ့တွင် နွားနို့သောက်ပါ။

■ ဘုရားစေတီတော်၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် အနီရောင် ဖယောင်းတိုင်(၁၀)တိုင်ကို မီးထွန်းညှိ ပူဇော်ပြီး ဆုတောင်းပါ။ လူမှုရေးကိစ္စများ အဆင်ပြေစေရန် အကြီးအကဲ အမျိုးသမီးကို တဘက်တစ်ထည် လက်ဆောင်ပေးပါ။

ကဆုန်လတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း လုပ်ငန်းတိုးချိခြင်း၊ တာဝန်/ဝင်ငွေတိုးခြင်း အထူးကြုံမည်။ အဝေးမှ စာ၊ သတင်းကောင်းအဆက်အသွယ်များ ဖြစ်တတ်သည်။ မိမိ ဦးဆောင်နေသည့်အလုပ်ကိစ္စများ အောင်မြင်ချိန်ဖြစ်သည်။ လူရင်းအတိုက်အခံများ ပေါ်မည်။ ငယ်သူအတွက် ငွေလေးအလွင့်ရှိမည်။ စာရွက်စာတမ်း စာရင်းမှားယွင်းခြင်း အထူးဂရုစိုက်ပါ။ ပျောက်တတ်သည်။ ငယ်သူ သင်တန်း၊ ပညာ ကိစ္စများ အထူးကူညီရမည်။ ငွေအတွက် စကားပြောလျှင် သပြေရွက်ဆောင်ပြီးပြောပါ။ ငွေလက်လွန်ခြင်းတော့ ဒီလ တွင်တင်ပါ။ အဖိုးတန် လှုပ်စစ်ပစ္စည်းအပြောင်းအလဲအသစ်ဝင်မည်။ ခရီးအတွက် အစီအစဉ်အပြောင်းအလဲဖြင့် အောင်မြင်မည်။ အဖွင့်အရေးကောင်းများ ပေးသော ကာလဖြစ်ခြင်းကြောင့် မွေးနေ့တွင် အောင်ဘာလေထီ ကံစမ်းပါလေ။

အချစ်ရေးအတွက်တော့ မနာလိုသူ ကြားစကားကြောင့် ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းရမည်။ အထင်အမြင်လွဲခြင်း ဂရုစိုက်ပါ။ အကြီးအကဲ အမျိုးသမီးမှ ကူညီမည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် အစားအသောက် ရေချိုးများ၊ ဆေးများ ဂရုစိုက်ပါ။ စိုးရိမ်စရာတော့ မရှိ။

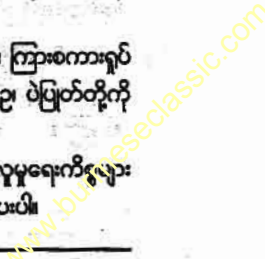
■ ဘုရားစေတီတော်၏ တနင်္ဂနွေထောင့်တွင် အနီရောင်စက္ကူ တံခွန်လုံး(၁၀)လုံး ပူဇော် လှူဒါန်း၍ ဆုတောင်းပါ။ လူမှုရေးကိစ္စ အဆင်ပြေရန် သီလရှင်တစ်ပါးကို ကောက်ညှင်းဆန်တစ်ပြည်လှူဒါန်းပါ။

နယုန်လတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စရာများ ဆက်တိုက်ကြုံရပါလိမ့်မည်။ အနှောင့်အယှက်များမှ လွတ်မြောက်သွားမည်။ အထူးအထူးများ ကူညီမည်။ စာရွက်စာတမ်းကိစ္စ စိတ်ညစ်ရပြီးမှ ပြေလည်သွားမည်။ အဖိုးတန် လှုပ်စစ်ပစ္စည်းအပြောင်းအလဲဝင်မည်။ အလုပ်ထွေးဖြေရှင်းရခြင်း ဂရုစိုက်ပါ။ စက်ပစ္စည်းထွက်တတ်သည်။ ရေပိုက်/ရေကန်ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရပါက နံနက်စောစော နေထိုင်နှစ်ခွက် ဘုရားလှူပါ။ အနုပညာနှင့် ပတ်သက်သူများ အခွင့်အရေးထူးရမည်။ မိသားစုအတွက် စိတ်ချမ်းသာစရာများ ဖြစ်တည်။ အထင်လွဲထားသောကိစ္စများ ပြေလည်သွားမည်။ နိုင်ငံခြား၊ နယ်စပ် အထူးအဆက်အသွယ်ရမည်။ ပညာရေး သင်တန်း အတွက် အထစ်အငေါ့ရှိတတ်သည်။

အချစ်ရေးတွင် ဝေးကွာနေခြင်းအတွက် သတင်းကောင်းအဆက်အသွယ်ရမည်။ အထူးလက်ဆောင်ဝင်မည်။ ကြားစကားရှုပ် ရတတ်သည်။ ကျန်းမာရေးတွင် ဦးခေါင်း၊ နှာ၊ အကြောနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ညစ်ရမည်။ အိမ်ကြားကွေး၊ တဲဥ၊ ပဲပြတ်တို့ကို

■ ဘုရားစေတီ၏ အင်္ဂါထောင့်တွင် နှင်းဆီပန်းအနီ (၁၀)ပွင့်ကို ပူဇော်ပြီး ဆုတောင်းပါ။ လူမှုရေးကိစ္စများ အဆင်ပြေစေရန် ရင်းနှီးသော ကလေးငယ်တစ်ဦးကို ကံစားစရာအရုပ်တစ်ခု လက်ဆောင်ပေးပါ။

ဝါဆိုလတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း ခရီးထူးများ ပေါ်မည်။ အဝေးခရီးသွားလျှင် အသီးစားပြီးမှသွားပါ။ နိုင်ငံခြားအဆက်အသွယ်ကောင်း ရမည်။ လူရင်းဆွေမျိုး နိုင်ငံခြားသို့ ရောက်မည်။ ခရီးများသော လဖြစ်သည်။ လူမှုရေးတွင် ကြားစကားရှုပ်ထွေးမည်။ မျက်နှာထိခိုက် သည့်သတင်းကို ကြားရခြင်း၊ အနီးအနား၌ ဆေးသုတ်ခြင်း၊ နိမိတ်ထူးတွေ့ခြင်းများ ကြုံလျှင် ဆွမ်းခံ ဘုန်းကြီးကို မျက်နှာသုတ်ဖော် တစ်ခုလှူလိုက်ပါ။ အလှူ ဘာသာရေးကိစ္စ ဦးဆောင်ရမည်။ ငွေအထူးဝင်ကိန်းရှိသည်။ သူတစ်ပါး၏ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး ကျန်းမာရေးတို့တွင် မေတ္တာဖြင့် ကူညီရမည်။ ဆွေမျိုးကိစ္စများ ပင်ပန်းမည်။ အလုပ်တိုးချဲ့ခြင်း အောင်မြင်မည်။ တာဝန် ဝင်ငွေတိုးမည်။ မိတ်ဆွေသစ်၊ လူကြီးသစ် အထူးကူညီမည်။ ယာဉ်စက်ပစ္စည်းအပြောင်းအလဲဝင်မည်။ မြေကိစ္စ၊ အဆောက်အအုံ ကိစ္စ အောင်မြင်မည်။ ရည်ရွယ်ချက်များကို ရဲရဲလုပ်ပါ။

အချစ်ရေးတွင် ကြည့်နားစရာ၊ စိတ်ချမ်းသာစရာများ ကြုံရပါလိမ့်မည်။ ချစ်သူနှင့် စုံတွဲခရီးဝေး ပေါ်တတ်သည်။ ကျန်းမာရေးတွင် ရုတ်တရက် ဖျားနာခြင်းဖြစ်မည်။ ဆေးရုံသို့ သတင်းမေးသွားရလျှင် နောက်နေ့တွင် ဆွမ်းခံ ဘုန်းကြီး ဆေးလှူပါ။

ယတြာ။ ။ ဘုရားစေတီတော်၏ ဗုဒ္ဓဟူးထောင့်တွင် ထီးအနီ(၁၀)လက်လှူပြီး ဆုတောင်းပါ။ လူမှုရေးကိစ္စများ အဆင်ပြေစေရန် ဘုရားစေတီတော်၏ တံခွန်တိုင်ကို ရေလောင်း၍ ဆုတောင်းပါ။

ဝါခေါင်လတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း ကံအထူးတက်ချိန်ဖြစ်သည်။ မသင့်မြတ်သူများနှင့် ပြေလည်သင့်မြတ်သွားမည်။ အလုပ်တိုးချဲ့ခြင်း၊ နေရာထိစိစဉ်ခြင်း၊ အထူး ရည်ရွယ်ချက်များ အောင်မြင်မည်။ မိမိပြောစကားများ အောင်မြင်ချိန်ဖြစ်သည်။ မထင်မှတ်သော အပြိုင်အဆိုင်ပေါ်မည်။ အလုပ်ကိစ္စအတွက် တာဝန်များမည်။ စိတ်ပင်ပန်းမည်။ ငွေလက်လွှန်ခြင်း၊ မြုပ်ခြင်း၊ ဂရုစိုက်ပါ။ လူရင်း သူငယ်ချင်းများ ငွေအပေးအယူ ရှုပ်ထွေးတတ်သည်။ အနီးအနား၌ ဆိုင်ဘုတ်အသစ်တင်ခြင်း၊ အဆောက်အအုံကို ဆေးသုတ်ခြင်းများ တွေ့သော် အမျိုးသမီးအကြီးအကဲကို ဆပ်ပြာမွှေးတုံး လက်ဆောင်ပေးပါ။ ယခုလတွင် အခက်အခဲအားလုံး ပြေလည်မှု ရမည်။ အနီးပစ္စည်းဝယ်ခြင်းကို သောကြာနေ့ရှောင်ပါ။ မိသားစုမှ အထင်အမြင်လွဲမှားနေခြင်းများ ပြေလည်သွားမည်။

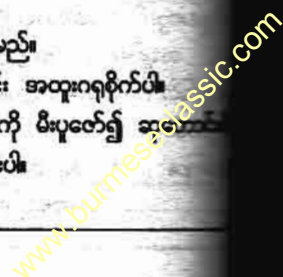
အချစ်ရေးတွင် ချစ်သူ၏ အထင်လွဲခြင်း ခံရမည်။ သဝန်တိုခြင်းကြောင့် စိတ်ညစ်ရမည်။ ချိုသာစွာပြောဆိုလျှင် ပြေလည်သွားပါလိမ့်မည်။

ကျန်းမာရေးတွင် စိတ်ပင်ပန်းမှုကြောင့် ဦးခေါင်းနှင့်ပတ်သက်သော ဝေဒနာများ ခံစားရတတ်သည်။
ယတြာ။ ။ ဘုရားစေတီ၏ ကြာသပတေးထောင့်တွင် အနီရောင် ဖျော်ရည် (၁၀)ခွက် ကပ်လှူပြီး ဆုတောင်းပါ။ လူမှုရေး အဆင်ပြေစေရန် အနီရောင် ဘောလ်ပင်ကို ဆောင်ထားပါ။

တော်သလင်းလတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း အခွင့်အရေးထူးများ ရပါလိမ့်မည်။ အလုပ်အကိုင်တိုးချဲ့ခြင်းများ အောင်မြင်မည်။ တာဝန်/ ရာထူးတိုးလျှောက်လွှာကိစ္စ၊ ဖြေဆိုမှုကိစ္စ အောင်မြင်မည်။ သော့ပျောက်တတ်သည်။ အဖိုးတန် လျှပ်စစ်ပစ္စည်း အထူးဝင်တိုင်ကပ်နာရီရပ်လျှင် ပြင်ပါ။ လူကြီးများနှင့် စကားပြော အဆင်မပြေခြင်း ကြုံရတတ်သည်။ ဆွေမျိုးလူရင်း နယ်စပ်၊ နိုင်ငံအထိ ခရီးထူးပေါ်မည်။ မော်တော်ကားကိစ္စ၊ စက်ပစ္စည်းကိစ္စများ အောင်မြင်မည်။ သွားကျိုး/ သွားနုတ်သည့် သတင်းများ ကြားရပါက ဆွမ်းခံ ဘုန်းကြီးကို အသီးသုံးမျိုးလှူပါ။ နောင်နေ့ကြန့်ကြာနေသော ငွေများ ပြန်ဝင်လာပါလိမ့်မည်။ ငွေဝင်၊ ခိုစာကျွေးပြီး ဆုတောင်းပါ။ မိသားစုအတွက်တော့ ဆိုင်စပ်တူ အလုပ်တိုးချဲ့ခြင်းများ အောင်မြင်မည်။ အိမ်အဆောက်အအုံ ပြင်ဆင်ရမည်။

အချစ်ရေးတွင် ဝမ်းသာ ဖျော်ရွှင်စရာများသာ မျှော်လင့်ပါ။ အချစ်ရေး အထူးကံကောင်းမည်။ ကျန်းမာရေးတွင် ခြေထောက်၊ ခါး၊ အကြော ခုက္ခပေးတတ်သည်။ ခြေလက်ထိခိုက်မိခြင်း၊ အထူးဂရုစိုက်ပါ။
ယတြာ။ ။ ဘုရားစေတီတော်၏ သောကြာထောင့်တွင် အနီရောင် ဖယောင်းတိုင်(၁၀)တိုင်ကို မီးပူဇော်၍ ဆုတောင်းလှူမှုရေးကိစ္စများ အဆင်ပြေစေရန် ဆွမ်းခံ ဘုန်းကြီးကို အသီးသုံးမျိုး လှူဒါန်းပါ။

သီတင်းကျွတ်လတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း ရန်အပြိုင်အဆိုင်များမည်။ အခက်အခဲကြားမှ အောင်မြင်မည်။ အလုပ်ကိစ္စများအတွက် မလိုလားအပ်သော စိတ်ပင်ပန်းမှုများ ရှိမည်။ ယခုလ အရည်အချင်းပြရသော ကာလဖြစ်သည်။ လူကြီးများ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုခြင်း ခံရမည်။ ဆုထူး နှစ်ထူးရမည်။ စကားပြောဆိုလျှင် အမှားမရှိရန် အထူးဆင်ခြင်ပါ။ စနေနေ့တွင် လူနာသတင်းမေးခြင်း၊ ဆေးရုံ ဆေးခန်းသို့ သွားခြင်းရှောင်ပါ။ လူမျိုးခြား တိုင်းရင်းသား အကျိုးပြုခိုင်းဖြစ်သည်။ နိုင်ငံခြားနှင့်ပတ်သက်သော အဆက်အသွယ်ထူးများ ရရှိမည်။ အနီးအနား၌ သစ်ပင်ခုတ်လှဲခြင်း၊ အဆောက်အအုံဖြိုဖျက်ခြင်းများကို ကြားရလျှင် ဘုရားညောင်းပင်အား ရေလောင်းပါ။ လက် ထိခိုက်မိတတ်သည်။ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း ရွှေ့ဝင်မည်။ သူတစ်ပါး၏ အချစ်ရေးကိစ္စ၊ ငွေကိစ္စတို့တွင် ကြားညှပ်တတ်သည်။ ဒီလတွင် အတိုက်အခံများသော်လည်း ရည်ရွယ်ချက်များ အောင်မြင်မည်။ ထိနှင့်ပတ်သက်သော ကံအခွင့်အရေးရှိသည်။ မွေးဖွားသည့်သတင်း ကြားပါက နီးစပ်ရာ အောင်ဘာလေထီဆိုင်တွင် ကံစမ်းပါ။ သူခိုးခိုးခံရတတ်သည်။

အချစ်ရေးတွင် ချစ်သူ၏ ဂရုစိုက်ခြင်းခံရပြီး စိတ်ချမ်းသာရမည်။

ကျန်းမာရေးတွင် စိုးရိမ်စရာမရှိသော်လည်း ခြေထောက် ထိခိုက်မိခြင်း၊ ချော်လဲခြင်း ဂရုစိုက်ပါ။

ကြား ။ ဘုရားစေတီတော်၏ စနေထောင့်တွင် အနီရောင် ကြက်လျှာ(၁၀)ခုကို လှူဒါန်း၍ ဆုတောင်းပါ။ လူမှုရေးကိစ္စ အဆင်ပြေစေရန် နဂါးရဲဘုရားတွင် ထီးအနီ(၁၀)လက်လှူပါ။

တန်ဆောင်မုန်းလတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း နယ်စပ်၊ နိုင်ငံခြားနှင့် ပတ်သက်သော အခွင့်အရေးထူးများ ရမည်။ သတင်းကောင်း၊ အဆက်အသွယ်ထူးများ မည်။ ငွေကိစ္စများ ပြေလည်သွားမည်။ ငယ်သူ ကူညီမည်။ မိသားစု(သို့မဟုတ်) လူကြီးများနှင့် စကားအဆင်မပြေဖြစ်တတ်သည်။ အနီတန် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဝင်မည်။ သင်တန်းကိစ္စ၊ အင်တာဗျူးကိစ္စ အောင်မြင်မည်။ ဘာသာရေးခရီးထူး သွားရမည်။ အလုပ်အတွက် ဘာဝန် ဝင်ငွေ အထူးတိုးမည်။ မိသားစုအတွက်တော့ အိမ်ကိစ္စ၊ ကားကိစ္စ အောင်မြင်မည်။ ဘာသာရေးခရီးများ သွားရမည်။ သိသူ ပညာရေးသင်တန်း အောင်မြင်မည်။ အိမ်နေရာ၊ အလုပ်နေရာ ပြင်ဆင်ရမည်။ ကောင်းသော ကံတရားများ ကြုံရမည်။ အချစ်ရေးတွင် ချစ်သူနှင့် စကားပြော အဆင်မပြေဖြစ်တတ်သည်။ ခရီးဝေးကြောင့် ချစ်သူနှစ်ဦး ရက်ဆက် ခွဲနေရမည်။

ကြား ။ တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်စောစော အိမ်ဘုရားတွင် နွားနို့တစ်ခွက်၊ နန်းကြီးသုပ်တစ်ပွဲကပ်လှူပါ။ လူမှုရေးကိစ္စ အဆင်ပြေစေရန် မျက်နှာသုတ်ပဝါတစ်ခု ဆွမ်းခဲ ဘုန်းကြီးအား လှူပါ။ ငွေကိစ္စများ ပြေလည်စေရန် တနင်္လာနေ့ တိုင်း ခိုစာကျွေးပါ။

နတ်တော်လတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း အဝတ်အထည်၊ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ ဝင်မည်။ မြေကိစ္စ၊ ဘာသာရေးကိစ္စများ အောင်မြင်မည်။ ကြီးအက် အမျိုးသမီးမှ ကူညီမည်။ ဘာသာရေးခရီးထူး ပေါ်မည်။ အလှူကိစ္စ အောင်မြင်မည်။ သော့၊ သွား၊ သွေး အညှို့ ဖြစ်သည်။ သူခိုးခိုးခံရတတ်သည်။ ရွှေ့ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း အပြောင်းအလဲဝင်မည်။ စာရွက်စာတမ်း၊ မှတ်ပုံတင် အထားမှား၍ ပျောက် သိတ်သည်။ အိမ်နေရာ၊ အလုပ်နေရာ ပြင်ဆင်ခြင်းအပြောင်းအလဲ ပေါ်မည်။ အဝေးရောက်နေသော ကွဲကွာနေသူများနှင့် ပြန်ဆုံမည်။ စာချုပ်ကိစ္စ အောင်မြင်မည်။ ငွေလက်လွှဲခြင်း ဂရုစိုက်ပါ။ အလုပ်အတွက် ငွေမြုပ်တတ်သည်။

အချစ်ရေးတွင် ချစ်သူ၏ အထူးလက်ဆောင်ရမည်။ ချစ်သူအတွက် သဝန်တိုရသော စိတ်ကြောင့် ပင်ပန်းရတတ်သည်။

ကြား ။ တနင်္လာနေ့ နံနက်စောစော အိမ်ဘုရားတွင် ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲတစ်ပွဲ၊ ကော်ဖီနှစ်ခွက် ကပ်လှူပြီး ဆုတောင်းပါ။ လူမှုရေးကိစ္စများ အဆင်ပြေစေရန် ငှက်ပျောသီးမှည့် ငါးလုံးကို ဆွမ်းခဲ ဘုန်းကြီးအား လှူပါ။ ငွေကိစ္စများ ပြန်၍ ပြေလည်စေရန် တနင်္လာနေ့တိုင်း ကလေးများကို ချိုချင်ဝေပါ။

ပြာသိုလတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း အလုပ်သစ်၊ လူကြီးသစ်၊ နေရာသစ် အထူးအကျိုးပြုမည်။ သတင်းကောင်း၊ အဆက်အသွယ်ကောင်းများ ရမည်။ ခရီးကိစ္စများ အောင်မြင်မည်။ သင်တန်းကိစ္စ အထူးပေါ်မည်။ ဆွေမျိုး၊ လူရင်းနှင့် အခေါ်အပြောပျက်တတ်သည်။ ကြီးကဲသူများ အထင်လွှဲခြင်း ခံရတတ်သည်။ အဖိုးတန် ပစ္စည်းများ ထွက်ပြီး အသစ်ပြန်ဝင်မည်။ ရေပိုက်၊ ရေကန်တို့ ဆောင်ရွက်ရမည်။ အနီးအနားတွင် ဆိုင်းဘုတ်အသစ်တင်ခြင်း၊ ဆေးအသစ်သုတ်ခြင်းများကို တွေ့ပါက ဆွမ်းခံ ဘုန်းကြီး ဆပ်ပြာမွှေးခံ လှူပါ။ မိသားစု ဆွေမျိုးများ၏ ကျန်းမာရေးအတွက် ငွေကုန်တတ်သည်။ မိသားစုအတွက်တော့ အိမ်ကိစ္စ အထူး အောင်မြင်မည်။

အချစ်ရေးတွင် ရန်များသော အချိန်ဖြစ်သည်။ ချစ်သူနှစ်ဦး မကြာခဏ စကားများ ရန်ဖြစ်ရမည်။ ကြားလေသွေး၍ ဝေးရသောကိန်းရှိသည်။ ဂရုစိုက်ပါ။

ကျန်းမာရေးတွင် မျက်စိ၊ ဆီး၊ အစာအိမ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆေးကုသရတတ်သည်။ ကျန်းမာရန် ငှက်ပျောသီးမှည့်တစ်ဖီနှင့် ဘုန်းကြီးအား လှူပါ။

ယတြာ။ ။ ငွေကိစ္စများ ပြေလည်ရန် တနင်္လာနေ့တိုင်း ကြာဆံကြော် ဘုရားလှူပါ။ အင်္ဂါနံနက်စောစော အိမ်ဘုရားတွင် သစ်သီးငါးမျိုးကပ်လှူပါ။ လူမှုရေးကိစ္စများ အဆင်ပြေရန်အတွက် ဆွမ်းခံ ဘုန်းကြီးကို ကြာဆံကြော်လှူပါ။

တပို့တွဲလတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း စက်ပစ္စည်းအထူးဝင်မည်။ ဆရာသမား ကူညီမည်။ စာချုပ်ကိစ္စ၊ စပ်တူကိစ္စ အခွင့်ထူးများ ပေါ်မည်။ လက်လွန်ခြင်း စကားပြောရမည်။ ငယ်သူကြောင့် စိတ်ညစ်ရမည်။ ကုန်သွယ်သူ၊ ကားနှင့် ပတ်သက်သူများ အလုပ်ကိစ္စအတွက် အကျိုးထူး ပြုမည်။ ရေပိုက် ရေကန်ကိစ္စ အဆောက်အအုံကိစ္စများ အောင်မြင်မည်။ ဆွေမျိုး အမျိုးသမီးကျန်းမာရေး စိတ်ညစ်ရမည် မြေကိစ္စ၊ အမွေကိစ္စ၊ ဖုန်းကိစ္စအတွက် အခွင့်ရေးထူးများ ရမည်။ အလှူ၊ ဘာသာရေး အောင်မြင်မည်။ ခရီးထူးသွားရလိမ့်မည်။ မိသားစုအတွက်တော့ ဆိုင်၊ စပ်တူ၊ ဆေးဝါး၊ စားသောက်ကုန်၊ စက်ပစ္စည်းများ ဆောင်ရွက်ရမည်။

အချစ်ရေးတွင် ကြားစကားတွေကြောင့် လမ်းခွဲရမလိမ့်ဖြစ်ပြီး သောကများရလိမ့်မည်။ ချစ်သူကို ထီးတစ်လက် (သို့မဟုတ် ဦးထုပ်တစ်လုံး လက်ဆောင်ပေးလိုက်ပါ။

ကျန်းမာရေးတွင် ခြေထောက်၊ ခါး၊ အကြော၊ ကျောက်ကပ် ဂရုစိုက်ပါ။ ကျန်းမာရန် မြန်မာဆေး ငါးမျိုးကို ဆွမ်းခံဘုန်းကြီးအား လှူဒါန်းပါ။

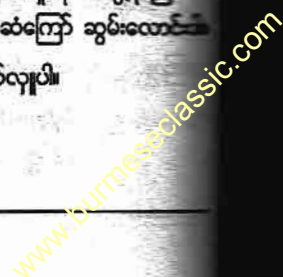
ယတြာ။ ။ ဗုဒ္ဓပူဇော်နံနက်စောစော အိမ်ဘုရားတွင် ကောက်ညှင်းပေါင်းတစ်ပွဲ၊ အကြော်(၉)ခု၊ ရေတစ်ခွက်လှူပါ။ လူမှုရေး အဆင်ပြေရန် ခိုငှက်များကို အစာဒါနပြုပါ။

တပေါင်းလတွင် ဖွားမြင်သောသူများအတွက်

ယခုလအတွင်း ရွှေ၊ လှုပ်စစ်ပစ္စည်းအထူးဝင်မည်။ ဆွေမျိုးအလှူမင်္ဂလာကိစ္စများ ကူညီရမည်။ မိသားစုအတွက် သတင်းကောင်း ကြားရမည်။ လူဟောင်း၊ ကွဲကွာနေသူများနှင့် ပြန်ဆုံမည်။ ငွေကိစ္စအထူးကောင်းသည်။ ငွေကိစ္စများ ပြေလည်သွားမည်။ ကား ကုန်သွယ်ခြင်းတို့အတွက် အဆက်အသွယ်ကောင်းရမည်။ စာရွက်စာတမ်း၊ မှတ်ပုံတင် အထားများ ပျောက်တတ်သည်။ သူတစ်ပါး ဆေးရုံကိစ္စ၊ ဆေးကုသမှုကိစ္စတို့အတွက် စိတ်ညစ်ရတတ်သည်။ အကြီးအကဲအမျိုးသမီးကျန်းမာရေး ညံ့တတ်သည်။ ခရီးတို့ ရက်အပြောင်းအလဲဖြစ်တတ်သည်။ လူမျိုးခြား တိုင်းရင်းသား ကူညီမည်။ အိမ်နေရာ၊ အလုပ်နေရာကိစ္စ ပြင်ဆင်ရမည်။ မိသားစုအတွက်တော့ အဖိုးတန် ရတနာပစ္စည်းအသစ်ဝင်မည်။

အချစ်ရေးတွင် စိတ်ချမ်းသာစရာများသာ မျှော်လင့်ထားပါလေ။ ချစ်သူ၏ မေတ္တာစေတနာကြီးမားမှုကို တွေ့ရမည်။ ကျန်းမာရေးတွင် သွား၊ မျက်စိ အညံ့ရှိသည်။ ဆေးမှား၊ အစားမှား ဂရုစိုက်ပါ။ ကျန်းမာရန် ကြာဆံကြော် ဆွမ်းထောင်းပါ။

ယတြာ။ ။ ကြာသပတေးနေ့ နံနက်စောစော အိမ်ဘုရားတွင် ကော်ရည်တစ်ပွဲ၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်လှူပါ။

ဦးစိန်ရ။

မွေးကတည်းက အသက် ငါး
ဆယ်အထိ လူ့ဘဝ သက်တမ်းမှာ
သည်နှင့် လိုက်အောင် ရွှေ့ ငွေ့ စိန်
အိတ်တန်ပစ္စည်း ဘာတစ်ခုမှ မရတဲ့
အရွယ်ရောက်ကတည်းက မှုခုံ
အကြီးထဲမှာ ကုန်ထမ်းသမားဘဝနဲ့
အကြမ်းကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရပါတယ်။

ဇနီးနဲ့ သမီးသုံးယောက် စားဝတ်
အရေးအတွက် ဘယ်လိုမှ အဆင်
မပြေဘူး။ ပြောရရင် သမီးသုံးယောက်
စားမတတ်ပါဘူး။ ကျောင်းမထား
နိုင်ပါ။

ဦးစိန်ရန်အသက် ငါးဆယ်စွန်း
အထိ အခါ ကံတရားရဲ့ အလှည့်
ပြောင်းဟာ ယုံနိုင်စရာ မရှိအောင်
ဆွဲလဲသွားပါတယ်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝ
သွေးဘဝကို ရောက်သွားလို့ပဲ
မဟုတ်ဘူး။

တကယ်ဖြစ်ရပ်မှန်ဖြစ်လို့ တခြား
မလှည့်ချင်ပါဘူး။ စာဖတ်ပရိ
သတ်ကို မလိမ့်ချင်လို့ပါ။

ဦးစိန်ရန် ကျွန်တော် ရင်းနှီးကျွမ်း
ကျွန်တော်တို့ တပ်ရင်းရဲ့
ဗိုလ်ကြီးဟာ မှန်သားပါ။ မိဘ
အဆက် ကိုးကွယ်တဲ့ ဘုန်းကြီး
တို့ တပ်ရင်းရဲ့ သာရေး နာရေး
စီစဉ်ဆောင်ရွက်တိုင်း ဦးစိန်ရ
ဘုန်းကြီးကျောင်းသားအဖြစ် အမြဲ
တမ်းပေးကြောင့် မိတ်ဆွေရင်းလို
ရတာပါ။

ဦးစိန်ရ ငယ်စဉ်က မိဘနှစ်ပါး
အထံတော် ဘုန်းကြီးက မွေးစားပြီး
ဆောင်ထားတယ်။ တစ်ဆယ်နှစ်သား
အရွယ်ခတ်၊ တစ်ဆယ်ငါးနှစ်သား
အရွယ်မှာ မှုခုံကျွမ်းကျင်ပြီး မှုခုံ
ဆောင်တာကို မယ်ရ ခိုင်းတာ
ပေးထားတယ်။ ပေးတာ ယူ၊ ကျွေး

ဒုစုတကောင်းသူ

ရှစ်ခွင်ကျော် ဖောင်တော်သိ

တာ စား။ ကျောင်းပြန်အိပ်နှင့် နေလာ
ခဲ့တာ။

အသက် နှစ်ဆယ်မှာ ကုန်စိမ်း
သည်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုပြီး သမီး သုံး
ယောက်ရတယ်။ ဇနီးနဲ့ သမီးကြီး နှစ်
ယောက်က ဆိုင်ခွဲပြီး ကုန်စိမ်းရောင်း

တယ်။ အငယ်ဆုံး သမီးက အရွယ်
ရောက်လာတော့ ချက်ပြုတ်၊ ရေခပ်၊
အဝတ်လျှော်ရတယ်။ ဦးစိန်ရက
ကုန်ထမ်းတယ်။ မိသားစုစုလုံး
ခယောင်းလမ်းကို လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြ
ရတာပါ။

ဘယ်လောက်ပဲ ဒုက္ခရောက်ရောက် ငယ်ဆရာကိုတော့ အမြဲ ဦးထိပ်တင်ထားတဲ့ ဦးစိန်ရပါ။ ရှေးပီတိရက်တွေဆို ဆရာတော်အတွက် ဆွမ်းချိုင့်ပို့၊ သီလယူ၊ ကျောင်းတွင်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာကြောင့် ဆရာဇကာ ဆက်ဆံရေးဟာ ကြာလေ ခိုင်မြဲလေပါပဲ။

ဦးစိန်ရရဲ့ ဆရာတော်ဆိုတာက ဘွဲ့အမည်ပျောက်ပြီး အရပ်က ဘုန်းကြီး ပေါက်ဆိန်လို သမုန်ထားပါတယ်။ နောက်ခံ သမိုင်းရှိထားလို့ပါ။

ဂျပန်အဆုတ် သင်းကွဲ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ဟာ ပြေးရင်းလွှားရင်း ဘုန်းကြီးကျောင်း ကုဋီထဲဝင်ပုန်းတာကို ထင်းပေါက်နေတဲ့ ကိုရင်ကြီးက မြင်တွေ့ပြီး ပုဆိန်နဲ့ ဝင်ခုတ်တယ်။ ဂျပန် စစ်ဗိုလ်က ပြန်ပြီးလုံးထွေးသတ်ပုတ်ရင်း ကိုရင်ကြီးလက်ထဲကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ရဲ့ ဓားက ရောက်သွားတယ်။ ဂျပန် စစ်ဗိုလ်ရဲ့ လက်ထဲကိုတော့ ကိုရင်ကြီးရဲ့ ပုဆိန်က ရောက်သွားတယ်။ ဒီလိုနဲ့ အပြန်အလှန် ထိုးခုတ် သတ်ပုတ်ရာက ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ရဲ့ နှလုံးသားထဲကို စူးဝင်သွားတာက ဂျပန်ဓား၊ အဲဒီတစ်ချက်တည်းနဲ့ ပွဲသိမ်းပဲ။ ကိုရင်ကြီးရဲ့ ခေါင်းမှာတော့ ပုဆိန်ခုတ်ခံရတဲ့ ဇဏ်ရာနဲ့ ဒီလိုနဲ့ ကိုရင် ပေါက်ဆိန်၊ ဦးဝင်း ပေါက်ဆိန်၊ ဘုန်းကြီး ပေါက်ဆိန် ဆိုပြီး အမည်တွင်ခြင်းပါ။

တစ်ရက်မှာတော့ “ဒကာ စိန်ရ ဘုန်းကြီးနဲ့ ပဲခူး-ရန်ကုန် ဘုရားပုံ ဖူးရအောင် ကျောင်းသားအဖြစ် လိုက်ခဲ့။ အိမ်သားတွေကို သေသေချာချာမှာခဲ့ တစ်ပတ်လောက်တော့ ကြာမယ်” လို့ ဘုန်းကြီး ပေါက်ဆိန်က မိန့်ပါတယ်။

မော်လမြိုင်က လွဲလို့ သံလွင်မြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းက မုတ္တမကို တောင် မရောက်ဘူးတဲ့ ဦးစိန်ရ အတွက် ဝမ်းသာကြည့်နူးဟာ မျက်နှာမှာ ပေါ်လွင်နေပါတယ်။

ဘုန်းကြီး ပေါက်ဆိန်ကလည်း အခြေအနေမုန်ကို သိလို့ မျက်စိပွင့်၊ နားပွင့်ပါစေဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ စရိတ်ငြိမ်း ခေါ်တာပါ။

ဦးစိန်ရအတွက် ပဲခူး-ရန်ကုန် ဘုရားပုံ ဖူးရတာ လူဖြစ်ရကိစ္စနပ်တယ်လို့ ခံယူပါတယ်။ ကြည့်ညိုသဒ္ဓါပွားရတာ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်မှု ပြည့်ဝတယ်လို့ မရှိအောင် ခံစားရပါတယ်။

ပဲခူး-ရန်ကုန် မြို့ကြီးပြကြီးတွေရဲ့ မြင်မြင်သမျှ အရာတွေအားလုံးဟာ အဆန်းတကြယ်တွေချည်းပါပဲ။

ဘုန်းကြီး ပေါက်ဆိန်က တပည့် ဦးစိန်ရဟာ စိတ်ရင်း စေတနာကောင်းတာ၊ သဒ္ဓါတရားထက်သန်တာ၊ သီလစင်ကြယ်တာတွေနဲ့ ပြည့်စုံပါလျက် ဘာကြောင့် ဒါလောက် ဆင်းရဲမွဲတေပြီး ဒုက္ခရောက်နေရတာလဲဆိုတဲ့ အဖြေကို သိချင်လို့ မြေနီကုန်းက နိုင်ငံကျော် နက္ခတ်ဗေဒဆရာတစ်ဦး ဆီမှာ ဦးစိန်ရရဲ့ ဇာတာကို စစ်ဆေးပါတယ်။ ဆရာဟောချက်က...

“ဇာတာရှင်တာ ဇနက္ကမင်းသား

ထီးနန်းရတဲကိန်းဆိုက်သွားပါပြီ။ ရင်ပိုင်း လပိုင်းအတွင်း သိန်းဆူကြီး မထွေကေန်ပေါက်ကိန်းရှိနေပါတယ်။ နှစ်နှစ်အတွင်း ဆူကြီး ခုနစ်ကြိမ်ပေါက်မှာပဲ။ စနေနဲ့ တိုင်ထိပ်ရောက်နေလို့ စနေထိအရောင်းအဝယ်နဲ့ စီးပွားဖြစ်မှာပဲ။ တစ်ခုတော့ သတိပေးလိုက်မယ်။ ခုနစ်ကြိမ်ပေါက်တဲ့နေ့ဟာ ဦးစိန်ရ အသက်အန္တရာယ်ရှိနေပါတယ်။”

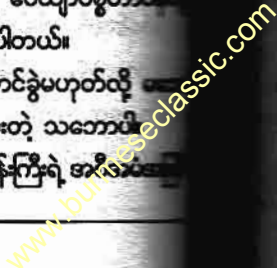
ဒီလိုနှင့် ဦးစိန်ရနဲ့ ဘုန်းကြီး ပေါက်ဆိန်တို့ဟာ မုန့်ကို ပြန်ရောင်းပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာ ရန်ကုန်က ကြေးနန်းတစ်စောင်ဝင်လာပါတယ်။ အောင်ဘာလေ သိန်းဆူကြီး ဆွတ်ခူးကြောင်း အသိပေး အကြောင်းကြားစာပါ။

မော်လမြိုင်ကို အပြန် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးက ထိုးခဲ့တဲ့ ထိစာအုပ်က ဆွတ်ခူးရရှိခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးစိန်ရ ဘဝအပြောင်းအလဲအစပေါ့။

မှန်လိုက်တဲ့ ဗေဒဆရာ ဆိုကြောင့်လည်း နိုင်ငံကျော်တာပဲ။ ဦးစိန်ရရင်ထဲက ချီးကျူးနေပါတယ်။

စနေနဲ့ အကျိုးပေးတာ မှန်သလို မုန့်-သံဖြူဇရပ် ကားလေးကိုမှာ ဆိုင်ဖွင့်ပြီး ထိရောင်းရာက တစ်နှစ်အတွင်း လက်ကျန် ထိစာအုပ်တွေ နေ သိန်းဆူတွေ ဆွတ်ခူးလို့ မော်လမြိုင် လိုင်းကားထောင်တယ်။ သမီးကြီးကို နိဗ္ဗာန်ကုန်ဆိုင် ဖွင့်တယ်။ အငယ်နှစ်ယောက်ကို ငွေခြောက်ဆိုင်ဖွင့်ပေးပြီး ဇနီးကို အိမ်ခြံဝင်းအတွင်း ရက်ကန်းရုံကို ဦးစိုင်းပြီး အိမ်ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတာဝန်ခွဲဝေပေးလိုက်ပါတယ်။

အိမ်ထောင်ခွဲမဟုတ်လို့ ခင် အမွေခွဲပေးတဲ့ သဘောပါ။ ဆရာဘုန်းကြီးရဲ့ အိမ်ထောင်

ဦးစိန်ရက်ယံတိုင်ကလည်း အောက်
သက်ကြေခဲ့လို့ နှစ်နှစ်အတွင်း စီးပွား
ဆုလုပ်ငန်းခွဲတွေအပြင် လက်ထဲ
ဦးစိန်ရက်လောက် စုဆောင်းနိုင်ခဲ့ပါ
သေး။

နှစ်နှစ်အတွင်း သိန်းဆူကြီး
ခြောက်ကြိမ်ဆွတ်ခူးပြီးဖြစ်လို့ ဦးစိန်ရ
ဦးစိန်ရက်တုန့်လှုပ်နေပါပြီ။ “သတိ
ထားပေးလိုက်မယ်။ နှစ်နှစ်ကြိမ်ပေါက်
နေတာ အသက်အန္တရာယ်ရှိနေပါ
သေး ဆိုတဲ့ ဗေဒင်ဆရာရဲ့ ဟောချက်
နားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေပါတယ်။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိရှိသမျှ လူသား
အားလုံးကလေးကို လိုချင်ကြပါတယ်။
အိမ်ထောင်ချင်ပါတယ်။

ဦးစိန်ရဟာ လက်ကျန် ထိ
ထိမှတ်တွေကို သံဃာတွေ ဆွမ်းခံ
ဆွမ်းခံ သပိတ်ထဲကို လှူပါတယ်။ ဆန်
ဆန် သီလရင်တွေကိုလည်း ထိလက်
ထိတွေ လှူပါတယ်။ မုန့်-သံဖြူဖရမ်း
မော်လမြိုင် ခရီးသည်တွေကိုလည်း
အိမ်ထောင်မှတ်တွေ လက်ဆောင်ပေးပါ
သေး။ ဘယ်လောက်လှူလှူ စီးပွား
လှူနည်းသွားခြင်း မရှိဘဲ တိုင်ထိပ်
ထိပ်ကံတောအလံလေးဟာ လေ
ထဲတွင်လွင့်ပါ။

လှုံထမ်းလာတာ မြင်ရတယ်။
အိမ်ထဲမှာ စန်းထလာတာ မမြင်ရဘူး
ဆိုတဲ့ အဆိုအမိန့်ဟာ ဦးစိန်ရက်ကို ရည်
ညွှန်းသလိုပါ။

ဦးစိန်ရမှာ လက်သုံးစကား
အိမ်ထဲမှာရှိပါတယ်။ တစ်သက်လုံး ခုကွ
အိမ်ထဲခြင်အော်ကို အလှူအလှိုင်းခံစား
ရတဲ့ အိမ်ဘဝကို ပြန်မရောက်ချင်
တော့ပါဘူးတဲ့။

ခံယူချက်ကောင်းပေမယ့် လက်
လှူလှုပ်ဆောင်ချက်ကတော့ မွဲဆေး

ဖော်တော့မယ့် သဘောပါ။ တစ်သက်
လုံး ဖဲပိုင်း၊ ကျင်ပိုင်း စတဲ့ လောင်းကစား
ပိုင်းတွေရဲ့ အနားကိုတောင် မကပ်တဲ့
ဦးစိန်ရဟာ ဘောလုံးလောင်းကစားကို
တော့ ပြုလုပ်လာပါတယ်။ သိန်းတစ်ရာ
ဖိုး လောင်းပါတယ်။ သူဌေးဖြစ်၊ ခွေး
ဖြစ်လို့ပဲ ပြောချင်ပါတယ်။

ရွှေတစ်ကျပ်သားကို ကျပ် သုံး
လေးရာခေတ်မှာ သိန်းတစ်ရာဖိုး
လောင်းတာဟာ ဦးစိန်ရထက် မိုက်
တွင်းနက်တဲ့သူ ရှိနိုင်ပါဦးမလား။

ကံကို ယုံ၊ ဆူပုံ မနင်းရတဲ့။
အခု နင်းရုံမက၊ ညောင်ကျင်းထဲသို့
ခုန်ချတဲ့ လုပ်ရပ်ပါ။

ဖြစ်ပုံက ကြည်း၊ ရေ၊ လေ
ဘောလုံးပွဲ ရတာ နယ်မြေမှာ ကျင်းပ
ပါတယ်။ ၁၉၇၄ ခုနှစ်ကပါ။ ကျိုက်ထို
သထုံ၊ မော်လမြိုင်၊ မုန့်မြို့တွေမှာ
အုပ်စုပွဲစဉ်တွေ ပြုလုပ်ပါတယ်။ ရုံး
ထွက်။ ဆီမီးနဲ့ ဖိုင်နယ်ကိုတော့
မော်လမြိုင်မြို့နယ် အားကစားကွင်းမှာ
ကျင်းပပါတယ်။

သထုံအုပ်စုက တက်လာတဲ့
နမခအသင်းနဲ့ မုန့်အုပ်စုက တက်လာ
တဲ့ ရတာအသင်းတို့ နောက်ဆုံး ဖိုင်
နယ်ကန်ကြမှာပါ။

လောင်းကြေးအနေနဲ့ တစ်ကွင်း
လုံးက နမခဘက်က ဖြစ်ပြီး မိုက်လုံး
ကြီးတဲ့ ဦးစိန်ရကတော့ သူတစ်ဦး
တည်းသာ ရတာဘက်ကပါ။

ပွဲစပါပြီ။
ပွဲစပြီဆိုကတည်းက ရတာခ
အသင်းဟာ နမခအသင်းကို ဘယ်လို
မှ ယှဉ်မရပါဘူး။ ခြေသိပ်ကွာပါတယ်။
နမခတစ်သင်းလုံးက ကွင်းတစ်ဝက်
အထိ ဖိထားပြီး ရတာခအသင်းဟာ
ခံစစ်နဲ့ ဂိုးမပေးရရေးကိုပဲ အသည်း
အသန် ကစားနေရပါတယ်။

ဒီနေ့မှပဲ နမခ တိုက်စစ်မှူးတွေ
ဟာ ဂိုးကံခေတယ်ခေါ်မလားဘဲ၊ ကန်
သွင်းသမျှ အပေါ်ထောင်၊ ဘေးထွက်၊
ဂိုးပေါက်နဲ့ တည့်ပြန်တော့သည်း ဂိုး
သမားလက်ထဲ ရောက်လို့။

နမခ တိုက်စစ်မှူးတွေ ဂိုးကံခေ
သလောက်၊ ရတာခ ဂိုးသမားတွေက
လည်း ဒီနေ့ ဖိုင်နယ်ပွဲစဉ်ကျမှ လက်
စွမ်းထက်နေပါတယ်။ နမခအသင်းက
တစ်ခိုင်းခိုင်းသွင်းလေသမျှ တစ်လုံး
လောက်တော့ ဝင်ကောင်းရုံပဲ အထင်
ရှိပေမယ့် ပထမပိုင်းတစ်ပိုင်းလုံး ဂိုးမရှိ
ဘဲ သရေနဲ့သာ ပြီးဆုံးသွားပါတယ်။

တစ်ကွင်းလုံး လောင်းကစား
သမားတွေ စိုးရိမ်မှတ် ကျော်လွန်ပြီး
ရင်တွေ ခုန်နေချိန်မှာ ဦးစိန်ရကတော့
ဆေးတံကြီးကို ခဲပြီး ခူးနဲ့နေပါတယ်။
ဒုတိယပိုင်း ပြန်စပါပြီ။ ပထမ
ပိုင်းလိုပဲ နမခအသင်းတစ်သင်းလုံးက
တက်ဖိပြီး ဘောလုံးပညာစုံနဲ့ လိမ်
ခေါက်၍ သွင်းပါတယ်။ တစ်ကွင်းလုံးရှိ
ပရိသတ်ကတော့ ဟင်ခနဲ ဟာခနဲပါ။

ဒုတိယပိုင်း မိနစ် သုံးဆယ်ကျော်
လာတဲ့အခါ နမခ တိုက်စစ်မှူးတွေ
မေတ္တာပို့ခံနေရပါပြီ။ ဆဲဆို လျှောင်
ပြောင်တာတွေ၊ ကွင်းထဲက မောင်း
ထုတ်တာတွေကို ခံနေရပါပြီ။

“ရှိုး...”
သွားပြီ။ ရတာခ နောက်တန်း
အဖျက်ကြမ်းလို နမခအသင်းကို ပင်လ်
နယ်တီပေးလိုက်ရပါပြီ။ နမခအသင်း
ချန်ပီယံဖြစ်ဖို့ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း
သေချာသွားပါပြီ။ ရတာခအသင်း
ဒုတိယနဲ့ ကျေနပ်ရတော့မှာပါ။ ရတာခ
အသင်းမှာ အားကိုးစရာဆိုလို့ ဂိုးသမား
ပဲ ရှိပါတော့တယ်။

တစ်ကွင်းလုံး ဆူညံလာပါတယ်။
ပင်လ်နယ်တီကန်မယ့် တိုက်စစ်မှူး

ဟာ ဘောလုံးကို ကိုင်ကြည့်လိုက်၊
လှည့်လိုက်၊ ပြန်ချလိုက်၊ ပြန်ကောက်
လိုက်နှင့် အိုက်တင်ခံ အထွန်းတက်နေ
လို့ပါ။ ပွဲပြီးဖို့ ငါးမိနစ်ပဲ ကျန်ပါတော့
တယ်။ အချိန်ဆွဲတာလား မသိ။

ဒိုင်က အဝါကမိပြပါပြီ။

ကန်လိုက်ပြီခင်ဗျ။ ဂိုးသမားက
လိမ္မော်သီး ဖမ်းသလို ဒိုင်ထိုး ပစ်ဖမ်း
လိုက်တာနဲ့ ဖတ်ခနဲ မိသွားပါတယ်။

နမအေသင်း ကစားအား ချ
လိုက်ပါတယ်။ အချိန်ပို ပင်လ်နယ်တီ
အထိ ရတခအသင်းကို ဆွဲခေါ်ပြီး အား
မွေးသလားတော့ မသိ။

အချိန်ပို တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်။
နမအေသင်း ကစားကွက် ချက်ချင်း
ပြောင်းလိုက်ပါတယ်။ တစ်သင်းလုံး
ကွင်းတစ်ဝက်ဆင်းပြီး ရတခအသင်း

ကို များခေါ်ရင်း အချင်းချင်း အပေး
အယူလုပ်ကြပါတယ်။

ရတခအသင်းက နှစ်ယောက်ပဲ
ရှေ့တက်ပြီး ဘောလုံးကို လိုက်လုပါ
တယ်။

နမအေသင်းက အပြန်အလှန်
ပေးရင်း နောက်ဆုံး ဂိုးသမားကို ပြန်
အပေးမှာ ကန်ချက်ပျော့ပြီး ပြည်ပြည်

ချင်း လိမ်သွားစဉ်မှာ ရတခအသင်း
ရှေ့တန်းတိုက်စစ်မှူးက လွတ်လွတ်
ကျွတ်ကျွတ်ဆွဲပြေးပြီး ဂိုးသမားကိုပဲ
လိမ်၍ သွင်းလိုက်ပါတယ်။ ဂိုးဝင်သွား
ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ရတခရဲ့ ဦးဆောင်မှု
ဖြစ်သလို ပွဲသိမ်းဂိုးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။
ဘောလုံး ပြန်တည်ပါတယ်။
နမအေသင်း တစ်ချက်ထိ နှစ်ချက်ထိ
သုံးချက်မထိခင်မှာပင်...

“ရှိုး...”

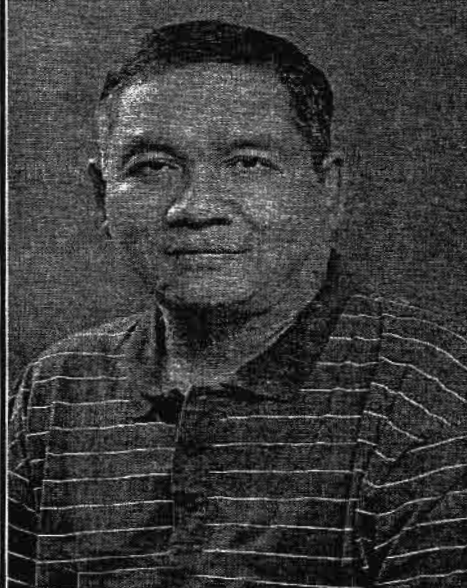
ပွဲသိမ်း ခရာပါ။ ဒိုင်လူကြီးက
ပွဲသိမ်းခရာမှတ်လိုက်ပါပြီ။

တကယ်တမ်းမှာတော့ ဦးစိန်
ခန့်ချလိုက်တဲ့ ကျင်းထဲမှာ ညောင်ညောင်
မဟုတ်ဘဲ၊ ပန်းပွေယာကြီး ဖြစ်သွား
တယ်။

□

ဆရာကြီးရာဇာဇော်ဝင်း (LL.B.)

နာမည်ပေးတင်ပွန်းတပ် နက္ခတ္တဗေဒအကြားအမြင် လျှို့ဝှက်နတ်ဒဲသောပညာဖြင့် အနာဂတ်ဟောတတ်သူ

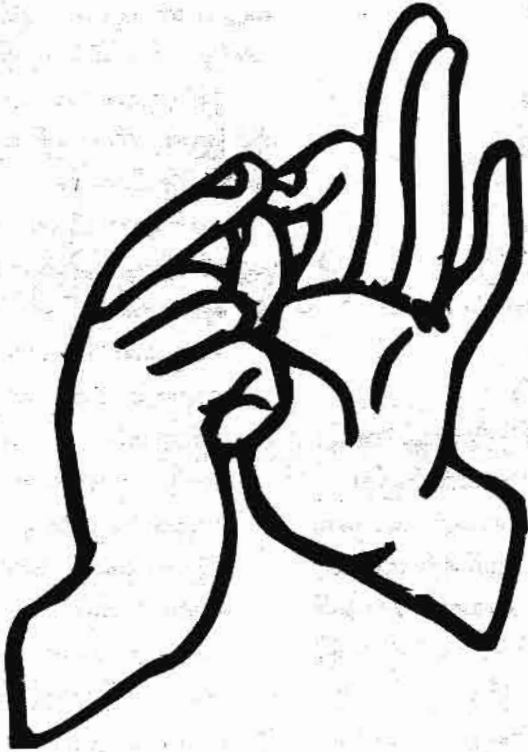
ရင်သွေးငယ်များနာမည်ပေးခြင်းကင်ပွန်းတပ်ရက်အခဲပွဲရွေးပေးခြင်း
နာမည်လှလှလေးများရွေးချယ်ပေးခြင်းရင်သွေးငယ်များဘဝတစ်သက်တာ
စာတမ်းကုမ္ပဏီများနာမည်ရွေးခြင်းကုန်အမှတ်တံဆိပ်များအောက်ခံအရောင်း
များကုမ္ပဏီဖွင့်ပွဲအချိန်နာရီနေ့ရက်များမြန်မာဇာတာအင်္ဂလန်ဇာတာ
ဟောစာတမ်းအင်္ဂလိပ်ဟောစာတမ်းနိုင်ငံခြားမှမြန်မာများအတွက်နာမည်
စသည့်နာမည်ပေးပါရဂူဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။(ဉာဏ်ပူဇော်ခ ၉၀၀၀
သံတမန်ဝန်ထမ်းအင်္ဂလိပ်နာမည်နှင့်မိဘနာမည်တို့ဖက်၍ အထူးဆောင်
ပေးခြင်း ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်များခွဲစိတ်မွေးဖွားမည့်ရက်ကောင်းရက်
နာရီမိနစ်စက္ကန့် အပါအဝင်လိုအပ်သောယတြာများOGဆရာဝန်နှင့်တိုင်
ဆက်သွယ်နိုင်သည်လျှင်အတွက်ရက်လနစ်ပိုင်းခြားထားသောဟော
များ လက္ခဏာဖြင့်ဟောခြင်း ဓါတ်ပုံဖြင့်ဟောခြင်း မွေးသက္ကရာဇ်ဖြင့်
အကြားအမြင်ဖြင့်ဟောခြင်းနိုင်ငံခြားသင်္ဘောသားများလှိုင်းကောင်းကောင်း
နိုင်ငံခြားသွားသူများမိမိရောက်သည်နိုင်ငံတွင်အဆင်ပြေစေရန်ချစ်သူ
စုံတို့ဇာတာစစ်ဆေးခြင်းအကြွေးပြန်ရစေရန်အမှုနိုင် / မနိုင်ပညာရေး
မရှိအိမ်ထောင်ရေးတွင်အနှောင့်အယှက်များဖယ်ရှားပေးခြင်းရက်ရည်
သော်လည်းအဆင်မပြေဖြစ်နေသည်လူကြီးအပျိုကြီးများကံပွင့်အောင်
ခြင်းအိမ်ခြံကားရောင်းထွက်စေရန်ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းအင်းပညာဝိဇ္ဇာ
ပညာဓာတ်ရိုက်ဝါတ်ဆင်ပညာများဖြင့်ဆရာထံရောက်လျှင်သင်အောင်ပညာ
မည်ဟုမှတ်ပါ။(ဇွတ်ဟောဉာဏ်ပူဇော်ခ၅၀၀၀ကျပ်)နာမည်ပေးခြင်းနှင့်သွား
များ စီနေအပ်လျှင်မနက်ဖန်ရမည်နယ်သို့ VPLဖြင့်လည်းကောင်းဘယ်
လျှင်ချက်ချင်းပို့ပေးမည်နယ်မှမွေးသက္ကရာဇ်နေ့ရက်လိပ်စာဖော်ပြ၍
သည်ရန်ကုန်မြို့အတွင်းနာမည်ပေးနှင့်ဟောစာတမ်းများကိုငွေကြေးပေးစေ
မည်ဖုန်းနံပါတ်သတ်လိုက်ပါ။

ရန်ကုန်မြို့။(ပိတ်ရက်မရှိ)

Ph: 01-394727, 01-399426,
09-73009994, 09-5152521,
E.mail:sayagiyarzarzawwin@gmail.com

အမှတ်(၁၀၉)(၉၄)လမ်းမြေညီထပ်၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်း

နမောတဿ လိုတရနှင့် မြတ်နိုးသူသာ ပန်ဆင်ပါ

ကိုရွှေပြသန်း

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာ
အပ္ပမာဒဿ အပ္ပမာဒဿ ဘုရားရှိခိုးစာတစ်ပုဒ်ဖြစ်၍
အပ္ပမာဒဿ ဘုရားရှိခိုးဟူ၍ တစ်ပုဒ် အလုံးစုံသော ဗုဒ္ဓ
ဘဝင်ပုန်သဖွယ် သိရှိ ကြည်ညို သဒ္ဓါပိုစွာ ရှိခိုးပူဇော်နေ
ရမည်။ ထိုထက်တစ်ဆင့်ပို၍ ကုသိုလ်တိုးပွား ကောင်းကျိုး
ရရှိရမည့် "နမောတဿ လိုတရ" ပုတီးစိပ်နည်းကို ဖော်ပြ
ပေးထားပါသည်။ ပုတီးစိပ် အာရုံပွားများပုံမှာ -

- (၁) န-ပုတီးတစ်လုံးချပါ။
- (၂) မော-ပုတီးတစ်လုံးချပါ။
- (၃) တ-ပုတီးတစ်လုံးချပါ။
- (၄) သ-ပုတီးတစ်လုံးချပါ။
- (၅) ဘ-ပုတီးတစ်လုံးချပါ။
- (၆) ဂ-ပုတီးတစ်လုံးချပါ။
- (၇) ဝ-ပုတီးတစ်လုံးချပါ။
- (၈) တော-ပုတီးတစ်လုံးချပါ။

www.burmeseclassic.com

- (၉) အ-ပုတီးတစ်လုံးချပါ။
- (၁၀) ရ-ပုတီးတစ်လုံးချပါ။
- (၁၁) ဟ-ပုတီးတစ်လုံးချပါ။
- (၁၂) တော-ပုတီးတစ်လုံးချပါ။
- (၁၃) သမ်-ပုတီးတစ်လုံးချပါ။
- (၁၄) မာ-ပုတီးတစ်လုံးချပါ။
- (၁၅) သမ်-ပုတီးတစ်လုံးချပါ။
- (၁၆) ဗုဒ္ဓ-ပုတီးတစ်လုံးချပါ။
- (၁၇) ဓ-ပုတီးတစ်လုံးချပါ။
- (၁၈) သာ-ပုတီးတစ်လုံးချပါ။

(၁-န မှ ၁၈-သ အထိ တစ်ကြိမ်ပြုဆုံးလျှင် တစ်ဖန်) ပြန်စပါ။ ခြောက်ကြိမ်ပြုလျှင် (၁၀၈)ပတ်ရပါမည်။)

(၁၈x၆=၁၀၈) ဤကဲ့သို့ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ သဗ္ဗညုတ မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့၏ အာဝေဏိကဂုဏ်တော် တစ်ဆယ့် ရှစ်ပါးစွမ်းအားကို ဖော်ပြသည့် သင်္ကေတဂဏန်း(၁၈)ပေါ် မူတည်ပြီး တရားဂုဏ်တော်ခြောက်ပါးစွမ်းအားကို ဖော်ပြ သည့် သင်္ကေတ ဂဏန်း(၆)ဖြင့် မြောက်ပွားခြင်းကြောင့် တစ်ရာရှစ်ကွက် ဗုဒ္ဓစက်၏ စွမ်းအားဖော်ပြ သင်္ကေတဂဏန်း (၁၀၈)ကို ရရှိလာသော ထက်မြက်ထူးခြား ကောင်းကျိုးများ လှသည့် “နမောတဿ လိုတရ”ပုတီးစိပ်နည်းပင် ဖြစ်ပါ သည်။

တိသရဏ ငါးသီလ မဲချ စာရေးတံ၊
ဆယ်ငါးရက်ဆွမ်း ဝါသင်္ကန်း လှူဒါန်းဆောက်
ရေကန်

ကျောင်းလှူတဝ နိဗ္ဗန္ဓ ပုညရှိသူမုနိ၊
သောတာပန်လို ဂတိမြ သူလည်း အပါယ်မပြန်
ဟူ၍ မြတ်ဗုဒ္ဓဟောကြားသည့်အတိုင်း နောက်ဖြစ်မည့်
ဒုတိယဘဝတွင် သုဂတိ ဘဝကောင်းကို ရရှိစေရန်
“နိဗ္ဗန္ဓကုသိုလ် ခုနစ်မျိုး” ဟူသည့် ကုသိုလ်ပုညများကို စွမ်း
နိုင်သမျှ ကြိုးစားအားထုတ် မြတ်နိုးပန်ဆင်သင့်ပါသည်။

ယခုဘဝ၌ပင် သက်တမ်းပြည့် သက်ရှည်ကျန်းမာ
ဘေးရန်ကွာစေသည့် ကုသိုလ်ကောင်းမှုများဖြစ်သော “ရေစစ်
ဆေးကျောင်း၊ အဟောင်းပြုပြင်၊ ဥယျာဉ်လှူကြာ သီလ
ဆောက်တည်၊ အသက်ရှည်” ဆိုသည့်အတိုင်း ဖြည့်သင့်
သမျှ ဖြည့်ကျင့်ကြသူတိုင်းကို “အသက်ဉာဏ်စောင့်၊ ဥစ္စာ
ကံစောင့်” ပြီးဖြစ်ပေမည်။ သို့မှသာလျှင် လူ့ဘဝမှာ အဆင်
ပြေစွာ နေထိုင်နိုင်မည်။ ထိုအခါ၌ လောက၏ ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့်

မေတ္တာတရား ထွန်းကား ပြန့်ပွားအောင် တတ်စွမ်းသမျှ
ဆောင်ရွက်ခွင့် ရရှိနိုင်ကြမည်ဖြစ်သည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓအလိုကျရှာသာမကာ၊ အတ္တဟိတ-ပရဟိတ
ကိုပါ ဖြည့်ဆည်းပြီးသားဖြစ်မည်။ သို့မှသာ အသက်ရှည်
နေထိုင်ရကျိုးနပ်ပေမည်။

မဟာသုတကာရီ မယဒေဝလင်္ကာသစ် တတိယ
ပုတ္တောဝါဒခန်းတွင် ညွှန်းဆိုထားသော မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဆန္ဒတော်
အရ လူသားတိုင်းသည်...

မေတ္တာဝေငှ ဤလောက၌
သတ္တဖဝါး အတူသွားက
မည်ပြားမိတ်စစ် ခင်ပွန်းဖြစ်၏
ဆယ်နှစ်လှမ်းသော် အဖော်သဟဲ
လခွဲဉာတိ မည်ဘိမပျက်
ထိုထက်လွန်စွာ ရက်ကြာကာလ
ပေါင်းဖက်ကြမူ
အတ္တသမ္မာ မုနိစွာထိုလူ ကိုယ်နှင့်တူ၏...

ဆိုသည့်အတိုင်း ကျင့်ကြံကြိုးစားနေထိုင်ဆောင်ရွက်
သွားနိုင်လေလေ ပိုမိုပြီးကောင်းမွန်လေလေဖြစ်ပါ၏။

သို့ဖြစ်ပါ၍ နေရခိုက် တစ်ခဏတာ ဘဝတွင် အ
မြတ်ပြီး အသေတတ်စေဖို့ အာနာပါန သမထမှ အ
၍ ဗုဒ္ဓိနသသတိ ဘာဝနာနှင့် မေတ္တာ ဘာဝနာသည်သာ
သက်ရှည်ကျန်းမာ ဘေးရန်ကွာလျက် ထက်မြက် ထူး
ကောင်းကျိုးများစေကြောင်းဖြစ်၍ မြတ်နိုးသူသာ ပန်ဆင်
ဟူ၍သာ။

www.burmeseclassic.com

အိမ်ရှင်မတို့အတွက် ဆေးတစ်လက်

ထွန်းဝေစိုး (ဟင်္သာတ)

“ဆရာထွန်း...ဆရာထွန်း”

ဟု ခေါ်သံကြားရာသို့ အကြည့်ရောက်စဉ် တစ်ရပ်
မှတ်တည်းနေ ကိုမိုးညိုကို တွေ့လိုက်ရ၍...

“ကိုမိုးညိုပါလား။ လာလေ...အိမ်ထဲဝင်”

ဟု ခေါ်လိုက်သည်။

“ဆရာထွန်း အလုပ်ရှုပ်နေတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို စာမူပို့ဖို့ ဆေး
ပေးတစ်ပုတ်ရေးနေတာ”

“အဲဒါဆို ကျွန်တော် နောင်ယုက်သလိုများ ဖြစ်သွား
ဆောရီးဗျာ။ စိတ်မရှိပါနဲ့”

“ရပါတယ် ကိုမိုးညိုရယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ လူရင်းတွေ
ခွင့်လွှတ်ရမှာပေါ့။ ဒါနဲ့ ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ၊ ပြောပါဦး။
နာပါနဲ့”

ဟု စကားစပေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ပြောပါမယ်။ အဲ...ပြောမယ်ဆိုတာထက်
ဆရာထွန်းဆိုက အကူအညီတောင်းရမှာ”

“ဘာများလဲ၊ လူမှုရေးအရ ကျွန်တော်တတ်နိုင်သမျှ
ညီညွတ်မယ်၊ ပြောပါ”

“ဒီလို ဆရာထွန်းရေး၊ ယောက်ျားမှာ ဆီး၊ မိန်းမမှာ
ဆီး၊ စကားအတိုင်းပေါ့။ ကျွန်တော့်ဝန်းမှာ သွေးဆုံးကိုင်
အိုင် မသောက်နိုင်နဲ့ ပိန်လို့နေတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်
အိမ်ထဲသလောက် ဆေးပြီးတိုတွေ့နဲ့ ကုပေးပါတယ်။ မရ
ဘဲ တစ်နေ့တခြား ပိုဆိုးလာတယ်။ အပြင်မှာလည်း
အိမ်ထဲထဲရ အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း ကလေးတွေရဲ့
အသံတွေလုပ်ရနဲ့ ကြာလာတော့ ထွက်တောင်ပြေးချင်

လာတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာထွန်းမှာ သွေးဆုံးဆေးရှိတယ်။
ရောဂါလည်း ပျောက်တယ်လို့ လူပြောများနေတာကို ကြား
ကြားချင်း အလုပ်တောင် မသွားနိုင်ဘူး။ ဆရာထွန်းဆိုကို
လာခဲ့တာ။ ကျွန်တော့်ကို သွေးဆုံးဆေးရှိရင်...”

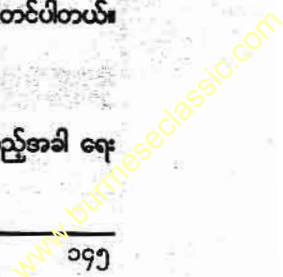
“အေးပါ၊ ကျွန်တော် တတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပါ။ ကူညီနိုင်ပါ
တယ်။ ဝီဝီတစ်ခါပေါ့။ တတ်နိုင်တဲ့ လူတွေကိုတော့ ဆေး
ပြန်ဖော်ဖို့ ဆေးဖိုးယူပါတယ်။ ခင်ဗျားကိုတော့ ဆေးအလှူ
အဖြစ် ပေးပါမယ်။ ဒီဆေးဟာ ကျွန်တော့်ဖခင် ဦးတင်လှ
(ကွယ်လွန်)က ဆရာတော်တစ်ပါးဆိုက ရခဲ့တာပါ။ အမေ
ဒီရောဂါဖြစ်တုန်းက အမေ ရှာဖွေဖော်စပ် သုံးစွဲတာ ရောဂါ
ပျောက်ကင်းခဲ့တယ်။ ဒါတင်မကသေးဘူး။ မိတ်ဆွေနှစ်ဦး
ကိုလည်း ဆေးဖော်ပေးခဲ့သေးတယ်။ အခု ခင်ဗျားနဲ့ဆို
လေးဦးပြောကပေါ့။

ကျွန်တော် အခု ဒီမီးယပ် သွေးဆုံးဆေးကို အများ
သူငါတွေ အလွယ်တကူဖော်စပ် သုံးစွဲနိုင်ဖို့ စာရေးနေတာ။
ပြီးရင် မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို ပို့မယ်လေ။ ဆေးက ရှေး သမားတော်
ကြီးတွေ၊ နန်းတွင်း ဆေးသမားတော်ကြီးတွေရဲ့ လက်သုံး
ဆေးဗျာ၊ စိတ်ချသောက်၊ အမှန်ပျောက်တယ်။ ရော့၊ ဒီဆေး
ပါပဲ။ လိုအပ်လည်း နောက်ထပ် လာယူပါ။ အားမနာပါနဲ့။
ရောဂါပျောက်ဖို့က အဓိကပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာထွန်းရယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုမိုးညို”

ကျွန်တော်လည်း ကိုမိုးညို ပြန်သွားသည့်အခါ ရေး
လက်စ စာမူကို ဆက်ရေးနေလိုက်သည်။

သွေးဆုံးဆေး၏ အစွမ်းထက်မှုကို သိရှိပြီး အလွယ်တကူ ဖော်စပ်သုံးစွဲနိုင်ဖို့ ဆေးဖော်စပ်ပုံကို အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားဖော်ပြထားပါသည်။

ဆေးတွင် ပါဝင်ပစ္စည်းများ

- (၁) ရှားစောင်းလက်ပပ်အနစ် - ၂၅ကျပ်သား
- (၂) ကြိတ်မှန်ရွက်အရည် - ၁၀ကျပ်သား
- (၃) ဂုံမင်းဆံ - ၁ကျပ်သား
- (၄) မန်ကျည်းနှစ် - ၁၀ကျပ်သား
- (၅) မုန်လုပ် ထန်းလျက် - ၂၅ကျပ်သား
- (၆) စမန်မျိုးငါးပါး - ၄ပဲစီ

ရှေးဦးစွာ ထန်းလျက်ကို အုန်းသီးဖွန်းခြစ်တစ်လုံးရဲ့ အရည်နှင့် ကြွက်ပြီးတန်း(ညောင်စေးကျ)အောင် ချက်ရမည်။ ကြွက်ပြီးတန်း(ညောင်စေးကျ)လျှင် ရှားစောင်းလက်ပပ်ကို ထည့်၍မွှေပါ။ ထို့နောက် ကျန်ဆေးအားလုံးကို ထည့်မွှေပါ။ ပြီးလျှင် လေလုံသည့် ပုလင်းထဲတွင် ထည့်၍ ထားရမည်။

ဆေးသုံးစွဲပုံနှင့် ပျောက်ကင်းဝေဒနာများ
မီးယပ်မမှန်ခြင်း၊ ပိန်ကြဲခြင်း၊ ကိုယ်သား ကိုယ်ရေခြောက်ကပ်ခြင်း၊ ဆီးဝမ်းလေ မမှန်ခြင်း၊ သွေးဆုံးကိုပိခြင်း၊ ရောဂါဝေဒနာများအတွက် နေ့စဉ် ဟင်းခပ်ဖွန်းတစ်ဖွန်းချ သောက်ပေးပါ။

စိတ်ချ သုံးစွဲပါ။ ဆေးစွမ်းထက်ပါသည်။
ဆေးပစ္စည်းများမှာ ရှာဖွေရလွယ်ကူခြင်း၊ ငွေကုန်ကြေး ကျသက်သာခြင်း၊ ဝေဒနာများ အမှန်လက်တွေ့ ပျောက်ကင်းခြင်းတို့ကြောင့် လိုအပ်သူများ သုံးစွဲနိုင်ရန် တင်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျမ်းကိုး
- နန်းတွင်းကျထုံး ဆေးကျမ်း

ပဉ္စဂုဏ် အဟိ ဝန္တာမိ

ဂမ္ဘီရဆရာလှမိဗ္ဗိ (B.sc)

အောင်ကောင်းမြ(သာကေတ)

ဗေဒင်+လက္ခဏာ နဝင်းစီးယတြာပညာရှင်

- ဘဝတစ်သက်တာဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်များ။
- အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ လုပ်ငန်းကိစ္စအဆင်ပြေစေရန် ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်ယတြာ။
- တစ်နှစ်တာဟောစတမ်းရေးပေးခြင်း၊ ကလေးအမည်ပေး၊ ဆိုင်၊ လုပ်ငန်းအမည်ပေးခြင်း။
- ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး အတွက် နဝင်းချေပေးခြင်း၊ နဝင်းစီးယတြာပြုလုပ်ပေးခြင်း။

ဟောခန်းလိပ်စာ မြောက်ဒဂုံမြို့နယ်၊ ပြည်ထောင်စုလမ်းမကြီး၊ တောင်မြောက်လမ်းအနီး၊ ပြည်လုံးချမ်းသာမြို့ဦးစေတီတော်၊ တောင်ဘက်မုခ်၊ (တိုးကြောင်းလေးဘူတာအနီး)။

ဟောပြောအချိန် နံနက်(၁၀)နာရီမှ၊ ညနေ(၄)နာရီ။

ရပ်ဝေးမှလာမည်သူများ ဖုန်း-၀၉ ၄၂၀၄၇၀၆၉ သို့ ကြိုတင်ဆက်သွယ်ပြီး လာရောက်ဆွေးနွေး ယတြာချေနိုင်ပါသည်။

မြေလတ်ပိုင်းမှာ တည်ရှိသော ကျွန်တော်တို့ ရွာကလေးသည် နွေရောက်ပြီဆိုလျှင် ရေရှားပါးစမြဲ။ တစ်ရွာလုံးမှာ ရှိသော ရေတွင်းတိုင်းလိုလို ရေခန်းတတ်စမြဲ။ အောက်စမ်း ဆုတ်သွားတာဟု လူကြီးတွေ ပြောတာမှတ်မိနေပါသည်။ အညာနွေလို ပူပြင်းသော နေက ရေကို စုယူခန်းခြောက်

စေသလားတော့ မသိ။ နွေရောက်ပြီဆိုသည်နှင့် ရေတွင်းတွေမှာ ရေက ဖင်ကပ်သာ ကျန်၍ နောက်နောက် ကျိကျိဖြစ်နေတတ်သည်။ ထိုရေ နောက်နောက်ကျိကျိကိုပင် ချိုးရေ သုံးရေအဖြစ် အသုံးပြုနေကြရပြန်၏။ ရွာနှင့် မလှမ်းမကမ်း ရွာပြင်ဘက်မှာတော့ သောက်ရေတွင်း တစ်တွင်းရှိပါသည်။ တစ်ရွာလုံးမှာ ရှိ

သော ရေတွင်းများမှ ရေသည် သောက်၍ မကောင်းဟု ရွာသားများက ယူဆလျက်၊ ရွာပြင် ရေတွင်းမှ ရေကိုသာ ခပ်ယူသောက်သုံးကြသည်။ ထိုရွာပြင်တွင်းသည် သောက်ရေအတွက် သီးသန့် သုံးရန်ဟု မည်သူကမျှ ညီ၍ မထားဘဲနှင့် တစ်ရွာလုံးက တညီတညွတ်တည်း လက်ခံလာကြသည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ ထိုရွာပြင် ရေတွင်း

ရေတွင်းကလေး

မေတ္တာ
(ပုတီးကျန်း)

ည် နွေကာလမှာလည်း ရွာထဲက
တွင်းများနယ် ရေမဆင်းခြင်းပင်။
ည် တွင်းက ရေဆုတ်သည်ဆိုရုံမျှ
သွားကာ ကြည်လင်အေးမြနေ
ထိုရွာပြင် ရေတွင်းသည် ဟိုး

ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ရှိနေသော
ရေတွင်းတစ်ခုဟု ရွာမှ လူကြီးများက
ပြောကြသည်။ လယ်ကွင်းပြင်များ ဝန်း
ရံလျက်ရှိသော ကုန်းကမူလေးပေါ်မှာ
ထိုရေတွင်းကလေး တည်ရှိပါသည်။
ရေတွင်းဘေးမှာ ထန်းပင်သုံးပင်ပေါက်

နေ၏။ ရေတွင်းမှ အုတ်ခဲများသည်
ယခုခေတ် အုတ်ခဲများနှင့်မတူဘဲ ပို၍
ကြီးမားရှည်လျားနေတာ သတိပြုနိုင်
ပြန်သည်။ ရေခေတ် အုတ်ခဲများသည်
ထိုကဲ့သို့ပင် ပို၍ကြီးမားရှည်လျားသည်
ဆိုပြန်၏။ မြေပြင်မှနေ၍ ခါးစောင်း

အမြင့် တညီတည်းဖြစ်အောင် အုတ်ခဲများ ရှိမနေတော့ပါ။ တောင်ဘက်ခြမ်းသည် အုတ်အပြည့်ရှိနေသော်လည်း မြောက်ဘက်ခြမ်းသို့ စောင်း၍ နိမ့်ဆင်းသွားရာ မြောက်ဘက်ခြမ်းသည် မြေပြင် နူးဆစ်အထိသာ အုတ်ခဲရှိတော့သည်။ တချို့ အုတ်ခဲတို့က ကျိုးပဲ့နေကြပြီ။ ရေတွင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ အုတ်ခဲကျိုး သုံးလေးလုံးကိုလည်း တွေ့ရပြန်၏။ နွားကျောင်းသားများက ခြေလက်ဆော့သူများဖြစ်၍ ရေတွင်းအုတ်ရိုးမှယူပြီး ပြွန်မထားတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာလည်း ရေတွင်းထဲမှ ရေကို ငင်ရင်း ထိမိ နိုက်မိကာ ရေတွင်းနှုတ်ခမ်းမှ အုတ်ခဲတို့ ရေတွင်းထဲသို့ ပြုတ်ကျသည်ကို ကြိုဖူးတွေ့ဖူးသည်။ ထိုရေတွင်းမှာ ရေငင်နေရသည့် မောင်းတံအသေမရှိဘဲ ရေခပ်သူတို့က ကိုယ့်ရေပုံးနှင့် ကြိုးကို ယူလာပြီး ရေငင်ခပ်ကြရ၏။

ကျွန်တော်တို့ ကလေးတွေကို လူကြီးများက ထိုရေတွင်းမှာ ရေခပ်မခိုင်းကြ။ အုတ်တွေက မခိုင်မခံနှင့်မို့ ရေငင်ရင်း ရေတွင်းထဲ ကျသွားမှာ စိုးရိမ်ကြသည်။

တစ်ရွာလုံးက အားထားသောကံ သုံးနေရသော သောက်ရေတွင်းမို့ ပြွန်လည်ပြုပြင်ရန် လူကြီးတွေ စီစဉ်ကြသော်လည်း အထမမြောက်ခဲ့။

ပြွန်လည် မပြုပြင်နိုင်သေးသော်လည်း ထိုရေတွင်းလေးသည် တစ်ရွာလုံး၏ အသက်သခင် သောက်သုံးရေကို ပေးဝေရာဟုတော့ အားလုံးက အသိအမှတ်ပြုကာ ထိုရေတွင်းလေး ကျေးဇူးကို မမေ့လျော့ကြပါ။

ထိုရေတွင်းကလေးနှင့် ယှဉ်တွဲလျက် ဖိုးပြားတို့ သားအဖကိုလည်း

ကျွန်တော် သတိရ မှတ်မိနေပါသေးသည်။ ဖိုးပြား၏ သားက ဆိုးပုံ၊ ဖိုးပြားတို့ သားအဖသည် ရွာအစွန်ဆုံး တဲငယ်ကလေးတစ်ခုမှာ နေကြပါသည်။ ဖိုးပြားနှင့် ဆိုးပုံဟု တစ်ရွာလုံးက ခေါ်ကြသလို၊ ကျွန်တော်တို့ ကလေးတွေကလည်း နှုတ်ကျိုးနေတော့သည်။ ဖိုးပြားသည် ငယ်ငယ်က သွက်သွက်ခါအောင် ရူးဖူးသူဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ မှတ်မိသော အရွယ်မှာတော့ ခပ်ယဉ်ယဉ်လေးသာ ရူးနေသူဖြစ်၏။ သူ့ခြံထဲမှာ လျှောက်ရင်း တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ယောက်တည်း စကားတွေ ပြောနေတတ်သည်။ ရယ်ချင်ရယ်၍ ငိုချင်ငိုနေတတ်သည်။ အလုပ်ကို လုပ်ရမှန်းတော့သူ သိနေပါသေး၏။ ထမင်းချက်ချိန် ထမင်းချက်သည်။ သူများအိမ်က ခေါ်ခိုင်းသူမျှကို အခြေင့် ဝင်လုပ်ပေးတတ်သည်။

သူ့သား ဆိုးပုံကတော့ သူငယ်ငယ်က သွက်သွက်ခါရူးသလို ရူးနေသူပင်။ ကြိုရာအိပ်၍ ကြိုရာမှာ စားသည်။ အဝတ်အစားမလဲ။ ရေပိုးမချိုး။ ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက်သွားနေလေ့ရှိ၏။ ဆိုးပုံသည် ရွာသူရွာသားတွေကို ခုကွမပေး။ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းတော့ မရှိလှ။ သူ သိပ်စိတ်ဖောက်ပြန်လာလျှင် အော်ဟစ်ဆဲဆိုတတ်သည်။ မန်ကျည်းပင်(သို့မဟုတ်) သရက်ပင်လို အပင်ကြီးကြီးတစ်ပင်ကို ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် အဆက်မပြတ် ရိုက်နေလေ့ရှိသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် လမ်းသွားရင်းတွေသည် ရွာသားတစ်ဦးဦးက ဝင်တားလျှင်လည်း မရ။ သူ ဘာမှ မကြားသည့်။ သူလုပ်ချင်ရာကို ဆက်လုပ်နေပြီး သည်အခါမျိုးမှာ တစ်ဦးဦးက သူ့အဖေ ဖိုးပြားကို သွားပြောရသည်။ ဖိုးပြားက နှုတ်မှ တတ္တတ်တွတ်ရွေ့တတ်

ရင်း လိုက်လာလေ့ရှိ၏။ ဆိုးပုံဟု ခေါ်လိုက်လျှင် ဆိုးပုံ၏ခေါင်းသည် ဖိုးပြားထံသို့ ချာခနဲ လှည့်လာတတ်သည်။
“လာ... လိုက်ခဲ့ အိပ်ပြန်မယ်။ တစ်ရွာလုံးက မင်းကို အရူးထင်နေတော့မှာပဲ”

ဖိုးပြားက ဒါပဲ ပြောသည်။ ဆိုးပုံက သူ့လက်ထဲက ဝါးရင်းတုတ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး ဖိုးပြားနောက်လိုက်သွားတော့၏။

ဆိုးပုံက ရူးသာ ရူးတယ်။ သူ့အဖေကိုတော့ အချစ်သား။ သူ့အဖေ စကားကိုတော့ နားအထောင်သာဟု ဝိုင်းကြည့်နေသော ရွာသားများက မှတ်ချက်ချလေ့ရှိသည်။

ဆိုးပုံ တစ်ခုခု မဟုတ်တာထက် နေတုန်း တွေလျှင် ရွာသားတွေက မင်အဖေ ဖိုးပြားလာပြီဟု ပြောလိုက်လျှင် ဆိုးပုံ ဆက်မလုပ်တော့။ ဆိုးပုံကို ပြောချင်လျှင် သူ့အဖေ ဖိုးပြားနှင့် ခြောက်၍ပြောရလေ့ရှိသည်။

“ဆိုးပုံ . . . ဖိုးရွာကြီးထဲမှာ လျှောက်မနေနဲ့။ လာ၊ တင်းကုပ်ထဲ ဝင်နေစမ်း။ မင်းအဖေ ဖိုးပြားထိုင်လာပြီ”

ဒီလိုပြောလိုက်လျှင် ဖိုးရွာထဲမှာ အခေါက်ခေါက်အခါခါ ပြေးသွားရင်း အော်ဟစ်နေသော ဆိုးပုံ အခြေ၏ ၍ လှမ်းခေါ်သူ၏ တင်းကုပ်ထဲမှာ ထိုင်မိုးခိုနေသည်။

မန်ကျည်းပင်ပေါ် တက်နေသော ဆိုးပုံကို လိမ့်ကျသေမယ် မတတ်သော ပြောလျှင် ဆိုးပုံ နားမဝင်။ မင်းအဖေ ဖိုးပြားကို သွားတိုင်လိုက်ရမလား ဆိုကာ ပြန်ဆင်းလာသည်။

ဆိုးပုံ သည်လောက်အထိ အဖေ ဖိုးပြားကို ကြောက်ရွံ့တတ်အရူးဆိုပေမယ့် ပအေကို

သိကာ၊ ကြောက်စိတ်ရှိသူဟု တစ်ရွာ
ထုံးက နားလည်ထားကြပြန်၏။

နွေရောက်ပြီဆိုလျှင် အလွန်
ပူပြင်း၍ ရေကလည်း ရှားလှသဖြင့်
ရွာသူရွာသားတို့ အိမ်ပြင်ကို သိပ်
ထွက်ကြ။ မနက်ပိုင်းမှာ အပြင်ထွက်
အလုပ်လုပ်ပြီး နေမြင့်လာသည်နှင့်
အိမ်တွင်းမှာ လုပ်ရသော အလုပ်များ
ကိုသာ လုပ်လေ့ရှိသည်။

အိမ်နောက်ပေးဘက်မှာ ကနား
ဖင်းထိုးကာ အင်ဖက်ပျစ်ခြင်း၊ ထရံ
ဆစ်ခြင်း စသည့် နေရိပ်မှာ လုပ်ရသည့်
အလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ကြသည်။ ရွာ
ပြင်မပြောနှင့် ရွာထဲမှာ လျှောက်သုပင်
ဆိုသလောက်။ တစ်ရွာနှင့် တစ်ရွာ
အသွားအပြန် သွားသူ ပြန်သူလောက်
သာ ရွာပြင်မှာ တွေ့ရတတ်၏။

သည်အချိန်မှာ ရွာထဲလျှောက်
နေလေ့ရှိသူကတော့ ဆိုးပုံပင်။ ဆိုးပုံ
သည် နေပူရိန်ပြင်း၍လား မသိ။ ပို၍
အိမ်ဖောက်ပြန်သည့် လက္ခဏာများ
ပြတတ်သည်။ ပို၍ ကြမ်းရမ်းသည့်
အမူအရာများ ရှိလာတတ်သည်။ ပို၍
မုန်းကြမ်းတမ်းစွာ ဆဲဆိုတတ်လာ
သည်။ အရင်ကလို ပြောလို ဆိုလို
သိပ်မကောင်း။ ထိုင်နေလျှင်လည်း
အထလေးသာ။ ဟိုပြေး သည်ပြေး
အထာမငြိမ်ချင်။ သူ့အဖေ ဖိုးပြားနှင့်
အောက်လျှင်လည်း ခဏသာ ရ၏။
အပြားလာပြီဆိုလျှင်လည်း ခဏသာ
အပြောရသော်လည်း ဖိုးပြားက တကယ်
အထာမုန်းသိတော့ သူ့လုပ်ချင်ရာ လုပ်
တတ်သည်။

တစ်နေ့တော့ မြေပဲခင်းထဲက
အပြင်တွေ နုတ်နေတာ မြင်လို မင်း
အဖေ ဖိုးပြားကို သွားခေါ်မယ်ဆိုတော့
အထာရပ်သွားသည်ဟု ဦးကြီးခွေးက

ပြောပြသည်။ ပြီးတော့ မြေပဲခင်းကနေ
ရွာထဲ မနည်းချောခေါ်လာရသည်ဟု
ဆို၏။ သည်လို နွေရက်တွေမှာတော့
ဆိုးပုံကိုလည်း ခါတိုင်းနယ် သူတို့
ကြည့်ပြောမနေနိုင်ကြ။ တော်ရုံတန်ရုံ
ဆိုလျှင် မမြင်ချင်ယောင်၊ မသိချင်
ယောင်ဆောင်နေကြသည်။ နေမြင့်လေ
အရူးရင့်လေဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်
မဟုတ်လားဟု ကိုကြီးခွေးတို့ ပြော
တတ်၏။

နွေတစ်ရက်မှာတော့ တခြား
ရွာမှာ နာရေးကိစ္စရှိလို့ သွားမေးပြီး
ဦးကြီးခွေး ရွာကို ပြန်လာခဲ့သည်။
အချိန်က မွန်းတည့်နီး၊ နေပူရိန်အမြင့်
ဆုံးရောက်နေချိန်။ ရွာနားရောက်တော့
ရွာအပြင်က ရေတွင်းကလေးကို လှမ်း
မြင်နေရသည်။ ရေတွင်းလေးဘေးမှာ
ဟိုလျှောက် သည်လျှောက်လုပ်နေ
သည့် ဆိုးပုံကို ဦးကြီးခွေး တွေ့၏။

“နေက ပူပါတီနဲ့။ ဘာလုပ်နေ
တာလဲ ဆိုးပုံ။ လာ၊ ရွာထဲပြန်မယ်”

ဟု အနားရောက်တော့ ဆိုးပုံကို
ဦးကြီးခွေးက လှမ်းပြောသည်။ ဆိုးပုံက
မကြားသလိုနှင့် ဦးကြီးခွေးကို ပြန်
မကြည့်။ ရေတွင်းအုတ်ပေါင်ပေါ်
တင်ပါးလွှဲချထိုင်လိုက်၏။

“လိမ့်ကျလိမ့်မယ် ဆိုးပုံ။
ဆင်း...ဆင်း။ ငါ မင့်အဖေ ဖိုးပြားကို
သွားခေါ်လိုက်ရမလား”

ဆိုးပုံ ရေတွင်းပေါင်ပေါ်က ဆင်း
လိုက်သည်။

“လာ၊ ရွာထဲပြန်မယ်”
ဆိုးပုံက နောက်ကျောပေးရင်း
ရေတွင်းဘက်ကို လှည့်သည်။

“ဆိုးပုံ...မင်း ပြောလို မရဘူး
လား”

ဦးကြီးခွေး စကားအဆုံးမှာပင်
ဆိုးပုံက ရေတွင်းပေါင်ပေါ်မှ အုတ်ခဲ
တစ်လုံးကို ရေတွင်းထဲ တွန်းချလိုက်

သည်။ အုတ်ခဲ ရေတွင်းထဲကျ၍ ရေကို အရှိန်ဖြင့် ရိုက်သံ ဝန်းခဲထွက်လာ၏။

“ဟာ... ဆိုးပုံ၊ ဘာလုပ်တာလဲ။ မလုပ်ရဘူးကွ။ မလုပ်ရဘူး။”

ဦးကြီးဇွေး ပြောနေစဉ်မှာပင် ဆိုးပုံက အုတ်ခဲတွေကို တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး တွန်းချလိုက်ပြန်၏။

“ဟာ...ဟာ... သွားပါပြီကွာ။ မလုပ်နဲ့ ဆိုးပုံ၊ မလုပ်နဲ့။ မင်အဖေဖိုးပြား လာပြီ။ ငါ ဖိုးပြားကို သွားခေါ်မယ်”

ဆိုးပုံက ကြားဟန်မတူ။ အုတ်ခဲတွေကို ရေတွင်းထဲ ဆက်ပြီးတွန်းချပြန်၏။

ဦးကြီးဇွေးက ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူပြောလို ရတော့မည် မဟုတ်မှန်း သိလိုက်၏။ ရွာစွန်းမှ ဖိုးပြားတဲဆီကို သုတ်ခြေတင်သည်။ ဖိုးပြားကို သွားခေါ်ရုံမလွဲ၍ ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိမှန်း သိလိုက်၏။

“ဖိုးပြား... ဖိုးပြား”

တဲအပြင်မှ လှမ်းခေါ်တော့ ဖိုးပြားထွက်လာသည်။

“ဆိုးပုံ... ရေတွင်းထဲ အုတ်ခဲတွေ တွန်းချနေတယ်ကွ။ လာ၊ လိုက်ခဲ့တားစမ်းပါဦးကွ။ ငါ ဘယ်လိုမှ ပြောမရတော့ဘူး”

ဦးကြီးဇွေး စကားဆုံးတော့...

“ဒီအရူးကြောင့်လည်း ခက်တယ်”

ဟု ဖိုးပြားက ညည်းညည်းညာညာပြောရင်း ရှေ့က ထွက်သွားသည်။ ဦးကြီးဇွေးက ဖိုးပြားနောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ်လိုက်သွား၏။ ရွာအစွန်တွင် ရှိသော ဖိုးပြား၏ တံနှင့် ရွာပြင် သောက်ရေတွင်းက သိပ်မဝေးလှ။

“ဟေ့ကောင်... ဆိုးပုံ၊ မင်းဘာလုပ်တာလဲ”

အနားရောက်သည် ဖိုးပြားက လှမ်းအော်လိုက်၏။ ဖိုးပြားအသံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရတော့ ဆိုးပုံက ဖိုးပြားကို လှမ်းပြီးကြောင်ကြည့်သည်။

“လာခဲ့... ဆိုးပုံ၊ ရေတွင်းထဲကို ဘာလို့ အုတ်ခဲတွေ တွန်းချနေရတာလဲ။ ဒါ သောက်ရေတွင်းကွ။ မင်း မသိဘူးလား”

ဖိုးပြားက ဆက်ပြောသည်။ ဆိုးပုံက ကြောင်ကြည့်နေရာမှ အကြည့်ကို လွှဲကာ...

“မသိဘူးကွာ... မသိဘူးကွာ”

ဟု အော်ရင်း အုတ်ခဲတွေကို ရေတွင်းထဲသို့ ဆက်တိုက်တွန်းချနေတော့၏။

“ဟေ့ကောင်... ဆိုးပုံ”

ဆိုးပုံ တစ်ချက်မော့ကြည့်သည်။ ဖိုးပြားက ဆိုးပုံအနားကို ကပ်သွား၏။ ဦးကြီးဇွေးက ဘာမှဝင်မပြောဘဲ ကြည့်နေသည်။

“မင်း ပြောလို့ မရဘူးလား”

“ဝုန်း...”

နောက်တစ်လုံး။

“ဒါ သောက်ရေတွင်း”

“ဝုန်း...”

ဖိုးပြား စကားတစ်ခွန်းပြောတိုင်း ဆိုးပုံက အုတ်ခဲတစ်လုံး ရေတွင်းထဲ တွန်းချသည်။

“ဆိုးပုံ... မင်း ပြောလို့မရတော့ဘူးလား”

“ဝုန်း... ဝုန်း”

နှစ်ခဲကို ဆက်တိုက်တွန်းချတာ တွေ့သည်။

“ကဲကွာ... ပြောမရဦးကွာ၊ ပြောမရဦး”

ဖိုးပြားရော ဆိုးပုံရော သားအဖနှစ်ယောက်စလုံး ရေတွင်းပေါင်ပေါ်မှ အုတ်ခဲတွေကို တွင်းထဲ တွန်းချနေတာ ကြည့်ရင်း ဦးကြီးဇွေးနှုတ်မှ အယောင်ယောင်အမှားမှားအော်သည်။

ပြီးတော့ ရွာဘက်ကို အပြေးလာခဲ့မိတော့၏။

အရူး သားအဖနှစ်ယောက်၏ အုတ်ခဲတွေ တွန်းချသံ တဝုန်းဝုန်းကို နောက်ခိုင်း၍ ပြေးလာသော ဦးကြီးဇွေး ကြားနေဆဲ။

ရွာထဲမှ လူကြီးတွေကို ဦးကြီးဇွေး ခေါ်ပြီး ပြန်ရောက်လာစဉ်မှာတော့ ရေတွင်းပေါင်မှ အုတ်ခဲများ မရှိတော့ပြီ။ ရေတွင်းလေးသည် အုတ်ပေါင်မရှိတော့ဘဲ မြေနှင့် တစ်ပြေးညီဖြစ်နေပြီး တွင်းဘေးမှာ မောမောပန်းပန်းထိုင်သော အရူး သားအဖကိုသာ တွေ့တော့သည်။

ရွာလူကြီးများက ရေတွင်းထဲကို ငုံကြည့်ကြသည်။ အုတ်ခဲတွေ အတော်များများကျပြီး ရေတွင်းထဲမှ ရေများလည်း သုံးလိုရတော့မည် မဟုတ်မှန်း နားလည်တော့၏။

အဲဒီညနေမှာပဲ တစ်ရွာလူတွေစုပြီး ရေတွင်းကလေးကို မြှုပ်ဆယ်ခဲ့ရသည်။ ရေတွင်း ပြန်တော်မူသည်။

နွေရောက်ပြီဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ ရွာပြင်မှ သောက်ရေတွင်းကလေးကို လည်းကောင်း၊ တစ်ဆက်တည်းပင် ဆိုးပုံနှင့် ဖိုးပြားကို လည်းကောင်း ကျွန်တော် မကြာမကြာ သင်တန်းရှိနေတတ်ပါ၏။

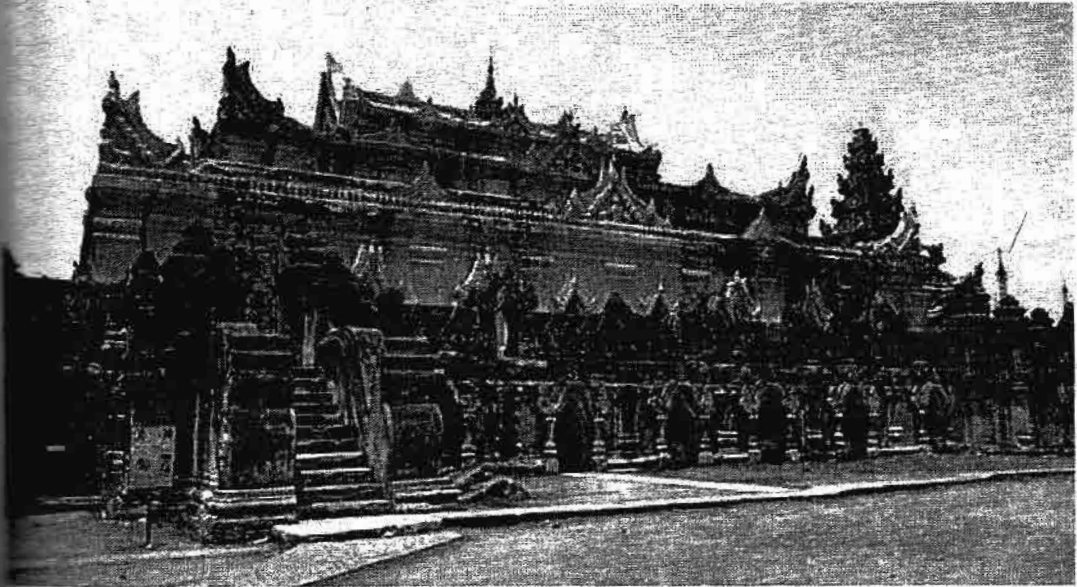

www.burmeseclassic.com

ဆင်တျိုး စားတရားနှင့် မယ်နုအုတ်ကျောင်းသို့

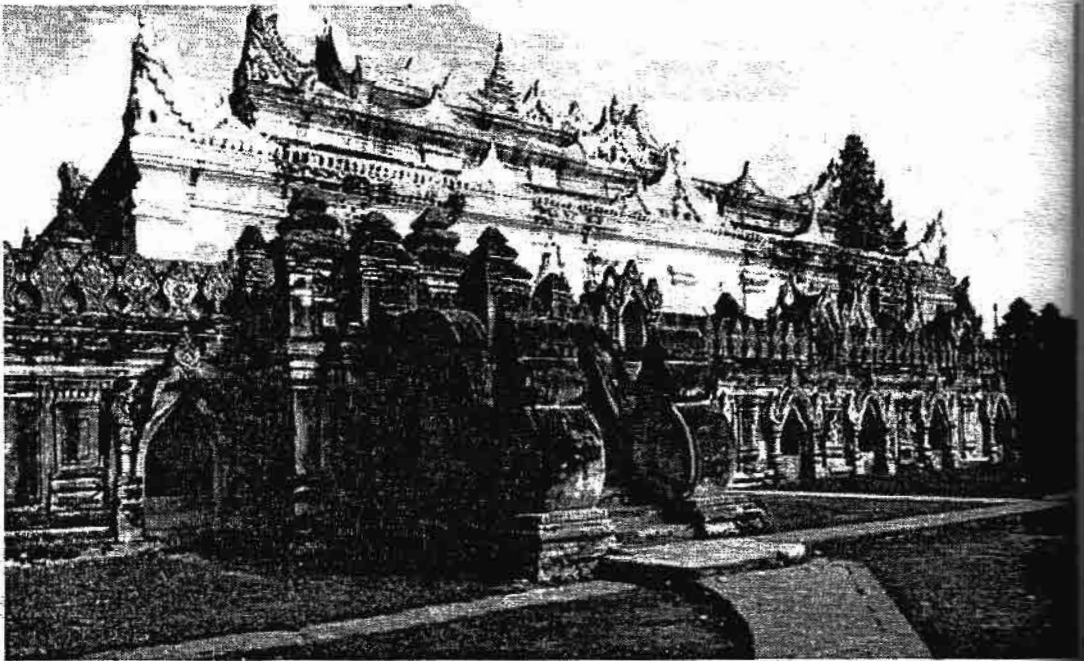
ဝင်းကိုဇော်

မြန်မာနိုင်ငံအထက်ပိုင်းဒေသများတွင် ရေကြီးခဲ့သည့်
ဆင် ခုနစ်၊ ငှက်လိုင်လကုန်ပိုင်းတွင် ရှေးဟောင်းမြို့တော်
အင်းသို့ ကျွန်တော်ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်
နှင့် ဘွဲ့လွန် ဒီပလိုမာသင်တန်းများ တက်ရောက်နေကြ
ညီညွတ်စွာ ကိုဇေယျာထွန်း၊ ကိုဇီဝ၊ နန်းလှအေးတို့နှင့်အတူ
အင်းမြို့ဟောင်းကို လေ့လာရန် ဦးတည်ခဲ့ကြသော်လည်း
အင်းတွင် ရေတိုးနေချိန်နှင့် ကြုံကြိုက်ခဲ့ရပါသည်။

ရန်ကုန်မြို့မှ ည ၇နာရီတွင် ထွက်ခွာလာခဲ့သော
ကျွန်တော်တို့သည် နေပြည်တော်တွင် မနားတော့ဘဲ အင်းဝ
သို့ ဝက်ရိုက်လာခဲ့ကြရာ နံနက် ၄နာရီတိတိတွင် တံတားဦး
ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ တံတားဦးမှ မြောက်ဘက်သို့
အင်းဝနီးပါးသာ ကွာဝေးသည့် အင်းဝမြို့ဟောင်းသို့ ဝင်
ရောက်လာချိန်တွင် လမ်းများပေါ်၌ နွားများ အိပ်စက်နေကြ
ခြင်းကို တွေ့ရှိကြသည့်တိုင် အင်းဝအနီးဝန်းကျင်တွင်

ရေကြီးနေသည်ကို ကျွန်တော်တို့ သတိမပြုမိခဲ့ကြပါချေ။
အင်းဝမြို့ဟောင်းတွင် ခေတ္တနားရန် လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို လိုက်လံရှာဖွေချိန်တွင် ရေဝင်နေသည့်
အိမ်များကို တွေ့လိုက်ရတော့မှ အင်းဝတွင် ရေကြီးနေ
ကြောင်း သတိပြုမိခဲ့ပါသည်။ အိမ်များအတွင်း ရေများ ဝင်နေ
သဖြင့် နွားများသည် လမ်းများပေါ်သို့ တက်အိပ်နေကြသကဲ့
သို့ လူများ ခေတ္တနားခိုနေကြသည့် ယာယီတံများကို တွေ့
ရှိကြရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် နန်းမတော် မယ်နု
အုတ်ကျောင်းသို့ သွားရန် ရွာတောင်လမ်းကို ဝင်ခဲ့ကြရာ
ရေများ ဝင်နေသဖြင့် ကားကို ဆက်မမောင်းနိုင်တော့ဘဲ
ပြန်လှည့်ခဲ့ကြရသည်။
လမ်းဘေးတွင် ခုတင်တစ်လုံးပေါ်၌ လှဲနေသည့် အမျိုး
သမီးတစ်ဦးက ကျွန်တော်တို့ ကားသံကြောင့် အိပ်နေရာမှ
ထကာ...

“မယ်န အုတ်ကျောင်းကို သွားကြလို့မလား”

ဟု ကူညီရန် မေးပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျ၊ ဒီလမ်းက သွားရမယ်မဟုတ်လား”

“လမ်းကတော့ ဒီလမ်းပဲ။ ဒါပေမယ့် ရေတွေ မြစ်နေ လို့ သွားလို့ မရဘူး” ဟုပြောပြီး တစ်ဆက်တည်းမှာပင် အညာဒေသအပြော “အနောက်ပြန်လှည့်ပြီး မြောက်ကို သွားလိုက်” ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်သားများ နားမလည်ဖြစ်ကြရသည်။ အရှေ့အနောက်အရပ်မျက်နှာ များကို မသိသဖြင့် ကိုဇေယျာထွန်းက အင်တာနက်ဖွင့်ကာ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိနေသည့် နေရာကို ရှာကြည့်ပါသည်။ ထိုအခါမှ အမျိုးသမီးပြောသည့် လမ်းကို သိရှိခဲ့ကြရပါ သည်။ အင်းဝမြို့ဟောင်းတွင် အင်တာနက်လိုင်းမိသဖြင့် များစွာ အဆင်ပြေခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ လာလမ်းအတိုင်း ကားကို ပြန်လှည့်ပြီး မှ မြို့နယ်ပေါက်မှ ဝင်နိုင်ရန် အင်းဝမြို့မြောက်ဘက်သို့ ကားကို မောင်းလာခဲ့ကြပါသည်။ ကြီးမားခမ်းနားသည့် ကျော်ဘုံမြို့ ရိုးကြီးရှေ့တွင် မြင်းလှည်းသမားတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ ကားသံကြားသဖြင့် မြင်းလှည်းအတွင်းမှ ခေါင်းပြုကြည့်နေ ပါသည်။

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဘယ်နားရှိလဲဗျ”

ဟု ကျွန်တော်တို့နှင့် လိုက်ပါလာသူ မနုဿဗေဒ

ဒီပလိုမာကျောင်းသား ကိုဝိဝက မေးလိုက်ရာ...

“ဒီအချိန် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ မဖွင့်ကြသေး ဝိုးလင်းမှ ဖွင့်မယ်”

ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မည်သို့ ဆက်လုပ်ရမည် မသိဖြစ်နေစဉ် ကျွန်တော်က...

“ဒီနားမှာ ကားရပ်ပြီး နားကြမယ်ကွာ”

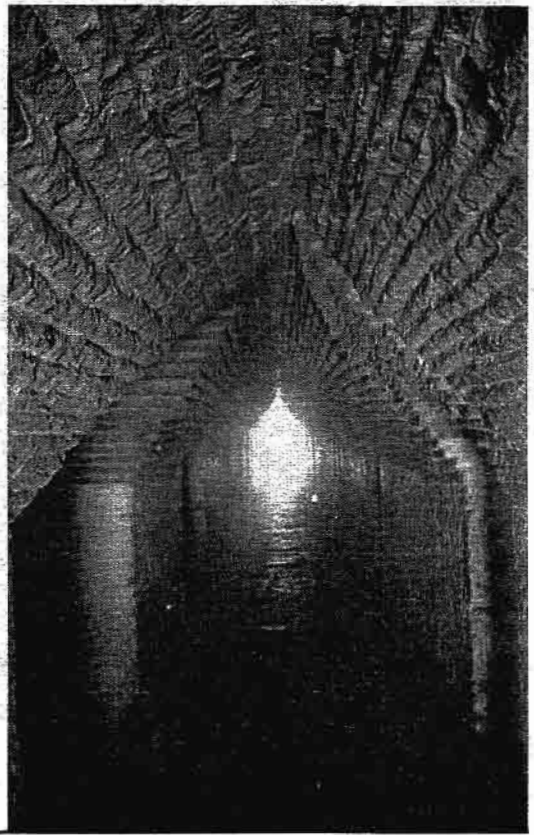
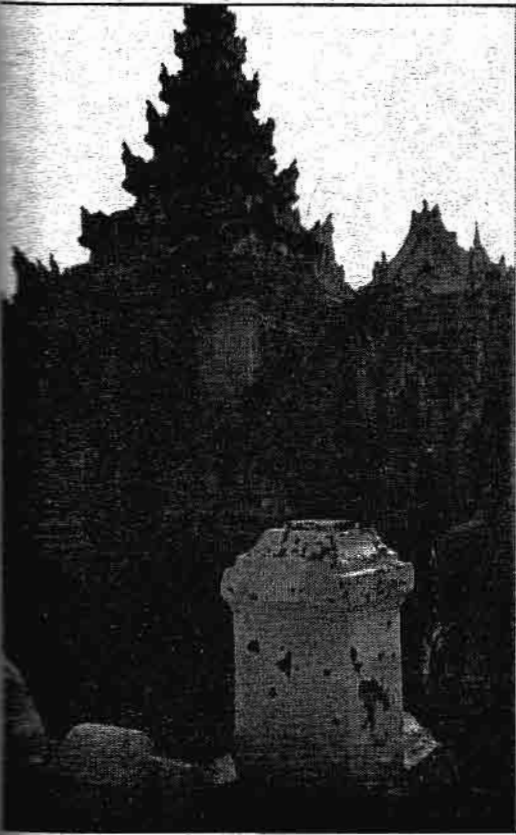
ဟု အတူလိုက်ပါလာကြသူများကို ပြောလိုက်သည့် ကျွန်တော်စကားသံကို ကြားသွားသော မြင်းလှည်း က...

“ရတယ်၊ အုတ်ရိုးပေါ်မှာလည်း အိပ်နေလို့ ရသေး

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကားကို ဆဲး ခါးစောင်းသာသာမြင့်သည့် အုတ်ရိုးပေါ်သို့ တက်လိုက် ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် လိုက်ပါလာသည့် သူများ နန်းလှအေးကို ကားထဲတွင် အိပ်ရန် ထားခဲ့ပါသည်။ အုတ်ရိုးပေါ်တွင် မြက်ဖျာကြမ်းများ ခင်းထားသည်ကို တွေ့ရသည့် ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားလေး သုံးယောက် ထဲသို့ လိုက်ရာ မိုးမရွာသဖြင့် အနောင်အယုက်မရှိဘဲ တစ် နာရီအတွင်းမှာပင် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ကြပါသည်။

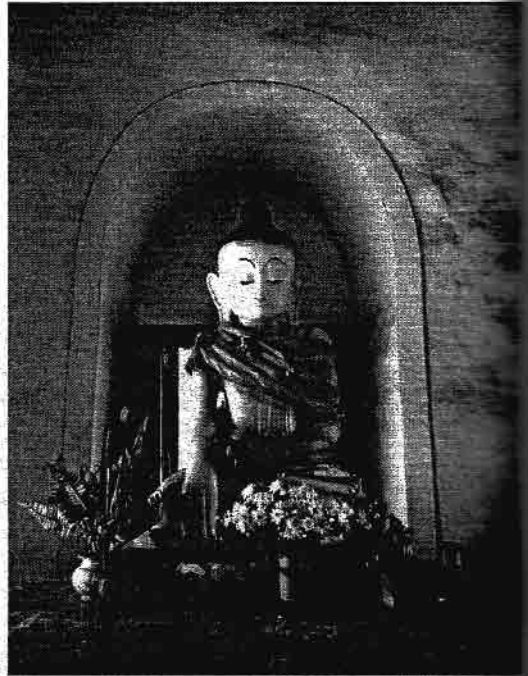
ကျွန်တော်တို့ အိပ်ရာမှ နိုးလာချိန်သည် နံနက် ဝါးလင်းနေချိန်ဖြစ်ကာ မြင်းလှည်းဆရာကိုလည်း အုတ်ရိုး တွင် အိပ်လျက် တွေ့ကြရသည်။ ကျွန်တော်တို့

ပြည်နေချိန်တွင် မြင်းလှည်းဆရာလည်း နီးလာခဲ့သည်။
 ကိုဇေယျာထွန်းက မြင်းလှည်းသမားကို နှုတ်ဆက်
 ...
 “ကျေးဇူးပါ အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ မြို့ဟောင်းထဲ
 ဝင်တာမယ်”
 ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။
 “ဒါနဲ့ စကားမစပ်၊ အင်းဝနေရာအစုံလည်ရင် မြင်း
 လှည်းခဲ ဘယ်လောက်ယူလဲဗျ”
 “တစ်သောင်းပဲ ယူပါတယ်ဗျ”
 မြင်းလှည်းသမား ပြန်ပြောချိန်တွင် ကိုဝိဝက ကားစက်
 နီးပြီးဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့ မြို့ရိုးပေါက်ကို ဖြတ်ကျော်
 ဆုတ် အင်းဝမြို့ဟောင်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။
 မြို့အတွင်းတွင် ကြီးမားသော မြင်းကြီးနှစ်ကောင်ကို ချည်
 ထားပြီး ကားကို သတိဖြင့် ဖြည်းဖြည်းမောင်းဝင်ခဲ့ရပါ
 သည်။ ကားခေါင်းခန်းတွင် စီးလာသည့် ကျွန်တော်သည်
 ကျွန်တော်တို့ မြင်းခြေဖြင့် ကန်လိုက်မည်ကို စိုးရိမ်မိခဲ့ပါသေး

မြို့ဟောင်းအတွင်းဝင်ရောက်ကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
 တစ်ဆိုင်တွင် မျက်နှာသစ်ပြီး နံနက်စာစားကြစဉ် ကားလမ်း
 ကို ကြည့်နေမိကြသည်။ လမ်း၏ တစ်ဖက်ခြမ်းသည် ရေများ
 ဖြင့် ဖွေးနေပြီး လမ်းပေါ်သို့ ရေများ လျှံတက်နေခြင်း မရှိ
 သေးပါချေ။
 “အင်းဝက ရေအမြင်လားဗျ”
 ဟု ဆိုင်ရှင်ကို ကျွန်တော် စပ်စုမိပါသည်။
 “မိုးတွင်းဆိုရင်တော့ ရေက ဝင်တာပါပဲ။ ဒီနှစ်တော့
 မိုးအရမ်းရွာတော့ ရေမြုပ်တာတွေ ဘာတွေ ဖြစ်တာပေါ့။
 တစ်ရွာလုံးတော့ မမြုပ်ပါဘူး။ အနိမ့်ပိုင်းတွေပေါ့ဗျာ”
 ဟု ဆိုင်ရှင်က ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြသည်။
 “ရေက ဘယ်အချိန် ပြန်ဆင်းသွားလဲဗျ”
 “ရော့ဝတီမြစ်ရေဆင်းမှ ပြန်ဆင်းတာ။ သုံးလေးလ
 တော့ အင်းဝမှာ ရေရှိနေတာပဲ။ တစ်ခါတလေ ခြောက်လ
 လောက်အထိ ရေရှိနေတယ်”
 ဟု ပြောသဖြင့် အောက်ပြည်သား ကျွန်တော်တို့
 အံ့သြမိကြပါသည်။

ဆင်ကျုံးခံတပ်သို့

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပင် ကိုယ်လက်သန်စင်မှု ပြုကြပြီး ကျွန်တော်တို့ ရောဝတီမြစ်ကမ်းဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ အင်းဝတွင် မြို့တံခါး ကိုးခုရှိသည့်အနက် မြို့၏ မြောက်ဘက်ခြမ်းဖြစ်သည့် ရောဝတီမြစ်ဘက်တွင် တနင်္သာရီနှင့် ယိုးဒယားဟူသည့် တံခါးပေါက် နှစ်ပေါက်ရှိခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မီးသွေးတိုက်ရွာရှိ ယိုးဒယားတံခါးပေါက်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြရာ၊ “မြင်းယာဉ်ဂိတ်” ဟု ရေးထားသည့် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို တွေ့ရှိကြရသည်။ မီးသွေးတိုက်သည် တစ်ချိန်က ရောဝတီမှလာလျှင် အင်းဝသို့ ဝင်သည့် ဝင်ပေါက်ဖြစ်ခဲ့ပြီး V.C Scott O' Connor ရေးသားသည့် Mandalay and Other Cities of the Past in Burma စာအုပ်တွင် ဓာတ်ပုံဖော်ပြထားသည့် မြစ်ဆိပ်ဖြစ်သည်။ (ထိုစာအုပ်ကို စာရေးဆရာ မြသန်းတင်က သမိုင်းထဲက မန္တလေး၊ မန္တလေးထဲက သမိုင်းအမည်ဖြင့် မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုခဲ့သည်။)

အင်းဝကို တည်ထောင်ခဲ့စဉ်က မြို့တံခါး ကိုးခုရှိခဲ့ပြီး တံခါးအသစ် (၁၄)ခုကို အရှေ့ဘက်တွင် ဝင်းမယ်၊ မုတ္တမ၊ မိုးကောင်း၊ စိတ္တကုဋ် ဟူ၍ တံခါးလေးပေါက်။

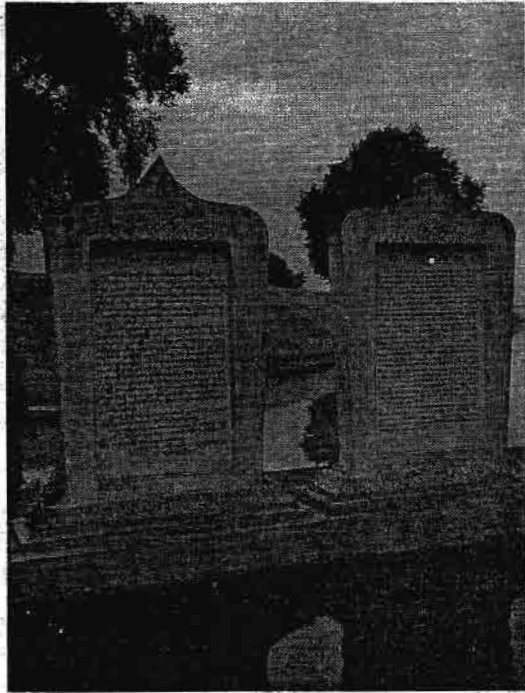
အနောက်ဘက်တွင် ဂန္ဓလရာဇ်၊ ကျိုင်းရဲ၊ စန္ဒပူရီ၊ ကျိုင်းရန်း ဟူ၍ တံခါးလေးပေါက်။

မြို့တောင်ဘက်တွင် ကိုင်းမား၊ ဟံသာဝတီ၊ မုင်းကုန်းဘောင် ဟူ၍ တံခါးလေးပေါက်။

မြောက်ဘက် ရောဝတီမြစ်ကမ်းတွင် တနင်္သာရီ ယိုးဒယားတံခါးနှစ်ပေါက် ဖောက်လုပ်ခဲ့သည်။ မူလ အင်းဝဟောင်းတွင် ကလေး၊ စံရာ၊ ဝင်းမနား၊ ကျော်ဘုံ၊ သာဠာဦးတည်၊ အောင်ထွန်း၊ မာန်အောင်၊ ခေါင်းဆေးဟူ၍ (၉)ပေါက်နှင့် ပေါင်းလျှင် စုစုပေါင်း တံခါး (၂၃)ပေါက်ရှိခဲ့သည်။ ရောဝတီမြစ်ဘက်ရှိ ခေါင်းဆေးတံခါးပေါက်သည် မြန်မာဘုရင်များ ရောဝတီမြစ်တွင် ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာပြုရာ မြို့တွင်းမှ ထွက်သည့် တံခါးပေါက်ဟု ဆိုကြသည်။

မီးသွေးတိုက်အနီးရှိ အိမ်များသည် ရောဝတီအတွင်းမှ ဝင်ရောက်လာသည့် ရေများကြောင့် တစ်ဝိုက် နစ်မြုပ်နေသည်ကို မြင်ကြရသည်။ မြစ်ပြင်ကြီးသည် ရေများဖြင့် ဖွေးနေကာ ပင်လယ်ပြင်တမျှ ကျယ်ဝန်းသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ မြို့အုတ်တိုင်များကို ကြည့်ရှုကာ ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ခဲ့ကြသည်။ အုတ်တိုင်များသည် အင်္ဂတေများ ကွာကျလျက် အင်းဝများ ပျက်စီးနေကာ၊ အုတ်ပုံနှစ်ခုနှင့် တူနေပေသည်။ ဆိပ်အထိ ကွန်ကရစ်လမ်းခင်းထားသည်ကို မြင်တွေ့ရသည့် ထိုလမ်းအတိုင်း ပြန်ထွက်ခဲ့ကြကာ နာမည်ကျော် ဆိပ်ခံတပ်သို့ ဦးတည်ခဲ့ကြပါသည်။

www.burmeseclassic.com

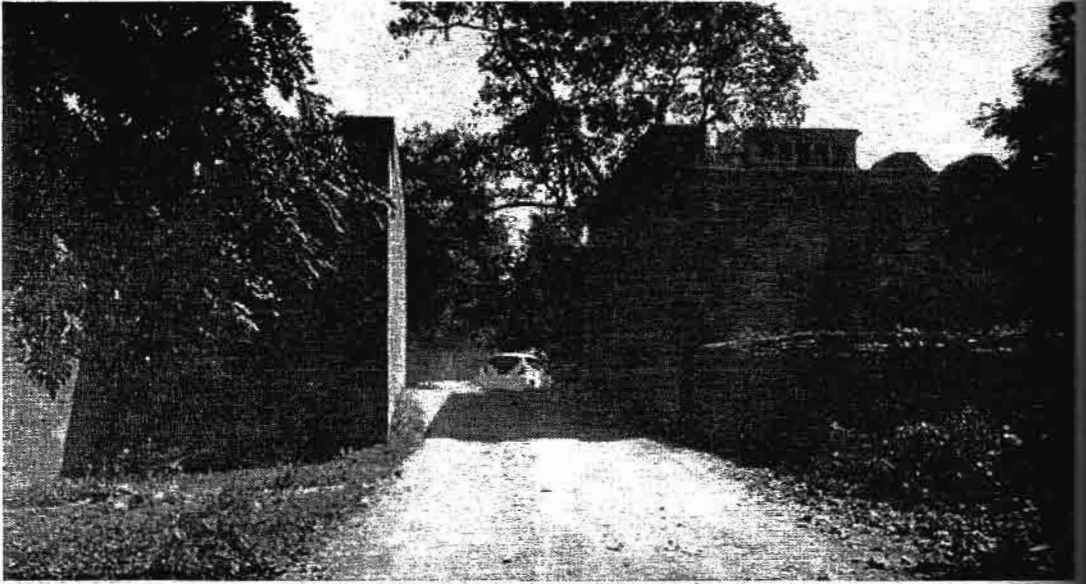
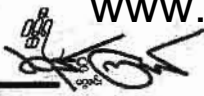
မြန်မာနိုင်ငံအထက်ပိုင်း စစ်ကိုင်း၊ အင်းဝနှင့် မန္တလေး
 နှင့် ရောဝတီမြစ်ကမ်းပေါ်တွင် ကုန်းဘောင်ခေတ်က တည်
 ဆောက်ခဲ့သည့် ခံတပ်သုံးခုရှိရာ ခံတပ်များသည် တြိဂံအနေ
 ဖြစ်၍ သုံးပွင့်ခိုင် တည်ရှိနေကြသည်။ ယင်းတို့သည်
 သံကျွန်းခံတပ်၊ သပြေတန်း ခံတပ်နှင့် အစေခံ ခံတပ်တို့
 ဖြစ်ပြီး ထိုခံတပ်များကို ကင်းဝန်မင်းကြီး ဗြိတိန်နိုင်ငံသို့
 ရောက်ခဲ့စဉ် အင်္ဂလန်ကျွန်း ရေလက်ကြားတွင် ဆောက်
 ဆည်းထားသော Portsmouth မြို့ခံတပ်များကို နမူနာယူကာ
 တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အင်းဝဘက်ကမ်းတွင်
 သံကျွန်းခံတပ်၊ စစ်ကိုင်းဘက်ကမ်းတွင် စစ်ကိုင်းခံတပ်ခေါ်
 အစေခံ ခံတပ်နှင့် မန္တလေးဘက်ခြမ်း စစ်ကိုင်းတံတား
 မြစ်အနီးတွင် သပြေတန်း ခံတပ်တို့ ရှိကြသည့်အနက်
 သံကျွန်းခံတပ်က အကြီးဆုံးဖြစ်သည်။

အင်းဝဘက်ကမ်းရှိ ခံတပ်နေရာသည် ယခင်က ဆင်
 ကျွန်းသာကြောင့် “ဆင်ကျွန်းခံတပ်” ဟု အမည်တွင်ခဲ့သည်။
 သံကျွန်းခံတပ်ကို ၁၈၇၄ ခုနှစ်၊ မင်းတုန်းမင်းကြီး
 စည်ထက်တွင် တည်ဆောက်ခဲ့ပြီး ခံတပ်၏ ပန္နက်ပုံသည်
 သံကျွန်းပုံဖြစ်ကာ၊ အုတ်တံတိုင်း သုံးထပ်ရှိသည်။ ခံတပ်
 အထည်တွင် အုတ်ရိုးများဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ကျွန်းရှိ
 နေပြင်ဆုံး တံတိုင်းသည် တစ်ဖက်လျှင် အလျား
 ၂၅၅ ပေရှိပြီး အလယ်တံတိုင်းသည် (၂၉၃)ပေစီ ပတ်

လည်ရှိသည်။ တံတိုင်းနှစ်ခုကြားတွင် (၃၁)ပေကျယ်သော
 ကျွန်းတစ်ခုရှိသည်။ အတွင်းတံတိုင်းသည် (၂၁၃)ပေစီ ပတ်
 လည်ရှည်၍ ခံတပ်အရှောက်တွင် ခံတပ်အတွင်း ဝင်နိုင်ရန်
 (၃၂)ပေရှည်၍ ပေ(၂၀)ကျယ်သော ကျွန်းကူးတံတားတစ်စင်း
 ရှိသည်။

ခံတပ်၏ ဝင်ပေါက်အတွင်း (၈၃)ပေရှည်၍ ၄ပေထူ
 သော အုတ်တံတိုင်းကြီးတစ်ခုကို ရှေ့နောက်တန်းလျက်
 ပြုလုပ်ထားသည်။ အတွင်းတံတိုင်း၏ အပြင်ဘက်တွင် မြေ
 ကြီးများ ဖြည့်တင်းကာ၊ ကတုတ်သဖွယ် အကာအကွယ်ပြု
 ထားသည်။ ခံတပ်၏ မြောက်ပိုင်းတွင် ရှေ့နောက်တန်းနေ
 သည့် အခန်းနှစ်ခန်းဖွဲ့စည်းထားပြီး အပေါ်တွင် လှေကားထစ်
 များ ပြုလုပ်ထားသည်။ ခံတပ်မြောက်ပိုင်းအတွင်းဘက်တွင်
 သူရဲပြေးပေါ်၌ ဆုံလည်အမြောက်များ၊ စိန်ပြောင်းများ၊
 သေနတ်များ ထားရှိသည့် စက်ဝိုင်းပုံ အုတ်စီအပိုင်းပေါက်
 များရှိသည်။ ခံတပ်အတွင်း၌ လက်နက်တိုက်နှင့် ယမ်းတိုက်
 များ ပါရှိသည်။

ဆင်ကျွန်းသည် ထောင့်ကျယ် တြိဂံ၏ ထိပ်တွင် ရှိနေ
 သည်။ ရောဝတီမြစ်ကြောင်းအတိုင်း ဆန်တက်လာပါက
 သပြေတန်းနှင့် ကွေ့ချောင်း ခံတပ်များကို ကျော်လွန်လာခဲ့
 လျှင် ဆင်ကျွန်း ခံတပ်ကို ဦးစွာမြင်ကြရပြီး စစ်ကိုင်းအစေခံ
 ခံတပ်နှင့် သပြေတန်းခံတပ်များကို ဆက်လက်တွေ့မြင်နိုင်

ကြသည်။ ဆင်ကျုံးခံတပ်သည် အင်းဝမြို့ဟောင်း၏ အနောက်ဘက်၊ ဆင်ကျုံးရွာအနီး၊ ရောဝတီမြစ်တောင်ဘက် ကမ်းပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားသည်။ ယခင်က ခံတပ် နေရာသည် ဆင်ရိုင်းများကို ကျော့သည့် ကျုံးနေရာဖြစ်သဖြင့် “ဆင်ကျုံးခံတပ်” ဟု အမည်တွင်ခဲ့သည်။

ဆင်ကျုံးခံတပ်ကို ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာနက ၁၉၅၇ ခုနှစ်မှစတင်၍ ထိန်းသိမ်းထားခဲ့ကာ၊ အင်းဝဒေသ ရှေးဟောင်း အဆောက်အဦတစ်ခုအဖြစ် ပြုပြင်စောင့်ရှောက်ထားခဲ့သည်။ ဆင်ကျုံးခံတပ်၏ မျက်နှာစာတွင် ခံတပ်သမိုင်းကို ရေးသား ထားသည့် ကျောက်စာနှစ်ချပ်ကို စိုက်ထူထားသည်။ ကျောက်စာချပ်တစ်ခုကို မြန်မာဘာသာဖြင့် ရေးထိုးထားပြီး ကျန်တစ်ခုကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးထိုးထားသည်။ ကျုံး ကူးတံတားအနီးတွင် မြန်မာ-အင်္ဂလိပ်နှစ်ဘာသာယှဉ်တွဲရေး ထားသည့် ကျောက်စာရှည်တစ်ခုကိုလည်း စိုက်ထူထားရာ-

“မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၃၆ခုနှစ် မင်းတုန်းမင်းကြီး လက်ထက်တွင် ကင်းဝန်မင်းကြီး ဦးကောင်း၊ ယောမင်းကြီး ဦးဘိုးလှိုင်တို့၏ စီမံမှုဖြင့် အီတလီလူမျိုး ကွန်မိုတိုက ဦးဆောင်ကြီးကြပ်၍ ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။ ရောဝတီမြစ် ကြောင်းမှ ဆန်တက်လာမည့် နယ်ချဲ့တို့အား ခုခံတိုက်ခိုက် ရန် ရတနာပုံနေပြည်တော်အနီး အင်းဝတွင် ဆင်ကျုံးခံတပ်၊ စစ်ကိုင်းတွင် အစေခံ ခံတပ်၊ အမရပူရတွင် သပြေတန်း ခံတပ်ဟူ၍ သုံးပွင့်ဆိုင် တည်ဆောက်ခဲ့သော ခံစစ်စခန်း ဖြစ်သည်” ဟု ကမ္ဘည်းတင် ရေးထိုးထားသည်။

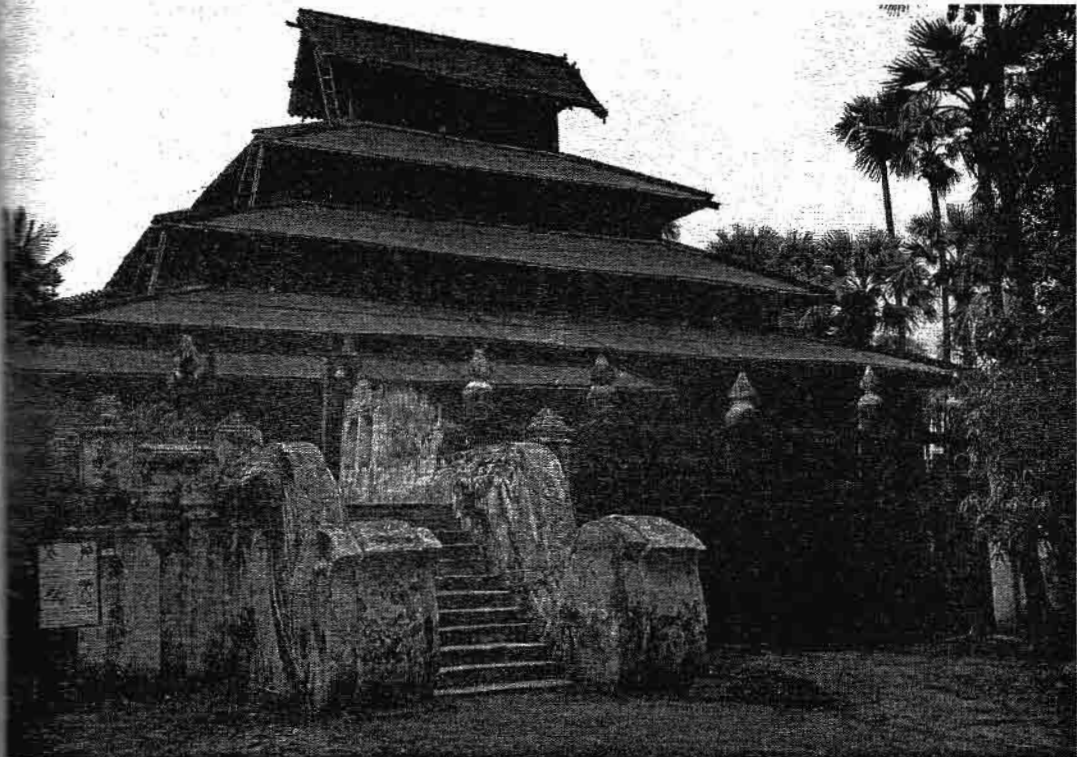
ဆင်ကျုံး ခံတပ်သို့ ရောက်ရှိချိန်တွင် ရေများ ပြည်လျ နေသည့် ရောဝတီမြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးကို တွေ့မြင်ကြရသည်။ မြစ်လယ်တွင် ရေများ အရှိန်ဖြင့် စီးဆင်းနေသည်ကို ထင် ဘေးမှ မြင်နေကြရသည်။ ရွာခံများက မထူးဆန်းသည့် အလား ရေစပ်တွင် ရေချိုကြာ အဝတ်များ လျှော်ဖွပ်နေကြ သည်ကို မြင်တွေ့ကြရသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဆင်ကျုံး ခံတပ်အတွင်းသို့ ဝင် ရောက်ရန် ကျုံးကူးတံတားမှ ဖြတ်ကျော်ခဲ့သော်လည်း ကျုံး အတွင်း ရေများ အပြည့်ဝင်ရောက်နေသဖြင့် အသေးအငယ် ကြည့်ရှုခွင့် မရခဲ့ပါချေ။ တစ်ချိန်သော ကာလ၊ ကျုံးကူး တံတား ခေတ်နှောင်းပိုင်း ရတနာပုံခေတ်တွင် အမြော်အမြင်ကြီး သော မင်းတုန်းမင်းကြီး၏ မြန်မာနိုင်ငံတော် ကာကွယ်ရေး စီမံချက် ပြုယက်တစ်ခုအဖြစ် တည်ရှိနေသည့် ဆင်ကျုံး ခံတပ်ကို မြင်နိုင်သမျှ မျက်နှာစာနှစ်ဖက်မှ လှည့်ပတ်ကြည့် နေချိန်မှာပင် ရေက တဖြည်းဖြည်းတက်လာခဲ့သည်။

ဗားကရာကျောင်းတိုက်

ဆင်ကျုံးခံတပ်မှ အင်းဝမြို့အတွင်းသို့ ပြန်လည် ရောက်လာခဲ့ကြကာ၊ ဗားကရာကျောင်းတိုက်ကြီးသို့ ကိုဇီဝက ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းလာခဲ့သည်။ ဗားကရာတိုက်သည် အင်းဝမြို့တွင်း၌ တည်ရှိပြီး လောကီ ဘုရားနှင့် ဝက်ပါဘုရားတို့၏ ထောင့်မတ်(၉၀ဒီဂရီ) နေရာတွင် တည်ရှိသည်။

ဗားကရာကျောင်းတိုက်ကြီးသည် သစ်သားကျောင်းတိုက်ကြီးဖြစ်ပြီး မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၁၉၆ခုနှစ်၊ ဘကြီးတော်လင်းလက်ထက်တွင် တည်ဆောက်ခဲ့ကာ ကျွန်းတိုင်ပေါင်း (၆၇)တိုင် စိုက်ထူထားသည်။ အကြီးဆုံး ကျွန်းတိုင်ကြီးသည် လုံးပတ် (၉)ပေရှိ၍ အမြင့်ပေ (၆၀)ရှိသည်။ ကျွန်းတိုင်ကြီးများကို အလယ်တွင် အပေါက်ဖောက်ကာ သပ်လျှိုချက် ရက်မတန်းများ ခင်းကာ၊ အပေါ်ထပ်တွင် သစ်သားကြမ်းခင်းများ ခင်းထားပြီး နှစ်ထပ်ဆောက်လုပ်ထားသည်။ ဆောက်ထပ်သည် တိုင်လုံးများကိုသာ မြင်ကြရသည်။

ဗားကရာကျောင်းကြီးသည် အလျား (၁၈၈)ပေ၊ အနံ (၁၀၃)ပေရှိသည်။

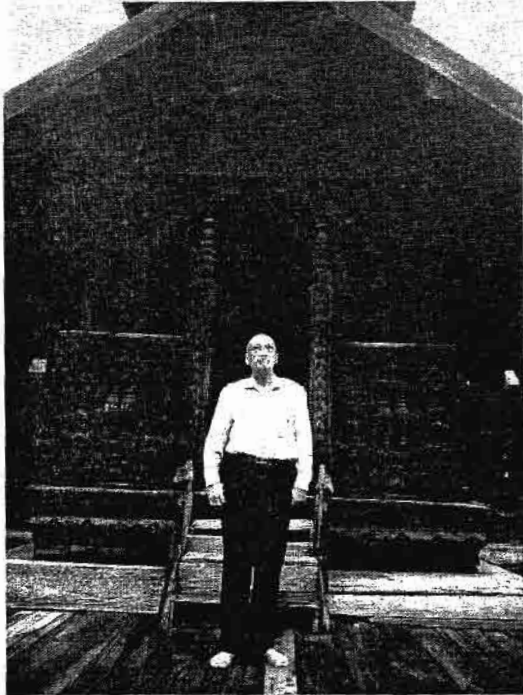
ဤကျောင်းတော်ကြီး၌ ယခုအခါ တွေ့မြင်ရန် အထွန်ရှားပါသွားပြီဖြစ်သော ရှေးဟောင်း မြန်မာ့စိသုကာနှင့် နေရာထုတ်ရာ အနုပညာအမွေအနှစ်များကို မြင်တွေ့နိုင်သည်။

ဟု ကျောင်းရှေ့တွင် စိုက်ထူထားသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတွင် အင်္ဂလိပ်-မြန်မာနှစ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသည်။ ဘကြီးတော်လင်းလက်ထက်တွင် တည်ဆောက်ခဲ့ကာ ကျွန်းတိုင်ပေါင်း (၆၇)တိုင် စိုက်ထူထားသည်။ အကြီးဆုံး ကျွန်းတိုင်ကြီးသည် လုံးပတ် (၉)ပေရှိ၍ အမြင့်ပေ (၆၀)ရှိသည်။ ကျွန်းတိုင်ကြီးများကို အလယ်တွင် အပေါက်ဖောက်ကာ သပ်လျှိုချက် ရက်မတန်းများ ခင်းကာ၊ အပေါ်ထပ်တွင် သစ်သားကြမ်းခင်းများ ခင်းထားပြီး နှစ်ထပ်ဆောက်လုပ်ထားသည်။ ဆောက်ထပ်သည် တိုင်လုံးများကိုသာ မြင်ကြရသည်။

ကျောင်းတော်ကြီးဖြစ်ပေသည်။

ကျောင်းပေါ်တွင် သီတင်းသုံးနေသည့် ဆရာတော်တစ်ပါးကို တွေ့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဖူးမြော်ခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းပေါ်မှာပင် ကလေးများကို စာသင်ပေးနေသည့် အခန်းတစ်ခုကို တွေ့ရှိခဲ့ကြပါသေးသည်။ ဆရာတော်ကို ဖူးပြီး ကျောင်းကြီးကို တစ်ပတ်ပတ်ကြည့်ကြရာ ခွေးများကို တွေ့ရှိရသဖြင့် စိတ်မသက်မသာဖြစ်မိခဲ့ပေသည်။ ကျောင်းပေါ်တွင် သီတင်းသုံးသည့် ကိုရင်ငယ်လေးများကိုလည်း ဖူးတွေ့ကြရသည်။

ထို ကိုရင်ငယ်လေးများကို နောက်ခံပြုလျက် ရိုက်ကူးထားသော ဗားကရာကျောင်းတိုက် ဓာတ်ပုံများသည် ပြည်တွင်းပြည်ပ ထင်ရှားလှပေသည်။ ကျောင်းကို ကျွန်တော်တို့ တစ်ပတ်ပတ်ကြည့်ခဲ့ကြရာ ကျောင်းတစ်ခုလုံးကို မြန်မာမှု လက်ရာများဖြင့် ခြယ်နှံထားသည်ကို မြင်ကြရပေသည်။ နှစ်ပေခန့်မြင့်ပြီး ထု (၂)လက်မကျော်ရှိသော ကျွန်းသစ်သားပြားကြီးများကို ကျောင်းကြီး၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် ကနုတ်များဖော်၍ ပတ်ရံထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ကျောင်းတစ်ခုလုံး၏ ကြမ်းခင်းများကို သစ်သားချပ်ကြီးများဖြင့် ခင်းထားကာ သံချောင်းများဖြင့် တွဲဆက်ရိုက်နက်ထားသည်။

ဗားကရာကျောင်းတိုက်ကြီးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီး ပြန်အထွက်တွင် ကျောင်းပေါက်အပြင်၌ လှေငါးစီးဆိုက်ကပ်ထားသည့် လှေဆိပ်တစ်ခုကို တွေ့သဖြင့် လှေပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မေးကြည့်မိပါသည်။

“သမီးရေ... ဒီလှေတွေက ဘယ်ကို သွားတာလဲဟင်”

“ကြောင်လိပ်ဝက်ပါဘုရားနဲ့ မြင်းမိုရ်တောင်ဘုရားကို သွားတာပါ ဦးလေး”

“ဟုတ်လား၊ ဝေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နည်းနည်းဝေးတယ်။ နိုင်ငံခြားသားတွေ သွားကြတာ များတယ်”

“အပြီသွားလို့ ရတာလား”

“ရတယ် ဦးလေး။ ဒီမှာ ရေက ခြောက်လလောက် အမြှိုတယ်”

“အဲဒီမှာ ဘာတွေရှိလဲ သမီး”

“ရှေးဟောင်းဘုရားတွေပေါ့။ အရမ်းလှတယ်။ ဖုတ်စရာလည်း ကောင်းတယ်။ ဦးလေး သွားမလား”

မိန်းကလေးက သွက်သည်။

“မသွားတော့ပါဘူး ကလေးရယ်။ တစ်ခေါက် ဘယ်လောက်ယူလဲ”

“မြန်မာတွေဆိုရင် ငါးထောင်ယူပါတယ်။ နိုင်ငံခြားသားကိုတော့ တစ်သောင်းယူပါတယ်”

ကျွန်တော် ဘာမှ ဆက်မမေးဖြစ်တော့ပါ။ နိုင်ငံခြားသားကို အဘယ်ကြောင့် အခကြေးငွေ ပိုတောင်းကြပါသနည်း။ ကျွန်တော် နားမလည်ခဲ့ပါချေ။

ကျွန်တော်တို့သည် ဗားကရာကျောင်းရှေ့ရှိ ခြေလေးလေးအတိုင်းလျှောက်သွားခဲ့ကြပါသည်။ ရေပြင်ကျယ်ကြီး၏ တစ်ဖက်တွင် ခြောက်ဆူတန်းဘုရားများဟု ဆိုင်းဘုတ်ရေးထားသည့် စေတီအိုး ခြောက်ဆူကို တန်းလျက် မြင်ခဲ့ကြရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိခဲ့သည့် ဇူလိုင် ၃၀ ရက်တွင် ဗားကရာကျောင်းတိုက်သို့ ရေများ မဝင်ရောက်ခဲ့သေးသော်လည်း နောက်ရက်များတွင် ကျောင်းခြေရင်အင်္ဂါရေများ ဝင်ရောက်နေသည့် ဓာတ်ပုံများကို လူမှုကွန်ရက်စာမျက်နှာများပေါ်တွင် မြင်တွေ့ရပေသည်။

မယ်နုအုတ်ကျောင်းသို့

“မိနု... သူ့ကြွေးရှိလျှင် ဆပ်ရလိမ့်မည်” ဟူသည့် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနယ်ပယ်တွင် ထင်ရှားလှသည့် ဆရာတော် မိန့်မြွက်ခဲ့သည့် ဆရာတော် ဦးပုင် သီတင်သုံးရာကျောင်းတော်ကြီးသို့ ရောက်ရှိလာချိန်တွင် မိုးအနည်းငယ် အုံ့နေပြီဖြစ်သည်။

အတန်ငယ် မြင့်သော ကုန်းပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားသည့် အုတ်ကျောင်းကြီးဆီသို့ အင်္ဂတေလမ်းအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ တက်လာခဲ့ကြရာ၊ ဓာတ်ပုံများတွင်သာ မြင်ဖူးသော မယ်နု အုတ်ကျောင်းကြီးကို ကိုယ်တိုင်မြင်ရချိန်မှာ များစွာ နှစ်သက် သဘောကျမိခဲ့ပါသည်။

အလျား (၁၉၂)ပေ၊ အနံ (၁၁၂)ပေ၊ အမြင့် (၉၄)ပေရှိသည့် မယ်နု အုတ်ကျောင်းကြီးကို မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၁၈၃ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လပြည့်ကျော် ၅ ရက် (ခရစ်နှစ် ၁၈၂၂) ဇီဝင်ဘာလ ၃ ရက်) အင်္ဂါနေ့တွင် စတင်တည်ဆောက်

www.burmeseclassic.com

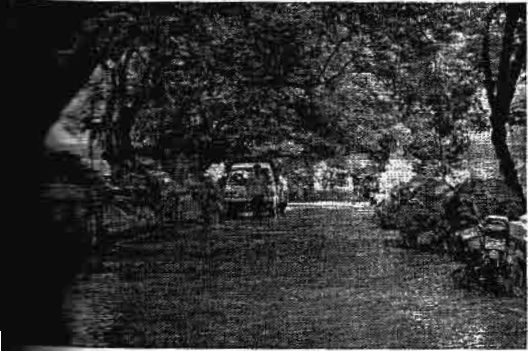
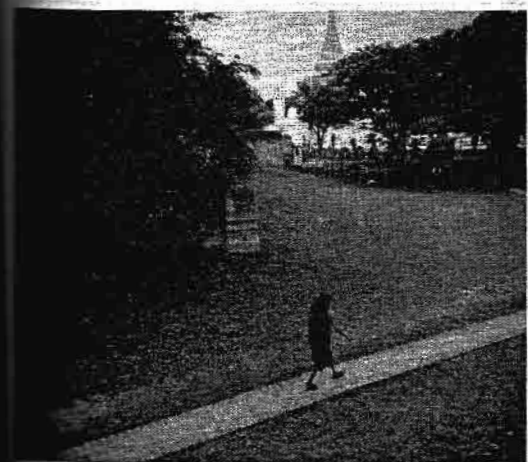

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၁၈၉ခုနှစ်၊ တပို့တွဲလဆန်း ၁၃ရက်(ခရစ်နှစ် ၁၈၂၈ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၉ရက်)အင်္ဂါနေ့တွင် ကျောင်းပြုသောခါ အုတ်ကျောင်းကြီးကို အောင်မြေဘုံစံဟု ဘုရားတော်တော် ဦးဗုဒ္ဓဟု ထင်ရှားသည့် ပုညာဘိသီရိ သဗ္ဗန္ဓဝေဏာဓမ္မရာဇာဓိ ရာဇာဂုရုဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ ညောင်ကန်ဆရာတော်အား ရေစက်သွန်းချ လှူဒါန်းခဲ့သည်။ ပရိက္ခရာပစ္စည်းနှင့် အဝတ်အစား၊ အသုံးအဆောင်များစွာ လှူဒါန်းခဲ့ကြ၍ ပွဲသဘင်ကြီးစွာကျင်းပခဲ့ကာ၊ အကျဉ်းသား (၆၈) ယောက်တို့ကို အကျဉ်းမှ လွှတ်ပေးခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ဝင်လာသည်ကို တွေ့လျှင် ကျောင်းဆိပ်ဝင်းအတွင်းမှ ကလေးများ ထွက်လာပြီး...

“သမိုင်းကြောင်းပြောပြရမလား”

ဟု မေးကြပါသည်။ မယ်နုအုတ်ကျောင်းသို့ လာရောက်ကြသော ခရီးသွား မြန်မာလူမျိုးများအား အုတ်ကျောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့သိသမျှ ပြောပြကြသည်။ သင်္ဃာန်ကလေးငယ်များ ဖြစ်ကြသည်။ ဧည့်သည်များ သဘော မနှိဖိုးငွေများကို သူတို့ ရရှိကြသည်။ သူတို့လက်ထဲတွင် လက်ကိုင်ဖုန်းလေးများ ကိုယ်စီကိုင်ထားကြသည်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် သဘောကျမိပါသည်။

“မင်းတို့ဆီကို ဖုန်းဆက်လို့ ရလားကွ”
ဟု ကျွန်တော် မေးကြည့်လိုက်ရာ သွက်သွက်လက်လက် ချာတိတ်လေးတစ်ယောက်က

“ရပါတယ်ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ သီချင်းနားထောင်တာပါ”

ဟု ပြန်ဖြေသည်။

“ဖေ့စ်ဘွတ်ရော သုံးလားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခေတ်မီလှသည့် လမ်းညွှန်လေးများပါပေ။

ကုန်းဘောင်ခေတ် မြန်မာ့ဗိသုကာလက်ရာနှင့် ပန်းပုအပြောက်အမွမ်းများကို မြင်တွေ့ကြရသည်။ အုတ်အင်္ဂါတေလက်ရာများဖြင့် အနုစိတ် ခြယ်ဖွန်းထားသည့် အုတ်ကျောင်းတော်ကြီး တည်ဆောက်မှုအတွက် ထိုခေတ်ကာလ ငွေကြေး သုံးသိန်းကျော်ကုန်ကျခဲ့သည်။ အုတ်ကျောင်းကြီး၏ ကျောင်းဦးပြုသောခါဆောင်နှင့် အဆောင်မကြီးကို (၉)ပေခွာ၍ တည်ဆောက်ထားကာ ပြုသောခါဆောင်ကို မျက်နှာလေးဘက် ဖွင့်ထားသည်။ အဆောင်မကြီးကို ရဟန်းတော်များ သီတင်းသုံးနိုင်ရန် စင်္ကြံပတ်လမ်းများ ပတ်လျက် အခန်းများ ဖွဲ့စည်းထားသည်။ အုတ်ပေါင်းကူး ဝင်ပေါက်များတွင် သစ်သားတံခါးများကို ပတ္တာများ မသုံးဘဲ သံချောင်းအူတိုင်ကို တံခါးရွက်တွင် တွဲထားသည့် သံကွင်းများတွင် စွပ်၍ သပ်ရပ်ခိုင်ခံ့စွာ တပ်ဆင်ထားသည်။

မြန်မာ့သမိုင်းတွင် နှစ်(၄၀၀)နီးပါး သက်တမ်းရှည်ကြာခဲ့ပြီး မင်းဆက် (၃၁)ဆက် အုပ်ချုပ်ခဲ့သည့် အင်းဝတွင် လေ့လာကြည့်ရှုဖွယ်များ များပြားလှသဖြင့် တစ်နေ့ကုန်နီးပါး လည်ပတ်မှသာ စုံလင်နိုင်မည်ဖြစ်ပေသည်။ အခြားလေ့လာဖွယ် နေရာများအဖြစ် သစ်တပ်မြို့နိုး၊ ကျော်ဘုံတံခါး၊ မဟာဇေယျပထတံတား၊ နန်းမြင့် မျှော်စင်၊ သစ်တပ်ဟောင်း၊ လေးထပ်ကျောင်း စသည်ဖြင့် များပြားစွာ ကျန်ရှိနေသေးသော်လည်း အင်းဝတွင် ရေများ တက်လာသဖြင့် အင်းဝ၏ အထင်ကရ သုံးနေရာကိုသာ လေ့လာခဲ့ရပေသည်။

လွမ်းမောဖွယ် အင်းဝသို့ တစ်ခေါက်ပြန်လာကြရန် စိတ်ကူးကြကား၊ အင်းဝမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာရန် နန်းမတော် မယ်နု၏ အစကိုဖြစ်သူ မင်းသားကြီး ဦးအို၏ ကောင်းမှု မဟာဇေယျပထ တံတားပေါ်မှ ဖြတ်သန်းလာချိန်၌ လမ်းပေါ်တွင် ရေများ ပွေးပွေးလှုပ်နေခဲ့ပေသည်။

□

www.burmeseclassic.com

ဝမ်းချုပ်၊ လေချုပ်၊ သွေးတိုးနေလျှင်
ဆရာဦးရွှေထွန်းခံ (ရွှေလှော်ကား) ရဲ့

ဘုမ္မရာဇေ
အမှတ်တံဆိပ်

ဝမ်းမှန်ဆေး ကိုသောက်ကြည့်ဖို့ပါ။

ကြော်ငြာခွင့်ပြုချက်အမှတ် -
တဆဝက(စာနယ်ဇင်း) ၀၀၁/၀၁၁၅

ဆေးသောက်ပြီး ဗိုက်နာ၊ ဗိုက်ရစ်ခြင်းမရှိ
နုံးချည်အားယုတ်ခြင်းမရှိ ယုံကြည်စွာ သုံးစွဲပါ။

ဆေးတစ်ခါသောက် (၃) ပြားမှ (၅) ပြား (၃)ရက် တစ်ကြိမ် သောက်သုံးနိုင်သည်။

ပဇိရဦး - ရွှေလှော်ကားဆေးတိုက်၊ အမှတ်(၉)၊ လှော်ကားလမ်း၊ ၁၆-ရပ်ကွက်၊
ရွှေပြည်သာမြို့နယ်၊ ဖုန်း- ၀၉-၇၃၀၆၁၂၁၈၊ ၀၉-၇၉၉၂၄၅၇၂၃

သဂု ဦးပိုင်လအောင်

(ဝိဇ္ဇာဘွဲ့) [လက္ခဏာဗေဒင်ပဟာဇန်း]

စိုက် (၄၀)၊ (B-1)-မြေညီထပ်၊ မဟာမြိုင်အိမ်ရာထိပ်၊ ဦးဝိဇ္ဇာလမ်း၊ (၄၁) ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဒဂုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

☎ - ၀၉ ၇၃၁ ၄၇၀၂၄၊ ၀၉ ၅၀၉၃၈၉၁၊ ၀၉ ၂၅၀ ၇၇၃၂၃

> အလုပ်လျှောက်ထားခြင်း / ရေးဖြေ - လူတွေဖြေဆိုခြင်းတွေမှာ လွယ်ကူစွာ အောင်မြင်ရွေးချယ်ခံရပြီး အလုပ်အကိုင်
အမြန်ဆုံး ရရှိစေဖို့ > လက်ရှိ အလုပ်အကိုင်နေရာဌာန မြို့ရွာဒေသမှာပဲ ဆက်လက်ကြာရှည် ခိုင်မြဲစွာ လုပ်ကိုင်ရမည်
> မိမိဆန္ဒရှိသော အလုပ်အကိုင်နေရာဌာန မြို့ရွာဒေသကို ခက်ခဲကြန့်ကြာခြင်းမရှိဘဲ အမြန်ဆုံး ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်ရမည်
> အလုပ်အကိုင်မှာ အမြန်ဆုံး ရာထူးအဆင့်တိုးတက်ရရှိစေဖို့ > လက်ရှိကြုံတွေ့နေရတဲ့ လုပ်ငန်းခွင် အဆင်မပြေမှု
အတိုက်အခံ အနှောင့်အယှက် အခက်အခဲ၊ အစွပ်အစွဲ၊ အတိုင်အတော၊ အစစ်အဆေး ပြဿနာတွေ အမြန်ဆုံး အဆင်
ချောမော ကျော်လွှားအနိုင်ရပြီး ပြတ်သွားစေဖို့။

❶ တိုက်၊ အိမ်၊ တိုက်ခန်း၊ ဆိုင်ခန်း၊ မြေကွက်၊ မြို့ကွက်... စသည်ဖြင့် မိမိရောင်းချင်သော ပစ္စည်းများ အမြန်ရောင်းထုတ်
ဖို့ ❷ ဆိုင်လုပ်ငန်းအမျိုးမျိုးမှ နေ့စဉ် လူဝင်များ၊ ဝယ်သူများ၊ ရောင်းအားကောင်း၊ ငွေဝင်ကောင်း အမြန်ဖြစ်လာ
❸ တရားသဖြင့် ငွေရှာသော မည်သူမဆို နေ့စဉ် ငွေဝင် လာဘ်ရှင် အဆင်ပြေ ကံကောင်းစေဖို့ ❹ အရေးတကြီး ငွေ
သော၊ ဝင်ငွေတိုးပွားလိုသောသူများအတွက် ငွေဝင် ချက်ချင်းကောင်းပြီး ငွေဝင် (၃) ဆတိုးစေဖို့။

ဂမ္ဘီရပညာဖြင့် ကူညီပံ့ပိုးမှု လိုအပ်လျှင် လာခဲ့ပါ။

သင်းမြဲဒား (ခရမ်း)

မြိုင်အပ်ငသက်လည်း

စာရေးသူသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ဘီအက်(စ်)စီ ဂုဏ်ထူးတန်းအောင်ထားသူ ဆရာမတစ်ဦးပါ။ ယူထားသော ဘာသာမှာ သိပ္ပံတွဲဖြစ်၍ ခေတ်နှင့်အညီ တိုးတက်လာသော လက်တွေ့သဘော သဘာဝများကိုသာ စိတ်ပါဝင်စားခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ ရှေးလူကြီးများက ပြောပြ၍ ဝိညာဉ်လောက၊ ပရလောက သတ္တဝါများ ရှိသည်ကိုလည်း ကြားခဲ့ဖူးပါ သည်။ သို့ပေမယ့် စာရေးသူကိုယ်တိုင်တော့ မကြုံဘူးခဲ့ပါ။ မတွေ့ဘူးခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် စိတ်ထဲတွင် အလေးအနက်မထားဘဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့သာ တွေးတောယူဆထားခဲ့သည်။

ယခုအခါ အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော်လာပါပြီ။ ဆရာမအလုပ်မှ ပင်စင်ယူခဲ့ပါပြီ။ ဘာသာရေးကို အလေးထား တတ်လာပါသည်။ တရားပွဲများသို့လည်း သွားရောက်နာယူ ဖြစ်ပါသည်။ တရားခွေများကို ဖွင့်၍လည်း တရားနာတတ် လာပါသည်။ တီဗွီမှ လွှင့်သော တရားများကိုလည်း မပြတ် မလပ် ဂရုစိုက် နာယူလေ့ရှိပါသည်။

ဗုဒ္ဓဟောကြားချက်အရ အပါယ်လေးဘုံဆိုတာကို ယုံ လာပါသည်။ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်ဆိုတာ တကယ်ရှိနေကြသည်ဟု ယုံကြည်သွားပါသည်။ ထို့ကြောင့် အလှူအတန်းလုပ်ပြီးလျှင် အပျှပေးဝေရမည်။ အပျှပေးခြင်း ဖြင့် ထိုပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်တို့ကို ကယ်တင်နိုင်သည်ဟု လက်ခံလာမိပါသည်။

ထိုပရလောကသားတွေအကြောင်း ပြန်စဉ်းစားကြည့် မိသည့်အခါ စာရေးသူ ငယ်စဉ် ရှစ်နှစ်သမီးအရွယ်ကပါ။ အဖေ၊ အမေတို့က အိမ်အသစ်ဆောက်ကြပါသည်။ အိမ်ကို အကာရိုက်ပြီးသော်လည်း တံခါးတွေ မတပ်ရသေးပါ။ အမီး အကာပြီးပြီဆိုတော့ ပျဉ်ထောင်အိမ်မို့ ညအခါ အိမ်ပေါ် သို့ တက်အိပ်ကြပါသည်။ နွေရာသီတွင်ဖြစ်၍ ခြံထဲရှိ ယာယီ တံလေးထဲတွင် ဦးလေးကြီးတစ်ဦးသာ ပစ္စည်းစောင့်ရင်း အိပ် ပါသည်။

အိမ်ဆောက်ဆဲဖြစ်၍ တောမှ အမေတူမ လင်မယား က လာရောက် ကူညီနေပါသည်။ တစ်ညတွင် အမေတူမ ယောက်ျားက စာရေးသူတို့မြို့ရှိ ရုပ်ရှင်ရုံ ညဈေးတန်းသို့ သွား၍ ခေါက်ဆွဲကြော်ထုပ်တွေ ဝယ်လာပါသည်။ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ သူ့ဇနီးကို လှမ်းပေးပြီး အားလုံးစားဖို့ ပန်းကန်တွေနဲ့ ပြင်လိုက်ပါဟု ပြောပါသည်။ အမေတူမက ပန်းကန်တွေကို ယူပြီး ခေါက်ဆွဲကြော်များကို မျှဝေခွဲခြမ်း

ထည့်ပေးပါသည်။ ထိုသို့ ခွဲပေးနေရင်း ဆီးသွားချင်လာ၍ ရေချိုးခန်းသို့ ပြေးပါသည်။ ရေချိုးခန်းဆိုရာတွင် အမီးမရှိသေးပါ။ အထာ သာရှိသော ကပြင်ကလေးသာဖြစ်ပါသည်။ အိမ်အနီး အပြင်ဘက်တွင် ဖြစ်သည်။ အမေတူမက ရှုရှုပေါက်နေ ထိုင်လိုက်သည့်အခါ အကာသွပ်ပြားပေါ်မှ လက်မညှပ်မည်း ကြီး ကျလာပြီး “နည်းနည်းပေး” ဟု တောင်းသော အသံကြား ကို ကြားလိုက်ရပါသည်။ အမေတူမလည်း “အမလေးတော့ ...” ဟု အသံကုန်အော်ပြီး အိမ်တွင်းကို အပြောင်လာပါသည်။

ခေါက်ဆွဲထုပ်ဝယ်လာစဉ်က နာနာဘာဝမှ စားချင်၍ လိုက်လာဟန်တူပါသည်။ အိမ်ထဲ မဝင်နိုင်၍ ရေချိုးခန်းဘက် မှ စောင့်ပြီး တောင်းခြင်းဖြစ်ပါမည်။ စာရေးသူတို့ ကြောက် လိုက်ကြတာ။ ခေါက်ဆွဲအားလုံးကို မစားဘဲ အပြင်သို့ ဖယ် လိုက်ပါတော့သည်။

နာနာဘာဝ ရိုတယ်ဆိုတာတော့ သိခဲ့ရပါပြီ။ သို့ရာ တွင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မတွေ့ရ မမြင်ရ၍ စိတ်ထဲတွင် အမှတ်မထားဘဲ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပင် နေခဲ့ပါသည်။

တစ်ခါကလည်း ကျောင်းဆရာတစ်ဦးမှ သူ့ရဲ့ ကိုယ် တွေ့အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ပြောပြဖူးပါသည်။

သူက ည ၁၀နာရီခန့်တွင် မြို့တွင်းမှ သူ၏ (၉)ရပ် ကွက်သို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ထို (၉)ရပ်ကွက်သို့ သွားသော် လျှင် ပြာသာဒ်ကျောင်း(ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း)၊ ပြာသာဒ် ဘုရား(ဆင်းတုတော်များ)၏ ဘေးရှိ တံတားကို ဖြတ်သော် သည်။ ခရမ်းချောင်းကို ဖြတ်ကူး တည်ထားသော တံတား တစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျောင်းဆရာက စက်ဘီးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း (တံတား အတက်ဘက်သို့) တွန်းပြီး တက်ခဲ့ပါသည်။ တံတား၏ အလယ်လောက်တွင် ရှစ်နှစ်အရွယ် ကလေးငယ်လေး တစ်ယောက် ထိုင်နေပါသည်။ ခြေတွဲလောင်းချ၍ ခေတ် ဘက်သို့ မျက်နှာမူပြီး ထိုင်နေခြင်းပါ။ ဆရာကလည်း ကလေး ငယ်တစ်ဦး သူ့အဖော်ကို စောင့်ရင်း ထိုင်နေသည်ဟု ယူဆ ကာ ဖြတ်ကျော်သွားပါသည်။ တံတားအဆင်းဖြစ်၍ စက်ဘီး ကို စီးဖို့ ပြင်ရင်း အမှတ်မထင် ကလေးဘက်သို့ ခြေထောက် လိုက်တော့ ကလေးက သစ်ပင်ကြီးလောက် မြင့်တက်နေ တာကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ဆရာက မဟုတ်တော့ဘူး သိတော့ စက်ဘီးကို တရကြမ်းနှင်းပြီး အိမ်အဖော်

ပြောခဲ့ရပါတော့သည်။

စာရေးသူ ဆရာမ လုပ်၊ အိမ်ထောင်ကျ၊ ကလေးတွေ နှင့်ပို လူမှုရေးကိစ္စတွေ များနေတာကြောင့် ဘာသာရေးကို သိပ်အလေးမပြုနိုင်ခဲ့ပါ။

ယခု စာရေးသူသည် အရွယ်က အို၊ ရောဂါက ပီပီမို့ ဘာသာရေးကို လိုက်စားမှု များလာသဖြင့် ထိုလောကသား ဆွေအကြောင်းကို မမေ့မလျော့ သတိရနေမိပါသည်။

စာရေးသူ၏ သားကြီးက အင်ဂျင်နီယာပါ။ ပုသိမ်မြို့၊ အနီး ကျေးရွာတစ်ခုမှာ စာသင်ကျောင်းတစ်ကျောင်းကို သွားရောက်ဆောက်လုပ်ပေးနေရပါသည်။ သားကြီးက လှုပ် စေ့သက်ကပါ။ ဆောက်ပြီးသား ကျောင်းကို မီးကြို၊ မီးသီး သွယ်တန်းသည့် တာဝန်နှင့်ပါ။ ဆောက်လုပ်ရေးသမားများ နှင့် စာဝန်ရှိသူတွေက အဆောက်အအုံကို ဆောက်လုပ်ခဲ့ ခြင်းပါ။ သားကြီးကလည်း ဝိုင်းဝန်းကူညီပြီး အတူနေကြ ပါသည်။

ယောက်ျားလေးချင်းမို့ ဆောက်လက်စ ကျောင်းခန်း သုံးခုပဲ အိပ်ကြပါသည်။

တစ်ညနေမှာတော့ ရွာသား လူငယ်နှစ်ဦးမှ ချောင်း ဆံက ကဏန်းတွေကို ဖမ်းပြီး လာပို့ပါသည်။ ထိုကဏန်း တွေကို ပြုတ်ပြီး သူတို့အားလုံး ညနေ နေဝင်ရီတရောတွင် စေ့စပ် စားသောက်ကြပါသည်။ ကျောင်းဆောင်ထဲတွင်ပင် စားနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဖမ်းပေးသော ကလေးနှစ်ဦးလည်း အတူစားပါသည်။

ထိုအခိုက် စားနေသည့် နေရာသို့ ခဲသေးသေးလေး တစ်လုံးကျလာပါသည်။ ဘယ်ကမှန်းတော့ မသိကြပါ။ သို့ သမယလည်း ယောက်ျားလေးချင်းပဲဆိုတော့ မကြောက် စေ့စပ် ဆက်စားကြပါသည်။ နောက်ထပ် ခဲတစ်လုံးထပ် ကြွေပြန်ပါသည်။ သူတို့တွေအားလုံးက ဘာမှမဖြစ်သလိုပဲ စားနေကြပြီး ကုန်အောင် စားပစ်ကြပါသည်။ ပြီးမှ အသီး သီး ကိုယ့်အိပ်ရာသို့သွား၍ ခြင်ထောင် ထောင်ပြီး အိပ်ရာ သို့လိုက်ကြပါသည်။

အဆောက်အအုံအသစ်ဖြစ်၍ မီးလည်း မဆင်ရသေး သေး တံခါးများလည်း မတပ်ရသေးပါ။

အိပ်လို မပျော်ခင်မှာဘဲ ကျောင်းအပြင်ဘက်မှ ခြေသံ သံရုပ်ကို ကြားကြရပါသည်။ ခြေသံက ကျောင်းရှေ့သို့ ရောက်တွင်တော့ ပျောက်သွားပါသည်။ တစ်ခါ ကျောင်း

ကို ပတ်၍ ကျောင်း၏ အနောက်ဘက်သို့ ပြန်ရောက်သွား သည်။ အနောက်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ခြေသံမှာ ပျောက်သွားပြန်သည်။

သူတို့က တစ်ယောက်ယောက်လာသည်ထင်၍ ဓာတ်မီးနှင့် လိုက်ထိုးကြည့်တော့လည်း ဘာမျှ မတွေ့ရပါ။ ထို့ကြောင့် ပြန်အိပ်ကြပြန်သည်။ ညဉ့်နက်လေ ပိုခိုင်းလေ ဖြစ်လာပါသည်တဲ့။

ခြေသံက ကျောင်းပေါ်တက်ပြီး ခြင်ထောင်တစ်ခုစီ ၏ ခြေရင်းသို့ လာလာရပ်ပါသည်။ ခြင်ထောင်ထဲတွင် အိပ် နေသူများမှာ ကြက်သီးတွေ ထ၊ ဆံပင်တွေ ထောင်လာပြီး ငုတ်တုတ်ထထိုင်ရပါသည်။ ထိုအခါ အနောက် ခြင်ထောင် သို့ ပြောင်းနှင့် တစ်ညလုံး မအိပ်ကြရပါ။

မိုးလင်းသောအခါ ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌကို အကျိုး အကြောင်းပြောပြလိုက်ကြပါသည်။ ရွာဥက္ကဋ္ဌက “ဟုတ်ပြီ ကျောင်းဆောင်အနီး ကံတက်ပင်က သရဲမ မိလက်တို ဖြစ်မယ်။ ကဏန်းစားချင်တာ မကျွေးလို့ နှောင့်ယှက်တာ ဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ရွာဥက္ကဋ္ဌက ကံတက်ပင်ကို သွား၍ ကျိန်းပါ သည်။

“ဒီရွာအတွက် ကျောင်းဆောက်ပေးတဲ့ ဒီလူတွေကို နှောင့်ယှက်ရင် ကံတက်ပင်ကိုပါ ခုတ်ပစ်မယ်” လို့ ကျိန်း ပါသည်။ “သရဲဆိုတာ ဒီတစ်ခါပဲ ရေရေလည်လည်ကြိုး တာ” လို့ သားကြီးက ပြန်ပြောပြပါသည်။

ရိုတယ်ဆိုတာ ယုံပါသည်။ မကြုံဘူးသေးတာတော့ အမှန်ပါ။ ဒါပေမယ့် ကုသိုလ်ပြုတိုင်း အမျှဝေဖို့ရယ်၊ မိမိ ဘဝကူးချိန်မှာ အယူမှန်ဖို့ရယ်သာ အရေးကြီးကြောင်း စာရေး သူ ကောင်းကောင်းသိသွားပြီမို့ သရဲကားတွေကိုလည်း ဂရု တစိုက် ကြည့်မိပါသည်။ ဆောင်သင့်ဆောင်၊ ရှောင်သင့်တာ ရှောင်ဖို့လည်း အသိဝင်လာပြီ။ ရတနာသုံးပါး ဂုဏ်ကျေးဇူး ကိုလည်း ပိုမိုယုံကြည် အားထားမိလာပါသည်။

“သရဲဆိုတာ ကြောက်ဖို့ မဟုတ်။ အမျှဝေဖို့၊ သူတို့ ရဲ့ ဇုက္ခကို ကယ်ဖို့၊ သူတို့ရဲ့ ဘဝမျိုးကို မရောက်ဖို့” ဟု အသည်းထဲ စွဲကာ၊ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာကို အထူးသက်ဝင် ယုံကြည်အားထား လေးစားကြည့်ညှိမှု၊ ရှုမှတ်မှုတွေ ပိုနေ ရပါတော့သည်။

၂၀၁၆၊ နိုဝင်ဘာလအတွက်

နာမက္ခရာဆန်း အထူးဟောစာတမ်း

ဂန္ထီရ ဆရာလှမျိုး (B.Sc)

တနင်္ဂနွေခံအက္ခရာ

(အ၊ အာ၊ ဣ၊ အိ၊ အီ၊ ဥ၊ ဥာ၊ ဧ၊ ဩ) စသည့် "အ"အသံထွက်နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ . . .

ဤတစ်လတာကာလအတွင်း အိုးအိမ်အဆောက်အအုံကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရမည်။ နေရာဌာနအပြောင်းအရွှေ့ ပြုလုပ်ရမည် ဆန်း၊ ဆီ၊ ဆား၊ စက်ပစ္စည်း၊ ဆိုင်ခန်း စသည့် အင်္ဂါနံနှင့်ပတ်သက်၍ အကျိုးကျေးဇူးခံစားရမည်။ စပ်တူရှယ်ယာပြုလုပ်ရမည်၊ ခင်ပွန်းနှင့်ပတ်သက်၍ သတင်းကောင်း ကြားရမည်။ ကားရှိသူများ ကားပျက်၊ ကားထွက်ကိန်းရှိသည်။ ခြံမြေရောင်းထွက်မည် သားသမီး အိမ်မှ ထွက်မည်။ လက်ရှိအလုပ်ကို ပုံမှန်ဆက်လုပ်တာ ပိုကောင်းသည်။ လူငယ်များ အချစ်ရေး၊ ပညာရေး အဆင်မပြေ၊ စိတ်သောကဖြစ်ရမည်။ အစာမကြေ လေရောဂါ၊ ဝမ်းဗိုက်နှင့်ပတ်သက်သော ဝေဒနာများ ခံစားရမည်။ ဝါသနာပါက (၁)အစ (၃)အဆုံးဂဏန်းထိုးပါ။

ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - မိမိမွေးနေ့တိုင်း အုန်း(၆)ညွန့် ဘုရားလှူ၍၊ အုန်းသီးပါသော မုန့်ဆွမ်းကို ဘုရားကပ်လှူပါ။

တနင်္လာခံအက္ခရာ

(က၊ ခ၊ ဂ၊ ဃ၊ င) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ . . .

ဤလပိုင်းကာလတွင် မိမိလုပ်နေကျ ပုံမှန်အလုပ်ကိုသာ ဆက်လက်လုပ်ကိုင်သင့်ပါသည်။ ဟိုဟာလုပ်ရ ကောင်း ဝီဟာလုပ်ရ ကောင်းနိုးဖြစ်နေတတ်သည်။ အကြီးအကဲ ဆရာသမားထံမှ အကျအညီရမည်။ လှူမျိုးခြား၊ နိုင်ငံခြား ဆက်နွယ်သောအလုပ် ဆောင်ရွက်ရမည်။ ထီး၊ နာရီ၊ ဖိနပ် အထည်၊ နွား၊ နို့နှင့် နို့ထွက်ပစ္စည်း စသည့် စနေနံပစ္စည်းများ အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်သူများ အကျိုးအမြတ်ခံစားရမည်။ ခင်ပွန်းနှင့် ခွဲခွာနေထိုင်ရမည်။ လူငယ်များ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း ချစ်သူနှင့် ခွဲခွာနေရမည်။ အကြောနှင့် ပတ်သက်သော ရောဂါဝေဒနာခံစားရတတ်သည်။ (၁၃၊ ၃၁)အတွဲမှာ အကျိုးပေးစေရန် ဖြစ်သည်။

ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - ဩဇာညွန့်၊ ဩဇာသီး၊ မုန့်ဩဇာ၊ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ အဆင်ပြေသည့် တစ်ခုခုကို ဘုရားလှူပါ။

အင်္ဂါနံအက္ခရာ

(စ၊ ဆ၊ ဇ၊ ဈ၊ ည) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ . . .

ဤလပိုင်းကာလတွင် အကြံအစည် အောင်မြင်မည်။ လုပ်ငန်းစပ်တူရှယ်ယာပြုလုပ်ရမည်။ ငွေဝင်သော်လည်း ငွေမမြဲတတ်သည်။ အမှုဖြစ်နေသူကို ငွေမချေးပါနှင့်။ ခရီးသွားလာရင်း ပစ္စည်းပျောက်တတ်သည်။ အိုးအိမ်အဆောက်အအုံ ပြုပြင်မွမ်းမံရမည်။ လှူမျိုးခြား၊ နိုင်ငံခြားနှင့် ဆက်နွယ်သောအလုပ် ဆောင်ရွက်ရမည်။ အိမ်ခြံမြေအရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ရမည်။ ငွေရင်းနှီးမြှုပ်နှံရသော လုပ်ငန်းသစ် မစတင်သင့်သေးပါ။ ဇနီး ကျန်းမာရေး ညံ့မည်။ ဝမ်းနှင့်ပတ်သက်သော ဝေဒနာ ခံစားရတတ်သည်။ ဝါသနာပါက (၁၃၇)ပါသော ဂဏန်းကို ရွေးထိုးပါ။

ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - မွေးနံထောင့်တွင် ဆီမီး(၃)တိုင်နှင့် နှင်းဆီပန်း(၇)ပွင့် လှူလိုက်ပါ။

ဗုဒ္ဓဟူးနံအကွရာ

(ဃ၊ ရ၊ င၊ ဝ၊ ဋ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလပိုင်းကာလတွင် လုပ်ငန်းအပြောင်းအလဲပြုလုပ်ရမည်။ လုပ်ငန်းတာဝန်နှစ်ခု ထမ်းဆောင်ရမည်။ ဝန်ထမ်းဆိုပါက ရာထူးတိုး၊ နေရာပြောင်းရွှေ့ရမည်။ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေနှင့် လမ်းခွဲရမည်။ ခင်ပွန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကောင်းကျိုးခံစားရမည်။ လက်အောက်ငယ်သား ညီအစ်ကိုမောင်နှမထံမှ အကူအညီရမည်။ ဆွေမျိုးသားချင်းအတွက် စိတ်သောကဖြစ်မည်။ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း (ကင်မရာ၊ ဖုန်း၊ တီဗွီ၊ ကွန်ပျူတာ စသည်) များ ပျက်တတ်၊ ထွက်တတ်သည်။ ကွဲကွာနေသော ချစ်သူနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရမည်။ (၃၇၊ ၇၃)အတွဲဝဏန်း အကျိုးပြုသည်။

ကောင်းကျိုးပြု ယတြာ - နေဒိမ်ဘုရားတွင် မုန့်လုံးရေပေါ်၊ မုန့်လုံးကြီး၊ လက်ဖက်ရည်၊ ပလာတာ စသည်တို့ ကပ်လှူပေးပါ။

ကြာသပတေးနံအကွရာ

(ဃ၊ ဇ၊ ဃ၊ ဘ၊ မ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလပိုင်းကာလတွင် ဟိုဟာလုပ်ရ ကောင်းနိုးနိုး၊ ဒီဟာလုပ်ရ ကောင်းနိုးနိုးနှင့် ဖြစ်နေတတ်သည်။ ငွေချေးငှား၊ အိမ်ခြံမြေရောင်း၊ ဂရမ်ပေါင်၊ ရွှေပေါင် စသည့်တို့ ပြုလုပ်၍ လုပ်ငန်းသစ် မလုပ်ပါနှင့်။ ငွေအရင်းအနှီးမြုပ်သွားတတ်သည်။ အိုးအိမ်အဆောက်အအုံ၊ ဆိုင်ခန်း ပြုပြင်မွမ်းမံရမည်။ အိမ်ဆိုင်ငှားရမ်းခြင်း အဆင်ပြေမည်။ ကွဲကွာနေသော အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရမည်။ လူငယ်များ အချစ်ရေးကြောင့် ပညာရေး၊ လုပ်ငန်းတို့ ထိခိုက်တတ်သည်။ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။ အစားများ၊ ဆေးများခြင်း၊ ဝမ်း၊ လေနှင့်ပတ်သက်သော ရောဂါ၊ ခြေလက်ဖောရောင်သော ဝေဒနာခံစားရတတ်သည်။

ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - ခွေး၊ ခို၊ ဝါး၊ ကျီးသတ္တဝါများကို အစာကျွေးပေးပါ။

သောကြာနံအကွရာ

(သ၊ ဟ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလပိုင်းကာလတွင် မိမိလုပ်နေကျအလုပ် ပုံမှန်ဆက်လုပ်ပါ။ အတွေးအခေါ် ဆုံးဖြတ်ချက်မှားတတ်သည်။ မည်သည့်ကိစ္စမဆို သောရာသမားနှင့်တိုင်ပင်၍ ပြုလုပ်ပါ။ အိမ်ခြံမြေ၊ ကားအရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ရမည်။ ငွေဝင်သော်လည်း ငွေမမြဲဖြစ်နေမည်။ ဝမ်းဗီးများ၊ လစာတိုး၊ ရာထူးတိုး (သို့မဟုတ်) နေရာဌာနပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမည်။ လူမျိုးခြား၊ နိုင်ငံခြား၊ ပြည်ပရောက် ခရီးသွား၊ သားသမီးထံမှ အဆက်အသွယ်ရ၊ လာဘ်လာဘ ဝင်ငွေရမည်။ ဝန်းကျန်းမာရေးညံ့မည်။ ချစ်သူနှင့် စကားများရမည်။ သွားကိုက်၊ သွေးသားဆိုင်ရာ ဝေဒနာခံစားရမည်။ ထိဝါဒနာပါက (၁)အစ (၃)အဆုံး (၃)အစ (၁)အဆုံးထိထိုးပါ။

ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - မွေးနံထောင့် ထီးနီ(၇)လက်၊ ထန်း/ဖန်း(၇)ညွန့် ကပ်လှူဆုတောင်းပါ။

စနေနံအကွရာ

(တ၊ ထ၊ ဒ၊ ဓ၊ န၊ ဌ) နှင့် စသော အမည်ပိုင်ရှင်များ...

ဤလပိုင်းကာလတွင် အကြံအစည်၊ ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်မည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ ငွေအစုလိုက်ဝင်မည်။ မထင်မှတ်ဘဲ သွားရမည်။ အိုးအိမ်အဆောက်အအုံ ပြင်ဆင်မွမ်းမံရမည်။ စပ်တူရှယ်ယာလုပ်ငန်းပြုလုပ်ရမည်။ ပြည်တွင်းပြည်ပ ယာယီ သွားလာရမည်။ ခရီးသွားလာရင်း ငွေ၊ ပစ္စည်းပျောက်တတ်သည်။ လူယုံ သတိထားပါ။ တနင်္လာ၊ ကြာသပတေးနေ့နံများ ထား ရှောင်ပါ။ သားသမီးတစ်ဦး အိမ်မှ ထွက်ခွာတတ်သည်။ သားသမီး ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး စိတ်ပူပန်ရတတ်သည်။ ချစ်သူနှင့် အဆင်မပြေဖြစ်နေတတ်သည်။ ခေါင်းမူး၊ ခေါင်းကိုက်သော ဝေဒနာ ယာယီခံစားရမည်။ ထိဝါဒနာပါက (၃)အဆုံး (၃)အစ (၇)အဆုံးထိထိုးပါ။

ကောင်းကျိုးပြုယတြာ - နင်းဆီပန်း(၁၀)ပွင့်ကို မွေးနံထောင့်တွင် လှူပြီး နမောတဿကို ပုတီး(၁၀)ပတ်စိပ်ပါ။

www.burmeseclassic.com

ဣန္ဒြေဆန်းကြယ် စာအုပ်စင်

သုတအံ့

တိုက်ပွဲဝင် သီချင်းများ

ဉာဏ်မောင်ချစ်

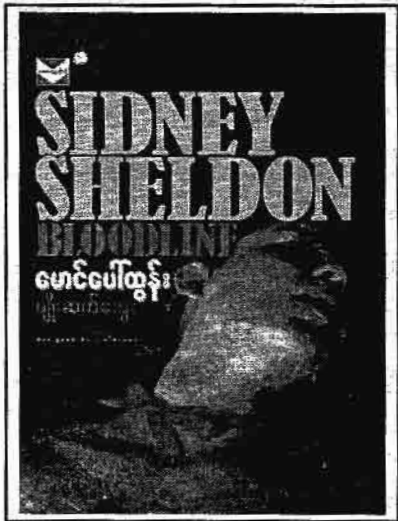
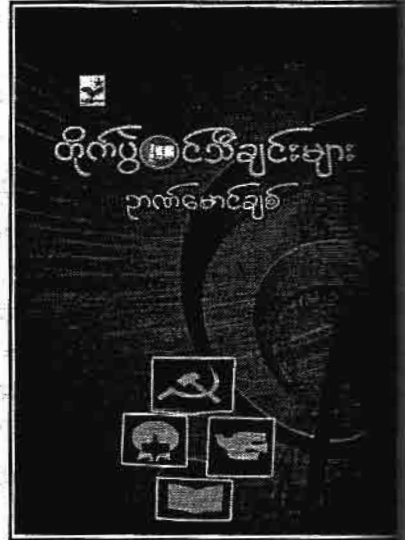
“တိုက်ပွဲဝင် သီချင်းများ”ဆိုသော ခေါင်းစီးကြောင့် စိတ်ဝင်စားပြီး ဖတ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ စိတ်ဝင်စားရကျိုးနပ်တယ်လို့ ဆိုရမယ်ထင်ပါတယ်။

ဆရာ ဉာဏ်မောင်ချစ် ဆိုတာ တခြားသူ မဟုတ်ပါဘူး။ ၁၉၆၂ မျိုးဆက် ကျောင်းသားသမဂ္ဂခေါင်းဆောင် ဦးလှရွှေပဲဖြစ်ပါတယ်။ “အောင်သာ ပီသုံးလုံး” ဆိုတဲ့ ကလောင်အမည်နဲ့လည်း နိုင်ငံရေးဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးတွေ ရေးပါတယ်။

ခေတ်အဆက်ဆက် မျိုးဆက်အလိုက် ယနေ့တိုင် ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သီချင်းတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သီချင်းတစ်ပုဒ်တိုင်းမှာ သမိုင်းဆိုင်ရာ နောက်ကြောင်း ရာဇဝင်နဲ့အတူ ဖိနှိပ်မှုကို အံ့တင်းခံခဲ့တဲ့ တော်လှန်ရေး ရသပြောက် သံစဉ်တွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုလိုနီနယ်ချဲ့ခေတ်၊ ဖဆပလခေတ်၊ မဆလခေတ်၊ ဒီနောက် စစ်အာဏာရှင်ခေတ်၊ ခေတ်အသီးသီးမှာ ပေါ်ထွန်းခဲ့တဲ့ သီချင်းတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဗိုဗမာသီချင်းမှစပြီး ၁၉၈၈ မှာ နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာမကျေဘူးအထိ ပါဝင်တဲ့ သီချင်းတွေဟာ တော်လှန်ရေးသမိုင်းကြောင်းတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ယဉ်မျိုးစာပေက ထုတ်ဝေထားပြီး တန်ဖိုးမှာ (၁၈၀၀)ကျပ် ဖြစ်ပါတယ်။

မျိုးဆက်သွေး

မောင်ပေါ်ထွန်း

Sidney Sheldon ရဲ့ BLOOD LINE ကို ဆရာ မောင်ထွန်းသွေးက “မျိုးဆက်သွေး” လို့ အမည်ပေး ပြန်ဆို ထားတဲ့ စာအုပ်ဖြစ်ပါတယ်။

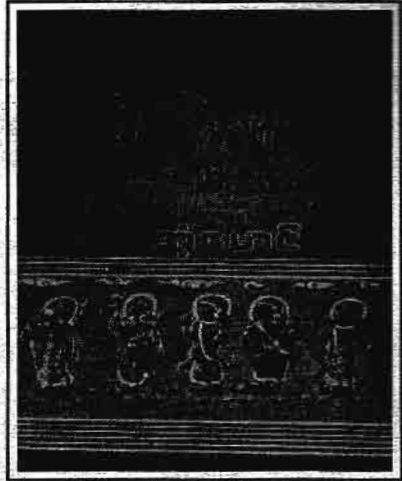
လောကကြီးအကြောင်း မယ်မယ်ရရ မသိရှာသေးတဲ့ အသက် ၂၀ ကျော်အရွယ် အယ်လစ်ဘောက်ရဲ့ ဘဝအနေအထား။ ကမ္ဘာနဲ့ ချီတဲ့ လှုပ်ထွေး တွေ ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ဖခင် ရုတ်တရက် သေဆုံးပြီး ကိစ္စအဝဝ အယ်လစ်ဘောက် ပခုံးပေါ်သို့ ကျရောက်လာပါတယ်။ စီးပွားရေးလောက၊ လူမှုရေးလောကရဲ့ အရုပ်အထွေးအညစ်အပတ်များကို ကြုံကြုံခံရင်း ရုန်းကန်ခံရင်း မိန်းကလေးငယ်တစ်ဦးအကြောင်းပါ။

BLOOD LINE ကို ဆရာ မောင်ပေါ်ထွန်းက မျိုးဆက်သွေးရယ်လို့ အမည်ပေး ပြန်ဆိုခဲ့ပါတယ်။ မျိုးဆက်သွေး ၁၉၈၀ က ပထမအကြိမ်။ ၂၀၀ ခုနှစ်မှာ ဒုတိယအကြိမ်ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး အခု တတိယအကြိမ်အဖြစ် ဘဝတက္ကသိုလ်ကနေ ထုတ်ဝေပြန်ချီထားပါတယ်။ ရောင်းချေးမှာ (၅၀၀၀)ကျပ်ဖြစ်ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

လိုက်ကြမလား ပုဂံဘုရားဖူး အံ့မောင်

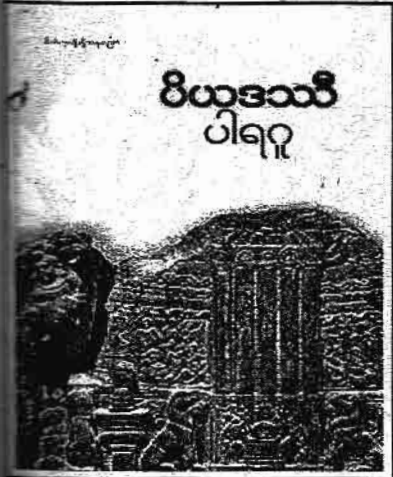
မကြာသေးခင်ကမှ လှုပ်ခတ်သွားတဲ့ လျှင်ကြောင့် ပုဂံကို ထပ်သွား ချင်စိတ်တွေ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒီမိုးမှာ ပုဂံကို ရောက်အောင်ထပ်သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးနေဆဲ။ နာမည်ကြီး စေတီ၊ ပုထိုးအပါအဝင် တော်တော်များများ ထိခိုက်ပျက်စီးခဲ့ပါတယ်။

ဆရာ အံ့မောင် ရေးတဲ့ ခရီးသွား ဆောင်းပါးများကို ဖတ်ရင်းက ပုဂံကို အပြေးသွားချင်စိတ်တွေ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ပုဂံဆိုတာ ဘာလဲ။ ယဉ်ကျေးမှုရဲ့ နှလုံးသားအစုံဖြစ်ကြောင်း ဆရာ အံ့မောင်က ရေးထားပါတယ်။ ပုဂံကို အဓိက ထားပြီး ရေးထားပေးမယ့် အခြား ခရီးသွား-အက်ဆေးများကလည်း စာဖတ်သူစိတ်ကို ကျေနပ်အားရ ပြစ်စေမှာပါ။

ဆရာ အံ့မောင် ရေးတဲ့ “လိုက်ကြမလား ပုဂံဘုရားဖူးနှင့် အခြားခရီးသွား အက်ဆေးများ” ကို ဖတ်ကြည့်ပါလို့ တိုက်တွန်းလိုက်ပါရစေ။

“နွယ်နီစာပေ” က ဖြန့်ချိထားပြီး တန်ဖိုးမှာ (၃၀၀၀)ကျပ်ဖြစ်ပါတယ်။

ပိယဒသင်္ဂီ

ပါရဂူ

ဆရာ ပါရဂူတစ်ယောက် ဒီလောကမှာ မရှိတော့ပေမယ့် ဆရာကြီးရဲ့ စာပေလက်ရာများကတော့ ထင်ရှားစွာ ကျန်လို့နေဆဲ။

ကျွန်တော်တို့ မျိုးဆက်မက၊ နောက်နောင် မျိုးဆက်များအထိ ဆရာ ပါရဂူရဲ့ စာပေလက်ရာများက လွှမ်းမိုးထားမှာ သေချာပါတယ်။

အခု စာအုပ်ကလည်း ဆရာ ပါရဂူကို ချစ်တဲ့သူများ အလွမ်းပြေ ဖတ်ဖို့နဲ့ မဖတ်ရသေးတဲ့သူများအတွက်လည်း ဗဟုသုတစာပေအရသာ ပြည့်ဝ စွာ ပေးစွမ်းနိုင်မှာပါ။

အသောကမင်းကြီးကို လူတိုင်း ကြားဖူးကြမှာပါ။ ဗုဒ္ဓဘာသာ သမိုင်းနဲ့

ဆက်သက်တာရော၊ သမိုင်းရာဇဝင်နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ အံ့မခန်း မင်းတစ်ပါးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အသောကအကြောင်းကို ရေးသားထားတဲ့ သမိုင်းကျမ်းစာများ၊ ကျောက်စာ၊ ပေစာများကို အခြေခံပြီး ရေးသားထားတဲ့ စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ် ပါ။ သမိုင်းအထောက်အထားများကို အခြေခံ ရေးသားထားပေမယ့် သမိုင်း မဆန်ဘဲ အသောကဘုရင်အကြောင်းကို ရသဆန်ဆန်၊ ဝတ္ထုဆန်ဆန် ရေးဖွဲ့ထားနိုင်တာကိုက ဆရာ ပါရဂူရဲ့ အနုပညာစွမ်းအားပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

စိတ်ကူးချိုချိုစာပေက ထုတ်ဝေထားပြီး တန်ဖိုးမှာ (၄၀၀၀)ကျပ်ဖြစ်ပါ တယ်။

www.burmeseclassic.com

မောင်မောင်ကြီး (လှိုင်နယ်မြေ)

ရေခဲပြင်ပေါ်မှ သေမင်းနှင့်
အပြန်အလှန်

SUE
HTEK
AUNG

၁၉၇၄ ခုနှစ်၊ မေလတွင် အလာ
 စတာတောင်ကြောကြီးတစ်လျှောက်
 ဖြတ်၍ ပိုက်လိုင်းများ ချ၍ သွယ်တန်း
 သော လုပ်ငန်းကြီးကို စတင်လေသည်။
 မိမိ တာဝန်ကျသော နေရာမှာ တောင်
 ဆန်းကြီးများ၏ မြောက်ဘက်အစွန်ရှိ
 ခေါင်တရိုက်ရေအိုင်ကြီးအနီးတွင် ဖြစ်
 သည်။ တောင်ဘက်တွင် မတ်စောက်
 သော တောင်တန်းများ၊ တောင်စွယ်
 များဖြင့် မြောက်ဘက်မှ ရှေ့သို့ ကြည့်
 ညိတ်ပါက မိုင်တစ်ရာခန့်ဝေးသော
 ခေ့ပြင်မှ ပင်လယ်ပြင်ကြီးဆီသို့
 သောင်တန်းကြီးသည် အနိမ့်ပိုင်းအထိ
 သွားဆင်းသွားသည်။
 မိမိသည် မိမိတို့စခန်းကို တောင်
 ဆန်းများ နောက်ခံထား၍ ဓာတ်ပုံရိုက်
 ခဲ့သဖြင့် ကင်မရာတစ်လုံးကို လွယ်
 လျာစခန်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။ မိမိထွက်
 သောအချိန်မှာ ဝေလီဝေလင်း
 ဆိုသည့် တောင်တန်းများ နောက်ကွယ်
 အလင်းရောင်များပင် တဖြည်း
 တဖြည်း ထွက်ပေါ်လာနေသည်။
 နာရီဝက်ခန့် လျှောက်ခဲ့ရာတွင်
 သုံးပေကျော်ခန့် ရှည်လျား
 သည့် ဆတ်ချိုတစ်ခုကို တွေ့ရသဖြင့်
 ဆတ်ယူလာခဲ့မိသည်။ ဆတ်ချိုကို
 ခြေထောက်တွင် ချပြီး စခန်းကို ဆတ်ချိုခွ
 ကြွေး ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလောက် ထူးထူး
 နှစ်နှစ် ရိုက်ယူမည်ဟု စိတ်ကူး
 ထောင်ထားခဲ့သည်။
 ဆတ်ချိုမှာ နေရောင်အောက်
 မှ အချိန်ကာလ အတော်ကြာရှိခဲ့
 သည်။ ဖြူဖွေးခြောက်သွေ့
 ရှိသည့်အခါ ခွန်ထက်သော အတက်
 မြောက်ဘက်ရှိသည့်အနက်မှ နှစ်ခု
 ကျော် ခုတ်ယူခဲ့သည်။ မိမိသည် ၎င်းဆတ်
 ချိုကို ထိုင်လျက် တစ်နာရီခန့် ဆက်

လျှောက်လာခဲ့သည်။
 ထိုသို့ မိမိဆက်လျှောက်လာရင်း
 ဖြင့် မိမိ၏ မျက်စောင်းထိုး ကိုက်
 ငါးဆယ်ခန့်အကွာတွင် ဝံပုလွေကြီး
 တစ်ကောင်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်
 ရပါတော့သည်။ ဝံပုလွေကြီးသည် မိမိ
 ဘက်သို့ ဦးတည်ပြီး လျှောက်လာနေ
 ၏။ အမှတ်မထင်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသဖြင့်
 မိမိသည် လမ်းလျှောက်နေရင်းမှ တွန့်
 ခနဲဖြစ်သွားပြီး ရပ်လိုက်မိသည်။ မိမိက
 ရပ်လိုက်သော်လည်း ဝံပုလွေကြီးက
 ရပ်တန့်ခြင်း မရှိဘဲ မိမိရှိရာသို့ ဣန္ဒြေ
 မပျက် ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဆက်လက်
 လျှောက်လာနေသည်။
 ဝံပုလွေကြီးက မိမိအား ခပ်စော
 စောကပင် အရင်တွေ့ထားဟန် တူ
 သည်။ ဦးခေါင်းကို တစ်ချက်စောင်းငဲ့
 ၍ ကြည့်ရင်း မိမိရှေ့တည်တည်သို့
 ရောက်သည်အထိ လျှောက်လာခြင်း
 ဖြစ်သည်။
 ရေခဲပြင်မှာ လွင်တီးခေါင်ခေါင်
 တောင်ကတုံးများဖြင့်သာ ပြည့်နှက်နေ
 သည်။ တောင်ကမူများ ဆင်ခြေလျှော
 များနှင့် ချိုင့်ဝှမ်းများ ထူထပ်သော
 ကြောင့် မိမိသည် ထိုသတ္တဝါကောင်
 ကို စောစောက မတွေ့လိုက်မိဘဲ ယခု
 မှ ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပေ
 မည်။
 ဝံပုလွေကြီးသည် လျှောက်လာ
 ရင်း သန်မာထွားကျင်းပြီး ရှည်လျား
 သော သူ၏ နောက်ခြေနှစ်ဖက်ပေါ်တွင်
 ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချကာ မိမိကို ငေး
 စိုက်၍ အကဲခတ်နေသည့်ဟန်ဖြင့်
 ကြည့်နေပါတော့သည်။ မိမိအတွက်
 တက်ပြေးစရာ သစ်ပင်တစ်ပင်မျှပင်
 အနီးတစ်ဝိုက်တွင်မက၊ မိုင်တစ်ရာ
 ပတ်လည်တွင်ပင် မရှိပါ။ ထိုကဲ့သို့
 အသက်အန္တရာယ်နှင့် ကြုံကြိုက်နေ

သည့်အခိုက်အတန့်တွင် တက်ပြေးရန်
 နှင့် ပုန်းခိုစရာ သစ်ပင်တစ်ပင်လောက်
 သာ ရှိလျှင် မည်မျှလောက် ကောင်း
 လိမ့်မည်နည်းဟူ၍လည်း တွေးလိုက်
 မိသည်။
 မိမိအသက်ကို ကာကွယ်ရန်
 လက်နက်အနေဖြင့် အမဲလိုက် ဓား
 မြှောင်တစ်ချောင်းနှင့် လမ်းတွင် မကြာ
 သေခင်းက ကောက်ယူလာခဲ့သော
 ဆတ်ချိုတစ်ခုသာ ပါသည်။ မိမိနှင့်
 အကွာအဝေး ကိုက် ငါးဆယ်တွင် ရှိ
 သော ထိုသတ္တဝါကြီးတစ်ကောင်သည်
 မိမိအသက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ် အိုးစားခွဲရ
 မည်အထိ ဒုက္ခလှလှကြီး ပေးနိုင်သည်။
 မိမိသည် ကြောက်စိတ်များ ဖုံး
 လွှမ်း၍ ခြေလှမ်းမှားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်
 နှက် ဝံပုလွေကြီးသည် မိမိအား စတင်
 ၍ ရန်မှ တိုက်ခိုက်တော့မည်မှာ လုံးဝ
 သေချာသည်။ ထိုကြောင့် မိမိသည်
 ကြောက်စိတ်များ မရှိဖို့ အရေးကြီး
 သည်။
 မိမိနှင့် ဝံပုလွေကြီးတို့ အမြန်
 အလှန် စိုက်ကြည့်နေကြသည်မှာ
 မည်မျှ ကြာသွားခဲ့သည် မသိ။ ထိုအချိန်
 ကလေးအတွင်းမှာပင် မိမိသည်
 ဦးနှောက်ကို အနားမပေးဘဲ တရစပ်
 စဉ်းစားနေလိုက်သည်။ ပြေး၍လည်း
 လွတ်နိုင်မည်မဟုတ်။ ပုန်းစရာ၊ ရှောင်
 စရာလည်း နေရာမရှိ။ စခန်းနှင့်လည်း
 နှစ်မိုင်ခန့် ကွာဝေးခဲ့ပြီ။ မိမိအတွက်
 အဓိက လုပ်စရာတစ်ခုသာလျှင် ရှိပေ
 တော့သည်။
 ထိုဝံပုလွေကြီးကို မိမိကပင်
 စတင်တိုက်ခိုက်မှသာ ဖြစ်မည်။ ထို
 အခါ ဝံပုလွေကြီးသည် မိမိအား
 လွယ်လွယ်နှင့် တိုက်ခိုက်၍ မရနိုင်
 သော၊ ခြေနှစ်ဖက်ရှိသော သတ္တဝါတစ်
 ကောင်ဖြစ်ကြောင်း ထင်မြင်နိုင်လျှင်

နောက်ဆုတ်သွားနိုင်လေသည်။

ထို့ကြောင့် မိမိသည် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ဆတ်ချိုကြီးကို အသုံးပြု၍ တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ဆတ်ချိုမှာ လေးပြီး တုတ်ခိုင်သည်။ အချွန်အခက် အတက်များလည်း ခြောက်လက်မမှ ရှစ်လက်မအထိ ရှည်လျားသည်။ ဝံပုလွေကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ရဲ့ နံကြားထဲသို့ ထိုးသွင်းလိုက်ရုံသာ ရှိသည်။ မိမိရဲ့ လက်ဝဲဘက်တွင်လည်း အမဲလိုက် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို အသင့်အနေအထားဖြင့် ကိုင်ထားလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ဝံပုလွေကြီးသည် မိမိထံသို့ စတင်၍ ချဉ်းကပ်လာပါတော့သည်။ မိမိလည်း သူနှင့် ရင်ပေါင်တန်း၍ စခန်းရှိရာဘက်သို့ ခြေလှမ်းစတင်လှမ်းလိုက်သည်။ မိမိသည် သူ၏ အထက် လေညာတွင် ရှိသောကြောင့် လှန်ရသည်နှင့် သူသည် ကြောက်စိတ်ဝင်လာနိုင်လိမ့်မည်ဟု မိမိရဲ့ ကြောက်စိတ်၊ အားငယ်စိတ်ကို ဖြေသိမ့်ထားလိုက်သည်။

ဝံပုလွေကြီးသည် မိမိအား စောင်းမြောင်း၍ ဘေးတိုက် ချဉ်းကပ်လာပြန်သည်။ မိမိလည်း ခြေလှမ်းများကို သတိကြီးစွာ ထားလျက် လှမ်းနေရသည်။ သူ့ရပ်သည်နှင့် မိမိလည်း ရပ်လိုက်ရသည်။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အကဲခတ် လေ့လာနေကြခြင်းဖြစ်၍ ဝံပုလွေကြီးသည် ပေါင် ရှစ်ဆယ်ကျော်ခန့် ရှိသောကြောင့် မိမိထက် ထက်ဝက်ခန့်များသည်။ မိမိအား အသေအကြေကိုက်သတ်နိုင်သည့် ခွန်အားဗလနှင့် ပြည့်စုံသည်။ သူ၏ ကြီးမားတုတ်ခိုင်သန်စွမ်းသော ခြေလက်များသည် ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် ကြောင်ကလေးတစ်ကောင်

သဖွယ် လှုပ်ရှားလျက်ရှိနေသည်။

မိမိဘက်မှ စတင်ပြီး လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူလည်း လှုပ်ရှားလာပြန်သည်။ မိမိလက်ထဲတွင် ရှိသော ဆတ်ချိုသာလျှင် မိမိ၏ အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း သတိထားပြီး တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ဆတ်ချိုနှင့် ဝံပုလွေကြီးအား ထိုးပါက နံရိုးများကြားသို့ ချိန်၍ထိုးရမည်ဖြစ်သည်။ ဦးခေါင်းတည့်တည့်သို့ မထိုးမိစေရန် သတိမူရပေလိမ့်မည်။ ဦးခေါင်းအား ထိုးမိပါက ဆတ်ချို ကျိုးသွားမည်ကို စိုးရိမ်ရသည်။ အမဲလိုက် ဓားမြှောင်မှာလည်း အသွား လေးလက်မခန့်ရှိသောကြောင့် အကယ်၍ လုံးထွေးမိသွားပါက သူ၏ မျက်လုံးကိုသာ ထိုးဖောက်နိုင်မည်။

ဝံပုလွေကြီးသည် ရေတိုးလာရာမှ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်ပြီး မိမိအား ကြည့်နေပြန်ပါသည်။ သူ ဘာတွေများ အကြံထုတ်နေသလဲဆိုသည်ကို မိမိ သိချင်စိတ် ပြင်းပြလာသည်။ သူသည် မိမိ၏ လက်ဝဲဘက် ကိုက်လေးဆယ်ခန့်အကွာတွင် ဘယ်ညာလျှောက်နေပြန်ပါသည်။

မိမိက ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝံပုလွေကြီး ပျားတုပ်ခံရသကဲ့သို့ ထ၍ ခုန်လိုက်ပါတော့သည်။ သူ့ရဲ့ လည်ဆံမွေးများကလည်း ထိုးထိုးထောင်ထောင်ရှိနေသည်ကို ထင်ရှားစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။ မိမိတစ်ကိုယ်လုံး ကျောက်ဆစ်ရပ်တစ်ခုပမာ တောင့်တင်းအေးစက်နေသည်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။

ထိုမှတစ်ဖန် ဝံပုလွေကြီးသည် မိမိရှေ့သို့ တိုးလာပြန်သည်။ ရှေ့တည့်တည့်သို့ လျှောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအခါ မိမိသည် မာန်ဖီနေသော တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ပမာ ပါးစပ်မှ အသံကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ထိန်းဟောက်လိုက်ကာ ရှေ့တစ်လှမ်းထိုးလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝံပုလွေကြီးသည် ရုတ်တရက် ဘေးသို့ ခြောက်ပေခန့် ခုန်လိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် ကိုက် ၅ဝခန့် ထွားဝေးသည်အထိ နောက်သို့ တစ်လှမ်းချင်းဆုတ်ခွာ၍ ထွက်သွားပါတော့သည်။ မိမိသည် ကျယ်လောင်သော သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချလိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြောအခြင်းနှင့် ကြွက်သားများလည်း လေ့လာသွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။ မိမိကိုယ်လည်း တစ်ဆက်တည်း တုန်ထင်၍ လာသည်။

မိမိသည် စခန်းရှိရာဘက်သို့ ပြန်လှည့်၍ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး လျှောက်ခဲ့လိုက်သည်။ သိပ်ပြီး ခြေလှမ်း မသွက်သွားရန်လည်း သတိထားရပါသေးသည်။

မိမိရဲ့ ကြောက်စိတ်ကို ဝံပုလွေကြီး ရိပ်စားမိသွားမည်ကိုလည်း နှစ်ခြိုက်သည်။ မိမိ ပြန်လှည့်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ဝံပုလွေကြီးသည် ဣန္ဒြေခန့်ပင် ကွာဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်၍နေသော သူ့လည်ဆံမွေးများကိုလည်း သံသယမတွေ့ရတော့ပါ။ ဝံပုလွေကြီးသည် မိမိရဲ့ ခြေရာများကို ပါးစပ်ဖြင့် နှင်းဆီထိမိုးပေါ် မော့၍ ကျယ်လောင် ရှည်လျားစွာ ဆွဲဆွင်ငင် အူလိုက်နှင့် ထွန်းထွန်း ခဲ့ပါတော့သည်။

၁၅မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ သူ့ရဲ့ အစအန အရိပ်အယောင် မတွေ့ရတော့ပါ။ ထိုအချိန်တွင် သည် အတော်ကို ဝမ်းမာသွား

ဒုလ္လဘပါဒရက် မြစ်ဖြတ် ဒဿက်ရည်ဆေးနှင့် နတ်ဆေးကျော်

ကျော်သန်းစံ

- ၁။ ကြံ့စွမ်း - ၁ကျပ်သား
- ၂။ နန္ဒင်းခါး - ၁ကျပ်သား
- ၃။ ဇာတိပျိုလ်သီး - ၁ကျပ်သား
- ၄။ ဇာတိပျိုလ်ပွင့် - ၁ကျပ်သား
- ၅။ စမုံမျိုးငါးပါး - ၁ကျပ်သား

အထက်ပါ ဆေးငါးမျိုးကို အမှုန်ထောင်းပြီးနောက် သံပရာရည်ဖြင့် သမ၍ အခြောက်လှန်းပါ။ ထို့နောက် အမှုန် ပြန်ထောင်းပါ။ ထိုဆေးသည် မူရင်းအတိုင်းဖြစ်သည်။ အချိုက နန္ဒင်းခါးကို တစ်ဆတိုး၍ နှစ်ကျပ်သား ထည့်ကြသည်။ အာနိသင် ပိုပါသည်။

ထိုဆေးသည် ဝမ်းပျက်၊ သွေးပျက်၊ သွေးဝမ်း၊ နာတာရှည်၊ ဝမ်းပျက် ပြီးနောက် မျက်နှာတင်းအမ်းခြင်း၊ ဇက်လေးခြင်း၊ အသားအေးခြင်း၊ အခိုးများစွာ အထက်သို့တက်ခြင်း စသည်ဖြင့် မနွှပ်ပေးကြောင့် ရောဂါအမျိုးမျိုး ရောက်ခြင်းတို့ကို ပယ်ဖျက်ပေးသည်။ အသက်ရှည်လိုသူတို့အတွက် တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ်သောက်ပေးပါ။ တစ်ကြိမ်လျှင် ဆေး ရှစ်ပဲသားခန့် စားပေးပါ။ တာရှည်စွဲစားသူတို့အတွက် မြောက်မြားစွာ အကျိုးရှိသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ အသက်ရှည်စေပါသည်။

နတ်ဆေးကျော်

လေးညင်း၊ ကရဝေးရွက်၊ ပန်းရင်၊ နံ့သာနီ၊ ကြာဝတ်ဆံ၊ စမုံဖြူ၊ စမုံ၊ ဖာလာ၊ အကျော်နက်၊ သစ်ကြဲပိုးခေါက်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ဆံ၊ ချင်းခြေဝက်၊ ပိတ်ချင်းသီး၊ မြင်းသေပြတ်၊ နွားပြေရင်းခေါင်းကြီး၊ ဥပသတာမြစ်၊ ဇာတိပျိုလ်သီး၊ ဝါးမြက်၊ ပဲနံ့သာစေ့ စသည့် ဆေး(၁၉)ပါးကို အညီအမျှ ပြု၍ အမှုန်ကြိတ်ရမည်။ ဆေးတစ်စကို သကြား ရှစ်ဆ သမ၍ စားပါလေ။

ဆေး၏ အာနိသင်မှာ ခံတွင်းလိုက်၍ နှုတ်ကို မြိန်စေသည်။ အားကို လည်း ပေးစေတတ်၏။ အလွန်ဆူပြီးစေတတ်သည်။

ထိုအပြင် ရင်ပြည့်နာ၊ ထိုင်းမိုင်းသောနာ၊ ချောင်းဆိုးနာ၊ နှုတ်မမြိန်နာ၊ ဖွတ်သိုနာ၊ ခူလာသရောနာ၊ ခူနာ၊ ကြီးထိုး နာ၊ ဝမ်းပီးပျက်နာ၊ ဝမ်းသွန်နာ၊ အရိအရွဲနာ စသော ဤအလုံးစုံတို့ကို ပယ်ဖျောက်စေတတ်၏။ ကာမအားနည်းရောဂါနှင့်ပတ်သက်၍ ဤဆေးသည် နတ်ဆေးပေတည်းဟု အဆိုရှိသည်။

သည်။ ဆတ်ချိုသာ မရှိပါက မိမိဘာဆက်လုပ်ရမည် မသိ။ အမဲလိုက်ဆေးမြောင်လေးတစ်ချောင်းဖြင့် သူ့အား ဘယ်လို ခုခံတိုက်ခိုက်ရမည်နည်း။ မိမိသာ အကြောက်လွန်၍ ပြန်ပြေးသွားပါက ဘာဆက်ဖြစ်မည်နည်း။

မိမိ သတိရ၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ နံနက်ခင်းရဲ့ အလင်းရောင်သည် အရှေ့ဘက် ဆောင်တန်းများထိပ်ပေါ်မှ ထွက်၍လာနေပေပြီ။ စခန်းတွင် ညှိုင်းသမားများ ခြောက်ကြည့်ပြီး နေ့ဆိုင်သမားများနှင့် အလုပ်ခွင်သို့ ဝင်ကြရန် အသင့်ပြင်ဆင်နေကြလေသည်။

မိမိသည် တောင်ကုန်းကလေးတစ်ခုထိပ်တွင် ရပ်ကာ လက်ထဲမှ ဆတ်ချိုကို ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ အမှတ်တရအဖြစ် လေယာဉ်ဖြင့် မိမိအိမ်သို့ ယူသွားရ ကောင်းလေသေး။ ထိုထက် ဆတ်ချိုရဲ့ ကျေးဇူးတန်ဖိုးထားရန်တစ်ခုသာ ရှိပေသည်။ မိမိရဲ့ စိတ်နှလုံးထဲတွင် အမြဲသတိရ အောက်မေ့နေရန်သာ ရှိတော့သည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ လက်ထဲမှ ဆတ်ချိုကို မိမိခြေရင်းသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

ဆတ်ချိုသည် ဟောင်းနွမ်းသွားပြည့်နေသည့် ကုလားထိုင်တစ်ခုပေါ် မြေကြီးပေါ်တွင် အစိတ်စိတ်အခြားခြား ကျိုးပဲ့သွားပါတော့သည်။

□

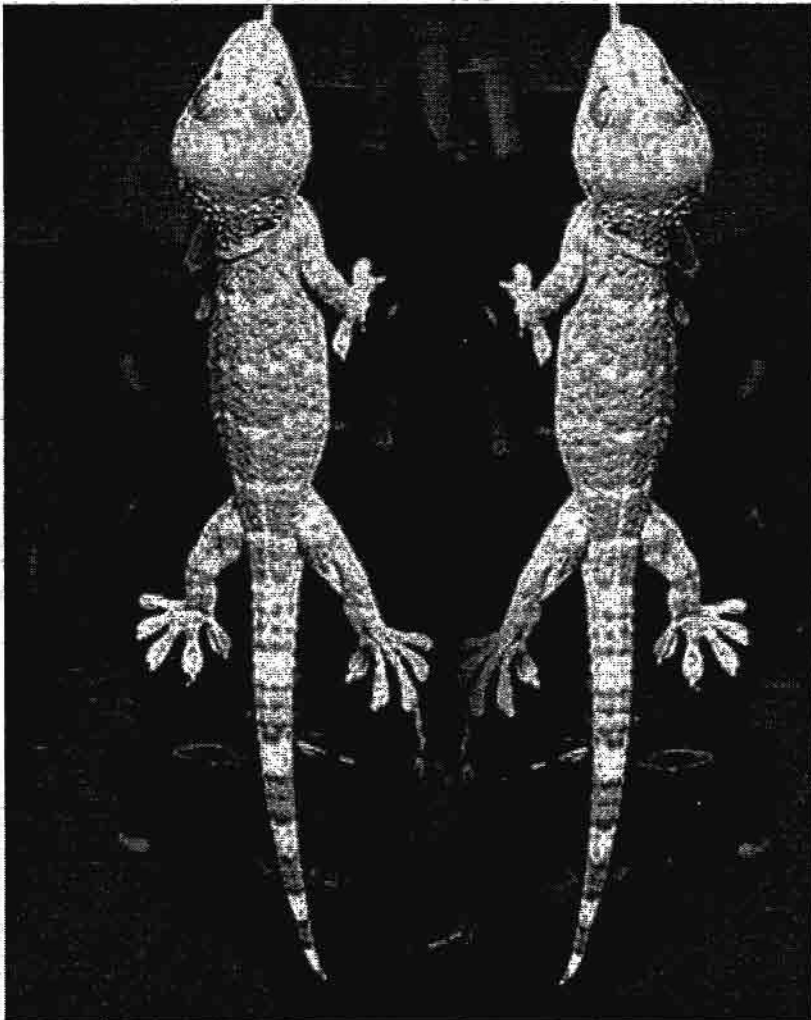
□

အင်ကြင်းခိုင် (ပဲခူး)

ဝိညာဉ်ကပ်နေသော တောက်တဲ

ယခုအချိန်တွင် ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူမှာ ဝန်ထမ်း
ဘဝမှ အငြိမ်းစားယူပြီးသော အချိန်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်မနှင့်အတူ အေးအေးဆေးဆေး သူ့အတွေ့အကြုံ ကိုယ့်
အတွေ့အကြုံများကို ပြောပြကြသည်။

မိလို ပြောပြခဲ့သော စကားများထဲတွင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ

အလုပ်တာဝန်တစ်ခုနှင့် ခရီးထွက်စဉ်က ကြုံတွေ့ခဲ့
အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုဖြစ်သည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်
ကလေးကို စာရှုသူများ သိရှိခံစားနိုင်ရန် မျှဝေပေး
ပါသည်။

အချိန်က ၁၉၉၀ ခုနှစ်လောက်က ဖြစ်ပါသည်။

ဖြစ်သူမှာ ပဲခူးတိုင်း တာဝန်ခံ စက်မှုကြီးကြပ်ရေးနှင့် ဘွဲ့ပေး
ဦးစီးဌာနမှ ဘဏ္ဍာရေးဌာနမှ ဘဏ္ဍာရေးအဖွဲ့ဝင်အဖြစ်
အလုပ်တာဝန်နှင့် ခရီးတွေလည်း မကြာခဏဆိုသလို
သွက်ရသည်။

စစ်ဆေးရေးတာဝန်ဖြင့် ကြိုပင်ကောက်မြို့သို့ ဆရာ
ဘည့် နှစ်ယောက် ခရီးထွက်ခဲ့သည်။ အဲဒီမြို့တွင် ရှိသည့်
ဆန်စက် ဘွဲ့ပေးတာကို စစ်ဆေးပေးရန်ဖြစ်သည်။ ထိုဘွဲ့ပေးတာ
ကို သွားရောက် စစ်ဆေးပြီး ညနေပိုင်းရောက်တော့ စက်ပိုင်း
ထဲထဲမင်းကျေး ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်
ဘက်ကနေ သူ၏ အိမ်ရှိရာ ဇီးကုန်းသို့ ပြန်သွား၏။
ဆွမ်းဖြစ်သူကတော့ ရန်ကုန်ပြန်ရန်အတွက် ပြည်မှ ထွက်
သော ရထားကို စောင့်စီးရန် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ရထားကလည်း ကြိုပင်ကောက်ဘူတာသို့ ည ၁၂နာရီ
ရောက်သည်။ ခေတ္တနားခိုရန် မန်နေဂျာက နေရာချပေး
သည်။ သူ တည်းခိုရသည့်နေရာက တခြား ဆန်စက်ဝန်း
သို့ သွားရုံတို့ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးတစ်လုံးတွင် ဖြစ်၏။ စက်ရုံ
နေရာကတော့ အဲဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ ရှိသည့်
အိမ်လေးတစ်လုံးမှာ နေသည်။

မန်နေဂျာက ရေခဲခန်းကြမ်းနှင့် စားစရာများကို စီစဉ်
ပေးပြီး သူ့အိမ်ရှိရာသို့ ပြန်သွားသည်။ အချိန်က ည ၇နာရီ
ထက်ဖြစ်သည်။ ရထားက ည ၁၂နာရီဆိုတော့ လိုပါသေး
သည်။ ထို့ကြောင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူက အားတဲ အချိန်တွင်
ပြုလုပ်နေကျအတိုင်း မန္တလေးခရိုင်မှ ပုတီးစိပ်ခြင်းတို့
ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန် “တောက်တဲ့...တောက်တဲ့”
ဆိုသော အော်သံနှင့်အတူ တောက်တက်တစ်ကောင်က
ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ နောက် သုံးမိနစ်လောက် ကြာ
မှ နောက်ထပ်တစ်ကောင် ဝင်လာပြန်သည်။

အဲဒီနောက် တောက်တဲ့ နှစ်ကောင်ဟာ ဟိုဘက်နံရံ
ပြေးကပ်လိုက်၊ ဒီဘက် နံရံကို ပြေးကပ်လိုက်နှင့်
တစ်ဖုန်းဖုန်းရိုက်ပြီး ခြောက်လှန့်နေပါတော့သည်။
ဖြစ်သူက ဒီတောက်တဲ့တွေကို ဘယ်လိုထုတ်ရမလဲ
ဆိုတာနေသည်။

နောက် သူ သောက်ဖို့ ငဲ့ထားသော ရေခဲခွက်ထဲမှ
ရေခဲဖြင့် ပက်ကြည့်လိုက်သည်။ ရေခဲခွက်ကလည်း
အေးအေးက မဟုတ်၍ မပူပါ။ တောက်တဲ့ နှစ်ကောင်က
နောက်မဆုတ်သွားပါ။ သူ ထိုင်နေသည့် ခုံအောက်
သို့ ခုံအောက်တွင် ပြေးလွှားနေသည်။ အချိန်က ည
ထက်ရှိပါပြီ။ သူ့ခြေထောက်အား တောက်တဲ့ ကိုက်

ပညာကိုလည်း စိုးရိမ်၏။ ယခင် ကြိုပင်ကောက်ကို စစ်ဆေး
ရေးလာတိုင်း ဒီအိမ်ကြီး၌ တည်းခိုဖူးသည်။ အဲဒီတုန်းက
ဒီအိမ်ပိုင်ရှင် အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး ရှိသေးသည်။ ဒီလိုမျိုး
မဖြစ်ဘူးဘူးပါ။

ထို့နောက် ရွတ်နေကျ မန္တန်နှင့် ပုတီးကို ပြီးအောင်
စိပ်လိုက်ပါသည်။ အချိန်က ည ၁၀နာရီထိုးပြီဖြစ်သည်။
တောက်တဲ့ရန်က မကင်းတာကြောင့် ဘူတာကို ဆင်းတော့
မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဆွဲ၍ အိမ်အောက်
သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ အောက်ရောက်တော့ မန်နေဂျာက
ဆိုက်ကားခေါ်ပေးသဖြင့် ဘူတာသို့ ဆိုက်ကားဖြင့် ထွက်လာ
ခဲ့သည်။

တောက်တဲ့နှစ်ကောင်၏ ခြောက်လှန့်ပုံကိုတော့
မန်နေဂျာအား မပြောဖြစ်တော့ပေ။

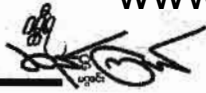
ဘူတာသို့ ရောက်တော့ သူ့လို ကိုယ်လို ခရီးသွားများ
က ရထားကို စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။ ည ၁၂နာရီထိုးတော့
ဘူတာသို့ ရထားဝင်လာသည်။ ရထားပေါ် ရောက်တော့မှ
သူ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး စဉ်းစားလာမိသည်။

ယခင် ဒီအိမ်ပိုင်ရှင် အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီး နှစ်
ယောက်မှာ သူတို့အိမ်ရှေ့ရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို ခုတ်ခဲ့
ဖူးသည်။ ထို့နောက် အဘိုးကြီးမှာ ရန်ကုန်သို့ အလုပ်ကိစ္စ
ဖြင့် သွားရင်း နှလုံးရောဂါဖြင့် မြန်းစားကြီး ဆုံးပါးသွားခဲ့
သည်။

နောက် သိပ်မကြာခင်မှာပဲ အဘွားကြီးကလည်း ကား
မတော်တဆဖြင့် ဆုံးပါးသွားပြန်သည်။ ဒီအဖြစ်အပျက်နှင့်
ပတ်သက်၍ သစ်ပင်ကြီးကို ခုတ်ပစ်လိုရယ်ဟု အများက
ကောက်ချက်ချကြသည်။ သူလည်း ဒီအကြောင်းတွေကို
ကောင်းကောင်းသိနေသည်။ ယခင်က အိမ်ရှင် အဘွားကြီး
နှင့် သူ ရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့ကြဖူးသည်။ ယခုအခါ ဒီအိမ်ပိုင်ရှင်
နှစ်ဦးစလုံး မရှိကြတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ဒီ တောက်တဲ့
နှစ်ကောင်သည် သာမန်မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီအိမ်ပိုင်ရှင်၏ ဝိညာဉ်
များ ပူးကပ်နေသည့် တောက်တဲ့တွေများလားဟု စဉ်းစား
မိသည်။

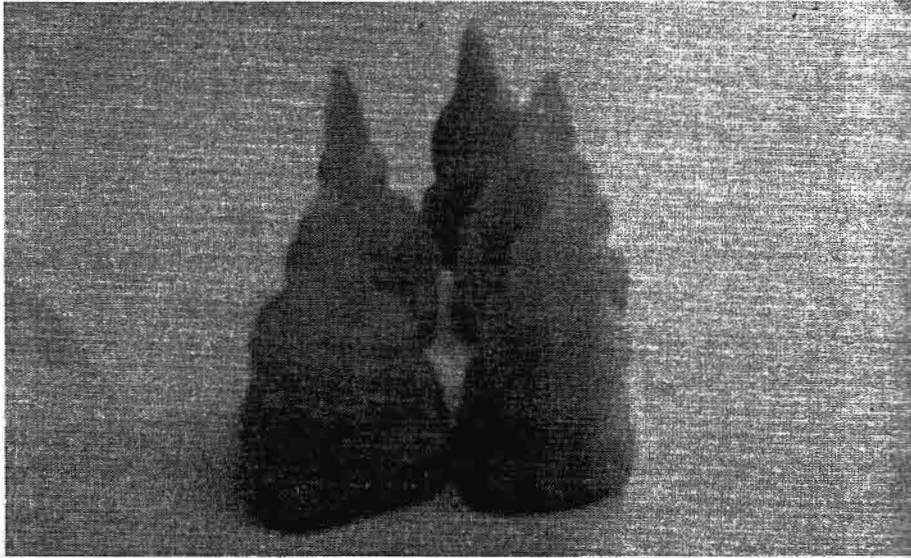
ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းသည် ထိုအတွေးများစွာဖြင့် ရန်ကုန်
ဘူတာကြီးသို့ ရထားဆိုက်ရောက်လာခဲ့ပါတော့သည်။

ဒေါန ခရမ်းနကျောက်အဆောင်စေတီငယ်

ဆရာကြီး ဦးအောင်မြိုင် (ဥပဒေဘွဲ့) လက္ခဏာပေးဒင်ပညာသုတေသီ

ကရင်ပြည်နယ်၊ ဒေါနတောင်တန်းတစ်နေရာမှ ထွက်
သော ကျောက်တစ်မျိုးကို ဒေသခံတို့မှ “ဒေါန ခရမ်းန” ဟု
၍ ခေါ်ကြ၏။ ကော့ကရိတ်ဒေသအပိုင် တောင်ခြေကျေးရွာ
တစ်ရွာအနီးမှ တူးဖော်ရရှိပြီး၊ ထိုင်းနယ်စပ် မြဝတီမြို့တွင်
ရောင်းချပြီး မြဝတီမြို့ရှိ ပန်းပုအလုပ်ရုံများက တရုတ်ကြိုက်
ရုပ်ထုအမျိုးမျိုးကို ထုလုပ်၍ ထိုင်းနိုင်ငံသို့ ပြန်လည်တင်ပို့
ရောင်းချကြသည်။

ထိုကျောက်ရိုင်းမှာ ပုံဆောင်ခဲအနေဖြင့် မဟုတ်ဘဲ
ပိဿာချိန် များစွာလေးသော ကျောက်ရိုင်းတုံးကြီးများကို
အစိတ်စိတ်ထုခွဲ၍ သယ်ဆောင် ရောင်းချကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။
အလင်းပေါက် ကျောက်မျက်ရတနာတန်းဝင် ကျောက်မျိုး
မဟုတ်ဘဲ အလင်းပိတ် ကျောက်သားဖြစ်၍ အရောင်မှာ
ခရမ်းရောင်နှင့် ပန်းရောင်ကြား ခရမ်းနရောင်ဖြစ်သည်။ ပန်းပု
အတတ်ပညာဖြင့် နင်းဆီပန်းပွင့်ပုံများကို ထုလုပ်ထားရာ
လွန်စွာ လှပပြီး နင်းဆီပန်းအစစ်ကဲ့သို့ပင် ထင်မှတ်မှားရ
သည်။ (ကျောက်ရိုင်း တစ်ကီလိုလျှင် ငွေကျပ် သုံးသောင်းခန့်
ပေးပါသည်။)

ဤ ဒေါန ခရမ်းနကျောက်ကို ဒေသခံ တိုင်ရင်း
ကမ္ဘီရပညာရှင်ကြီးများက ရှေးနစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက
စေတီငယ်များ ပြုလုပ်၍ အဆောင်ကျောက်စေတီအဖြစ်
သိဒ္ဓိတင် စီရင်ပေးခဲ့ကြကြောင်း သိရပါသည်။ ထိုစေတီ
များမှာ အငယ်ဆုံး လက်မဝက်ခန့်မှ အကြီးဆုံး သုံးထပ်
ခန့်သာ ရှိကြသည်။ ထိုစေတီငယ်များကို နေအိမ်တစ်
ဖွဲ့တွင် လည်းကောင်း၊ အိမ်ခန်းအတွင်း အိမ်ရာအောက်
ဘက်တွင် လည်းကောင်း၊ ထားရှိ ပူဇော် ဆောင်ထား
သည်။

အထူးသဖြင့် သားသမီးများ၏ အိမ်ရာခေါင်ရင်း
ရှိ အမြင့်တစ်နေရာတွင် တင်ထားကြသည်။ ဤသို့
သားသမီးများ အရက်သေစာသောက်စား မူးယစ်မှု နှစ်
မဖြစ်အောင် ကာကွယ်ပေးနိုင်ခြင်း၊ သားသမီးများ ထံမှ
ယဉ်ကျေးပြီး လူကြီးမိဘ ဆရာသမားတို့၏ ပြောဆို
နားထောင်စေခြင်း၊ စိတ်ပျံ့လွင့်လှုပ်ရှား ပူပန်သော
ဘဲ စိတ်အေးချမ်း တည်ငြိမ်စွာနှင့် ပညာရေးသင်
အလုပ်အကိုင်စီးပွားရေးတို့ကို ကြိုးစားစေခြင်း

www.burmeseclassic.com

တို့ကို ထိုင်းပိုင်းလေးလံခြင်း မဖြစ်စေဘဲ တက်ကြွလန်းဆန်း
ပျော်ရွှင်စေခြင်း စသည့် အကျိုးများကို ရရှိစေနိုင်ကြောင်း
သိရပါသည်။

ဓေါန ခရမ်းနုကျောက်အဆောင် စေတီငယ်ကို သား
သမီးတို့၏ စာကြည့်စားပွဲအနီး အမြင့်တစ်နေရာတွင် တင်
ထား ပူဇော်စေပါက စာကျက်ချိန်တွင် အိပ်မပိုက်ဘဲ နိမ္မိတ်
ထက်ကြံ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်စေကြောင်းလည်း သိရပါ
သည်။ ထို့အပြင် ထိုဓေါန ခရမ်းနုကျောက်အဆောင်စေတီ
ငယ်ကို အိပ်ရာခေါင်းရင်းဘက်အမြင့်တွင် တင်ထားပူဇော်
ဆောင်ထားသူတို့မှာ အိပ်မက်ဆိုးများ မမက်ဘဲ အိပ်မက်

ကောင်းများကိုသာ မက်စေသည်။ အိပ်မပျော်နိုင်သူများကို
လည်း လျင်မြန်စွာ အိပ်ပျော်စေနိုင်ပြီး မကြာခဏ လန့်နိုး
တတ်သူတို့ကိုလည်း နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်စေနိုင်ကြောင်း
သိရပါသည်။

ဓေါန ခရမ်းနုကျောက်အဆောင် စေတီငယ်ကို
တစ်ပတ် တစ်ကြိမ် ရေသပ္ပာယ်ပေးပြီး ထိုရေသပ္ပာယ်ထား
သော ရေဖြင့် ချိုးရေ ရောစပ်ကာ ဦးခေါင်းမှ ရေလောင်းချီသူ
တို့သည် အသားအရေလှပခြင်း၊ စိတ်ရောဂါများ မဖြစ်အောင်
ကာကွယ်ပေးခြင်း၊ သူတစ်ပါး၏ လိမ်ညာလှည့်ဖြားခြင်းကို
မခံရခြင်း၊ ဆံပင်မကျွတ်၊ သန်းမကိုက်၊ ဗောက်မပွားခြင်း
အကျိုးထူးများကို ခံစားရကြောင်းလည်း သိရပြန်သည်။

ဓေါန ခရမ်းနုကျောက်အဆောင် စေတီငယ်များကို
ကမ္ဘီရပညာဖြင့် သိဒ္ဓိတင်ရာ၌ ပဏ္ဍန်းပစ္စယ နိဗ္ဗေသကို (၁၀၈)
ခေါက်ရွတ်ပွား ပူဇော်ပေးရသည်။ ထိုအဆောင်စေတီငယ်
များကို အိမ်တွင် ဆောင်ထားသူတို့ကလည်း မနက်တိုင်း
ဖြစ်စေ၊ ညတိုင်းဖြစ်စေ၊ ထိုစေတီတော်ရှေ့၌ ပဏ္ဍန်း ပစ္စယ
နိဗ္ဗေသကို ကိုးခေါက်ရွတ်ပွားပူဇော်ခြင်းဖြင့် သိဒ္ဓိစွမ်းအင်
ပြန်ပြည့်တင်းပေးရသည်။

ကံပွင့် လာဘ်ပွင့် အဆောင်ရုပ် သိဒ္ဓိတင် စီရင်နည်း

အောင်ကောင်းမြဲ (သာကေတ)

လွန်ခဲ့သော တစ်လခန့်က စာရေးသူ ဗေဒင်ဟောသည့် “ကြံတိုင်းအောင်” ဟောခန်းရှိရာ တောင်မြောက်လမ်းဆုံရှိ မြို့ဦးစေတီတောင်ဘက်သို့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးရောက်လာ သည်။ သူမသည် တောင်ဒဂုံတွင် နေထိုင်သူဖြစ်သည်။ ဈေး အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်နေသူဖြစ်ပါသည်။ သူမမှ စာရေးသူ ၏ ဟောခန်းသို့ ရောက်သောအခါ...

“ဆရာ့ဆီ ကျွန်မ လာချင်နေတာ ကြာပြီ။ သာကေတ ကို မလာတတ်လို့ အခုမှပဲ လာဖြစ်တော့တယ်”

ဟူ၍ ပြောလာပါသည်။

တောင်ဒဂုံ၊ မြောက်ဒဂုံဘက်မှ စာဖတ်ပရိသတ်များ ထိုသို့သော အပြောမျိုးများ ပြောလေ့ရှိတတ်သည်။ တစ် နေရာနှင့် တစ်နေရာ သွားရေးလာရေးမှာ အရင်လို မလွယ် ကူတော့။ လိုင်းကား၊ အငှားကားကတော့ ပေါလာပါသည်။ အိမ်ပမယ့် ကားများပြီး လမ်းကြောင်းပိတ်၍ တစ်နာရီနှင့် ရောက်ရမည့်နေရာကို နှစ်နာရီအချိန် ကြာသွားတတ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း သူမ၏ မွေးသက္ကရာဇ်ကို မေး၍ ဗေဒင် တွက်ပေးလိုက်သည်။

ငွေနဲ့ ညှိနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ဈေး ရောင်းမကောင်း၊ လာဘ်ပိတ်၊ ဝင်ငွေနည်းနေတာဖြစ်မည်။ သူမက ဈေးရောင်းကောင်းပြီး ကံပွင့် လာဘ်ပွင့် ယတြာ အဆောင်ပြုလုပ်ခိုင်းသည်။ ကျွန်ုပ်က နဝင်းလာချေရန် အကြံ ပြုလိုက်သည်။ နဝင်းချေသော ယတြာမှာ အကျိုးထူးပါသည်။ သို့သော် အချိန်၊ ငွေ လိုအပ်သည်။

နဝင်းချေရန် မွေးနံနဝင်းပေါ်ချိန် ရွေး၍ လာရောက်ရ မည်။ ရိုးရိုးနဝင်းချေလျှင် (၄၅၀၀)ကျပ်၊ ပွဲတိုးလျှင် (၁၈၀၀၀) ကျပ် ကုန်ကျစရိတ်ရှိသည်။ သူမက “နဝင်းချေချင်ပါတယ် ဆရာရယ်။ ဈေးဆိုင်က ကျွန်မရှိမှ ဖြစ်မှာ။ ကလေးတွေနဲ့ ထားခဲ့လို့ မရဘူး။ ဆိုက်ကားခကလည်း တစ်ထောင်ငါးရာ ကျပ်တောင်းတယ်” ဟု စသဖြင့် အကြောင်းပြချက်တွေ ပေး ပါသည်။

နဝင်းမချေနိုင်လျှင် အခြား ယတြာပြုလုပ်ပေးရန်

ဆရာ့မှာ တာဝန်ရှိလာသည်။ ယနေ့ခေတ်ကလည်း ယတြာ တစ်ခုတည်း၊ ဗေဒင်ပညာတစ်မျိုးတည်းဖြင့် လုပ်ကိုင်၍ မရ နိုင်ပေ။ ပညာအမျိုးမျိုးတတ်၊ အဆောင် ယတြာအမျိုးမျိုး ပြုလုပ်ပေးတတ်ရန် လိုအပ်ပါသည်။ (အချို့ ဆရာ၊ ဆရာမ (ဗေဒင်ဆရာအမည်ခံပြီး ဓာတ်၊ နတ်၊ သိုက်နှင့် ရောယှက် နေတာ များစွာတွေ့မြင်နေရသည်။) ကျွန်ုပ် စာရေးသူအနေ ဖြင့် ပညာကိုသာ အဓိက အလေးထား၍ ပြုလုပ်ပါသည်။ အာရုံထဲမှာ ပေါသလို၊ အာရုံပေါ်တာ လိုက်၍ မလုပ်ပါ။ မှားလျှင် မိမိထံ အားကိုး၍ လာမေးသော ခုနစ်နှေသာသမီး ဗေဒင်မေး ပရိသတ်များ ခံစားရမည်မှာ ပထမဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ် စာရေးသူက အရွက်အညွန့်(နဝင်းညွန့်)များကို ဆိုင်မှာ ထားရန် အကြံပြုသည်။ သို့သော် သူမ၏ ဆိုင်က အခန်းစားပြီး လုံလုံခြုံခြုံ ခိုင်ခိုင်မာမာပြုလုပ်ရောင်းချ၍ နေသော ဆိုင်မဟုတ်။ ဈေးအနီးမှာ လင်ပန်းတွေ ခင်ပြီး ရောင်းချရသောဆိုင်ဖြစ်သည်။ ပျံကျဈေးဟု ခေါ်ရမထား မသိ။ ညနေပိုင်းခင်း၊ ညရောက်တော့ ပြန်သိမ်း၊ မနက်ပိုင်း ခင်း၊ ပြန်သိမ်းနှင့် ရောင်းရသော ဈေးဆိုင်ပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အရွက်အညွန့်ထည့်ထားသော ပန်းအိုးကို ပြန် သိမ်းလိုက်၊ ပြန်ထားလိုက် ပြုလုပ်၍ မရပေ။

သို့ဖြစ်၍ လွယ်ကူအဆင်ပြေသော ယတြာကို စဉ်းစား ပေးရသည်။ ထိုနည်းမှာ အဆောင်ရုပ်ထုကို ဆောင်သော နည်းသာ အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲတွင် ထား ၍ ရသည်။ ငွေထည့်ထားသော သေတ္တာ၊ ဖာတောင်၊ ပလတ်စတစ်ဘူး စသည်တို့မှာ ထည့်ထားလို့ ရသည်။

ယခုနည်းကို ခုနစ်နှေသာသမီးများအားလုံးအတွက်ပင် တစ်ခါတည်း ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

* တနင်္ဂနွေသာသမီးဖြစ်လျှင် မရမ်းသာ၊ ပုဏ္ဏရီနှင့် သား၊ မြရာသား၊ ဘောလုံးပန်းပင်၏အသား တစ်မျိုးမျိုးကို ဘုရင်၊ မိဖုရား တစ်ခုခုထူ၍ဆောင်ပါ။ ဘုရင်+မိဖုရား နှစ်ဦး ဆိုလျှင် ပိုကောင်းပါသည်။ (ယခင်က စာဖတ်တွေမှာ ဘုရင်ကို ထုတာ များသည်။)

* တနင်္လာသားသမီးများအတွက်ကတော့ ဒူးရင်း၊ ခန့်သလွန်၊ တမလန်းသား တစ်မျိုးမျိုးကို နဂါးရံတရားပုံ၊ နာရီပုံ၊ နတ်ရုပ်ပုံ၊ ဒူးလေးပုံ၊ ခရယ်ပုံ တစ်မျိုးမျိုးထု၍ ဆောင်ပါ။

* အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်က အုန်းဖူးသား၊ အုန်းဖူးတံ၊ အောင်မဖြူ တစ်ခုခုကို အိမ်ပြောင်ရုပ်ထု၍ ဆောင်ပါ။

* ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများက ကသစ်သားကို ခြင်္သေ့၊ ကျားသစ်ရုပ် တစ်မျိုးမျိုးထု၍ ဆောင်ပါ။

* ကြာသပတေးသားသမီးကတော့ စွယ်တော်သားကို စေတီပုံ၊ ဗုဒ္ဓစွယ်တော်ပုံ၊ ဆေးတံပုံ တစ်ခုခုပြုလုပ်၍ ဆောင်ထားပါ။

* သောကြာသားသမီးများအတွက်က စောင်းချမ်းသားကို တော်ဂျီပုံ၊ ဇီးကွက်ပုံ ထု၍ ဆောင်ပါ။

* စနေသားသမီးများကတော့ မန်ကျည်းသားကို အတဘိုးမင်းခေါင်ပုံတော်၊ ပင်ကူရုပ်ပုံ၊ ပန်းကန်ပုံ၊ ဘုန်းကြီးရုပ်ထုပုံ စသည့် ပုံတစ်မျိုးမျိုးပြုလုပ်ပြီး ဆောင်ထားပါ။

အဆောင်ရုပ်များ စီရင်ရန်အချိန်အခါ

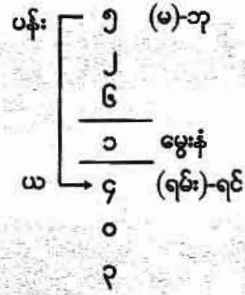
မည်သည့်နေ့သားသမီးမဟူ အထက်ပါ အဆောင်ရုပ်များကို ထုလုပ်စီရင်မည်ဆိုပါက မိမိမွေးနေ့နံနက် ၉နာရီ မှ ၁၀နာရီ ၃၀မိနစ်အတွင်း စီရင်ပါ။

ပို၍အစွမ်းထက်လိုပါက “သူ့ကို နိုင်လို့၊ ဆက် ခို” ဟု အဆိုရှိသောကြောင့် တနင်္ဂနွေသားသမီးဆိုပါက သောကြာသားသမီး/သောကြာနံပါတ်သောသူ၊ တနင်္လာသားသမီးဆိုပါက စနေသား/စနေနံပါတ်သူ၊ အင်္ဂါသားသမီးဆိုပါက တနင်္ဂနွေဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးဆိုပါက တနင်္လာ၊ ကြာသပတေးသားသမီးဆိုပါက အင်္ဂါ၊ သောကြာသားသမီးမဆိုပါက ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေသားသမီးဆိုပါက ကြာသပတေးသားသမီးတို့အား စီရင်ဆောင်ရွက်ခိုင်းပါ။ ပိုမိုထိရောက်ပါသည်။

သိဒ္ဓိတင် ဂါထာတော်

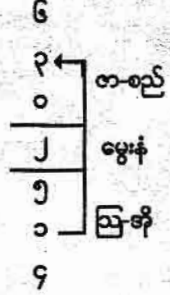
- ဥုံ ငါပြောလျှင်-အ၊
- ဥုံ ငါပြောလျှင်- ဂ၊
- ဥုံ ငါပြောလျှင်-ဟံ အရဟံ နာခံ၊
- အ အရဟံ အ၊
- ဂ အရဟံ ဂ၊
- ဟံ အရဟံ ဟံ၊
- အရဟံ နာဂေါ။ (၃၇ခေါက် ရွတ်ပါ။)

ယင်းသို့ သိဒ္ဓိတင်ပြီးသော အဆောင်ရုပ်များကို အမွှေးနံ့သာရည် ပက်ဖျန်း၍ ဆောင်ထားခြင်းအားဖြင့် ခုနစ်ရက် သားသမီးအပေါင်းတို့သည် ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းဝေးခြင်း၊ လူချစ်လူခင်ပေါများခြင်း၊ စီးပွားလာဘ်လာဘတိုးပွားခြင်းနှင့် လှူပြုသူပြု အမှောင်ပယောဂ အတိုက်အခိုက်တို့၏ ဘေးရန်မှ ကင်းဝေးစေနိုင်ပါသည်။

ဤအဆောင်သည် နဝင်းဓာတ်မိနေသောကြောင့် နဝင်းအဆောင်လည်း ဖြစ်နေသည်။ ကိုးနဝင်းအဆောင် ကြိုတိုင်းအောင်သည်။ နဝင်းတွဲသုံးတွဲမှ တစ်တွဲတွဲကို အဆောင်ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။

ဥပမာ-တနင်္လာသား၊ ရာဇပွားဆိုပါက အမြစ်အညွန့်တွဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဩဇာသားကို အိုးစည်ပုံလေး ထု၍ ဆောင်ထားနိုင်ပါသည်။ မည်သည့်အဆောင်ရုပ်ထုပုံထုထု ပုံစံကျဖို့ အရေးကြီးပါသည်။ အိုးစည်သည် အိုးစည်နှင့် တူရမည်။ ကလာပ်နှင့် တူ၍ မရပေ။

ဤအဆောင်ယတြာများကို ကိုယ်တိုင် ပန်းပုဆိုင်မှာ သွားအပ်ပြုလုပ်ခိုင်းပြီး ကိုယ်တိုင်သိဒ္ဓိတင်၍ ဆောင်ထားနိုင်ပါသည်။ အသားပုန်ဖိုသာ ပိုအရေးကြီးသည်။ အသားဓာတ်ပုန်၊ ရုပ်ပုန်ပါက နတ်ထံကပင် မနေနိုင်ဆိုသကဲ့သို့ အစွမ်းထက်ပါမည်။ အချစ်ရေး၊ လှမှုရေး၊ စီးပွားရေး မည်သည့်အရေးကိစ္စမဆို ဆောင်နိုင်သည်။

ဆိတ်ဖူးပင်နှင့်

လေဖြတ်ရောဂါပျောက်ဆေးစာဖွဲ့နည်း

ကိုသက်ရှည်

ဆိတ်ဖူးအား ဟင်းလျာအဖြစ် ချက်ပြုတ်စားသုံးတာ တွေ့ရပါသည်။ အညာမြေလတ်ပိုင်းဒေသတွင် ဆိတ်ဖူးပင် အား မမြင်၊ မတွေ့ရဘူးသော်လည်း ဆိတ်ဖူးအား ဟင်းချက် စရာ၊ တို့စရာအဖြစ် အသုံးတည့်တာ တွေ့ရပါသည်။

ဆိတ်ဖူးပင်၊ ဆိတ်ဖူးအကြောင်း၊ ဆိတ်ဖူးပင်နှင့် လေဖြတ်ရောဂါအကြောင်းကို Visit Website ကျန်းမာရေး သတင်းတွင် ဖော်ပြပါရှိရာ ဆိတ်ဖူးမှာ လေဖြတ်ရောဂါဝေဒနာ ပျောက်ကင်းနိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။ ဆိတ်ဖူးမှာ စားရ သည့်အခါ ပုဂံနီရိုနီ၊ ပူစပ်စပ်အရသာရှိတာ တွေ့ရပါသည်။

ဆိတ်ဖူးပင်ကို ထောင်း၍ ထန်းလျက်နှင့် တစ်နေ့ သုံးကြိမ်သောက်ပေးပါက လေဖြတ်သူများ အကောင်းဟုကင် ပြန်ဖြစ်လာသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ဆိတ်ဖူးပွင့်နှင့် ပုစွန်စိုကို ဆတူလုံး၍ ရဲယိုရွက်နှင့် ထုပ်၍ ချက်စားနိုင်ပါသည်။

ဆိတ်ဖူးကို ပုစွန်ခြောက်နှင့် အတူကြော်၍ ကျက်ခဲ တွင် ဆန်မှုန့်ကို အရည်ဖျော်ထည့်ပြီး ကျက်သွားအောင် ထပ်မံကြော်၍ စားသုံးလျှင် အလွန်အရသာရှိပါသည်။

ဆိတ်ဖူးကို ပိုနှင့်အတူ ချက်စားလျှင်လည်း အဆီ အတောက်ကို ပြယ်စေပါသည်။ ဆိတ်ဖူးကို ငါးပိရောင် တို့စရာအဖြစ်သော် လည်းကောင်း၊ ငရုတ်သီးထောင်းထုတ် ထည့်သွင်း ထောင်းထု၍ စားသုံးလျှင်လည်း ရနိုင်ပါသည်။

ဆိတ်ဖူးပင်မှာ အချိုပင်နှင့် အချဉ်ပင်ဟူ၍ နှစ်မျိုး ရှိပါသည်။ မွန်ပြည်နယ်၊ သိမ်ဇရပ်၊ ဘီးလင်းနှင့် အချို့မြို့များတွင် ရှိနိုင်ပါသည်။ ဈေးရှိ ပရဆေးဆိုင်များတွင်လည်း ရှိနိုင်ပါ သည်။

ဆိတ်ဖူးပင်မှာ မိုးတွင်းကာလ၌ အဖူးဖူးလေးရှိပြီး အစာလည်း ဆေး၊ ဆေးလည်း အစာအဖြစ် ဟင်းလျာ ချက်ပြုတ်၍ စားသုံးနိုင်သလို၊ လေဖြတ်ရောဂါဝေဒနာ သူများအဖို့ ဆေးအဖြစ် စားသုံးပေးခြင်းဖြင့် ရောဂါဝေဒနာမှ ပျောက်ကင်းသက်သာနိုင်ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

□

www.burmeseclassic.com

မင်းသား

(၆၇)

မင်းသား

မင်း...

ကျွန်ုပ်သည် ဝန်ထမ်းဘဝမှ အနားယူပြီး စာရေးခြင်း၊ ဂန္ထီရ ပညာများကို လေ့လာခြင်း၊ ဝိသနာအရ ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းများကို လေ့လာခြင်းအလုပ်ဖြင့် တပည့်တစ်ယောက်နှင့် အတူနေထိုင်သည်။

တပည့်ဖြစ်သူ မောင်ကျော်မှာ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ လူပျိုလူလွတ်ဖြစ်သဖြင့် နေရေးထိုင်ရေး၊ စားရေးသောက်ရေးကအစ အဆင်ပြေပါသည်။ မောင်ကျော်သည် တစ်ခါတစ်ရံ သောက်စားတတ်သည်မှအပ ရှုပ်ရှုပ်ပွေ့ပွေ့နေတတ်သူ မဟုတ်ပေ။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ် စာရေးနေစဉ် အိမ်ရှေ့တွင် ကားရပ်သံကြားသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကျော်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျော်ဦးက...

“ဟေ့ကောင် အောင်မော်၊ ဘာတွေ ရေးနေသလဲကွ”

ဟု မေးရာ ကျွန်ုပ်က တောတောင်တွေရဲ့ ဓလေ့ ဂန္ထီရဆန်ပုံများကို လေ့လာရေးသားနေကြောင်း ပြောပြရာ ကျော်ဦးက...

“ဒါဆို အတော်ပဲ၊ ငါလည်း အားတုန်း တံခွန်တိုင်ရွာကို သွားပြီး တောထဲ အမဲပစ်သွားမလို့ လိုက်ခဲ့ပါလား။ တောရဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ၊ ဂန္ထီရဆန်တဲ့ သစ်ပင်တွေအကြောင်းကို လေ့လာရတာပေါ့”

“အေး၊ ကောင်းသားပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါက အမဲပစ် ဝိသနာမဟုတ်ကွ”

“မင်း ပစ်လိုလည်း ဖားတစ်ကောင်တောင် မရမဟုတ်ဘူး။ လိုက်သာ လိုက်ခဲ့ကွာ။ ငါလည်း အဖော်ရတာပေါ့”

“ဘယ်နေ့သွားမှာလဲ”

“မနက်ဖြန် သွားမယ်ကွာ”
“အေး၊ မနက်ဖြန် ငါ အဆင်သင့်ပြင်ထားမယ်”

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်တွေကို ပြောကာ ကျော်ဦး ပြန်သွားလေသည်။

ကျော်ဦးသည် တောအုပ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အခါအခွင့်ရတိုင်း အမဲလိုက်ခြင်းကို ဝိသနာပါသူဖြစ်သည်။ သူ့တွင် လှိုင်စင်ဖြင့် ကိုင်သော အမဲပစ် ရိုင်ဖယ်တစ်လက်ရှိသည်။ သူတောလိုက်တိုင်း သားကောင်ကြီးများ ရလျှင် ဂုဏ်ယူစွာ ပြောတတ်သည်။ သူလည်း လူပျိုလူလွတ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရေးလက်စ စာမူကို ဆက်မရေးတော့ဘဲ မနက်ဖြန်ခရီးအတွက် လိုအပ်သည်များကို ပြင်ဆင်ရပါတော့သည်။ ကျွန်ုပ်အတွက် အရေးကြီးဆုံး လက်နက်မှာ ကင်မရာပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ အကျင့်မှာ စာရေးသူပီပီ ရောက်လေရာတွင် ထူးဆန်းမှုများကို တွေ့ရလျှင် မှတ်တမ်းတင် စာတ်ပုံရိုက်သည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ဝိသနာပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်က...

“မောင်ကျော်ရေ... ဝီစကီ နှစ်လုံး သုံးလုံးလောက် သွားဝယ်ကွာ”

“များလှချည်လား အစ်ကိုလေးရဲ့”

“မနက်ဖြန် ကျော်ဦးနဲ့ တောထဲ လိုက်သွားမလို့ကွာ”

“သတိလည်း ထားဦးနော်။ ဒီသူကြီးက သောက်ရမ်းကြီး အစ်ကိုလေးရဲ့”

“မင်းကလည်း စကားများလိုက်တာ။ သွားမှာသာ သွားဝယ်စမ်းကွာ”
ကျွန်ုပ်သည် အရက်ကို အဓိကတမ်း သောက်လေ့ သောက်ထ သိသော်လည်း အပေါင်းအသင်းများ ဆီလျှင် အနည်းငယ်တော့ သောက်လေ့ရှိသည်။ အခု လက်ဆောင်ပေးခေါ်အတွက်သာ ဝယ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။ တံခွန်တိုင်ရွာတွင် ကရင် မုဆိုးတို့ စောရှော့အတွက်ပါ ပိုဝယ်ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ကျော်ဦးတွင်လည်း အပြည့်ပါလာပါလိမ့်မည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်လင်း၍ နှင့် ကျော်ဦးသည် သူ၏ ဂုဏ်ကားဖြင့် ရောက်လာသည်။

“အောင်မော်ရေ... အဆင်ပြေဖြစ်ရင် သွားကြမယ်”

“အိမ်ပေါ် မတက်တော့ဘူးကွ”

“မတက်တော့ဘူးကွာ။ ဆီနည်းနည်းဝေးတယ်ကွ”

မောင်ကျော်က ပစ္စည်းများကားပေါ်သို့ တင်ပေးလေသည်။ သူသည် မောင်ကျော်အား လိုအပ်သည့် များကို မှာပြီး ခရီးစတွက်ခဲ့လေသည်။ ကျော်ဦးနှင့်အတူ သူ့အဖွဲ့ထွန်းအောင်ပါ လိုက်ခဲ့သဖြင့် တို့အဖွဲ့မှာ ဆုံးပောက်ဖြစ်သည်။ လမ်းခရီးကား ကြီးကျွန်ုပ်တို့သည် ကားပေါ်တွင်

ထိုင်း ညာယိုင်းနှင့် မသက်မသာလိုက်
အိပ်ရသည်။

ထိုအချိန်က ၁၉၈၈ခုနှစ် မတိုင်
မီဖြစ်၍ ယခုကဲ့သို့ လမ်းပန်းဆက်
သွယ်ရေး မကောင်းသေးချေ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နေ့လယ်
ဆန်စားရုံအချိန်ခန့်တွင် တံခွန်တိုင်ရွာ
သို့ ရောက်တော့သည်။ ကျော်ဦးသည်
အဆိုကြီး စောကျော့အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်
သော် ကားဟွန်းသံ နှစ်ချက်တီးလိုက်
သည်။

“ဟိ...ဟိ”

ကားဟွန်းသံကြောင့် ဦးစောကျော့
ထွက်လာပြီး...

“ဘယ်သူများလဲလို့၊ ကျော်ဦး
အောင်မော်တို့ပါလား။”

“ဟုတ်တယ် ဖထီး။ အားလုံး
ဆက်အယားပြေ အမဲပစ် ထွက်လာ
တာမျိုး။”

“ထူးထူးဆန်းဆန်း စာရေးဆရာ
ပါလားလို့”

ကျွန်ုပ်က...

“ဗဟုသုတလည်း ရ၊ စာရေး
ထွက်လည်း ရအောင် လိုက်လာတာ
ပဲ။”

ဖထီး စောကျော့သည် ကရင်
အမျိုးသားကြီးပီပီ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ပြောဆိုတတ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အတူ
ပါလာသော ပစ္စည်းများကို ဝိုင်း၍ ကူ
သယ်ပေးလေသည်။

ဖထီးက...

“နော်ဟေ့ရေ... ကျော်ဦးတို့
အတွက် စားစရာပြင်ဟေ့”

ဟု ဝန်းဖြစ်သူကို လှမ်းပြော
ဆိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က...

“ကျွန်တော်တို့ လမ်းမှာ ဆိုင်က
စာလာခဲ့တယ်”

“ဒါဆိုလည်း ညနေအတွက်

ဟင်းစားရှာခိုင်းလိုက်မယ်”

ကျော်ဦးက...

“တကူးတကတော့ လုပ်မနေနဲ့
ဖထီးရာ။ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း
အသားဘူးတွေ ပါလာတယ်”

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည်
ထွေရာလေးပါး စကားပြောဆိုပြီး ခရီး
ပန်းလာကြသဖြင့် ခဏ ခါးဆန့်ကြ
လေသည်။

ညနေသို့ ရောက်သော် ရေချိုး
ကိုယ်လက်သန့်စင်ကြပြီး ကျော်ဦးက
အာပီရပ်တစ်လုံးထုတ်၍...

“ဖထီးရေ... ဝိုင်းပွဲကြရအောင်”

“နော်ဟေ့ရေ... ဆတ်သား
ခြောက်ဖုတ် ယူလာခဲ့ဟေ့”

ဖထီး၏ ဝန်းက ဆတ်သား
ခြောက် မီးဖုတ်ပြီး ထုထောင်းကာ ဆီ
ဆမ်း၍ ယူလာခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်က ပါလာသော ဝီစကီ
အရက်တစ်လုံးကို ဖထီးအတွက်
လက်ဆောင်ပေးလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်က အရက်ကြိုက်သူ
မဟုတ်သဖြင့် အရက်ကို အနည်းငယ်
သာ သောက်ပြီး အမြည်းစားသူသာ
ဖြစ်သည်။ ကျော်ဦးနှင့် သူ့သူငယ်ချင်း
ထွန်းအောင်က ပုလင်းတူ ဘူးစို့ ရေ
တလျှောက်များ ဖြစ်ကြသည်။ အရက်
သောက်ရင်း ဖထီးက...

“မနက်ဖြန် ကျွန်းတောင်ရွာက
မှဆိုး ထူးစိန်တို့ နှစ်ယောက်ကိုပါ ခေါ်
ခိုင်းထားတယ်”

ဟု ပြော၏။

“ကောင်းတာပေါ့ ဖထီးရာ”

“တောကတော့ နည်းနည်းကြမ်း
တယ်။ သားကောင်ကြီးတွေလည်း ပေါ
တယ်။ အပြောအဆိုတော့ နည်းနည်း
ဆင်ခြင်ကြရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖထီး”

ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့သည် စားရင်း
သောက်ရင်းဖြင့် အချိန်ကုန်သွားတော့
သည်။

ထို့နောက် ဖထီး၏ ဝန်း ပြင်ပေး
သော ဝမ်းကို စားပြီး ကျော်ဦးနှင့်
ထွန်းအောင်မှာ စကားပင် မပြောနိုင်
တော့ပေ။ ရေချိန်ကိုက်နေပြီဖြစ်၍
အိပ်ရာသို့ တန်းဝင်သွားပါတော့သည်။

နောက်နေ့တွင် ဖထီး မှာထား
သော ကျွန်းတောရွာမှ မှဆိုး ထူးစိန်
တို့နှစ်ယောက် ရောက်လာလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တံခွန်တိုင်ရွာ
တွင် နောက်တစ်ရက်ခန့် နေပြီး ဆတ်
တစ်ဖူးတော့သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။
ရွာမှ လှည်းဖြင့် တောစပ်အထိ လိုက်
ပို့လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကားကို
ဖထီး စောကျော့အိမ်တွင် ထားခဲ့ကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ မှဆိုးအဖွဲ့ ခြောက်
ယောက်နှင့် အထမ်းသမား နှစ်ယောက်၊
ပေါင်း ရှစ်ယောက်တို့သည် နာရီဝက်
ကျော် ခရီးထွက်လာပြီးနောက် ဆင်
သေချောင်းအနီးတွင် ရွက်ဖျင်တဲထိုး
ကာ ခေတ္တ စခန်းချ၍ နေထိုင်ခဲ့ကြ
သည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် ဖထီး စိန်ကျော့တို့က
တစ်ဖွဲ့ တောတွင်း အတွေ့အကြုံရှိ
သော ကျော်ဦးတို့က တစ်ဖွဲ့ ခွဲပြီး
တောထဲသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

တစ်နေရာတွင် ချေမကြီး တစ်
ကောင်နှင့် ချေသားငယ်လေး တစ်
ကောင်ကို တွေ့သော် ဖထီးက မပစ်
သင့်ကြောင်း ပြောသဖြင့် ထူးစိန်က
မပစ်တော့ချေ။

“တောလိုက် မှဆိုးဆိုတာ စည်း
ကမ်းရှိရတယ်ကွ”

ဟု ဖထီးက ပြောသည်။

တောသည် တဖြည်းဖြည်းနက်လာ၏။ နေရောင်ပင် မထိုးတော့ချေ။ အုပ်မှိုင်းညိုညိုဖြင့် တောပန်းရနံ့တို့ သင်းပျံ့နေ၏။ ရံဖန်ရံခါ တောကောင်ငယ်လေးတို့၏ အော်မြည်သံသည် တော၏ သဘာဝအလှကို ဖော်ကျူးနေသလိုပင်။

တစ်နေရာတွင် သစ်ပင်ကြီး၏ ပင်စည်မှ ထိုးဖောက်မြင်နေရသော သစ်တံခါးပင်ကြီးတစ်ပင်ကို တွေ့မြင်ရ၍ ကျွန်ုပ်သည် ဓာတ်ပုံရိုက်ယူလိုက်၏။

သစ်တံခါးတို့၊ သစ်ကွင်းတို့ကို ခုတ်ယူပြီး အိမ်တွင် ဆောင်ထားခြင်း၊ ဘုရားထု၍ ကိုးကွယ်ခြင်းတို့သည် ဘေးရန်အပေါင်းကင်းသည်ဟု ဆို၏။ ဂန္ထီရဆန်သော ပစ္စည်းများပင် ဖြစ်၏။

ချောင်းဖျားတစ်နေရာသို့ ရောက်သော် “ဝုန်း...ဖမ်း...ဖမ်း” ဟု အသံကို ကြားလိုက်ရရာ ကြီးမားသော မြွေကြီးတစ်ကောင်သည် ချေငယ်တစ်ကောင်ကို ရစ်ပတ်ပြီး မျိုချရန် ပြင်နေစဉ် ထူးစိန်၏ သေနတ်မှ အသံနှစ်ချက်ထွက်သွားလေသည်။ မြွေကြီး၏ ဦးခေါင်းကို ပစ်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဖထီး တားချိန် မရတော့ချေ။ “ထူးစိန်ရာ...မင်းလည်း မှဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး စည်းမစောင့်ပါလား”

ဟု ပြောဆို ညည်းတွားလေသည်။

ချေငယ်မှာ မြွေကြီး၏ ရစ်ပတ်ဆွဲဆန်မှုကို ခံ၍ အသက်ငင်လျက် ရှိသည်။ မြွေကြီးသည် လုံးပတ်နှစ်ဆယ်လက်မခန့် ရှိပြီး အရည်မှာ ပေ ၂၅ပေခန့် ရှိသည်။

ထူးစိန်သည် ခါးကြားမှ ဓားကောက်ဖြင့် မြွေ၏ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်

လိုက်လေသည်။ မြွေကြီးသည် တဝုန်းဝုန်းရိုက်ခတ်နေရာမှ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ ဖထီးက...

“မြွေခေါင်းကို မြေမြှုပ်ပစ်ခဲ့” ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ်က...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖထီး” ဟု မေးလိုက်သည်။

“မြွေရဲ့ မျက်လုံးမှာ သတ်တဲ့သူရဲ့ ပုံရိပ်ပေါ်တယ်ကွ။ မြွေမကြီးက တွေ့သွားရင် သတ်တဲ့သူကို လိုက်ပြီး ပြန်ကလဲစားချေတတ်တယ်ကွ”

“ဪ...ဟုတ်လား” ကျွန်ုပ်သည် ဖထီး ပြောလာသော စကားကြောင့် အတွေ့အကြုံ သစ်တစ်ခုကို ရလိုက်သည်။ ထိုနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် သားကောင်ကို ထမ်းပြီး မြွေကြီးကို အပိုင်းပိုင်းခုတ်ထစ်ပြီး ဝေမျှ၍ ထမ်းကာ စခန်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

စခန်းသို့ ရောက်သော် မြွေသားကို ချက်ပြုတ်ပြီး အရက်နှင့် မြည်းကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်က မစားရဲသဖြင့် ချေသားကင်နှင့်သာ စားသောက်လေသည်။ ထိုစဉ် အဝေးတစ်နေရာမှ ကျားဟိန်းသံကို ကြားရသော် ဖထီးက...

“အရက် သိပ်မသောက်ကြနဲ့ဟေ့။ ဒီည အန္တရာယ်ကျရောက်လာနိုင်တယ်။ မီးဖိုပြီး သစ်ပင်ပေါ် တက်စောင့်နေကြမယ်”

ကျွန်ုပ်တို့သည် အနီးရှိ သစ်ပင်ကြီးများပေါ်သို့ အဖွဲ့ခွဲ၍ တက်နေကြသည်။ လင့်စင်မထိုးထား၍ အိပ်လိုတော့ မရပါ။ အားလုံး သတိကြီးစွာ စောင့်နေကြသည်။ ညသည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လှ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်တီတူးအော်

သံမှအပ တိတ်ဆိတ်လွန်းလှသည်။ အချိန်ကား ည ၁၂နာရီကျော်ပြီ။

မလှမ်းမကမ်းနေရာမှ တောတိုးသံကို ကြားရသော် မိန်းကလေးတစ်ယောက် လျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဖထီးက လျင်မြန်စွာ သေနတ်မောင်းကို ဖြုတ်လိုက်လေသည်။

“ခိုင်း...ခိုင်း” သေနတ်သံ နှစ်ချက်ဆင့်သွားလေသည်။ “ဖထီးက ဘာဖြစ်လို့ မိန်းကလေးကို ပစ်လိုက်ရတာလဲဗျာ ပြဿနာပဲဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောရာ...

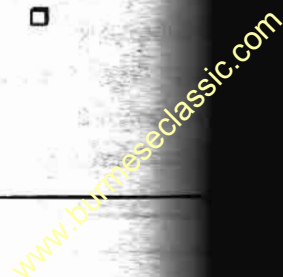
“ဒီလို ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ဘယ် မိန်းကလေးက လာမှာလဲ။ ပရဇောက သား မဟုတ်ရင် သားကောင်ဖြစ်နေသေချာတယ်”

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး သစ်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး ထိုနေရာသို့ သွားကြည့်သော် ကျားမကြီးတစ်ကောင် သေနတ်ဒဏ်ရာနှင့် သေဆုံးနေသည်ကို လေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟာ...” ကျွန်ုပ် အလွန် အံ့ဩသွားသည်။ ဖထီးက...

“ကဲ-တွေ့ပြီလား စာရေးဆရာ ဟု ဆိုလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဘာမှ ပြန်မမြင်နိုင်ဘဲ တောတို့၏ လှည့်စားတတ်မှုကို တွေးရင်း ကျားသေကို လေ့ကြည့်နေမိလေတော့သည်။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ

၁၂-ရာသီခွင်နှင့် သင့်ကံတရား

တက္ကသိုလ် စိုးမိုးနိုင်

မိဿရာသီ

[မတ်လ (၂၁) ရက်မှ ဧပြီလ (၂၀) ရက်အတွင်း]

ARIES

စေ့စေ့စပ်စပ်လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ချိန်၊ ပြတ်သားမှု ရှိပါစေ။ ဝန်တိုမှုနှင့် ယှဉ်သည့် မခံချင်စိတ်ကြောင့် စွမ်းအားသစ်များ ရတတ်၏။ မှန်ကန်တိကျ ပြတ်သားစွာ ဘွင်းဘွင်းရှင်းရှင်းပြောဆိုတတ်၍ ရင်းနှီးထားသူ တို့နှင့် အခြေအတင်ပြောရတတ်၏။ ဝီရိယသတိနှင့် သတ္တိမရှိလျှင် ပျက်စီးကိန်းများ ကြုံမည်။ ကြိုးစားမှု တိုးပွားမည်။ ကြံစည်တွေးတောမှု များပြားနေတတ်သည်။ မျှော်လင့်မထားသော စီးပွားရေး အောင်မြင်မှုအခွင့်အရေးများ ကြုံမည်။ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ဦးတည်ချက်ချမှတ်၍ လုပ်ဆောင်ပါ။ စီးပွား၊ ကြီးပွား၊ တိုးတက်လာမှာ သေချာသည်။ ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်စေရန် အအေးမိမခံပါနှင့်။ အချစ်ရေးကိစ္စ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ရန် လိုသည်။

ထီထိုးသင့်သောနေ့ - တနင်္လာ၊ သောကြာ။
ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၇)အစ (၂)အဆုံး (၁)အစ (၄)အဆုံး။
ကြော - ပွင့်တော်မူခဲ့သော မြတ်စွာဘုရားရှင်များ၏ ဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြုကာ သီလခံယူလျက် ပန်း ရေချမ်း ဆီမီးကပ်လှူ ပူဇော်ပါ။

ပြီဿရာသီ

[ဧပြီလ (၂၁) ရက်မှ မေလ (၂၀) ရက်အတွင်း]

Taurus

စိုးရိမ်စိတ်ကို ဖော့တွေးတတ်ချိန်၊ သတိနှင့် ပြုလုပ်ပါ။ ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခုနားမှာ ရဲရဲတင်းတင်း လျှောက်လှမ်းနေမည်။ ပြဿနာအခက်အခဲတိုင်းကို သတ္တိရှိရှိ ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းသွားလိမ့်မည်။ အိမ်ခြံမြေ ကားအရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းမှ အမြတ်ကြုံမည်။ ကျန်းမာရေးချို့ချာမည်။ အချိန်အခါမဲ့ သွားလာမှုများ ကို ရှောင်ပါ။ ချစ်မေတ္တာမှာ ဒေါသစွက်ဖက်ပြီး ဝမ်းနည်းစရာကြုံမည်။

ထီထိုးသင့်သောနေ့ - တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး။
ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၈)အစ (၂)အဆုံး (၂)အစ (၅)အဆုံး။
ကြော - ပွင့်တော်မူခဲ့သော မြတ်စွာဘုရားများ၏ဂုဏ်ကို အာရုံပြုလျက် သီလခံယူပြီး မေ့စကြာတရားတော်မြတ်ကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

ဗေထုန်ရာသီ

[မေလ (၂၁) ရက်မှ ဇွန်လ (၂၀) ရက်အတွင်း]

GEMINI

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဩဇာပေး လွှမ်းမိုးနေချိန်၊ လုပ်ငန်းသစ်ပေါ်မည်။ မမျှော်လင့်ထားသည့် အခြေအနေများ ကြားမှ နှစ်သက်ဖွယ် အခြေအနေမျိုး ကြုံမည်။ သို့သော် လုပ်ငန်းသစ်နှင့် ကြွယ်ဝရန် မမြင်ပါ။ အကျပ်အတည်းမှ အဖြေရှာပေးမည့်မိတ်ဆွေတစ်ဦးက သင့်အနီးကို ရောက်လာပါလိမ့်မည်။ မျှတပြီး တစ်ဖက်စွန်း မရောက်တတ်ခြင်းက သင့်အရည်အသွေးတစ်ရပ်ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ သင့်အတွေးက သင့်ကို အောင်မြင်မှုသရဖူဆောင်းပေးလိမ့်မည်။ စီးပွားဥစ္စာကျယ်ပြန့်တိုးပွားမှု ကြုံမည်။ ဆွေမျိုးသားချင်း နှင့် သင့်ဝန်းကျင်ရှိ ရင်းနှီးထားသူတို့အပေါ် ဆရာလုပ်ချင်စိတ်ပေါ်မည်။ ကျန်းမာရေးအတွက် လူကြီး

ဘာကို ဆေးလှူပါ။ ချစ်သူနှင့်အတူ ဘုရားဖူးခွင့်ကြုံမည်။
ထီထိုးသင့်သောနေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ။
ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၆)အစ (၉)အဆုံး (၃)အစ (၀)အဆုံး။
ကြော - သတ္တဝါအပေါင်းကို ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့ မေတ္တာစိတ်ထားလျက် မေတ္တာသုတ် ရွတ်ဖတ်ပါ။

ကရကင်ရာသီ

CANCER

[ဇွန်လ (၂၁) ရက်မှ ဇူလိုင်လ (၂၁) ရက်အတွင်း]

စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်သင့်ချိန်။ အောင်မြင်ကိန်းတော့ ကြုံမည်။ ဝီရိယမပါလျှင် အောင်မြင်ပျော်ရွှင်မှု မကြုံနိုင်ပေ။ မတင်မကျဖြစ်နေသည့်ကိစ္စ၊ သံသယဖြစ်နေသည့်ကိစ္စကို ချက်ချင်းပြေရှင်းရန် အခွင့်အလမ်းပေါ်မည်။ မခုန်ကျော်ခင် သတိထား။ မသွားခင် ကြည့်သွားဖို့ လိုသည်။ ကံ-ကံ၏ အကျိုးကျေးဇူး ယုံကြည်လျက် ဉာဏ်နှင့် ဝီရိယကို အားကိုးလုပ်ဆောင်သွားသင့်၏။ ဆုံးပြီဟု ထင်မှတ်ထားသည့် လုပ်ငန်း၊ ဥစ္စာပစ္စည်းများ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ရတတ်၏။ ရတနာစိန်ရွှေကျောက် ဝယ်တော့ ကစားခွင့်ရမည်။ ထင်တိုင်းဖြစ်၊ ကြိုတိုင်း အောင်နေမည်။ ရုတ်တရက် စီးပွားဥစ္စာတိုးတက်မှု ဖြစ်နိုင်သကဲ့သို့ ရုတ်တရက်လည်း စီးပွားဥစ္စာ ပျက်ပြယ်သွားနိုင်သည်ကို သတိပြုစေချင်ပါသည်။ စီးပွားတက်၊ စီးပွားပျက်ခြင်း သင့်လုပ်ဆောင်ချက်အပေါ်မှာ များစွာ မူတည်နေသည်။ ကျန်းမာရေး သင့်၏။ စိတ်ကြိုက် ချစ်သူကို ရွေးရ မလွယ်ကူတတ်ပေအခက်ကြုံမည်။

- ထီးထိုးသင့်သောနေ့ - ကြာသပတေး၊ စနေ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၀)အစ (၂)အဆုံး (၇)အစ (၅)အဆုံး။
- ယတြာ - ကံတရားများ မြင့်မားပြီး ကောင်းကျိုးသုခအပြာဖြာပြည့်ဝစေရန် ဘုရား၊ ကျောင်း၊ ကမ်း၊ လှေ၊ သန်ရှင်းရေးလုပ်ပါ။

သိဟ်ရာသီ

LEO

[ဇူလိုင်လ (၂၂) ရက်မှ ဩဂုတ်လ (၂၁) ရက်အတွင်း]

ဇလ္လာရီဆန်သည့် အိပ်မက်ကို တွေ့မြင်ခွင့်ရချိန်။ ကံသင့်၏။ အကြံဉာဏ်ကောင်း၊ အတွေးစိတ်ကောင်း၊ နည်းပညာကောင်းများ ရှာဖွေတွေ့ရှိမည်။ ယေဘုယျအားဖြင့် အားလုံး အဆင်ပြေ ကံကောင်းနေသော်လည်း အငြင်းသန်း၊ ဖီတကြောင့်မှုကြောင့် ဆုံးရှုံးမှု ပြဿနာတစ်ခုကြုံမည်။ တစ်ဖက်တစ်ဆင်ကန်းတော့တိုး အငြင်းမသန်ပါနှင့်။ အတွေးစိတ်ကူးဆန်းဆန်းဖြင့် တီထွင်မှုကြောင့် အခွင့်အလမ်းများ ရှိမည်။ ချီးကျူးမှုများနှင့် ကြုံရပေလိမ့်မည်။ နာမည်ဂုဏ်သတင်းကျော်ကြားမှု၊ ဂုဏ်သိက္ခာတိုးပွားမှု ကြုံမည်။ ဝီရိယကြောင့် ကျန်းမာရေးသင့်သော်လည်း ရင်၊ ဝမ်း၊ ဒုက္ခပေးတတ်သည်။ နားလည်မှု ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

- စိတ်ထားဖြူစင်သည့် ချစ်သူနှင့် ကြုံမည်။
- ထီးထိုးသင့်သောနေ့ - ဗုဒ္ဓဟူး၊ စနေ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၅)အစ (၀)အဆုံး (၈)အစ (၂)အဆုံး။
- ယတြာ - တရားတော်များ၏ ဂုဏ်တော်ကို အာရုံပြုလျက် တရားဂုဏ်တော် ခြောက်ပါးကို အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ပါ။

ကန်ရာသီ

VIRGO

[ဩဂုတ်လ (၂၂) ရက်မှ စက်တင်ဘာလ (၂၂) ရက်အတွင်း]

အညံ့ကုန်ပြီး အကောင်းဆုံးရချိန်ပါ။ မှန်ကန်မှု ရှိပါစေ။ ယခုကာလမှာ အောင်မြင်မှုရရန် သင့်လုပ်ဆောင်မှုအပေါ်မှာ မူတည်နေသည်။ တိတိကျကျလုပ်နိုင်လေလေ၊ တိုးတက်လေလေ ကြုံမည်။ လူထုထံ လိုက်လံပျံ့နှံ့စွာ အရေးပေးမှု၊ ချီးကျူးအားကိုးမှု ခံရတတ်သည်။ ဖန်တီးထားသည့် စာပေ၊ အနုပညာ၊ အောင်မြင်မှု ကြုံမည်။ တိုက်၊ ခြံခြေ၊ အိမ်၊ ကား၊ ရောင်းဝယ်ဝယ်ရမ်း ပေါင်နှံမှု အကျိုးအမြတ်များ စာချုပ်၊ မှတ်ပုံတင်၊ လိုင်စင်၊ အရေးကြီးပစ္စည်းအထားများ၍ ပျောက်ဆုံးမှု ကြုံမည်။ စစ်တပ်ထံမှ ထင်သလောက် အကျိုးမများနိုင်ပေ။ ရပ်ဝေးဒေသ၊ ပြည်ပနိုင်ငံရပ်ခြားခရီးသွားလာမှုကိစ္စ အောင်မြင်မှု ရှိမည်။

- ရေစီးမှာ အလိုက်သင့် မျောနေလိမ့်မည်။ အင်္ဂါနေ့မှာ ဆံပင်၊ လက်သည်း-ခြေသည်းညှပ်ပါ။ ညှပ်စများကို အိမ်ထဲတွင် အရပ်မှာ စွန့်ပစ်ပါ။ ကျန်းမာရေး ကောင်းလာပေလိမ့်မည်။ ချစ်ရေးဆိုင်ရာခြင်း၊ စေ့စပ်ခြင်း၊ လက်ထပ်ခြင်း ကြုံမည်။
- ထီးထိုးသင့်သောနေ့ - ကြာသပတေး၊ သောကြာ။
- ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၄)အစ (၇)အဆုံး (၆)အစ (၉)အဆုံး။
- ယတြာ - သင့်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကလေးများကို ဝမ်းနည်းမှု၊ ပေါင်မုန့်၊ ပေါက်စိက်စွန့်နှင့် နွားနို့ကပ်ပေးပါ။

www.burmeseclassic.com

တူရာသီ

[စက်တင်ဘာလ (၂၃) ရက်မှ အောက်တိုဘာလ (၂၂) ရက်အတွင်း]

ကေသရာဇာ ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ အားမာန်ပြည့်စုံချိန်။ ရည်ရွယ်ချက်၊ ဆန္ဒတို့ များနေတတ်၏။ အားလုံး တော့ အဆင်မချောနိုင်ပေ။ လွယ်သည့်ကိစ္စကို ခက်အောင် လုပ်မိတတ်သည်။ ပြဿနာအသေးအမွှား ကို ပုံကြီးချဲ့မိလိမ့်မည်။ ခက်ခက်ခဲခဲ ရှုထောင့်မှ ကြည့်မိတတ်၏။ လောဘနောက်ကို မလိုက်သင့်ပေ။ ခေါင်ကို လျှော့ပါ။ မိမိစိတ်ကို တစ်ဖက်စွန်းသို့ အရောက်မခံပါနှင့်။ ကျေးဇူးကို ကြံဖန်ပြီးတင်ပါ။ သောကကို နှင်ပါ။ သူတစ်ပါး၏ မိသားစုကိစ္စ၊ ငွေကြေးကိစ္စ ဝင်ရောက်ကူညီမှုကို သတိထားပါ။ အလိုလိုနေရင်း အပိုအနိများ ရှင်းစရာပေါ်မည်။ အမှုအခင်းရှုပ်ထွေးတတ်၏။ အမေ ညီမ၏ ကျန်းမာရေး နှင့် ပတ်သက်ပြီး သောကဖြစ်စရာကြိုတတ်သည်။ အချစ်ကံလာတာ ကောင်းနေသည်။ အချစ်ကြောင့် သင့်ဘဝတိုးတက်မှု ကြိုမည်။

LIBRA

- သီတင်းသင်သောနေ့ - သောကြာ၊ စနေ။
- ဆွေးနွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၅)အစ (၀)အဆုံး၊ (၁)အစ (၇)အဆုံး။
- ကြော - မင်္ဂလာအပေါင်း ခညောင်းပြီး ကောင်းမြတ်သော ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်စေရန် သီလခံယူပြီး မင်္ဂလာသုတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်ပါ။

ပြိစ္ဆာရာသီ

[အောက်တိုဘာလ (၂၃) ရက်မှ နိုဝင်ဘာလ (၂၂) ရက်အတွင်း]

ဆန်းဆန်းသစ်သစ် တီတီထွင်ထွင် မြော်မြော်မြင်မြင်လုပ်ရချိန်။ ကံတရားက အကောင်းတော်လွန်နေ မည်။ ကြယ်တာရာများ ဝန်းရံလျက် ပြည့်ဝန်းသည့် လမင်းပမာ တင့်တယ်မှုမျိုး ကြုံရပေလိမ့်မည်။ လူရယ်ဟု ဖြစ်လာခဲ့လျှင် မိသားစု မိမိဝန်းကျင်အတွက် တာဝန်ကျေရန် လိုသည်။ တာဝန်ကျေမှုလည်း စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ကျန်းမာမှု ကြံ့ရပေလိမ့်မည်။ အလုပ်နှင့် လက် မပြတ်လုပ်ရှားခြင်းဖြင့် ပျော်မွေ့နေ လိမ့်မည်။ ယဉ်စရာ လုပ်ငန်းတူ ပြိုင်ဘက်တို့ကို အနိုင်ရရန် ကျိန်းသေသလောက်ဖြစ်၏။ လုပ်ငန်းသစ် လုပ်ဆောင်ခြင်း၊ စတင်သစ်ထွင်ခြင်းများ အောင်မြင်မှု ကြုံရပါလိမ့်မည်။ ရပ်ဝေးဒေသ၊ ပြည်ပ နိုင်ငံရပ်ခြားဆက်သွယ်သွားလာသည့်ကိစ္စတွင် စိတ်မြန်လက်မြန် တစ်ငွေတဲထိုးလုပ်မှုကို လျော့ရန် လိုသည်။ စိတ်ရာ ခံလိမ့်မည်။ အနားယူပေးလျှင် ကျန်းမာရေးကောင်းမည်။ အချစ်ကြောင့် ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် ပျော်ရွှင်မှု ကြုံမည်။

SCORPIS

- သီတင်းသင်သောနေ့ - တနင်္လာ၊ သောကြာ။
- ဆွေးနွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၆)အစ (၁)အဆုံး၊ (၇)အစ (၁)အဆုံး။
- ကြော - ကျောင်းသားများကို စာအုပ်နှင့် စာရေးကိရိယာများ လှူဒါန်းမှု ပြုပါ။

ဒုရာသီ

[နိုဝင်ဘာလ (၂၃) ရက်မှ ဒီဇင်ဘာလ (၂၀) ရက်အတွင်း]

မျှော်လင့်ချက်တိုင်း အဓိပ္ပာယ်ပြည့်စုံချိန်။ အဆင်မပြေမှုများကြားမှ အဆင်ပြေမှုများစွာ ကြုံရပါလိမ့်မည်။ အေးအေးဆေးဆေးလုပ်ကိုင်လျှင် တိုးတက်မှု မှန်တန်းလောက်သာ ရှိမည်။ ကြီးစားမှုကို အရှိန်မြှင့်တင် လိုက်ပါ။ သွက်သွက်လက်လက် မှန်မှန်ကန်ကန်လုပ်ဆောင်မှုတို့ အောင်မြင်မည်။ လူတကာ အားကျအံ့သြ ချီးမွမ်းမှု ခံရမည်။ မိမိရည်ရွယ်ချက် ဆန္ဒတို့ကို တစ်ကြိမ်တည်း ဆောင်ရွက်ရုံဖြင့် အောင်မြင်မှု မကြုံတတ်ပေ။ မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်ချက်အပြည့် ကြိုးစားဆောင်ရွက်ပါ။ မိတ်ဆွေသစ်၊ ဝန်းကျင်သစ်ကြုံလျှင် အောင်မြင်လိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးကောင်းစေရန် ဓာရဏပရိတ် ရွတ်ဖတ်ပါ။

SAGITTARIUS

- သီတင်းသင်သောနေ့ - တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္လာ။
- ဆွေးနွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၉)အစ (၆)အဆုံး၊ (၀)အစ (၇)အဆုံး။
- ကြော - မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအပေါင်းကို ကော်ဖီနှင့် ကိတ်မုန့် ကျွေးမွေးဒါနပြုပါ။

CAPRICORN

[ဒီဇင်ဘာလ (၂၀) ရက်မှ ဇန်နဝါရီလ (၁၉) ရက်အတွင်း]

အောင်မြင်မှုသောင်ကမ်းကို လှမ်းမြင်ရချိန်။ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော အတွေးသစ်နှင့် ပျော်မြူးရတတ်၏။ ရိုးသားစွာ ကြိုးစားမှုက သင့်ကို အောင်မြင်မှုသောင်ကမ်းကို ပို့ပေးပါလိမ့်မည်။ တီတီထွင်ထွင်ပြုလုပ်မှု ဆန်းသစ်မှုကြောင့် လူသိများနေလိမ့်မည်။ ခေါင်းမာ၍ ပြုပြင်ရန် ခက်သော်လည်း ဟာသညာထံ ထက်မြက်ချိန်ဖြစ်၍ လူချစ်လူခင်များတတ်ပါသည်။ သူတစ်ပါးအကျိုး ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်းကို မည်သည့်အခါမှ မလုပ်၊ မပြော၊ မကြံတတ်ခြင်းကြောင့် အရာရာ အောင်မြင်ပါလိမ့်မည်။ တန်ခိုးကြီး အရေးကြီးပစ္စည်းတစ်ခု အထားအသိုမှားယွင်း၍ ပျောက်/ကွဲရှုတတ်၏။ ရပ်ဝေးဒေသ၊ ပြည်ပနိုင်ငံရပ်ခြား ခရီးသွားလာမှုကို အလျင်စလိုပြုကာ မှားယွင်းမှု ကြုံရပါလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးချူချာမည်။ ညအိပ်၊ အချိန်အခါမဲ့သွားလာမှု မပြုပါနှင့်။ ချစ်သူ၏ လွှမ်းမိုးမှုအောက်မှာ ပျော်ရွှင်ရတတ်ပါသည်။

ထီထိုးသင့်သောနေ့ - တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး။
ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၁)အစ (၇)အဆုံး၊ (၈)အစ (၀)အဆုံး။
ယတြာ - အိမ်သူအိမ်သား မိသားစုများကို ကြာဆန်ချက် ကျွေးမွေး၍ ဒါနပြုပါ။

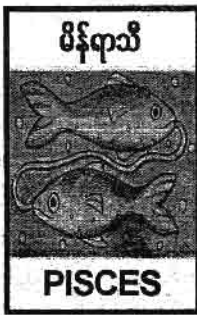

AQUARIUS

[ဇန်နဝါရီလ (၂၀) ရက်မှ ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၈) ရက်အတွင်း]

လှုပ်ရှားပျော်ရွှင် အောင်မြင်တတ်ချိန်။ ကံအထူးကောင်းနေသည်။ ယခုကာလမှ စတင်လုပ်ကိုင်သည့် လုပ်ငန်းများ အကြီးအကျယ်အောင်မြင်ပေလိမ့်မည်။ ကြိုးစားသည်ထက်မက ခရီးပေါက်မည်။ စီးပွား လုပ်ငန်းတိုင်းမှာ သွက်လက်မြန်ဆန်စွာ လုပ်ဆောင်မှုများ ကြုံမည်။ စာဖတ်ခြင်းသည် အောင်မြင်ခြင်း အကြောင်းရင်းများအနက်မှ တစ်ခုဖြစ်သည်။ ငွေကြေးကိစ္စတွင် စိတ်ကူးယဉ်နေ၍ မဖြစ်ပါ။ စီးပွား ကြီးပွားရန် ပခုံးချင်းယှဉ်လာသော ပြိုင်ဘက်များကို အနိုင်ယူရန် လိုအပ်ပါသည်။ ရုတ်တရက် ကြွယ်ဝခွင့်များ ပေါ်လာလိမ့်မည်။ စိတ်ညစ်စရာ မတွေ့။ ရယ်စရာတွေ့၍ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ကျန်းမာ ပါလိမ့်မည်။ ခံစားလွယ်သည့် သင့်နှလုံးသားမှာ အချစ်အကြောင်းတွေးလျက် ဆွေးမနေအားပါ။ အချစ်ကံလည်း ကောင်းပါသည်။

ထီထိုးသင့်သောနေ့ - စနေ၊ တနင်္ဂနွေ။
ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၇)အစ (၄)အဆုံး၊ (၀)အစ (၉)အဆုံး။
ယတြာ - မွေးနေ့တွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူသို့သွားပြီး သီလခံယူ၍ ပစ္စန်းဒေသနာတော်မြတ်ကြီး ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပါ။

PISCES

[ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၉) ရက်မှ မတ်လ (၂၀) ရက်အတွင်း]

တရိပ်ရိပ်တိုးတက်ခွင့်များ ရရှိတတ်ချိန်။ ကြီးပွား တိုးပွား အောင်မြင်မှုများစွာ ကြုံရတတ်သည်။ ဆုံးဖြတ်ချက် ပြတ်သားနေမည်။ မိမိ ဘာလုပ်ချင်သည်ကို မသိဘဲ ဝေဝေဝါးဝါး ယောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရန် ကြန့်ကြာမှုများ ကြုံရနိုင်သည်။ စကားပြောဆိုမှုကို လျှော့ချသွား နားထောင်မှုကို ပိုပါ။ မိမိလုပ်ငန်းတာဝန်အပေါ် စူးစူးစိုက်စိုက် ဆုံးခန်းတိုင်အောင် လုပ်ဆောင် ငွေကြေးလာဘ်ရွှင်ပြီး အနှောင့်အယှက်အန္တရာယ်ကင်းနေပါလိမ့်မည်။ ရတနာသုံးပါးကို မလေ့လာ တတ်၍ ထူးခြားသည့် အောင်မြင်မှုများ ရတတ်သည်။ စောစောအိပ်၊ စောစောထ၊ လမ်းလျှောက် ကျန်းမာချမ်းသာ ဝမ်းသာစရာများ ကြုံမည်။ ချစ်သူထံမှ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စရာ စကားများ ကြားရမည်။

ထီထိုးသင့်သောနေ့ - အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး။
ရွေးချယ်ရမည့်ဂဏန်း - (၉)အစ (၆)အဆုံး၊ (၅)အစ (၀)အဆုံး။
ယတြာ - သင့်ကောင်းသတင်း မွေးပျံ့ကြိုင်လှိုင်စေရန် သီလတရားများကို စောင့်ထိန်းပြီး ရေသောက် (၁၀)ပွင့် ကပ်လှူပူဇော်ပါ။

www.burmeseclassic.com

အဖုအကျိတ်နှင့် အသားမာနာများအတွက်

လူစွမ်းမြင့် (နတ်မောက်)

အဖုအကျိတ် အသားမာနာ ဆိုသည်မှာ ခန္ဓာကိုယ် အတွင်းပိုင်းမှ ရောဂါအသေးအမွှားများ စုရုံးပြီး ခန္ဓာကိုယ် အပေါ်သို့ ထိုးထွက်လာခြင်းဖြစ်၍ ကောင်းသည်ဟု ယူဆနိုင် သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရောဂါအစုသည် ခန္ဓာ ကိုယ်အတွင်းတွင် ကိန်းအောင်း၍ အနာဖြစ်နေမည်ဆိုလျှင် ထိုအဖုအကျိတ်အတွင်းတွင် အလွန်ပင် ခက်ခဲလှပါသည်။ မမြင်မတွေ့နိုင်သော အဖုအကျိတ်အတွင်းမှ ရောဂါအနာကို ကုသရလျှင် လွန်စွာ ခက်ခဲပင်ပန်းပြီး ငွေကုန်ကြေးကျ များစွာကုန်ကျမည်မှာ အလွန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့အတွက် အဖုအကျိတ် အနာလုံး၊ အသားမာနာ နှင့် ခန္ဓာကိုယ်အရေပြားပေါ်သို့ ထိုးထွက်ပေါ်ပေါက်လာ သည့် ကောင်းသည်ဟု ဆိုရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိတွေ့ မိတ္တူဖွယ် မြင်နိုင်သဖြင့် ကုသရာတွင်လည်း လွယ်ကူမည် မှတ်သင့်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်သို့ ထိုးထွက်လာသော အဖုအကျိတ်အနာလုံး၊ အသားမာနာ အနာလုံး ဘေးထွက်ဆိုးကျိုး လုံးဝ မရှိသော အံ့ဆေးနည်း မျိုးကို တင်ပြလိုပါသည်။

ထမမနည်းမှာ -
ထမင်းလက်တစ်ဆုပ်ကို ဆား ကွမ်းသီးခြမ်းခန့်နှင့် အနားအောင် ကြိတ်ပါ။ ထို့နောက် အဆုပ်ဆုပ်ကလေး မြေသို့ ကွမ်းရွက်နှင့် ထုပ်ကာ မီးဖို ပြာပူတွင် အံ့ဆေး ထုတ်ခြောက်သွေ့သွားလျှင် ပြန်ထုတ်ယူပြီး ထမင်း အဖုအကျိတ် ခံနိုင်လောက်သည့်အနေအထားတွင် အဖု အကျိတ်အနာလုံး၊ အသားမာနာပေါ်သို့ အံ့ဆေး ကပ်ပေး ပေး၍ တစ်နေ့ သုံးကြိမ်ပြုလုပ်ပေးပါ။ လိုအပ်သလို လေး လေးကြိမ် ပြုလုပ်ပေးနိုင်ပါသည်။ နုလျှင် နှစ်ရက် သုံးရက်

အတွင်း ကြေပျက်ပြီး ပိန်သွားပါမည်။ ရင့်လျှင်တော့ ပြည် ပေါက်ပါမည်။ ပြည်ပေါက်လျှင် ပျောက်ပြီဖြစ်ပါသည်။

အညော်နံ့များ ကင်းစေရန်၊ ညော်နံ့ထုတ်ရန်အတွက် ရှိန်းခိုတစ်ပဲသား/နှစ်ပဲသားကို ရေနှင့်သွေး၍ ဖျော်သောက် ပေးပါ။ မည်သည့်ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးမှ မရှိဘဲ အလွယ်အလာ ပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

ဒုတိယနည်းမှာ -

* ကျွန်ုပ်တို့ ကျေးရွာများတွင် အများသုံး အများသိ သောနည်းဖြစ်ပါသည်။ ကျေးရွာရှိ အိမ်တိုင်းလိုလိုတွင် ရှိ သော ပြောင်းဖူးခြောက်မှ ပြောင်းဖူးစေ့ လက်တစ်ဆုပ်ခန့်ကို ခြွေယူပြီး ရေစိမ်ပါ။ အနည်းငယ် ပွလာသောအခါ ငရုတ်ဆုံ ထဲသို့ ထည့်၍ မှန်ညက်နေအောင် ထောင်းပါ။ ထိုပြောင်းဖူး မှန်ကို ဆား ဟင်းသောက်ဇွန်းတစ်ဇွန်း၊ ရေသုံးဇွန်းနှင့် ပျစ်ပျစ် ဖျော်ပြီး အဖုအကျိတ်အနာလုံး၊ အသားမာနာများပေါ် အံ့ ဆေး၊ လိမ်းပေးပါ။ ထို့နောက် ပိန်းရွက်နှင့် အုပ်ထားပေးပါ။ သုံးနာရီ တစ်ကြိမ်လဲပေးပါ။ သို့မဟုတ် တစ်နေ့ သုံးကြိမ်မှ ငါးကြိမ်အထိ ပြုလုပ်ပေးပါ။ မည်သည့်အဖုအကျိတ်မဆို ကြေပျက် ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

ဤနည်းစနစ်ကို ဆေးထိုးခံရ၍ ဆေးဝယ်ကာ အကြိတ် အခဲဖြစ်နေလျှင်လည်း မခွဲမစိတ်ရဘဲ ကြေပျက် ပျောက် ကင်းသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

လက်တွေ့ အသုံးပြုခဲ့ပြီး အမှန်တကယ်ပျောက်ကင်း သည့်အပြင်၊ မည်သည့် ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးမှ မရှိသဖြင့် ရေသားတင်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သရက်ပင်နှင့် ပိန္နဲပင်တို့အတွက် အသီးတင်စေရန် ဂန္တီရနည်းများ

ရောမြေ ကျော်ဝေ

တစ်နေ့တွင် စာရေးသူသည် မင်္ဂလာ ယေဘျှကျောင်း ဆရာတော်ထံသို့ မွှာရုံအတွက် အလှူငွေထည့်ရန် သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။

ကွယ်လွန်သွားသော ဖခင်ကြီးအတွက် ရည်ဖူးပြီး မွှာရုံအလှူငွေ တစ်ထိန်းငါးသောင်းကျပ်ကို ဆရာတော် ဦးဘဏ္ဍာထံသို့ လက်ခံပြီး...

“ဒကာကြီး ဦးကျော်ဝေကို ဘုန်းကြီး ပြစရာရှိတယ်။ ကျုပ်ကျောင်းခြံထဲမှာ ဂန္တီရနည်းတွေနဲ့ စိုက်ပျိုးထားတဲ့ ပိန္နဲပင်နဲ့ သရက်ပင်ကို ပြချင်လို့ပါ”

ဟု ဆရာတော်က ပြောသောအခါ စာရေးသူက...

“ဂန္တီရနည်းနဲ့ စိုက်ပျိုးထားတဲ့ ဆရာတော်ရဲ့ အပင်တွေက အားရစရာပဲ။ ပိန္နဲပင်ကလည်း သီးလိုက်တာ အပြတ်အသိပ်ပါ။ သရက်ပင်တွေကလည်း သီးမှသီးပဲ။ တပည့်တော်ရဲ့ အိမ်က သရက်ပင်ကတော့ အသီးသီးတာ နောက်ကျတယ်။ ပိန္နဲပင်ကလည်း အသီးကင်းလေးတွေ မတင်ဘဲ ကြွေကျတာက များတယ် ဘုရား”

ဆရာတော်က စာရေးသူ၏ စကားကို နားထောင်ပြီး သောအခါ...

“ကျုပ် စိုက်ထားတဲ့ သရက်ပင်တွေက တစ်နှစ်ကို သုံးကြိမ်သီးတယ်ဗျ။ ပိန္နဲပင်ကလည်း နှစ်စဉ် သီးတယ်။ အားလုံးလည်း ကြီးတယ်။ အိမ်မာမျိုးကွ။ ဒကာကြီးက စာရေးဆရာဆိုတော့ ဘုန်းကြီးရဲ့ ဂန္တီရနည်းလေးကို ပေးလိုက်မယ်။ ဒကာကြီး သေသေချာချာမှတ်ထား။

ဒကာကြီးရဲ့ အိမ်က သီးနေကျ သရက်ပင် မသီးဘဲ စားနဲ့ သုံးချက်ထမ်း၊ ပိန္နဲပင် အသီးမတင်ရင်လည်း အထက်အောင်ပြီး ပိန္နဲပင်ရဲ့ ပင်စည်ကို ခဲနဲ့ ခုနစ်ချက်ပေါက်။ သာသနာ့စားထစ်၊ ပိန္နဲ ခဲပစ်တဲ့။ စာဆိုက ကဗျာဆန်တယ်။ ဂန္တီရနည်းပဲ။ ဘူးပင် ချားသီးများများသီးအောင် အဖဲရိုး ဆွဲသေးသလိုပေါ့”

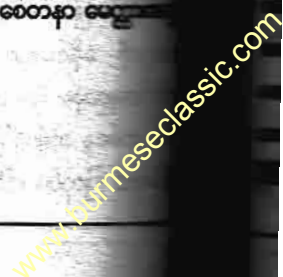
ဟု ဆရာတော်က ပြောပြပါသည်။

သရက်ပင်ကို စားသုံးချက် ထစ်ရာတွင် အသီးအသီးစေ၊ ရွှန်းရွှန်းစေဟု ဆိုရပါမည်။ ပိန္နဲပင်ကို ခဲဖြင့် အထက်အောင်၍ ခုနစ်ချက် ပစ်ရာတွင်လည်း အသီးတွေ တင်စေ၊ ရွှန်းရွှန်းစေ”ဟု ပြောပြီး ထစ်ရ ပစ်ရပါမည်။

ထို့နောက် စာရေးသူသည် ဆရာတော် ပြောသော အတိုင်း အိမ်တွင် စိုက်ပျိုးထားသော သရက်ပင်နှင့် ပိန္နဲပင်တို့ကို လက်တွေ့ ပြုလုပ်ပါသည်။

ထိုအခါ စာရေးသူ၏ သရက်ပင်များမှာ နှစ်စဉ် သီးလာခဲ့ပြီး၊ ပိန္နဲပင်သည်လည်း အသီးတင်လာခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ရေလောင်းစရာမလိုသော အပင်တို့ဖြစ်သည့် သရက်ပင်နှင့် ပိန္နဲပင်တို့ကို စိုက်ပျိုးသူများ ဂန္တီရနည်းကောင်းလေးတစ်လက်ကို စောစော မေ့မောမော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

ဦးအုန်းသင်(လျှပ်စစ်ဗေဒင်)၏ မြန်မာနိုင်ငံရေး နှစ်(၅၀)ဟောစာတမ်း

နိဂုံး

ခမ္ဘာစရိယ ဦးအောင်ကျော်မိုး

ဆရာကြီး ဦးအုန်းသင်သည် သာသနာသက္ကရာဇ် ၁၃၀၀ ပြည့်နှစ်ကို မူထား၍ မြန်မာနိုင်ငံ၏ အနာဂတ် ဘာသာစာတမ်းကို ရေးရာတွင် ဆရာကြီး စတင်ဟောချိန် (၁၅-၁၉၅၆) ခုနှစ်မှ (၂၈-၅-၁၉၆၅)ခုနှစ်အထိ စနေထူလ ဒဿာစားသောအချိန်ဖြစ်သည်။

ယင်း နှစ်ကြွင်း စနေထူလ ဒဿာ-သောကြာအန္တရမှ ချွေ့ဆောက်ဆဲ နှစ်ကြွင်း ဒဿာများကို (၂၈-၅-၁၉၆၅)ခုနှစ် အထိ အန္တရဒဿာ ဘုတ္တိဒဿာများဖြင့် နှစ်များ ပိုင်းခြားလျက် ဒဿာစိတ် ဟောထားခဲ့သည်။

(၂၈-၅-၁၉၆၅)ခုနှစ်မှ (၂၈-၅-၁၉၈၂)ခုနှစ်အထိ ဗုဒ္ဓဟူး ထူလဒဿာ(၁၇)နှစ်စားဆဲ ကြုံလေသည်။ ဆရာကြီးသည် ဗုဒ္ဓဟူး ထူလဒဿာရောက်သောအခါ စနေဒဿာလို အသေးမစိတ်တော့ဘဲ ဗုဒ္ဓဟူး ထူလ(၁၇)နှစ်ကို ပေါင်း၍ သာသနာကို ထုတ်ခဲ့သည်။

ဟောခဲ့သည်မှာ "ထိုဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်သည် ဓနုလင်၏ အထက်ကို ပေးစွမ်းသော ဒဿာဖြစ်ခြင်းကြောင့် အဆိုပါ နှစ်ကြီးထဲတွင် ပြည်သူနှင့် အစိုးရအဖွဲ့တို့ အလွန်သင့်တော် ညီညွတ်ခြင်းများပေအံ့။

ထိုနှစ်ပိုင်းသည် မြန်မာနိုင်ငံအဖို့ ကံကောင်းလျှင် ထင်ရှားအခြေအနေ ဥစ္စာပစ္စည်းတို့နှင့် ပညာရေးဆိုင်ရာ၊ နိုင်ငံခြားဆက်သွယ်ရေး၊ လယ်ယာစိုက်ပျိုးခြင်းတို့သည် များစွာ အထမြောက် အောင်မြင်ပြီးလျှင် မြန်မာနိုင်ငံသည် သူ့ပေါ်တွင် ထင်ရှား ကျော်စောသော တိုင်းပြည်တစ်ခု ဖြစ် ထူခြားစွာ ထွက်ပေါ်လာပေအံ့။ အုပ်ချုပ်သော အစိုးရ အဖွဲ့တွင်လည်း အဖက်ဖက်တွင် လူထု၏ လွယ်ကူစွာသော ဆောက်ပံ့ကူညီမှု ရလျက် သာယာစိုပြည်သော တိုင်းပြည် တစ်ခုအဖြစ် ထင်ရှားကြီးပွားပေလိမ့်မည်။ ထိုအဆိုပါ နှစ်ကြီး၏ အတွင်း၌ ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းမှုသည်ကား ယုတ်

လျော့လာခြင်း ကြုံရပေအံ့။

ဆရာကြီးသည် ဗုဒ္ဓဟူးထူလဒဿာ(၁၇)နှစ်ကို အထက် ပါအတိုင်း ယေဘုယျ သုံးသပ်ဟောခဲ့သည်။ ယေဘုယျဟု ဆိုခြင်းမှာ ထိုဒဿာအတွင်းရှိ စနေ-ကိတ်-ရာဟု၊ အင်္ဂါ ဒဿာတို့ ကြုံရသောအခါ အလွန်ဆိုးဝါးသော ဖြစ်စဉ်များနှင့် ကြုံရတတ်သည်။ သို့သော်လည်း ဗုဒ္ဓဟူး ဒဿာ၏ ဆွဲငင်အား ကြောင့် ထိုအဆိုးတို့သည် ဖြစ်ပြီးလျှင် ပျက်သွားရိုး မေ့တာ အတိုင်း အဆိုးအဖြစ်ဖြင့် ကြုံရစ်ကြရလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုဗုဒ္ဓဟူး ဒဿာစားချိန် ၂၈ရက်၊ ၅လ၊ ၁၉၆၅ ခုနှစ်မှ ၂၈ရက်၊ ၅လ၊ ၁၉၈၂ ခုနှစ်အထိ အချိန် ကာလတစ်လျှောက်ကို ကျော်လွှားဖြတ်သန်းခဲ့ပြီးဖြစ်၍ အဆိုး အကောင်းနှစ်များကို သိရှိခဲ့ကြ၏။

ထိုအဆို မှန်မမှန်ကို ဗုဒ္ဓဟူးထူလ ဒဿာ၏ အန္တရ ဒဿာနှစ်အပိုင်းအခြားကို လေ့လာသုတေသနပြုကြပါစို့။

(၂၈-၅-၁၉၆၅) မှ (၂၅-၁၀-၁၉၆၇)ခုနှစ်အထိ ဗုဒ္ဓဟူး ထူလ ဗုဒ္ဓဟူးအန္တရ ဒဿာစားချိန်သည် အထက်ပါ ဆရာကြီး ဟောသည့်အတိုင်း ကောင်းသော ဖြစ်စဉ်များကို ကြုံတွေ့ ကြရသည်။

၁၉၆၅ခုနှစ်တွင် ငွေပေသင်ရသော ပုဂ္ဂလိကကိုယ်ပိုင် ကျောင်း(၈၁၄)ကျောင်းကို ပြည်သူပိုင် သိမ်းယူခဲ့သည်။ ပြည်သူများကို အခမဲ့ ပညာသင်ကြားရေးစနစ်ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ စီးပွားရေးတွင် ၁၉၆၅ခုနှစ်တွင် ပြည်တောင်တန်း ရေနံမြေ သစ်တွေ့ရှိခြင်း၊ ၁၉၆၆ခုနှစ်တွင် မြန်မာကမ်းလွန်ပင်လယ် ပြင်၌ အတ္ထုတ်ဆိုင်ကံစစ်တိုင်းတာရေးလုပ်ငန်း စတင်ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း၊ ၁၉၆၇ခုနှစ်တွင် ရှေ့ပြည်သာ သဘာဝဓာတ်ငွေ့ သိုက်မြေတွေ့ရှိခြင်းတို့ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။

(၂၅-၁၀-၁၉၆၇) မှ (၂၂-၁၀-၁၉၆၈)ခုနှစ်အတွင်း ဗုဒ္ဓဟူး ထူလ-ကိတ်အန္တရဒဿာစားချိန်မှာ ပြည်ပ ဆန်တင်

မူ အလွန်ကျဆင်းခဲ့သည်။ စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံများတွင် ကုန်ကြမ်းမရှိ၊ အမြတ်မရှိ၊ အရှုံးဖြင့်သာ လုပ်နေရသည်။ စီးပွားရေး အလွန်ကျဆင်းခဲ့သည်။ တရုတ်ကျောင်သားအရေးအခင်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။

(၂၂-၁၀-၁၉၆၈)မှ (၂၂-၈-၁၉၇၁)ခုနှစ်အတွင်း ဗုဒ္ဓဟူး ထူလ သောကြာအန္တရ ဒသာစားချိန် တိုင်းပြည်တွင် အပြောင်းအလဲတစ်ခုဖြစ်ပေါ်သည်။ မြန်မာဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ပါတီမှ ပြည်သူ့ပါတီတည်ထောင်ရေးအတွက် အသွင်ပြောင်းလဲမှုဖြစ်ရန် ဆောင်ရွက်သည်။

၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၀ရက်နေ့တွင် ပါတီညီလာခံကျင်းပရေး ကော်မရှင်ဖွဲ့စည်းခဲ့ပြီး ပထမအကြိမ်ပါတီ ညီလာခံကျင်းပရေးနှင့် ပြည်သူ့ပါတီဖွဲ့စည်းရေးလုပ်ငန်းများသည် နိုင်ငံတော်အာဏာကို ပြည်သူ့ထံ ပြန်လည်အပ်နှံရေးလုပ်ငန်းများပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ (မြန်မာနိုင်ငံ စနစ်ပြောင်းကာလ၊ ဒု-တွဲ၊ နှု-၂၄၉)

တော်လှန်ရေး ကောင်စီ၏ အတိုင်ပင်ခံများ ဖွဲ့စည်းသည်။

ဆိုလိုသည်မှာ ဆရာကြီး၏ ဟောကိန်းတွင် ဗုဒ္ဓဟူး ထူလ သောကြာအန္တရဒသာစားချိန်တွင် အပြောင်းအလဲတစ်ခု မလွဲမသွေဖြစ်သည်မှာ မှန်ကန်ကြောင်း သက်သေပြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

(၂၂-၈-၁၉၇၁) မှ (၂၈-၆-၁၉၇၂)ခုနှစ် တနင်္ဂနွေအန္တရဒသာစားချိန်၊ ထိုမှ (၂၈-၁၁-၁၉၇၃)ခုနှစ်အထိ တနင်္လာ ဒသာစားချိန်ခန့်သည် တိုင်းပြည် ဆန်ရေစပါးရှားပါးပြီး ဈေးနှုန်းကြီး၍ မင်းအစိုးရတို့ ပြဿနာကြုံရသောအချိန်ဖြစ်သည်။ ငွေကြေးဖောင်းပွမှု အဆမတန်ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။

အချို့သော နိုင်ငံပိုင် စီးပွားရေးအဖွဲ့အစည်းများသည် အရှုံးခံ၍ လည်ပတ်နေကြရသည်။ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေး ကော်ပိုရေးရှင်းသည် တောင်သူလယ်သမားများအား ဓာတ်မြေဩဇာများကို ဝယ်ရင်းဈေးထက် လျော့၍ ရောင်းချပေးခဲ့ရသည်။ အရှုံးပေါ်သည်။

ဓာတ်ဆီ၊ ဇီဝယ်ဆီနှင့် ရေနံဆီများကိုလည်း ထုတ်လုပ်ကုန်ကျစရိတ်ထက် လျော့၍ ရောင်းချရသဖြင့် များစွာအရှုံးပေါ်သည်။ ရေကြောင်းပို့ဆောင်ရေးနှင့် လေကြောင်းပို့ဆောင်ရေးတို့ များစွာအရှုံးပေါ်သည်။ (မြန်မာနိုင်ငံရေး စနစ်ပြောင်းကာလ၊ နှု-၁၃၇-၁၃၈)

(၂၈-၁၁-၁၉၇၃)မှ (၂၅-၁၁-၁၉၇၄)ခုနှစ်တွင် ဗုဒ္ဓဟူး ထူလ အင်္ဂါအန္တရဒသာအချိန် အင်္ဂါဂြိုဟ်၏ အားကောင်းမှု

ကြောင့် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ နှိမ်နင်းမှုများ ဆက်တိုက်ပြုလုပ်ရတတ်သည်။ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ် လူငယ်များ၊ ကျောင်းသားများ နှစ်နာရသည်။ စစ်အာဏာပြဿချိန်ဖြစ်သည်။

(၂၅-၁၁-၁၉၇၄) မှ (၁၃-၆-၁၉၇၇)ခုနှစ်အတွင်း ဗုဒ္ဓဟူး ထူလ-ရာဟုအန္တရ ဒသာရောက်ချိန်တွင် လမ်းညီ ဆက်တိုက်လျှောက်မိသည်။ အမှောင်ထုထဲ တိုးဝင်သွင်းရေလင်းစပျောက်မည်။ အမှားအမှန်မခွဲခြားနိုင်။ တစ်ဖွတ်ထဲ မိုက်ကန်းသော ရာဟုဂြိုဟ်ဖြစ်သည်။ ပြဿနာအားလုံးလက်နက်ဖြင့် အကြမ်းဖက် ဖြိုခွဲခြင်း ခံကြရသည်။

(၁၃-၆-၁၉၇၇) မှ (၁၉-၉-၁၉၇၉)အထိ ဗုဒ္ဓဟူး ထူလ-ကြာသပတေး အန္တရ ဒသာစားချိန်တွင် ပညာရေး အတုအယောင်များ၊ ဘာသာရေး ဟန်ဆောင်မှုများ၊ ငွေကြေးများစွာ ဆုံးရှုံးမှုများ ကြုံမည်။ တွင်းထွက်ပစ္စည်းများ ရထားများ ပေါ်ထွက်လာသော်လည်း၊ ၎င်းကြောင့် ပြဿနာများ ဆိုးကျိုးများ ကြုံတွေ့ရတတ်သည်။

(၁၉-၉-၁၉၇၉) မှ (၂၈-၅-၁၉၈၂)ခုနှစ်အတွင်း ဗုဒ္ဓဟူး ထူလ-စနေအန္တရ ဒသာစားချိန်၌ ပြည်သူ့လူထု စာသင်နေရေး ကျပ်တည်းမည်။ ရင်ထဲ တအံ့နှေးနှေးခံစားရမည်။ ကတိပျက်မှု၊ အလိမ်အညာခံရမှုများ ကြုံမည်။ ကုန်ဆွဲနှုန်းများ အဆမတန်ကြီးမည်။ ငွေကြေးဖောင်းပွမည်။ လူမှုကုန် ပစ္စည်းများ ရှားမည်။ မှောင်ခိုဈေးကွက် ကြီးမားမည်။

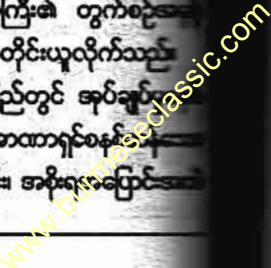
ဆရာကြီး၏ ဗုဒ္ဓဟူး ထူလဒသာကို အကျယ်အနှံ့ ဒသာစိတ်၍ ဟောကိန်းထုတ်ခြင်းဖြစ်မည်။

ဆရာကြီး၏ ဟောကိန်းဆင်သော နည်းမှာ မည်သို့မှန်ကန်ကြောင်း သိစေလို၍ဖြစ်သည်။

ဆရာကြီး လျှပ်စစ်ဗေဒင် ဦးအုန်းသင်သည် ဗုဒ္ဓဟူးထူလဒသာကို ဟောပြီးနောက် ကိတ်ဂြိုဟ်၏ ထူလဒသာသက် ခုနှစ်နှစ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ဆက်လက်ဟောသည်။

(၂၈-၅-၁၉၈၂) ခုနှစ်မှ (၂၈-၅-၁၉၈၉)ခုနှစ်အတွင်း၌ ကိတ်ထူလ ဒသာစားဆဲ ကြုံလေသည်။ (၎င်း၏ ပုံစံစာအုပ်တွင် ၂၈-၂-၁၉၈၂ ခုနှစ်မှ ၂၂-၁-၁၉၈၃ ဟု ဆိုသည်။ ပုံနှိပ်ရာတွင် မှားနေသည်။ ကိတ်ဂြိုဟ်သက် ခုနှစ်နှစ်ဖြစ်သည်။) ထို့ကြောင့် ဆရာကြီး၏ တွက်စဉ်အချိန်အတိုင်း ခုနှစ်တို့ကို အထက်ပါအတိုင်းယူလိုက်သည်။

ထိုနှစ်ပိုင်းအတွင်း၌ တိုင်းပြည်တွင် အုပ်ချုပ်သစ်သို့ ပြောင်းလဲရတတ်စေခြင်း၊ အာဏာရှင်စနစ်အုပ်ချုပ်ရေးတို့ဖြင့် အုပ်ချုပ်မှုခံရခြင်း၊ အစိုးရပြောင်းအစား

အမျိုးမျိုးနှင့် တွေ့ကြုံရခြင်းတို့ ဖြစ်ရစေတတ်လေသည်။ နှစ်ပိုင်း လက်နက်ရုံး၊ အလုပ်ရုံတို့ တည်ဆောက်ခြင်း မှုလျက် တိုင်းပြည် မငြိမ်မသက်မှုများ များပြားခြင်းတို့ ဖြစ်နေစေတတ်လေသည်။

သုံးသပ်ချက်

ဆရာကြီးသည် ကိတ်-ထူလဒသာ ခုနစ်နှစ်အတွင်း အထက်ပါအတိုင်း ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့ရာ အလွန်မှန်ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

ထိုအတွင်း ၈၈-အရေးအခင်းပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ အစိုးရ အပြောင်းအလဲအမျိုးမျိုးတွေ့ကြုံရခြင်းတို့ ဖြစ်ရစေတတ် သည်ဟူသော အဟောအတိုင်း ဦးနေဝင်းမှသည် သမ္မတ ဦးစိန်ယု၊ ထိုနောက် သမ္မတ ဦးစိန်လွင်၊ ထိုနောက် ချစ်သာယာ မောင်မောင်၊ သမ္မတအဆက်ဆက်ထွက်ပေါ်ခဲ့ပြီး ဆက်ဆံဆုံး စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းခဲ့သည်။ (၈၆-၈၇) နှစ်များက ဗကပနှင့် အကြီးအကျယ်တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့သည်။

မြန်မာ့သမိုင်းတွင် တစ်ခါမျှ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ဘူးသော တစ်ပြည်လုံး ပါဝင်သော ရှစ်လေးလုံးအရေးတော်ပုံကြီး ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။

ဆရာကြီး၏ ဟောကိန်းသည် အလွန်မှန်ခဲ့၏။ ဆက် ဆက်၍ သောကြာ ထူလဒသာကို ဟောပြန်ရာ၊ ယင်း အဟောမှာ အုပ်ချုပ်ရေးဌာနတွင် အမျိုးသမီးတို့ အာဏာ ညွှန်မှု များခြင်း၊ အမျိုးသမီးတို့ ပါဝင်ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင် မှုများခြင်းတို့ ဖြစ်အံ့ဟု ပါဝင်သဖြင့် ဟောစာတမ်း ဖတ်သူ မှုသည် အိမ်အောင်ဆန်းစုကြည်များ အာဏာရလေမလား သို့မဟုတ် တစ်လင့်လင့် စောင့်စားခဲ့ကြသည်။

ဆရာကြီး၏ ဟောနည်းကို ကြည့်ပါ။

(၂၈-၅-၁၉၈၉) ခုနှစ်မှ (၂၈-၅-၂၀၀၉)ခုနှစ်အထိ အတွင်း၌ သောကြာ ထူလဒသာစားဆဲ ကြံနေခဲ့လေသည်။ နှစ်အဆိုပါ နှစ်ပိုင်းအတွင်းကား တိုင်းပြည်တွင် စည်ပင် သာယာ ဝပြောခြင်း ဖြစ်ရအံ့။ ကောက်ပဲသီးနှံ လယ်ယာ စိုက်ပျိုးရေးအခြေအနေတို့ တိုးတက်ကောင်းမွန်ခြင်းဖြစ်ပေ သ်။ အနုပညာသည်တို့ တိုးတက်ထွန်းကားခြင်း၊ ပွဲလမ်း သဘင် ရုပ်ရှင် ပြဇာတ်သဘင်သည်တို့ များပြားစွာ ပေါ်ထွက် ခြင်းဖြစ်အံ့။ တိုင်းပြည်တွင် အလှအပကုန်ပစ္စည်း ပိုမို ကတ္တီယို သည် ပစ္စည်းများ ထုတ်လုပ်ထွက်ပေါ်မှုတို့ များပြားခြင်း ဖြစ်ရအံ့။ နိုင်ငံခြားဆက်သွယ်မှု တိုးတက်ပေအံ့။ အုပ်ချုပ်ရေး ဌာနတွင် အမျိုးသမီးတို့ အာဏာလွှမ်းမိုးမှု များခြင်း၊ အမျိုး

သမီးတို့ ပါဝင်ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ရခြင်း များပြားအံ့။ ဘာသာ ရေးတွင်မူ ဆုတ်ယုတ်အားနည်းခြင်းတို့ တွေ့ကြုံမှု များပြား ခြင်း ဖြစ်ရစေတတ်သော နှစ်ပိုင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

ဤသည်တို့ကား ထူလဒသာ၏ နှစ်ပိုင်းကြီးတို့အတွက် အခြေခံ ဟောဆိုချက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဆရာကြီးသည် ဤမျှဖြင့် နှစ်(၅၀)ဟောစာတမ်း အခြေခံကို ညွှန်ပြခဲ့သည်။

ယင်းအခြေခံကို မှုတည်၍ အန္တရာ-ဒသာ၊ ဘုတ္တိဒသာ တို့ ဆက်လက်ဟောဆိုရန်ပင် ဖြစ်သည်။

ဆရာကြီးသည် သောကြာ ထူလဒသာစားချိန် နှစ်(၅၀) အတွင်း သောကြာပြုဟ်၏ အနေအထားကို ကြည့်၍ အကောင်းတွေ့ ဟောခဲ့သည်။

တိုင်းပြည်တွင် စည်ပင်သာယာ ဝပြောအံ့ဟု ဟော သည့်အတိုင်းပင် ခရီးနိများစွာ၊ ဘဏ်ပေါင်းများစွာ ပေါ်ထွက် ခဲ့၏။ အနုပညာသည်တို့ တိုးတက်ဖြစ်ထွန်းအံ့ဟု ဆိုသည့် အတိုင်း ဆို-က-ရေး-တီး အနုပညာပြိုင်ပွဲနှင့် ဟစ်ပေါ့၊ ဟစ်ဟော့ စသော ယဉ်ကျေးမှုများကို ကူးစက်လာသည်။

ပိုးမဲ၊ ကတ္တီယို စသည်ပစ္စည်းများ ထုတ်လုပ်ထွက်ပေါ် မှုတို့ များပြားအံ့ဟုဆိုသည့်အတိုင်း အထည်ချုပ်စက်ရုံပေါင်း များစွာပေါ်ထွက်ခဲ့သည်။ နိုင်ငံခြားဆက်သွယ်မှု တိုးတက်ပေ အံ့ဟု ဟောသည့်အတိုင်း အာဆီယံအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ပြီး အထိုက် အလျောက် နိုင်ငံတကာ၌ ဝင်ဆံ့ခဲ့သည်။ ယခင်ထက် တိုး တက်ခဲ့သည်။

အုပ်ချုပ်ရေးဌာနတွင် အမျိုးသမီးတို့ အာဏာလွှမ်းမိုး မှုတို့ ဖြစ်ပေါ်မည်ဟု ဟောသည့်အတိုင်း အမျိုးသမီးရေးရာ အဖွဲ့အစည်းများ ပေါ်ပေါက်လာပြီး ကတော်များ၏ ဩဇာ အာဏာသည် အလွန်လွှမ်းမိုးခဲ့သည်။

ဆရာကြီးသည် သောကြာ၏ ထူလ နှစ်ကြီးပိုင်းကို အခြေခံအားဖြင့် ဟောခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ယင်း သောကြာထူလကို အန္တရာဒသာ ဖြင့် ခွဲခြားကြည့်သောအခါ-

(၂၈-၇-၁၆၉၉)မှ(၂၈-၃-၂၀၀၂)အတွင်း ကြာသပတေး အန္တရာဒသာစားချိန်၌ ကမ္ဘာတွင် ငွေကြေးပြဿနာအကြီး အကျယ်ပေါ်ထွက်ခဲ့သည်။ အမေရိကန် ကုန်သွယ်ရေးဌာန တိုက်ခိုက်ခံခဲ့ရသည်။ မလေးရှားနိုင်ငံဝန်ကြီးချုပ် မဟာသီဟာ မိုဟာမက်က ငွေကြေးဆုံးရှုံးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အကြီး အကျယ်ပေါက်ကွဲခဲ့သည်။ ကြာသပတေးပြုဟ်၏ သတ္တိပင် ဖြစ်သည်။

(၂၀-၃-၂၀၀၂) မှ (၂၀-၅-၂၀၀၅) ခုနှစ်အတွင်း စနေအန္တရ ဒဿာစားစဉ် ဒီပဲယင်းအရေးအခင်းဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့အားလုံး ဖျက်သိမ်းခံခဲ့ရသည်။

(၂၀-၅-၂၀၀၅) ခုနှစ်မှ (၂၀-၃-၂၀၀၈) ခုနှစ်အတွင်း ဗုဒ္ဓဟူး အန္တရဒဿာစားချိန်တွင် အခြေခံဥပဒေ ပြီးစီးအောင် ရေးဆွဲခဲ့သည်။ ၂၀၀၇ ခုနှစ် ရွှေဝါရောင် သံယာဇာရေးအခင်းကြီး ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။

(၂၀-၃-၂၀၀၈) မှ (၂၀-၅-၂၀၀၉) ခုနှစ်အတွင်း ကိတ်အန္တရဒဿာစားချိန်၌ နာဂစ်မုန်တိုင်းကြီးကြွခဲ့ရသည်။ ၂၀၀၈ ခုနှစ် အခြေခံ ဥပဒေ ဆန္ဒခံယူပွဲကြီးဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ယခင် ကိတ်ထူလဒဿာစားစဉ်က သမ္မတ သုံးဆက်ပြောင်းခဲ့သည်။ ယခု ကိတ်အန္တရဒဿာစားစဉ် ပြောင်းလဲရန် ဦးတည်နေလေပြီ။

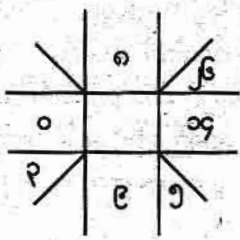
ဆရာကြီးသည် ကိတ်နှင့် သောကြာကို ဒဿာကြီးအတိုင်း ဟောခဲ့သည်။ ဤမျှ ဟောပေးခဲ့သည်ကိုပင်လျှင် အလွန်ကျေးဇူးဥပကာရ များစွာရှိလှပေသည်။

ထိုသို့ဟောပြီး ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁ရက်နေ့တွင် ဆရာကြီးသည် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့သည်။

ဆရာကြီး လျှပ်စစ်ဗေဒင် ဦးအုန်းသင်သည် ၁၉၀၂ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၁၉ရက်နေ့တွင် ရမည်းသင်းမြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ ခုနစ်တန်းအောင်မြင်ခဲ့ပြီး မြေတိုင်းစာရေးရာထူးဖြင့် ပဲခူးတိုင်း၊ ရွှေကျင်၊ အုတ်ဖိုဒေသ စသည်တို့၌ တာဝန်ကျခဲ့သည်။

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ၁၉ရက်၊ ဇူလိုင်လတွင် ရန်ကုန်မြို့သို့ စတင်ရောက်ရှိခဲ့သည်။ နက္ခတ်ဗေဒင်ကျွမ်းကျင်သည့်အတိုင်း အများ၏ အားကိုးမှုကို ရရှိခဲ့သည်။ လွတ်လပ်ရေးနေ့ ရယူရန် ဦးနုတို့က ရက်ရွေးခိုင်းသောအခါ ဆရာကြီး ဦးအုန်းသင်က ၁၉၄၈ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၅ရက်နေ့တွင် လွတ်လပ်ရေးယူရန် အခါပေးခဲ့လေသည်။

ဆရာကြီး ပေးသော လွတ်လပ်ရေးဇာတာ

(၁၅-၁-၁၉၄၈)

ဆရာကြီး ပေးသော လွတ်လပ်ရေးအခါ ဇာတာပြုတ်တို့၏ သမ္ပန္နအလွန်အားကောင်းသည့် တနင်္ဂနွေနေ့မှ စနေ-သမ္ပန္န၊ တနင်္လာ-သောကြာ-အင်္ဂါ-သမ္ပန္န ဂြိုဟ် တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး ပျံခြင်း၊ ယှဉ်ခြင်း၊ မြင်ခြင်း အစရှိသော အားကောင်းလေသည်။ အချင်းချင်း ကျေးဇူးပြုနေသည့် အားပြုထားလေသည်။

သို့သော် ဗိုလ်လက်ျာတို့၊ ဗိုလ်စကြာတို့၊ ဦးနုတို့က ဝေးသည်။ မြန်မြန်နီးလေ ကောင်းလေဟု ဆိုကာ အခြေဗေဒင်ဆရာများနှင့် တိုင်ပင်ကာ ဇန်နဝါရီလ ၄ရက်၊ ၄နာရီ၊ မိနစ် ၂၀အချိန်တွင် လွတ်လပ်ရေးယူခဲ့သည်။ ဦးနုက တွေ့ ဆိုဆိုးဝါးဝါး တစ်လုံးစီကွဲနေပြီး တနင်္လာကို စနေကြီးက အထူးမြင်နေချိန်ဖြစ်သည်။ အဘယ်မှာ စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်သည်။

၎င်းလွတ်လပ်ရေးဇာတာကို တိုင်းပြည်၏ ဇာတာအဖြစ် မပြုလုပ်ဘဲ၊ လူဆိုလျှင် သက်န်းဝတ် ယတြာအဖြစ် ဇာတာဖျက်သလို၊ ၎င်းလွတ်လပ်ရေးဇာတာကို သာမန်နေထူး နေ့မြတ်အဖြစ် ကိန်းချေပြီး မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း ဇာတာအသစ် ထပ်ဖြစ်ပေါ်ရန် လိုပေပြီ။

ဥပမာ- ရက်ကောင်း၊ လကောင်း တစ်ခုခုကို ၂၁ရာစု ပင်လုံညီလာခံကို ဖြစ်စေ၊ အခြား ဥပဒေရေးရာအောင်မြင်ရာအချိန်အခါနေ့ဖြစ်စေ၊ တစ်ရက်ရက် သတ်သတ်ပြီး မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေးဇာတာကို ပြန်ဖွဲ့သင့်ပေပြီ။

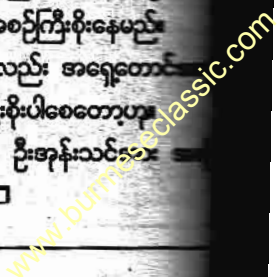
ဆရာကြီး လျှပ်စစ်ဗေဒင် ဦးအုန်းသင်သည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အနာဂတ် နှစ်(၅၀)ဟောစာတမ်းကို ဟောထုတ်သောသနာသက္ကရာဇ် ၂၅၀၀ ပြည့်နှစ်ကို ဇာတာခွဲ၍ လွတ်လပ်ရေးနေ့ ဇာတာကိုပါ ဇာတာနှစ်စောင်ညှိ၍ ကိန်းထုတ်ခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျန်ရှိသော နှစ်များကို ဆက်လျှင်လည်း ယင်းဇာတာနှစ်စောင်ကို ချိန်ဆညှိပြီး သောပေတော့မည်။

လွတ်လပ်ရေးဇာတာကို မကြိုက်ပါ။ ဆက်၍လည်း မဟောလိုပါ။ အကယ်၍ မဟောမဖြစ်လို ဟောရမည်ဆိုလျှင် ဒဿာပြုတ်ရာသီစက်ဝန်းလှည့်လည်သောအခါ လွတ်လပ်ရေးဇာတာအရ စစ်တပ်သည် အစဉ်ကြီးစိုးနေမည်။

ထိုသို့ ကြီးစိုးမည်ဆိုလျှင်လည်း အရှေ့တောင်အာရှ သာမက၊ ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံး ကြီးစိုးပါစေတော့ဟု ဆရာကြီး လျှပ်စစ်ဗေဒင် ဦးအုန်းသင်က ဟောခဲ့သည်။

ဆရာကြီး လျှပ်စစ်ဗေဒင် ဦးအုန်းသင်က ဟောခဲ့သည်။ ဂါရဝ ဦးထိပ်ထားလျက်...။ □

ကျွန်းကျွန်း
ကျွန်းကျွန်း၊ ကျွန်းကျွန်း၊

ကျွန်းကျွန်း၊
ကျွန်းကျွန်း...

“မယ်တော်... သားတော်ရဲ့ ခမည်းတော်က ဘယ်သူလဲဟင်”

ပဉ္စကလျာဏီ မိဖုရားသည် သားတော် မောင်ကျန်စစ်၏ စကားကြောင့် မျက်နှာညှိုးရော်သွားသည်။

“သားတော်လေးရယ်၊ မင်းခမည်းတော် ဘယ်သူလဲဆိုတာ မမေးပါနဲ့လားကွယ်”

ဟူ၍ တားမြစ်မိ၏။ ရင်တွင်းသို့ ဝမ်းနည်းစိတ်တို့ တိုးဝှေ့ ဝင်ရောက်လာကြသည်။ ထိုအမေးစကားကြောင့် ပင် ပဉ္စကလျာဏီ မိဖုရားသည် အနာဟောင်းကို ထိုးဆွသကဲ့သို့ နာကျင်ခံစားလိုက်ရသည်။

တစ်ချိန်သောအခါက ပဉ္စကလျာဏီ မိဖုရားသည် ပုဂံ ရွှေနန်းတော်တွင် မိဖုရားကြီးအဖြစ် နေခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်က မလိုသူ မသူတော်တို့၏ ကုန်းချောစကားကို အနော်ရထာဘုရင်က ယုံကြည်ပြီး ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်းနံဘေးရှိ ပရိမ္မရွာသို့ ပို့ထားခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်းတို့ကြောင့် အနော်ရထာဘုရင်အား နာကြည်းစိတ်သည် မီးခဲ ပြာဖုံးဖြစ်နေရာမှ သားတော်၏ အမေးစကားကြောင့် ပြန်လည် နာကျင်လာရသည်။

အဖမဲ့သား ရေနည်းငါးပမာ စိတ်ညှိုးငယ်နေရာမည် သားတော်လေးအား တိုး၍ပင် သနားနေမိသည်။

“သားတော်လေးရယ်” ဟူ၍ ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် တိုးတိတ်စွာ ခေါ်ဆိုပြီး သားတော်လေးအား တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့ဖက်ထားမိသည်။

ကလလရည်ကြည် တည်သည်မှစ၍ ကိုးလလွယ်ဆယ်လပွားကာ နို့ချိုတိုက်ကျွေး ညစ်ကြေးသန့်စင် ချောမြို့

ကျန်စစ်မင်း၏ ပင့်ဖိတ်ချက်ကြောင့် ရှင်အရဟံသည်လည်း တပည့် သံဃာတော်များနှင့် ကြွရောက်လာ၏။ ရဟန်းတော်များသည် မြတ်သော နေရာတို့တွင် အသီးသီး ထိုင်တော်မူကြပြီး မင်းပရိသတ်တို့အား သီလပေး တရားဟောကြားပြီးလျှင် တရားရေအေးတိုက်ကျွေးကာ ရေစက်သွန်းချ အမှုပေးဝေကြ၏။

ရွှင်ပျူ ပိုးမွေးသလို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့ရသည့် သားတော်လေး စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ မဖြစ်စေရန် အမှန်ကို ပြောပြလျှင်လည်း သားတော်ကသာ သိရှိပြီး ခမည်းတော်က အသိအမှတ်မပြုပြန်လျှင် သားတော်မှာ ငြိမ်နာကျင်ခံစားရတော့မည်။ ထို့ကြောင့် သားတော်ကို သတ်တော်သော အဖြေတစ်ခုပေးမှ ဖြစ်တော့မည်။

“ဒီလို သားတော်ရဲ့ သားတော်ရဲ့ ခမည်းတော်က နေမျိုးကွယ်။ အမေက ဥသျှစ်မျိုးကွယ်”

“နေမျိုးဆိုတာ ဘာကို ခေါ်သလဲ မယ်တော်”

“နေမျိုးဆိုတာ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို အထင်ရောင်နဲ့ ဖြန့်ကျက် စိုးမိုးထားနိုင်တဲ့အတွက် နေမျိုးလို့ ခေါ်တယ်ကွယ်”

“မှန်ပါ မယ်တော်၊ သားတော် မြေဝယ်မကျ မှတ်ထားပါမယ်”

“သားတို့ရုပ်ရည် သိတာမည်သား၊ ရေကြည်ချမ်းမြေ့ တစ်ပေါက်ကျသို့၊ မိဘတို့ဝမ်း ငြိမ်းစတမ်းတည်း” ဟူသည့် သို့ ပဉ္စကလျာဏီ မိဖုရားသည် သားလိမ္မအား တစ်ခါတစ်ရံ ကြည့်၍ စိတ်ချမ်းမြေ့နေလေ၏။ မိဘတို့၏ စိတ်နှလုံးကို ချစ်မြတ်နိုး ပျော်ပါးစေသည်မှာ သားသမီးပင် ဖြစ်လေသည်။

ပဉ္စကလျာဏီ မိဖုရားကို အိမ်နိမ့်စံဘဝဖြင့် ယုံစွဲအရပ်သို့ ပို့ထားခံရသည်မှာ ဆယ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ နေအိမ်သားအမိနှစ်ဦး ရှိနေချိန်တွင်...

“သားတော်လေးရယ်... မယ်တော်လည်း သက်တော်ရလာပြီ။ ကျန်းမာရေးလည်း အရင်လို မကောင်းတော့ဘူး။ မယ်တော်ရဲ့ မိဘနှစ်ပါးနဲ့ ရခိုင်ပြည်ကို သတိရပြီး လွှဲလွှဲမိတယ်။ မိဘကိုလည်း ကျေးဇူးဆပ်ရာကျအောင် ကိုယ်တိုင်ပြည်ကိုလည်း အလွမ်းပြေအောင် မယ်တော်မှာ နှိုးလက်ဝတ်ရတနာတွေကို ရောင်းချပြီး စေတီတစ်ဆူတည်ချင်တယ်။ စေတီရဲ့ မှစ်ဝကိုလည်း ရခိုင်ပြည်ဘက်ကို လွှဲပြီး ကျေးဇူးဆပ်ချင်တယ်ကွယ်”

“တည်ပါ။ မယ်တော် စိတ်ချမ်းသာမှ သားတော်လည်း စိတ်ချမ်းသာမယ်”

စေတီတည်ရန် သားအမိနှစ်ဦး သဘောတူညီကြပြီးနောက် သူတို့သားအမိကို စောင့်ရှောက်ကူညီနေသော ယုံစွဲအမတ်ကြီး ရာဇတမန်အား စေတီတစ်ဆူတည်ခွင့်ပြုပေးခွင့်ပန်ခဲ့ကြသည်။

“တည်ပါ မိဖုရားကြီး၊ ကျွန်တော်မျိုး အလတ်နိုင်”

ကူညီပေးပါမယ်”

ပရိစ္ဆာန်အမတ်ကြီးသည် မကြာမီ ရွှေနန်းတော်သို့ ရောက် ခဲ့သွားသောအခါ အနော်ရထာမင်းကြီးထံ အခစားဝင်ပြီး-

“မှန်လှပါ ဘုရား။ မိဖုရား ပဉ္စကလျာဏီသည် သူ့ဒီတ ခုရ ရခိုင်ပြည်ဘက်သို့ မှန်ဝလှည့်ပြီး စေတီတစ်ဆူတည် ထိုကြောင်း ခွင့်ပန်နေပါတယ် ဘုရား”

အနော်ရထာဘုရင်သည် ရာဇတမန်အမတ်ကြီး၏ လျှောက်တင်စကားကြောင့် တွေ့သွားကာ နန်းတော်ပြတင်း ခေါက်မှ ဟိုးအဝေးတစ်နေရာသို့ ငေးမျှော်ရင်း အတန်ငယ် ထိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ...

“ခွင့်ပြုလိုက်ပါကွယ်။ သူလည်း သူ့တိုင်းပြည်ကို လွမ်း နေရာမှာပေါ့။ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း စေတီပြီးစီးအောင် မောင်မင်း ထာဝန်ယူပေးလိုက်ပါ”

“မှန်လှပါ။ အမိန့်တော်အတိုင်းပါ ဘုရား”

မိဖုရား ပဉ္စကလျာဏီ တည်စေချင်သော စေတီပုံစံ အတိုင်း ပုဂံ နေပြည်တော်မှ ပန်းရန်ဆရာများကိုယ်တိုင် ထာရောက်ပြီး မနေမနား တည်ဆောက်ပေးခဲ့ကြသည်။ ထို ထဲသို့ ကြီးစားတည်ဆောက်ပေးကြသောကြောင့် လအတန် ကြာသောအခါတွင် အားလုံးပြီးစီးသွားခဲ့လေသည်။

စေတီတော်သည် ရခိုင်ပြည်ဘက်သို့ မှန်ဝကို လှည့် လျက် ထုံးဖြူဖွေးဖွေးနှင့် ကြည်နူးသဗ္ဗိဟူးဖွယ် သပ္ပာယ်လို့ နေလေပြီ။ စေတီတော်နာမည်ကိုလည်း မိဖုရား ပဉ္စကလျာ ဏီ၏ ဆန္ဒနှင့်အညီ “လွမ်းစေတီ” ဟူ၍ မှည့်လိုက်ကြသည်။

ပရိစ္ဆာန်၏ တစ်နေ့သော နေ့ခင်းအချိန်တွင်...

“သခင်မ ပဉ္စကလျာဏီ... သခင်မ... သခင်မ” ရံရွေ့တော် ပိုးဝါဖြူသည် ခေါ်သံနှင့်အတူ အပြေး အလွှားရောက်ရှိလာလေသည်။

“ပိုးဝါ... ဘာတွေဖြစ်လို့ ဘာအရေးကြီးလာသလဲ တွယ်”

“မှန်လှပါ မိဖုရားကြီး။ အနော်ရထာမင်းရဲ့ စစ်သည် တော်တွေဟာ နွားကျောင်းသားအရွယ် လူငယ်တွေကို သိုက်လံဖမ်းဆီး သတ်ဖြတ်နေတယ်လို့ ကြားခဲ့ရကြောင်းပါ ဘုရား”

“ဟယ်...”

ပဉ္စကလျာဏီသည် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်စွာ ရေရွတ်မိ သွား၏။ မောင်ကျန်စစ်သည် ချင်းတွင်းမြစ်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ အလိုင်ရွာနှင့် ကျောင်းဖြူရွာအနီး ကြခတ်ဝါး ယာခင်းသို့

သွားရောက်ပြီး စိုက်ပျိုးရေးလုပ်နေသည်။ ထိုသည်ကို သိ သော မိခင်ဖြစ်သူသည် မတော်တဆ ဖမ်းမိသွားလျှင်ဟူ သော စိုးရိမ်သောကတိဖြင့် ချင်းတွင်းမြစ်ဆိပ်သို့ ကသော ကမျော ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ မြစ်ဆိပ်သို့ ရောက်ရှိသော အခါ...

“သားတော် မောင်ကျန်စစ်... သားတော် မောင်ကျန် စစ်...”

ဟူ၍ သံကုန်ဟစ်လျက် အကြိမ်ကြိမ်အော်ခေါ်ပါ သော်လည်း ရှာမတွေ့သည့်အဆုံး ပဉ္စကလျာဏီ အရူးပမာ မြေပေါ်တွင် ထိုင်ချ၍ ငိုကြွေးလိုက်သည်။ ထိုသို့ အတန် ကြာအောင် ငိုကြွေးနေစဉ်မှာပင် မောင်ကျန်စစ်သည် ချင်း တွင်းမြစ်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ကြက်ခတ်ဝါးယာမှ သူ့စီးတော် လှေကို တရွေ့ရွေ့လှော်ခတ်၍ မြစ်ဆိပ်သို့ ပြန်ရောက်လာ လေသည်။

သားတော် မောင်ကျန်စစ် ပြန်ရောက်လာသည်ကို မြင်ရသောအခါ ပဉ္စကလျာဏီ မိဖုရားသည် မျက်နှာတွင် မျက်ရည်စများနှင့် သားကို ပြုံးပြုံးကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သားဆီသို့ ပြေးသွားကာ ရင်ခွင်တွင်းသို့ ဆွဲသွင်း ၍ ပွေဖက်ထားလိုက်သည်။ ဝမ်းနည်း ဝမ်းသာ မျက်ရည်ပူ တို့သည်လည်း အဆက်မပြတ် ကြွေကျနေဆဲ။

ပဉ္စကလျာဏီ မိဖုရားသည် အိမ်နိမ့်စံဘဝဖြင့် တဖြည်းဖြည်းအရွယ်တော်ရခဲ့ပြီ။ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြင့် စိတ်သောကဖိစီးမှုဒဏ်ကို အပြင်းအထန်ခံစားခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျန်းမာရေးထိခိုက်လာခဲ့သည်။ ဒီအတိုင်းသာ ဆိုလျှင် မိမိသည် မကြာမီ နတ်ရွာလားဖွယ်ရာသာ ရှိတော့ သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိ နတ်ရွာမလားမီ သားတော်အား သာသနာ့အမွေခံ ပွင်းခံပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

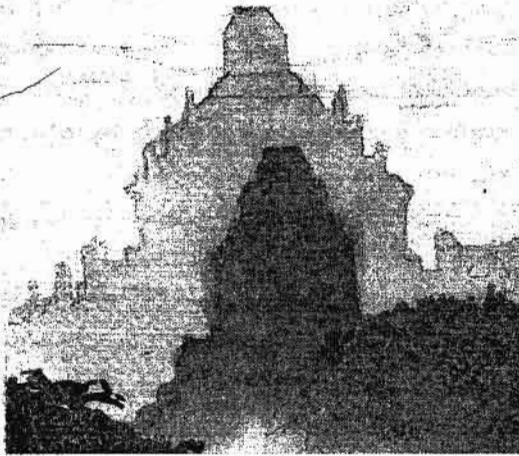
ပရိစ္ဆာန်ကြောင့်ပွင့် သားတော် မောင်ကျန်စစ်အား သာသနာ့ဘောင်သို့ သွင်းပြီး ပွင်းခံပေးခဲ့သည်။

“အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်မရဲ သားကို ကူညီ စောင့်ရှောက်ပေးပါ ဘုရား”

“စိတ်ချပါ ဒကာမကြီး။ ဦးပဉ္စင်း ပညာဇေကို ပုဂံ နေပြည်မှာ ပညာသင်ပေးမယ်ကွယ်။ ဒကာမကြီး သဘောတူ ရဲ့လား”

“တူပါတယ် ဘုရား။ အရှင်ဘုရားကို အပ်ပါတယ် ဘုရား”

ဦးပဉ္စင်း ပညာဇေလေးသည် ပုဂံ နေပြည်လောင်သို့

သွားရောက် ပညာသင်ကြားနေသည်မှာ လ အတော်ပင် ကြာခဲ့လေပြီ။ ပရိမ္မရွာနှင့် ပုဂံ နေပြည်တော်သည် လူနေမှု ကွာခြားလှ၏။ မင်းပွဲစိုးပွဲများနှင့် ရာသီပွဲတော်များကိုလည်း ကျင်းပကြ၏။ ဦးပဉ္စင်းလေးသည်ပင် ပုဂံ နေပြည်တော်၌ ပျော်မွေ့နေလေပြီ။

ထိုအချိန်မှာပင် မယ်တော်ကို စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မွေးရာ ဇာတိ ပရိမ္မရွာသို့ အမြန်ပြန်လာခဲ့ရသည်။ အမေ့ခြံဝိုင်းထဲ သို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ရွာသူရွာသားများ ဝိုင်းအုံနေသည် ကို တွေ့ မြင်လိုက်ရသဖြင့် အလာကောင်းပေမယ့် အခါ နှောင်းခဲ့ပြီကို သိလိုက်ရသည်။

“မယ်တော်ရယ်... သားတော်ကို ပစ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ထွက်သွားရတာလဲ။ အမေတစ်ခု သားတစ်ခုပေါင်းမှ ဘဝ တစ်ခုတည်းရယ်ပါ။ မယ်တော် မရှိတဲ့ ဒီလူ့လောကကြီး ထဲမှာ သားတော် အသက်ရှင်လျက် မနေချင်တော့ပါဘူး။ သားတော်ကို တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ပါနဲ့။ သားတော် ကိုပါ ခေါ်သွားပါတော့လား မယ်တော်ရယ်”ဟူ၍ ငိုကြွေး လိုက်ချင်သော်လည်း ရဟန်းဘဝမို့ စိတ်တင်းပြီး ကြိတ်၍ သာ ငိုခဲ့ရသည်။

ဦးပဉ္စင်းလေး၏ ဖြစ်အင်ကို မြင်ကြရသော ရွာသူ ရွာသားတို့မှာ ဦးပဉ္စင်းလေးကို ကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းမျက်ရည် များပင် ဝဲနေကြသည်။

မယ်တော်၏ မေတ္တာရင်ခွင်သည် သားတော်အတွက် အားကိုးခိုလှုံရာ လုံခြုံပျော်မွေ့ရာ လောကနိဗ္ဗာန်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မယ်တော်သည် သားအပေါ်၌ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ပေး ဆပ်ရင်းဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ရရှာသည်။

“အမတ်ကြီးကို ဟို နာရေရက်တွေက မတွေ့ လားလို့”

“တင်ပါ ဘုရား။ တပည့်တော် နေပြည်တော်သို့ သွားနေရလို့ပါ ဘုရား”

“ဒကာကြီးရဲ့ ကုညီစောင့်ရှောက်ပေးမှုကြောင့် ဦးစင် တို့ သားအမိ လုံလုံခြုံခြုံနေခဲ့ကြတာကို ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး။ ဦးပဉ္စင်းဟာ ဒိရွာမှာ မွေး၊ ဒိရွာမှာ ကြီးပြင်း အတွက် ဒိရွာကို ချစ်ပါတယ်။ မိခင်ရဲ့ ရင်ငွေကို မိခင် သားသမီးများက မမေ့တတ်ကြသလိုပါ။ ဒီဒေသနဲ့ ဒိရွာ လူတွေကို သတိရနေမှာပါ။ ဒါပေမယ့် မယ်တော် ချစ် တစ်ကောင်ကြွက် တစ်မျက်နှာဘဝနဲ့တော့ ဒိရွာမှာ မနေဘဲ တော့ပါဘူး ဒကာကြီး။ မနက်ဖြန် နေပြည်တော်ကို ပြန် တော့မယ်”

“အရှင်ဘုရား ပြန်မကြွခင် အရှင်ဘုရားရဲ့ မယ်တော် ဘဝအကြောင်းကို သိချင်တယ်ဆိုရင် တပည့်တော် ပြောပြ မယ် ဘုရား”

“ပြောပါ ဒကာကြီး။ မယ်တော်ရဲ့ ဘဝအကြောင်း လျှို့ဝှက်ထားတာ ရှိတယ်လို့ တွေးမိတယ်”

“တပည့်တော်တို့ ပုဂံ နေပြည်တော်နဲ့ ရခိုင် ဝေသာလီ တို့ဟာ ထီးပြိုင်နန်းပြိုင်ရှိခဲ့ကြပါတယ် ဘုရား။ ပုဂံပြည် အနော်ရထာမင်း နန်းတက်တဲ့အခါ မိဖုရားတစ်ပါးလို့ အ နေခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဝေသာလီပြည်ကို စိုးစံတဲ့ ပဟာစန္ဒြေ မင်းနဲ့ သုပသာဒေဝီတို့ရဲ့ သမီးတော် ပဉ္စကလျာဏီ မင်းသမီး လေးဟာ ကောင်းခြင်းငါးပြာနဲ့ ပြည့်စုံတယ်လို့ အရှေ့အရ တစ်ခွင်မှာ ကျော်ဇော ထင်ရှားခဲ့တယ်။ အဲဒီလို ပဉ္စကလျာ ဏီရဲ့ ကျော်ဇောသတင်းကို ကြားရတဲ့ အနော်ရထာမင်း ဟာ ကြားရရုံနဲ့ပဲ စွဲလမ်းပြီး သံတမန်စေလွှတ်ပြီး တောင်း စေခဲ့တယ်”

အနော်ရထာဘုရင်က သမီးကညာတောင်းခံသည်ကို ရခိုင်ပညာရှိ အမတ်ကြီး မဟာပညာကျော်က ဝေသာလီ ဘုရင်ကို လျှောက်တင်ခဲ့သည်မှာ -

“မှန်လှပါ အရှင်ဘုရား။ ဘိသိက်ခံ မိဖုရားကြီးက သည့်အပြင် ပုဂံပြည်နှင့် ဝေသာလီတို့ နှစ်ပြည်တစ်ပြည် ချစ်ကြည်လိုသည်ကလည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် ခွင့်ပြု သင့်တော်မည်ဟု ယူဆပါသည်။ ထို့အပြင် သမီးကညာ တောင်းခံခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ နှစ်ပြည်ထောင် ရန် ပြီး စစ်မက်ဖြစ်ပွားကြရင်လည်း လင်သေ သားမဲ့

ပြည်သူများ ပူဆွေးသောကရောက်ကြရပါမည်။ သိုက်မြို
အိမ်စီးပွားတွေလည်း ပျက်လို့ ပြည်သူများ သောကပွား
ကြရပါမည်။ သို့ပါသောကြောင့် သမီးကညာတောင်းခံသည်
ဘုံ ခွင့်ပြုရန် သင့်တော်ကြောင်းပါ ဘုရား။

ဟု ပညာရှိ အမတ်ကြီး မဟာပညာကျော်က ကျီး
ကြောင်းပြလျှောက်တင်သည်ကို မဟာစန္ဒမင်းနှင့် မိဖုရားကြီး
သုဏ္ဍာဒေဝီတို့က သဘောတူ ခွင့်ပြုပေးလိုက်လေသည်။

ထို့ကြောင့် နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေး၍ ဝေသာလီမှ
ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။ သမီးတော်နှင့်အတူ ကိုယ်လုပ်တော်
နံကျိပ်ကိုလည်း ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

ရိုးမကို ကျော်၍ လှည်းတစ်တန်း ရေကြောင်းတစ်တန်း
ဖြင့် ခရီးထွက်လာခဲ့ကြရာ တစ်လကျော်ခန့်အကြာတွင်မှ
သီလိတူပူပြင်းလှသော ပုဂံ နေပြည်တော်သို့ ရောက်ရှိခဲ့
ကြလေသည်။

ပုဂံဘုရင် အနော်ရထာသည် ပုဂံ နန်းတော်၏
အနောက်ဘက် မြေကွက်လပ်တွင် တွေ့ဆုံရန် စောင့်ကြိုနေ
သည်။ ထို့ကြောင့် အနော်ရထာ စောင့်ကြိုနေသော မြေ
ကွက်လပ်သို့ သွားရောက်ကြကာ၊ ပဉ္စကလျာဏီ မင်းသမီး
ပုဆိပ် ဇူးတုပ်ထိုင်ကာ အနော်ရထာဘုရင်ကို ဖူးမြော်
ဆန်တော့လေသည်။

ထို့နောက် တစ်လခန့်အကြာတွင် ပုဂံပြည်ရှင် အနော်
ရထာသည် ပဉ္စကလျာဏီမင်းသမီးနှင့်အတူ နန်းတက်
သီလိခံပွဲကို ကျင်းပခဲ့ကြလေသည်။

လူ့ဘဝဟူသည် “ရွှေဘုံ ရွှေနန်း၊ ရွှေကြွင့်နန်းနှင့်
ဆင်ပေါင်းလည်း ရံ” ရှိခဲ့ကြသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံမှာမူ
နန်းတင်တစ်လှည့် ထင်းတစ်လှည့် အဖြစ်သို့လည်း အချိန်
အခါခွေးရောက်တတ်ကြလေသည်။

ကျန်စစ်မင်းသည် အေဒီ ၁၀၈၄ ခုနှစ်တွင် ပုဂံထီးနန်း
ထံ လက်ခံရရှိခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် နန်းတွင်းရှိ မှူးမတ်
များနှင့် ပြည်သူပြည်သားတို့ ဝမ်းသာအားရ ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြ
သည်။ ကျန်စစ်မင်းသည် ပြည်သူချစ်သော စံပြမင်းတစ်ပါး
ဖြစ်သည်။

ကျန်စစ်သားမင်းသည် အိမ်နိမ့်စံဘဝမှာ ရှိစဉ်က
အချစ်နှင့် သစ္စာဆိုခဲ့ကြသော အပါယ်ရတနာ၊ မထီစန္ဒာ
(ခ) ခင်ဦး၊ သမ္မုလ(ရဟန်းတူမ)၊ ခင်တန်(ယာခင်းရှင်၏
သမီး)ဟူသော ချစ်ခဲ့ရသူ လေးဦး ရှိလေသည်။ သူတို့ကို
လည်း ထိုက်တန်သော အဆောင်အယောင်များ ပေးအပ်ခဲ့

သည်။

ကျန်စစ်မင်းသည် ချစ်သူများအပေါ်တွင် သစ္စာမခံခဲ့
သလို၊ မိမိအပေါ်တွင် တင်ရှိနေသော ကျေးဇူးရှင်များစွာ
တို့ကိုလည်း ကျေးဇူးမမေ့ခဲ့ပေ။ ပုဂံဒေသတွင် သူ၏ လုပ်ရပ်
များက ကြည်နူး ဆွတ်ပျံ့ဖွယ် ကောင်းခဲ့လေသည်။

ကျန်စစ်မင်းသည် ကျေးဇူးပြုထိုက်သူများကို ကျေးဇူး
ပြု မြှောက်စားပြီးနောက် သူ၏ဘဝတွင် အကြီးမားဆုံး
ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်သော မိခင် ပဉ္စကလျာဏီအား မပေးဆပ်
လိုက်ရသော ကျေးဇူးကို ပေးဆပ်လို၍ ပုဂံနန်းတော်၏
အနောက်ဘက်တွင် အနော်ရထာဘုရင်ကို ပုဆိပ် ဇူးတုပ်
၍ ဖူးမြော်ခဲ့သည့်နေရာ၌ မိခင်အမှတ်တရ “ပုဆိပ်ဇူးတုပ်
ဘုရား” ကို တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့လေသည်။

ကျန်စစ်မင်းသည် ပုဆိပ်ဇူးတုပ်ဘုရားကို အနေကတ
တင်၊ ရေစက်သွန်းချ အမျှပေးဝေပွဲ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ဘုရား
ရင်ပြင်တွင် မင်းမိဖုရားများနှင့် နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသား
များ၊ ပုဂံဘုရင်အဆက်ဆက် အမှုတော်ထမ်းခဲ့ကြသည့်
သက်တော်ရှည် အမတ်ကြီးများ၊ စစ်သူရဲကောင်းများ၊
တပ်မှူးကြီးများတို့လည်း စုံညီစွာ တက်ရောက်ကြသည်။

ကျန်စစ်မင်း၏ ပင့်ဖိတ်ချက်ကြောင့် ရှင်အရဟံသည်
လည်း တပည့် သံဃာတော်များနှင့် ကြွရောက်လာ၏။
ရဟန်းတော်များသည် မြတ်သော နေရာတို့တွင် အသီးသီး
ထိုင်တော်မူကြပြီး မင်းပရိသတ်တို့အား သီလပေး တရား
ဟောကြားပြီးလျှင် တရားရေအေးတိုက်ကျွေးကာ ရေစက်
သွန်းချ အမျှပေးဝေကြ၏။

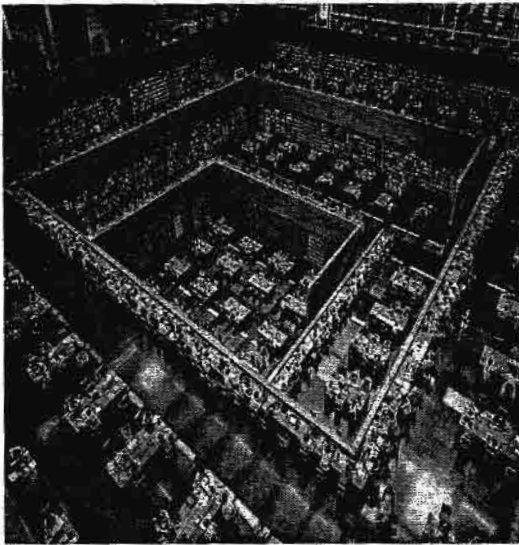
ကျန်စစ်မင်းသည် ရေစက်ခွက်ကို ကိုင်၍ တစ်စက်
ချင်း ရေစက်ချနေရင်းနှင့်ပင် မိခင်ဖြစ်သူ ပဉ္စကလျာဏီကို
လွမ်းဆွတ်တမ်းတ သတိရလျက် မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်
တို့သည် ရေစက်ခွက်မှ ရေစက်ကျသကဲ့သို့ တစ်စက်ချင်း
တစ်စက်ချင်း ကြွေကျလျက် “မယ်တော်ရယ်” ဟူ၍ပင် နှုတ်
ဖျားမှ သတိလက်လွတ်ခေါ်မိခဲ့သည်အထိသာတည်း။

ထူးဆန်းထွေလာ ဤကမ္ဘာ

မောင်လင်းအောင်

အမျိုးသား စာကြည့်တိုက်

တရုတ်နိုင်ငံရှိ အမျိုးသား စာကြည့်တိုက်ကြီး၏ မြင်ကွင်းပုံဖြစ်ပါသည်။ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံတွင် အမျိုးသား စာကြည့်တိုက်သည် လွန်စွာအရေးကြီးပေသည်။ ပြည်သူတို့ လက်လှမ်းမီ၍ အမှန်တကယ် အသုံးဝင်သော အမျိုးသား စာကြည့်တိုက်ကြီး ပြန်လည်ပေါ်ထွန်းလာရေးကို အထူးအလေးပေး ဆောင်ရွက်သင့်ပါသည်။

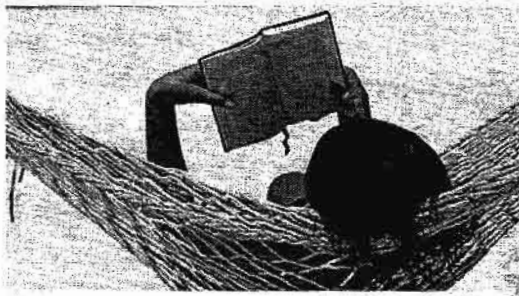
သခင်ပျောက်ရှာပုံတော်

၁၉၂၃ခုနှစ်တွင် ဘော်ဘီ(Bobbie)ဟူသော ဇွဲသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကြီး၏ သုံးပုံ နှစ်ပုံခန့်ရှိသော ခရီးကို ခရီးပြင်းနှင့်၍ သခင်အား ပြန်လည်ရှာခဲ့သည်။ ဘော်ဘီလေးသည် သူ့သခင်မိသားစုနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားခဲ့ပြီး အင်ဒီယားနားပြည်နယ်(In diana) သခင်နှင့် ကွဲကွာပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ ခြောက်လခန့်မြင့်ပြီးနောက် ဘော်ဘီတစ်ကောင် သူ၏ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ အော်ရီဂွန်(Oregon)ရှိ သူ၏ အိမ်ကို အချိန်ခရီးတွင် ဘော်ဘီသည် မိုင်ပေါင်း (၂၅၀၀)ခန့်ကို ခရီးပြင်းနှင့်ခဲ့ရပြီး အင်မတန် ခက်ခဲ မြင့်မားလှသော ရော့ကီ(Rocky)တောင်တန်းကြီးများကိုလည်း သေလှမတတ် ခဲ့သည့် ဆောင်းရာသီ၌ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

စာဖတ်ခြင်းအကျိုး

စာဖတ်ခြင်းဖြင့် စိတ်ဖိစီးမှုကို (၆၈)ရာခိုင်နှုန်း လျော့ချပေးစေနိုင်ကြောင်း လေ့လာတွေ့ရှိရသည်။ ခြင်းဖြင့် စိတ်ဖိစီးမှု လျော့ကျစေနိုင်စွမ်းမှာ သီချင်းနားခြင်း၊ ဂိမ်းကစားခြင်းနှင့် လမ်းလျှောက်ထွက်ခြင်းတို့အသုံးဝင်ကြောင်းလည်း တွေ့ရှိရပါသည်။

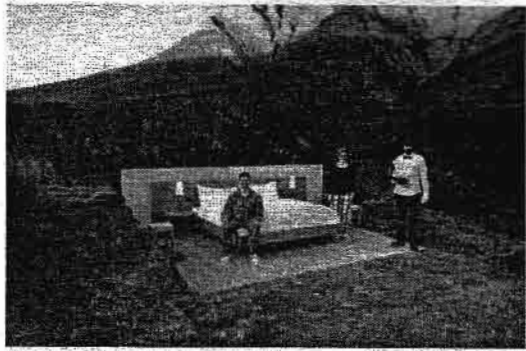

www.burmeseclassic.com

ဘဝပြောင်းနိုင်ခဲ့သူ

မော်ဂိုကိုရှိ သိုးကျောင်းသူလေးတစ်ဦးသည် နှစ်ပေါင်း
ဆယ်ကြာခဲ့ပြီးနောက် ပြင်သစ်နိုင်ငံ၏ ပညာရေးဝန်ကြီး
အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကြိုးစားလျှင် ဘာမဆိုဖြစ်နိုင်ကြောင်း
ပြသနိုင်သော သက်သေခံပေးသည်။

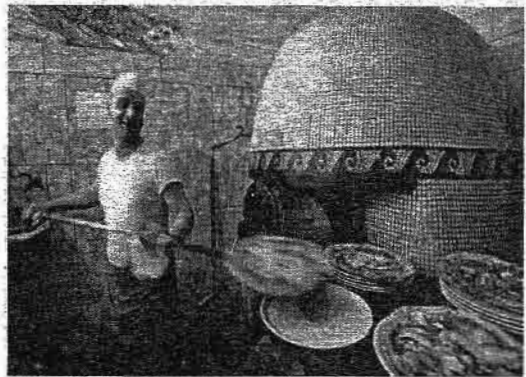
လဟာပြင်ဟိုတယ်

ကမ္ဘာ့ပထမဆုံး လဟာပြင်ဟိုတယ်ကို ဆွစ်ဇာလန်
နိုင်ငံ(Switzerland)တွင် ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။ အဆောက်အအုံ
အကာအရံ အမိုး ဘာမျှမပါသော လဟာပြင်ဟိုတယ်
ဖြစ်သည်။

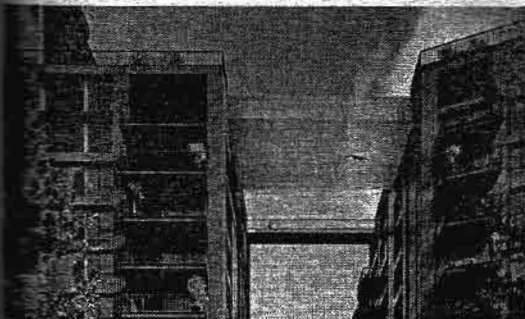
နှင်းဆီနက်

ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလွန်ပင် ရှားပါးသော အနက်ရောင်
နှင်းဆီမျိုးကို တူရကီနိုင်ငံ၌သာ တွေ့ရသည်။

ပီဇာ အင်စပက်တော်

အီတလီအစိုးရသည် ပီဇာနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွမ်းကျင်
သူတစ်ဦးကို စစ်ဆေးရေးမှူးခန့်ပြီး နိုင်ငံတစ်ဝှမ်းရှိ စား
သောက်ဆိုင်များတွင် ရောင်းချသည့် ပီဇာမှန်မှား၏ အရည်
အသွေး စံနှုန်းပြည့်မီခြင်း ရှိမရှိကို စုံစမ်းစစ်ဆေးစေသည်။

ဖန်သားရေကူးကန်

မြေပြင်အထက် (၁၁၅)ပေအမြင့်ရှိ ဖန်သားတီ(မှန်
များဖြင့်သာ ပြုလုပ်ထားသော) ရေကူးကန်တွင် ရေကူးလို
ပါက အင်္ဂလန်ပြည် လန်ဒန်မြို့သို့ သွားရောက်၍ မြည်းစမ်း
ကြည့်နိုင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

အိတလီ၏ ညချမ်းအလှ

တောင်တန်းကြီးများအကြား ရောင်စုံမီးများဖြင့် လှပစွာ တည်ရှိနေသော အိတလီ၏ အလှဖြစ်သည်။ အိတလီ၏ တောင်ကြားမှ ညချမ်းအလှလည်း ဖြစ်သည်။

ရေနဂါး

အရောင်အသွေးစုံလင်လှသော သန္တာကျောက်တန်းများအကြား မြူးတူးပျော်ပါးစွာ ကူးခတ်နေသော မောင်နှံကို ကြည့်နူးဖွယ် မြင်တွေ့ရပါသည်။ မျိုးတုံးအန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော ရေနဂါးများသည် ကျောက်တန်းများအနီးတွင် နေထိုင်ကျက်စားလေ့ရှိပါသည်။

ချားလ်(စ်)ဒါဝင်

ကမ္ဘာကျော် သတ္တဗေဒပညာရှင်ကြီး ချားလ်(စ်)ဒါဝင် (Charles Darwin) သည် သူ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သော သတ္တဝါတိုင်းကို စားသောက်ပစ်ခဲ့သည်။

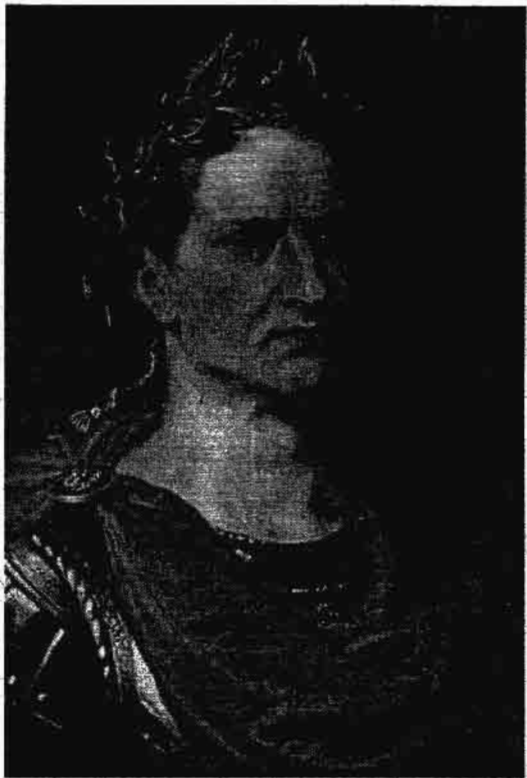
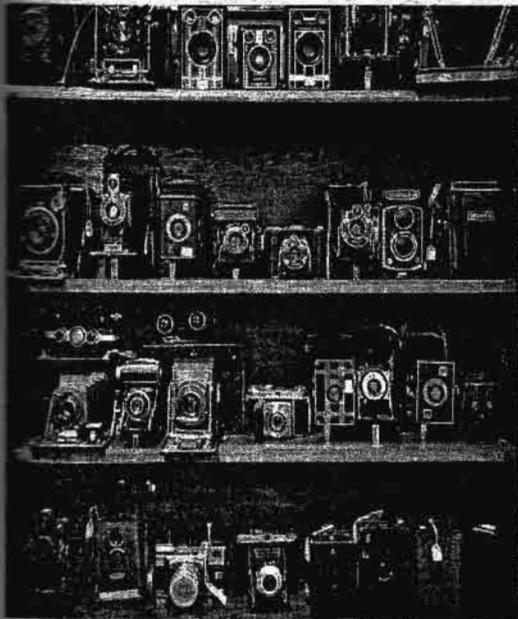
အအေးဓာတ်ပေးသူ

အဲကွန်း (Air Conditioner) ကို တီထွင်ခဲ့သူ Carrier ဆိုသူဖြစ်ပါသည်။

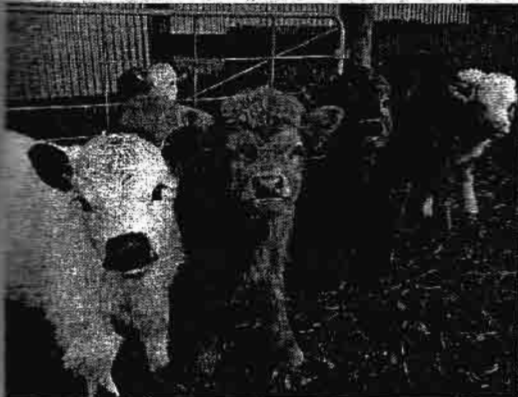
ဈေးကြီးလွန်းသော ကင်မရာ

ကမ္ဘာ့ဈေးကြီးဆုံး ကင်မရာအဖြစ် ၁၉၂၃ ခုနှစ်တွင် ထုတ်လုပ်ခဲ့သော ကင်မရာတစ်လုံးသည် လေလံပွဲတစ်ခုတွင် မှတ်တမ်းဝင်သွားခဲ့သည်။ စတာလင် ပေါင်(၁-၇၄)သန်းဖြင့် လေလံဆွဲ ဝယ်ယူခြင်းခံရသော ထိုကင်မရာသည် ဈေးပေါ်တွင် (၂၅)လုံးသာ ကန်သတ် ထုတ်ဝေခဲ့သော ကင်မရာအမျိုးအစားလည်း ဖြစ်သည်။

နတ်ဘုရားအသစ်

ဂျူးလိယက်ဆီဇာ(Julius Caesar) ကွယ်လွန်ပြီးချိန် ၄၄ဘီစီ(44BC)တွင် ရောမအစိုးရက သူ့ကို နတ်ဘုရားတစ်ပါးအဖြစ် တရားဝင် သတ်မှတ်ပေးခဲ့သည်။

အိမ်မွေးနွား

အလှမွေးနိုင်သော အိမ်မွေး နွားငယ်လေးများ၏ ဖြစ်သည်။

ကညွတ်

ကညွတ်သည် တစ်ရက်လျှင် (၇)လက်မခန့်ကြီးထွား ဖွံ့ဖြိုးနိုင်သည်။ ကညွတ်ကို တစ်နေ့လျှင် အပင်တစ်ပင် တည်းမှ တစ်ကြိမ်ထက်မက နူးယူလှီးဖြတ်နိုင်ပြီး ကြီးထွား နှုတ်ဖြန်သည့်အပင်ထဲတွင် ပါဝင်သည်။

www.burmeseclassic.com

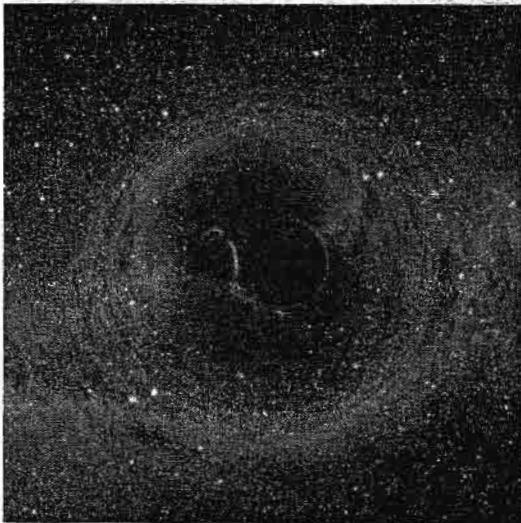
Z

အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသည် အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ Z(ဇက်)ကို Zee(ဇီ)ဟု အသံထွက်သည့် တစ်ခုတည်းသော အင်္ဂလိပ်စကားပြောသည့် နိုင်ငံဖြစ်သည်။ အမေရိကန်တွင် Zed(ဇက်)ဟု အသံထွက်ရမည့်အစား Zee(ဇီ)ဟုသာ ထွက်ကြသည်။

ရီယိုဒီဂျဲနရိုး

ဘရာဇီးနိုင်ငံ၊ ရီယိုဒီဂျဲနရိုး(Rio De Je Neiro) မြို့ အထက်စီးမှ မြင်တွေ့ရပုံဖြစ်သည်။

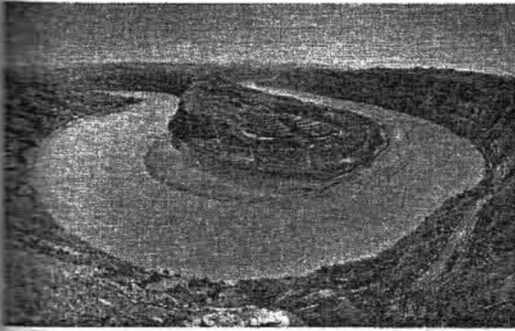
အာကာသ တွင်းနက်

အာကာသ တွင်းနက်(Black hole)များသည် ၎င်းတို့ အနားရှိ အရာအားလုံးကို စုပ်ယူနိုင်စွမ်းရှိသည်။ မည်သည့် အရာမှ တွင်းနက်၏ စုပ်ယူခံရခြင်းမှ လွတ်မြောက်နိုင်မည် မဟုတ်ဘဲ၊ နောက်ဆုံး အလင်း(Light)ကိုယ်၌ပင် စုပ်ယူခြင်း ခံရသည်။

MC REFUGEES

ဟောင်ကောင်နှင့် ဂျပန်ရှိ မက်ဒေါ့နယ် ဘာဂါဆိုင် များသည် အမြဲတမ်း တံခါးဖွင့်လှစ်ပေးထားသည့် မူဝါဒကို ကျင့်သုံးသည်။ ထိုအလေ့မှာ အိမ်ခြေယာခြေမဲ့သူများ အတွက်ဖြစ်သည်။ နေထိုင်စရာ အိမ်ရာမဲ့သူများသည် မက်ဒေါ့နယ် ဘာဂါဆိုင်များတွင် အချိန်မရွေးဝင်ရောက် ခိုလှုံနေထိုင်နိုင်ရန် ရည်ရွယ်သည်။ ထိုသို့ လူသားချင်းစား သည့် ကောင်းမွန်သော ဓလေ့ကြောင့် Mc Refugees ဆိုင်များဟုလည်း လူအများက ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

ကမ္ဘာ့အတိုဆုံးမြစ်

ကမ္ဘာ့အတိုဆုံးမြစ်သည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ မွန်တာနား (Montana) တွင် တည်ရှိသည်။ ရိုးမြစ် (Roe River) ဟုခေါ်သည့် အဆိုပါ မြစ်သည် ၆၁မီတာခန့်သာ ညည်လျားပြီး၊ အတိုင်းအတာမှာ ဘောလုံးကွင်းတစ်ဝက်စာခန့်သာ ရှိသည်။

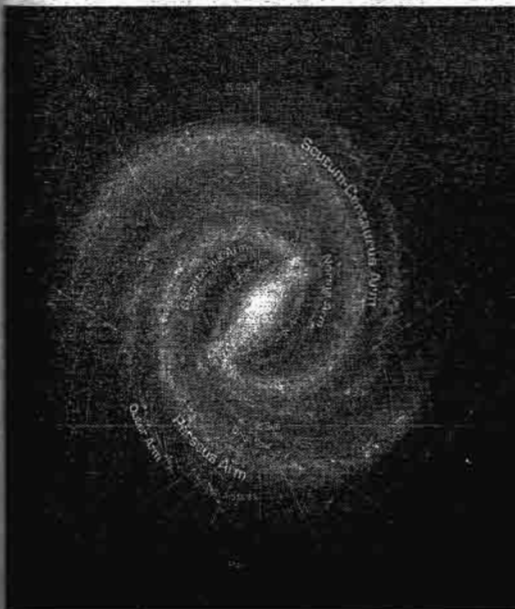
မြစ်ဝါမြစ်

တရုတ်ပြည်ရှိ မြစ်ဝါမြစ် (Yellow River) ကြီးသည် ကမ္ဘာ့ ရွှံ့အထူဆုံး မြစ်ကြီးဖြစ်သည်။ နှစ်စဉ် တန်ချိန်ပေါင်း ဘီလီယံနှင့်ချီသော နှုန်းမြေများကို ပင်လယ်တွင်းသို့ ပို့ချသည်။

အမျိုးသမီး

ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်

၇၂ပန်နိုင်းဇ်စ် ပထမဦးဆုံး အမျိုးသမီးဓာတ်ပုံသတင်းထောက်သည် အသက်(၁၀၀)နှစ်အရွယ်တိုင်အောင် ဓာတ်ပုံဒီဇိုက်ကူးနေဆဲဖြစ်သည်။

ထိုင်နေလျက်နှင့် ရွှေနေခြင်း

သင်သည် ထိုင်နံတစ်လုံးတွင် ကျကျနေထိုင်နေသည် ရှိသော် မရွေ့လျားဘဲ ထိုင်နေသည်ဟု သင် ယူဆပေမည်။ အမှန်တကယ်တော့ သင်သည် ကြီးစွာသော အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ရွှေလျားနေခြင်းဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကမ္ဘာသည် မိမိဝင်ရိုးပေါ်တွင် တစ်နာရီလျှင် (၁၆၇၀)ကီလိုမီတာနှုန်းဖြင့် လည်ပတ်နေပြီး နေကို တစ်နာရီလျှင် (၁၀၇၂၀)ကီလိုမီတာနှုန်းဖြင့် လှည့်ပတ်လျက် ရှိသည်။ တစ်ဖန် ကျွန်ုပ်တို့၏ နေအဖွဲ့အစည်းသည် တစ်နာရီလျှင် (၇၀၀၀၀)ကီလိုမီတာနှုန်းအရှိန်အဟုန်ဖြင့် နဂါးငွေ့တန်းအတွင်း ရွှေလျားနေပြီး နဂါးငွေ့တန်းကြီးကိုယ်၌ကလည်း တစ်နာရီလျှင် (၇၉၂၀၀၀)ကီလိုမီတာ အမြန်နှုန်းဖြင့် လှည့်လည်နေသည်။ စကြဝဠာ အာကာသအတွင်းရှိ ဆန်းကြယ်မှုများကား တွေးဆ၍ပင် မရနိုင်ပေ။

www.burmeseclassic.com

စပါးကြီးသည်ခြေနှင့် ဆေးအသုံး

ဆရာ ဦးရွှေထွန်းစံ (ရွှေလှော်ကား)

ဆေးပစ္စည်းများ ယူရာတွင် သစ်ပင်ထွက်ပစ္စည်း၊ မြေထွက်ပစ္စည်း၊ တိရစ္ဆာန်ထွက်ပစ္စည်းဟူ၍ ဆေးပစ္စည်း သုံးမျိုးရှိသည်။

ယခုဖော်ပြမည့် စပါးကြီးမြွေ၏ သည်းခြေသည် စပါးကြီးမြွေမှ ရရှိသော တိရစ္ဆာန်ဆေးပစ္စည်းဖြစ်သည်။ စပါးကြီးမြွေသည် အဆိပ်မရှိပေ။ အဆိပ်မရှိသော်လည်း မိမိထက် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးမားသော တောင်ဆိတ်၊ ချေ၊ တောဝက်၊ တောခွေး၊ တောနေ သတ္တဝါငယ်များကို ဖမ်းယူသတ်ဖြတ် မျိုချထားနိုင်သည်။ သားကောင်ကို မျိုထားပြီးနောက် ဝမ်းဗိုက်အတွင်းရှိ အစာချေရည်(သည်းခြေရည်)များက မကြာမီအတွင်း ကြေကျက်အောင် ချက်လုပ်နိုင်စွမ်းရှိသည်။ စပါးကြီးမြွေများသည် သားကောင်ကို မျိုထားပြီး အစာမစားဘဲ လများစွာ နေနိုင်သည်။

စပါးကြီးမြွေသည် အဝါ၊ အညို၊ အနက် သုံးရောင်ဖြင့် အကွက်ဖော်ထားသည်။ ရွှေတူ၊ ငွေတူဟူ၍ အရောင်ကို လိုက်ပြီး အခေါ်ရှိသည်။ ထိုမြွေသည် အမြီးသွယ်၍ အကွက်ဆက်သည်။ ဥအလုံးတစ်ရာနီးပါးမျှ အုတ်တတ်သည်။ ဥမှ အကောင်ကလေးများ ပေါက်သည်တိုင် စပါးကြီးမြွေမသည် တခြားသို့ မသွားဘဲ စောင့်ရှောက်တတ်သည်။ အစာလည်း လုံးဝ မစားတော့ပေ။ စပါးကြီးမြွေတို့သည် ရေအိုင်၊ ရွှံ့ခုံတို့၌ ကျက်စားလေ့ရှိသည်။

စပါးကြီးမြွေမျိုးနွယ်တွင် စပါးအုံးမြွေလည်း ပါသည်။ စပါးအုံးမြွေ၏ အကွက်မှာ အဝါရောင်ပေါ်လွင်ပြီး အမြီးတုတ်သည်။ ကုန်းပေါ်တွင် ကျက်စားသည်။

ဆင်သည် အစွယ်ကြောင့် သေကြရ၏။ ကတိုးကောင်သည် အနံ့ကြောင့် သေကြရသည်။ စပါးကြီးမြွေတို့သည် သည်းခြေကြောင့် သေကြရသည်။ စပါးကြီးသည်းခြေသည် တိုင်းရင်းဆေးတွင်မယ်များတွင် ထင်ရှား၏။ ထိုမြွေသည်

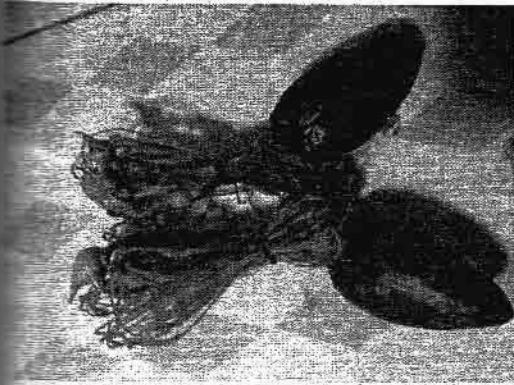

တိရစ္ဆာန်ပေါင်းစုံကို ဝါးမျိုးစားသောက်ထားသည့်အတွက် သည်းခြေပေါင်းစုံသည် ဆေးတော်မြတ်ဖြစ်သည်။

စပါးကြီးမြွေ၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ခွဲ၍ သည်းခြေရာတွင် သည်းခြေသည် နံနက်မှ နေ့လယ်အထိ ချက်မှ ခေါင်းပိုင်တွင် တည်ရှိသည်။ မွန်းလွဲပိုင်းမှ ညနေတိုင် အမြီးပိုင်၌ တည်ရှိသည်။ ဗိုက်ကို ခွဲလျှင် ဖောက်ထားရသည်။

သည်းခြေအိတ်အပေါက်ဘက်တွင် ကြိုးနှစ်ချောင်း ယှဉ်တွဲလျက်ရှိသည်။ ၎င်းကြိုးထိပ်တွင် ငှက်နှုတ်သီးသဏ္ဍာန် အကောက်ကလေးရှိသည်။ ထိုကြိုးကို ညှို့ ကြိုးဟု ခေါ်သည်။ ငှက်နှုတ်သီးသဏ္ဍာန်အကောက်ကလေးကား ၎င်းကြိုး

www.burmeseclassic.com

အောက် မလုပ်ရှားနိုင်အောင် ညှို့ထားနိုင်သည့် “ညှို့” ဟု ဂန္ထီရ ဆန်ဆန်ပြောကြသည်။

စပါးကြီးသည်းခြေ၏ ဂုဏ်နှင့် အရသာ
အေး၏။ ချို၏။ ခါး၏။ အပူလွန်နာ သည်းခြေ သလိပ် အားကြီးသော အနာ၊ မျက်စိနာ၊ လျှာနာတို့ကို နိုင်၏။

ရောဂါအလိုက် အသုံးပြုပုံ

- ကလေးငယ်များ သူငယ်နာကြောင့် တက်လျှင် ဖြစ်စေ၊ အပူကြောင့် တက်လျှင် ဖြစ်စေ၊ စပါးကြီးသည်းခြေ အနည်းငယ်ကို ရေဖျော်၍ ပါးစပ်တွင်းသို့ ဝင်အောင် အစက် ချပြီး တိုက်ပါ။ ကိုယ်ကိုလည်း လိမ်းပေးပါ။ မကြာမီ အတက် တူပါမည်။

- အနာဝင်လျှင်၊ မေးခိုင်လျှင်၊ အနာဝန်းမန်းဝင်၍ တက်လျှင် စပါးကြီးသည်းခြေကို ချက်ချင်း ပါးစပ်တွင်းသို့ ဝင်အောင် ခွဲပါ။ အစက်ချပေးပါ။ အနာကိုလည်း သည်းခြေ အား ရေဖျော်ပြီး လိမ်းပေးပါ။ ဝေဒနာများ ပျောက်ကင်းပါ မည်။

- ကလေးငယ်များ ခွဲကျပ်ရောဂါဖြစ်လျှင် မကြာခဏ ထူကို စပါးကြီးသည်းခြေနှင့် ပွတ်ပေးပါ။ ပျောက်ကင်းပါ မည်။

- လူငယ်နာရှိလျှင် မကြာခဏ စပါးကြီးသည်းခြေဖြင့် ထူကို ပွတ်ပေးပါ။ သူငယ်နာရောဂါများ ပျောက်ကင်းပါ မည်။

- မျက်စိနာလျှင်၊ မျက်စိကို ထိခိုက်မိလျှင် စပါးကြီး သည်းခြေကို ရေဖျော်၍ မျက်စိကို ကွင်းပေးပါ။ စပါးကြီး သည်းခြေအနည်းငယ်ကို ဖိရေသန့်သန့်နှင့် ရောစပ်ပြီး မျက် စိကို ခတ်ပေးပါ။ မျက်စိနာ၊ ဒဏ်နာများ ပျောက်ကင်းသည်။

- အစာမကြေရောဂါဖြစ်လျှင် သည်းခြေဖြင့် တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ်ခန့် လျှာကို ပွတ်ပေးပါ။ အာရုံကြောများ လှုပ်ရှားပြီး သက်သာပျောက်ကင်းပါမည်။

- လေဖြတ်၍ လျှာတိုဝင်ပြီး စကားမပီသူများ၊ လျှာ လိပ်၊ ပါးစပ်စောင်းရှို့ ကိုယ်ခန္ဓာ လေဖြတ်ခံထားရသူများ အတွက် စပါးကြီးသည်းခြေသည် အမြိုက်ဆေးဖြစ်သည်။ အမြိုက်ဆုံးဆေးဖြစ်သည်။

စပါးကြီးသည်းခြေ စစ်ပစစ် စစ်သပ်နည်း

စပါးကြီးသည်းခြေအနည်းငယ်ကို သက်ငယ်စ၊ နီးစတို၍ သုတ်လိမ်းပြီး ရေတွင် ချသော် ရေကူး၏။ သည်းခြေ အနည်းငယ်ကို ထက်ဝါးတွင်သို့ထည့်၍ နာနာပွတ်ပေးပြီး နောက် ထက်ခုံတက်မှ လျှာနှင့် တို့ကြည့်ပါ။ ခါးနေလျှင် စပါးကြီးသည်းခြေ စစ်သည်။ မခါးလျှင် မစစ်ပါ။

ဥြည်သူအားကိုးသော ဘယဆေးဆိုင်များသည် အာနိ သင်ကုန်ခန်းနေသော စိတ်လွန် ဆေးပစ္စည်းများကို ထွင့်ပစ် ရမည့်အစား အမှန်ကြိတ်၍ ရောင်းချကြလျှင် သံကို သံဖျက်၊ သံချေးတက်သို့ ရောက်ကြမည်မှာ မလွဲတည်း။

မှီငြမ်း

- မြန်မာ့လျှိုဝှက်ဆေးဝါးနှင့် အသုံးဝင် နွယ်မြက်သစ်ပင် (မောင်ယဉ်နွယ်)

ဌေးယားစေတီတော်

ပန်းတနော် နောင်လ

ရေလမ်းတွင် လှေကိုသာ အသုံးပြုခဲ့ရသော ကာလ။ မော်တော်၊ သင်္ဘောများ သွားလာမှု လွန်စွာနည်း ဖြစ်သောအချိန်။ ကုန်းလမ်းတွင် လှည်း ကိုသာ အသုံးပြုခဲ့ရသော ကာလ။ ကားများ၊ ရထားများ သွားလာမှု လွန် စွာ နည်းပါးသောအချိန်။

“ကချီ...ကချီ...ကချီ”

လှည်းကြမ်းကြီးကို တအိအိ မောင်းနှင်လာသူက ကိုဟုတ်ဆန်း။ လှည်းပေါ် ကောက်ရိုးခင်းပြီး ထိုင်စီး ထာသူက ကိုဟုတ်ဆန်း၏ အဖေ ဦးဟုတ်ရှိန်။

ဦးဟုတ်ရှိန်က ဟိုယိမ်း သည်ခါ ဖြစ်နေသော လှည်းကြမ်းကြီး၏ နံရံ ထက်ကိုင်တိုင်များကို ခိုင်ခိုင်ကိုင်ထား သည်။ ခိုင်ခိုင်မကိုင်ထားလျှင်လည်း လှည်းပေါ်မှ လိမ့်ကျမည်မှာ သေချာ သည်။ လှည်းလမ်းကို ပီပီပြင်ပြင် မဖောက်ရသေး။

စပါးရိတ်သိမ်းပြီးစ လှည်းကြမ်း ကြီးကို ဆွဲရသည့် နွားညီနောင်က ဦးဟုတ်ရှိန်၏ အိမ်မွေး ခြံပေါက်များ ဖြစ်သည့် အကြီးကောင်က အောင် ဆောင်၊ အငယ်ကောင်က အောင်ဇော် ဖြစ်သည်။

အောင်မောင်းနှင့် အောင်ဇော် နွားညီနောင်က ကောက်ရိုးပြတ်များထဲ သွားရသည်။ ကန်သင်းရိုးများကို ကျော် နေသည်။ မညီမညာ ချိုင့်ခွက်များ၊ မြေ နီမမြေခြောက်များကို ကျော်ရသည်။ ဒီ ကြားထဲ ဟင်္သာရိုးအဖျားကိုပင် ကျော် ခဲ့ရသည်။ ဟင်္သာရိုးအဖျားသည် လှည်းဘီးတစ်ဝက်နီးပါး မြှုပ်အောင် နေနေသေးသည်။ ခွေးများ တရွဲရွဲ စီးကျနေအောင် နေပြင်းပြင်းအောက် သွင် လှည်းကြမ်းကြီးကို ဆွဲရသော်

လည်း နွားညီနောင်က သခင်အတွက် တာဝန်ကျောသည်။

လှည်းကြမ်းကြီးပေါ်တွင် ထီးပါ သော်လည်း ဦးဟုတ်ရှိန်က ထီး မဆောင်းရဲ။ ထီးဆောင်းလိုက်သည် နှင့်...။

“မင်းတို့က နည်းနည်းမှ ကိုယ် ချင်းမစာဘူး။ ထို့... သူဌေးတဲ့၊ ဘာ သူဌေးလဲ၊ လူစိတ်မရှိတဲ့၊ ကိုယ်ချင်း မစာတဲ့ သူဌေး။ လှည်းဆွဲရတဲ့ နွားတွေ ကို မသနားဘူး”

ဆိုသော ဖြစ်တင် ကြိမ်းမောင်း သံနှင့် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်သကဲ့သို့ ဟိုသစ်ပင်၊ ဒီသစ်ပင်၊ နောက် ဟိုချုံ ဒီချုံထဲ ပုန်းနေသော တောတွင်း လက် နက်ကိုင်များ ရောက်လာကာ “ဆင်း” ဆိုပြီး လှည်းပေါ်မှ ဆွဲချကြမည်။ ပြီး တော့ လှည်းထောက်ခိုင်းပြီး နွားညီ နောင်ကို ဖယ်ခိုင်းလျက် လှည်းပေါ် တွင် ထီးဆောင်းလာသူကို လှည်းတံပိုး အောက်သို့ ဝင်စေပြီး နွားလို လှည်းဆွဲ ခိုင်းမည်ကို သိထားသောကြောင့် ထီး မဆောင်းရဲခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟဲ့...နွား”

ဟု လှည်းမောင်းရင်း ကိုဟုတ် ဆန်းက သူ့အဖေဘက်သို့ လှည့်၍-

“နီးပြီလား အဖေ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

“မနီးသေးဘူးကွ။ နောက်ထပ် တစ်ဆယ်ငါးမိနစ်၊ မိနစ် နှစ်ဆယ် လောက် မောင်းရဦးမယ်”

ဟု ဦးဟုတ်ရှိန်က ဖြေရင်း ည က မက်သော အိပ်မက်ကို သတိရ လိုက်သည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် အိပ်ပျော်နေ သော ဦးဟုတ်ရှိန်ကို လူတစ်ယောက် က လာနှိုးသည်။

“ထ...ထ”

အအိပ်ဆတ်သော ဦးဟုတ်ရှိန် က နိုးလာပြီး သူ့ကို နိုးသူအား ကြည့် လိုက်သည်။ ထိုသူမှာ လွန်ခဲ့သော တစ်ဆယ်နှစ်က ကွယ်လွန်ခဲ့သည့် သူ့ ဖခင် ဦးဖိုးမျှင်ဖြစ်နေသည်။

ဦးဖိုးမျှင်က ရွှေရောင်အဝတ် အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

“ဟာ...အဖေ၊ နတ်ဖြစ်နေတာ လား”

သူ့အမေးကို သူ့အဖေက...

“နတ်မဟုတ်ဘူး၊ ဥစ္စာစောင့်”

ဟု ဖြေသည်။

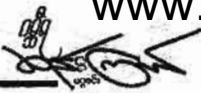
“ဥစ္စာစောင့်က မိန်းကလေးတွေ ဆို၊ ဝတ်တာကလည်း အစိမ်းရောင် တွေဆို”

“ဥစ္စာစောင့်မလေးတွေက အစိမ်း ရောင်စိတ်တယ်ဆိုတာ မှန်တယ်။ ငါက သူတို့ရဲ့ အကြီးအကဲ”

ဟု ဆိုပြီး...

“မင်းကို သတိပေးမယ်။ လွန်ခဲ့ တဲ့ တစ်ဆယ်နှစ်၊ ငါသေပြီးကတည်း က ဥစ္စာစောင့်ဖြစ်တာ မကျွတ်မလွတ် သေးဘူး။ ဘုရားသိုက်ကို စောင့်နေရ တယ်။ အဲဒီနှစ်တွေတုန်းက မင်းက မချမ်းသာသေးဘူး။ သူဌေးမဖြစ်သေး ဘူး။ အခု သူဌေးဖြစ်နေတာ ငါသိ တယ်။ မင်း ဒီအတိုင်း ဘာကုသိုလ် ကောင်းမှုမှ မလုပ်ဘဲ နေရင် မကြာခင် မှာ မင်း တပြုအတိုက်ခံရလိမ့်မယ်။ အသတ်ခံရမယ်။

အဲဒီတော့ တပြုတိုက်တာလည်း မခံရအောင်၊ မင်းလည်း တစ်သက်လုံး ချမ်းချမ်းသာသာနေရအောင် ကုသိုလ် ကောင်းမှုတွေ လုပ်ပါ။ နောက်ဘဝမှာ လည်း ချမ်းသာအောင် မင်းငယ်ငယ် က ငါတို့ မိသားစုတွေ နေခဲ့တဲ့ ဘုရား ကုန်းမှာ စေတီတည်ပြီး ပူဇော်ပါ။ ရှေး ဟောင်း စေတီတော်ကြီး ပျက်ဒီယို

ယွင်းနေတာကို အသစ်မွမ်းမံတည်လှူပူဇော်ပါ။ စေတီတည်ဖို့ ငွေတွေ ရွှေတွေကို ငါပေးမယ်။ မင်းရဲ့ ချွေးနည်းစာနဲ့ ရှာလို့ ရထားတဲ့ ငွေတွေကိုလည်း စေတီတည်တဲ့အထဲ ထည့်ရမယ်။ စေတီတော်ကြီးကို ထီးတော်တင်လှူပူဇော်ပြီး ရေစက်ချ အမျှဝေတဲ့အခါ စေတီတော်ကြီးရဲ့ မူလအလှူရှင်တွေရဲ့ နာမည်ကို မသိပေမယ့် ဖိတ်ခေါ်ပါ။ ငါ့ကိုလည်း ဖိတ်ခေါ်ပါ။ ငါတို့ကို သုံးကြိမ် သုံးခါ ဖိတ်ခေါ်ပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို အမျှပေးပေးပါတယ်လို့ သုံးကြိမ် သုံးခါ အမျှပေးပေးပါ။ မူလ အလှူရှင်တွေက ငါတို့ရဲ့ ဘိုးဘေးတွေ။ ငါက မင်း စေတီတည်ပြီး အမျှဝေတာကို သာဓုခေါ်ရမှ ကျွတ်လွတ်မှာ။ ငါ ကျွတ်လွတ်ချင်ပြီ။ မနက်ဖြန် မင်းတို့ သားအဖ ဘုရားကုန်းက စေတီဟောင်းရှိရာကို လှည်းနဲ့ ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ။ အန္တရာယ်တွေ ကင်းအောင် ငါ စောင့်ရှောက်ပေးမယ်။ စေတီဟောင်းကို ရောက်ရင် ငါပေးတဲ့ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေကို မင်းရပြီ။

ဟု ပြောအပြီးတွင် အိပ်မက်မှ လန့်နိုးလာခဲ့သည်။

ဦးဟုတ်ရှိန်က သူ့ဖခင် ဦးဖိုးမျှင်ကို ယုံသည်။ သူတို့မိသားစုက တရုတ်ကပြားတွေဖြစ်သည်။ သို့ပေမယ့် သူတို့က ဗုဒ္ဓဘာသာကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်သူတွေဖြစ်သည်။ ဆိုခဲ့စေ မြစေဆိုသည် စကားနှင့်အညီ ကတိတည်သူတွေလည်း ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဦးဟုတ်ရှိန်က သူ့သား ကိုဟုတ်ဆန်းကို ခေါ်ပြီး ဘုရားကုန်းသို့ ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

လှည်းပေါ် ထိုင်ရင်း မျက်လုံးမှိတ်၍ လိုက်ပါလာသော ဦးဟုတ်ရှိန်သည်

သည် “ရေက စေတီပျက်မဟုတ်လား အဖေ” ဆိုသည့် ကိုဟုတ်ဆန်း၏ စကားကြောင့် မျက်စိဖွင့်ကြည့်ပြီး...

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီ စေတီတော်အဟောင်းပဲ။ အဲဒီစေတီတော်အဟောင်းကို ကြည့်ဦးစရာကောင်းတဲ့ သပွယ်တဲ့ စေတီတော်အသစ်ဖြစ်အောင် တို့မိသားစုက ပြန်တည်လှူရမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကိုဟုတ်ဆန်းက လှည်းကို ရပ်လိုက်သည်။ လှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး လှည်းထောက် ထောက်သည်။ ထိုစဉ် လှည်းပေါ်မှ ဆင်းရန် ဟန်ပြင်နေသော ဦးဟုတ်ရှိန်ကို...

“မဆင်းနဲ့ဦး အဖေ၊ ခဏလေး”

ဟု တားကာ လှည်းပေါ်တွင် ခင်းထားသည့် ကောက်ရိုးများကို ဆွဲပွေ့ပြီး လှည်းအိမ်နောက်ဘက် ခြေပြင်ပေါ်သို့ ခင်းပေးလိုက်သည်။

လှည်းပေါ်မှ ဦးဟုတ်ရှိန် ဆင်းလာပြီးနောက် သားအဖနှစ်ဦး စေတီဟောင်း၏ ခြေတော်ရင်းသို့ သွားကြသည်။ စေတီဟောင်းမှာ အုတ်ပုံကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေပြီ။

ဦးဟုတ်ရှိန်က ယူလာသော အမွှေးတိုင်နှင့် ဖယောင်းတိုင်များကို ထွန်း၍ စေတီတော်ကို ပူဇော်သည်။ သားအဖနှစ်ယောက်က စေတီတော်ကို ရိုသေ လေးမြတ်စွာ ကန်တော့ကြသည်။

ဦးဟုတ်ရှိန်က သူ၏ ပင်ကိုယ်ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် ပရိတ်ကြီး (၁၁)သုတ်ကို ရွတ်ဆိုသည်။ ၂၄ ပစ္စည်း ပစ္စန်းဒေသနာတော်ကိုလည်း ရွတ်သည်။ တတ်သမျှ ရသမျှသော ဘုရားဂုဏ်တော်၊ တရားဂုဏ်တော်များကို ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ကာ၊ မူလ အလှူရှင်များနှင့် သူ့ဖခင် ဦးဖိုးမျှင်အပါအဝင်

သုံးဆယ့်တစ်ဘုံသားများအား လှူပူပို့ အမျှဝေသည်။

ဦးဟုတ်ရှိန်က ထိုသို့ ပြုလုပ်စဉ်တွင် ကိုဟုတ်ဆန်းက စေတီထောက်ပတ်လည်နှင့် မနီးမဝေး နေရာများသို့ လိုက်လံ ကြည့်ရှုသည်။ အုတ်ဆုတ်အကောင်းများ၊ အကျိုးများ မှန်ကန်မှုများကို တွေ့ရသည်။ မှန်ကွဲပျက်စီးပုံသဏ္ဍာန်မှာ စေတီတော်ကို သက်သေခံသည့်ဟုတ်ဆန်းက ယူဆသည်။

“ဒါတွေက မှန်သင်္ကန်းကပ်လာတာတွေ ဖြစ်ရမယ်။ မူလ အလှူရှင်တွေ လှူတာတော့ ဟုတ်မယ်လေဘူး။ ဇုတိယ၊ တတိယအလှူရှင် မှန်သင်္ကန်းကပ်လှူ ပူဇော်ခဲ့တာ တယ်” ဆိုသော အတွေးဖြင့် ခြေပြင်ပေါ် ကျနေသော မှန်စ လေးငါးစုံ ကောက်ယူကြည့်ရာမှ ငွေပြားတစ်ပြားကို မြင်လိုက်ရသည်။

“ဒီငွေပြားက ငွေဒင်္ဂါးပြားတောင် တူသေးတယ်။ ငါ အိပ်မက်ခဏယူသွားပြီး စေတီအသစ်တည်ဌာပနာထဲ ပြန်ထည့်လှူပြီး ပူဇော်မယ်ဟု တွေးကာ ကောက်ယူလာခဲ့သည်။

ထိုကဲ့သို့ သူ ကောက်ယူလာခြင်းကိုလည်း သူ့အဖေ ဦးဟုတ်ရှိန်အား မပြောမိပေ။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကိုဟုတ်ဆန်းက အဲဒီငွေပြားထောက်သူ၏ အကြွေစေ့ ထည့်သည့် နေရာသို့ ထည့်ထားလိုက်၏။ သူ့တွင် နေရာက နှစ်တူနေရသည်။ တစ်တူက ငွေတူဘူး။ တစ်တူက အကြွေစေ့တွေ ထည့်ထားသည့်ဘူးဖြစ်သည်။ (ထိုအခါ ငါပြား၊ ဆယ်ပြား၊ တစ်မတ်တစ်တစ်ကျပ်ဆိုတဲ့ အကြွေလေးတွေ သာ

ဆဲ အချိန်ဖြစ်သည်။)

သူ ထိုကဲ့သို့ ထည့်ထားခြင်းအား
ဆည်း မည်သူမျှ မသိ။

ထို့နောက် မကြာခင်မှာပင်
ကိုဟုတ်ဆန်း၏ တစ်ကိုယ်လုံး ယားယံ
ထားခဲ့သည်။

ယားလွန်း၍ သူ ကုတ်ဖဲ့တာကို
အဖေနှင့် ကျွန်သူများက မြင်တော့-
“ဟကောင်... ဘာဖြစ်နေတာ
ဗ”

“ယားလို့”

ဟု ဆိုတော့ ကိုဟုတ်ဆန်း၏
အစ်ကိုက မသင်္ကာသည့် မျက်လုံးနှင့်
မြင်၏။ ကိုဟုတ်ဆန်းက အစား
ဆောင်းကျန်းသူဆိုတော့...

“ဒီကောင် အစားအသောက်
ခြင်းလို့ ဖြစ်တာထင်တယ်”

ဟု ပြော၏။ ညီမလေးက...

“ရှေ့... ကိုကို၊ ဒီဆေးလေး
ဆောက်လိုက်”

ဆိုပြီး ကိုဟုတ်ဆန်းကို အယား
ဆောက်တဲ့ဆေး တိုက်၏။ သို့ပေမယ့်
ပျောက်ပေ။

ကိုဟုတ်ဆန်း၏ ညီမလေးက
ဆည်း “ကျွန်တော် ဆေးလိမ်းပေး
မယ်” ဆိုပြီး အယားပျောက်တဲ့ လိမ်း
ဆေးတွေကို လိမ်းပေးပါသည်။ ဒါပေ
မယ့် ကိုဟုတ်ဆန်းကတော့ ယားတုန်း
ဘုတ်ဖဲ့နေရတုန်းပါပဲ။

ဒီတော့ အမေက...

“သား... ဘာလုပ်မိလဲ၊ စဉ်းစား
ဇော်”

ဆိုပြီး ပြော၏။

အဲဒီအချိန်က ကိုဟုတ်ဆန်း၏
အထက်က တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေး
သည်။

“ကျွန်တော် မဟုတ်တာ ဘာမှ
ထုပ်ဘူး အမေ။ အရက်လည်း

မသောက်တတ်ဘူး။ ထန်းရည်တောင်
မသောက်ဘူး။ ဆေးလိပ်လည်း
မသောက်ဘူး။ ကွမ်းမစားဘူး။ မိန်းမ
လည်း မလိုက်စားဘူး။ ရည်းစားတောင်
မထားဘူး။ သူများအသက်ကိုလည်း
မသတ်ဘူး။ သူများအကျိုး ပျက်စီးပါ
စေဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့လည်း လိမ်မပြောဘူး။
မှသားလည်း မပြောဘူး”

မှသား မပြောဘူးဆိုမှ ကိုဟုတ်
ဆန်းသည် သူ စေတီဟောင်းက ယူ
လာခဲ့သည့် ငွေပြားတစ်ပြားကို သတိရ
သွားခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်...

“စေတီဟောင်းနားက ငွေပြား
တစ်ပြားကိုတော့ ကျွန်တော်ယူလာမိ
ပါတယ်”

ဟု ဖွင့်ပြောဖို့ ပြင်ပေမယ့် ပြော
လို့ မထွက်။ နှုတ်ပိတ်ခံထားရလို ဖြစ်
နေသည်။

ညရောက်တော့လည်း ကိုဟုတ်
ဆန်းမှာ အိပ်၍ မရ။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ
ယားယံနေသည်။

ကိုဟုတ်ဆန်း၏ အဖေကတော့
မယားဘဲနှင့် အိပ်မရ။ အိပ်မပျော်ဘဲ
နှင့် သူ၏ နားထဲမှ ကြားနေရသည့်
အသံများကတော့...

“မင်းရဲ့ သားက ဘုရားကုန်းစေတီ
ဟောင်းနားက ငွေပြားတစ်ပြားကို ယူ
လာခဲ့တယ်။ အဲဒီငွေပြားက ငွေယား
ဖြစ်တယ်။ ငါက အဲဒီ ငွေယားပြားကို
မင်းရဲ့ သား မြင်ပြီး ကောက်ယူအောင်
ထားခဲ့တာ။ ငါ မင်းကို အိပ်မက်ပေးခဲ့
တဲ့အတိုင်း ဘုရားကုန်းစေတီဟောင်း
ကို မွမ်းမံပြီး အသစ်တည်လှူတဲ့အထဲ
မှာ ငါ ရွှေတွေ ငွေတွေ ပေးမယ်လို့
ပြောတဲ့အတိုင်း ရွှေတွေ ငွေတွေ ပေး
ချင်လို့ ငွေယားပြားကို မင်းရဲ့ သားက
သူ့ငွေစုရူးထဲကို ထည့်ထားတာ။ အဲဒီ
ဘူးကို ဖွင့်ကြည့်။ သူ စုထားတာက

အကြွေစေ့တွေပဲ။ ငါက ရွှေတုံးလေး
တွေ၊ ရွှေတောင့်လေးတွေ ထည့်ပေး
ထားတယ်။ ငွေတွေကိုတော့ ထီးတော်
ဆက်ကပ်ခါနီးမှ ပေးမယ်။ ငွေယားပြား
ကိုတော့ စေတီဟောင်းဘေးက ယူခဲ့
တဲ့ နေရာမှာ ပြန်ထားလိုက်။ မင်းသား
နောက်ကို ဘယ်တော့မှ မယားတော့
ဘူး။ ငါပြောသလိုသာ ဆက်ဆက်
လုပ်လိုက်”

ဟု ပြောသွားသည်။

တော်တော်တော့ ထူးခြားသည်။
ဦးဟုတ်ရှိန်နဲ့ ကိုဟုတ်ဆန်းတို့ ငွေ
ယားပြားကို ဘုရားကုန်းစေတီဟောင်း
သို့ သွားပြန်ထားခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်
မှစ၍ ကိုဟုတ်ဆန်းလည်း မယားတော့
ပေ။

ကိုဟုတ်ဆန်းတို့ ဘုရားကုန်း
စေတီဟောင်းကို အသစ်တည်လှူတာ
ထီးတော်ပင် ဆက်ကပ်ခါနီးပြီ။

“ဒီတစ်ခါတော့ ဘာအမှား
အယွင်းမှ မဖြစ်စေနဲ့။ ဦးပဋ္ဌင်းကြီး
ဦးသောမနဲ့ ရန်ကုန်ကို လိုက်သွားပြီး
ထီးတော်ဝယ်”

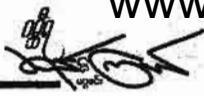
ဟု ဆိုပြီး ကိုဟုတ်ဆန်း၏
အဖေက ပြော၍ သူ့ပိုက်ဆံထည့်ထား
သည့်သေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်တော့ ပိုက်
ဆံအဟောင်းတွေကို မိပြီး ကျွပ်ကျွပ်
သိပ်သိပ်ထည့်ထားသည့် ပိုက်ဆံအသစ်
တွေက ဆယ်သိန်းတိတိ။

ထိုအချိန်က ဆယ်သိန်းဆိုတဲ့
ငွေတန်ဖိုးက အများကြီးဖြစ်သည်။

ကိုဟုတ်ဆန်းဟု ခေါ်သော
ဦးဟုတ်ဆန်း၏ ရှည်လျား တွေပြားစွာ
ပြောသော စကားအဆုံးတွင် စာရေးသူ
က...

“စေတီတော်ရဲ့ ဘွဲ့တော်ကို ငွေ
ယားစေတီတော်လို့ ဘယ်သူက နောက်

ဆီးအတွက် ဆေးမခက်ပါ

လင်းထက်(အင်းတော်ကြီး)

ကျွန်တော်သည် မကြာခင်ကဆိုသလို ဆီးအောင့်တတ် သူဖြစ်ပါသည်။ ဆီးအောင့်နေချိန် ဆီးသွားမရခြင်းဒုက္ခသည် အလွန်ဆိုးရွားကြောင်းကို ဆီးအောင့်ဖူးသူတိုင်း သိကြပေ မည်။ ထိုကြောင့် ကျွန်တော်သည် အစားအသောက် ဆင်ခြင် ရသည်။ ထိုသို့ ဆင်ခြင်သော်လည်း ဆီးပြဿနာက ကျွန် တော်အတွက် အမြဲတမ်း ဒုက္ခဖြစ်တတ်သည်။

တစ်ရက်တွင် ကျွန်တော်သည် ထုံးစံအတိုင်း ဆီး အောင့်နေပြန်သဖြင့် အိပ်ရာထဲတွင် ခွေနေစဉ် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ သန်းစိုးအောင် ရောက်လာပါသည်။ ရှုံ့နေသော ကျွန်တော်ကို တွေ့တော့...
“ဖိုးဇော်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲကွ။ မင်းကို ကြည့်ရ တာ စိတ်မချမ်းသာလိုက်တာ”

“အေးကွာ၊ ငါ ဆီးအောင့်နေတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ ဆီး သွားမရဘူး”

“ဆေးလေး ဘာလေး မသောက်ဘူးလားကွ”

“သောက်ပါတယ်ကွာ။ စုံနေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် မသက် သာပါဘူးကွာ”

“အဲဒါဆိုရင် ငါပေးတဲ့ဆေး သောက်ကြည့်မလား”

“အေး၊ မြန်မြန်ပေးစမ်းပါကွာ။ ငါ နာလို သေတော့ မယ်”

“အေးပါကွာ။ ဆေးနည်းက ဘာမှမခက်ပါဘူး။ ဩဇာ သွန်နီဥကြီးကြီးတစ်လုံးကို ပါးပါးလှီးပြီး ဖန်ခွက်ထဲကို ထည့် သကြားကို ဟင်းစားရွန်းတစ်ရွန်းစာထည့်၊ ရေနေ့ထည့်ပြီး အဖုံးအုပ်ထား။ ငါးမိနစ်လောက်နေရင် သောက်လို ချိမ်း မင်း ဆီးအောင့်တာ ဘယ်ပြေးသွားမှန်းတောင် သိလိုက်မ ဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်လည်း သူပြောသည့်အတိုင်း ချက်ချင်းထည့် ချိမ်း သောက်ကြည့်ပါသည်။ ဆေးသောက်ပြီး နာရီဝက်လောက် အကြာတွင်တော့ ဆီးသွားချင်လာသည်။ ထိုနောက် ဆီး သွားသည့်အခါ နာကျင်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ လျော့လျော့ချချ သွား၍ ရသွားပါသည်။ ထိုဆေးနည်းကြောင့် အရင်လို မကြာ ခင်ဆင် ဆီးအောင့်ခြင်း မဖြစ်တော့ပေ။ ဖြစ်လာလျှင် ထိုဆေး နည်းကို ပြုလုပ်ပြီး သောက်လိုက်သည်နှင့် ချက်ချင်း သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါသည်။ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ဆီး ဝေဒနာခံစားနေရသူများကို ကိုယ်ချင်းစာသောအားဖြင့် ဤဆေးနည်းကို ရေးသားတင်ပြလိုက်ရပါသည်။

(ဤဆေးနည်းအား ပြောပြပေးသော သူငယ်ချင်း သန်းစိုးအောင်အား ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါသည်။)

ကပ်ခဲ့တာလဲဗျ”

“ရွာလယ်ကျောင်းက ဆရာ တော် ဘဇ္ဇန္တ ဝိသာရဒ ပေးခဲ့တာ”

“ငွေယားစေတီတော်ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ တော်ရဲ့ ရှေ့မှာ ရွှေမရား၊ ငွေမရားဆို ပြီး ထည့်ခဲ့တာကရော”

“စေတီတော်ကို လာဖူးတဲ့ လူ တွေက ဘုရားဖူးရင်း ဆုတောင်းကြ တယ်တဲ့။ သူတို့ တောင်းတဲ့ ဆုက စုပေါင်း ရဟန်းခံ ရှင်ပြုပွဲ ကျင်းပချင် လို့၊ သိမ်ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းချင်လို့၊ မွှာရုံဆောက်ချင်လို့ ဆိုတဲ့ ကောင်းမှု ကုသိုလ်တွေကို ပြုနိုင်ဖို့ ရွှေတွေ၊ ငွေ

တွေ ပေးပါ။ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ ရရပါ လိုအပ်ပြီး ဆုတောင်းခဲ့တာတွေ ပြည့် လို့တဲ့ဗျာ”

“ရွှေတွေ ငွေတွေ တကယ်ပဲ ရလား”

“ရတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီတုန်းက ရွှေ တုံး ရွှေခဲလေးတွေနဲ့ ငွေပြားလေးတွေ ကို ရကြတယ်”

“ငွေပြားတွေက ငွေယားတွေ လား”

“မဟုတ်ဘူး။ ဂျော့ဘုရင်ပုံပါတဲ့ ငွေဒင်္ဂါးပြားတွေ”

“အခုထိ ရွှေတွေ ငွေတွေရတုန်း

ပဲလား။ လူတွေကရော ဆုတောင်းတာနဲ့ လား”

“လူတွေကတော့ ဆုတောင်း တုန်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ မတော့ပါဘူး။ ဘာလို့ဆိုတော့ ဆရာတော် တဲ့အတိုင်း လူတွေမှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ အတ္တတွေက တော်တော်နဲ့ လာတာကိုး။ ကုသိုလ် တစ်ပဲ၊ ဆု တစ်ပဲသာဆိုသလို ကုသိုလ်လုပ်ချင် တာက နည်းနည်းပါဗျာ”

ပုဂံ
ရွေးချယ်ရေး
သုံးနှစ်အတွက်
ရွေးချယ်ခြင်း

ချောင်း၏ အထက်ပိုင်းသို့ ဆန် တက်ရင်း တွေ့ရသည့် ခရင်ဝါးများမှာ သက်နှပ်ပေါက်များသာ ဖြစ်နေသည်။ တချို့ ဝါးခင်းများက ရင့်သယောင်ရှိ သော်လည်း ချုံနွယ်များပြီး ချောင်းနှင့် အလှမ်းဝေးလွန်းသည်။ ခုတ်ရ အဆင် ပြေပြီး ချောင်းထဲသို့ လွယ်လင့်တကူ ထိုးချနိုင်သော ဝါးခင်းမျိုးဖြစ်ရန် လို သည်။ သို့မှသာ ဝါးခုတ်ရသည်မှာ သက်တောင့်သက်သာ ရှိပေမည်။

အချိန်ကြာသည့်တိုင် စိတ်ကျေ နပ်လောက်သည့် ဝါးခင်းမျိုး မတွေ့မီ။ ချောင်းမှာ ကျဉ်းမြောင်းပြီး ရေစီးသန် လာသည်။ ချောင်း၏ ဝဲယာတစ် လျှောက် သစ်ပင်ကြီးငယ်များကို တွေ့ ရသည်။ တောနေ သတ္တဝါများ၏ တိုး ဝေ့သံများနှင့် ကျားဟိန်းသံကိုပင် မကြာခဏ ကြားရသည်။ တောက တဖြည်းဖြည်းနက်လာ၏။

တောင်များ ကာဆီးထားသဖြင့် နေကို မမြင်ရ။ လင်းလင်းရှင်းရှင်းရှိနေ သည့် ကောင်းကင်ကို ကြည့်ပြီးသာ နေမဝင်သေးကြောင်း သိရသည်။ ရွာ က ထွက်လာသည်မှာ နေတစ်ဝက်ပင် ကျော်နေပြီ။ ကျေးငှက်အပေါင်း၏ အိပ် တန်းတက် အော်မြည်သံများ စတင် ကြားလာရ၏။ မကြာမီ နေဝင်ပေတော့ မည်။

“ကိုသောင်းရွှေ... စခန်းထောက် တောမှ ထင်တယ်ဗျ”

“ဟုတ်တယ် ကိုထွန်းတင်။ တောကောင်ကြီးတွေအသံကို ကြား လာပြီဆိုတော့ မကောင်းတော့ဘူး”

စိုးမောင်ကပါ ဝင်ပြောလာသည်။ သူတို့နှင့်က တစ်ရွာတည်းသားများ ဖြစ်သည်။ ရိုးမတောထဲသို့ ဝါးခုတ် လိုက်ပါလိုကြောင်း ပြောလာကြသဖြင့်

ခေါ်ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟိုရှေ့က နေရာဆိုရင် ဘယ် လိုနေမလဲ ကိုထွန်းတင်”

“ကောင်းတယ် ကိုသောင်းရွှေ။ ဝါးလည်း ရင့်ပြီး ခုတ်ထွင်ရလည်း လွယ်ကူမယ်ပဲ”

“ကဲ... အဲဒီနေရာမှာပဲ စခန်း ထောက်ရအောင်။ နားနေစရာ တဲ တစ်လုံးတော့ ဆောက်မဖြစ်မယ်”

ပါလာသည့် ရိက္ခာထုပ်များကို ချပြီး လိုအပ်သည့် ဝါးများ ခုတ်ရန် တောစပ်သို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ချောင်းစပ်နှင့် ဝါးခင်းမှာ ကွာလှမ်းမှု မရှိ။

လိုအပ်သည့်ဝါးများ ရသည်နှင့် ချောင်းဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက် လေး တိုင်စင် တဲတစ်လုံးဆောက်ကြသည်။ သစ်ခက်များဖြင့် ခေါင်မိုးဆင်၏။ မျက်နှာစာတစ်ဖက်ချန်ကာ ကျန်သုံး ဘက်ကို ဝါးလုံးတန်းချည်၏။ မြေပြင် မှ နှစ်တောင်ခန့်အမြင့်ထားပြီး ကြမ်း ခင်းရက်၍ထည့်သည်။ တဲမှာ လူသုံး ယောက် ကျောခင်းသာရှိ ပြုလုပ်သဖြင့် ခဏချင်းပင် ပြီးမြောက်သွားသည်။

“ကဲ... နက်ဖြန်မနက်စောစော ထမင်းဟင်းချက်ပြီး ဝါးခုတ်တက်ကြရ အောင်”

ဝါးခုတ်ရန် အထဲသို့ တိုးဝင်စရာ မလို။ ဝါးတောအစပ်၌ပင် သက်ရင့် ဝါးများကို တွေ့ရသည်။ သက်တမ်းကုန် ဆွေးမြည့် လဲပြီနေသော ဝါးခြောက် များ တွေ့ပြီး ခုတ်ရာထစ်ရာ မမြင်မီ။ လူအရောက်အပေါက်မရှိသည့် ဝါးခင်း ဖြစ်နေသည်။

တောင်ပိန္နဲပင်၊ ပျဉ်းကတိုးပင်၊ ကညင်ပင်၊ ကျွန်းပင်လို သစ်ပင်ကြီး အနည်းငယ်ရှိပြီး နွယ်ပင်များကို မတွေ့ ရ။ သို့ဖြင့် ဝါးများ၏ အကိုင်းအခက်

ကို ရှင်းရသည်မှာ လွယ်ကူထူး၏။ အရွယ်အစားညီ ဝါးများချည်းဖြစ်၍ ရွှေ့ချယ်ပြီး ခုတ်စရာမလို။ အနီးစပ်ဆုံး အပင်ကို ခုတ်၍ ချောင်းစပ်သို့ ထိုးချ နိုင်သဖြင့် အလုပ်တွင်လှသည်။

“ကိုသောင်းရွှေ... တဲတွေမှာ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးရပ်နေတာ တွေ့တယ်”

“ဟေ... ဟုတ်လား ကိုထွန်း တင်။ စိုးမောင်ရေ... သွားကြည့်လိုက် ကွာ။ အကျိုးအကြောင်းလျှောက်ထင် ပြီး ဆွမ်းလိုရင်လည်း ချက်ထားတာကို လောင်းလှူလိုက်ပေါ့။ ပြီးမှ တို့တွေ ပြန်ချက်ရအောင်”

စိုးမောင်က တဲရှိရာသို့ ခပ်သွင် သွက်ဆင်းသွားသည်။ တောကြီးမျက် မည်းထဲတွင် ဘယ်က ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ရောက်လာသနည်း။ အထုပ်အပိုးများ မပါသဖြင့် ခရီးသွား ဘုန်းကြီးဖြစ် မရ။ အရောင်အဆင်း မရှိတော့သည့် သင်္ကန်းကို ရုံထားသည်။

ခဏအကြာတွင် ဘုန်းတော်ကြီး ပြန်ကြွသွားပြီး စိုးမောင်က ဝါးခုတ်ရာ သို့ တက်လာသည်။

“လူသံကြားလို့ လာကြည့်တာ တဲ့ ကိုသောင်းရွှေရေ။ ချောင်းအထက် မှာ သီတင်းသုံးနေတာတဲ့”

“တောရပ်မို့ ကိုယ်တော်တော် ဆွမ်းလှူလိုက်သေးလား ကိုစိုးမောင်”

“လှူလိုက်တယ် ကိုထွန်းတင်။ ငါးခြောက်ဖတ်ရော ချဉ်ရည်ဟင်းခင်း လှူလိုက်တယ်။ ခုလို ဆွမ်းထမင်း ဝေးကွာနေတာ အတော်ကြာပြီဆို တောင် မိန့်သွားလေရဲ့”

“ကောင်းပါလေ့ စိုးမောင်က လှူရကျိုးနပ်တာပေါ့ကွာ”

“ကိုယ်တော်က ဥပဓိရုပ်လေး ဖြီး တည်ငြိမ် ရင့်ကျက်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့ ကိုသောင်းရွှေ”

“အင်း...တောထဲမှာ ကေစာ
ထည့်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဖုရဲခဲတယ်။
အမြန်ခင် အဲဒီကိုယ်တော်ဆီ သွားကြ
အေးပါ”

“ကဲ...ဝါးဖောင်လည်း ဖွဲ့ ပြီး
အေးပြီး မျှောပြီး အိမ်ပြန်ရုံပဲ ရှိတော့
အယ်။ ဟိုနေ့က ရောက်လာတဲ့ ကိုယ်
ဆက်ကို ဖူးပြောဖို့ သွားကြမယ်”

“ကျွန်တော်တို့မှာ ကျွန်တို့
အိတ္တရီတွေကို ယူသွားပြီး လှူရ
အောင် ကိုယ်တော်ခရာ အနေဆင်းရဲ
အစားဆင်းရဲဖြစ်နေရှာလား မသိဘူး”

“ကောင်းတယ် ကိုထွန်းတင်။
အဲဒီ ဘယ်မှာ သီတင်းသုံးတယ်တဲ့လဲ
အောင်”

“ချောင်းအထက်ပိုင်းမှာတဲ့”

“ကဲ...ကဲ ပြောနေ ကြာတယ်။
အဲ သွားမယ်”

ချောင်းမှာ အထက်ပိုင်းသို့
ချောက်လာလေ အကွေ့အကောက်
အာကာ သစ်ကြီးဝါကြီးများကို တွေ့
သာရလေဖြစ်သည်။ တောတိရစ္ဆာန်
ဆင်းစုံ၏ အော်မြည်သံများက နေရာ
အနှံ့မှ ထွက်ပေါ်နေ၏။ ငှက်၊ ရှဉ့်၊
ချောက်၊ ချေ အစရှိသည့် သတ္တဝါများ
က လှူလာနေသည်ကို အမူမထားဘဲ
ချောင်းစပ်၌ ရေသောက်နေကြသည်။
အကြောက်ရကောင်းမှန်း မသိလေရော
သင့်

တစ်နာရီခန့် လျှောက်ခဲ့ကြပြီး
ချောက် တံတစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။
အောင်ကမူပေါ်၌ ရှိနေပြီး အဆင်း
အထက်လုပ်ရန် လှေကားထစ်များ ရှိ
သည်။ ကမူပေါ်သို့ တက်ခဲ့ရာ အပေါ်
အိတ်၌ မြေပြွန်လွင်ပြင်လို ဖြစ်နေသည်။
အဲဒီ မာလကာ၊ ငှက်ပျော၊ နာနတ်၊
သပရာ၊ ကြံပင်လို အပင်ငယ်များနှင့်

သရက်၊ ပိန္နဲ၊ သပြေ ကတွတ်၊ သဖန်း၊
ညောင်ပင်များလည်း ပေါက်ရောက်နေ
ကြသည်။ အပင်ကြီးများ အုပ်ဖိုးထား
သဖြင့် တဲပတ်ဝန်းကျင်မှာ အုံ့ဆိုင်း
ဝေသာလျက် ရှိ၏။

တဲပေါ်၌ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး
တရားရှုမှတ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။
မိမိတို့ကြောင့် အာရုံပျက်မည်စိုးသဖြင့်
တဲရှေ့ မြေကွက်လပ်တွင် ပုဆစ်နှူးတုပ်
ကာ အသီးသီးထိုင်လိုက်ကြသည်။

တဲမှာ သုံးပင် နှစ်ခန်းဖွဲ့ထား
သည်။ အလယ်ခန်းဆီးမရှိ။ ဝါးထရံ
ရက်ပြီး ကာထားသည်။ ပိနပ်ချွတ်ကို
တစ်ဆင့်နှိမ်ပြီး ဝါးဘိုးဝါးကို လေးစိတ်
ခွဲကာ ကြမ်းခင်းထား၏။ ရွံစေး ပီးဖို
ပေါ်တွင် မြေအိုးတစ်လုံးတည်လျက်
တွေ့ရသည်။

“အကာကြီးတို့ ရောက်လာကြပြီ
ကိုး”

ဘုန်းတော်ကြီးက တရားမှတ်နေ
ရာမှ လှမ်းပြောပြီး ဖိနပ်ချွတ်အဆင့်
တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ သုံဦးသား လက်
အုပ်ချီ ကန်တော့ကာ...

“တင်ပါ့ ဘုရား”

“အလုပ်အကိုင်များ ပြီးပြောက်
ခဲ့ပြီလား အကာတို့”

“တင်ပါ့ နက်ဖြူအနက် ခြူးအနို့
အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ။ တပည့်တော်တို့မှာ
ပိုလျှံနေတဲ့ စားရိက္ခာအနည်းအကျဉ်း
ကို လက်ခံပေးတော်မူပါ ဘုရား”

ကိုထွန်းတင်က ဘုန်းကြီးအနီး
သို့သွားကာ ပါလာသည့် ရိက္ခာထုပ်ကို
ကပ်လျှူလိုက်၏။

“သာဓု...သာဓု...သာဓု။
အကာတို့ ရောက်လာတာနဲ့ အခန့်သင့်
လိုက်လေ။ မြားအထံရာနဲ့ လဲနေတဲ့
ချေတစ်ကောင်ရှိတယ်။ မုဆိုးတစ်
ယောက်ယောက်က လေးနဲ့ ပစ်လိုက်
တာ ထင်ရဲ့။ ကျောင်းသင်္ခမ်းနောက်က
ဝါးဘိုးရုံကြားမှာ လဲနေတယ်။ အကာတို့
ယူသွားကြလေ။ အဲဒီမှာ စားသွေးလို
ကောင်းမယ်။ ကျောက်တွေလည်း ရှိ
တယ်။ လိုအပ်သလိုသာ အသုံးချကြ
ပေတော့”

“တင်ပါ့ တပည့်တော်တို့ သွား
ကြည့်လိုက်ပါ့မယ် ဘုရား”

ဘုန်းတော်ကြီးအား ဦးချပြီး
ကျောင်းသင်္ခမ်းနောက်သို့ လာခဲ့ကြ
သည်။

“ကိုယ်တော်က ကျွန်တော်တို့
ကို စားသွေးဖို့ ပြောနေပါလား
ကိုသောင်းရွှေ”

“ငါတို့စားတွေက ထက်ပြီးသား
ပဲ ခိုဆောင်ရယ်။ သွေးဖို့ မလိုအပ်ပါ
ဘူး။ ကဲ...နေမဝင်ပီ ခန့်ဆို ပြန်
ရောက်ဖို့ လိုတယ်။ အမြန်လုပ်ကြရ
အောင်”

တဲ၏ နောက်ဘက် ဝါးထပ်ပြန်
ခန့်အကွာတွင် မြင့်မားလွန်းသည့် ဝါး
ဘိုးရုံကြီးများကို တွေ့ရသည်။ မြေကွက်
လပ်တစ်ခုကို ဝန်းရံပြီး ပေါက်ရောက်
နေပုံမှာ လှူစိုက်ထားသည်နှင့်ပင် တူ
သေးတော့သည်။ ကြီးငယ်ရွယ်လတ်
ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများမှာ မြေ

ပြင်အနံ့ ပြန်ကြနေကြ၏။ မြေကွက် အလယ်တွင် မြားတန်းလန်းနှင့် လဲကျ နေသော ချေတစ်ကောင်ရှိနေသည်။ အနီးရှိ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများပေါ် တွင် သွေးစက်များ ပေကျဲလျက်ရှိ၏။ သွေးရူးသွေးတန်းပြေးလာစဉ် ကျောက် တုံး ကျောက်ခဲများကို ချော်နှင်းပြီး လဲ ကျ သေဆုံးသွားဟန်တူသည်။ ချေသေ ကို လေးပေါင် လေးလက်ကျ ခုတ် ထပ်ထုပ်ပိုးပြီး ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ ပြန် ခဲ့ကြသည်။

အဲဒီကိုယ်တော်က နန်းစဉ် ရတနာလှူ ကို ဆင်ကိုးစီးနဲ့ တင်ပြီး အင်္ဂလိပ်တွေ မသိအောင် ရခိုင်ရိုးမတစ်လျှောက် တိတ်တခိတ် လိုက်လာခဲ့တာလို့ ဆို တယ်။ ခရီးလမ်းက ကြမ်းလွန်းလှ လှတွေရော ဆင်တွေပါ အသိသိ ကုန်ကြတယ်တဲ့။ ကိုယ်တော်တော်ပဲ ကျန်တော့ ရတနာပစ္စည်းတွေပဲ စောင့်ထိန်းရင်း ကိန္နရီချောင်းမှာ သီတင်းသုံးခဲ့တယ်လို့ ဆိုကြတယ်။

“ဘာတွေ ရခဲ့ကြလဲ ဒကာတို့”
“ချေသေကို ခုတ်ပြီး ယူလာပါ တယ် ဘုရား”
“ခါပဲလားကွဲ့”

မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ထားခဲ့တယ်တဲ့။ တစ်ရက်တော့ သူ့အိမ်ရှင်မက အဲဒီ ကျောက်နဲ့ ငရုတ်ကြိတ်တယ်ဆိုပဲ”
“အဲဒီတော့...”

“ကိုယ်တော်ရဲ့ ဘွဲ့အမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ ကိုစိုးရဲ့”
“ရွာသားတွေကတော့ ဦးလေး လို့ ပြောကြတယ်”

ဘုန်းတော်ကြီး၏ အမေးကြောင့် နားဝေတိမ်တောင်ဖြစ်ကာ တစ် ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့် လိုက်ကြသည်။ ကိုထွန်းတင်က...

“ကျောက်ခဲက ရွှေတုံးဖြစ်နေ တယ်။ ဒါနဲ့ ရွာမှာ အုတ်အုတ်ကျွက် ကျွက်ဖြစ်သွားပြီး ကိုယ်တော် သီတင်း သုံးတဲ့ နေရာကို သူထက်ငါ အပြေး အလွှားလိုက်ရှာကြတယ်”

မည်မျှ မှန်ကန်မှု ရှိသည်ကို ကျွန်တော် မပြောတတ်။ အကယ်၍ များ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့သည်ရှိလျှင် ရွှေချောင်းပြင်ရွာ(သံတွဲချောင်းမှာ) ကျင်လို့ ရခဲ့သည်ဆိုသော နေရာကြောင့်သည်လည်း မှန်နိုင်ဖွယ်ရှိ သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သံတွဲ ချောင်းနှင့် ကိန္နရီချောင်းမှာ ရခိုင်နန်း ရှိ တောင်တစ်လုံးတည်မှ စတင် ဆင်းလာသောကြောင့် ဖြစ်ပေသော သတည်း။

“တပည့်တော်က အိမ်ရှင်မ အတွက် ငရုတ်ကြိတ် ကျောက်ခဲ တစ်လုံးကောက်လာခဲ့ပါတယ် ဘုရား”
“အိမ်း...ကုသိုလ်ကံပေါ့ကွယ်။ ကဲ...ကဲ နေမဝင်ခင် ပြန်ကြပေတော့”
“တင်ပါ့ ဘုရား”

“တွေ့ကြလား ကိုစိုး”
“မတွေ့ဘူး။ သောင်းရွှေတို့ သုံး ယောက်လည်း သူတို့တွေ့ခဲ့တဲ့ နေရာ ကို သွားရှာကြတယ်။ မတွေ့တော့ဘူး တဲ့”

“ပရလောကသားတွေက ဥစ္စာ ပေးတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့”
“မဟုတ်ဘူး ပေါက်စရဲ့။ အဲဒီ ဘုန်းကြီးက သီပေါမင်းခေတ်က မင်း ဆရာတစ်ပါးလို့ ပြောကြတယ်”

ကိုစိုးက သူ့ဇာတ်လမ်းကို ရပ် လိုက်ပြီး ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက် ငဲ့ သောက်သည်။ ကျွန်တော် ငဲ့ထားသည့် အကြမ်းပန်းကန်မှာ အေးစက်လို့ပင် ရှိနေပြီ။

“ခါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ လွတ် လပ်ရေးဆုံးရှုံးပြီး နောက်ပိုင်း ကာလ ပေါ့”
ကိုစိုးက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ် ပြီး...

“အဲဒါက ငါတို့ ကိန္နရီချောင်း ဖျားကို သွားပြီး အမဲလိုက်တုန်းက ကြားခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်ပေါ့”
“နောက်ပိုင်း ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ ကိုစိုး”

“ဟုတ်တယ်။ သီပေါမင်းကို အင်္ဂလိပ်တွေ ဖမ်းပြီး ရောဝတီမြစ် ကြောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းကြတယ်။

“ထွန်းတင်ဆိုတဲ့ လူက အဲဒီ ကျောက်တုံးကို ကာလအတန်ကြာ

“ဟုတ်တယ်။ သီပေါမင်းကို အင်္ဂလိပ်တွေ ဖမ်းပြီး ရောဝတီမြစ် ကြောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းကြတယ်။

ကိုဦး (ထွိုင်ကော်)

ကြံ့ရဆုံရ ထောင်အရာရှိဘဝ

၁၉၉၂ ခုနှစ်မှာ အောင်ပန်း-လွိုင်ကော် ရထားလမ်းကို စတင်ဖောက်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ အရင်တုန်းကတော့ ကားလမ်းတွေကလည်း နည်း၊ ကားတွေကလည်း နည်းသေးတော့ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ ရထားကိုပဲ အားထားစီးပြီး ခရီးသွားလာကြရပါတယ်။ အခုတော့ တစ်နေရာနဲ့ တစ်နေရာ သွားချင်ရင် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ရောက်အောင် ကိုယ်ပိုင်ကားတွေ၊ ခရီးသည်တင် အဆင့်မြင့် ဘတ်စ်ကား(Express)တွေ ရှိလာပါတယ်။ ကုန်ပစ္စည်းတွေ သယ်ယူဖို့ဆိုရင်လည်း ရထားတစ်တွဲစာ လောက်ပါအောင် တင်နိုင်တဲ့ (၁၂)ဘီးကားတွေ ရှိလာပါပြီ။ ကူးသန်းသွားလာရေး၊ ကုန်စည်ပို့ဆောင်ရေးတွေမှာ ရထားကတော့ သုံးနေကြရပါသေးတယ်။ ခေတ်မီ နိုင်ငံကြီးတွေတောင်မှ ယနေ့အထိ ရထားကို အသုံးပြုနေရဆဲပါ။

အောင်ပန်း-လွိုင်ကော် ရထားလမ်းဖောက်လုပ်စဉ်ကလည်း အကျဉ်းဦးစီးဌာနက ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ နိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံး ဒေသဖွံ့ဖြိုးရေး လုပ်ငန်းတွေမှာ အကျဉ်းဦးစီးဌာနက အလုပ်စခန်းတွေ ဖွင့်ပြီး ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါကလည်း မဖြစ်မနေ မသုံးမဖြစ်တော့လို့ ခေါ်လုံးရပုံ ရပါတယ်။ ထိုစဉ်က ဆောက်လုပ်ရေးကမ္ဘာလီတွေ၊ လမ်းဖောက်လုပ်ရေးကမ္ဘာလီတွေလည်း မရှိသေးပါဘူး။ တောထဲ တောင်ထဲမှာ အလုပ်သမားကလည်း ရှားတော့ တပ်မတော်သားများနှင့်အတူ အကျဉ်းဦးစီးက ရဲဘက် အကျဉ်းသားတွေကိုပဲ သုံးရပါတော့တယ်။ ဥပမာအားဖြင့်ဆိုရင် ရွှေညောင်-ဗထူး ရထားလမ်း၊ ရွှေညောင်-နမ့်စန် ရထားလမ်း၊ ပင်လောင်း-ပျဉ်းမနား ကားလမ်း၊ ရေး-ထားဝယ် ရထားလမ်း၊ လောပိတ အမှတ်(၂) ရေအားလျှပ်စစ်စီမံကိန်း

အောင်ပန်း-လွိုင်ကော် ရထားလမ်းဖောက်စဉ်က ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဝန်ထမ်းတွေ ကျောက်တောင်ပေါ်က လိပ်ကျပြီး သေသူက သေ၊ အလွန်အေးသည့် ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် ရောဂါရှိသူ သေသူက သေ၊ ငှက်ဖျားနှင့် သေသူက သေဖြင့် ရှိခဲ့ကြပါတယ်။ ကျောက်မိုင်းခွဲရင်း ကျောက်စမှန်၍ ဒဏ်ရာရသူများလည်း ရှိခဲ့ကြပါတယ်။

ဇော်ရှိ ရေအားလျှပ်စစ်စီမံကိန်း၊ နန်းဆောင်းဝေါင်း ရေအားလျှပ်စစ်စီမံကိန်း၊ ရွှေဘို-မြစ်ကြီးနား ကားလမ်း စသည့် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြရပါတယ်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဟိုတုန်းကအခေါ် ထောင်မှူး (တစ်ပွင့်)တဝနဲ့ အောင်ပန်း-လွိုင်ကော် ရထားလမ်းဖောက်လုပ်ရေးအလုပ်စခန်းမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရပါတယ်။ ကွပ်ကဲမှုတာဝန်ခံ ထောင်ပိုင်ကြီးကတော့ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး ဦးလှိုင်သိန်းဖြစ်ပါတယ်။ အကျဉ်းဦးစီးအဖွဲ့ ဆောင်ရွက်ပေးရတဲ့ လုပ်ငန်းတွေကတော့ ရထားလမ်းကြောင်းနဲ့ မလွတ်တဲ့ ကျောက်တောင် ကျောက်စွယ်တွေပိုင်ခွဲပြီး ဖယ်ရှားပေးရသလို၊ ရထားလမ်းမှာ ခင်းဖို့ (၁၂) လက်မဆိုက် ကျောက်များကိုလည်း ရထားလမ်းထစ်လျှောက် ကျောက်တောင်ရှိတဲ့ နေရာတွေမှာ စခန်းခွဲလှေဖွင့်ပြီး ထုတ်လုပ်ပေးရပါတယ်။ ကလေးပြန်ယ်ထဲက နန်းအွန်ရွာနားက ကျောက်တောင်ကြီးအနားမှာ နန်းအွန်စခန်းခွဲဖွင့်ခဲ့ပါတယ်။ နန်းအွန်ကျောက်တောင်ကြီးက တော်တော်ပင်ပါတယ်။ ကျွန်တို့နဲ့ ခင်ယုမေ ပါဝင်တဲ့ “မာန်လျှော့တောင်စောခက်ငယ်” ရုပ်ရှင်တတ်ကားရိုက်သွားတဲ့ ကျောက်တောင်ကြီးဖြစ်ပါတယ်။ မကြာမကြာလည်း အဲဒီကျောက်တောင်မှာ ရုပ်ရှင်လာရိုက်ကြပါတယ်။ ယခုအချိန်အထိ ကားလမ်းရထားလမ်းဘေးမှာ လှပစွာ မြင်နိုင်ပါတယ်။

နောက်ထပ် စခန်းခွဲတွေကတော့ ပင်လောင်းမြို့နယ်ထဲက ဆောင်းဘွဲ့ကျေးရွာအနီးက ကျောက်တောင်ဆောင်းဘွဲ့စခန်းခွဲ၊ ပင်လောင်းမြို့အဝင်နားက လယ်ကြေးရွာအနီးရှိ ကျောက်တောင်မှာ လယ်ကြားစခန်းခွဲ၊ ပင်လောင်းကနေ လွိုင်ကော်ကို သွားတဲ့ ကားလမ်းဘေးမှာ နန်းပင်ခွန်ရွာအနီးရှိ ပင်ခွန်စခန်းခွဲ၊ နောင်ငိုရွာအနီးမှာ နောင်စခန်းခွဲ၊ မိုးမြရွာအနီးမှာ မိုးမြစခန်းခွဲဆိုပြီး စခန်းခွဲတွေ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပါတယ်။

စခန်းခွဲတစ်ခုမှာ အရာရှိအနေနဲ့ စခန်းခွဲတာဝန်ခံထောင်မှူးကြီး(ကြယ်နစ်ပွင့်)တစ်ယောက်ရှိပြီး ထောင်မှူးကြီး(ကြယ်တစ်ပွင့်)တစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ အခြားအကြပ်တပ်သားအယောက်(၂၀)ရှိပြီး အကျဉ်းသား ခုနစ်အယောက်(၅၀၀)ထားရှိ လုပ်ကိုင်ရပါတယ်။ ထိုနည်းစာစဉ်ရောက်လျှင် ဝန်ထမ်းနှင့် အကျဉ်းသား ရဲဘက်(၁၀၀)ထားရှိရန် သတ်မှတ်ထားသော်လည်း ဝန်ထမ်းအင်အားလောက်၍ (၁၂)နှုန်းနဲ့သာ ဖြစ်အောင် ထိန်းသိမ်းခဲ့ရပါတယ်။ တောထဲ တောင်ထဲမှာ အကျဉ်းသား

၂၅)ယောက်ကို ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်နှင့်သာ ထိန်းသိမ်း
ဆောင်ရွက်ရတော့ ရဲဘက် ထွက်ပြေးတဲ့အခါလည်း ပြေး
လာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီလို ထွက်ပြေးတိုင်းသာ ဝန်ထမ်းတွေ ဖြတ်
ခံရရင်လည်း တစ်ယောက်မှ ကျန်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေ
မယ့် ဖြစ်စဉ်အခြေအနေနဲ့ အပြစ်ရှိမရှိ၊ ပေါ့ဆမှု ရှိမရှိ
စစ်ဆေးပြီးတော့ သတိပေး ပြစ်ဒဏ်၊ နှစ်တိုး ရပ်ဆိုင်းတဲ့
အပြစ်ဒဏ်၊ ရာထူးချုတ်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်တွေကိုတော့ စုံစမ်း
စစ်ဆေးမှု ခုံရုံးဖွဲ့ စစ်ဆေးပြီး ပေးရပါတယ်။

ကွပ်ကဲမှုတာဝန်ခံ ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးလှိုင်သိန်းကတော့
ဥပဒေအရစခန်းဖြစ်တဲ့ နန်းအွန်စခန်းမှာ နေပြီး ကွပ်ကဲမှု
ထုတ်ပါတယ်။ သူ့အရပ်က (၆)ပေခန့် ရှည်ပြီး ဗိုက်လည်း
ထွက်၊ ခါးလည်း မကုန်းဘဲ ယူနီဖောင်းနှင့် အလွန်ကြည့်
ဆောင်းပါတယ်။ လပတ္တိဇာတိဟုလည်း သိရပါတယ်။ နန်း
အွန်ဥပဒေအရ ရုံးထိုင်သော်လည်း တစ်ရက်မှ နန်းအွန်တွင်
မရှိပါ။ နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် နံနက်စောစောစပြီး ဟီးနီးကား
ကြီးဖြင့် စခန်းခွဲတွေထိကို တစ်ခုချင်း သွားရောက်ကြည့်တတ်
ပါတယ်။ သူ့လာရင် စခန်းခွဲရုံးတွင် မထိုင်ပါ။ ကားပေါ်က
ဆင်သည်နှင့် ကျောက်ထုတ်လုပ်ငန်းခွင်ကိုသာ တန်းတန်း
ဖတ်မတ်သွားပါတော့တယ်။

“ကျောက်ကျင်းပေါင်း ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ။ ကျောက်
ခိုင်ခွဲဖို့ ယမ်းလိုသလား။ ယမ်းကြီးရော လုံလောက်ရဲ့လား။
ကျောက်ဖောက်စက်တွေ ကောင်းရဲ့လား။ ဒီဇယ်လိုသလား။
အင်ဂျင်ပိုင် လိုသလား။ ကျောက်ခွဲဖို့ တူလိုသလား။ ပေါက်
ပြားလိုသလား။ ဂေါ်ပြားလိုသလား။ ရဲဘက်တွေကို ထမင်းဝ
အောင် ကျွေးပါ။ ကောင်းမွန်စွာ ချက်ပြုတ်ကျွေးပါ။ ရဲဘက်
မပြေးအောင်လည်း ဂရုစိုက် ထိန်းသိမ်းပါ။”

အဲဒါတွေက ဘယ်စခန်းခွဲသို့ ရောက်ရောက် သူ့ရဲ့
ထက်သန်စွာ တွေ့ပါ။ တကယ်လည်း လိုအပ်တာကို
အမြန်ဆုံး ဖြည့်ဆည်းပေးပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ဟီးနီးကားကြီးပေါ်
မှာ ဒီဇယ်ပေါ့၊ အင်ဂျင်ပိုင်ပုံ၊ ယမ်းအိတ်၊ ယမ်းကြီးအိတ်၊
ပေါက်ပြား၊ (၁၆)ပေါင်တူ၊ (၈)ပေါင်တူ အကုန်အစုံပါလာ
တတ်ပါတယ်။ အရေးကြီး လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းကို ချက်ချင်း
ချပေးသွားပြီး နောက်စခန်းခွဲတစ်ခုကို ထွက်ခွာသွားတတ်
ပါတယ်။ ကားပေါ်မှာ သူ့အိပ်ရာလိပ်ကို ဘယ်သွားသွား
တင်သွားတတ်ပြီး အချိန်မရှိလို့ မိုးချုပ်သွားရင် ကြံရာစခန်း
မှာ အိပ်ပါတယ်။

ကားပေါ်မှာ အမြဲတင်ဆောင်ထားတာ တစ်ခုကျန်ပါ
သေးတယ်။ အဲဒါကတော့ ဘီအီးအရက်ပါခင်ဗျာ။ အရင်တုန်း

က အစိုးရမှ ထုတ်တဲ့ အရက်ဖြူတစ်မျိုးပေါ့ဗျာ။ ညစာ
ထမင်းစားခါနီးရင်တော့ ဘီအီးအရက် အနည်းငယ်ကို
သောက်လေ့ရှိပါတယ်။ အခြားအရက်ကိုတော့ မသောက်ပါ။
အဲဒီအချိန်က မန္တလေးရမ်း အာရီရမ်းအရက်များအပြင် ရှမ်း
ပြည်ထွက် အရက်မျိုးစုံရှိသော်လည်း မသောက်ပါ။ အစိုးရ
အရက်ဆိုက်က ဝယ်တဲ့ ဘီအီးအရက် သောက်ပါတယ်။ အရက်
သောက်တဲ့အခါမှာလည်း အလုပ်အကြောင်းပဲ ပြောတတ်ပါ
တယ်။ အခြားစကား သိပ်မပြောတတ်ပါ။ ဒါကတော့
ကျွန်တော့်ရဲ့ ကွပ်ကဲမှုတာဝန်ခံ ဆရာ ဦးလှိုင်သိန်းရဲ့ ရိုးရှင်း
သော ဘဝပါခင်ဗျာ။

၂၀၀၂ခုနှစ်က ဆရာ ဦးလှိုင်သိန်း အူလမ်းကြောင်း
ရောဂါဖြင့် မန္တလေးတွင် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီးဖြစ်ပါတယ်။ သေ
ဆုံးချိန်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ (၅၂)နှစ်ခန့်သာရှိပြီးမည်
ထင်ပါတယ်။ အသေစောလို့ နှမြောတသရင်း လွမ်းမိပါသေး
တော့ ဆရာရယ်။ ဆရာတစ်ယောက် ကောင်းရာသုဂတိ
ရောက်ပါစေ။

အောင်ပန်း-လွိုင်ကော် ရထားလမ်းဖောက်စဉ်က
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဝန်ထမ်းတွေ ကျောက်
တောင်ပေါ်က လိမ်ကျပြီး သေသူက သေ၊ အလွန်အေးသည့်
ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် ရောဂါရှိသူ သေသူက သေ၊ ငှက်ဖျား
နှင့် သေသူက သေဖြင့် ရှိခဲ့ကြပါတယ်။ ကျောက်မိုင်းခွဲရင်း
ကျောက်စမှန်၍ ဒဏ်ရာရသူများလည်း ရှိခဲ့ကြပါတယ်။

ရှမ်းပြည်နယ်(တောင်ပိုင်း)မှာတော့ ကလေးနှင့် ပင်
လောင်းက အအေးဆုံးမြို့နယ်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်
တို့ စခန်းခွဲများကလည်း အဲဒီမြို့နယ်နှစ်ခုအတွင်းမှာ အများ
ဆုံး ရှိနေတော့ အအေးဒဏ်ကို အလူးအလဲခံစားကြရပါ
တယ်။ ဒီကို ရောက်လာတဲ့ အကူညီသား ရဲဘက်အများစု
ကလည်း မြန်မာပြည်အောက်ပိုင်းနဲ့ အထက်အညာပိုင်းက
များတော့ အအေးဒဏ်ကို မခံစားနိုင်ကြဘူး။ ကျွန်တော်
တာဝန်ကျတဲ့ ပင်လောင်းနားက လယ်ကြားစခန်းမှာဆိုရင်
ဒီလောက် ဇန်နဝါရီလတွေမှာ ရေတောင် ခဲပါတယ်။ ဖလား
ထဲ ထည့်ထားတဲ့ ရေက နံနက်ကျရင် ရေခဲတုံးကြီးဖြစ်နေ
လို့ မျက်နှာသစ်ဖို့ ရေမွှေးနဲ့ စပ်ပြီး သစ်ရပါတယ်။ ကလေး
ထက်စာရင် ပင်လောင်းက ပိုအေးပါတယ်။ မိုးရာသီလည်း
အေး၊ ဆောင်းရာသီလည်း အေးနှင့်။ နွေရာသီကတော့ မပူ
ဘဲ အလွန်နေလို့ ကောင်းပါတယ်။ ပင်လောင်းကို ရောက်ဖူး
သူ၊ နေဖူးသူတိုင်း သိကြမည်ထင်ပါတယ်။

လယ်ကြား စခန်းခွဲမှာ စခန်းတာဝန်ခံက ထေးလိမ့်မူး

ကြီး ဦးသန်းထွန်းအောင် ဖြစ်ပါတယ်။ အသက် (၅၈)နှစ် ရှိနေပြီး ပင်စင်လည်း နီး လူကြီးလည်း ဖြစ်တော့ လုပ်လုပ် ရှားရှား အပင်ပန်းခံစရာရှိရင် ကျွန်တော်ကပဲ အပင်ပန်းခံ လုပ်လိုက်ပါတယ်။

ရှေ့ပိုင်းက ကျွန်တော်ရေးခဲ့သလို ဆောင်းရာသီမှာ ရဲဘက်တွေက အအေးဒဏ် မခံနိုင်ကြတော့ အအေးကြောင့် ဖြစ်တဲ့ ရောဂါအမျိုးမျိုးနဲ့ ငှက်ဖျားကြောင့် နာမကျန်းသူ၊ သေဆုံးသူ များပြားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စခန်းခွဲတစ်ခု တည်းတင် မဟုတ်ပါဘူး။ စခန်းခွဲတိုင်းမှာ အသေအပျောက် များပါတယ်။ အပူပိုင်းဒေသက လူတွေဟာ အအေးဆုံး နေရာကို ရောက်လာတော့ ရုတ်တရက် အအေးဒဏ်ကို အလေ့အကျင့်မရှိတဲ့ ခံစားရတော့ ရောဂါဝင်လာတာပေါ့ဗျာ။ စခန်းခွဲတိုင်းမှာတော့ ကျန်းမာရေးဌာနက ပိုထားတဲ့ ဆေးမှူး တစ်ဦးစီ ထားပေးပါတယ်။ ဆေးဝါးတွေလည်း ထုတ်ပေး ထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မထိန်းနိုင်၊ မကာကွယ်နိုင်ပါဘူး။

ပင်လောင်း ပြည်သူ့ဆေးရုံမှာလည်း လယ်ကြားစခန်း ခွဲက ပိုတဲ့ လူနာရော၊ ပင်ခွန်စခန်းခွဲက ပိုတဲ့ လူနာရော ပြည့်နေတတ်ပါတယ်။ ငှက်ဖျားကလည်း ရှိနေတော့ ငှက်ဖျား နဲ့ သေတာတွေက ပိုများတယ်။ ကျွန်တော်တို့ စခန်းခွဲမှာ လည်း နံနက်ဆိုရင် ရဲဘက် အိပ်ဆောင်ထဲမှာ စောင့်ခြံကွေး ပြီး သေဆုံးနေတဲ့ အလောင်းကလည်း တစ်ရက်ခြား၊ နှစ်ရက် ခြား ရှိနေတတ်ပါတယ်။ သေဆုံးသူတွေကို ကိုယ်စခန်းမှာ တင် ကိုယ်သဘောနှင့်ကိုယ် မြှုပ်လို မရပါဘူး။ ပြည်သူ့ ဆေးရုံကို ပို့ရပါတယ်။ ရဲစခန်းမှာ သေမှုသေခင်း(Inquest) ဖွင့်ရပါတယ်။ ဆရာဝန်ရဲ့ ရင်ခွဲစစ်ဆေးချက် မှတ်တမ်းကို ရယူပြီးမှ သက်ဆိုင်ရာ သင်္ချိုင်းမှာ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ရပါတယ်။ ဒီအခါမှာလည်း စခန်းက ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်နဲ့ ရဲဘက် ၅ယောက်ကို သင်္ချိုင်းဆီ လွှတ်ပြီး ကျင်းတူးခြင်း၊ မြေမြှုပ် သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းတို့ကို လုပ်ခိုင်းရပါတယ်။ တစ်ပတ်ကို သုံးလေး ယောက်လောက် သေနေတော့ အဲဒီတုတ်အဖွဲ့လည်း လက် မလည်ဘူး။ အလောင်းစည်သူတုတ်လိုလည်း ခေါ်ကြတယ်။ သေဆုံးသူအလောင်းကို ဆေးရုံကနေ ကားနဲ့သယ်၊ သင်္ချိုင်း ရောက်တော့ သေဆုံးသူရဲ့ ခြေကျင်းဝတ်မှာ ခတ်ထားတဲ့ သံခြေကျင်းကိုလည်း ဖြုတ်ပေးရပါသေးတယ်။

ပင်လောင်းဒေသက မိုးရွာပြီဆိုရင်လည်း အဆက် မပြတ် တစ်နေ့ကုန်ရွာတတ်ပါတယ်။ အလောင်းစည်သူတို့ အလုပ်ကလည်း မလွယ်ပါ။ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် အေးနေတဲ့ မိုးထဲမှာ အနံ့အသက်ဆိုးတွေနဲ့ သေဆုံးသူကို သယ်ရ ကိုင်

တွယ်ရ၊ ခြေကျင်းဖြုတ်ရနှင့်။ ပြီးလျှင် ခြေကျင်းထဲထည့် မြေပြန်ပိုရနှင့် အလောင်းကလည်း တစ်ခါတလေ သုံးလေး လောင်းကို တစ်ခါတည်း လုပ်ရတာဆိုတော့ သိပ်မလွယ်တူ ပါ။ တစ်ခါတလေ အလုပ်ကိစ္စပြီး၍ စခန်းကို ပြန်လာလျှင် သူတို့ဆီက အရက်နံ့ရသော်လည်း သူတို့လုပ်ရတဲ့ အလုပ် နဲ့ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပဲလေဟု တွေးပြီး မသိချင်ယောင် ဆောင်လိုက်ရတာတွေ ရှိပါသေးတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း အချိန်မရလို ခြေကျင်းတွေ မဖြုတ်ဘဲ ဒီအတိုင်းထည့်မြှုပ် လိုက်သည်ဟု ကြားရသဖြင့် သတိပေးရ ဆူရ ဆဲရပါသေး တယ်။

တစ်ခါမှာတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သူတို့လုပ်ငန်း ကို လိုက်၍ ရပ်ကြည့်ပြီး စစ်ဆေးလိုက်ပါတယ်။ မှန်ထော လည်း မှန်ပါတယ်။ သေသွားသူရဲ့ ခြေကျင်းဝတ်မှာ ခတ်ထား တဲ့ သံခြေကျင်းက အဖြုတ်ရ တော်တော်ခက်ပါတယ်။ ရှင်နေတဲ့ လူဆိုရင်တော့ ဟိုဘက် နည်းနည်းရွှေ့ ဒီဘက် နည်းနည်းစောင်းဟု ပြောပြီး လိုချင်တဲ့ အနေအထားမှ ရိုက်၍ ဖြုတ်လိုက်လျှင် မြန်ပါတယ်။ လူကိုလည်း ဒဏ်ရာမှ မထိခိုက်ပါ။ သေနေတဲ့ အလောင်းကျတော့ ဒီလို လည်း ပြောလို မရပါ။ နောက်တစ်ခုက သေသူရဲ့ အခြေ တွေကလည်း တောင့်တင်းနေလို့ လှည့်မရ၊ စောင်းမရမ်း အနံ့အသက်ကလည်း နံ့သေး။ ခြေကျင်းဝတ်က စောင်း နေပြီး သံခြေကျင်းနဲ့ ကျပ်နေလို့ ဖြုတ်ရခက်တဲ့အခါလည်း ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း ထောင်ကျနေတဲ့ အကျဉ်း တစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးကို သံခြေကျင်းကြီးတပ်ထုတ် နှင့်တော့ ကျွန်တော်တို့ မမြှုပ်ရက်၊ မလုပ်ရက်ပါ။

နောက်တစ်ခုကလည်း သံခြေကျင်းမှတ်ပုံတင် ဖွဲ့စည်း စာရင်းစာအုပ်ကလည်း ရှိသေးတယ်။ လစဉ် ပြန်တမ်းတမ်း အနေနဲ့ ဒီလမှာ သံခြေကျင်း ဘယ်နှစ် လက်ခံရရှိပါတယ်၊ ဘယ်နှစ် ပြန်အပ်တယ်။ ထွက်ပြေးအကျဉ်းသားနဲ့အတူ ဘယ်နှစ်ပါသွားတယ်။ လကုန်မှာ သံခြေကျင်း လက်ထုတ် ဘယ်နှစ် ကျန်တယ်။ အဲဒီကျွန်နေတဲ့ သံခြေကျင်းမှာ အလုပ် ဘယ်နှစ်ကိုတော့ လက်ရှိ အကျဉ်းသားများကို ခတ်ထား ဖြစ်ပြီး ဝိုဒေါင်ထဲတွင် သိမ်းဆည်းထားတဲ့ သံခြေကျင်း အလွတ်က ဘယ်နှစ်ဆိုတာ အတိအကျဖော်ပြရပါမယ်။ လက်ကျန်များလာတဲ့အခါ အင်းစိန်မှာ ရှိတဲ့ ဗဟိုပုဂ္ဂိုလ် လောင်းဌာနကို ပြန်အပ်ရပါတယ်။ ဒီတော့ အကြောင်း သက်သက် သံခြေကျင်းတွေ မြေကြီးထဲ ပါသွားလို့တော့ မဖြစ်ဘူးခင်ဗျ။ နောက်ကျမှ သံခြေကျင်းတွေ ရှေး

ဘယ်စော့မှာမှ သွားဝယ်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ဘယ် ကုလား သံဆိုင်ကမှလည်း ဒီပစ္စည်းကို တင်မရောင်းဘူး။ ဘယ် ပန်းတိုင်ကမှလည်း ဒါကို လုပ်မရောင်းဘူး။ ဒါကြောင့် အဖက် အက်က မသင့်တော်လို့ သံခြေကျင်းထည့်မမြှုပ်ဖို့ ပြန်ယူလာ ဖို့ သူတို့ကို အတန်တန်မှာရပြန်တယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ ပင်လောင်းမြို့နယ် (မဝတ)ဥက္ကဋ္ဌက ကျွန်တော်ကို သူရုံးကို လာခဲ့ဖို့ ခေါ်ပါတယ်။

“လာ...ထိုင်၊ ထောင်မှူးလေး”

“ခေါ်ရတဲ့ ကိစ္စကတော့ မောင်ရင်တို့ စခန်းက သေတဲ့ အကျဉ်းသားအလောင်းတွေကို သင်္ချိုင်းမှာ မြှုပ်တဲ့ကိစ္စပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ”

“အလောင်းတချို့ကို ကျင်းတိမ်တိမ်လေးတူးပြီး မြှုပ် ကြည့်လို့ ခွေးတွေက ဖော်ပြီး အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေကို ရုပ်ထဲ ရွာထဲအထိ ချီလာကြတယ်။ အဲဒီနားက ရပ်ကွက်ကလည်း သင်္ချိုင်းက လာတဲ့ အနံ့အသက်တွေ ဆိုးဝါးလွန်းလို့ ကျွန် တော်ကို လာတိုင်နေကြတယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားတို့ ပြန်လုပ် ပေးလိုက်ကြပါဦး။ နောက်ဆိုရင်လည်း ကျင်းနက်နက်တူးတူး ပြီး မြှုပ်ခိုင်းပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဥက္ကဋ္ဌကြီး။ ကျွန်တော်တို့ အမြန်ဆုံး ပြန်လုပ်ပေးပါမယ်”

ဟု ပြောပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့ရပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ရဲဘက် အယောက်(၂၀)ကို ကားပေါ် တင်ခေါ်လာပြီး သင်္ချိုင်းသန့်ရှင်းရေးကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လိုက်၍ ဟိုကောက် ဒီကောက်နှင့် ရှင်းလင်းရေး လုပ်၊ ပြန်မြှုပ်နှင့် အမြန်ဆုံး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ပြန် လုပ်ပေးလိုက်ရပါတယ်။ နဂိုကမှ ကိုယ်အလုပ်နှင့် ကိုယ် ကျောက်ထုတ်လုပ်ငန်းတွေ ဦး/ရေး/ထောက် ရုံးလုပ်ငန်းတွေ နှင့် ရှုပ်နေပါတယ်ဆိုမှ သုဘရာဇာအလုပ်က တိုလားပါ တယ်။ အလောင်းစည်သူဘုတ်က ဟိုကောင်တွေကိုထည့် နောက်တစ်ခါ အဲဒီလို အသံကြားရင် ဘာလုပ်မယ် ညာလုပ် မယ်ဟု ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းထားရပါတယ်။

တစ်ညမှာတော့ စခန်းခွဲ တာဝန်ခံ ထောင်မှူးကြီး ဦးသန်းထွန်းအောင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ည ရနာရီခန့်မှာ မီး လှုံရင်း အလုပ်ကိစ္စဆွေးနေးရင်း ထိုင်နေကြပါတယ်။ အဲဒီ မှာ ကျွန်တော်က စတင်ပြီး...

“ဆရာ... ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုခုလုပ်ကြမှ ထင်တယ်”

“ဟေ...ဘာကို ပြောတာလဲကွ”

“ရဲဘက်တွေ နာမကျန်းဖြစ်တာ များပြီ အသေ အပျောက်များလာတာကို ပြောတာပါ”

“အေး၊ ငါလည်း အဲဒါကို စိတ်မကောင်းလည်း မြစ်၊ မိုးရိမ်ပူပန်မှုလည်း မြစ်နေရတာကွ။ မင်းက ဘယ်လိုလုပ် ချင်လို့လဲ၊ ပြောပါဦး”

“အခု မြစ်နေတာတွေက ရာသီဥတုက အရမ်းအေး ပြီး မိုးကလည်း အဆက်မပြတ်ရွာလို့ ခြင်လည်း ကိုက်လို့ ငှက်ဖျားဖြစ်ရတာ”

“အေး၊ ပြောပါဦး။ အဲဒီတော့ ဘာလုပ်မလဲ”

“ဥပဒေခွဲတော့ မညီဘူးပေါ့ ဆရာရယ်။ အိပ်ဆောင် အလယ်လမ်းပေါ်မှာ မီးဖိုထားပေးစေချင်တယ်။ အိပ်ဆောင် တစ်ခုကို မီးဖို သုံးဖိုထားပေးမယ်။ သိပ်အေးလာလို့ မနေနိုင် တော့ရင် သတင်းပို့ တိုင်ကြားပြီး မီးလှုံခွင့်ပေးမယ်။ မီးဖိုက ထွက်တဲ့ မီးခိုးကြောင့်လည်း ခြင်ကိုက်တဲ့ အန္တရာယ်သက်သာ နိုင်ပါတယ်”

“ကြည့်လည်း လုပ်ပါဦးကွာ။ ငါက ပင်စင်နီးနေပြီ။ ပင်စင်လေးတောင် စားမသွားရဘဲ နေပါဦးမယ်ကွာ”

မှန်ပါသည်။ အကျဉ်းထောင် အလုပ်စခန်းတစ်ခုအနေ နှင့် အလွန်အန္တရာယ်ကြီးလှပါတယ်။ ဥပဒေခွဲလည်း မညီ ပါ။ ရဲဘက် အိပ်ဆောင်အတွင်း မီးဖိုပြောနှင့် မီးခြစ်တောင် ထားခွင့်မရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘက် အိပ်ဆောင်များမှာ သစ်သားပျောတိုင်စိုက်၊ ဝါးထရံကာ၊ သက်ငယ်မိုးနှင့် ဖြစ်ပါ တယ်။ အလယ်မှာ (၅)ပေခန့် ကျယ်သော လူသွားလမ်းရှိ ပြီး မြေစိုက် ဝါးထရံကာ ရင်ကွဲ တန်းလျားဖြစ်ပါတယ်။ အိပ်ဆောင်အပြင်ဘက် (၁၅)ပေခန့်အကွာမှာတော့ ဆူကြီး တစ်ထပ်ကာရံထားပါတယ်။ မတော်တဆ အိပ်ဆောင်ကို မီးခွဲ၍ဖြစ်စေ၊ တမင်သက်သက် အိပ်ဆောင်ကို မီးခွဲ၍

ဖြစ်စေ၊ ထွက်ပြေးပါက ပြဿနာတွေ တက်လာနိုင်ပါတယ်။ ထွက်မပြေးဘဲ အကျဉ်းသားတွေ မီးထဲပါပြီး သေကုန်ရင်လည်း တရားခံဖြစ်ပါဦးမယ်။

“ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါတယ် ဆရာရယ်။ ဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူး။ သူတို့ကိုလည်း နားလည်အောင် ရှင်းပြထားပါမယ်”

“အေးပေါ့ကွာ၊ ဒါဆိုရင်လည်း ငါတို့ အရဲစွန့်ပြီး လုပ်ကြည့်ကြတာပေါ့”

“စိတ်ချပါ ဆရာ။ ဖြစ်လာရင်လည်း ကျွန်တော်ခံပါမယ်။ ဆရာ့ကို မထိခိုက်စေရပါဘူး”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မင်းက သူတို့အတွက် စေတနာနဲ့ လုပ်တာပဲ။ ဖြစ်လာရင် ငါလည်း ခံရဲပါတယ်။ ငါတို့က သူတို့အသက်အန္တရာယ်အတွက် လုပ်တာ။ ဥပဒေနဲ့ မညီလည်း စေတနာအကျိုးပေးပါလိမ့်မယ်။ မနက်ဖြန်က စပြီး လုပ်ကွာ”

နောက်တစ်နေ့ညမှာတော့ ရဲဘက် အိပ်ဆောင်တွေရဲ့ အလယ်လမ်းမှာ မီးဖိုသုံးဖိုစီ ဖိုပေးလိုက်ပါသည်။ ထင်းလည်း ပေါသဖြင့် ညတိုင်းလည်း လုပ်ပေးနိုင်ပါသည်။ အဲဒီနေ့ မနက်မှာပဲ ရဲဘက်အိပ်ဆောင် ငါးလုံးမှာရှိတဲ့ ရဲဘက်အားလုံးကို ကျွန်တော်က...

“မင်းတို့ရဲ့ ကျန်းမာရေး၊ အသက်မသေရေးကို ငါတို့အဓိက ထားပြီး ဥပဒေနဲ့ မညီတဲ့ မီးဖိုကို အဆောင်ထဲမှာ ထားပေးမယ်။ ငါတို့က စေတနာထားပြီး လုပ်ပေးတဲ့အပေါ်မှာ ပြဿနာတော့ မရှာကြပါနဲ့။ သိပ်အေးလာလို့ မီးလှုံချင်တယ်ဆိုရင် အဆောင်မှာတို့ ညကင်း ဗာရာတို့ကို သတင်းပို့ပြီး မီးလှုံနိုင်ပါတယ်။ မီးဖိုရှိတဲ့အတွက် မတော်တဆ အိပ်ဆောင်ကို မီးမလောင်အောင်တော့ မင်းတို့အားလုံး ထိန်းသိမ်းပါ”

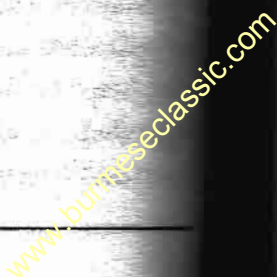
မှာ မှာကြားရပါတယ်။

ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်ပါ။ သူတို့လည်း အခုလို နွေးထွေးစွာ နေရခြင်းကို နားလည် သဘောပေါက်မှာပါ။ ဘာသံမှလည်း မကြားရပါ။ ညဘက်ရောက်ရင် အေးအေးချမ်းချမ်း မီးလှုံနေတာကိုပဲ တွေ့ရပါတယ်။ ထို့နောက်ပိုင်းတွင်တော့ အပျားအနာ အသေအပျောက်လည်း သိသိသာသာ လျော့နည်းကျဆင်းသွားပါတယ်။ အရဲစွန့် အမှိုက်ခံပြီး လုပ်ရတာတော့ နပ်လွှားပါတယ်။ အကယ်၍များ အိပ်ဆောင် ဖိလောင်ပြီး ရဲဘက် အကျဉ်းသားတွေ ထွက်ပြေးသည်ဖြစ်စေ၊ ဖိလောင် သေဆုံးသည်ဖြစ်စေ၊ တစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ ဆရာဦးသန်းထွန်းအောင်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ထောင်အရာရှိတာဝန်ကို အချိန်မတိုင်မီ လက်ပြ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခွာသွားရမှာ သေချာပါတယ်။ ဘာမှမဖြစ်၍သာ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ပါ။ တစ်ခုခုဖြစ်ရင်တော့ တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာပါ။

အခြားနိုင်ငံတွေမှာလည်း ပြင်ပ အလုပ်စခန်းရှိကြပါတယ်။ ကျွန်တော်ခံစားရတဲ့ အမြင်အရပြောရလျှင်တော့ နောက်နောင် ဒီလိုမျိုး တောထဲ တောင်ထဲမှာ အလုပ်စခန်းဖွင့်ပြီး လုပ်ရမည်ဆိုလျှင် ကျန်းမာတဲ့ ရဲဘက်တွေကို ရွေးချယ်ထုတ်နုတ်ပြီး ရာသီဥတုဒဏ်ခံနိုင်ရန် လုံလောက်တဲ့ စောင့်အနွေးထည်၊ ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဆရာဝန်၊ ဆေးဝါး၊ ရာသီဥတုဒဏ်ခံနိုင်ပြီး လုံခြုံနွေးထွေးတဲ့ အဆောက်အအုံတွေနဲ့ စီစဉ်ပေးနိုင်လျှင် ပိုမိုကောင်းမွန်မည်ဟု ထင်မြင်ယူဆမိပါတယ်။

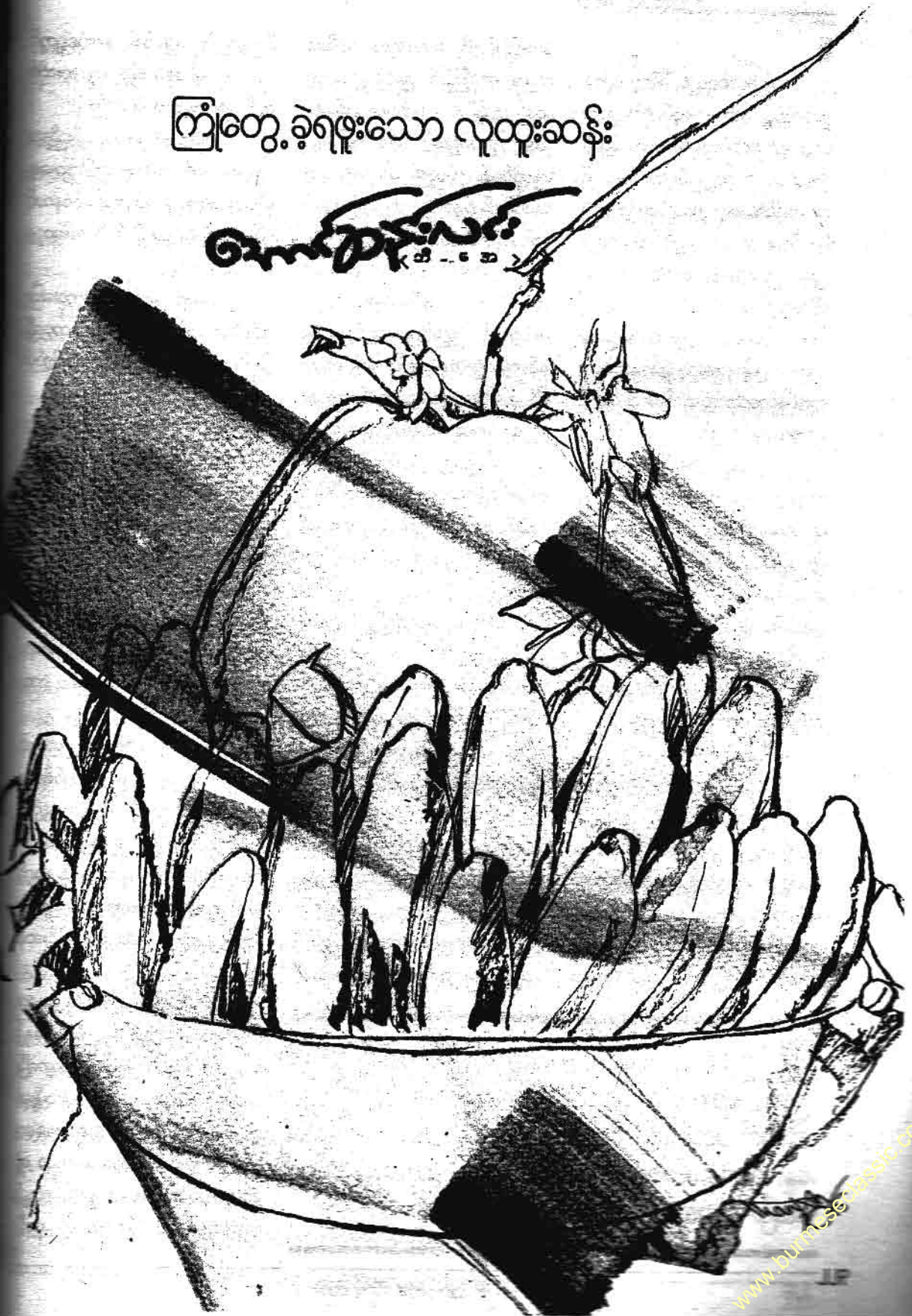
ကျွန်တော်တို့က ဆေးတက္ကသိုလ်မပြောနှင့်၊ ဘာဆေးသင်တန်းမှလည်း မတက်ခဲ့ရတော့ ဘယ်လိုကုသမည်ဘယ်လို ကာကွယ်ရမည်ဆိုတာလည်း မသိပါ။ ကိုယ် ထင်ခဲ့ရတဲ့ သင်တန်းတွေကလည်း ဒါတွေ သင်မပေးလိုက်ပါ။ ကိုယ် တတ်သရွေ့ မှတ်သရွေ့နှင့် စေတနာအရင်းခံ၍ ခြေရှင်းကြရပါတယ်။ ပင်လောင်းတစ်မြို့လုံး ဟိုအော် ဒီအော်ဟိုတိုင် ဒီတိုင်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ သင်္ချိုင်းကိစ္စလည်း ဘာသံမှ မကြားရတော့ပါ။

ဪ...ထောင်အရာရှိဆိုတာ တစ်ခါတစ်ရံ ဘာလဲရင်း၊ ခေါင်းနှင့် ရင်းရသလို၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာလည်း သူ့ရာဇာအလုပ်အထိ သွားလုပ်ရပါလားလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မှတ်ယူလိုက်ရပါတော့တယ်။

ကြိတ်တေ့ခဲရဖူးသော လူထူးဆန်း

ကျေးဇူးတင်ပါး

တစ်ခါတစ်ရံတွင် မိမိတို့ လူနေမှုဘဝထဲ၌ သွားလာလုပ်ကိုင်ကြရင်း အများနှင့် မတူ၊ ထူးဆန်းသော လူကို အမှတ်မထင် တွေ့ကြုံရတတ်လေ့ ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်(စာရေးသူ)သည်လည်း စက်ရုံတစ်ရုံ၏ အလုပ်ခွင်တွင် ထိုသို့သော လူကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးပါသည်။ ယခုအခါ ထိုသူသည် သက်ရှိထင်ရှား မရှိတော့ပါပေ။ သို့ပေမယ့် သူ၏ သားစဉ်မြေးဆက် ဆွေဖွဲ့များတော့ ရှိပါသေးသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်လည်း အဆက်အသွယ်ပြတ်တောက်နေပါသည်။

ယခု ရေးသားမည့် အကြောင်းအရာများသည် သူ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိပါးစေမည့်အကြောင်းများ မဟုတ်ပါ။ သူ့ကို ဂုဏ်ပြုခြင်း၊ စာတစ်စောင် ပေတစ်ပွဲနှင့် မှတ်တမ်းတင် ကျန်ရှိခဲ့စေလိုခြင်းကြောင့် နာမည်ရင်းအမှန်အတိုင်းသာ ရေးသားလိုက်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော်ကာလက ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်ကို အထက်ဌာနမှ ရန်ကုန်ရှိ သမိုင်းလမ်းဆုံ စက်ရုံသို့ ပြောင်းရွှေ့ တာဝန်ပေးအပ်ခြင်း ခံခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အထက်ဌာနမှ ညွှန်ကြားရေးမှူးသည်လည်း ဤစက်ရုံတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသဖြင့် ဤစက်ရုံအကြောင်း၊ ဝန်ထမ်းများ

အကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ညွှန်ကြားရေးမှူးသည် ကျွန်ုပ်အား စက်ရုံဝန်ထမ်းများထဲမှ လူတစ်ဦးနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ နေထိုင်ရန်၊ ထိုသူ၏ စကားကို နားထောင်လိုက်နာရန် ထူးထူးခြားခြား မှာကြားခြင်းခံရသည်။

ထိုအချိန်တုန်းက ကျွန်ုပ်၏ အသက်မှာ ၃၂နှစ်ခန့်မျှဖြစ်သည်။ စက်ရုံတွင် ကျွန်ုပ်၏ လက်အောက်ဝန်ထမ်းများထဲမှ အမှုထမ်း၏ စကားကို လိုက်နာ နားထောင်ရန်ဟူသော ကိစ္စမှာ အတော်ထူးဆန်းနေသည်။

ထို့ကြောင့် စက်ရုံသို့ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိခဲ့သောနေ့၏ နေ့လယ်ခင်း အချိန်မှာပင် ဦးညိုအမည်ရသော ဝန်ထမ်းကို လူလွတ်၍ ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

မကြာမီ အသားညိုညို၊ ပိန်ပိန် ပါးပါးနှင့် အသက် ၅၀ နှစ်ကျော်ခန့် လူတစ်ယောက် ကျွန်ုပ်၏ ရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့၏။ သူ၏ မျက်လုံးများက တောက်ပြောင်သော ကရုဏာမျက်လုံးမျိုးဖြစ်သည်။ နက်မှောင်သော ဆံပင်များကို ခေတ်ဟောင်း မင်းသားကြီး ခင်မောင်ရင်ကဲ့သို့ နှောင့်နှေး၍ ဦးခေါင်းတွင် ကပ်နေအောင် ဖြီးထားသည်။

ပုဆိုးအနက်ခဲ ကွက်စိပ်၊ အင်္ကျီအဖြူရောင် လက်ရှည် လည်ကတ်တန်း

ဦးညိုသည် ကျွန်ုပ်၏ စားပွဲရှေ့တွင် မတ်တတ်ရပ်နေသဖြင့် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်စေလိုက်ပါသည်။

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး ဦးညိုက ကျွန်တော်ကို ညွှန်မှူး(ညွှန်ကြားရေးမှူး)က ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ခင်မင်မင်နေသင့်တဲ့အကြောင်း မှာလိုက်လို့ ခေါ်တွေ့တာပါဗျာ”

ကျွန်ုပ်က နှုတ်ဆက်စကားပြောလိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ပြောတာကို ဦးညိုက ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ပါသည်။

အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ချင်တော့ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးညိုသည် မြောက်ဥက္ကလာပတွင် နေထိုင်ကြတာချင်း တူညီနေကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စက်ရုံမှအပြန်တွင် ဦးညိုလည်း ကျွန်ုပ်၏ ဖော်တော်ကားခေါင်းခန်းတွင် ထိုင်၍ အတူလိုက်ပါခဲ့သည်များလည်း ရှိ၏။ ရုံးအဖွဲ့၏ ပြန်ချိန်နှင့် စက်ရုံထဲမှ ဝန်ထမ်းများ ပြန်ချိန် မတူညီ၍ တစ်ခါတစ်ရံ ထာကြိုစီးခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်နေထိုင်သော အိမ်သည်လည်း မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိလာတတ်ရာ အိမ်ရှင်တို့ ဝတ္တရားအတိုင်း တစ်ခုခုဖြင့် ညှဉ်ခံကျွေးမွေးသော်လည်း ဦးညိုက မစားပေ။ ရာသက်ပန် သတ်သတ်လွတ်သမားဖြစ်၍ ၎င်းပေးသော ကျွေးတာကိုပင် မစားဘဲ ငြင်းဆန်သည်။

“ဘယ်လိုမှ မထင်ပါနဲ့ ဆရာ ကျွန်တော် သက်သတ်လွတ် စားတာ နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်ကျော်လာပြီ အခုလို အခိတ္တန်ဝင်နေတဲ့ ကာလနဲ့ ကိုးပါးသီလစောင့်ထိန်းရုံသာသာ နေစဉ်စားဖို့ သတ်မှတ်ထားတာကို လို ဘယ်လိုအစားအစာမျိုးကိုမှ မရှိပါဘူး။ အခိတ္တန်ဝင်ကာလ

ကျွန်တော်နားထဲမှာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပြောကြားတာကို အလိုလို ကြားလာရတာလည်း ရှိတယ်။ ဒါမှမဟုတ် အိပ်ပျော်နေချိန်မျိုးမှာ အိပ်မက်ကတစ်ဆင့် ပြောတာမျိုးလည်းရှိတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ နေ့လယ်စာထမ်းစားအပြီးမှာ အိပ်ငိုက်သလိုဖြစ်သွားတုန်း အိပ်မက်ပေးပြီး ပြောသွားတာလည်း ကြုံရဖူးတယ်

ထပ်ပတ်ဆိုတော့ တစ်ရာရှစ်ရာကလည်း ခြင်္သေ့ခိုးနေပါပြီ။

“ဦးညိုက အစိုးရဝန်ထမ်းအလုပ် သိနေတော့ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ရတာ ပင်ပန်း ဘာပေါ့”

“အထက်က ဝင်ဆိုတော့လည်း ဝင်ရတာပေါ့။ ပင်ပန်းတာတော့ မရှိပါဘူး။ တခြားအချိန်မှာထက် ခန္ဓာကိုယ်က ပိုပြီးသွက်လက်ပေါ့ပါးနေပါသေးတယ်။ မကျန်းမာရင်တောင် အဲဒီအချိန်ကာလမှာ ရောဂါက ရပ်တန့်ပြီး သက်သာနေသေးတယ်”

ထိုအခါတွင် ကျွန်ုပ်က...

“ဦးညိုကို ဘယ်သူက နောက်ထဲနေ ညွှန်ကြားနေတာလဲဗျ”

“အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ခိုင်းတာနဲ့ ကျွန်တော့်နားထဲမှာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ခြေကြားတာကို အလိုလိုကြားလာရတာလည်း ရှိတယ်။ ဒါမှမဟုတ် အိပ်ဆွဲနေချိန်မျိုးမှာ အိပ်မက်ကတစ်ဆင့် ခြေတာမျိုးလည်း ရှိတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ နေ့လယ်စာ ထမင်းစားအပြီးမှာ အိပ်ခိုက်သလိုဖြစ်သွားတုန်း အိပ်မက်ပေးပြီး ပြောသွားတာလည်း ကြုံရဖူးတယ်”

“ဟုတ်လား ဦးညို။ စိတ်ဝင်စားရောကောင်းတယ်ဗျာ။ ကြုံခဲ့ဖူးတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေကို ပြောပြပါဦး”

“သက်သတ်လွတ်စားပြီး တရားဆိုင်တာ၊ ပုတီးစိပ်တာ ကာလရည်ကြာလာတော့ အလိုလို သမာဓိအောင်းလာတယ်။ မြောက်ဥက္ကလာမှာက ဆရာသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ခြင်တွေ ဒီလောက်ပေါတာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို ခြင်မကိုက်ပါဘူး။ ပထမဦးဆုံး ထူးခြားလာတာက အပြောအာရုံရလာတာပါပဲ။ လူတစ်ယောက်နဲ့ စကားပြောနေရင်းက လုံးဝ မရည်ရွယ်

ဘဲ အဲဒီလူကို ကျွန်တော့်နှုတ်ကတစ်ခုခုပြောလိုက်မိတတ်တယ်။ အဲဒီလိုပြောတာ အကောင်းဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။ အဆိုဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။ အပြောခံရသူကတော့ သေချာပေါက် ကြုံတွေ့ရတော့တာပါပဲ။ နောက်ပိုင်းတော့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ကျွန်တော့်ကို သတိပေးတော့တာပါပဲ။ အစားကိုသာ အကုန်စား၊ စကားကို အကုန်မပြောနဲ့တဲ့။ မင်းတို့ လူသားတွေကြားထဲမှာ စကားပြောတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စကားပုံတွေ ရှိထားတာပဲ။ အဲဒီလိုသာ မင်းသိထားတာ အကုန်ပြောနေရင် ခက်ပြီလို့ အပြစ်တင်တာလည်း ခံရတယ်။ ကျွန်တော်က မဆင်မခြင်ပြောတတ်လို့လား မသိဘူး။ သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး။ အဲဒီအပြောအာရုံ ပျောက်ကွယ်သွားတော့တာပဲဗျိုး။ နောင်ကာလအကြာကြီး စောင့်ပြီးမှ အကြားအာရုံရလာခဲ့ပြန်တာ”

ဦးညိုအကြောင်းကို သိရှိထားသူများက အလုပ်ပိတ်ရက်ရောက်လျှင် ဦးညို၏အိမ်သို့ ရောက်ရှိလာတတ်ကြသည်။ သူတို့အခက်အခဲတွေကို ပြောပြပြီး အကူအညီတောင်းကြသည်။ ထိုသူများကို ဦးညိုက ယတြာအစီအရင်လေးများ ပြုလုပ်ပေးသည်။ အိမ်ဘုရားမှာ ဖြစ်စေ၊ စေတီတစ်ရာခုမှာ ဖြစ်စေ၊ သွားရောက်လုပ်ကိုင်ခေ့ခိုင်းတတ်သည်။ ဘုရားတွင် ပန်းလှူ၊ ရေလှူ၊ ငါးလွှတ်အစရှိသော အလုပ်ကလေးများသာ ဖြစ်တတ်သည်။

အကူအညီတောင်းသူ၏ နာမည်အသက်နှင့် ဘာနေသားသမီးဟုသာ မေးမြန်းပြီး လိုအပ်တာကို ဦးညိုက ချက်ချင်းပြောနိုင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မေးမြန်းသူ၏ လက္ခဏာကို ကြည့်သလိုလုပ်တတ်သော်လည်း လက္ခဏာ

ပညာကို ဦးညို မတတ်ပေ။

တစ်ခါတုန်းက ကျွန်ုပ်မိတ်ဆက်ပေးသော ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်နှင့် သူ့ဇနီးကို ထိပေါက်ကံမြင်၍ ချဲ့ဂဏန်းပေးလိုက်သည်။ ပေါက်သွားလေ၏။ လူရင်းဖြစ်သော ကျွန်ုပ်ကိုတော့ ချဲ့ဂဏန်းမပေးဘဲ သူ့စိမ်းကျတော့ ချဲ့ဂဏန်း ပေးရကောင်းလားဟု ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲမှာ အတော်ခုသွားခဲ့သေးသည်။ သို့သော် ထိပေါက်ကံ ပါရှိသူနှင့် မပါရှိသူသည် ကုသိုလ်ကံချင်း ကွာခြားသေးကြောင်း၊ လူချင်းယှဉ်လိုရသော်လည်း ကုသိုလ်ကံချင်း မယှဉ်နိုင်ဟု စဉ်းစားမိသဖြင့် ဦးညိုကို နားလည်ပေးနိုင်သွားလေသည်။

ဦးညိုမှာ အလုပ်အကိုင်ရှိပြီး သူ့ခေတ်ကာလအတိုင်း လစာဝင်ငွေ ရှိနေခြင်းကြောင့် စားဝတ်နေရေးတွင် အထိုအလျောက် အဆင်ပြေသည်။ လောဘသက္ကာယ နည်းသူဖြစ်၍ လာရောက် အကူအညီတောင်းသူထံမှ ငွေကြေးတစ်စုံတစ်ရာ မမျှော်လင့်ပေ။ အလိုက်သိစွာဖြင့် ဘုရားစင်မှ သာသနာပွဲတွင် ထိုသွားသော လှူဒါန်းငွေကိုတော့ မကန့်ကွက်ပေ။

ကျွန်ုပ် စက်ရုံသို့ ရောက်ပြီး မကြာမီပင် လုပ်ငန်း၌ အတိုက်အခိုက်များ ကြုံတွေ့လာရသဖြင့် ဦးညိုကို အကူအညီတောင်းရတော့သည်။ ထိုအန္တရာယ်များ ပြေပျောက်အောင် ကျွန်ုပ်၏ ဖွေးနေသို့ ရောက်လေတိုင်း ဘုရားသွားပြီး ဖွေးနံ့ထောင့်တွင် စံပယ်ပန်းလှူပေးပြီး ဆုတောင်းသောအလုပ်ကို ကာလအတန်ကြာအောင် လုပ်ဆောင်နေခဲ့ရသေးသည်။

ဦးညို၏ နေအိမ်နှင့် အလှမ်းမဝေးလှသောနေရာတွင် ဘုရားတစ်ဆူ ရှိသည်။

တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် လူစိမ်း
ငါးယောက်သည် ဦးညို၏ အိမ်သို့
ဟိုလူမေး ဒီလူမေးဖြင့် ရောက်လာ
သည်။ ထိုလူများမှာ ဗေဒင်ဆရာများ
ဖြစ်ကြပြီး ဦးညိုထံမှ အကူအညီလာ
တောင်းကြသည်။

“ခင်ဗျားတို့ကိုယ်တိုင် သူများကို
ယောပြောနေတဲ့ ဆရာတွေပဲဗျာ။ ကိုယ့်
ဘာသာ စာတ်ရိုက်စာတ်ဆင် ယတြာ
ဆိုတာတွေ လုပ်မကြည့်ကြဘူးလား။”

“ပြောရခက်ပါတယ်။ အဲဒီလို
လုပ်လို့ မရဘူး ဆရာ။ ဆံပင်ညှပ်
သမား ကိုယ့်ဆံပင် ကိုယ်ညှပ်မရပေ
မယ့် နောက်တစ်ယောက်က ညှပ်ပေး
လို့ ရဦးမယ်။ ကျွန်တော်တို့အဖြစ်က
တောင်မင်းကို မြောက်မင်း မကယ်နိုင်
ဆိုသလိုပါ။ ဈေးဦးမပေါက်တဲ့ ရက်တွေ
က များနေပြီ။ အဆင်ပြေအောင် လုပ်
ပေးပါဦး ဆရာ”

ဤကဲ့သို့ ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်
မျိုးကိုလည်း ဦးညို ကြုံရတတ်သည်။

တစ်နေ့မှာတော့ လူမျိုးခြား၊
ဘာသာခြားဖြစ်သော မိန်းမနှစ်ယောက်
ဦးညို၏ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာကြသည်။
ဦးညိုကိုယ်တိုင်က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ
ထိုင်နေသလို၊ ထိုညောင်သည် မိန်းမ
နှစ်ယောက်ကိုလည်း ကြမ်းပြင်မှာ
ထိုင်ရန် နေရာပေးလိုက်သည်။ ထို
မိန်းမနှစ်ယောက်က တစ်စုံတစ်ရာ
မပြောသေးမီပင် ဦးညိုက...

“ဘယ်နှယ်၊ အစ်မတို့ရဲ့ အိမ်က
လူတွေ ခြေလှမ်းတွေ မှားနေသလား
မှတ်တယ်”

ဟု ဦးညိုက ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါ့ ဆရာရယ်။ ဆရာက
ကြိုတင်ပြီး သိနေတာ အံ့ဩစရာ
ကောင်းလိုက်တာရှင်။ ကျွန်မတို့ရဲ့

အခက်အခဲကို ကူညီပေးပါဦး ဆရာ။
ဒီကိစ္စကြောင့် ကျွန်မမှာ အိပ်လိုလည်း
မပျော်၊ စားလိုလည်း မဝင်မဲ့ စိတ်တွေ
လည်း ဆင်းရဲလှပြီ။ ဒါကြောင့် ဟိုလူ
ပြော ဒီလူပြောနဲ့ ဆရာသတင်းကို
ကြားပြီး စုံစမ်းမေးမြန်းရင်း ရောက်လာ
ခဲ့တာပါ ဆရာ”

ဟု အကြီးဖြစ်ဟန်တူသော
မိန်းမက ဆိုသည်။

“ဒုက္ခရောက်နေသူကို ကူညီရ
တာ ကျွန်တော် ဝါသနာပါပြီးသားပါ
ဗျာ။ ဒါပေမယ့် အစ်မတို့ရဲ့ အခက်
အခဲကို အကူအညီပေးနိုင်တဲ့အတွက်
စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ပြန်
ကြပေတော့”

ထိုအခါ ထိုမိန်းမနှစ်ယောက်
သည် ထိုင်ရာမှ ထပြီး ဦးညိုကို ဘယ်
ညာနှစ်ဖက်မှ ရံလိုက်၏။ ထို့နောက်
ကြမ်းပြင်တွင် နူးထောက်၍ လက်
မောင်းနှစ်ဖက်ကို ကိုင်ရင်း တောင်းပန်း
စကားဆိုသည်။ ဦးညိုကလည်း နောက်
သို့ ဆုတ်ရင်း မိန်းမနှစ်ယောက်ကို
ပြန်ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

အကြီးမိန်းမ၏ မျက်လုံးမှ မျက်
ရည်များ ကျလာသဖြင့် မျက်ရည်အား
အလျှင်အမြန် သုတ်လိုက်သည်ကို
ဦးညိုမှ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်မိလိုက်
သည်။

ဤမိန်းမကား အမှန်တကယ်
သောကဖိစီးပြီး စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်
ဆင်းရဲဖြစ်ဟန်ရှိလေသည်။ သူတို့
နှစ်ယောက်သည် မျက်နှာပေါက်
ဆင်ဆင်တူကြသဖြင့် ညီအစ်မများ
ဖြစ်ကြပေလိမ့်မည်။

“အဲဒီလို ဥပေက္ခာမပြုပါနဲ့
ဆရာ။ ကျွန်မတို့ဟာ အမှန်တကယ်
ဒုက္ခရောက်နေကြတဲ့သူတွေပါ”

ဟု အငယ်မိန်းမက ပြောသည်။

“ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပါပြီ...
လူတွေကို အကူအညီပေးရတာ ကျွန်
တော်ရဲ့ ဝါသနာပါ။ အခု ခက်နေ
တာ ကျွန်တော်ခိုင်းတာကို ခင်ဗျား
လုပ်နိုင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။ အဲဒါ
လွဲလို့ ကျွန်တော် မလုပ်တတ်ဘူး။
ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ”

“ပြောပါဦး ဆရာရဲ့ ကျွန်တော်
က ဘာတွေများ လုပ်ရမှာမို့လဲ”

လူမျိုးခြားဖြစ်သော်လည်း တေး
ပြောပုံ လေယူလေသိမ်းက လုံစာ
ဘဲ မြန်မာတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် ဦး
ညိုကြောင့် ဦးညို စိတ်ပြောင်းသွားပြီး

“ကောင်းပြီလေ။ ကျွန်တော်
ပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်လုပ်နိုင်ကြ
မလား။ စဉ်းစားကြပေါ့။ ခင်ဗျား
ရွှေတံတုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်ကို
ကြရမယ်ဗျာ။ ဘယ်နှယ်လဲ”

ဦးညိုက စကားအဆုံးတွင်
မိန်းမနှစ်ယောက်ကို စုံစမ်းကြည့်
သည်။

မိန်းမနှစ်ယောက်သည် သူ
မျှော်လင့်မထားသော စကားပြော
တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ကြည့်ရင်း သူတို့ဘာသာစကား
တိုးတိုးလေး တိုင်ပင်ဆွေးနွေး
လျှင်...

“ဆရာရယ်... တခြားနည်း
လေးများ ပြောင်းပြီး ပေးကြည့်
နိုင်ဘူးလားရှင်”

“အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်
တာပေါ့။ ကျွန်တော်ခိုင်းရင်း ခင်ဗျား
မလုပ်နိုင်ကြပါဘူးဆိုတာ။ တခြား
လမ်းကို ပြောင်းပြီး မပေးတတ်ဘဲ
ဒါအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး
ထိုအခါ သူတို့ချင်း
နှိုင်း ဆွေးနွေးကြပြန်သည်။

“ကောင်းပြီ ဆရာရဲ့

လောကအောင် စိတ်ဆင်းရဲနေရ
တို့ အကျိုးထူးစေမှာဆိုတော့
ဆရာခိုင်းတဲ့အတိုင်း လိုက်နာဆောင်
ရွက်ပါမယ်။ ဘုရားပေါ် ရောက်သွားရင်
ပြောပါ။

“ဘုရားရှိခိုးတာ၊ မရှိခိုးတာက
အစ်မတို့ သဘောအတိုင်းပါ။ ကျွန်
မတို့ ငွတ်အတင်း မတိုက်တွန်းပါဘူး။
ဘုရားကို တစ်ပတ်ပတ်လိုက်ရင် ရာဟု
ဆောင်ဆိုတာကို တွေ့မယ်။ မြန်မာစာ
ရေးထားတာ ရိတယ်။ အဲဒီနေရာက
ဆရာပြန်ပေးမင်း ရုပ်တုကို ရေသပ္ပာယ်
မယ်။ ခွက်ရေ သက်စေ့လောင်းပြီး
ဆရာ ဆုတောင်းရုံပါပဲ”

သူတို့ ဘာပြောမလဲဟု ဦးညို
ဆင်ကြည့်လိုက်၏။ အကြီး မိန်းမက
... .

“ကျွန်မတို့ အကျိုးရှိမယ်ကိစ္စပဲ။
ဦးစားပြီး လုပ်ရမှာပေါ့။ ကျွန်မတို့
အိစ္ဆာ ပြေလည်မယ်ဆိုရင် ကျွန်မ
ဘာကိုမှ မကြောက်ပါဘူး။ ဘာလို့လဲ
ဆိုတော့ သတ်သေဖို့တောင် ကျွန်မ
စိတ်ကူးခဲ့တာကိုး။ ဒီ ညီမလေးက တား
နဲ့”

ထိုမိန်းမနှစ်ယောက်သည် ဦးညို
တို့ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားကြသည်။
အောင်မြင်သည်ဖြစ်စေ၊ မအောင်မြင်
သည်ဖြစ်စေ ပြန်လာခဲ့ကြမည်ဟုလည်း
ဆိုသွားကြသည်။

ထိုနောက် သုံးပတ်ခန့်အကြာ
တွင် လင်မယားစုံတွဲတစ်တွဲ နံနက်
ဆာစောပင် အစားအသောက် လက်
ဆောင်ပစ္စည်းအထုပ်တစ်ထုပ်ကို ကိုင်
ဆောင် ဦးညို၏ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာ
ကြသည်။ ဦးညို သေချာကြည့်လိုက်
တော့ လူမျိုးခြား မိန်းမနှစ်ယောက်မှ

အကြီးမိန်းမဖြစ်ပြီး ဦးညိုကို အပြုံးနှင့်
နှုတ်ဆက်လေသည်။ အတူပါလာသော
သူက သူမ၏ ယောက်ျားဖြစ်သည်။

“နေကောင်းလား ဆရာ၊ ကျွန်မ
ဆရာဆီကို လာချင်နေတာ။ ဆရာက
အလုပ်ပိတ်ရက်မှ ရိုတတ်တယ်ဆိုလို့
တိုက်ခိုင်းအောင်လည်း နည်းနည်း
စောင့်ရသေးတယ်လေ”

ထိုမိန်းမမှ နှုတ်ဆက်စကား
ပြောနေစဉ်မှာ သူမ၏ ယောက်ျားက
အိမ်ဦးခန်းရှိ ဘုရားစင်ရှေ့တွင် ထိုင်
လိုက်ပြီး ဘုရားရှိခိုးနေလေသည်။ သူ
ရှိခိုးပုံက ဆန်းပြားပြီး ဘုရားကို ရှိခိုး
ဦးတင်နေပုံနှင့် တူနေသည်။ ထိုလူ၏
ပုံသဏ္ဍာန်က အင်္ကျီဖြူ၊ ဘောင်းဘီဖြူ
ပွဂ္ဂကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ရုပ်ရှင်မင်းသား
ကြီး ကျော်ဟိန်း ငယ်စဉ်တုန်းက မျက်
နှာပေါက်နှင့် အတော်တူတာကို တွေ့
ရသည်။ သူ့ဆံပင်ကလည်း ကျော်ဟိန်း
ကဲ့သို့ပင် လိမ်ကောက်ကောက်နှင့်
ဖြစ်သည်။

“ဆရာခိုင်းလိုက်တဲ့အတိုင်း
ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် မြန်မာ
လိုပဲ ဝတ်စားပြီး ရွှေတိဂုံဘုရားကို
သွားခဲ့ကြပါတယ်။ ဘုရားပေါ်မှာက လူ
တွေ အများကြီးပဲ။ ဆရာခိုင်းတဲ့အတိုင်း
ရာဟုထောင့်မှာ သွားလုပ်ခဲ့တာ အဆင်
ပြေပါတယ်။ အခက်အခဲမရှိပါဘူး။
သေချာသွားအောင်လို့ ကျွန်မတို့
ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဘုရားရှိခိုးပြီး ဆု
တောင်းတာတောင် လုပ်ခဲ့သေးတယ်။
ဒါကြောင့် ကျွန်မအခက်အခဲလည်း
အဆင်ပြေသွားပါတယ်။ ခုတော့ သူ့
ကောင်မလေးက လင်ယူသွားပြီလေ”

စကားအဆုံးတွင် သူ့ယောက်ျား
ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
ယောက်ျားဖြစ်သူက ဘာမှမပြောပေ။
“ကျွန်မက လိမ်မပြောတတ်ဘူး

ဆရာ။ ယောက်ျားဖြစ်သူကိုလည်း
ဆရာဆီသွားပြီး အကူအညီတောင်းခဲ့
တဲ့အကြောင်း အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောပြ
ခဲ့တယ်။ ဒါဆို သူ့လုပ်ငန်းက အခက်
အခဲကို နှင့်ဆရာဆီမှာ အကူအညီ
တောင်းကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ ကျွန်မ
သူ့ကို ခေါ်လာခဲ့တာပါ”

ဟု ပြောပြီး သူမ၏ ယောက်ျား
နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

ဦးညိုက ထိုလူ၏ နာမည်နှင့်
အသက်ကို မေးပြီးနောက် ထိုလူကို
ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ အလုပ်ခန်း အဝင်
ပေါက်နားမှာ အတော်ကြီးတဲ့ လုံးလုံး
ဝန်းဝန်း စက်ပစ္စည်းတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါ
ကို လူတစ်ယောက်တည်း မကြည့်ရင်
မနိုင်လောက်ဘူး။ ဒီပစ္စည်းက အဝင်
မတော်၊ ပြဿနာ မကင်းတဲ့ ပစ္စည်း
တစ်ခုပဲ”

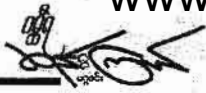
“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ။ အဲဒါက
တော့ မော်တာကြီးတစ်လုံးပါပဲ။ ကျွန်
တော် မရှိတုန်းမှာ လာရောင်းတဲ့သူက
ရောင်းတော့ ကျွန်တော်ညီက ဈေး
ချောင်တယ်ဆိုပြီး ဝယ်ထားမိတာ။
အခုတော့ ဦးရာပါ ပစ္စည်းကို လက်ခံမှု
နဲ့ ပြဿနာရင်ခိုင်းနေရပါတယ်”

ဟု ဆိုသည်။

ဦးညိုက အဆင်ပြေအောင်
ယကြာကိစ္စဆောင်ရွက် စီစဉ်ပေးလိုက်
လေသည်။

ဦးညိုသည် အသက် ၅၅နှစ်ခန့်
တွင် ခုလွှာ ရဟန်းခံလိုက်သေးသည်။
ရဟန်းဝတ်ဖြင့် ကြာကြာနေလို့ခဲသော်
လည်း အစိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်နေသည့်
အတွက် ကိုးရက်သာ ဝတ်နိုင်ခဲ့သည်။
ခုလွှာ ရဟန်းခံပြီးနောက်တွင်
မည်သို့ဖြစ်သည် မသိ၊ တစ်သက်တာ

အစားများ၊ အစာအဆိပ်သင့်လျှင်

နတ်မောက် မှတ်ကျောက်

မတည့်သော အစာစားမိခြင်း (ဥပမာ-ပင်လယ်စာများသည် လူတိုင်းနှင့် မတည့်ပါ။ တည့်သောသူမှ တည့်ပါသည်။ ပင်လယ်စာစားပြီး အစာအဆိပ်သင့်သူများ၊ ဝမ်းအလွန်လျော့သူများကို တွေ့ဖူးပါလိမ့်မည်။) မစားကောင်းသော အစာများ စားမိခြင်း (ဥပမာ- ငါးပူတင်း၊ အဆိပ်မို့စားမိခြင်းများ တွေ့ဖူးပါသည်။) တို့ဖြစ်၍ အစာအဆိပ်သင့်ပါက စားပြီး အစာများ အမြန်အန်စေရန် အာခေါင်ကို လက်ညှိုးထိုး၍ အန်ချလိုက်ပါ။ အန်နိုင်သရွေ့ အန်ပြီး ပါးလုတ်များစွာ ကျင်းပေးပါ။

ထိုနောက် အစာအဆိပ်များ အမြန်ပြေစေရန်အတွက် ကန်စွန်းရွက်များ ကြိတ်ပြီး အရည်ညှစ်၍ သောက်နိုင်သမျှ များများသောက်ပေးပါ။

သနပ်ခါးအမြစ်မှန် မရှိလျှင် သနပ်ခါးအမြစ်အကြမ်းပန်းကန်တစ်ဝက်ခန့် ရှေ့နှင့်သွေးပြီး သကြားအနည်းငယ်ထည့်၍ ပျားရည် ဟင်းသောက်စွန်းနှစ်စွန်းထည့်၍ သောက်ပေးပါ။ မသက်မသာဖြစ်ခြင်း မပျောက်မခွင်း ဖြစ်လှုပ်၍ သောက်နိုင်ပါသည်။ သုံးခွက်ထက် ပိုမသောက်ရ။ အစာအဆိပ်ပြေပျောက်သွားပါမည်။

နောက်နေ့တွင် အစာသစ် မစားဘဲ ဝမ်းထဲတွင် ကပ်ရပ်ကျန်နိုင်သော အစာအဆိပ်များ ကင်းစေရန် ဝမ်းထဲပေးပါ။ သို့မှသာ အမြန်ကျန်းမာပါမည်။ အားနည်းနေပါက ကြက်သားစွပ်ပြုတ်အရည်များများ၊ ကြက်သွန်ဖြူများကို ထောင်းထည့်ပြီး သောက်ပေးလိုက်ပါ။ မုချ ပျောက်ပါသည်။

လုံး တစ်ခါမျှ မဖြစ်ဘူးသည့် ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါရှိလာခဲ့သည်။ ရောဂါကြောင့် အလုပ်မှ ခွင့် မကြာမကြာယူနေခဲ့ရာ ခွင့်ရက် လက်ကျန်လည်း မရှိတော့ပေ။

ရောဂါကို ဆေးဝါးကုသသော်လည်း သက်သာပျောက်ကင်းမှု မရှိဘဲ ထမင်းမစားနိုင်သဖြင့် အချို့ရည်မျှသာ သောက်နေရလေသည်။ တဖြည်းဖြည်း ခွန်အား ယုတ်လျော့လာပြီး အသက်ရှူရတာပင်လျှင် အတော်ကြီးစားနေရသဖြင့် ပင်ပန်းဆင်းရဲလှသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဆေးပင်စင်တင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုအချိန်ကာလ၌ ဦးညို၏ နေအိမ် ဘုရားစင်နံဘေးတွင် စင်လုပ်ပြီး တင်မြှောက်ကိုးကွယ်ထားသော ရဟန်းထွက်ရပ်ပေါက် ကိုယ်တော်၊ လူထွက်ရပ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ဘိုးတော်၊ မယ်

တော်ရုပ်ထုများအားလုံးသည် နေအိမ်တံခါးပေါက်ရှိရာဘက်သို့ ၄၅ဒီဂရီခန့် တညီတညွတ်တည်း လှည့်သွားကုန်ကြသည်။

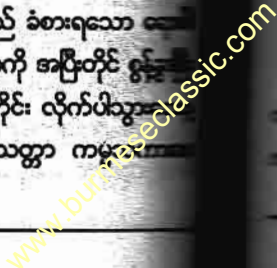
ထိုကဲ့သို့ ထူးဆန်းစွာ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်ရုပ်ထုများ ဘေးဘက်သို့ လှည့်သွားခြင်းကို ယခင်က တစ်ကြိမ်မျှ မတွေ့မြင်ဘူးခဲ့ပါ။ ယခုတစ်ကြိမ်မှ ထူးထူးခြားခြားဖြစ်ရပ်ကို တွေ့မြင်သူ သမီး မခင်ညိုက ရုပ်ထုအားလုံးကို မူလအတိုင်း ပြန်၍တညီမတ်အောင် ဘုရားစင်မှ ရှေ့တည့်တည့်သို့ ချိန်ပြီး ထားလိုက်သည်။ ထိုကိစ္စကို မည်သူ့ကိုမျှ မပြောခဲ့ပေ။

နောက်တစ်နေ့နံနက်ခင်းတွင် ဘုရားပန်းအိုး ရေလဲခြင်းနှင့် သောက်တော်ရေများ လဲလှယ်ရင်း အထက်ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ဘိုးတော်၊ မယ်တော် ရုပ်ထုများကို မခင်ညို ကြည့်လိုက်သောအခါ

မနေ့ညနေကကဲ့သို့ပင် အိမ်အပြင်ဘက်သို့ အားလုံးလှည့်နေသည်ကို တွေ့ရပြန်သည်။ ဤဖြစ်ရပ်က သဘောရိုးမဟုတ်၊ နိမိတ်ပြခြင်းကြောင်းလည်း မခင်ညို သိလိုက်သည်။

နေအိမ်တွင် ဖခင်ဖြစ်သူ မကျန်းရှိနေခြင်းကြောင့် ဤနိမိတ်ပေါက်လာခဲ့ရာတွင် ကောင်းသော နိမိတ်ထက် ဆိုးသော နိမိတ်ဖြစ်ကြောင်းကို ရိပ်စားမိလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ထိခိုက် ဝမ်းနည်းမှု မျက်ရည်ကျလာသဖြင့် ဘယ်သူ့မျှ မမြင်အောင် သတိထားလိုက်ရသည်။

ထိုနောက် တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ဦးညိုသည် ခံစားရသော ခေါင်းဖြင့်ပင် မိသားစုကို အပြီးတိုင် စွန့်ခွာမရဏခရီးအတိုင်း လိုက်ပါသွားသည်။ သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မာအား တည်။ □

ဆေးဖက်ဝင် နန္ဒင်းနှင့် နာနတ်သီးတို့၏

အသုံးဝင်ပုံများ

/ မင်းချစ်ကျော် (ဟင်္သာတ) /

စာရေးသူ ငယ်စဉ် ကလေးဘဝအရွယ်တွင် မိခင်ကြီးက စာရေးသူတို့ ညီအစ်ကို သုံးယောက်ကို တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ သန်ကျဆေး တိုက်လေ့ရှိပါသည်။ အင်္ဂလိပ်ဆေးဖြစ်ပါသဖြင့် အဝင်မဆိုးသော်လည်း ဝမ်းနုတ်ဆေးဖြစ်သည့် ကြက်ဆူဆီက အဝင်ဆိုး၍ စာရေးသူမှာ ပြန်ပြီး အန်လေ့ရှိပါသည်။ ထိုအခါ သန်ကျဆေးများပါ ပြန်ပါလာတတ်သည်။ ထိုအခါ မိခင်ကြီးက စာရေးသူကို...

“နင့်ညီနှစ်ယောက်က သန်ကျဆေးတိုက်တာ ပြန်အန်ဘူး။ နင့်ကျမှ ငါ ဆေးတိုက်ရတာ ပင်ပန်းတယ်။ ဆေးက အလကားမရဘူးဟဲ့။ ပိုက်ဆံပေးပြီး ဝယ်ရတာ။ နှစ်က အခုလို ပြန်အန်ထွက်နေတော့ နင့်ကို ငါ ဆေးမတိုက်တော့ဘူး။ နင့်လည်းပင်မှာ တားထားတဲ့ ထုံးသုံးရစ်ကိုလည်း ဖျက်ပစ်လိုက်တော့”

ဟု ဆိုပြီး မိခင်ကြီးက စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ပြောပါသည်။ ထိုနေ့တွင်ပင် စာရေးသူ၏ ဦးလေးတော်သူ ဦးတင်လှက သထုံ နာနတ်သီးတစ်လုံးကို ဝယ်လာပါသည်။ အမေက...

“ဟဲ့...မောင်တင်လှ၊ နင့်တူကို သန်ကျဆေးတိုက်တာ တိုက်လို့ မရဘူး။ အမြဲတမ်းပဲ ငါ စိတ်ဆင်းရဲရတယ်။ ငါ နင့်အစ်ကိုလာရင် တိုင်ရဦးမယ်”

ဟု ပြောသည်။ ဦးလေးက...

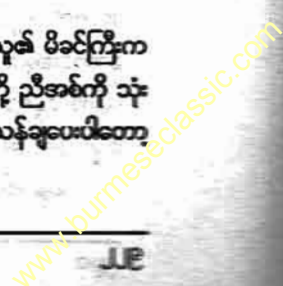
“ဆေးတိုက်လို့ မရလည်း အစ်ကိုကြီးနဲ့ မတိုင်ပါနဲ့။ ကျွန်တော်ဝယ်လာတဲ့ နာနတ်သီးက အူတိုင်ကို ပျားရည်နဲ့ ဆားအနည်းငယ်သုတ်ပြီး ကျွေးရင် သန်ကျပါတယ်”

ဟု ပြောပါသည်။

ထို့နောက် ဦးလေးကပင် နာနတ်သီး၏ အူတိုင်ကို ထုတ်၍ ဆားနှင့် ပျားရည်သုတ်ပြီး စာရေးသူကို ကျွေးပါသည်။

ဝမ်းနုတ်ဆေးစားရန် မလိုပါ။ သန်ကျဆေးသောက်သကဲ့သို့ နောက်တစ်နေ့တွင် သန်များ မစင်နှင့်အတူ ကျလာပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် နောက်ပိုင်းတွင် စာရေးသူ၏ မိခင်ကြီးက မိုးရာသီနှင့် ဆောင်းရာသီတို့၌ စာရေးသူတို့ ညီအစ်ကို သုံးယောက်အား နာနတ်သီးအူတိုင်နှင့်သာ သန်ချပေးပေးတော့သည်။

နာနတ်သီးသည် မိုးရာသီနှင့် ဆောင်းရာသီတို့တွင် အထွက်များလေ့ရှိပါသည်။ နာနတ်သီးကို ဖျော်ရည်ပြုပြီး သောက်သုံးလျှင်လည်း မျက်စိမှန်သူများကို ကြည်လင်စေပါသည်။ အရိုးအဆစ်များကိုလည်း သန်မာစေပါသည်။ သွေးတိုးရောဂါသမားများအတွက်လည်း သွေးပေါင်ချိန်ကျဆင်းစေပါသည်။

နာနတ်သီးကို အမြဲစားသုံးသူတို့တွင် သွေးကင်ဆာရောဂါမဖြစ်ပါ။ အသက်ကြီး၍ အရိုးဥပျော့များအတွက် အရိုးများကို သန်မာစေပါသည်။ ဇူးနာ၊ ခါးနာသူများအတွက်လည်း နာနတ်သီးကို စားသုံးပေးခြင်းဖြင့် ရောဂါပျောက်ကင်းပါသည်။ ခွဲစိတ်ခံရသူများအတွက် အနာကျက်ပြန်ပါသည်။ နှလုံးသွေးကြောကျဉ်းရောဂါများ လုံးဝ မဖြစ်ပါ။ ကြွက်သားများ နာကျင်ကိုက်ခဲသည့် ရောဂါဝေဒနာများကိုလည်း ပျောက်ကင်းစေပါသည်။ ဆီးနှင့် ဝမ်းအတွက် အထူးကောင်းမွန်သော အသီးဖြစ်သလို၊ အရေပြားကင်ဆာအတွက်လည်း ပြေဆေးဖြစ်ပါသည်။ ရင်ကျပ် ပန်းနာကိုလည်း သက်သာစေပါသည်။

နာနတ်သီးကို တစ်လလျှင် နှစ်ကြိမ်ကျ စားသုံးပေးသင့်သည်။ အအေးမိ၊ နှာစေး၊ ချောင်းဆိုး ရောဂါများကိုလည်း ကာကွယ်ပေးပါသည်။

ယခုခေတ်တွင် ဖျော်ရည်ပုလင်းများကို အလွယ်တကူ ဝယ်ယူရရှိနိုင်သဖြင့် လွယ်ကူစွာ သောက်သုံးနိုင်ပါသည်။ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးမရှိသော၊ ကောင်းကျိုးများသော နာနတ်သီးပင် ဖြစ်ပါသည်။

နွနင်းသည် ဆေးဖက်ဝင် သစ်ဥတစ်မျိုးဖြစ်သလို၊ မီးဖိုချောင်သုံး ပစ္စည်းတစ်မျိုးလည်းဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးများအတွက် သားဖွားရာတွင်လည်း အဓိက ဆေးနည်းဖြစ်သည်။ သားဖွားမိခင်များ မီးတွင်းထဲ၌ အရည်ဖျော်လိမ်းလျှင် တစ်သားမွေး၍ တစ်သွေးလှစေသည်။ နွနင်းကို မှိုင်းခဲပြီး ရှူပေးခြင်းဖြင့်လည်း ခေါင်းကိုက်ခြင်းဝေဒနာများကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။ မီးယပ်ဝမ်းသွားခြင်းများအတွက်လည်းလည်း နွနင်းကို သောက်ပေးခြင်းဖြင့် သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။ သွေးတိုး၊ ဆီးချို၊ အစာအိမ်နာရောဂါများအတွက် နွနင်းခါးမှုန့်နှင့် ပျားရည်တို့ကို ရောစပ်ပြီး ငရုတ်ကောင်းစေ့အရွယ်ခန့် လုံး၍ နေရိပ်တွင် ခြောက်သွေ့စေလျက် နေ့စဉ် နံနက် နှစ်လုံး၊ ည နှစ်လုံး စားသုံးပေးခြင်းဖြင့် ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

နွနင်း၏ အာနိသင်မှာ ပူစပ်ခါးဟူသော သုံးမျိုးအရသာ

ရှိသည်။ ဝမ်းမီးကို တောက်စေခြင်း၊ အစာကို ကြေညှစ်ခြင်း၊ လေနှင့် သလိပ်ကို နိုင်ခြင်း၊ ဝမ်းသွားခြင်းကို ရပ်စေခြင်း၊ နှုတ်ကို မြိန်စေခြင်း၊ အသားအရေကို ကြည်လင်စေခြင်း၊ သားသစ်ဖွားသူများအတွက် နို့ရည်ကို ကြည်လင်စေခြင်းတို့ ဖြစ်စေပါသည်။

နွနင်း၏ အာနိသင်ထက်မြက်ပုံမှာ လေသင်တုန်ခြင်းသူများအား နွနင်းမှုန့်ကို မှန်မှန်တိုက်ပေးပါက ရောဂါပျောက်ကင်းစေပါသည်။ ထုံနာ၊ ကျဉ်းနာ၊ အကြောလွှဲ၊ အကြောတင်းရောဂါများဖြစ်လျှင် နွနင်းမှုန့်နှင့် ရှောင်ရည်ဖျော်ပြီး ယမ်းစိမ်းမှုန့်အနည်းငယ်ထည့်၍ မပျစ်မကျလေး လိမ်းခြင်းဖြင့် ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

မျှော့တွယ်ပြီး သွေးမတိတ်လျှင် နွနင်းမှုန့်ကို သိပ်ပေးပါ။ သွေးတိတ်စေပါသည်။ ကင်းအမျိုးမျိုးထိုးလျှင်လည်း နွနင်းမှိုင်းဖြင့် ဒဏ်ရာကို အပူပေး၍ သက်သာပျောက်ကင်းစေသည်။

နွနင်းသည် အမျိုးသမီးများအတွက် အထူးဆေးနည်းထက်ပါသည်။ နွနင်းနှင့် မတည့်သော အရက်၊ ဆေးခြောက်တို့နှင့် တွဲဖက်သောက်သုံးမိပါက သေစေနိုင်သော အန္တရာယ်ဖြစ်သလို၊ အနာဟောင်းများနှင့် အနာသစ်များကို နွနင်းပေးမိပါက ခရသင်းများ ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ရှောင်နိုင်သောတိပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော နာနတ်သီးနှင့် ဘွနန်းကို တွဲဖက်ပြီး စားသုံးလျှင်လည်း ဝမ်းသွားလွန်ပြီး ငုတ်သေစေနိုင်သလို၊ ဝမ်းမသွားပါကလည်း ဝမ်းထဲတွင် ချိတ်သေစေနိုင်ပါသည်။ ဆိုးကျိုးများကို သတိထားပြီး ရှောင်ကြဉ်ကြပါ။

ကောင်းကျိုးကို ဆောင်ပြီး ဆိုးကျိုးများကို ရှောင်ကြဉ်ကြပါစေ။

SUB
ALET
AUNA

ရွှေအချစ်
မောင်မောင်မိုးအောင်

တနင်္ဂနွေနေ့ ရုံးပိတ်ရက်တိုင်း
ရွှေတိဂုံဘုရားရင်ပြင်ရှိ ကြာသပတေး
ပြိုဟ်တိုင်တွင် ကျွန်တော် ပုတီးစိပ်နေ
ကျဖြစ်သည်။ ယနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့တွင်
လည်း ရွှေတိဂုံဘုရားရင်ပြင်ပေါ်ရောက်
ရှိပြီး ပုတီးစိပ်နေကျနေရာတွင် ဂုဏ်
တော်ကို ပုတီးကိုးပတ်စိပ်နေမိသည်။
ကျွန်တော်နည်းတူ ပုတီးစိပ်နေသူ
လေးငါးဦး ရှိနေသည်။ သူတို့လည်း
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာပင် ပုတီးစိပ်
နေကြသည်။

ကျွန်တော်လည်း မျက်စိကို
အသာမှိတ်ပြီး ပုတီးဆက်စိပ်နေသည်။
သို့သော် အာရုံကို စုစည်း၍ မရနိုင်ဘဲ
ဖြစ်နေသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က
ကျွန်တော်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေသလို
ခံစားလိုက်ရသည်။ မျက်စိဖွင့်ပြီး
ပတ်ဝန်းကျင်ကို စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်မိ
သည်။ မည်သည့်ထူးခြားမှုကိုမှ မတွေ့
ရ။ ကြည့်နေသူကိုလည်း မတွေ့ရပါ။
ထို့ကြောင့် မျက်စိမှိတ်ပြီး အာရုံယူကာ
ပုတီးဆက်စိပ်နေလိုက်သည်။

ထိုအခါ ယခင်အတိုင်း ပြန်၍
ခံစားလာရပြန်သည်။ မတတ်သာတော့
သည့်အဆုံး မျက်စိဖွင့်၍ ပတ်ဝန်းကျင်
ကို အလျင်အမြန်ကြည့်လိုက်မိသည်။

လက်ယာဘက်နားမှ အမျိုးသမီး
တစ်ဦးက တစ်ဖက်သို့ ကပျာကယာ
လှည့်လိုက်သည်ကို ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်
ရသည်။ သို့သော် မိမိစိတ်ထဲထင်နေ
သည်ဟု ယူဆကာ ပုတီးကိုသာ
ဆက်စိပ်နေခဲ့သည်။ မည်သို့မျှ အာရုံ
ကို စုစည်း၍ မရတော့သည့်အဆုံး
မျက်စိဖွင့်၍အကြည့်တွင် ထိုအမျိုးသမီး
ကြီးက ကျွန်တော်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်
ကြည့်နေသည်ကို ပက်ပင်းဆုံလိုက်ရ
တော့သည်။ ကျွန်တော်နှင့် အကြည့်

ချင်း ဆုံသွားသည် ထိုအမျိုးသမီးကြီး
မှာ အသက် ငါးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိမည်
ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ သူ့က နေရာမှ
ထလာပြီး ကျွန်တော်ထံသို့ ဦးတည်
လျှောက်လာသည်။

ကျွန်တော်ရှေ့တည်တည်သို့
ရောက်သောအခါ...
“ဒီက ငါ့မောင်နာမည်က မိုး
အောင်မဟုတ်လား”

“ဗျာ...”

ကျွန်တော်နာမည်ကို ပြော၍
မေးမြန်းလာသဖြင့် အံ့သြမှုဖြင့် နေရာ
မှ ထလိုက်မိသည်။

“မော်လမြိုင်က ဇာတ်သဘင်
ပညာရှင် ဇာတ်စီး တက္ကသိုလ် ဦးပါရဲ့
သား မိုးအောင်မဟုတ်လား”

အမျိုးသမီးကြီးက ကျွန်တော်
မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မေးလိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်”

ကျွန်တော်အဖေနာမည်နှင့်
ကျွန်တော်နာမည်ကိုပါ အတိအကျ
သိနေသဖြင့် အံ့သြစိတ်ဖြင့် ဟုတ်မှန်
ကြောင်း ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ပထမတော့ မသေချာလို့ ငါ
မောင် ပုတီးစိပ်နေတုန်း အစ်မက ခိုး
ခိုးကြည့်နေမိတာ။ အသေအချာကြည့်
လိုက်တော့မှ ငါ့မောင်ရဲ့ မျက်ခုံးကို
သတိထားမိတော့ဇာလယ်။ ငါ့မောင်က
ငယ်ရုပ်မပြောင်းသေးဘဲကိုး။ ငါ့မောင်
အချိန်ရလား။ စကားပြောချင်လို့ပါ”

“ရပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီနေရာမှာ စကားပြောရတာ
ပုတီးစိပ်နေသူတွေကို အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်နေမယ်။ ဟိုဘက်နားကို ကျေးဇူး
ပြုပြီး ခဏလိုက်ခဲ့ပါလား”

ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်း
နေသည်။ အမျိုးသမီးကြီးမှာ ရုပ်ရည်

သန်ပြန်၍ လှပနေဆဲဖြစ်သည်ဆို
သတိထားမိသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး လူ့အတန်
ရှင်းသည့် တန်ဆောင်းတစ်ခုအတွင်း
အတူထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ ထိုင်ထိုင်ခင်း
ပင် ကျွန်တော်ကို မေးသည်။

“အဖေပါ နေကောင်းရဲ့လား”

“ဗျာ”

“မဗျာနဲ့လေ။ ငါ့မောင်ရဲ့ အခေ
ကို မေးတာ။ ငါ့မောင်က မိုးအောင်
မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အဖေဆုံး
သွားတာ ငါးနှစ်ကျော်လောက် ရှိပြီ။
မော်လမြိုင်မှာပဲ ဆုံးသွားတာ”

“ဪ...ဆရာဆုံးရှုံးခဲ့ပြီဆို
ဇာတ်သဘင်လောကအတွက် အခေ
ပါတဲ့သူတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးခဲ့ပြီ။
အစ်မ စိတ်မကောင်းဖြစ်လိုက်တာ”

“အစ်မက ကျွန်တော်ကိုလေး
အဖေ့ကိုရာ ရင်းရင်းနှီးနှီး သိကျွမ်း
တယ်။ အစ်မ ဘယ်သူလဲ။ ကျွန်တော်
မြင်ဖူးသလိုပဲ”

“မြင်ဖူးရုံတင်ပဲလား။ ငါ့မောင်
အဖေက အစ်မရဲ့ ဆရာရင်း ထင်ဆုံး
ပါ။ ငါ့မောင်က အစ်မရဲ့ အသက်ထက်
ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်”

“အစ်မပြောတာတွေကို ကျွန်
တော် ဘာမှမတွေ့တတ်အောင် ခြေ
နေတယ်”

“အစ်မကို သေသေချာချာကြည့်
ပါဦး”

ထိုအမျိုးသမီးကို ယခုမှ ကျွန်
တော် စေ့စေ့စပ်စပ် အနီးကပ် ကြည့်
လိုက်သည်။ ကျွန်တော်အတွေးထဲ
ဝိုးတဝါးပေါ်လာသည်။

“အစ်မက ဇာတ်မင်းသား
ဟုတ်ပါတယ်နော်”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ငါ့မောင်

ပြောတဲ့ ဇာတ်မင်းသမီးပါပဲ”

“ဟာ... အခုမှ ကျွန်တော်သိ
တာတယ်။ အစ်မက ရွှေမြိုင် ကျင့်
သန်း မဟုတ်လား။ ရှေ့ပိုင်း ပြဇာတ်
ရော၊ နောက်ပိုင်း ဇာတ်ထုပ်မှာပါ ပိုင်
နိုင်တဲ့ နာမည်ကြီး ဇာတ်မင်းသမီးတစ်
လက်ပဲ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့။ ငါ့မောင်
မှတ်မိပြီပဲ။ အစ်မ မောင်လေးတို့ အိမ်
မှာ နေခဲ့ဖူးတယ်လေ။ ငါ့မောင်အဖေဆီ
မှာ အစ်မ ပညာသင်စဉ်ကပေါ့”

“အစ်မပြောတော့မှ သတိရလာ
တယ်။ အစ်မက အသက်လည်း ကြီး
လာတယ်။ ပြီးတော့ ဆံပင်ပုံစံလည်း
ပြောင်းထားတော့ ရုတ်တရက် မမှတ်မိ
ဘူးဖြစ်သွားတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါ အစ်မ
ရယ်”

“နှစ်တွေ ဒီလောက်ကြာခဲ့မှ
တော့ ငါ့မောင် မမှတ်မိတာ အစ်မ
ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက
ငါ့မောင်က ငယ်သေးတာကိုး။ ငါ့တော့
ဇာတ်ကနေတုန်းက အစ်မရဲ့ အသက်
ကို ကယ်ခဲ့တာကိုရော မှတ်မိသေးရဲ့
လား။ အဲဒီရွာက အဖြစ်ဟာ ထူးဆန်း
ပြီး ကြောက်ဖို့လည်း ကောင်းခဲ့တာ။
အောက်လမ်းပညာလိုလည်း ပြောသံ
ကြားခဲ့ရတယ်။ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

ကျွန်တော် အသေအချာ ပြန်
တွေးကြည့်မိပါသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်
ပေါင်း လေးဆယ်နီးပါးက အဖြစ်
အပျက်များ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့
အစီရရှိ ပေါ်လာပါတော့သည်။

ထိုစဉ်က မော်လမြိုင်မြို့ရှိ ဇာတ်
သဘင်အဖွဲ့များအနက် ဇာတ်ဆရာ
တက္ကသိုလ် ဦးပါ ဦးစီးသော “ရွှေမြိုင်
စိန်မောင်” ဇာတ်အဖွဲ့မှာ နာမည်ကျော်
လူကြိုက်အများဆုံး ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့

တစ်ဖွဲ့ ဖြစ်သည်။

“ရွှေမြိုင် စိန်မောင်” “ရွှေမြိုင်
စိန်အောင်” ညီအစ်ကို မင်းသားနှစ်လက်
မှာ ဇာတ်ဆရာ တက္ကသိုလ် ဦးပါ၏
တပည့်ရင်းများဖြစ်သည်။ မင်းသား
များမှာ လူပျိုအရွယ် ဆယ်ကျော်သက်
များဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည်ချောမောသူများ
လည်းဖြစ်ကြသည်။

မင်းသမီး ရွှေမြိုင် ကျင့်သန်းမှာ
လည်း ဇာတ်ဆရာ တက္ကသိုလ် ဦးပါ၏
တပည့်ရင်းပင်ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည်ချော
မောလှပပြီး ကိုယ်နေဟန်အချိုးအစား
ပြေပြစ်တင့်တယ်သူဖြစ်သည်။ အဆို၊
အဆို၊ အပြော၊ အက ပညာအားလုံးကို
ဆရာ တက္ကသိုလ် ဦးပါက သင်ကြား
ပေးခဲ့သည်။ ရှေ့ပိုင်း ပြဇာတ်သာမက၊
နောက်ပိုင်း ဇာတ်ထုပ်များလည်း ပိုင်
နိုင်သူဖြစ်သည်။

လူရွှင်တော် နှစ်ဦးဖြစ်သည့်
ကျောက်စိမ်းနှင့် လိပ်ဖူးတို့မှာလည်း
လူကြိုက်များသော နာမည်ကျော်
လူရွှင်တော်များဖြစ်သည်။ မွန်-ဗမာ
နှစ်ဘာသာ ပြက်လုံးထုတ်နိုင်သူများ
ဖြစ်သည်။ ဇာတ်စီး တက္ကသိုလ် ဦးပါ
ကိုယ်တိုင် ရေးဖွဲ့ စီစဉ်သော “ဝစ်ဗေဒ
ထိတိုင်းရှု၊ ပန်းပဲ မောင်တင့်တယ်၊
ချင်းကလေး ဖဝေ” စသည့် နောက်

ပိုင်း ဇာတ်ထုပ်များမှာလည်း လူကြိုက်
များသော ဇာတ်ထုပ်များ ဖြစ်သည်။

ထိုအကြောင်းများကြောင့်
ရွှေမြိုင် ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့မှာ အထူး
အောင်မြင် ကျော်ကြား လူကြိုက်များခဲ့
သည်။ မော်လမြိုင်အနီးဝန်းကျင်သာ
မက ရေး၊ မြိတ်၊ ထားဝယ်အထိပင်
နာမည်ကျော်ကြားနေခဲ့သည်။ ဇာတ်
ရာသီတစ်ခုလုံး ပွဲခွင်မှာ အားလပ်ရပ်
မရှိအောင်ပင် ငှားရမ်းခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့တွင် ထားဝယ်မြို့ ကန်
ပေါက်အနီးရှိ ရွာကြီးတစ်ရွာမှ လူကြီး
သုံးဦး မော်လမြိုင်မြို့ ဇာတ်သဘင်
အဖွဲ့တည်ရှိရာ ကျွန်တော်တို့ နေအိမ်
သို့ ရောက်လာကြသည်။ ပွဲခွင်မှာ
နှစ်ည ပွဲခွင်ဖြစ်သည်။ ခရီးဝေးသော်
လည်း အသွားအပြန်စရိတ်၊ စား
သောက်စရိတ်များပါ ပွဲငှားသူများက
တာဝန်ယူမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။
သိရသည်။ ထို့ကြောင့် ထားဝယ်ဘက်
သို့ သွားရောက် ကပြရန် စာချုပ်ချုပ်
ဖြစ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်က တတိယတန်း
ကျောင်းသားအရွယ်သာ ရှိသေးသည်။
နေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်နှင့် တိုက်
ဆိုင်နေ၍ ထားဝယ်သို့ လိုက်ရန် အဖေ

**ဒီရွာက လူတွေ ဒီလောက်သတိပေးထားရက်နဲ့ ပညာစမ်းလိုက်
ကြပြန်ပြီ။ ဒီအထုပ်နဲ့ ပစ်တဲ့သူကိုသိရင် သူ့ပညာ သူ့ကို ပြန်နုတ်
ခိုင်းရမယ်။ ခဏလေးနဲ့ ပျောက်သွားမှာ။ ပစ်တဲ့သူကို မသိလည်း
ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ပစ်တဲ့သူကို သိတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့။
ဒီအထုပ်နဲ့ ပစ်တဲ့သူကို သိရင်သိပ်ကောင်းမယ်**

က ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ နှစ်ထပ်သင်္ဘောကြီးတစ်စီးဖြင့် ရေလမ်းခရီးမှ ထားဝယ်သို့ သွားကြသည်။ ထားဝယ်မှ ကန်ပေါက်သို့ မော်တော်ယာဉ်ဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

ကန်ပေါက်အရောက်တွင် ဒေသခံ ရွာခံ လူများက လှည်းများဖြင့် လာရောက် ကြိုဆိုနေကြသည်။ လှည်းအစီးပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့် ရှိမည်ထင်ရသည်။ ဇာတ်ပစ္စည်းသေတ္တာကြီးများ၊ ဇာတ်အဖွဲ့သားများအားလုံး နှုတ်လှည်းဖြင့် ခရီးဆက်ကြပြန်သည်။ နေ့စက်ခန့် ခရီးကို ပင်ပင်ပန်းပန်းသွားရသည်။ ရွာအမည်ကို မမှတ်မိတော့ပါ။ ပွဲကမည်ရက်ထက် တစ်ရက်စော၍ ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုရွာမှာ စည်ကားသော ရွာကြီးဖြစ်ကြောင်းလည်း တွေ့ရသည်။

ဇာတ်စီးဖြစ်သူ ကျွန်တော်အဖေမင်းသားနှစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ သူကြီး၏ နေအိမ်တွင် ခေတ္တနေထိုင်ခွင့်ရသည်။ ကျန်ဇာတ်အဖွဲ့သားများမှာ အပျိုသား၊ အပျိုသမီး သီးခြားစီ ခွဲခြားကာ၊ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းနှင့် စာသင်ကျောင်းတွင် နေကြရသည်။ ပွဲရက်လိုသေးသဖြင့် ရွာတွင်းသို့ လည်ပတ် လေ့လာခွင့်ရခဲ့သည်။

မင်းသားနှစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော် အပြင်ထွက်၍ လည်ပတ်တိုင်း ရွာသူကြီး၏ သမီးက လိုက်ပါပို့ဆောင်ပေးသည်။ သူကြီးသမီးမှာ မင်းသားညီအစ်ကိုနှစ်ဦးနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာသည်။ ထမင်းကျွေးရာမှ အိပ်ရာပြင်ပေးသည်အထိ မင်းသားများအတွက် သူကြီးသမီးက ဆောင်ရွက်ပေးသည်။

မင်းသားနှစ်ဦးအနက် အကြီးဖြစ်သူ ရွှေမြိုင် စိန်မောင်ကို သူကြီးသမီးက ပိုမိုအရေးပေး ဆက်ဆံသည်ကို

သတိထားမိသည်။ သူကြီးသမီးနှင့် မင်းသားတို့မှာ လူပျိုအပျိုအရွယ်များ ဖြစ်ပြီး အသက်အရွယ် မတိမ်းမယိမ်းဖြစ်သည်။ သူကြီးသမီးက မင်းသားအပေါ် ဆက်ဆံမှုက လိုသည်ထက် ပို၍ရင်းနှီးလာသဖြင့် အဖေက မင်းသားကို သတိပေးရသည်အထိဖြစ်လာသည်။ စိတ်အလိုမလိုက်ရန် အဖေက ပြောဆိုဆုံးမသံကိုလည်း ကြားရသည်။

ဤသို့ဖြင့် ပွဲကသည် ညသို့ရောက်လာသည်။ အနီးအနား ရွာနီးချုပ်စပ်မှ လှည်းများဖြင့် လာရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ များပြားသော လှည်းတန်းကြီးကို တွေ့ရသည်။ လွန်စွာစည်ကားလှသည်။ ကျွန်တော်မှာ ဇာတ်ဆရာ၏ သားဖြစ်၍ ဇာတ်အဖွဲ့သားများ၏ အရေးပေးခြင်းကို ခံရသူဖြစ်သည်။ ညဘက် ပွဲကချိန်၌ ဇာတ်စင်ပေါ်တွင် ဖြစ်စေ၊ ဆိုင်းဝိုင်းအတွင်းမှ ဖြစ်စေ ကျွန်တော်ကြိုက်သည့် နေရာမှ ပွဲကြည့်နိုင်သည်။

ယခုညတွင် ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီးခင်မင်သော ကြေးမောင်းတီးသည်

ဝိုင်းဆရာအနီးတွင် ထိုင်၍ ပွဲကြည့်နေခဲ့သည်။

ပြဇာတ်ပြီး၍ နှစ်ပါးသွား ကြည့်သည့်အချိန်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ မင်းသားကြီး ရွှေမြိုင် စိန်မောင်နှင့် မင်းသမီး ရွှေမြိုင် ကျင်သန်းတို့၏ နှစ်ပါးခွင်ဖြစ်သည်။ တီးလုံး တီးကွက်အရ နှစ်ပါးခွင်ထုံးစံအတိုင်း မင်းသားက မင်းသမီး၏ လက်ကို ကိုင်၊ ပန်းထောက်ကို ဖက်ဖြင့် သရုပ်ဆောင် ကပြကြသည်။ မင်းသမီးက ညတုတုဖြင့် ခုန်မယားကို မေ့သွားမှာလား၊ ဖျတ်ဆဲမများနဲ့၊ ဒီက တစ်ယောက်တည်းကို ချစ်ရမယ် စသည်ဖြင့် သရုပ်ဆောင်၍ ဇာတ်သဘောအရ ကကွက်စေ၍ ကပြနေကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် မိန်းမပျိုတစ်ဦးက ကျွန်တော်အနီးသို့ ရောက်လာသည်။ သူမက ဇာတ်စင်အနီးသို့ တစ်တိုးကပ်လာပုံရသည်။ ကျွန်တော်စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ သူမ၏ လက်ထဲတွင် လက်ကိုင်ပဝါကို ထုံးခြေပြီး ဆုပ်ကိုင်ထားသည်ကို သင်္သေအောင် မိလိုက်သည်။ ထိုအပြင် နှစ်ပါးခွင်ကို ကြည့်၍ မကျေမနပ်ဖြင့် တောင့်တစ်ချက်ခတ်လိုက်သေးသည်။ ထင်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါကိုလည်း တဆလုပ်နေသေးသည်။ ဇာတ်စင်အနီးသို့လည်း တဖြည်းဖြည်းတိုးကပ်သွားသည်။ ဇာတ်စင်အနီးသို့ အရောက်လွှတ်တရက် လက်ထဲမှ အထုပ်ဖြင့် ဇာတ်စင်ပေါ်သို့ ပစ်ပေါက်လိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမ၏လက်ထဲသောအထုပ်က မင်းသမီး ရွှေမြိုင် ကျင်သန်း၏ ရင်ဘတ်ကို ထိမှန်သွားသည်။ မင်းသမီးကို ထိမှန်သွားသည်နှင့် မိန်းမပျိုက "ဟာ... ဟာ ဆိုအပြန်လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။"

www.burmeseclassic.com

ထူးဆန်းသည့် အပြုအမူကြောင့် သူ့ကို ကျွန်တော် သေချာကြည့်လိုက် သိသည်။ ကျွန်တော်သိသော မျက်နှာ ဖြစ်နေသည်။ သူမက ကျွန်တော့်ကို သတိထားမိဟန် မတူပါ။ ပဝါထုပ်ထိ နှိပ်ပြီး မကြာမီ မင်းသမီး ရွှေမြိုင် ကျင် သန်းမှာ ကနေလျက်က ကြမ်းပြင်ပေါ် ထဲကွဲသွားပါတော့သည်။ တေးသွားပင် ဆုံးသေးပါ။ မင်းသားမှာ အံ့ဩလျက် မင်တက်မိကာ ကြောင်ပြီး ကြည့်နေ သည်။

“ဟာ... မင်းသမီး ရွှေမြိုင် ကျင်သန်း ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး။ လဲ ထူသွားတယ်”

“ပွဲဆက်များလို့ အိပ်ရေးပျက် များလို့ ထင်တယ်”

“ခရီးပန်းလာလို့ ဖြစ်မယ်”

“ကန့်လန့်ကာ ချလိုက်လေ”

တစ်ယောက် တစ်ပေါက်ပြော သံကြားရပြီး ကန့်လန့်ကာ ကျလာ သည်။ ဇာတ်အဖွဲ့သားများ ရုတ်ရုတ် သဲသဲဖြစ်သွားကြသည်။ ကျွန်တော် ထည်း စိတ်ဝင်စားလွန်း၍ ဇာတ်စင် ပေါ် တက်လိုက်သွားမိသည်။ ကျွန် တော် ဇာတ်စင်ပေါ် အရောက်တွင် စစ်ယောက်တစ်မျိုး ထင်ရာမြင်ရာ ပြောနေကြသည်။

“ဒီမှာ အထုပ်တစ်ထုပ်ပါလား”

“မင်းသမီး ကျင်သန်းက ဘာဖြစ် သွားလဲ မသိဘူး”

“ဇာတ်ဆရာ ဦးပါကို ခေါ်ကြ မိဦး”

လူရွှင်တော် လိပ်ဖူး၏ မွန်သံဝဲဝဲ အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ မကြာမီ ကျွန်တော့်အဖေ ရောက်လာသည်။

“ကျင်သန်း ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကနေလျက်က လဲကျသွား တာ။ အောက်က ပစ်လိုက်တဲ့ ဟောဒီ

အထုပ် သူ့ရှင်ဘတ်ကို ထိပြီး ခုလို ဖြစ်သွားတာ။ ဒီအထုပ်ပါ ဇာတ်ဆရာ”

မင်းသားက အဖေ့ကို ပြောရင်း အထုပ်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။ မင်း သားပေးသော အထုပ်ကို အဖေက ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ မိန်းကလေး လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ထုပ်ထားသော ဆန် ထုပ်ဖြစ်နေသည်။ ဆန်စေ့များကို နန္ဒင်း ဖြင့် သုတ်လိမ်းထားပုံရသည်။ ဆန်စေ့ အဝါများကို လက်တစ်ဆုပ်စာခန့် တွေ့ ရသည်။ အဖေက ဆန်ထုပ်ကိုဝိုင်းထား ရင်း မင်းသမီးကို မေးလိုက်သည်။

“ကျင်သန်း... စကားပြောနိုင် တယ်မဟုတ်လား။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လဲ ကျသွားရတာလဲ။ အခု ဘယ်လိုခံစား နေရလဲ”

“အဲဒီ ဆန်ထုပ်နဲ့ ဇာတ်စင် အောက်က ပစ်တာ ခံလိုက်ရတယ်။ ရင်ထဲမှာ အေးစိမ့်နေပြီး တလုပ်လုပ် ဖြစ်နေတယ်။ အရမ်းလည်း ချမ်းနေ တယ်။ အဖေပါ ကျွန်မကို ကယ်ပါဦး”

မင်းသမီးက အဖေ့ကို အဖေပါ ဟုသာ ခေါ်လေ့ရှိသည်။

“ကဲ... ဒီအတိုင်းကြည့်နေလို့ မဖြစ်ဘူး။ ကျင်သန်းကို ရွာသူကြီးအိမ်

ကို ခေါ်သွားကြ။ ကျွန်တို့ မင်းသား မင်းသမီးတွေက နှစ်ပါးခွင်ကို ဆက် ထိန်းထား။ ပရိသတ် မရိပ်မိစေနဲ့။ မဆူစေနဲ့။ ကဲ... စကြတော့”

အဖေစကားအဆုံးတွင် မင်းသမီး ရွှေမြိုင် ကျင်သန်းကို ရွာသူကြီးအိမ်သို့ တွဲခေါ်သွားကြသည်။ သူကြီးအိမ်သို့ ရောက်ရောက်ချင်းပင် အဖေက အဝါ ရောင် ဆန်ထုပ်ကို ပြပြီး အဖြစ်အပျက် ကို ပြောလိုက်သည်။

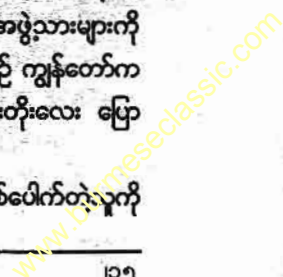
“အခု သူကြီးမြိုင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ဒီအထုပ်နဲ့ ဇာတ်စင်အောက်က ပစ် လိုက်တာ။ မင်းသမီးက တဟီးဟီးနဲ့ အဖျားတက်သလို ခံစားနေရတယ်။ မကနိုင်တော့ဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဒီည နောက်ပိုင်း ဇာတ်ထုပ်က သူ့ ဇာတ်ဖြစ်နေတယ်။ ကြေညာထားပြီး သားဖြစ်နေတယ်။ မကနိုင်ရင် ဒုက္ခ ဖြစ်တော့မယ်။ ကျွန်တော်တို့နာမည် အပျက်မခံနိုင်ဘူး”

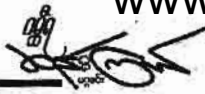
သူကြီးက မင်းသမီးကို ကြည့် လိုက်။ ဆန်ထုပ်ကို ကြည့်လိုက်နှင့် ရှိနေသည်။

“တောက်... ဒီရွာက လူတွေ ဒီလောက် သတိပေးထားရက်နဲ့ ပညာ စမ်းလိုက်ကြပြန်ပြီ။ ဒီအထုပ်နဲ့ ပစ်တဲ့ သူ့ကို သိရင် သူ့ပညာ သူ့ကို ပြန်နှုတ် ခိုင်းရမယ်။ ခဏလေးနဲ့ ပျောက်သွား မှာ။ ပစ်တဲ့သူ့ကို မသိလည်း ကိစ္စမရှိ ပါဘူး။ ဒီပေမယ် ပစ်တဲ့သူ့ကို သိတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့။ ဒီအထုပ်နဲ့ ပစ်တဲ့ သူ့ကို သိရင် သိပ်ကောင်းမယ်”

သူကြီးက သူ့အိမ်ပေါ် ရောက် နေကြသော ဇာတ်အဖွဲ့သားများကို မေးလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ကျွန်တော်က အဖေ့နားကပ်ပြီး တိုးတိုးလေး ပြော လိုက်သည်။

“ဒီအထုပ်နဲ့ ပစ်ပေါက်တဲ့သူကို

ကျွန်တော်သိတယ် အဖေ”

အဖေ့ကို ကျွန်တော်က တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သော်လည်း ကျွန်တော့်အသံကို သူကြီးက ကြားသွားပါသည်။

“ဒီဆန်ထုပ်နဲ့ ပေါက်တဲ့သူကို ကလေး တွေလိုက်တယ်ဆို။ ဘယ်သူလဲ၊ မြန်မြန်ပြောစမ်း။ ဒါမှ မင်းသမီးခံစားနေရတာတွေ မြန်မြန်သက်သွားမှာ”

“ဆန်ထုပ်နဲ့ ပစ်လိုက်တဲ့သူက ဒီအိမ်က မမပါပဲ။ အင်္ကျီထဘီ အနီရောင်ဆင်တူဝတ်ထားတယ်။ ကျွန်တော့်ဘေးနားကနေ ပေါက်လိုက်တာ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါတယ်”

ကျွန်တော့်စကားပင် မဆုံးလိုက်ရပါ။ သူကြီးက...

“ကဲ...ကောင်းရောကွာ။ သားကြီး...မင်းညီမကို ခုချက်ချင်းသွားခေါ်ခဲ့စမ်း။ အနီရောင်ဝမ်းဆက်ဝတ်ထားတယ်တဲ့”

သူကြီးက အနီးတွင် ရှိနေသော သူ့သားကြီးကို ခိုင်းလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ ဟု ဆိုကာ အိမ်အောက်သို့ ဆင်းသွားသည်။

မကြာမီ အနီရောင်ဝမ်းဆက်ဝတ်ထားသော သူညီမကို လက်ဆွဲပြီး ပြန်တက်လာသည်။

“ဒီမှာ အဖေ့သမီး၊ သားခေါ်လာပြီ”

“ဒီဆန်ထုပ်နဲ့ မင်းသမီးကို ပေါက်ပြီး ပညာစမ်းလိုက်တယ်ဆို။ နင်လုပ်တာကို တွေ့တဲ့သူက တွေ့ခဲ့တယ်”

သူကြီးက ဆန်ထုပ်ကို ပြရင်း သူ့သမီးကို ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သမီးလုပ်တာပါ”

“နင် ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အခုလို လုပ်ရတာလဲ။ ဒီဇာတ်အဖွဲ့ကို ကြည့်ချင်လှချင်ရုံလို ဆိုကြလို့ မော်လမြိုင်အထိသွားပြီး ဖုန်းခံရတာ။ ငါ့လုပ်လိုက်ရ သေတော့မယ်”

သူကြီးက သူ့သမီးကို ရိုက်ပုတ်မည် တပြင်ပြင်လုပ်နေသည်။ ကျွန်တော့်အဖေတို့က ဝိုင်းဆွဲထားရသည်။

“ကဲ... နင်ပြထားတဲ့ ပညာကို နင် ပြန်နတ်ပေး။ ဒီည မင်းသမီးနောက်ဝိုင်းဇာတ်ထုပ် မကနိုင်လို့ကတော့ နင် သေပြီသာမှတ်”

“သမီး သိပ်ပြီ၊ သမီးလုပ်ထားတဲ့ ကိစ္စ သမီး ဖြေရှင်းပေးပါ့မယ်။ ခဏလေး စောင့်ပါ”

ပြောပြောဆိုဆို သူကြီးသမီးက သူ့အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး မကြာမီ ပြန်ထွက်လာသည်။ စက္ကူဖြင့် ထုပ်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်ပါလာသည်။ ထိုအထုပ်ကို ဖြည့်လိုက်သော အခါ အညှီရောင် ဆေးမှုန့်များကို တွေ့ရသည်။

သူကြီးသမီးက ဆေးထုပ်ကို အဖေ့လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးသည်။

“ဒီဆေးမှုန့်တွေကို ရေနဲ့ ဖျော်ပြီး မင်းသမီးကို တိုက်လိုက်ပါ။ ဝမ်းနစ်ခါ လောက်သွားပြီးရင် ကောင်းသွားမှာပါ။ ဝမ်းသွားရင် ထူးခြားတာ တစ်ခုခုကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား သူကြီး။ ဒီထက် ပိုဆိုးလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကျုပ်သမီးအကြောင်း ကျုပ်သိတယ်။ ကျုပ် တာဝန်ယူတယ်။ သူပြောတဲ့အတိုင်းသာ လုပ်လိုက်ပါ”

သူကြီးက သူ တာဝန်ယူသည်ဆို၍ ဆေးမှုန့်များကို ရေနဲ့ ဖျော်ပြီး မင်းသမီးကို တိုက်လိုက်သည်။ တပန်းပန်းနှင့် ချမ်းတုန်နေသည့်ကြားမှ မင်း

သမီးက မဝံ့မရဲဖြင့် ဆေးကို သောက်ချလိုက်သည်။ သူကြီးက သူ့သမီးဆီ ဆူပူကြိမ်းမောင်းနေသည်။

“နင်...ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲ”

“သမီး သူ့ကို လုပ်ဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သူ့ကို လုပ်ချင်တာလဲ”

“မင်းသားကို လုပ်ချင်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့ မင်းသားကို ထုတ်ချင်ရတာလဲ”

“ဇာတ်စင်ပေါ်မှာ မင်းသမီးပဲပလူးပလဲလုပ်နေလိုက်တာ။ သူ့မယားကျနေတာပဲ။ စိတ်ထဲက မကျေနပ်မှုနဲ့ မင်းသားကို ပစ်လိုက်တာ။ ဒါပေမယ့် မင်းသားကို မထိဘဲ မင်းသမီးကို မတော်တဆထိသွားတာ”

“ငါ့လုပ်လိုက်ရ သေတော့မှာပဲ။ နင် ဒီမှာပဲ စောင့်နေ။ ဘယ်မှမသွားနဲ့ ကျန်သူများက မင်းသမီးကို စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

“ကဲ...ကဲ။ ကျန်တဲ့သူတွေ အောက်ဆင်းလို့ ရပြီ။ ဇာတ်ဆရာတွေ နေခဲ့ပါဦး”

သူကြီးအပြောကြောင့် ဇာတ်ဆရာသားများ အိမ်အောက်သို့ ဆင်းသွားကြသည်။ အိမ်ပေါ်တွင် သူကြီးနှင့် သူ့သမီးအဖေနှင့် ကျွန်တော်တို့သာ ကျန်သည်။ မင်းသမီးက...

“မောင်လေး... ဒီအနားအစ်မ ကြောက်လိုက်တာ”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်တော့်ကို အထိထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အထောက်အကူလိုက်သည်။ လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

မကြာမီ မင်းသမီး ဝမ်းပူသည်ဆို၍ ရေအိမ်သို့ လှည့်လာသည်။

ထိုက်ပိုးပေးရသည်။ ရေအိမ်မှ ပြန်
အထွက်တွင် စောစောက ခိုက်ခိုက်
တုန် ချမ်းနေသူမှာ ချွေးများပင် ထွက်
လာသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။
ထူးဆန်းသောအဖြစ်မို့ အဖေက
အလောတကြီးနှင့် မေးလိုက်သည်။

“နင် ဝမ်းသွားတာ ဘာတွေ ထူး
ခြားလဲ”

“ဘာမှထူးခြားတာ မတွေ့မိပါ
ဘူး။ ရိုးရိုးဝမ်းသွားသလိုပါပဲ။ ဒါပေမယ့်
ချမ်းတုန်နေတာတော့ သိသိသာသာ
သက်သာလာတယ်။ ချွေးတွေတောင်
ထွက်လာတယ်။ ထူးဆန်းလိုက်တာ”

နောက် ၁၀မိနစ်ခန့်အကြာတွင်
မင်းသမီး ဝမ်းတစ်ကြိမ်သွားပြန်ပါသည်။
ရေအိမ်မှ ပြန်ထွက်လာပြီးသည်နှင့်
အဖေ့ခြေထောက်ကို ပြေးဖက်လိုက်ပါ
သည်။

“ကျွန်မ ကြောက်လိုက်တာ။
အခုလို အဖြစ်မျိုး တစ်ခါမှ မကြုံဖူး
သေးဘူး”

“ပြောစမ်းပါ။ ဝမ်းသွားတာ
ဘာတွေ ထူးခြားတာ တွေလဲ”

“မရှိမသေပြောပါ့မယ်။ ဝမ်းသွား
တော့ ဆံပင်ချည် တစ်ထွေးကြီး ပါလာ
တယ်”

“ဘာ...ဆံပင်ချည်တွေ ဟုတ်
သား။ ထူးဆန်းလိုက်တာ။ အခုရော
နင် ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ မချမ်းမတုန်
သောဘူး။ ချွေးစေးတွေလည်း မထွက်
သောဘူး။ ကျွန်မ နဂိုအတိုင်း ပြန်
အောင်းသွားပါပြီ”

“ကျင်သန်းရေး...ငါ့အထင်ပြော
ချင် ဇီရွာက လူတွေ အောက်လမ်း
ညာတတ်ကြတယ်ထင်တယ်။ သူကြီး
သမီးက နင် မင်းသားနဲ့ နှစ်ပါးခွင်
သတာကို မနာလိုဖြစ်ပြီး ပညာစမ်း

လိုက်တာဖြစ်မယ်”

“ကျွန်မလည်း ဒီလိုပဲ ထင်မိ
တယ်။ နောက်ဆို ဒီလို ဝေးလံပြီး
သီးခြားဆန်လွန်းတဲ့ အခုလို ရွာမျိုးဆို
ရင် ပွဲခွင့် လက်မခံပါနဲ့တော့။ အဖေတို့
စဉ်းစားသင့်တယ်”

“အေးပါ။ နင်အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး
ငါ သင်ခန်းစာရခဲ့ပါပြီ။ ကြိုက်စရာရလို့
လိုက်လာမိတာပါ”

မင်းသမီးက ကျွန်တော်ပန်းကို
ဖက်ထားလျက်က ကျေးဇူးတင်စကား
ဆိုသည်။

“မောင်လေးကို ကျေးဇူးတင်
တယ်။ မောင်လေး တွေ့ခဲ့ပေလို့ပေါ့။
မောင်လေးသာ မတွေ့ခဲ့ဘူးဆိုရင်
ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဒုက္ခဖြစ်နေဦး
မယ်မသိဘူး”

အဖေက သူကြီးဘက်သို့ လှည့်
၍ ပြောလိုက်သည်။

“က...သူကြီး၊ သမီးကိုလည်း
ရိုက်နှက်မနေပါနဲ့တော့။ မင်းသမီး ပြန်
ကောင်းသွားပြီပဲ။ နောက်ပိုင်း ဇာတ်
ထုပ်ကဖို့ အချိန်မီလို့ တော်သေးတယ်။

ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“စိတ်ချ ဇာတ်ဆရာ။ နောက်ည
မှာ အခုလို မဖြစ်စေရတော့ပါဘူး။
အားနာဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။ သမီးကို
ထပ်ပြီး ဆုံးမပါဦးမယ်”

ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်စင်သို့ ပြန်
ရောက်ချိန်သည် နောက်ပိုင်း ဇာတ်ထုပ်
ကပြရတော့မည့်အချိန်ဖြစ်သည်။ မိရုံ
သာ ရှိသည်။

မင်းသမီး ရွှေမြိုင် ကျင်သန်းကို
အားလုံးက ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုနေ
ကြသည်။ ကျွန်တော်ကြောင့် မင်းသမီး
ပြန်ကောင်းလာသည်ဟု ဆိုကာ
ကျွန်တော်ကိုလည်း ဝိုင်းပြီး ဖက်ထား
လိုက်ကြပါသည်။

“မောင်လေး...မှတ်မိပြီမဟုတ်
လား”

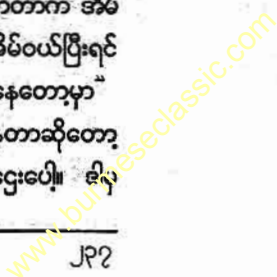
“ကျွန်တော် မှတ်မိပါပြီ”

“အဲဒီညက ဆန်ထုပ်နဲ့ ပစ်တဲ့
သူကို မောင်လေးသာ မတွေ့ခဲ့ရင် အစ်မ
ဘယ်လိုဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ မတွေးဝံ့
အောင်ပါပဲ။ တရားခံကို မောင်လေး
တွေ့ခဲ့လို့ ပြန်ကောင်းလာတာ။ မောင်
လေးဟာ အစ်မရဲ့ အသက်သခင်
ကျေးဇူးရှင်လို့ ပြောလို့ရပါတယ်။ ဒါနဲ့
မောင်လေး အခု ဘယ်မှာနေလဲ။ ဘာ
အလုပ်အကိုင်လုပ်နေလဲ”

“သာဓကတမှာ နေပါတယ်။
တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဘုရားလာပြီး ပုတီး
စိပ်နေကျပါ။ အစ်မရော ဘယ်မှာနေ
လဲ။ ဘာလုပ်နေလဲ”

“အစ်မက ဖိုးကုတ်မှာ နေတယ်။
အခု ရန်ကုန်ကို ဆင်းလာတာက အိမ်
ဝယ်ဖို့ လာခဲ့တာ။ အိမ်ဝယ်ပြီးရင်
ရန်ကုန်မှာ အမြဲတမ်း နေတော့မှာ”

“မိုးကုတ်မှာ နေတာဆိုတော့
အစ်မက ကျော့ကန်သူဌေးပေါ့။ ဧါယု

မဟုတ် ဇာတ်မကတော့ဘဲ ကျောက် ကုန်သည်လုပ်နေတာလား”

“သူဌေးဆိုတာထက် သူဌေး ကတော်ဆိုရင် ပိုပြီးမှန်မယ်။ အစ်မ ယောက်ျားက မိုးကုတ်က သူဌေး တစ်ဦးပါ။ ဇာတ်သဘင်တွေ မှေးမှိန်စ ပြုလာပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ကြီးတော်တွေ ရှိတဲ့ မန္တလေးမှာ ပြန်နေခဲ့တယ်။ မန္တလေးမှာ နေရင်း အခု ယောက်ျားနဲ့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တာ။ မောင်လေးရော အိမ်ထောင်ကျနေပြီလား။ စီးပွားရေး ရော ဘာလုပ်လဲ။ ဝန်ထမ်းလား”

“ကျွန်တော် အိမ်ထောင်ကျနေ ပါပြီ။ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးပါ။ ကဗျာတွေ၊ ဝတ္ထုတွေလည်း ရေးပါတယ်”

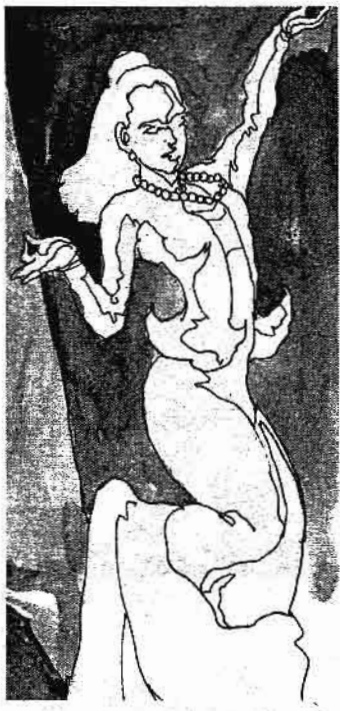
“အဲဒါ မောင်လေးက ကဗျာ ဆရာ၊ စာရေးဆရာပေါ့”

“ဆရာအဆင့်တော့ မဟုတ်သေး ပါဘူး။ ရေးသူအဆင့်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“စာရေးတော့ ဘာ ကလောင် အမည်နဲ့ ရေးတာလဲ”

“မောင်မောင်မိုးအောင် ဆိုတဲ့ ကလောင်အမည်နဲ့ ရေးပါတယ်”

“ဟာ...မောင်မောင်မိုးအောင်၊ ဟုတ်လား။ အစ်မက စာဖတ် ဝိသနာ ပါတော့ မဂ္ဂဇင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေ တော်တော်ဖတ်ဖြစ်တယ်။ မောင်မောင် မိုးအောင်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ စာတွေကို မကြာခဏ ဖတ်မိပါတယ်။ မောင်လေး ရေးတဲ့ ဂန္တီရ ဝတ္ထုတွေကို ကြိုက်ပါ တယ်။ မောင်လေးက စာရေးဆရာ ဖြစ်နေတာကိုး။ ဖြစ်သင့်ပါတယ်လေ။ အဖေပါသွေးပဲဟာ။ အဖေဖြစ်သူက ဇာတ်ထုပ်တွေ ရေးတယ်။ ပြဇာတ်တွေ ရေးတယ်။ စီစဉ်ညွှန်ကြားသူ လုပ် တယ်။ သားက ဒီလောက်တော့ ရှိမှာ ပေါ့။ အစ်မ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ မောင်လေးရဲ့ အိမ်လိပ်စာလည်း ပေးခဲ့

ပါဦး။ မောင်လေးတို့ မိသားစုဆီ လာ လည်ချင်လို့ပါ”

အစ်မက လက်ကိုင်အိတ် အတွင်းမှ မှတ်စုစာအုပ်သေးသေး တစ်အုပ်ကို ထုတ်ပေးသည်။ မှတ်စု စာအုပ်တွင် ကျွန်တော့်လိပ်စာကို ရေး ပေးလိုက်သည်။ အစ်မက စိတ်ဝင် တစား ဖတ်ကြည့်နေသည်။ မှတ်စုစာ အုပ်ကို လက်ကိုင်အိတ်အတွင်းသို့ ပြန် ထည့်လိုက်ပြီးနောက် ငွေစက္ကူများကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ရော...မောင်လေး၊ ယူထား လိုက်ပါ။ အဖေပါအတွက် ရည်စူးပြီး ကောင်းမှုတစ်ခုခုလုပ်ပေးပါ”

“ဟာ...မဟုတ်တာ အစ်မ ရယ်။ မယူပါရစေနဲ့”

“ယူထားလိုက်ပါ မောင်လေး ရယ်။ အဖေပါနဲ့ မောင်လေးတို့ဟာ အစ်မရဲ့ ဘဝမှာ အရင်းနှီးရဆုံးသူတွေ ပါ။ ကျေးဇူးရှင်တွေလည်း ဖြစ်ကြတယ်။

ရန်ကုန်မှာ အခြေကျပြီးရင် မော်လမြိုင် ကို သွားပြီး မောင်လေးတို့ သားအေးကို ရှာမယ်လို့ စိတ်ကူးထားပြီးသား။ ပြီး တော့ တတ်နိုင်သမျှ ကျေးဇူးသေချာ ရည်ရွယ်ထားခဲ့တယ်။ အခု မပျော်လို့ ဘဲ မောင်လေးနဲ့ ဒီဘုရားပေါ်မှာ သွား တယ်။ အစ်မ ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ ပြည့်ခဲ့ပြီလေ။ အခုလောက် ငွေလေး နဲ့ ကျေးဇူးဆပ်ရာ မရောက်သေးဘဲ ရော... ယူလိုက်ပါ”

ကျွန်တော် အတန်တန်ကြည့် သည့်ကြားမှပင် အစ်မက ကျွန်တော် လက်ထဲသို့ အတင်းပင် ထည့်သွင်း သည်။ ငွေစက္ကူများကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်မိသည်။ တစ်ထောင်နှင့် ငွေစက္ကူသုံးအုပ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အစ်မက သူ့အိတ်ထဲ ပါလာသမျှ ကျွန်တော့်ကို ပေးလိုက်ဟန်တူသည်။

“လိပ်စာလည်း သိရပြီပဲ။ မောင် လေးတို့ဆီကို အစ်မ လာခဲ့ပါဦးမယ်။ မောင်လေးကို တွေ့ရတော့ အလေးပို သတိရလိုက်တာ။ တကယ်လဲအလေး လို စောင့်ရှောက်ပြီး ဇာတ်သဘင်တွေ တွေကို သင်ပေးခဲ့တာ။ အောက်ဆ ကားစောင့်နေလို့ သွားတော့မယ်ဆို အစ်မက ကျွန်တော့်ပန်းချီ အသာဖက်၍ နှုတ်ဆက်စကားဆို ပါသည်။

ထိုအခိုက် ကျွန်တော်ရင်ထဲ တစ်စုံတစ်ခုသော ဝေဒနာကို ခံစား လိုက်ရ၍ အစ်မကို စကားပြန်မပြော နိုင်ဘဲ အစ်မမျက်နှာကိုသာ ကြည့်စု မိသည်။ အစ်မ၏ မျက်ဝန်းများ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

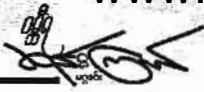
□

www.burmeseclassic.com

SUE
HLET
AUNON

ဒေသင်ချစ်စိုး (လသာ)
ကျောက်တုံးကျိန်စာ

မြောက်ဘက် တောင်ကုန်း တောင်တန်းတွေနားမှာ "စကား(၆)ဘီ" ရွာလေးရှိသည်။ ကြီးမားသော တောင် ကုန်းတစ်ခု၏ ခြေရင်းမှာ ဖြစ်သည်။
အဂ္ဂါ မေရီနှင့် မစ္စတာ ဘလက် တို့သည် ရွာလေး၏ ဒုက္ခကို ကယ် တင်ရန် ရောက်လာကြသည်။

"စကား(၆)ဘီရွာလေးက ကျိန် စာသင့်နေတာကွယ်၊ ကြည့်စမ်း၊ ရွာ ရိပ်ဝန်းကျင်မှာ ဘာပင်မှကို မရှိဘူး"

မစ္စတာ ဘလက်စကားကြောင့် သူတို့အားလုံး ရွာလေးအတွက် စိတ် မကောင်းဖြစ်ကြရသည်။ တောင်ကုန်း ပေါ်မှ ဆင်းလာကြပြီး စမ်းချောင်းလေး အတိုင်း သူတို့ လျှောက်လာကြသည်။ စမ်းချောင်းဝဲယာရှိ လယ်တော၊ ယာ တောအားလုံးမှာလည်း စိုက်ပျိုးထား သည့် အပင်က နတ္ထိ။ သူတို့အနီးက နောက်ထပ် တွေ့မြင်ရသည့် ယာမြေ က သာ၍ပင် ဆိုးဝါးလှသည်။ ကွဲ၊ နွားအသေကောင်တွေက ဧရာမ အပုံ ကြီးတစ်ခုဖြစ်နေသည်။

တဖြည်းဖြည်း ရွာနှင့် နီးလာ သည်။ လေးစားဖွယ်ရာ မုတ်ဆိတ်ဖြူ လှူကြီးတစ်ယောက် သူတို့ကို သုတ် သီး သုတ်ပျာနှင့် လာရောက်ကြိုဆို သည်။ သူ့နောက်မှာ ရွာသားတချို့ပါ လာသည်။

"မစ္စတာ ဘလက်လားဖို့၊ ကျုပ် က ဒေါက်တာ ဟော့ကင်းပါ"

"ဟုတ်ပါတယ်။ ဒေါက်တာရဲ့ သတင်းစကားရရချင်း ကျွန်တော်ထွက် လာခဲ့တာပါ။ ကဲ... ကျိန်စာသင့်ပုံ လေး ရှင်းပြပါ ဒေါက်တာ"

"နစ်ပရီရွှေ့စွဲ ကြာလှပါပြီဗျာ။ ကျုပ်တို့ တစ်ရွာလုံးက ကြောက်နေ ကြရတဲ့ အဘွားအိုကြီးတစ်ယောက်

ရှိတယ်ဗျာ။ ကျောက်စုန်းမကြီးလို့ အားလုံးက ခေါ်ကြတယ်။ ဟိုအပေါ် က ကျောက်ဂူကြီးထဲမှာ နေတယ်"

သူတို့နောက်ဘက်က ဆင်ခြေ လျှော ကျောက်တန်းကို သူက လက် ညှိုးထိုး၍ ရှင်းပြသည်။ ရွာသားတချို့ က အဝေးကို ငေးမောကြည့်နေကြ သည်။ တချို့ကမူ စုန်းမကြီးကို မကျေ မနပ်ဖြစ်ပြီး ဆဲရေးတိုင်းထွာကြသည်။ ဒေါသတကြီးပြောသူက ပြောကြသည်။

"စုန်းမကြီးရဲ့ ဂူကို ပြပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ မစ္စတာ ဘလက်၊ ကျွန်တော့်နောက် လိုက်ခဲ့ပါ"

ဒေါက်တာ ဟော့ကင်းက ဦးဆောင်ခေါ်သွားရာ မစ္စတာ ဘလက်၊ အဂ္ဂါနှင့် မေရီတို့သည် ဆင်ခြေလျှော ကုန်းတန်းအတိုင်း တက်ခဲ့ကြသည်။ ရွာသားတွေပါ သူတို့နှင့် ပါလာကြ သည်။

လမ်းလျှောက်သွားကြရင်း ဒေါက်တာ ဟော့ကင်းက ဇာတ်စုံခင်း ပြသည်။

"သူ့စကား နားမထောင်သူတွေ ကို ကျောက်တုံး စုန်းမကြီးက ကြောက်စရာ ကျိန်စာတွေ တိုက်ခဲ့ တယ်။ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် ညစ်ပတ် နည်းတွေသုံးပြီး လူတွေကို သေအောင် ပြုစားတယ်။ သူ့အသက်က ခေါင်ခိုက် နေပြီ။ ဒီမှာရှိတဲ့ လူတွေထက် သူက အသက်ကြီးတယ်။ ဘယ်သူမှ သူ့ အသက်မှန်ကို မပြောနိုင်ကြတော့ဘူး"

ဒေါက်တာက သူ့စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

"တစ်နေ့မှာ သူ့နေတဲ့ ဂူကနေ အောက်ကို ဆင်းလာပြီး ရွာထဲရောက် လာတယ်။ တစ်ရွာလုံးကို ခေါ်ပြီး လမ်း ပေါ်မှာ သူ့သေခါနီးတဲ့အကြောင်း ပြော

ပြတယ်။ ဘယ်သူမှ ဝမ်းမနည်းကြသိ ဘူး။ သူ့ဂူကြီးကို သင်္ချိုင်းဂူဖြစ်အောင် ကျုပ်တို့ကို ခိုင်းတယ်။ ကျောက်ပြာ တစ်ချပ်နဲ့ ဂူဝကို ပိတ်ရမယ်။ တစ်လ တစ်ခါ ဂူထဲကို အစားအသောက်တွေ ပို့ပေးခိုင်းတယ်"

ဒေါက်တာက မချီပြီးနှင့် သူ ပေါ်အောင် ပြီးရင်း စကားဆက်သည်။

"သူမှာတဲ့အတိုင်း မလုပ်ဘဲ ကျုပ်တို့တစ်ရွာလုံး ကျိန်စာသင့်သေ ဆိုပြီး ကျိန်စာတိုက်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တို့ မြေတွေ ယာတွေမှာ ဘာပင်မှ စိုက် ပျိုးလို့ မရတော့ဘူး။ ကွဲတွေ၊ နွားတွေ သေကုန်တော့မယ်။ လူတွေလည်း အစာရေစာ ငတ်မွတ်ကြတော့မယ်"

"အခု အဲဒီလို ကပ်ဆိုပြီး ဆိုက်ပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ မစ္စတာ ဘလက်၊ လယ်ခင်းတွေ၊ ယာခင်းတွေ စိုက်ပျိုး ကောကုန်ပြီ။ ကွဲတွေ၊ နွားတွေလည်း သေကုန်ကြပြီ"

"ဒါနဲ့ ဒေါက်တာတို့က သူ့ စကား နားထောင်ကုန်ပဲ မဟုတ်ဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကြောက်နေကြ တော့ သူခိုင်းတာ လုပ်နေရတာပဲ မစ္စ တာ ဘလက်။ အခု သူ့နေတဲ့ ဂူမှာ သင်္ချိုင်းဂူဖြစ်သွားပြီ။ လတိုင်း အဲဒီလို စားစရာတွေ သွားပို့ပေးတယ်။ သူ့ကြီး မှာတဲ့အတိုင်း ကျုပ်တို့ တစ်ရွာလုံး လုပ်ပေးနေတာ ခုနစ်နှစ်တောင်ကြာ ပြီ မစ္စတာ ဘလက်"

"ခုနစ်နှစ်...ဟုတ်လား"

မစ္စတာ ဘလက်က အကြောက် ရွတ်ဆိုပြီး ညည်းလိုက်သည်။

"ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တ ကကယ်ဒုက္ခဆိုကြီးရောက်တော့ လမ်းလျှောက်နေရာမှာ ဒေါက်တာ ဟော့ကင်း ရပ်လိုက်သည်။"

မားသည့် ကျောက်ဆောင်တချို့ကို မှီ
ပြီး ကျောက်ချပ်ပြားသေးသေးတစ်ချပ်
နှင့် ပိတ်ဆိုထားသည်။

“ဒီဂူပဲ ဆရာ။ ပိတ်ထားတဲ့
ကျောက်ချပ်နောက်က စုန်းမကြီးရဲ့
ဂူပေါ့”

“ဒေါက်တာတို့အတွက် သတင်း
ဆိုးပေါ့ဗျာ။ စုန်းပညာရင်ကျက်လာတဲ့
စုန်းမတွေဟာ မရဏဆိုတဲ့ သေခြင်း
တရားကိုတောင် လှည့်ပြားနိုင်တယ်။
မသေခင် စုန်းကဝေ မော်ပညာတွေကို
တစ်စုံတစ်ရာထဲမှာ မြှုပ်နှံထားခဲ့ကြ
တယ်။ သူတို့က ခုနစ်နှစ်လုံးလုံး
အသေကောင်လို နေတယ်။ အဲဒီ
နောက် သူတို့ရဲ့ စုန်းအတတ်ပညာတွေ
ထက်မြက်အားရှိလာပြီး တခြားလူတွေ
ရဲ့အသက်နဲ့ သူတို့ဘဝကို ရှည်အောင်
စလုပ်တယ်။ လူသစ်၊ စိတ်သစ်၊ ပုံစံ
သစ်နဲ့ စုန်းမကြီး လူ့လောကကို ပြန်
လာတယ်။ အဲဒီလို ပြန်လာတဲ့ စုန်းမ
ကြီးဟာ အရင်ကထက် ပြုစားတဲ့
ပညာတွေ ပိုကြွယ်ဝ တတ်မြောက်လာ
တယ်။

ရွာသားတွေ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ
ဖြစ်လာကြသည်။ ဒေါက်တာ ဟော
ကင်း၏ မျက်နှာပင်လျှင် ဖြူရော်
မေးခိုန်လာသည်။

“ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

သူ့အမေးကို မစ္စတာ ဘလက်
က တုံ့ပြန်ဖြေဆိုသည်။

“ခင်ဗျားတို့ လက်ပိုက်ကြည့်နေ
ရင် သူက ခင်ဗျားတို့ကို ပြုစားမယ်။
သူက ကြာလေ စုန်းပညာရင်ကျက်သူ
ဖြစ်လေပေါ့။ မကြာခင် ဘဝအသစ်နဲ့
သူ ပြန်ရှင်လာမယ်။ သူ့သင်္ချိုင်းဂူကို
လည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ထွက်လာနိုင်
တော့မယ်။ ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့မှာ ရွေး
စရာ နှစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ဘာမှမလုပ်ဘဲ

သူပြန်လာတာကို လက်ခံကြမလား။
ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်ကို အခု သူ့ဂူဖွင့်ဖို့
ခွင့်ပြုမလားပေါ့။ ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုရင်
သူ့လုပ်ရပ်တွေ ရပ်သွားအောင် ကျုပ်
ကြိုးစားတော့မယ်”

လူတစ်စုအော်သံ ပေါ်လာသည်။

“သူ့ကို သတ်ပစ်”

“စုန်းမကြီး ပြန်အသက်ရှင်မလာ
စေချင်ဘူးဗျာ။ ခုချက်ချင်းပဲ ဒီအဖြစ်
ဆိုကြီးကို ရပ်သွားအောင် လုပ်ပါတော့
မစ္စတာ ဘလက်”

ဒေါက်တာ ဟောကင်း၏ တိုက်
တွန်းချက်ကို မစ္စတာ ဘလက်က
လက်ခံသည်။

“ကောင်းပြီ၊ အဲ...တစ်ခုတော့
သတိပေးမယ်နော်။ သူ့သင်္ချိုင်းဂူမှာ
ကျိန်စာတိုက်ထားတယ်။ ကျုပ် သူ့ဂူ
ကို ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ ကျိန်စာ အသက်
ဝင်မှာပဲ။ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာတော့
မပြောတတ်ဘူး။ သေချာတာကတော့
ကျိန်စာက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်
ဖြစ်မယ်ဆိုတာတော့ ဧကန်ပဲ။ ကဲ...
အခု ဟောဒီဂူကို ပိတ်ထားတဲ့ ကျောက်
ချပ်ကို ဖွင့်ဖို့ လူလိုတယ်”

တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ တုတ်
တုတ်မလှုပ်ကြ။

စုန်းမကြီး၏ သင်္ချိုင်းဂူကို ဖွင့်ရာ

မှာ ကူညီမည့်သူ လုံးဝ မပေါ်ခဲ့ချေ။
မစ္စတာ ဘလက်က သက်ပြင်း
ချပြီး တောင်းဆိုသည်။

“ကဲ...ခင်ဗျားတို့ဆီက တုတ်
တစ်ချောင်းတော့ ကျုပ်ကို ပေးဗျာ”

သက်ကြီးရွယ်အို အဘိုးတစ်ဦး
က ရှေ့ထွက်ပြီး သူ့လက်ထဲမှ ခပ်
တုတ်တုတ် သစ်သားတုတ်ရှည်တစ်
ချောင်းကို မစ္စတာ ဘလက်အား ပေး
ရင်း ပြောသည်။

“ဒါကို သုံးပါ”

ဒေါက်တာ ဟောကင်းက ဝင်
ပြောသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကုမယ်”

ဂူကို ပိတ်ထားသည့် ကျောက်
ပြားနောက်တွင် ဟ၊နေသည်။ ထိုအဟ
ထဲသို့ သူနှင့် မစ္စတာ ဘလက်က
တုတ်ထိုးထည့်သည်။ တုတ်ကို လှုပ်၍
ဖွင့်ကြည့်ရာ ကျောက်ပြား စ၊လှုပ်
သည်။ ကျောက်ပြားကြီးမှာ ကွာကျပြီး
ကျောက်ဂူဝမှ ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း
အောက်သို့ လိမ့်ဆင်းကျသွားသည်။
ကျောက်ပြားကြီး ကျသွားရာမှ ကျော
ချမ်းစရာ စူးရှအသံကြီး မြည်ဟိန်းခဲ့
သည်။ ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်မှုက
လွှန်းခဲ့သွားသည်။

မေရီ၏ စကားအဆုံးဝယ် ရွာဘက်ဆီမှ တက်ကြွ ရွှင်ပျ
လန်းဆန်းသည့်အသံကြီးကို ဝေါခနဲ ကြားလိုက်ရသည်။ သူတို့
ဆင်ခြေလျှောရိရာဘက်သို့ ပြန်စောင်းကြည့်မိလိုက်သည်။ သူတို့
နှစ်ယောက်ကို အပြီးဖြင့် လက်ဝှေ့ယမ်းပြနေသော မစ္စတာဘလက်
ကို ဂူဝမှာရပ်လျက်သား မြင်လိုက်ကြရသည်။

ပွင့်သွားသော သင်္ချိုင်းဂူထဲသို့ မစ္စတာ ဘလက် ဝင်သွားသည်။ မစ္စတာ ဘလက်နောက်သို့ လိုက်ရန် မေရီက ရှေ့ထွက်လိုက်သည်။ အဂ္ဂါက မေရီလက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲပြီးပြောသည်။

“နင် ရှုနေလား။ ရာဇဝင်ကို နင် မကြားဖူးဘူးလား”

အဂ္ဂါလက်ကို ပုတ်ထုတ်ပြီး မေရီက ခွန်းတုံ့ပြန်သည်။

“အထဲမှာ ရှိတာကို မသိချင်ဘူးလား”

ဟု ပြောပြီး ဂူထဲသို့ လိုက်ဝင်သွားသည်။

ဒေါက်တာ ဟော့ကင်းက အဂ္ဂါကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး စိတ်ပူသွားသည်။

ဂူထဲသို့ သူတို့ တစ်လှမ်းချင်း ဝင်သွားကြသည်။

ဂူနံရံတစ်လျှောက်ရှိ လက်ရန်းတန်းများပေါ်တွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း ပစ္စည်းတွေ အများအပြားရှိသည်။

အနီရောင်အရည်တွေ ထည့်ထားသည့် ပုလင်းပေါက်စများကို အဂ္ဂါ မြင်သည်။ လူရိုးတွေဖြင့် ထွင်းထုထားသည့် အကျည်းတန် အရုပ်ဆိုးသည် အရုပ်သေးသေးများလည်း ရှိသည်။

သူတို့ ရှေ့ဆက်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ အဂ္ဂါမှာ ကြောက်လွန်း၍ အသက်ပင် ရဲရဲမရူရဲ၊ ဂူနောက်ကျောကို သူတို့ ရောက်လာသည်။ ထိုနေရာမှာ ဘာမျှ မရှိချေ။

စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည့် အဂ္ဂါသည် ဂူနံရံတစ်ခုပေါ်သို့ လက်တင်မိသည်။

ထိုအချိန် အဂ္ဂါခေါင်းပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ရာ လျှောက်ကျလာပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခွမ်းခနဲ မြည်သွားသည်။

အားလုံး လန့်ခနဲလိုက်ကြသည်။

အဂ္ဂါသည် လွှတ်ခနဲ ကြောက်ရွံ့စွာ အော်သံတစ်ချက်ပြုရင်း လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

ကျလာသည့် ပစ္စည်းက လူတစ်ဦး၏ ခေါင်းခွံကြီးဖြစ်နေသည်။

အပေါ်ကို အားလုံး မော့ကြည့်သည်။ သူတို့ခေါင်းပေါ်ရှိ လက်ရန်းတစ်ခုပေါ်တွင် လူရိုးများကို အစီရရီ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ စုန်းမကြီး၏ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကျောက်တုံးရုပ်တစ်ခုပါရှိသည့် လက်ရန်းအောက်ရှိ ကျောက်ဆောင်ပေါ် ထွင်းထားသည့် စာလုံးများကို ဖတ်ရှုရသည်။

“တစ်-တော့၊ တစ်-တော့”

“အရိုးမှ ကျောက်တုံး၊ ကျောက်တုံးမှ အရိုး”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ မစ္စတာ ဘလက်”

“အဲဒီရုပ်တုထဲမှာ စုန်းမကြီးက မှော်ဂါထာရေးထားခဲ့တာ။ သူ့လုပ်ရပ်တွေ ဖျက်အောင် အဲဒီ ကျောက်ရုပ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ရမယ် ဒေါက်တာ”

“ဟာ...ရုပ်တုက ကျောက်တုံးနဲ့ ထုထားတာ။ ဘယ်လိုလုပ် ဖျက်ရမလဲ”

အဂ္ဂါ၏ အမေးကို ဖြေရန် မစ္စတာ ဘလက်မှာ အချိန်မရှိတော့။

ဂူအပြင်ဘက်မှ ကြောက်အားလန့်အား အော်သံများကို သူတို့ ကြားလိုက်ကြသည်။ အလင်းရောင်ရှိရာသို့ အားလုံး ပြေးထွက်ခဲ့ကြသည်။

လွန်စွာ အိုမင်းနေသော အဘိုးကြီးအား ရွာသားတွေ ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသည်။ အဘိုးကြီးက မြေကြီးပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ ထိုစဉ် မိန်းမတစ်ယောက်၏ စူးစူးဝါးဝါးအော်သံကို စကြားလိုက်ရသည်။

အဂ္ဂါတို့ အနားကပ်ကြည့်ရင်း

အသက်ရှူဖို့ပင် မေ့သွားသည်။ အထီးကြီးကား လူစင်စစ်မှ ကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွားပါပကော။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ”

ဒေါက်တာ ဟော့ကင်းက အော်မေးနေ၍ အဂ္ဂါက လှမ်းကြည့်သည်။ အဂ္ဂါစိတ်ထဲ ဒေါက်တာ ဟော့ကင်း ပိုအိုမင်းသွားသည်ဟု ထင်မိသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲရှင်”

မစ္စတာ ဘလက်ကို မေရီက မေးသည်။ အဂ္ဂါနှင့် မေရီတို့၏ မျက်နှာတွေကို မစ္စတာ ဘလက်က ထုညှိကြည့်သည်။ မစ္စတာ ဘလက်၏ မျက်နှာသည်လည်း ပို၍ အိုမင်းလာဟန်ရှိသည်။

“ဆရာ...နေကောင်းရဲ့လား”

အဂ္ဂါက စိုးရိမ်ပြီး မစ္စတာ ဘလက်ကို မေးသည်။

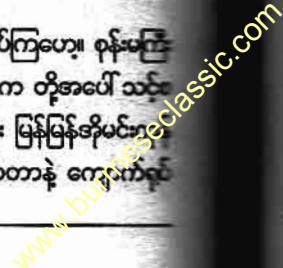
“စုန်းမကြီး လာနေပြီတော့”

မိန်းမတစ်ယောက်၏ အော်သံက ရှည်လျားစွာ ပေါ်လာသည်။ အခြားအဘိုးတစ်ဦးလည်း ကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ကျောက်ဆောင်ဆင်ခြင်လျှော့အတိုင်း လူတွေ နောက်ပြန်ပြေးစ ပြုသည်။

“အချိန်ကုန် မြန်လိုက်တာ”

အဂ္ဂါက မေရီ၏ အသံကြောင့် လှမ်းကြည့်သည်။ မစ္စတာ ဘလက် နောက်မှာ မေရီက ရပ်နေသည်။ မစ္စတာ ဘလက်က အိုမင်းပုံပေါက်သည်။ ခါးကုန်းလာသည်။ သို့သော် မေရီက တော့ ပျိုမျှစ်ဆဲပင်။ မစ္စတာ ဘလက် လောက်နီးနီး မေရီအရပ်ကြီးက ရှည်သွားသည်။

“မြန်မြန်လုပ်ကြဟော့၊ စုန်းမကြီး ထားခဲ့တဲ့ ကျိန်စာက တို့အပေါ် သင့်ပြုလာပြီ။ အားလုံး မြန်မြန်အိုမင်းကြပါ။ သိပ်အိုလာတာနဲ့ ကျောက်ရုပ်

တွေ ဖြစ်လာရော”

မစ္စတာ ဘလက်က အားလုံးကို သတိပေးသည်။ ကျောက်တောင်တစ်ခုကို ဝိုင်းနေသော ဒေါက်တာ ဟော့ကင်းသည်လည်း မောဟိုက်နေသည်။ အဘိုးအိုရုပ်ပေါက်လာသည်။

“ဘာလုပ်ကြမလဲ မစ္စတာ ဘလက်”

မေရီက သူ့ဆရာကို မေးသည်။

“ငယ်သူတွေရဲ့ အကူအညီရအောင်လုပ်။ သူတို့မှာ အချိန်အများဆုံး ကျန်တယ်။ သင်္ချိုင်းဂူထဲက ကျောက်ရုပ်ကို ရအောင် မင်းယူရမယ်။ ငါတို့ထဲက တစ်ယောက် ကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွားတိုင်း စုန်းမကြီးမှာ အားအင်တွေ ပိုပြည့်ပြီး သန်မာလာတယ်။ ငါတို့အသက်တွေကို ရင်းပြီး သူ့ဘဝ ရှင်သန်အောင် လုပ်နေတာ။ သူ့ကျောက်ရုပ်ကို ဖျက်ဆီးဖို့ အချိန်မရတော့ဘူး။ အဲဒါကြီးကို လူမရှိတဲ့ အရပ်မှာ ထားဖို့ လုပ်ရမယ်။ ဒါမှ လူ့ဘဝပြန်ရောက်ရောက်ချင်း စုန်းမကြီး သေသွားနိုင်မှာ”

အဂ္ဂါက...

“စမ်းချောင်း အဲဒီစမ်းချောင်းကမှာ လူ လုံးဝ မရှိဘူးလေ”

ဟု အားပေးတရအော်သည်။

“ကောင်းတယ်ဟေ့၊ စုန်းမကြီးရဲ့ ကျောက်ရုပ်ကို စမ်းရေထဲ မျှောပစ်လိုက်”

မစ္စတာ ဘလက်က ဒေါက်တာ ဟော့ကင်းဘက်သို့ လှည့်ပြီး တစ်ဆက်တည်း ပြောသည်။

“အကူအညီရအောင် သွားရှာ ဒေါက်တာ”

သို့သော် မစ္စတာ ဘလက်၏ ကားမဆုံးမီပင် ဒေါက်တာ ဟော့ကင်း ကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွားသည်။

ထို့နောက် အကူအညီရှာရန်

အဂ္ဂါက ပြေးသွားသည်။ မေရီနှင့် မစ္စတာ ဘလက်တို့သည် စုန်းမကြီး၏ သင်္ချိုင်းဂူထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ လက်ရန်းတစ်လျှောက် စုန်းမကြီး၏ ကျောက်ရုပ်က အနည်းငယ် ရွှေ့လျားသွားသည်။ ဂူဝဘက်သို့ ကျောက်ရုပ်က ရွှေ့လာနေသည်။

မေရီက မစ္စတာ ဘလက်ကို ကြည့်ပြီး အသက်ရှူကျပ်သွားသည်။ မစ္စတာ ဘလက်၏ ဆံပင်တွေက ဖြူကုန်ပြီး အသားအရေတွေက ဖြူဖျော့တွန့်စ ဖြစ်လာသည်။

မစ္စတာ ဘလက်က စကားပြောသည်။

“စုန်းမကြီးရဲ့ ကျောက်ရုပ်က စပြီး အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာပြီ။ သူ မှော်ပညာက အစွမ်းနေပြီ။ စုန်းမကြီးရဲ့ ကျောက်ရုပ် အသက်မဝင်မီ ရေထဲ ရောက်အောင် မင်းလုပ်ရမယ်။ အဲဒီနောက် အဲဒါက သိပ်ပြီး...”

မစ္စတာ ဘလက် စကားတန်းလန်းဖြင့် အသံပျောက်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်က ပြာနမ်းလာသည်။ မစ္စတာ ဘလက်လည်း ကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွားခဲ့ချေပြီ။

အပြင်ဘက်သို့ မေရီ ပြေးထွက်လာပြီး ရွာဘက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ အပြေးအလွှားပြန်လာနေသော အဂ္ဂါကို တွေ့ရသည်။ တွန်းလှည်း

တစ်စီးလည်း ပါလာသည်။ သို့သော် အဂ္ဂါတစ်ယောက်တည်းသာ။

ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း အဂ္ဂါ အပြေးတက်လာသည်။ အဂ္ဂါ၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် တွေ့သမျှ လူတွေအားလုံး ကျောက်ရုပ်ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ လက်တွန်းလှည်း အလေးကြီးနှင့် အဂ္ဂါတစ်ယောက် ဘယ်လိုလုပ် မြန်မြန် ပြေးတက်လာနိုင်ပါ့မလဲ။ မေရီ တွေးပူသည်။ အနားရောက်လာသောအခါ အဂ္ဂါမှာ မှတ်ဆိတ်ပေါက်လာသည်ကို မေရီ သတိထားမိသည်။ ခုမှ လူကြီးဘဝဖြစ်လာပြီဟု မေရီ တွေးမိသည်။

“မေရီ... နင်ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပဲ”

အဂ္ဂါက လူကြီးသံဖြင့် ပြောသည်။

“ရှင်လည်း အတူတူပါနော်။ မြန်မြန်ရှင်း၊ မဟုတ်ရင် သိပ်နောက်ကျလွန်းမယ်”

လက်တွန်းလှည်းကို ဂူထဲသို့ သူတို့ တွန်းယူခဲ့ကြသည်။

“မစ္စတာ ဘလက်”

သူ့ဆရာ၏ ကျောက်ရုပ်ကို ကြည့်ပြီး အဂ္ဂါ အော်လိုက်သည်။

“အဂ္ဂါ... လာတော့။ အချိန်ကုန်မခံနိုင်တော့ဘူး။ စမ်းရေထဲကို စုန်းမကြီး ကျောက်ရုပ် ရောက်အောင် တို့လုပ်ရမှာ”

ဟု မေရီက အော်ဟစ် သတိပေးသည်။

စုန်းမကြီး၏ ကျောက်ရုပ်က အခု မြေကြီးပေါ် ဆင်းရပ်နေသည်။

“စုန်းမကြီး ကျောက်ရုပ်က သူ့ဘာသာ လှုပ်ရှားနေပြီ။ မြန်မြန်လာပါ”

ဟု မေရီက အဂ္ဂါကို အော်ဟစ် ပြောသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ထက်လွန်

လှည်းပေါ်သို့ စုန်းမကြီး ကျောက်ရုပ်ကို တွန်းတင်ကြပြီး ဂူထဲမှ လှည်းကို တရွတ်တိုက်ဆွဲ၍ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

စမ်းချောင်းသို့ သွားရာလမ်းက မရှိ။ စမ်းရေရှိရာသို့ လက်တွန်းလှည်းကို လျှောချ၍ တစ်ဖုံ၊ တွန်း၍ တစ်သွယ်၊ ဟိုတိုက် ဒီတိုက်ဖြင့် တွန်းယူကြသည်။ လက်တွန်းလှည်းပေါ်တွင် စုန်းမကြီး ကျောက်ရုပ်၏ ခြေတွေ လက်တွေက စတင်လှုပ်ရှားလာသည်။

ရွာထဲမှ ဖြတ်၍ လှည်းကို တွန်းလာသည်တိုင် အော်သံဟစ်သံ လုံးဝ မကြားရချေ။ တစ်လောကလုံး ဆိတ်ဆိတ်ဖြစ်နေသည်။

“လှည်းကို ကြာကြာမကိုင်နိုင်တော့ဘူး”

အဂ္ဂါအသံမှာ နွမ်းနယ်နေဟန် ရှိသည်။ အဂ္ဂါကို မေရီက ကြည့်သည်။ အဂ္ဂါသည် ဆံပင်တွေ ဖြူလာပြီး မျက်နှာမှာလည်း တွန်းလာသည်။ ထို့နောက် မေရီက သူ့ကိုယ်သူလည်း ပြန်ကြည့်သည်။ လက်မောင်းတွေ၊ အရေပြားတွေက အတော်ကို အိုကုန်ပြီ။ အနည်းငယ် အသံထွက်၍ ငိုလိုက်သည်။ လက်တွန်းလှည်းကိုလည်း လွတ်လိုက်မိသည်။

ထိုအခါ အဂ္ဂါတစ်ဦးတည်းအနေဖြင့် လက်တွန်းလှည်းက ဝန်ကြီးလွန်းသည်။ သူ့လို လှည်းကို မထိန်းနိုင်တော့ချေ။ လက်တွန်းလှည်းက ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနှင့် စမ်းရေရှိရာသို့ ဧရောသောပါးဖြင့် ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ထိုးဆင်းသွားသည်။

တွန်းလှည်းနောက်မှ အဂ္ဂါနှင့် မေရီတို့ ပြေးလိုက်ခဲ့သည်။ ဆင်ခြေလျှောအဆုံးတွင် တွန်းလှည်းမှာ တံခနဲရပ်သွားပြီး စမ်းချောင်းနှင့်ဆို မဆို စလောက်သာ ကွာတော့သည်။

တွန်းလှည်းပေါ်မှ စုန်းမကြီး ကျောက်ရုပ် လျှောကျသွားသည်။ မြေကြီးပေါ်တွင် အရုပ်ကြီးက ရပ်နေသည်။ ထို့နောက် လက်တွေ စတင်လှုပ်ရှားလာသည်။ မျက်လုံးကို ဖွင့်ချီ ပိတ်ချီ လုပ်သည်။

ဆင်ခြေလျှောအောက်ခြေသို့ မေရီနှင့် အဂ္ဂါတို့ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး အားအင်တွေ ချညှန်နေကြသည်။ လမ်းပင် အနိုင်နိုင်လျှောက်နေရသည်။ သို့သော် စမ်းရေရှိရာသို့ စုန်းမကြီး ကျောက်ရုပ်ကြီးကို တွန်းလိုမ်းပြီး ပို့ခဲ့ကြသည်။ စုန်းမကြီး ကျောက်ရုပ်မျက်နှာက စလှုပ်ရှားသည်။ သူ့ခြေထောက်တွေက ကန်ကျောက်မှု ပြုသည်။

စမ်းရေစပ်သို့ အရောက်တွင် “တွန်း” ဟူ၍ အဂ္ဂါက အော်လိုက်သည်။

ကျောက်ရုပ်ကြီးကို ရှေ့သို့ သူတို့ ပြိုင်တူ တွန်းကြသည်။ ဗွမ်းခနဲ မြည်သံဖြင့် ကျောက်ရုပ်ကြီး ရေထဲသို့ ထိုးကျသွားသည်။

ကျောက်ရုပ်ကြီး၏ ခြေထောက်ကို ရေဖထဲခင် ခဏမျှ လှုပ်ရှားသွားသည်ကို သူတို့ တွေ့ရသည်။ ထို့နောက် ငြိမ်သက်သွားသည်။

ထို့နောက် အဂ္ဂါနှင့် မေရီတို့လည်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြန်အလှန်ကြည့်မိကြသည်။ သူတို့တွင် စောစောကလို အိုမင်းမစွမ်း ဇနီးရုပ်များကို လုံးဝ မတွေ့ရတော့ပေ။ ငယ်ရွယ် နုပျိုသူများအဖြစ်သို့ ပြန်ရောက်သွားကြသည်။

စုန်းမကြီး၏ ကျိန်စာကို ဖျတ်ပြယ်အောင် သူတို့ လုပ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

“တို့တစ်တွေ ပြန်လည်ရှင်သန်တဲ့ ဘဝကို ရခဲ့ပြီ။ ဒါပေမယ့် မစ္စတာ ဘလက်နဲ့ တခြားလူတွေရောပင်”

မေရီ၏ စကားအဆုံးဝယ် နှုတ်ဘက်ဆီမှ တက်ကြွ ရွှင်ပျ လန်းဆန်းသည့်အသံကြီးကို ဝေါခနဲ ကြားလိုက်ရသည်။ သူတို့ ဆင်ခြေလျှောနောက်ဘက်သို့ ပြန်စောင်းကြည့်မိလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အပြုံးဖြင့် လက်ဝှေ့ယမ်းပြနေသော မစ္စတာ ဘလက်ကို ဂူဝမှာ ရပ်လျက်သား မြင်လိုက်ကြရသည်။

□

Ref : DARK HUNTER

The Stons was

by BENJAM IN HULM-CRO

www.burmeseclassic.com

အမှတ်

၀၇:၀၇:၀၇
၀၇:၀၇:၀၇

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၅၀ ခန့်က ကျွန်ုပ်တို့သည် ရောဂါတစ်ခုဖြစ်ပေါ်ရုံ မြို့ငယ်တစ်မြို့တွင် မြို့ပြိုင်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းခဲ့စဉ် ထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုနှင့် ကြုံခဲ့ရလေရာ၊ ၎င်းဖြစ်ရပ်ကို ကျွန်ုပ် မမေ့နိုင်ပါ။

ထိုမြို့၌ နေသူများသည် မိုးရာသီတွင် ရေလမ်းကိုသာ အဓိက အားထားကြရပြီး ဆောင်းရာသီနှင့် နွေရာသီ၌သာ မြေလမ်းကို အသုံးပြုကြရသည်။

ကျွန်ုပ် အသုံးပြုရန် မော်တော်ဘုတ်တစ်စီးရှိရာ မိုးရာသီ၌ ၎င်းမော်တော်ဘုတ်ကို အသုံးပြု၍ ခရီးထွက်ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုမြို့သို့ တစ်ယောက်တည်းသွားနေပြီး မိသားစုကို ရန်ကုန်တွင် ထားခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရဲဌာနဝင်းအတွင်းရှိ အိမ်လွတ်တစ်အိမ်တွင် တပည့်မောင်ကျော်ရင်နှင့် အတူနေပါသည်။ ၎င်းအိမ်တွင် ပစ္စည်းပမာဏများ ရှိ၏။ ကြွက်လည်း အလွန်များ၏။ မည်သို့မျှ နိုင်၍ မရ။

ကျွန်ုပ်၏ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများနှင့် ရုံးစာရွက်စာတမ်းများကို ကြွက်များ မကိုက်ရန် သစ်သား ဝီရိုကြီးထဲ၌ အမြဲသိမ်းထားရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုမြို့သို့ ရောက်ပြီး တစ်နှစ်ကျော်ကျော်အကြာတွင် တာဝန်အရ မြို့၏ မြောက်ဘက် ဂူပိုင်ခန့်ဝေးသော ရွာသို့ မော်တော်ဘုတ်ဖြင့် သွားပါသည်။ ထိုရွာ၌ တစ်နေ့ကုန်အလုပ်လုပ်ပြီးနောက် ပြန်ခါနီးတွင် ရွာဦးထိပ်ရှိ ဆရာတော်ကျောင်းသို့ ဝင်၍ ဆရာတော်အား ပူးပြော ကန်တော့ပါသည်။

ဆရာတော်၏ ဩဝါဒကို ခံယူ

ပြီး ပြန်ထွက်လာစဉ် ကြောင်နက်တစ်ကောင်သည် တညောင်ညောင် အသံပေးပြီး ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်တစ်ဖက်နားမှ ကပ်ပြီး လိုက်လာပါသည်။

ကြောင်ကို သေသေချာချာကြည့်သောအခါ ကိုယ်ဝန်နှင့် ဖြစ်ပြီး ကိုယ်ဝန်မှာလည်း ရင့်နေပုံ ရပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဆက်မသွားဘဲ ရပ်၍ ထိုကြောင်ကို ကြည့်ရာ၊ ကြောင်ကလည်း ကျွန်ုပ်ကို ပြန်ကြည့်သည်။ ကြောင်မ၏ အကြည့်မှာ မိတ်ဖွဲ့လိုသော အကြည့်ဖြစ်သည်။ ခင်မင်သူကို ကြည့်သော အကြည့်ဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုမိ၏။

ကျွန်ုပ် ဆက်သွားလျှင် ကြောင်မကလည်း ကျွန်ုပ်အနားမှပင် ဆက်လိုက်လာ၏။

“ကြောင်နက်မ မြို့ပြိုင်ကြီးကို ခင်သွားပြီ။ မြို့ပြိုင်ကြီး ခေါ်သွားပေတော့”

ဟု ရွာလူကြီးတစ်ယောက်က ရယ်၍ ပြောသည်။

“ဆရာတော်ရဲ့ ကြောင်ဖြစ်လိမ့် မယ်။ ခေါ်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး”

ကျွန်ုပ်က ထိုသို့ပြောရင်း တပည့်ဖြစ်သူ မောင်ကျော်ရင်အား ကြောင်

စခန်းမှူးသည် ငှက်ပျောခိုင်၊ ဓားမြောင်နှင့် လူမိုက် ငသောင်းကို ရဲစခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။ ငှက်ပျောခိုင်နှင့် ဓားမြောင်မှာ သက်သေခံပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်။

နက်မကို ဖမ်း၍ ဆရာတော်ထံသို့ ရန် ပြောလိုက်သည်။

သို့သော် ကြောင်နက်မမောင်ကျော်ရင်၏ အဖမ်းကို မခံသေးရန်ပြုမည်အသွင်ဖြင့် မောင်ကျော်ရင်ကို ပြန်ကြည့်၏။ မောင်ကျော်ရင်ကလည်း ကြောင်နက်မကို ဖမ်းရန်

“ကြောင်က ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်မယ်ထင်တယ်။ ဆရာတော်က ခွင့်ပြုရင် ကျွန်တော် ခေါ်သွားမယ်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့ပြောပြီး ဆရာတော်ထံ သွား၍ အကျိုးအကြောင်းကို လျှောက်ထားရာ၊ ဆရာတော်က ခေါ်သွားခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကိုယ်ဝန်အရင်းအနှစ်နှင့် ကြောင်နက်မသည် အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ခန်းရှိ ခုတင်ကြီးရင်း၌ ထင်းရှူးသေတ္တာကြီးတစ်လုံးတွင် ၎င်းအတွက် နေရာလုပ်ပေးခဲ့ကြောင်းသည် ထိုသေတ္တာထဲ၌ ထင်လိုလိုလားလား နေပါသည်။

ကြောင်နက်မ ကျွန်ုပ်အိမ်သို့ ရောက်သည့်နေ့မှစ၍ ညဘက်တွင် သောင်းကျန်းနေသော ကြွက်များ ငြိသွားတော့သည်။

နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် ကြောင်နက်မသည် ကြောင်နက်မကလေးနှစ်ကောင်ကို မွေးဖွားခဲ့သည်။ နှစ်ကောင်စလုံးမှာ အထီးကလေးများ ဖြစ်ကသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကြောင်မကြီး၏ “နက်မ” ကြောင်ကလေးနှစ်ကောင်အနက် ပထမမွေးလာပြီး ဦးဆုံးအနည်းငယ် ကြီးသော ကြောင်ကလေးကို “အကြီးကောင်”၊ ဒုတိယမွေးလာပြီး ဦးခေါင်း အနည်းငယ် သေး

သော ကြောင်နက်ကလေးကို “အငယ်
ကောင်” ဟု အမည်များ ပေးထားသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကြောင်များကို နွား
နို့နှင့် ငါးများကို ဝဝလင်လင်ကျွေးရာ
ကြောင်များမှာ ကျွန်ုပ် မျက်စိရှေ့တွင်
ပင် အကောင်များ ထွားလာ၏။ အခြား
ကြောင်များထက် ထိုကြောင်များသည်
အကောင်ပိုထွား၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်
အောက်သို့ ရောက်လာတတ်သော
ခွေးလေ ခွေးလွင့်များကို ထိုကြောင်
သားအမိက မောင်းထုတ်လေ့ရှိကြ၏။

သို့နှင့် နောက် ခြောက်လကျော်
ကျော် ခုနစ်လခန့်အကြာ၊ နေဝင်ရီ
တရောအချိန်တွင် လူတစ်ယောက်
သည် ငှက်ပျောခိုင်တစ်ခိုင်ကို ထမ်း၍
ခမောက်ကို ဆောင်းပြီး ကျွန်ုပ်၏ အိမ်
သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ကျော်ရင်က မေးသောအခါ
“မြို့ပိုင်ကြီးအတွက် လာပို့တာပါ” ဟု
ပြောသောကြောင့် တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်
သည်။

ထိုသူသည် ကျွန်ုပ် ထိုင်နေရာနှင့်
ဆယ်ပေခန့်အကွာတွင် ငှက်ပျောခိုင်
ကို ချလိုက်ပြီးနောက် သူ၏ ခါးကြား
ထဲမှ ငှက်ယူလာသည့် ဓားမြှောင်ကို
ထုတ်၍ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပြေးဝင်လာ
သည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်အနီးတွင် ရှိနေ
ကြသော ကြောင်များထဲမှ ကြောင်နက်
မကြီးက ထိုသူ၏ ဓားကိုငံထားသော
ထက်မှ လက်ကောက်ဝတ် နေရာကို
ခုန်၍ ကိုက်လိုက်သည်။ ကျန်သည့်
ကြောင်ကလေး နှစ်ကောင်အနက်
တစ်ကောင်က ထိုသူ၏ အခြားလက်
တစ်ဖက် လက်ကောက်ဝတ်နေရာကို
ထိုက်ဆွဲ ကုတ်ခြစ်လိုက်ပြီ။ ကျန်
ကြောင်တစ်ကောင်က ထိုသူ၏ ရင်

ဘတ်ကို ခုန်၍ ကုတ်ခြစ်လိုက်သည်။

ကြောင်များ၏ လုပ်ရပ်များမှာ
တစ်ပြိုင်နက်တည်းဖြစ်ကြပြီး မြန်လည်း
မြန်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို ဓားမြှောင်
ဖြင့် ထိုးရန် လာသူ၏လက်မှ ဓားသည်
လွတ်ကျသွားလေ၏။ ထိုသူသည်
ကြောင်များ၏ ကိုက်ခြင်း၊ ကုတ်ခြင်းကို
ခံရ၍ နာကျင်သောကြောင့် “အား” ဟု
အော်လိုက်ရာ၊ ကျွန်ုပ်က ထိုသူကို
ကြက်သေ၊သေ၍ ကြည့်နေခိုက်မှာပင်
ကျော်ရင်က ထိုသူ၏ ဦးခေါင်းအား
ခွေးခြေဖြင့် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

ဤတွင်မှ ကျွန်ုပ်က စားပွဲအနီး
ရှိ ဓားရှည်ကို ယူ၍ လဲနေသော ထိုသူ
၏ ရင်ဘတ်ကို ဓားဦးဖြင့် ဖိထောက်
ထားလိုက်သည်။

“မထနဲ့ ထရင် ထိုးထည့်လိုက်
မယ်”

ဟု ပြောပြီးနောက် ကျော်ရင်ကို
အနီးရှိ ဂါတ်တံသို့ သွား၍ ရဲများကို
အမြန်ဆုံးလာရန် အခေါ်လွှတ်လိုက်
သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျနေ
သည့် ထိုသူ၏ ဓားမြှောင် ဝေးရာသို့
ရောက်အောင် ခြေတစ်ဖက်ဖြင့် လက်
ကိုင်းရိုးဘက်မှ အပိုင်းကို ခတ်ထုတ်

ပစ်လိုက်သည်။

သိပ်မကြာပါ။ ရဲဌာနမှ စခန်းမှူး
နှင့် သူတပည့် သုံးလေးယောက်တို့
ရောက်လာပြီး ထိုသူကို လက်ထိတ်
ခတ်လိုက်ကြသည်။

ထိုသူကို တွေ့တွေ့ချင်း စခန်းမှူး
က...

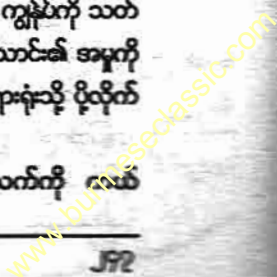
“ဖီကောင် ရွာတန်းရာက လူပိုက်
ငသောင်းပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်
က မြို့ပိုင်ကြီး အပြစ်ပေးလိုက်လို့
ထောင်တစ်နှစ်ကျသွားတဲ့ ကောင်ပဲ။
လျော့ရက်နဲ့ လွတ်လာပြီး မြို့ပိုင်ကြီး
ကို အခုလို လာလုပ်တာပဲ”

ဟု ပြောမှ ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူ
ပိုက်ကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်မိ
တော့သည်။

စခန်းမှူးသည် ငှက်ပျောခိုင်၊ ဓား
မြှောင်နှင့် လူပိုက် ငသောင်းကို ရဲစခန်း
သို့ ခေါ်ဆောင်သွား၏။ ငှက်ပျောခိုင်နှင့်
ဓားမြှောင်မှာ သက်သေခံ ပစ္စည်းများ
ဖြစ်သည်။

နောင်အခါဝယ် ကျွန်ုပ်ကို သတ်
ရန် ကြိုးစားသော ငသောင်း၏ အမှုကို
ကျွန်ုပ်သည် ခရိုင်တရားရုံးသို့ ပို့လိုက်
၏။

ကျွန်ုပ်၏ အသက်ကို လယ်

သော ကြောင်သုံးကောင်၏ သတင်းသည် တစ်ဖုဟုတ်ချင်းပင် တစ်ပြိုင်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားတော့သည်။

နောက် သုံးလအကြာတွင် နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်၌ ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးနှင့် သမီး၊ သားတို့သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။

ထူးဆန်းသည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ မိသားစု ရောက်လာကြသည့်နေ့၌ပင် ထိုကြောင်သုံးကောင်စလုံးကို အိမ်တွင် မတွေ့ရတော့ပေ။ ထူးဆန်းလေစွ။

ကျွန်ုပ်က မိသားစုကို ကြောင်များအကြောင်း ပြောပြရာ သူတို့ကလည်း ကြောင်များကို တွေ့ချင်ကြ၏။ သို့သော် ကြောင်များကို လုံးဝ ရှာမတွေ့ပေ။

“ကြောင်မဟာ အရင်ဘဝက မောင်နဲ့ တစ်ခုခုတော်ခဲ့ဖူးတယ်နဲ့ တူတယ်” ဟု ဇနီးသည်က ရယ်၍ ပြောသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကြောင်များအတွက် ရတက်မအေးနိုင်ပါ။

နောက် တစ်လကျော်ကျော် အကြာတွင် ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးနှင့် ကလေးနှစ်ယောက် ရန်ကုန်သို့ ပြန်သွားရာ၊

သူတို့ ပြန်သွားသော ည၌ပင် ထိုကြောင်သုံးကောင်သည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

“မင်းတို့ ဘယ်သွားနေကြလဲ။ ငါဖြင့် စိတ်ပူလိုက်ရတာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောသောအခါ သူတို့က “ညောင်...ညောင်...ညောင်” ဟူ၍ အသံပြုကြ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ညအိမ်ခန်းတွင် သောက်သော နွားနို့အားလုံးကို ထိုကြောင်သုံးကောင်အား တိုက်လိုက်ပါတော့သည်။

သို့နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဤမြို့သို့ ရောက်ပြီး သုံးနှစ်ကျော်အကြာတွင် ရန်ကုန်ရှိ ဌာနကြီးတစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းရန် အမိန့်ထွက်လာပါသည်။

ကြောင်တွေကို ခေါ်သွားလျှင် ကောင်းမလားဟု ကျွန်ုပ် စဉ်းစားသည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးနှင့် သားသမီးများ လာစဉ်က ပျောက်သွားသော ကြောင်များအကြောင်းကို တွေးမိပြီး ရန်ကုန်သို့ ခေါ်ရန်လည်း မဖြစ်နိုင်ဟု တွေးမိပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်မိသည်။

“ငါ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းရသေးမယ်။ နင်တို့ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ပြန်ပို့မယ်” ဟူ၍ ကြောင်များကို ကြည့်ပြီး ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်သည်။

ကြောင်များက ကျွန်ုပ်ပြောသည်ကို နားလည်ပုံရသည်။ ကျွန်ုပ်ကို ခိုက်ကြည့်နေကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ တာဝန်ပေးလွှဲပြောင်းပေးမည့်သူ ရောက်မလာသေးသေးခင်အထိတွင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုကြောင်သုံးကောင်ကို မော်လော်ဘုတ်ဖြင့် တင်၍ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသို့ ပြန်ပို့ပေးလိုက်သည်။

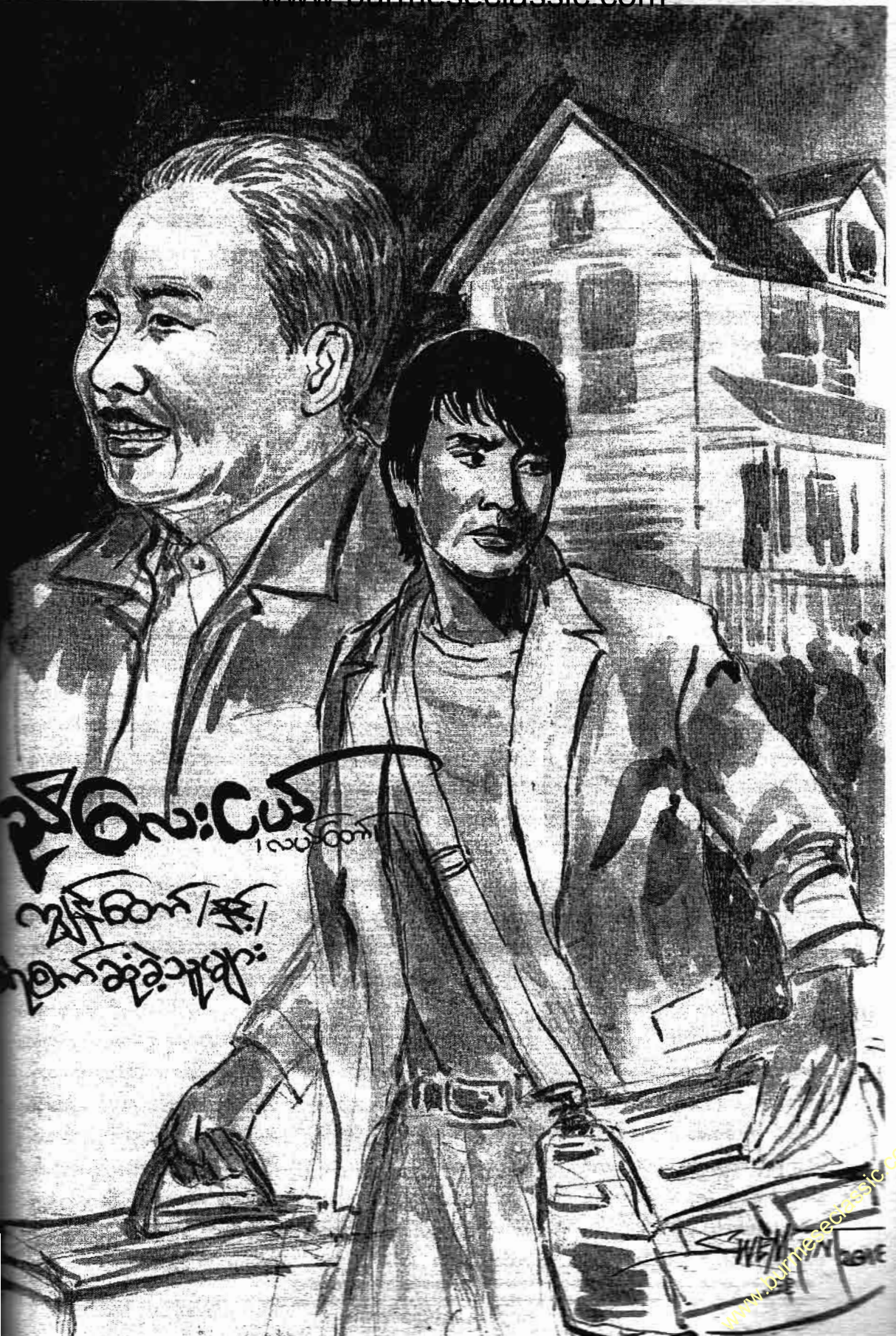
ကြောင်များမှာ လျှော့လျှော့ချချနှင့် လိုက်လာကြပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆေးသို့ ထွက်သွားကြသည်။

ကျွန်ုပ်က ဆရာတော်ကို အကျိုးအကြောင်းလျှောက်ပြီးသောအခါ သေတော်က...

“ဒါယကာရဲ့ လုပ်ရပ်ဟာ နှစ်တယ်။ သံယောဇဉ်ဆိုတာ မီးတစ်ချိန်အိယကာ အခုလို သံယောဇဉ်ဖြစ်သလို ကြောင်တွေကလည်း ဒါယကာကို သံယောဇဉ်ဖြစ်လိုက်ပြီး ငါ့ကောင်မု ဒါယကာအနားမှာ မဆိုတာကိုပဲ ကြည့်လေ”

ဟု ဆရာတော်က တရားပြောကာ ကျွန်ုပ်သည် မျက်ရည်မကျမီရန် ကျွန်ုပ်ကို ထိန်းထားလိုက်ရတော့သည်။

အောင်ဇော်
1၉၅၅ ခုနှစ်
အောင်ဇော်/အ
အောင်ဇော်

www.burmeseclassic.com

အအေးဓာတ်တွေ အလုံးအရင်း နှင့် ဝင်ရောက်လာမှ ကျွန်တော် ငိုက် မြည်းနေရာက နီးလာခဲ့သည်။ ကား တံခါးခန်းစည်းလေးကို လှုပ်လို့ အပြင် ကို ကြည့်လိုက်တော့ စိမ်းစိုစို သစ်ပင် ကြီးတွေကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ကားက အရှိန်ပြင်းစွာ တောင်ပေါ်သို့ တက်နေ တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် သတိထား မိခဲ့၏။

“ဪ... တောင်ကြီးမြို့ အတက်တောင်ရောက်နေပြီပဲ” လက်က နာရီကို ကြည့်လိုက် တော့ ကျွန်တော်မျက်လုံးတွေ အတော် လေး ကျယ်သွား၏။

“ဘုရား... ဘုရား... ငါနာရီ တောင် ထိုးတော့မှာပါလား။ ဒီနေ့ တော့ ဇုကွပ်ပါပဲ”

ကျွန်တော် စိတ်ညစ်စွာ နှုတ်မှ တီတိုးရေရွတ်မိလိုက်သည်။ ပတ်ဝန်း ကျင်ကို ဝှေ့ကြည့်လိုက်တော့ ညနေ စောင်းရဲ့ သဏ္ဍာန်က အပီအပြင် ပုံ ဖော်လို့နေလေပြီ။ တောင်အောက်က အေးသာယာမြို့သစ်လေးကို လှမ်း ကြည့်စဉ် ညနေခင်း မြူမှုန်များနှင့် အတူ ပွေးပွေးလှုပ်နေသော အိမ်သွပ် အမိုးလေးတွေကို မပီပြင် ဝိုးတဝါး မြင်တွေ့လိုက်ရပြန်ပါသည်။

တောင်ကြီးမြို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အောက်တိုဘာလသာ ရှိသေးသော် လည်း အအေးဓာတ်က လွန်ကဲလို့ နေလေသည်။ ကျွန်တော် အသင့်ဝတ် ထားသော အနွေးထည်ကို စစ်ဆွဲတင် လိုက်ပြီး ကိုယ်အနေအထားကို ပြန် ပြင်ထိုင်လို့ ရှေ့ဆက်သွားရမည့် အစီ အစဉ်များကို စိတ်ကူးထဲ ပုံဖော်တွေ့ တောနေမိပါတော့သည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်နေ

ထိုင်သော ရပ်စောက်မြို့နှင့် တောင်ကြီး မြို့က ဘယ်လောက်မျှ မဝေး။ ကား နှစ်နာရီလောက် စီးရုံဖြင့်ပင် ဆိုက် ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်တတ်၏။ သို့ သော် ယနေ့အဖို့ ကျွန်တော် အိမ်က ထွက်လာခဲ့သည်မှာ အတော်လေး နောက်ကျခဲ့လေသည်။ အိမ်တွင် လယ်ထဲ ယာထဲက လုပ်လက်စ အလုပ်များကို လက်စသတ်ပြီး ညနေ ၄နာရီလောက်မှ အေးအေးလူလူ ထွက်လာခဲ့မိခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။

တစ်နှစ် တစ်နှစ် ကျောင်းလာ တက်ရသည်ကလည်း လွယ်တော့ မလွယ်လှပါ။ ငွေကုန်ကြေးကျသက် သာအောင် အဝေးသင် တက္ကသိုလ် လေးသာ တက်ခဲ့သော်လည်း ဆင်းရဲ နံ့ချာလှသည့် ကျွန်တော်အဖို့ စောစော ပင် လာမတက်နိုင်။ တစ်ရက် စရိတ် သက်သာလည်း မနည်းဟူသော အသိ ဖြင့် အိမ်တွင် နေနေရင်းက ကျောင်း ချိန်ကပ်မှပဲ တက်လာခဲ့ဖြစ်တော့သည်။ ယခုလောက်ဆို တက္ကသိုလ်က အဆောင်တွေတောင် တစ်ဆောင်မှ အားတော့မည် မထင်။

ကြိုတင် ဘွတ်ကင်လုပ်ထားခြင်း ကလည်း မရှိသည့် ကျွန်တော်အဖို့ အရာရာ နောက်ကျခဲ့လေပြီ။ ဒီအတိုင်း ဆို အဆောင်ရှာဖို့ပင် အချိန်ရှိတော့ မည်မထင်။ ယခင်နှစ်က သူငယ်ချင်း တွေကလည်း ဘယ်အဆောင်မှာ နေ နေကြသည် မသိ။ ကံကောင်းထောက် မ၍ အဆောင်အခန်း အားပါစေလို့ သာ ကျွန်တော် ဆုတောင်းရမည်သာ။

“လိုက်ပို့ရမယ် ခရီးစဉ်လေးတွေ ပြောပါဦးခင်ဗျာ”

ကားစပယ်ယာ၏ အသံကြားမှ ကျွန်တော် ခရီးစဉ်ကို ကမန်းကတမ်း ပြောလိုက်မိသည်။

“အစ်ကို... ကျွန်တော်ကို တက္ကသိုလ်ဘက် ပို့ပေးပါ”

“ဘယ်အဆောင်လဲ ညီလေး” ဤသည်မှ ခက်လေပြီ။ ကျွန် တော် ဘယ်အဆောင်ကို သွားရမည် လဲ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်တိုင် မသိသေး။

“ရတယ် အစ်ကို၊ ကျောင်းကြီးမှ ရပ်ကွက်က အဆောင်ကြားတစ်နေရာ ထဲ လိုက်ပို့ရင် အဆင်ပြေတယ်။ ကျွန်တော် အဆောင်ရှာရဦးမှာမို့”

ကျန် ခရီးသည်တွေအားလုံးက တောင်ကြီးမြို့ပေါ်မှဖြစ်၍ တစ်ယောက် ပြီး တစ်ယောက် ရပ်ကွက်အနံ့ လိုက် ပို့နေရာက မြို့ ပြင်မှာ ရှိတဲ့ ကျွန်တော် ရဲ့ တက္ကသိုလ်မြေသို့ နောက်ဆုံးမှ ရောက်ရှိခဲ့တော့သည်။ မည်သို့ပင်ဆို စေကာမူ သွားလိုသော ခရီးစဉ်ကို အဆုံးအထိ လိုက်ပို့ပေးသည့် ကား သမားကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရပါမည်။

တက္ကသိုလ်မြေသို့ ရောက်သည့် အခါ အလျဉ်းသင့်သော တစ်နေရာ တွင် ကားရပ်ခိုင်းပြီး ကျွန်တော်အထုပ် တွေ ချတော့သည်။ တစ်ယောက်တည်း ဆိုပေမယ့် တစ်လစာ ကျောင်းတက်ဖို့ အတွက် အဝတ်အစားနှင့် အိမ်ရာထိ တွေက ခရီးဆောင်အိတ်ကြီးနှစ်ထုံး အပြည့်ပါပဲ။

အဆောင်တွေအားလုံး ကျောင်း သားတွေ ပြည့်ကျပ်လျက်။ ရုတ်တရက် လမ်းဘေး မီးတိုင်များနှင့် အဆောင် တိုင်းများမှာ မီးတွေ လင်းလက်ထန် လေပြီ။ အချိန်ကလည်း မနည်းလေ ပါ။ ငါနာရီခွဲတောင်ကျော်လာခဲ့လေပြီ။ အအေးဓာတ်က တပြည်းပြည်းတိုး ပြီး ပါးစပ်ထဲတွင် အာငွေများတောင် ထွက်လို့ နေလေပြီ။ သို့သော် ကတည်းက ဒီအရပ်ဒေသမှာ ကြီး လာခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်အဖို့

လောကီလောကီကတော့ အဆန်း
လောကီလောကီလေပြီ။

ခရီးဆောင်အိတ်နှစ်လုံးကို
ဆွဲထုတ်သမားကဲ့သို့ ပန်းဘယ်-ညာ
ဘယ်မျိုး ကျွန်တော် အဆောင်ရှာပုံ
ဆင် ဖွင့်ခဲ့ရပါတော့သည်။ သက္ကသိုလ်
ဆောင်းသားပီပီ ရှိုးထုတ်ရမည်ဆို
သော အသိကလည်း ကျွန်တော်မှာ
မရှိတော့။ အရေးကြီးသည်က အရမ်း
ဆောင်ခင် အဆောင် အမြန်ရရေး
အတွက်သာ။

“ဟူး...”

သက်တစ်ချက်ကို ပြင်းပြင်းချ
ချီ လေတစ်ချက်ကို စိတ်ပျက် ပင်ပန်း
စွာ မှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။ များလိုက်
တဲ့ ကျောင်းသားတွေ။ အဆောင်က
တစ်ဆောင်မှ မအားတော့ပါဘူး။
တောင်းတောင်းပန်ပန် တစ်ညတာ
ထည်းဖို့အတွက်ပင် မည်သည့်
အဆောင်မှူးကမှ ခွင့်မပြုချင်ကြ။ မြို့
နေ လူတန်းစားများ၏ ထုံးစံအတိုင်း
အခန်းမအားတော့ဘူးလို့ ခပ်တင်းတင်း
သာ ပြောပြီး ကျွန်တော်ရဲ့ ရှေ့ဆက်
မယ် စကားများကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ဂုဏ်ရီထိုးတော့မည်။ ဒီအတိုင်း
ဆို လမ်းဘေးမှာ အိတ်ရမယ့် ကိန်း
တော့ ဆိုက်လေပြီ။ ဒီလို ဒုက္ခမျိုးကို
ဒီနှစ်ပြိုင်ရင် နောက်နှစ် ခဲစားစရာတော့
မလိုတော့။ ဒီနှစ်က ကျွန်တော်
တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်ပါ။

မတတ်နိုင်ပြီ။ ခရီးဆောင်အိတ်
နှစ်လုံးကို ဆင့်ထမ်းပြီး ဆက်လျှောက်
ပြန်လေသည်။ လမ်းများကလည်း
အကွေ့အကောက်များဖြင့် တောင်ပေါ်
သို့ တက်သွားရသော လမ်း။ တောင်
ကြီးမြို့ဆိုသည်က သိသည့်အတိုင်း
ပြေပြန်နေရာက ခပ်ရှာရှားရယ်ပါ။

ကျွန်တော်တို့တက္ကသိုလ်က ရပ်ကွက်
တွေက တောင်ကုန်းတွေပေါ်မှာဖြစ်၏။

တချို့အဆောင်က ကျောင်းသား
တွေက သာသာယာယာ ဂစ်တာလေး
တီးပြီး သီချင်းတွေဆိုလို့။ ကျွန်တော်
မယ် အဆောင်ရဖို့အရေး လုံးပန်းရင်း
ဖြင့် အေးချမ်းတဲ့ ရာသီအလယ် ဖော
ချွေးများပင် တဖိုးဒီကျလို့ နေပါပြီ။

သွားရင်းလာရင်း ရေဆာသလို
ပြစ်လာ၍ လမ်းဘေးက အိမ်နှင့် တွဲဖွင့်
ထားသည့် စတိုးဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်သို့
ဝင်ပြီး ရေသန့်တစ်ဘူးဝယ်သောက်
လိုက်တော့သည်။ ရေဝင်သွားမှ လူက
အနည်းငယ် ပင်ပန်းအထိပျောက်သွား
သလိုဖြစ်ခဲ့၏။

အထုပ်အပိုးတွေနှင့် ဒုက္ခသည်
သဖွယ်ဖြစ်နေသည့် ကျွန်တော်ကို
သနားစဖွယ် ကြည့်နေသည်က ဆိုင်
ရှေ့တွင် အနွေးထည်ထူထူကြီးဝတ်ပြီး
ထိုင်နေသည့် ကျွန်တော်အဘိုးအရွယ်
လူကြီးတစ်ယောက်။

“ကောင်လေး... အဆောင်
ပြောင်းမလို့လား။ အထုပ်တွေ အပိုး
တွေနှင့် မိုးချုပ်နေပြီကွယ်”

“အဆောင်ပြောင်းဖို့ မဟုတ်ပါ
ဘူး အဘိုးရယ်။ အဆောင်ကို မရသေး
တာပါဗျာ။ ခုမှ နယ်က တက်လာတာ
ပါ။ အဆောင်တိုင်း လူတွေ ပြည့်လို့
တစ်ဆောင်မှ မအားကြဘူး။ သား

လည်း အဆောင်ရှာရင်း ဘေးတောင်
လာပြီ။

“အင်း... ဖြစ်ရမယ်။ ဒီအချိန်က
ကျောင်းလာတာ နောက်ကျနေပြီလား
အဆောင်တွေအကုန်လုံး လူပြည့်ပြီ
ပေါ့”

“ဟုတ်၊ သားလည်း အဆင်မပြေ
လို့ ခုမှ တက်လာမိတာပါ အဘိုး
ရယ်”

“အဘိုးမှာ အဆောင်ဟောင်း
တစ်ဆောင်တော့ ရှိတယ်ကွဲ့။ သား
လေး နေချင်လား”

ကြားလိုက်ရာသည့် စကားကြောင့်
ကျွန်တော် ကိုယ်နားကိုယ်ပင် မယုံချင်။
ထိုအဘိုးကို အားရဝမ်းသာကြည့်ပြီး
ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ပြန်ပြောမိသည်။

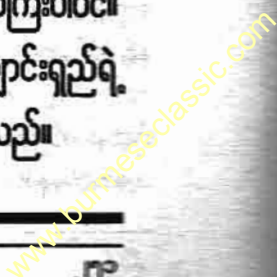
“အ... အဖိုး... တ... တကယ်
ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့ ကောင်လေးရယ်။
အဘိုးမှာလည်း သားအရွယ် မြေးလေး
တွေ ရှိတယ်။ အဘိုး ကိုယ်ချင်းစာပါ
တယ်”

“ဒါဆို သားနေချင်တယ် အဘိုး
ရယ်။ သား ပင်ပန်းနေပြီ။ ဆက်လည်း
မရှာချင်တော့ဘူး။ ညလည်း ရောက်
နေပြီဆိုတော့ အေးလည်း အေးလာပြီ
လေ”

“အင်း... အဲဒါဆို သွားမယ်။
အဘိုး အဆောင်လိုက်ပြမယ်။

မီးခလုတ်မှာ ဖုန်အတော်တင်နေဟန်ပင်။ လက်အထိအတွေ့
မှာ ဖုန်တွေ သဲတွေ တင်နေတယ်ဆိုတာ အသိသာကြီးပါပင်။
မီးခလုတ်လေးကို ဆတ်ခနဲအဖွင့်မှာတော့ ဖုန်ချောင်းရှည်ရဲ့
လင်းအားက အခန်းတစ်ခုလုံး လင်းထိန်သွားတော့သည်။

အဆောင်က ဒီလမ်းကြားလေးအတိုင်း အပေါ်ကို တော်တော်လေး တက်သွားရမယ်ကွဲ့။ တခြားအဆောင်တွေနဲ့ တော့ နည်းနည်းဝေးတယ်။ သား နေရဲပါ့မလား။ လျှပ်စစ်မီးတော့ ရပါတယ်ကွဲ့”

“ဟာ...အဘိုးကလည်း ဘာလို မနေရဲရမှာလဲ။ သားက တောသားပါဗျ။ ဘယ်လိုနေရရ ဖြစ်တယ်”

“ဟားဟား...စိတ်ဓာတ်တော့ ကြိုက်သွားပြီကွဲ့။ ယောက်ျားဆိုတာ အဲဒီလိုကို ဖြစ်နေရမယ်”

အဘိုးက ကျွန်တော့်စကားကြားတော့ သဘောကျကျကြီး ရယ်ရှာ၏။ ကျွန်တော်တို့ အပေါ်လမ်းမြောင်လေးအတိုင်း တော်တော်လေး တက်ခဲ့ရတယ်။ အဘိုးက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် အတော်တက်နိုင်သူပါ။

လမ်းမီးတိုင် မရှိတာမို့ တစ်လမ်းလုံး မှောင်မည်းလို့ပါ။ အဘိုးတွင် ဓာတ်မီးပါလာ၍ တော်ပါသေး၏။ ခဏကြာ လျှောက်လာချိန်မှာတော့ အဖိုးရဲ့ အဆောင်ကို ရောက်ရှိခဲ့၏။ အဆောင်ကြီးက သီးခြားကြီး။ ဘေးမှာ အိမ်တစ်လုံးမှ မရှိပါ။ အဆောင်ကို ရောက်တော့ အဘိုးက အနွေးထည်အိတ်ကပ်ထဲက သော့တွဲလေးကို ထုတ်ပြီး အဆောင်ခြံတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

အဆောင်က နည်းနည်းဟောင်းနေပြီဆိုပေမယ့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိပါသည်။ တစ်ထပ်တန်းလျားအရည်ကြီးက မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက် အနေထားဖြင့် နှစ်ဆောင်ပြိုင်ကြီးပါ။ အဆောင်တွေရဲ့နောက်မှာ ရေချိုးရန် အုတ်ကန်နှင့် အိမ်သာတွဲလျက်။ တစ်ခြံလုံး မီးရောင်ဆိုလို့ အဆောင်နှစ်ဆောင်ရဲ့ ကြားမှာ အကြာကွေး မီးသီးတစ်လုံးနှင့် အဆောင်နောက်ဖေး အုတ်ကန်နား

လေးမှာ ဖန်ချောင်းလေး တစ်ချောင်း၊ ဒါပဲ ရှိပါသည်။

တချို့နေရာများဆို မှောင်ပိန်းလို့။ ကြောက်တတ်သူအဖို့ အေးစိမ့်စိမ့်နှင့် အသည်းငယ်ချင်စရာ။ သေချာတာတော့ ကျွန်တော် မကြောက်ပါဘူး။

“ကဲ...ကောင်းလေး။ အခန်းတိုင်းမှာ မီးချောင်းရှိတယ်။ သော့မခတ်ထားဘူး။ အဆင်ပြေတဲ့ အခန်းကို ဝင်နေလိုက်နော်။ နည်းနည်းတော့ ရှင်းရလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်၊ ရပါတယ် အဘိုး။ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ။ ဪ...ဒါနဲ့ သားအဆောင်ခ ပေးဦးမယ်လေဗျာ”

“ပေးစရာမလိုဘူး သားရယ်။ ဒီအဆောင်က ဖျက်တော့မှာပါ။ အခုက အလုပ်သမားတွေ မအားသေးလို့ နောက် သုံးလလောက်နေမှ ဖျက်ဖြစ်မှာ။ ကျောင်းချိန်ပြီးတဲ့အထိ ဒီမှာ အေးဆေးသာ နေ။ အဆောင်ခ ပေးစရာမလိုဘူး။ ဟုတ်ပြီလား”

“ကျေး...ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အဘိုးရယ်”

“အေး...အေး၊ ကောင်းပြီ။ အေးဆေးနားချည်။ ရေချိုးရင် ဟိုက အုတ်ကန်မှာ ချိုးနော်။ ညသိပ်ရေဆိုတော့ အရမ်းတော့ အေးမှာပဲ။ အကြာကြီး မချိုးနဲ့။ နေမကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ် ကောင်လေးရေ”

“ဟုတ်...ဟုတ် အဘိုး။ သားအဘိုးကို အရမ်းကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ”

“မလိုပါဘူး ကောင်လေးရယ်။ အဘိုးက သားမှမဟုတ်ဘူး။ ဒုက္ခရောက်သူတိုင်းကို ကူညီနေကျပါ။ အဘိုးနှင့် သား ရေစက်ပါလို့ တွေ့ရတယ်။ ကူညီခွင့်ရတယ်လို့ပဲ သဘောထားပါတယ်။ ကဲ...ကဲ အဘိုးသွား

ပြီ”

“ဟုတ်...ဟုတ် အဘိုး။ ကုန်ကန် ပြန်နော်။ အဘိုးအိမ်က ဘယ်နားလေးမှာလဲ။ မနက် သား လက်ဖက်ရည် တိုက်မယ်။ အဘိုးကို လာခေါ်မယ်”

“အဘိုးအိမ်က အောက်နားလေးမှာပါ။ တိုက်တော့လည်း သောက်ရတာပေါ့ကွဲ့။ ကဲ...သွားပြီဗေ့”

“ဟုတ်...ဟုတ် အဘိုး”

ကျွန်တော်သည် သဘောကောင်းလှသည် ကျေးဇူးရှင် အဘိုးကို အချိန်အကြာကြီး ဝေးကြည့်ပြီး အဘိုး၏ မှုန်ပုံ မြင်ကွင်းထဲက ပျောက်ကွယ်သွားသည့်အခါမှ မျက်လွှာချဖိတော့သည်။

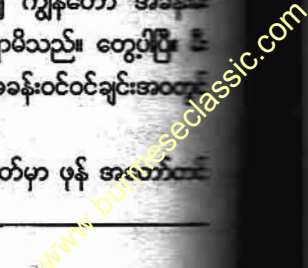

အဘိုးလည်း ပြန်သွားစေ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ခြံမျက်နှာဝဘက်က အစွန်ဆုံးအခန်းကို ကျွန်တော်နေခွင့် ရွေးချယ်လိုက်ပါသည်။

အသာစေထားသည့် အခန်းသွပ်တံခါးလေးကို တွန်းအဖွင့်မှာတော့ တံခါးရိုက်သံက ဇိန်ခနဲ အတော်လေးကျယ်သွား၏။ သွပ်တံခါးဆိုတော့ အသံက တော်ရုံကျယ်တာ မဟုတ်။ တိတ်ဆိတ်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ဟိန်းထွက်သွား၏။

တံခါးဖွင့်ဖွင့်ချင်းပါပဲ။ အောက်သို့သို့ ဖုန်တွေ သဲတွေရဲ့ အနံ့က ကျွန်တော်ကို ဆီးကြိုလို နေပါသည်။ အပြင်ဘက် အဆောင်နှစ်ဆောင် အလယ်တွင် ထွန်းထားသော မီးရောင်ကို အားပြု၍ ကျွန်တော် အခန်းခံခလုတ်ကို ရှာမိသည်။ တွေ့ပါပြီ။ ခလုတ်က အခန်းဝင်ဝင်ချင်းအဝတ်ပါပဲ။

မီးခလုတ်မှာ ဖုန် အလွတ်ထင်

နေဟန်ပင်။ လက်အထိအတွေ့မှာ ဖုန်
တွေ သဲတွေ တင်နေတယ်ဆိုတာ
အသိသာကြီးပါပင်။ မီးခလုတ်လေးကို
ဆတ်ခနဲအဖွင့်မှာတော့ ဖန်ချောင်းရှည်
ရဲ့ လင်းအားက အခန်းတစ်ခုလုံး လင်း
ထိန်သွားတော့သည်။

အခန်းထဲမှာ ခပ်တောင်တောင်
တစ်ယောက်အိပ် ခုတင်တစ်လုံးက
အခန်းသား တည်လျက်။ ခုတင်ခေါင်း
ရင်းဘေးမှာတော့ စာကြည့် စားပွဲငယ်
လေးတစ်လုံး ရှိပါသည်။ ဒီလောက်
အခန်းဖွဲ့စည်းမှုမျိုးဆိုပါက ကျွန်တော့်
လို ကျောင်းသားတစ်ယောက်အတွက်
တော့ ပြည့်စုံပါသည်။

ကျွန်တော် ခရီးဆောင်အိတ်တွေ
ကို ကွန်ကရစ်ခင်းထားတဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်
ဖြစ်ချလိုက်၏။ ခုတင်ပေါ်မှာလည်း
ဖုန်တွေက လက်တစ်ဆစ်လောက်
တောင်တင်နေ၍ အတော်လေး ရှင်းယူ
ရပါမည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်ပြီ။ ဝက်
ဖြစ်မှတော့ ရွံ့ကြောက်၍ မဖြစ်သလို၊
အမြန်ဆုံး ရှင်းလင်းရပါမည်။

အခန်းထဲ အနံ့အသက်ပျောက်
အောင်အလို့ငှာ ကျွန်တော့်ခေါင်းရင်း
က ပြတင်းပေါက်လေးကို အသာဖွင့်
လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်က မဖွင့်
တာ ကြာလို့ ထင်ရဲ့ အတော်လေး
ကျပ်နေလေ၏။ ပြတင်းတံခါးကို အဖွင့်
မှာတော့ အပြင်က တဟူးဟူးတိုက်
နေတဲ့ လေအေးတွေ အခန်းထဲ အလုံး
အရင်းနှင့် ဝင်ရောက်လာခဲ့ပါတော့
သည်။ လူလည်း အတော်လန်းဆန်း
သွားခဲ့ရပါသည်။

အနည်းငယ် အဝေးကို မျှော်
ကြည့်လိုက်တော့ ဝိုး... လှလိုက်တဲ့
မြင်ကွင်း။ ကျွန်တော်ရောက်နေတာ
တက္ကသိုလ်ကျောင်းကြီးရဲ့ အနောက်
ဘက် တောင်တန်းပေါ်မှာပဲ။ အောက်

မှာ မီးရောင်စုံတွေနှင့် တောင်ပေါ်မြို့
လေး၊ လှလိုက်တာ လွန်ပါရော။ အရှေ့
ဘက် တောင်တန်းက မီးရောင်တွေ
က စီစီရီရီဖြင့် အရောင်အသွေးစုံလို့။
တက္ကသိုလ် အဆောင်တွေရဲ့
အပေါ်ဘက် ကုန်းလေးမှာ ရှိတဲ့
တောင်ကြီးမြို့ရဲ့ ကျက်သရေဆောင်
စူဠာမူနိဘုရားကြီးက ဝါစိမ်းနီပြာ ရောင်
စုံမီးတွေနှင့် သပွာယ်လိုက်တာ။
ကျွန်တော် အဝေးကနေ ဘုရားကို
လက်ဆယ်ဖြာမိုး ဦးခိုက်လိုက်သေး
လေရဲ့။ အရမ်းသာယာတဲ့ ရှုခင်းကို
မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် ကျွန်တော်
ကျေနပ်မိပါသည်။

ကျွန်တော် ဤသို့ အပြင်ကို
ငေးကြည့်နေစဉ် ရုတ်တရက် အုတ်
ကန်ဘေးလေးက အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခု
ကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရသည်။ လူ
တစ်ယောက်ရဲ့ အရိပ်ပါ။ အရိပ်က
ဘေးအခန်းက လာဟန်တူပါသည်။
အဘိုးပြောတော့ အဆောင်မှာ တစ်
ယောက်မှ မရှိဘူးဆို၊ ဘယ်လိုလုပ်
လူရှိနေပါလိမ့်။

အဘိုးက ကျွန်တော်ကြောက်
တတ်သည်အထင်ဖြင့် သွေးတိုးစမ်းပြီး
တစ်ယောက်မှ မရှိဟု ပြောခြင်းဖြစ်ပါ
လိမ့်မည်။ ကျွန်တော် ပြတင်းပေါက်က

တစ်ဆင့် ဘေးအခန်းကို လှမ်းကြည့်
လိုက်၏။ ကျွန်တော်နှင့် တစ်ခန်းကျော်
က အခန်းမှာ မီးလင်းနေ၏။ ယခုမှ
အပြင်က ပြန်လာခြင်းတော့ မဖြစ်နိုင်။
မည်သို့ဆိုစေ၊ ကျွန်တော်အခန်းက ခြံ
တံခါးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆိုတော့
ထိုအခန်းက လူ ပြန်လာဦးတော့
ကျွန်တော်နှင့် အရင်တွေ့ရပါလိမ့်မည်။

သေချာသည်။ အိပ်ပျော်နေပြီး
ယခုမှ နိုးခြင်းဖြစ်ဟန်တူ၏။ ဘယ်လိုပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ဒီအဆောင်ကြီးမှာ
တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ အဖော်
ရှိတော့ ကောင်းတာပေါ့လေ။

ကျွန်တော် အခန်းရှင်းဖို့ ပြင်
လိုက်စဉ်မှာ ကျွန်တော် အခန်းရှေ့ကို
လူတစ်ယောက် လာရပ်သောကြောင့်
ကျွန်တော် နောက်ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်
ကြည့်လိုက်တယ်။

ပြုံးချိုချိုမျက်နှာက ကျွန်တော့်
ကို နှစ်လိုဖွယ် ဆီးကြိုလေရဲ့။ ထိုသူရဲ့
ပုံက ခေတ်နှင့်အညီ ဝတ်စားထားသော
အဝတ်စားများကြောင့် တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသားပဲ ဖြစ်ပယ်ဆိုတာ သိသာပါ
သည်။ အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့်
ယောက်ျားပီသတဲ့ မျက်နှာလေးကို
ပိုင်ဆိုင်ထားသူပါ။ မရိတ်တာ ကြာလို့
ရှည်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးတွေက နိုင်ငံ
ခြားမင်းသားလို မျက်နှာပေါက်မျိုးဖြစ်
နေပါသည်။ ကျွန်တော် ကိုပြုံးပြစဉ်
ပေါ်နေသော သွားများက ဖွေးပြီး ညီလို
ပါ။

ရုပ်ဆင်း၏ ကောင်းခြင်းနှင့်
ပြည့်စုံတဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်ပါ။

“ညီလေး... ဒီအဆောင်ကို
ပြောင်းလာတာလား”

သူ့စကားသံက ဝဲတဲတဲလေးပီး
နေတိုင်းရင်းသားဆိုတာကို ကျွန်တော်

တို့ လူမျိုးတူခြင်းကြောင့် ခိုင်စားမိပါ တယ်။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို။ အဆောင် မရဘူးဖြစ်နေတာ အဘိုးတစ်ယောက် က ကျွန်တော့်ကို တွေ့ပြီး လိုက်ပို့ပေး လို့ တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ”

“ဪ... အသားဖြူဖြူ အရပ် ပုပုနှင့်မှတ်လား။ ဘကြီးမွှေးပဲ ဖြစ်လိမ့် မယ်”

“နာမည်တောင် မမေးလိုက်ရပါ ဘူး အစ်ကိုရယ်။ လောလော လော လောနှင့်ဆိုတော့။ ဒါနဲ့ အစ်ကိုအသံ နားထောင်ရတာ ဓနတိုင်းရင်းသားထင် တယ်”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ကွာ။ အစ်ကို က ကလောကပါ။ ကိုယ့်နာမည်က နေယံ”

“ကျွန်တော်လည်း ဓနတိုင်းရင်း သားပဲ အစ်ကို။ တွေ့ရသာ ဝမ်းသာပါ တယ်။ ကျွန်တော်က ညီညီပါ။ ရပ် စောက်မြို့ကပါ”

“ဒါနဲ့ အခန်းကူရှင်းပေးရမလား။ တံမြက်စည်းမရှိရင် အစ်ကိုအခန်းဆီ လာယူလေ”

“အခန်းတော့ ကူမရှင်းပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်။ ရပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့် ကို တံမြက်စည်းပဲ ငှားပေးပါ”

“အေး... အေး။ လိုက်ယူလှည့်”

ဒီလိုနှင့် ကျွန်တော်လည်း ထို အစ်ကိုအခန်းထဲသို့ လိုက်ခဲ့ပါတော့ သည်။ အခန်းထဲရောက်သည့်အခါ အခန်းက နှစ်ရှည်လများ နေထား သည့်ပုံစံတောင်ဖြစ်နေပါပြီ။ ဒီအစ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ အဝေးသင်ကျောင်း သားမဟုတ်ဘဲ အေးကျောင်းသားဖြစ်ဟန် တူပါသည်။ အေးကျောင်းတွေ ပိတ်တာ တစ်လလောက်ရှိပြီကို မပြန်သေးဘဲ နေနေဟန်တူ၏။

အင်းလေ၊ ငွေကြေးပြည့်စုံသူ တွေအတွက်တော့ သက္ကသိုလ်ဘဝက သာသာယာယာပဲကို။

“ကဲ... ရော့ ညီလေး။ တံမြက် စည်းကတော့ သိပ်မကောင်းတော့ဘူး။ လှည်းလို့တော့ ရသေးပါတယ်ကွာ ဟား ဟားဟား...”

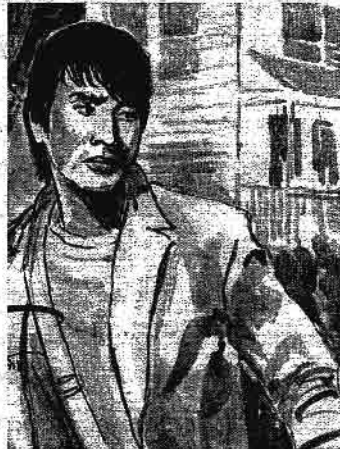
“ရပါတယ် အစ်ကို။ ကဲ... ကျေးဇူးပဲဗျာ။ ကျွန်တော်သွားရှင်းလိုက် ဦးမယ်။ အခုလို ကူညီတာ တကယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ နို့မို့ ဘာနှင့် လှည်းရမလဲတောင် မသိဘူး”

“ရပါတယ် ညီလေးရာ။ ရေစက် ရှိလို့ ဆုံရတာပဲ။ ဟုတ်ဦးလားပဲနော့”

စကားအဆုံးမှာ ကျွန်တော့်ကို ဓနစကားနှင့် နောက်ပြောင်လိုက်သေး ၏။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား သူငယ် ချင်းကို ဓနလို ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ သည်။

ဟုတ်ပါသည်။ ဒီအစ်ကိုရော၊ စောစောက အဘိုးပြောသလိုရော၊ ကျွန်တော်တို့တွေဟာ ရေစက်ရှိလို့ ဆုံကြရသူတွေပါ။

ကျွန်တော် အခန်းရှင်းပြီးတော့ တံမြက်စည်းသွားပြန်ပေးမည်အပြုမှာ ကိုနေယံအခန်းတွင် မီးရောင်မရှိတော့

ပါ။ အိပ်နေပြီထင်ပါ၏။ မနက်မှပဲ တော့မည်ဟူသော အတွေးဖြင့် ကျွန်တော်သည်လည်း ခရီးမန်းသေ သည်ဖြစ်သောကြောင့် ရေချိုးပြီး အသင်ပါလာသော မှန်ကို စား၍ အိပ် စက်လိုက်ပါတော့သည်။

တောင်ကြီးမြို့ရဲ့ ရာသီဥတုထက် အတိုင်း နေမြင့်လာလေ အေးလေ ဖြစ်နေ၏။ အပြင်က မြူခိုးများ အခန်းပြတင်းပေါက် အကြိုအကြောက်နေ တိုးဝင်လိုလာခဲ့လေသည်။ အိမ် မှာကတည်းက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး သွယ်သော စောင်နှစ်ထည်ကလည်း အေးအေးကို တားဆီးပေးနေခြင်း မရှိလေ ပါချေ။

အဆောင်ဖော် ကိုနေယံတော့ နီးပြီလား မသိ။ ကိုနေယံထံ ခေါ်ပြီး အဘိုးမွှေးဆီသွားလို့ လက်စွပ် ရည်သောက်ရမယ်လို့ စိတ်ကူးပြီး ကျွန်တော် တင်းနေအောင် ခေါ်ပြီး ယားသော စောင်ကို ခွာချလိုက်တော့သည်။ ထို့နောက် အိမ်ရှေ့ထပ် ဖြစ်ပြီး လန်းဆန်းနေတာကြောင့် နေထိုင် ပေါ်ထထိုင်ကာ စောင်ကို ခေါ်လိုက်ပါသည်။

အိုး... ကျွန်တော့် ခုတင်ပေါ်မှာ ဖုန်တွေ အများကြီးပဲ။ စောင်တွေ ကျွန်တော်အဝတ်တွေလည်း အေးထိုင် ပေးကျကုန်လေပြီ။ ကျွန်တော် မညာက သေချာလှည်းထားသည်ထက် ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုလာကုန်ကြသလဲ မသိ။ ဖုန်တောထဲမှာ ခင်းအိပ်ခဲ့သလို ဖြစ်တာမို့ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လည်း ယားယံလာပါသည်။

ကျွန်တော် စိတ်ပျက်သလို တစ်ချက်သပ်လိုက်ပြီး အခန်းကို လှည်းကျင်းဖို့ တံမြက်စည်းကို အေး

ဘော့...

“ဟင်...ဘယ်လိုလုပ်လို့ မနေ
ညက ထားထားတဲ့ တံမြက်စည်းက
ဖိနပ်စုတ်ကြီးဖြစ်နေတာပါလိမ့်”

ကိုနေယံ မနေညက ကျွန်တော့်
ကို ငှားပေးတာ တံမြက်စည်းအစစ်ပါ။
သိပ်မကောင်းတော့ဘူး ဆိုလို့တောင်
ကျွန်တော် သေချာကြည့်လိုက်သေး
သည်။ တံမြက်စည်းက ရိုးတံတိုပေ
မယ် အမြီးရှည်တာကြောင့် ကောင်းစွာ
လှည်းကျင်းလို့ ရပါသေး၏။ ပြီးတော့
ဒီဖိနပ်စုတ်က မနေညက မရှိပါဘူး။
ဘယ်လိုက ဘယ်လို ခြေထောက်
ပေါက်ပြီး ဒီဖိနပ်စုတ်က ဒီနေရာ
ရောက်နေပါလော့။ ကျွန်တော် စိတ်
တိုတိုနှင့် ဖိနပ်စုတ်ကို ခြေထောက်နှင့်
ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

အဲဒီနောက်တော့ ကိုနေယံကို
သွားနှိုးမည်အကြံနှင့် ကိုနေယံအခန်း
ဘက် ကျွန်တော်ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

ကိုနေယံအခန်းတံခါးကလည်း
ပင်ကုပျင်တွေတောင် စွဲလို့။ ရုပ်လေး
ချောသလောက် တော်တော်ညစ်ပတ်
တဲ့ ကိုနေယံပါပဲ။

တံခါးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းခေါက်
လိုက်ချိန်မှာတော့ အသာစေထားတဲ့
တံခါးက ဝန်းခနဲ ပွင့်သွားသည်။ အထဲ
ရောက်တော့ ကျွန်တော်မျက်လုံးတွေ
မယုံနိုင်အောင်ပါဘဲ။

ဖုန်အလိမ်းလိမ်းတက်နေသော
ခုတင်တစ်လုံးမှလွဲ၍ အထဲမှာ ဘာမှ
မရှိ။ မနေညက ကိုနေယံအခန်းက
ဒီအခန်းဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့်
ဘေးတိုက် တစ်ခန်းကျော်က ကိုနေယံ
အခန်းပါ။

ကမန်တော် မယုံနိုင်စရာ အပြစ်
အပျက်တွေကြောင့် ကြောက်သလို
ဖြစ်လာခဲ့ပြီး အဆောင်မှာ ရှိတဲ့ အခန်း

တံခါးစေ့ကို ခြေထောက်နှင့် လိုက်ကန်
ပြီး ဖွင့်လိုက်၏။ လူမနေတာ ကြာ
သော အခန်းပျက်များမှတစ်ပါး အခြား
မတွေ့ပါ။ စောစောစီးစီး ကျွန်တော့်
နဖူးက ခွေးစတွေ ကျလာပါပြီ။

ကျွန်တော် မကြောက်တတ်ပေ
မယ် ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်လာခဲ့
ပါတော့သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်
ကျွန်တော်အခန်းဆီ ပြန်အလာမှာ
တော့ ဖုန်တွေ အလိမ်းလိမ်းတက်နေ
သော ခုတင်ပေါ်က ကျွန်တော့်အခင်း
စောင်များက မြင်မကောင်းစရာ။

ကျွန်တော် အလွန်တရာ
ကြောက်လန့်သွားခဲ့ပါတော့သည်။ ထို
ကြောင့် ခြံတံခါးဆီ အပြေးသွားပြီး
ထွက်ပြေးမယ်လုပ်တော့ ခြံတံခါးကြီး
က ရောမ အာမခံ သောကြီးခတ်
လျက်။

“ကယ်ကြပါဦးဗျာ။ ကျွန်တော့်
ကို ကယ်ကြပါဦး”

ရွာတွင် လယ်ထဲမှာ ငှက်
ခြောက်နေကျ ကျွန်တော်အသံ ဘယ်
လောက်အောင်သည် မသိ။ တောင်
အောက်က လူနှစ်ယောက် ကျွန်တော့်
ထံကို ပြေးတက်လာကြ၏။ အဲဒီ
လူတွေ ရောက်လာတော့ ကျွန်တော်
သံတံခါးကြား အားကိုးတကြီးနှင့် သူတို့
လက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး အကူအညီ
တောင်းလိုက်သည်။

“ကယ်ကြပါဦး အစ်ကိုတို့ရယ်။
ကျွန်တော့်ကို ဒီအထဲက ထုတ်ပေးပါ
ဦးလားဗျာ”

“မင်း ဘယ်လိုလုပ် ဒီအဆောင်
ပျက်ထဲ ရောက်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို အဘိုးကြီး
တစ်ယောက်ခေါ်လာတာ။ အထဲမှာ
လည်း မနေညက အစ်ကိုတစ်ယောက်
ကို တွေ့တယ်။ ဒီမနက်တော့ သူလည်း

မရှိဘူး”

“ဪ... မင်း ဘကြီးမွှေးတို့
နှင့် ကြုံခဲ့ပြန်ပြီကိုး။ ကဲ... ဘာမှ
ကြောက်မနေနဲ့။ သူတို့က လူကောင်း
တွေပါ။ လူတွေကို ကူညီတာ။
အန္တရာယ်မပေးဘူး။ မကြောက်နဲ့။
တံခါးသောက ငါတို့မှာလည်း မရှိဘူး။
အုတ်တံတိုင်းကို ကျော်တက်ပြီး လာ
ခဲ့မယ်။ အဲဒီမှာပဲ နေ၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကံပါဗျာ”

ဤသို့လျှင် အုတ်တံတိုင်းက
ကျော်ထွက်ကာ ကျွန်တော်အထုပ်တွေ
ပြန်သယ်ပြီး အဲဒီအဆောင်နှင့် လမ်းခွဲ
ခဲ့ပါတော့သည်။

“တကယ်တော့ မနေညက
ညီလေး တွေခဲတဲ့သူတွေဟာ မကျွတ်
မလွတ်ကြသေးတဲ့ ပရလောကသား
တွေပါ။ မင်းကို လိုက်ပို့တဲ့ အဘိုးက
ဘကြီးမွှေးလိုခေါ်တယ်။ အဲဒီအဆောင်
ကလည်း သူ့အဆောင်ပဲ။

ဘကြီးမွှေးက အရမ်း စိတ်နှလုံး
ကောင်းရှိတာ။ ပိုက်ဆံလည်း ချမ်းသာ
တော့ အဲဒီအဆောင်ကို ဆောက်ပြီး
ကျောင်းလာတက်သူတွေကို ဈေးပေါ
ပေါနှင့် ငှားပေးရာတယ်။ ညီလေးထိုပဲ
အဆောင်ရှာရခက်နေတဲ့ ကျောင်းသား
တွေကို သူ သက်ရှိထင်ရှားရှိနေ
ကတည်းက ကူညီနေကျပဲ။ သူ
အဆောင်ကို အမြဲတမ်း ခေါ်ခေါ်သွား
တတ်တယ်။

အဆင်ပြေလို့ အဆောင်ခ ပေး
ရင်တော့ ယူတယ်။ မပေးလည်း
ဘကြီးမွှေးက ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ စိတ်ထား
ကောင်းပေမယ့် သေတဲ့အခါ အဲဒီ
သူ့အဆောင်ကြီးနှင့် ကျောင်းသားလေး
တွေအတွက် ကုသိုလ်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့
အစွဲအလမ်းစိတ်ကြောင့် မကျွတ်

မလွတ်ဘဲ ဖြစ်နေရတာ သနားစရာ တော့ ကောင်းပါတယ်။ အခုထိ ဝိညာဉ် ဘဝနဲ့လည်း ညီလေးလိုပဲ ခုက္ခရောက် နေတဲ့သူတွေကို သူ့အဆောင်ခေါ်တွေး နေကျပါ။

အဆောင်ရဲ့ အောက်ဘက် လမ်းကြားလေးအတိုင်း ဆင်းသွားရင် သူ့အိမ်ကြီး ရှိတယ်။ အိမ်ရှေ့မှာ စတိုး ဆိုင်ကြီးနဲ့လေး။ ခုတော့ အဲဒီအိမ်ကြီး မှာ သူ့သမီးတွေ နေတယ်။”

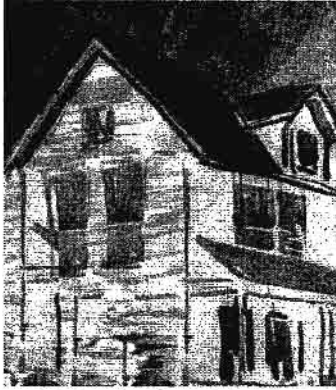
“ဟုတ်တယ် အစ်ကို။ မနေည ကလည်း ကျွန်တော် ဘကြီးမွေးကို အဲဒီဆိုင်ရှေ့မှာ တွေ့တာ။ ကျွန်တော် အဲဒီဆိုင်မှာ ရေဝယ်သောက်ရင်း တွေ့တာပဲ။ ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ကျွန်တော် ကို လိုလိုချင်ချင်နဲ့ အဲဒီအဆောင်ကို လိုက်ပို့တာပဲ။”

“အင်း...သူက အဲဒီလိုပဲ ကူညီ နေကျ။ အဲဒီအဆောင်ကို ရောက်သွား တဲ့သူတိုင်းကလည်း ညီလေး မနေည က ကြုံတွေ့ခဲ့ရသလိုမျိုး ကြုံတွေ့ရ တာပဲ။”

ကျွန်တော်ကို ကူညီပြီး အဆောင်ထဲက ထုတ်ပေးခဲ့သော အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်က လက်ဖက်ရည်တိုက်ရင်း ညက ကြုံ တွေ့ခဲ့ရသည့် အကြောင်းကို မေးမြန်း ခဲ့ပါသည်။ ထိုအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ အကူအညီဖြင့် ကျွန်တော် အဆောင် တစ်ဆောင်မှာ အခန်းရခဲ့ပါသည်။

“ခါနီး ကျွန်တော် မနေညက တွေ့ခဲ့တဲ့ ကိုနေယံရော။ သူလည်း ပရ လောကသားပဲပေါ့။ ဟုတ်လား။”

“ဪ...ဟုတ်သားပဲ။ နေယံ အကြောင်းပြောဖို့ ကျွန်ခဲတယ်။ သူက ဒေးကျောင်းသား။ ကလေးပြိုင်ကနေ ကျောင်းလာတက်တာ။ သူက

တက္ကသိုလ်မှာ ကင်းလေး။ အရမ်းချော တော့ ကောင်မလေးတွေဆို ဝိုင်းနေ တာပဲ။

သူကလည်း ချောသလို၊ ကောင်မလေးတွေနဲ့ ရှုပ်တာ အားကြီး ပဲ။ ရည်စားတွေဆို အယောက်ပေါင်း မရေနှိုင်းအောင်ထားတာ။ လူပျိုသဘာဝ ပွေတာ ရှုပ်တာဆိုပေမယ့် နေယံက စိတ်ကောင်းတော့ ရှိပါတယ်ကွာ။

တစ်နေ့တော့ အစာအဆိပ်သင့် သလိုလို၊ ရောဂါဖြစ်သလိုလို ဖြစ်ပြီး အဲဒီအဆောင်က သူ့အခန်းလေးထဲမှာ ပဲ ဆုံးရှာတယ်။ သူလည်း အခုထိ မကျွတ်လွတ်သေးဘူး။

ဘကြီးမွေးဆုံးတဲ့ နှစ်မှာပဲ သူ လည်း ဆုံးတာလေး။ အဲဒီအဆောင်က သူ့အခန်းမှာ တခြားသူတွေ နေလို့ မရ ဘူး။ နေယံက ခြောက်တာပေါ့ကွာ။ အစက ဘကြီးမွေး သေပြီး အဲဒီ အဆောင်ကို ဆက်ထားသေးတယ်။ နောက် နေယံလည်း သေပြီးရော နေယံ ခြောက်လို့ဆိုပြီး ဘယ်သူမှ အဲဒီအဆောင်ကို လာထားမနေတော့ တာ။ အဲဒီအဆောင်လည်း ခုလို သောကြီးခတ်ပြီး အိုသွားတာပေါ့ကွာ။ နေယံကတော့ အဲဒီမှာပဲ အမြဲ ရှိနေဆဲပဲ။ ညညဆို သူနေတဲ့ အခန်း

က မီးလင်းလင်းနေတာကို ဒီရပ်ကွက် က လူတိုင်း သိတယ်။ အဆောင်က လည်း ရပ်ကွက်အစွန်မှာ သီးခြားဆို တော့ ဘယ်သူမှ ဒီအဆောင်ဘက်ကို မလာကြပါဘူး။ အခုလို သောကြီးခတ် ပြီး ချိတ်ပိတ်ထားရတာပေါ့။”

တတ်လမ်းကို အလုံးစုံ သိလိုက် ရမှ ကျွန်တော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက် လုံးနှင့် ဆုံးခဲ့တာကို တွေးကြည့်ပြီး ဘကြီးမွေးရဲ့ သဘောကောင်း မနော ကောင်း မျက်နှာလေးနှင့် ကိုနေယံရဲ့ ခပ်ချောချာ မျက်နှာလေးကို မျက်စိ ထဲ ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိခဲ့သည်။ မည်သို့ပင် ဆိုစေကာမူ၊ ဘကြီးမွေး ရော၊ ကိုနေယံရော ကျွန်တော်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေပါပဲ။ ဘကြီးမွေးနှင့် ကိုနေယံတို့ရဲ့ အကူအညီကြောင့်သာ ကျွန်တော် မနေညက ကောင်စွာ အိပ်စက်ခဲ့ရတာပါ။

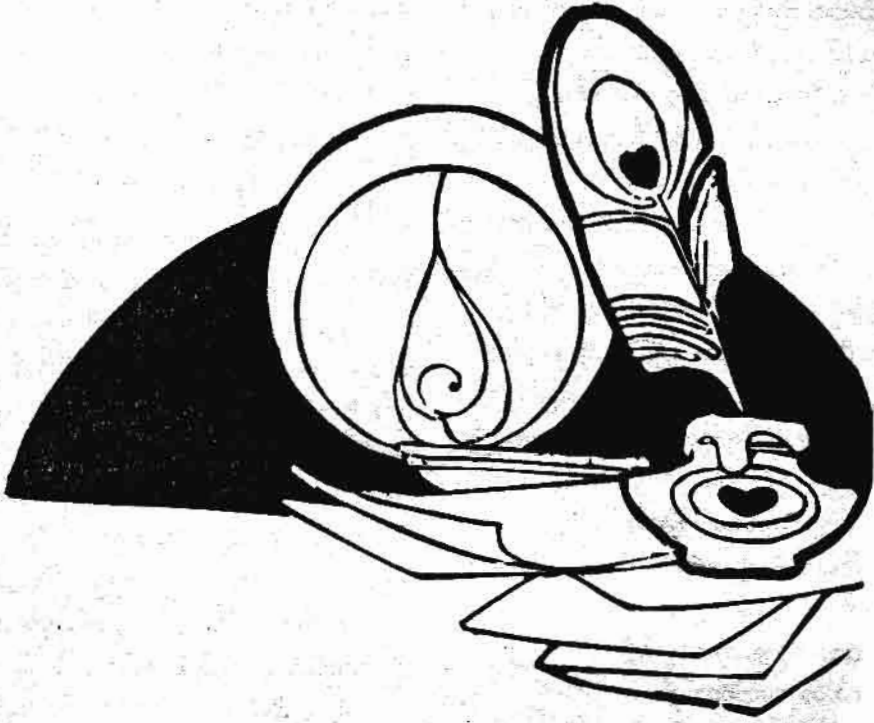
သူတို့မျက်နှာနှင့် သူတို့ ပြောထု စကားသံတွေကလည်း ကျွန်တော်နှာ ထဲက မထွက်ပါ။

ဘကြီးမွေးနှင့် ကိုနေယံတို့ ပြောသလိုပဲ ကျွန်တော်ဟာ သူတို့နှင့် ရေစက်ရှိလို့ ကြုံခဲ့ရတာပါ။

ဘကြီးမွေးနှင့် ကိုနေယံတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကျွန်တော်နှင့် ရေစက်ဆုံခဲ့သူတွေပါပဲ။

□

www.burmeseclassic.com

အကြွေးငွေ ပြန်ရစေ

ဝိညာဏ်ကြော့ချေ

ဂန္ထီရ ဆရာလှမျိုး (B.Sc)

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ် စာရေးသူ ဗေဒင်ဟောခန်းသို့ ဇနီးမောင်နှံတို့ ရောက်ရှိလာပါသည်။ သူတို့သည် တာမေ့ဘက်တွင် နေထိုင်သူများ ဖြစ်ပြီး ဂန္ထီရဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းတွင် ပါရှိသော ကြော်ငြာစာကို ဖတ်ပြီး လာရောက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဦးစွာပထမ မိတ်ဆက်စကားပြောပါသည်။

ကျွန်ုပ်မှ မည်သူ့အတွက် တွက်ချက်ဟောပြောပေးရမလဲဟု မေးသည့်အခါ ဇနီးဖြစ်သူမှ နှစ်ဦးစလုံးအတွက်ပါ

ပဲဟု ပြောသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း သူတို့ နှစ်ဦးစလုံး၏ မွေးသက္ကရာဇ်ကို မေး၍ တွက်ချက်ဟောပြောပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ် စောပြောသော အချက်များအားလုံးကို သူတို့ စိတ်မဝင်စားကြပေ။

သူတို့ အဓိက သိချင်၊ မေးချင်၊ ပြုလုပ်ချင်သော အကြောင်းအရာမှာ “အကြွေးငွေ” ကိစ္စဖြစ်နေပါသည်။ အကြွေးကိစ္စဆိုသောကြောင့် တနင်္လာ ငွေခုံ(၂)ဂဏန်းကို

ဦးစားပေးကြည့်ရပါသည်။ တနင်္လာဂျွတ် နေရာကောင်း၊ အားကောင်းပါက ငွေခံအားကောင်းပြီး ငွေဝင်ခြင်း၊ အကြွေး ငွေပြန်ရခြင်းတို့ မြန်စေပါသည်။ ငွေခံ ညံ့နေပါက ငွေခံကောင်း သော ယတြာများလည်း ပြုလုပ်ရမည်။ ထိုနောက် အကြွေး ရစေသော ယတြာများကို ချေပေးရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးစွာပထမ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံအား နဝင်း ယတြာချေရန် စနေနေ့သို့ ချိန်းလိုက်ပါသည်။ တနင်္လာနေ့ တိုင်းတွင်လည်း ခွေး၊ ခို၊ ငါး၊ ကျီး စသည့် သတ္တဝါတွေကို အစာကျွေးခိုင်းလိုက်သည်။ ကံပွင့် လာဘ်ပွင့် ဂါထာတော်ကို လည်း ရွတ်ဆိုခိုင်း၊ ပုတီးစိပ်ခိုင်းရပါသည်။ ကံပွင့် လာဘ်ပွင့် ဂါထာအမျိုးမျိုးရှိပါသည်။ နေ့နံအလိုက် ဘုရားရှိခိုး၍ ဆု တောင်းလျှင် ပိုကောင်းပါသည်။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ကြံတိုင်း အောင်အမည်နှင့် ကံပွင့် လာဘ်ပွင့် အောင်မြင်ကြီးပွား ဂါထာမန္တန်များ စာအုပ်ကို ရေးသားထုတ်ဝေထားပါသည်။

လာဘ်ခေါ် ဂါထာ

အရဟံ ဗုဒ္ဓေါ အရဟံ
အရဟံ ဗုဒ္ဓေါ ဗုဒ္ဓဿ
ဂုဏ တေဇသာ သဗ္ဗသိဒ္ဓိ
လာဘံ မောဘိဿတိ။

ဂါထာတစ်ပုဒ်ဆုံးလျှင် ပုတီးတစ်လုံးချ၍ အနည်းဆုံး ပုတီးတစ်ပတ်စိပ်ပေးပါ။ အကြွေးယူထားသူကိုလည်း မေတ္တာ ပို့ပေးပါ။ အချို့မှာ အမှန်တကယ် မပေးနိုင်ဖြစ်နေတတ် သည်။ အကြွေးယတြာနည်းအမျိုးမျိုးရှိသည်။ ကံတတာနိုင် နေပါက၊ အလွန်ဆိုနေပါက နဝင်းပွဲလျှင် နဝင်းစီး ယတြာချေ ပေးရသည်။

ဆုံးရှုံးမလိုဖြစ်နေသော ငွေများ ပြန်လည်ရရှိစေရန် စမတစ်ထောင် ယတြာနည်းလည်း အစွမ်းထက်ပါသည်။ လူတစ်ယောက် ဒီနည်းနှင့် အောင်မြင် အဆင်ပြေသွားပါ သည်။ နောက်လူတွေကိုလည်း ပြုလုပ်ခိုင်းရာ ဆယ်ယောက် မှာ ခုနစ်ယောက်တော့ အဆင်ပြေပါသည်။ အချို့ အကြွေး တွေမှာ နှစ်ချီ၍ ကြာနေ၏။ အချို့မှာလည်း လောင်းကစား ကြွေးဖြစ်သည်။ လောင်းကစားကြွေးကတော့ တောင်းရ အခက်ဆုံးဖြစ်သည်။ ပြန်မရတာက များသည်။ စာရေးသူ ကိုယ်တိုင်လည်း အကြွေးပြဿနာများ ကြုံတွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်တိုင်လည်း ယတြာချေရသည်။ ဘုရားမှာ မုန့်လုံးရေပေါ် ကပ်လျှံပေးရသည်။ အကြော်မျိုးစုံ (ဘူးသီး ကြော်မပါ)ကပ်လျှံရသည်။ ကြက်ဥကြော် ဘုရားကပ်လျှံ

ပေးရသည်။
မိမိတို့၏ ငွေကြေးများကို တစ်ဖက်မှ ချေးထားပြီး ပြန်မဘဲ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြု၍ ထစ်ထဲ၊ ကြန့်ကြာနေ ခြင်းများ ကြုံတွေ့ပါက အောက်ဖော်ပြပါ ဓာတ်ဆင် ယတြာ နည်းကို သေသေချာချာလုပ်ရပေလိမ့်မည်။

ဆုံးမလိုဖြစ်နေသော အကြွေးငွေ ပြန်ရစေသောနည်း

အင်္ဂါနေ့ နံနက်စောစော ဂုနာရီ ၁၅မိနစ်အချိန်တွင် မိမိတို့ နေအိမ်ဘုရား၌ ဆွမ်းသုံးပွဲ အောင်သပြေ (၁၀)ညွန့် ကပ်လျှံရမည်။ မည်သည့်ဆွမ်းမဆို ကပ်လျှံနိုင်သည်။ ထိုနောက် ဖယောင်းတိုင် သုံးတိုင်ကို မီးထွန်းညှိ ပူဇော်ရ မည်။ ပြီးလျှင် မိမိ၏ လက်ဝါးတွင် ပိုက်ဆံယူသွားသူ၏ အမည်နာမကို ရေးပါ။ ဆီတစ်စက်လည်း လက်ဝါးပေါ်တွင် ချ၍ ပွတ်ပေးရမည်။ ဆီကို အဘယ်ကြောင့် သုံးရသနည်းဟု ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ ဂန္တိရလောကီအတတ် ဝိဇ္ဇာပညာရပ်တွင် အစွဲဓာတ်တစ်ခုအနေနှင့် အသုံးပြုခြင်းဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ဆင့်အနေနှင့် ငွေတစ်ထောင်တန်တစ်ရွက် ကို လက်ဝါးထဲ၌ ထည့်ပြီး ရိုက်ကာ၊ မိမိ၏ နှုတ်မှ...

“ငါ့ငွေ ငါ့ထံ လာပေးစေ”ဟု ပြောရမည်။ ပြီးလျှင် လက်ဝါးနှစ်ဖက်အား ထွန်းညှိထားသည့် ဖယောင်းတိုင်တွင် ခပ်နွေးနွေးလေး ကင်ပါ။ ကင်ပြီးလျှင် လက်ခုပ် (၆)ချက်ထိ ပါ။ ထိုသို့ တီးရင်း မိမိ၏ လိုရာဆန္ဒကို အကျအနတောင်ရ မည်။ ဥပမာ-

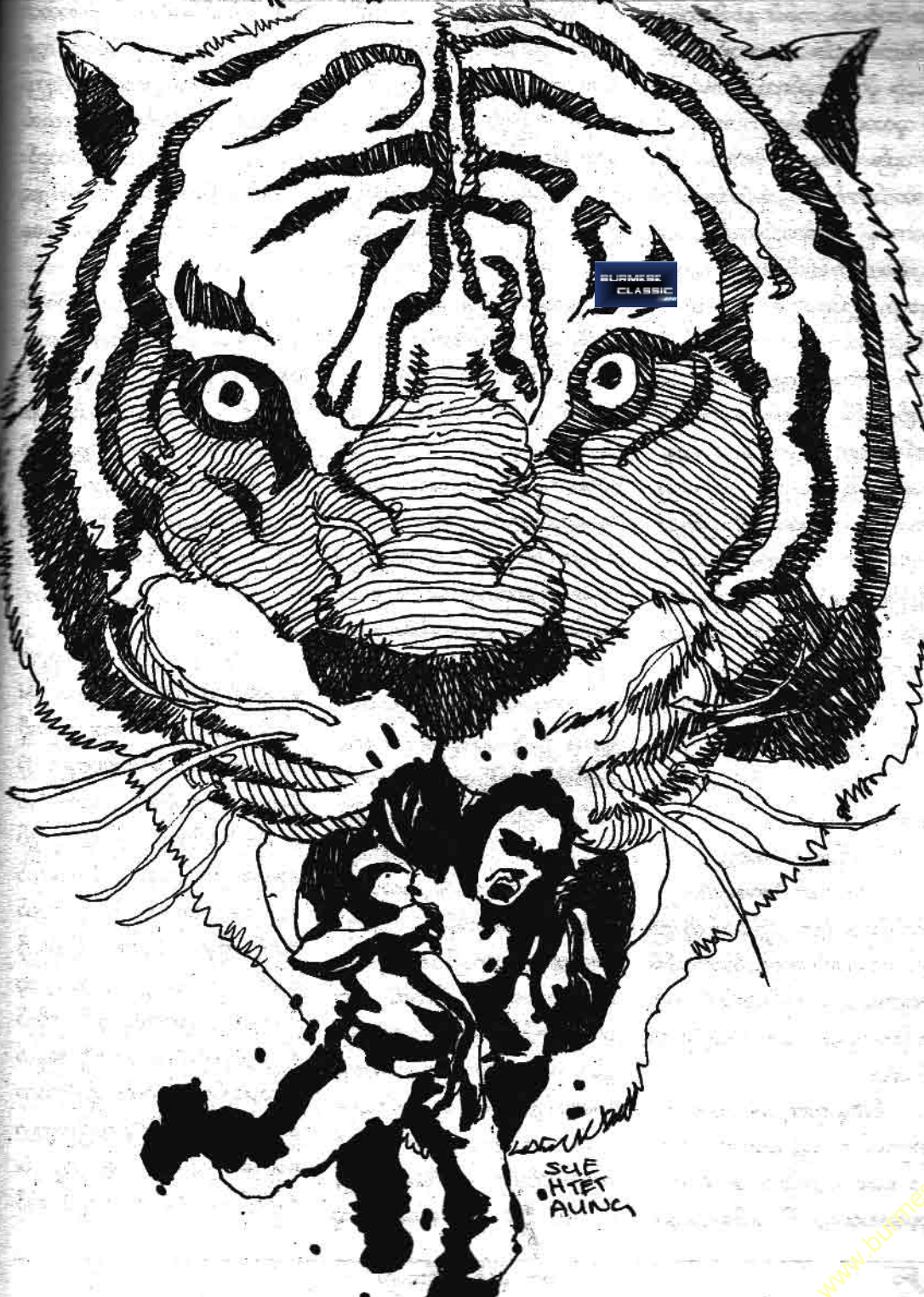
“ခေါ်လုထံမှ ရရန် အကြွေးငွေ(————)ကျွန် ရက်ပိုင်း၊ လပိုင်းအတွင်း အမြန်ပြန်ရပါစေ”ဟု တစ်ခေါက် ပြောပြီး လက်ခုပ်တစ်ချက်တီးပါ။ တစ်ပတ်အတွင်း သင်္ဘော သာသာ အောင်မြင်ပါမည်။

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး လုပ်ရမှာလား ဆရာ”
“တစ်ယောက်လုပ်ရင် ရပါတယ်။ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် လုပ်ကြည့်ပါ။ အများဆုံး သုံးပတ်မှာ ကျိန်းသေပြန်ရမှာပဲ” ဟု ဟောပြောပေးလိုက်ပါသည်။

မောင်ဖြင့်မား (စိုက်ကလေး)

သူငယ်ချင်း တာဝန်ခံကျင့်တမ်း

SUE
HTET
AUNG

ကျွန်တော်ငယ်ငယ် တစ်ဆယ်နှစ်သားလောက်က ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကဲ့ ကိုသိန်းအောင်က တစ်ပတ် တစ်ခါ နှစ်ခါလောက်လာတတ်သည်။ သူ့လာလျှင် မုန့်ဖိုးရသည်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရသည်။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့လာလျှင် ကျွန်တော် အရမ်းပျော်ပါသည်။ သူ့နေတဲ့ ဗိုလ်ကလေးမြို့အောက်ဘက် စက်ဆန်း(စက်စု)ဆိုတဲ့ ရွာကနေ လာရသည့်အကြောင်းက သူ့အိမ်က ကုန်စုံဆိုင်အတွက် ရောင်းချစရာ ပစ္စည်းတွေ လာလာဝယ်တာပါ။

သူ့လာရင် ကျွန်တော် အရမ်းပျော်သည်။ တစ်နေ့လုံးမှ မုန့်ဖိုးတစ်မတ်ရတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ရုပ်ရှင်လည်း ကြည့်ရသည်။ မုန့်ဖိုးလည်း လေးငါးကျပ် အမြဲရနေကျမို့ ကျွန်တော်ပျော်တာပါ။ ဒါကြောင့်မို့ သူ့ကိုပဲ ကျွန်တော်မျှော်နေတတ်သည်။ တစ်ရက် သူ့ရောက်လာရင်း ကျွန်တော်ကျောင်းပိတ်တဲ့ ရက်နဲ့ ကြုံတော့...

“မောင်တင်ဝင်း... ရွာကို အလည်လိုက်ခဲ့ပါလားကွ”

“လိုက်တော့ လိုက်ချင်တယ်။ အဖေနဲ့ အမေက ထည့်ပါမလား”

“ငါပြောပေးပါ့မယ်ကွာ”

အဖေနှင့် အမေကလည်း ကိုသိန်းအောင်က ကျွန်တော်ကို ညီအစ်ကိုအရင်းလို ချစ်မုန်းသိတော့ နှစ်ခါမပြောရပါဘူး။ ကျွန်တော်ကို စက်ဆန်း(စက်စု)ရွာကို အလည်ထည့်လိုက်ပါသည်။

ဒီလိုနဲ့ ရွာရောက်တော့ အတွေ့အကြုံမရှိတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ချောင်းထဲ ရေဆင်းကျူးလိုက်၊ လှေစီးလိုက်၊ ပုစွန်ဖောင်တွေပေါ် တက်ဆော့လိုက်

နှင့် ပျော်နေပါသည်။ ကျွန်တော်အစ်ကိုက ကုန်စုံဆိုင်ရောင်းသည့်အပြင် ပျားရည်လည်း အရောင်းအဝယ်လုပ်ပါသည်။

စက်ဆန်းရွာသို့ မရောက်မီ မိန်းမလှကျွန်းဆိုတာ ရှိပါသည်။ အလွန်နက်သော တောကြီး(ယခင်က) ဖြစ်ပါသည်။ ရေငန်ပိုင် ဦးရှင်ကြီးရုပ်ထု ရှိသော တောကြီးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်ကတော့ ထိုမိန်းမလှကျွန်းကြီးကို အဝေးက ကြည့်လိုက်လျှင် လမု၊ မဒမ၊ ကနစိုတောကြီးဟာ ကော်ဇောအစိမ်းကြီး ခင်းထားသလို တည့်တညွတ်တည်း ဖြစ်ပါသည်။ အခုတော့ သစ်ပင်များက ကျိုးတိုးကျဲတဲ့၊ ကွက်တိကွက်ကျား၊ ထင်းခုတ်သူတွေ၊ မီးသွေးဖုတ်သူတွေ များသောကြောင့် သစ်တောလည်း ဒဏ်မခံနိုင်တော့ဟန်တူပါသည်။ အဲဒီတောထဲက မဒမပင်တွေမှာ ပျားအုံတွေ အများအပြားစွဲပါသည်။ ဒန်အိုးဖုံးအရွယ်လောက်ကနေ ထမင်းစားပွဲအရွယ်လောက်အထိ ပျားအုံများ ရှိတတ်ပါသည်။

ထိုပျားအုံများကို ပျားဖွပ်သမားများက ဖွပ်၍ ပျားရည်များကို ကျွန်တော်အစ်ကိုအိမ်တွင် ပျားဖွပ်သမားများက ပျားရည်လာသွင်းသော အခါ ကျွန်တော်ကို ထိပ်ပုတ် ခေါင်းပုတ်နှင့် စကြ နောက်ကြသည်။ ပျားဖွပ်သမားများသည် များသောအားဖြင့် ကရင်အမျိုးသားများက များပါသည်။

ထိုပျားဖွပ်သမားများထဲတွင် ကရင်အဘိုးကြီး စောဂျိမ်းက ကျွန်တော်ကို အင်မတန် ခင်သည်။ သူ

ပျားရည်လာသွင်းလျှင် ဆတ်သားခြောက်များ၊ လိပ်ဥများ ကျွန်တော်ကို လက်ဆောင်ပေးတတ်သည်။ သူ တစ်ကြိမ် ပျားရည်လာသွင်းလျှင် လေးထောင့်ပုံး နှစ်ပုံး သုံးပုံးခန့် ပါလာတတ်သည်။ သူ ပျားရည်ဖိုးရလျှင် ကျွန်တော်ကို ခေါ်ကာ ရွာလယ်ရှိ အကြော်ဆိုင်တွင် အကြော်ဝယ်ကျွေးတတ်သေးသည်။ တစ်ခါတလေလည်း အစ်ကို သိန်းအောင်နှင့် ထိုင်ကာ ဇေဇွေးကြမ်းသောက်ရင်း လေကန်နေတတ်သည်။

ထိုသို့ လေကန်ရင်း ကိုသိန်းအောင်အား စောဂျိမ်း ပြောပြနေသော အကြောင်းများသည် ကျွန်တော်အတွက် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာများ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် စာရေးတတ်သည့်အချိန်အထိ မပျော်သော အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည်ရေးသားတင်ပြလိုက်ပါသည်။

ကျုပ်တို့ ပျားဖွပ်တဲ့သူတွေမှာ လေ့တစ်ခုရှိတယ်ဗျ။ မိန်းမလှကျွန်းဆိုတဲ့ တောကြီးက အကျယ်ကြီးတော့ ကနစိုပင်၊ မဒမပင်တွေမှာ ဖွဲ့လေ့ရှိတဲ့ ပျားအုံတွေက တောထဲမှာ အများကြီးပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့ ပျားဖွပ်သမားတွေက ပျားဖွပ်ရာသီ မရောက်ခင် ကြိုပြီးတော့ ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်အပင်တွေမှာ အုံဖွဲ့တယ်ဆိုတာကို အရင်လေ့လာရတယ်။ သူ့အုပ်စုနဲ့ တောထဲမှာ ပျားအုံရာကြရင်း ကိုယ်တွေ့တဲ့ အပင်ကို စားနဲ့ထစ်ပြီး အမှင်အသားလုပ်ထားရတယ်။ ဆိုလိုတာက ဒီအပင်ကို ငါတွေ့ပြီဗျ၊ တခြားလူက မဖွပ်နဲ့တော့လို့ ပြောတာနဲ့ အတူတူ ဒါဆိုရင် နောက်မှ လာတဲ့သူက ဒါ

အမှတ်အသားကို တွေ့ရင် လာမဖွပ်
တော့ဘူး။ အဲဒီ လေ့ကလေးတစ်ခု
ရှိတယ်။

မသိအောင်ဆိုပြီး ဖွပ်တာတို့
ဘာတို့လည်း မရှိဘူး။ သစ္စာရှိကြ
တယ်။ အဲဒီလိုပဲ ပျားဖွပ်ထွက်ကြရင်း
လည်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်
သစ္စာရှိကြတဲ့ အဖော်နဲ့ တွဲလေ့တွဲထ
ရှိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ပျား
ရည်ဟာ အရသာရှိသလောက် ပျားဖွပ်
ရတာလည်း အင်မတန် အန္တရာယ်များ
ပါတယ်။

ကျုပ်တို့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ
တော်တော်များများ အသက်ဆုံးပါးခဲ့ရ
တယ်။ တချို့ဆိုရင် ကျားဆွဲခံရလို့၊ ဝံ
ကုတ်ခံရလို့ ပျားဖွပ်ရင်း အပင်ပေါ်က
လိမ်ကျပြီး သေရလို့နဲ့။ ကျုပ်နဲ့
အင်မတန် ရင်းနှီးတဲ့ အမာရွာက စော
လယ်ခူး ဆိုရင် ပျားဖွပ်သွားမယ်ဆိုပြီး
ထွက်သွားလိုက်တာ သုံးလေးရက်
လည်း ပေါ်မလာ၊ တစ်ပတ်ကြာလည်း
ပေါ်မလာ။ တစ်ဆယ့်လေးငါးရက်
လောက်ကြာတော့ လူစုပြီး လိုက်ရှာ
တဲ့အခါ စောလယ်ခူးရဲ့ မြင်မကောင်း
အောင် ပုပ်ပွနေတဲ့ အလောင်းပဲ ပြန်ရ
တော့တယ်။

စောလယ်ခူးက အပင်ပေါ်တက်
ပြီး ပျားဖွပ်ရင်း အပင်ပေါ်က အောက်
ကို ပြုတ်ကျပြီး သေနေတာ။ ပြုတ်ကျ
တော့ အောက်က မအမ ငုတ်ကလည်း
ထိုးမိထားသေးတယ်။ ဒီလို အန္တရာယ်
များလို့ ပျားဖွပ်ကြမယ်ဆိုရင် သစ္စာအရှိ
ဆုံး မိတ်ဆွေတစ်ဦးဦးနဲ့ အဖော်လုပ်ပြီး
သွားကြတာ။ တစ်ယောက်ယောက်က
တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ပါလာတဲ့ အဖော်က
အိမ်အရောက် ပြန်ပို့၊ သူမိသားစု
လက်ထဲကို အပ်ရတာ အစဉ်အလာ
တစ်ခုပဲ။

ကျုပ်အတွေ့အကြုံအရ လွန်ခဲ့
တဲ့ သုံးနှစ်လောက်က မမေ့နိုင်တဲ့
အတွေ့အကြုံတစ်ခုနဲ့ ကြုံခဲ့ရတယ်။
အဖြစ်က ပျားဖွပ်ရာသီရောက်တော့
ကျုပ်ရယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ သစ္စာအရှိဆုံး
မိတ်ဆွေ စောမိုးဆိုးတို့ နှစ်ယောက်
မိန်းမလှကျွန်း တောကြီးထဲကို ကိရိ
ယာအစုံအလင်၊ ရိက္ခာအစုံအလင်နဲ့
ထွက်ခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်တို့ မှတ်ထား
တဲ့ အပင်တွေကို ရှာရင်း မိုးချုပ်သွား
ကြလို့ တောသရက်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်
မှာ လင့်စင်ထိုးပြီး အိပ်ကြမယ်ဆိုတဲ့
စိတ်ကူးနဲ့ သစ်ပင် ဝါးပင်တွေကို ခုတ်
ပြီး လင့်ထိုးကြတယ်။ လင့်ထိုးနေရင်း
အောက်ကနေ ဟင်းမျှိုး(ကျား)တစ်
ကောင်က တပေါင်းပေါင်းနဲ့ လာဟိန်း
နေတယ်။ လင့်က မြင့်လို့ တော်သေး
တာပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် လင့်ကို ခုန်ပြီး
ဆွဲတတ်ကြတယ်။ တစ်ညလုံးလည်း
ကောင်းကောင်း မအိပ်ရပါဘူး။ ကျား
က တစ်ညလုံး အောက်ကနေ လာ
ချောင်းနေလို့။ မိုးလင်းတော့ ကျား
အရိပ်အခြေကို မတွေ့တာနဲ့ ကျုပ်တို့
နှစ်ယောက် လင့်အောက်ကို ဆင်းခဲ့
ကြတယ်။

မှတ်ထားတဲ့ အပင်တွေကို

လိုက်ရှာကြရင်း တစ်နေရာရောက်
တော့ ဆန်ကောပိုင်းလောက် ရှိတဲ့
ပျားအုံကြီး စွဲနေတဲ့ အပင်တစ်ပင်ကို
တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒီအပင်က ကျုပ်
တို့လည်း မမှတ်ရသေးဘူး။ ဘယ်သူမှ
လည်း မတွေ့ရသေးတဲ့ အပင်ဖြစ်နေ
တယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျုပ်တို့လည်း ဖွပ်ကြ
ဖို့ ပြင်ဆင်ကြတာပေါ့။

ကျုပ်က အရင် အပင်ပေါ်ကို
တက်နေတဲ့အချိန်မှာ စောမိုးဆိုးက
အောက်က တက်လိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေ
တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဘယ်အချိန်က
ချောင်းနေမှန်း မသိတဲ့ ကျားက စော
မိုးဆိုးကို ဝင်ဆွဲပါလေရော။ ကျုပ်က
အောက်က အဖြစ်အပျက်ကို အပင်
ပေါ်ကနေ အတိုင်းသား မြင်နေရတယ်။
ကျားက လက်ဦးသွားလို့ စောမိုးဆိုး
ရဲ့ လည်ပင်းကို ခဲနေတုန်း ကျုပ်က
ကျုပ်သူငယ်ချင်းကို ကယ်ဖို့ အပင်
ပေါ်ကနေ အော်လည်း အော်၊ ကမန်း
ကတန်းလည်း ဆင်းလာခဲ့တယ်။

သွေးနံ့ရပြီးတဲ့ ကျားက ကျုပ်ကို
လှည့်မကြည့်ဘူး။ စောမိုးဆိုးကိုပဲ
မလွတ်တမ်း ခဲထားတယ်။ ကျုပ်က
အသွားရည် လှုံနဲ့ ကျားကို ထိုးတာ
တောင် ကျားက စောမိုးဆိုးကို မလွတ်
ဘူး။ လှုံက ကျားဆီမှာ စိုက်နေတော့
ထင်းခုတ်စားနဲ့ ဝင်ခုတ်ပြီး သူငယ်ချင်း
ကို ဝင်လှရတယ်။ ကျားက ဒဏ်ရာရ
လို့ လှုံတန်းလန်းနဲ့ တောထဲကို ဝင်ပြေး
မှပဲ စောမိုးဆိုးကို ရတော့တယ်။ ဒါပေ
မယ့် စောမိုးဆိုးက ကံဆိုးရှာတယ်။
လည်ပင်းမှာလည်း ဟောင်းလောင်း
ပေါက်ကြီး၊ စိုက်ကလည်း ကျားကုတ်
ထားလို့ ပွင့်နေတယ်။ အူတွေ ထွက်
နေတယ်။ ဒဏ်ရာတွေကနေ သွေး
တွေဟာ ဒလဟော စီးဆင်းနေတယ်။
ကျုပ်က ပါလာတဲ့ လှုံရည်ဟောင်းတွေ

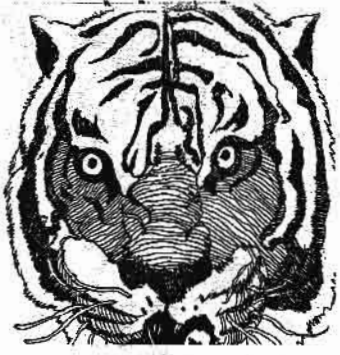

နဲ့ ဒဏ်ရာတွေကို ပတ်ပြီး စောခိုဆိုးကို ထမ်းလာခဲ့တယ်။ တောထဲက မအမတ်၊ လမုတ်တွေကို မကြည့်အားဘူး။ ကျုပ်ခြေထောက်တွေလည်း ပေါက်ပြဲ စုတ်ပြတ်လို့။ ကျုပ်ဟာ စောခိုဆိုးကို ထမ်းပြီး လှေဆိပ်ကို ထွက်ပြေးလာခဲ့တယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံရင် လူကိုတော့ အရယူပြီး သူ့မိသားစု ရိုရာကို ပို့ပေးရမှာက ကျုပ်တို့ရဲ့ သစ္စာ ရှိမူပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်သိတယ်။ ဒဏ်ရာရနေတဲ့ ဟင်းမျိုး(ကျား)ဟာ ကျုပ်တို့နောက်ကို နာကြည်းချက်နဲ့ လိုက်နေဦးမယ်ဆိုတာ ကျုပ် သဘောပေါက်ပြီးသား။ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ကျားဟာ ကျုပ်တို့နောက်ကနေ လိုက်လာတယ်။

လွတ်လမ်းတစ်နေရာရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ် တွေးမိထားတယ်။ လမ်းမှာ ချောင်းကလေးတစ်ခုကို ဖြတ်ရမယ်။ ချောင်းက ဝါးပိုးလုံးတစ်လုံးကို အောက်ကနေ တိုင်တွေ ထောက်ထားပြီး တစ်ဖက်ကို ကူးရတဲ့ ဝါးတံတားကလေးဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် လူဖြတ်သလို ကျားကလည်း လိုက်ဖြတ်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ တံတားထိပ်ကို ရောက်တာနဲ့ စောခိုဆိုးကို ပခုံးပေါ်ကချပြီး မီးတုတ်တစ်ခုကို မီးရှို့လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အနီးပတ်ဝန်းကျင်က သစ်ကိုင်းခြောက်၊ သစ်ရွက်ခြောက်တွေကို ပုံပြီး မီးရှို့လိုက်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ စောခိုဆိုးကို ထမ်းပြီး ဝါးတံတားပေါ်က ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့တယ်။ စောခိုဆိုးဆီက ကျွဲတဲ့ သွေးတွေကတော့ ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရွှဲနေတာပဲ။

တစ်ဖက်ထိပ်ကို ရောက်တော့ စောခိုဆိုးကို ချပြီး ဟိုဘက်ကမ်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကျားဟာ

မီးပုံကို လက်နဲ့ ပုတ်ပြီး ဖျက်နေတယ်။ တော်တော်တောင် ပျက်နေပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာ အသက်မရှိတော့တဲ့ စောခိုဆိုးဟာ မျက်ဖြူကြီး လန်ပြီး ကျုပ်ကို စကားပြောတယ်။ သူ့အသံကို ကြားရတာ ကျုပ် ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထသွားတယ်။ သူက ဘာပြောသလဲဆိုတော့...

“သူငယ်ချင်း... မင်း တာဝန်ကျေပါတယ်။ ငါ့ကို ထားခဲ့တော့။ မင်းအသက်သာ လွတ်အောင် ပြေး”

တဲ့။ ကျုပ်လေ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။ အချွန်က စောခိုဆိုးက အသက်မရှိတော့ဘူး။ ကျုပ်အဖြစ်ကို တွေ့နေရတဲ့ သူ့ဝိညာဉ်က သူ့ကိုယ်ထဲကို ဝင်ပူးပြီး ပြောနေတာ။ ကျုပ်က သတ္တိရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အစဉ်အလာကို အပျက် မခံနိုင်ဘူး။ ဂုဏ်သိက္ခာ လည်း အကျမခံနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က...

“သူငယ်ချင်း... မင်းကို မင်းမိသားစုဆီ အရောက်ပို့ပေးမယ်။ ငါ့မှာ တာဝန်ရှိတယ်။ ငါ့သိက္ခာအကျမခံနိုင်ဘူးကွ”

လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ကျုပ်အသိတစ်ခုမှာ လွတ်လမ်းတစ်ခုရှိသေးတယ်ဆိုတာ ကျုပ် တွေးမိတော့ အချိန်မဆိုင်ဘဲ ဝါးတံတားကို တားနဲ့ ခုတ်ချပစ်လိုက်တယ်။ ဝါးတံတား

ပျက်ပြီး ရေထဲကို ကျသွားချိန်မှာပဲ ကျားက မီးပုံကို ဖျက်ပြီး တံတားပေါ်တောင် လှမ်းတက်နေပြီ။ ကျုပ်အကြံအောင်သွားတယ်။ တံတားပျက်သွားလို့ ကျားက ဒီဘက်ကမ်းကို မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့ ကြည့်ပြီး တဟိန်းဟိန်းဟောက်နေတယ်။ ကျုပ်လည်း နောက်ကို လှည့်မကြည့်တော့ဘူး။ ကျုပ်သူငယ်ချင်းကို အရထမ်းပြီး လှေဆိပ်ကို ပြေးခဲ့ရတာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ် တာဝန်ကျေပါတယ်။ စောခိုဆိုးအလောင်းကို သူ့မိသားစုလက်ထဲ အရောက်ထည့်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် စောခိုဆိုးဟာ မကျွတ်မလွတ်တဲ့ ဘဝကို ရောက်နေတယ်နဲ့ တူပါတယ်။ အသုဘ ရက်မလည်ခင်မှာ သူ့သမီးတစ်ယောက်ကို ဝင်ပူးပြီး ပြောတယ်။ ကျုပ် တာဝန်ကျေတဲ့အကြောင်း ကျုပ်လို မိတ်ဆွေကောင်းမျိုး ရှားပါတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းနဲ့ ကျန်ရစ်တဲ့ သူ့မိသားစုကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ကျုပ်ကို အပ်ပေးတယ်ဆိုပြီး ငိုပြောတယ်။

ပျားဖွယ်သမားကြီး စောဂိုင်း ခြေခဲတဲ့ ကိုယ်တွေ့ အဖြစ်အပျက်ဆီ ကျွန်တော် ဘေးကနေ နားထောင်ခဲ့တာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ငါးဆယ်ထောင်ကပါ။ ခေါင်းထဲမှာ စွဲနေတဲ့ အကြောင်းကလေးကို အခုလို စာရေးတတ်မှတ်မိသရွေ့ စာရေးပြရတာပါ။

ငွေဝင်လမ်းတွေ ပွင့်ပါစေ

ခန့်ကျော်စွာ

ကျွန်ုပ်တို့တွင် ရှိသော မိတ်ဆွေများနှင့် ထူးခြားသော "ကိုအရှည်ကြီး" ဆိုသူတစ်ဦးရှိ၏။ အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန် ရှည်ရှည်ဖြင့် စိတ်ရှည် သည်းခံတတ်သော ထိုမိတ်ဆွေ ကိုအရှည်ကြီးသည် အပတ်စဉ် ဗုဒ္ဓဟူးညတိုင်း (၁၀၈)လုံး ပုတီးလေးတစ်ကုံးဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ဗေဒင်ခန်းသို့ ဘုရားရှိခိုး ပုတီးစိပ်ရန် ရောက်ရှိလာတတ်၏။ ထိုမိတ်ဆွေရောက်လာ လျှင် ဘုရားဝတ်ပြုပြီး အဆာပြေ သုံးဆောင်ရန် မုန့်ပဲသရေ စာများလည်း ပါလာတတ်၏။ အိမ်ထောင်မရှိသော လူမျိုး လူလွတ်ကြီးဖြစ်သဖြင့် နောက်ဆံတင်းစရာမလိုဘဲ ထိုဗုဒ္ဓ ဟူညတိုင်း ပုတီးစိပ်ပြီးသောအခါတို့တွင် ကျွန်ုပ်တို့ မိသားစု နှင့် ရေနှေးကြမ်းဝိုင်းဖွဲ့သောကံရင်း ညဉ့်နက်သန်းခေါင်တိ တိုင်အောင် စကားလက်ဆုံကျလေ့ရှိ၏။

ယခုလည်း ထုံးစံအတိုင်း ဗုဒ္ဓဟူးညဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ် တို့သည် ဘုရားရှိခိုး ပုတီးစိပ်ကြပြီးနောက် မိတ်ဆွေ

ကိုအရှည်ကြီး ယူလာသော အရောင်အသွေးစုံသည့် ရေ နိုးနပ် မုန့်ဆန်းဆန်းကလေးများနှင့် ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးသည် ဖျော်ပေးသော လက်ရွေးစင် ကော်ဖီကြမ်းတို့ကို ဝိုင်းဖွဲ့ သောက်ကြရင်း ရောက်တတ်ရာရာ စကားလက်ဆုံကျနေ ကြ၏။

“ဆရာခန့်... ဒီဘက်နှစ်ပိုင်း တော်တော်စာလေ့ဖြစ် တယ်နော်။ နေလဂျာနယ်မှာလည်း ခင်ဗျားဆောင်ပီးလေး တွေကို ခဏခဏဖတ်ရတယ်။ ပြီးတော့ ဂန္တိရဆန်းကြယ် မဂ္ဂဇင်းမှာလည်း လစဉ်ရေတာ တွေတယ်။ မရမ်းတလင်း ဂျာနယ်မှာလည်း ရေတယ်နော်”

ဟု ပြောသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးသည်ကလည်း... “ဟုတ်တယ် ကိုအရှည်ကြီးရေ။ သူက ပါးစပ်နဲ့ပဲ ရေးတာလေ။ သူက ရှေ့က ခေါ်ပေးသမျှကို ကျွန်ုပ်လေး လက်နဲ့ လိုက်ရေးရတာ”

ဟု ဝင်ပြောသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ဒီလိုဗျာ။ ကိုယ်က ပါးစပ်နဲ့ ခေါ်ပေးပြီး သူက လက်နဲ့ လိုက်ရေးတာ ကြာလာတော့ အကျင့်ကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်နေပြီဗျာ။ ဒီအကြောင်းကို သိထားတဲ့ အယ်ဒီတာမင်းတွေကလည်း စာမူတောင်းပြီးဆိုရင် ကျုပ်ဆီတောင် မဆက်သွယ်ကြဘူးလေ။ ကျုပ်အမျိုးသမီးဆီ မှန်းဆက်ကြပြီး ဆရာမရေ... စာလိုက်ရေးပေးပါဦးနော်” လို့ ပြောကြတယ်လေဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်သဖြင့် ကိုအရှည်ကြီးက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“မှတ်တောင်ထားရဦးမယ် ဆရာခန့်ရေ”

ဟု ပြော၏။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း သတိရသွားပြီး

...

“စာရေးတဲ့အကြောင်းပြောလို့ အခုမှ ပြက္ခဒိန်ကို ကြည့်မိတယ်။ လကန့်ရှက်တောင် ရောက်နေပြီပဲ။ ဆရာမောင်ညိုအေးတို့ ဂမ္ဘီရဆန်းကြယ်မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို စာမူရေးပေးရဦးမှာပဲ။ ကဲ... ဆရာမရေ မှန်းလေးစားပြီးရင် စာရေးဖို့ ပြင်လိုက်ကြရအောင်”

ဟု ဇနီးသည်ကို ပြောလိုက်သောအခါ...

“ဒီတစ်ခါ ဘာအကြောင်းရေးမှာလဲ ဆရာခန့်။ စာပတ်ပရိသတ်ထက် ထူးထူးခြားခြားလေးဆိုရင် ကြိုသိချင်လို့ပါ”

ဟု ကိုအရှည်ကြီးက မေးလာပါလေ၏။

“တခြားအကြောင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ငွေကြေးက ညှဉ်း လာဘ်ပိတ်နေတဲ့သူတွေ ကပွင့် လာဘ်ပွင့်သွားစေတဲ့ ဘုရားပန်းလှူနည်းလေး ဒီတစ်ပတ်အတွက် ရေးမယ်ဗျာ။ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်ပရိသတ်တွေကတော့ အဲဒီ ဘုရားပန်းလှူနည်းလေးကို အားကိုးပြီး ငွေလမ်းပွင့်အောင် ကုသိုလ်လုပ်နေကြတာပဲဗျာ။ တော်တော်လေးလည်း ထူးခြားပြီး အကျိုးပေးတယ်လို့လည်း ပြောတယ်ဗျာ။ ငွေကြေး လာဘ်ပိတ်နေသူတွေ အခက်အခဲရှိနေသူတွေက အဲဒီ ဘုရားပန်းလှူနည်းလေး အတိုင်း လှူလိုက်တာနဲ့ အဆင်ပြေသွားကြတာပဲဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်သည်နှင့် ကိုအရှည်ကြီးက...

“အေးပါ ဆရာခန့်ရယ်။ ယုံပါတယ်။ ဘယ်လိုလှူရသလဲဆိုတာသာ တည့်တည့်ပြောစမ်းပါဗျာ”

ဟု စိတ်ရှည်လေးရှိသော ကိုအရှည်ကြီးက ဒီတစ်ခါ စိတ်မရှည်လေဟန်ဖြင့် တိုတိုတောင်းတောင်း မေးလေ၏။

“လွယ်ပါတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့ ညပိုင်းမှာ ပိုက်ဆံ ငွေတစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်ကို ရေထဲမှာ လှုပ်ခတ်ပြီး ဆေးရ

မယ်။ ရေဆေးပြီးရင်တော့ ပန်ကာရှေ့မှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ယစ်တောင်ခတ်ပြီးဖြစ်ဖြစ် ရေခြောက်သွားအောင် လုပ်ရမယ်။ ပြီးတော့ ဘာသာရေးစာအုပ်ထဲမှာ အဲဒီတစ်ထောင်တန်လေးကို ညှပ်ထားရမယ်။ နောက်နေ့မနက် တနင်္လာနေ့ကျတော့ ညက ရေဆေးထားတဲ့ ငွေတစ်ထောင်တန်နဲ့ ဘုရားပန်းဝယ်ပြီး အိမ်ဘုရားကျောင်းဆောင်မှာဖြစ်ဖြစ်၊ စေတီ ပုထိုးတော်တွေရဲ့ တနင်္လာထောင့်အရပ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ပူဇော်ဆက်ကပ်လိုက်တာပါပဲ။ ဘုရားကို ပန်းကပ်တာချင်းအတူတူ အဲဒီလိုလေး အစီအရင်ကို အချိန်အခါနဲ့ ကပ်လှူမယ်ဆိုရင် လတ်တလော လောကီအကျိုးလည်း ရပြီး ကုသိုလ်ထူးတာပေါ့ဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ရှင်းပြ ပြောပြလိုက်ပါ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ပြောစကားကို တွေးတွေးဆဆနှင့် နားထောင်နေသော ကိုအရှည်ကြီးက ခေါင်းတညိုတံညိုတံလုပ်ရင်း -

“အေးဗျာ။ ငွေကို ရေဆေးပစ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ငွေကို သန့်စင်ပစ်လိုက်တာပဲဗျာ။ ဒါ ဂမ္ဘီရနည်းပဲလေ။ တွေ့ရင် တွေးသလောက်၊ ဉာဏ်ကြီးရင် ကြီးသလောက် အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီးပဲဗျာ။ ဒီအကြောင်းကို မြန်မြန်သာ လိုက်ရေးပေးတော့ မခါရေ။ လူတွေ ငွေကံပွင့်ပြီး ကြီးပွားချမ်းသာအောင်လို့ပါဗျာ”

ဟူ၍ ပြောလိုက်ပြီးလျှင် လက်ချိုး၍ လာမည့် တနင်္ဂနွေနေ့ညကို မိတ်ဆွေတော် ကိုအရှည်ကြီးသည် တွက်စစ်လိုက်ရင်း ကျေးကျွန်ုပ်နပ်ဖြင့်...

“လာမယ့် တနင်္ဂနွေညတော့ ကျုပ်လည်း လှူဆရာခန့်ရေ”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် စကားပိုင်းသိမ်း၍ ပြန်သွားပါလေတော့သည်။

၂၀၁၆ - နိုဝင်ဘာလ ခုနစ်နေ့သားသမီးများအတွက်

စားရေ့ ဂမ္ဘီရ ကံကြမ္မာဟောကိန်း

သဘာဝဓမ္မ ဆရာသက်

၁ - ဂဏန်းသမားများ

မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၁ရက်၊ ၁၀ရက်၊ ၁၉ရက်၊ ၂၈ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၁-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။

တစ်ဂဏန်းပိုင်ရှင်တွေဟာ ဒီလထဲမှာ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ စိတ်မပီပီးအောင် နေဖို့ လိုပါတယ်။ ကတိပေးထားမိတာတွေ ကတိမပျက်အောင် ဂရုစိုက်ပေးပါ။ စကားအပြောအဆို ချို့သာပါ။ အဲဒီလို နေထိုင်ရင် လူကြီးသူမတွေက ချီးမြှင့်မြှောက်စားတာ ခံရမယ်။ အခွင့်အလမ်းတွေ ပွင့်လင်းမယ်။ ငွေကိစ္စ စိတ်ပီပီးရတာလေးတွေ ကြုံလာတတ်ပေမယ့် မှချ ပြန်ပြီး အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ သတင်းကောင်း ကြားရမယ်။ မိသားစုကိစ္စမှန်သမျှ နှုတ်ဆိတ်ပြီး နေလိုက်ပါ။

ယတြာ။ ။ ဘုရားမှာ အင်္ဂါထောင်မှ နေပြီး အနီရောင် ပန်းတစ်စည်း နှင့် ဆီမီး (၄)တိုင် ပူဇော်ကာ၊ ကျကျနန ဘုရားဝတ်ပြုပါ။
ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၄ ၊ ၅ ၊ ၀)ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

၂ - ဂဏန်းသမားများ

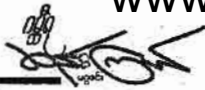

မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၂ရက်၊ ၁၁ရက်၊ ၂၀ရက်၊ ၂၉ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၂-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။

နှစ်ဂဏန်းပိုင်ရှင်တွေဟာ ဒီအချိန်က ကိုယ် လုပ်စရာရှိတာတွေ တွန်းတိုက်ပြီး လုပ်သင့်ချိန်ပါ။ အဆက်အသွယ်ကောင်းတွေလည်း ရလာတတ်တယ်။ အလုပ်ကိစ္စတွေမှာ အပြောင်းအလဲတချို့ ကြုံလာတတ်တယ်။ နေရာထိုင်ခင်းအတွက် အသေးစား ပြင်ဆင်မှုလေးတွေ လုပ်ဖြစ်တတ်တယ်။ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စတွေ အဆင်ပြေမယ်။ ငွေကို စိစစ်ချွေတာပါ။ ကံကောင်းနေပါတယ်။ စားကောင်းသောက်ဖွယ် လက်ဆောင်ရလိမ့်မယ်။

ယတြာ။ ။ ပန်းလှလှလေး တစ်ပွင့်၊ သောက်တော်ရေ တစ်ခွက်၊ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် လှူဒါန်းပူဇော်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြုလိုက်ပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၄ ၊ ၆) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

၃-ဂဏန်းသမားများ

မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၃ရက်၊ ၁၂ရက်၊ ၂၁ရက်၊ ၃၀ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၃-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။

သုံးဂဏန်းပိုင်ရှင်တွေဟာ ဒီကာလမှာ မိတ်သစ်တွေသစ်၊ အလုပ်သစ်တွေနဲ့ ပတ်သက် ဆက်စပ်လာတတ်ချိန်ဖြစ်တယ်။ တိုးတက်မှုတွေ ကြုံချိန်ပါပဲ။ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရှုမြင် သုံးသပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားဖို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာပါ။ ဒီလပိုင်းမှာ ပွင့်လင်းသွားမယ့် အတွေ့အဆုံတွေ၊ ကုသိုလ်ကံတွေ၊ အသိအမြင်တွေဟာ ဘဝအတွက်ပါ အရေးပါတဲ့ တိုးတက်မှုတွေဖြစ်မယ်။ ရပ်ဝေးအဆက်အသွယ်တွေ ရတတ်တယ်။ ငွေအထူးဝင်မယ်။ စိတ်ချမ်းသာရမယ်။

- ယတြာ။ ။ အတူရှိနေသူတွေနဲ့ တည်တည်ရှိရှိ၊ စိတ်တူကိုယ်တူ နေလိုက်ပါ။ ဒီကာလမှာ အဓိက လိုအပ်ချက်က အိမ်ထိကံစမ်းရန်။
- (၃ ၊ ၅ ၊ ၇)ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

၄-ဂဏန်းသမားများ

မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၄ရက်၊ ၁၃ရက်၊ ၂၂ရက်၊ ၃၁ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၄-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။

လေးဂဏန်းပိုင်ရှင်တွေဟာ ဒီအချိန်မှာ ရတနာတော်မြတ်သုံးပါး အရိပ်ကို မမှိတ်မသုန် ယုံကြည်စွာ ခိုလှုံထားသင့်ချိန်ပါ။ ရုတ်တရက် ခါးနာ၊ ခါးမြက်ဖြစ်တတ်တယ်။ ရင်းနှီးသူတစ်ဦးဦးက အထင်အမြင်လွဲထွက် ခံရမယ်။ သူတစ်ပါးစကားတွေ လုံးဝ နားမယောင်မိပါစေနဲ့။ ဒီအချိန်မှာ ငွေကို တတ်နိုင်သလောက်လှူပါ။ စွန့်ကြဲပါ။ အလုပ်မှာ ရန်ရှိနေတယ်။ စိတ်ရှည် သည်းခံပါ။ အစစမှာ ကိုယ်က ပေးဆပ်ဖို့ ကြိုးစားရင်း အစားပြန်ပြီး ပြေလည်လာပါလိမ့်မယ်။

- ယတြာ။ ။ ဒီရက်ထဲမှာ ဘုရားစေတီတစ်ခုခုသို့ သွားပြီး ထိရောက် လှတာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာတွေ ပြုပြီး ကုသိုလ်ပြုရန်။
- (၇ ၊ ၁ ၊ ၆)ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

၅-ဂဏန်းသမားများ

မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၅ရက်၊ ၁၄ရက်၊ ၂၃ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၅-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။

ငါးဂဏန်းပိုင်ရှင်တွေဟာ ဒီလထဲမှာ ဘာလူမှုရေးမှ တွေးမနေနဲ့။ ကိုယ်လုပ်စရာရှိ တာကိုသာ စူးစူးစိုက်စိုက်လုပ်နေလိုက်ပါ။ ငွေဝင်မယ်၊ စက်ပစ္စည်းဝင်မယ်၊ ကောင်းသတင်း တွေလည်း ကြားရတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလပိုင်းမှာ လူနာမေး သွားရတတ်တယ်။ သွားလိုက်ပါ။ အိမ်မှာရော၊ အလုပ်မှာရော ကြီးတဲ့လူနဲ့ စကားများစရာ ကြုံတတ်တယ်။ သည်းခံပြီး ရှောင်နေလိုက်ပါ။ ဒီတစ်လက နေတတ်အောင်နေရင် အစစ အဆင်ပြေမယ်။

ယတြာ။ ။ နင်းဆီအနီရောင်တစ်စည်းကို ဝယ်ပြီး လမ်းတစ်နေရာရာမှ အမှိုက်ပုံးမှာ ပစ်ချထားခဲ့လိုက်ပါ။
ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၄ | ၅ | ၇) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

၆-ဂဏန်းသမားများ

မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၆ရက်၊ ၁၅ရက်၊ ၂၄ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၆-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။

ခြောက်ဂဏန်းပိုင်ရှင်တွေဟာ ဒီလပိုင်းမှာ ဘာကိစ္စမှ သူတစ်ပါးစကား နားမယောင် မိမို့ အရေးကြီးတယ်။ စိတ်တွေလည်း ကယောက်ကယက်ဖြစ်နေမယ်။ အားမကျသင့်တာ တွေ အားကျမိတတ်။ လက်မခံသင့်တာတွေ လက်ခံမိတတ်။ အတုကို အစစ်ထင်တတ်။ အပေါ်ယံတွေကို အထင်ကြီးမိတတ်။ စိတ်ကို ကြည်လင် ရွှင်ပျံ့အောင် ထားပါ။ အစစ စိတ်ရှည်ပါ။ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ နေပါ။ စိတ်ထွေပြားတာ၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်တာတွေ ကိုပြင်လိုက်တာနဲ့ အစစ အဆင်ပြေမယ်။

ယတြာ။ ။ နင်းဆီနီ (၄)ပွင့်ကို ဝယ်ပြီး ဘုရားတစ်ဆူချမှ စိတ်ပါလက်ပါ လှူကာ ဘုရားဖူးလိုက်ပါ။
ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၄ | ၇ | ၁၀) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

၇-ဂဏန်းသမားများ

မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၇ရက်၊ ၁၆ရက်၊ ၂၅ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၇-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။

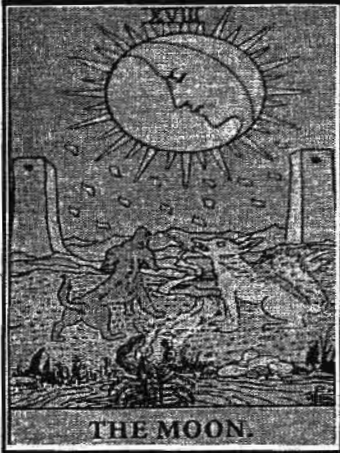
ခုနစ်ဂဏန်းပိုင်ရှင်တို့သည် ဤလတွင် ဒီလထဲမှာ အနှောင့်အယှက်၊ အဟန့်အတား၊ အခက်အခဲတချို့ကို ကြုံရတတ်ချိန်ပါ။ အနေအထိုင်၊ အပြောအဆို ဆင်ခြင်ပါ။ နေရတာ မပျော်သလိုလည်း ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ကံဇာတာညံ့နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကုသိုလ်ကံ ပွင့်ပေးဖို့ လိုနေတာပါ။ တစ်အိမ်လုံး တရော်ကင်ပွန်း နံသာရည်နဲ့ ဖျန်းပေးပါ။ အထူးသဖြင့် ဘုရားကျောင်းဆောင်ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးပါ။ လာဘ်ရှင် ငွေဝင်လာပါလိမ့်မယ်။ အချစ်ရေး စိတ်ရှည်ရမယ့်အချိန်ပါ။

ယတြာ။ ။ နံနက်စောစောမှာ မေတ္တာသုတ်ကို ပွားထုံပြီး သတ္တဝါများကို ထေးထေး နက်နက် မေတ္တာပို့ပါ။
ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၃ | ၅ | ၂) ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၈ရက်၊ ၁၇ရက်၊ ၂၆ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၈-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။

၈ - ဂဏန်းသမားများ

ရှစ်ဂဏန်းပိုင်ရှင်တွေဟာ ဒီလထဲမှာ စိတ်ဒွိဟဖြစ်စရာတွေ ကြုံလာတတ်တယ်။ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာကိုသာ ထိထိမိမိ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေလိုက်ပါ။ ဘေးစကားတွေကို အာရုံမပြုပါနဲ့။ ငွေအထူးဝင်မယ်။ ငွေကို ချွေတာပါ။ မိသားစုမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာလေးတချို့ ကြုံတတ်တယ်။ ဘာမှ အထွေအထူးအညံ့မရှိပါဘူး။ ကိုယ့်စိတ်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ထားပေးတာနဲ့ အစအဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မယ်။ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်ပြေမယ်။

ယတြာ။ ။ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးမှာ ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို (၁၈)ခေါက်တိတိ ပူဇော်ပြီး ဘုရားရှိခိုး ကုသိုလ်ယူလိုက်ပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၉ | ၂ | ၀)ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

မည်သည့်နှစ်၊ မည်သည့်လတွင်မဆို ၉ရက်၊ ၁၈ရက်၊ ၂၇ရက်တို့တွင် မွေးဖွားသူများသည် ၉-ဂဏန်းသမားများဖြစ်သည်။

၉ - ဂဏန်းသမားများ

ကိုးဂဏန်းပိုင်ရှင်တွေဟာ ဒီလပိုင်းက လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အချိန်မျိုးပါပဲ။ အများစုရဲ့ မျက်နှာသာပေးတာ၊ အရေးပေးတာတွေ ခံယူခွင့်ရမယ်။ သိပ်ပြီး လာဘ်ရွှင်လာမယ်။ ဒီလထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်က စွပ်စွဲပွတ်ခတ်ပြောဆိုတာမျိုးကိုတော့ ခံရတတ်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကံကောင်းနေချိန်ပါ။ ငွေရေးကြေးရေးမှာ နှုတ်မလွယ်မိပါစေနဲ့။ လက်မလွယ်မိပါစေနဲ့။ အဖိုးတန် ပစ္စည်းဝင်တတ်ပါတယ်။ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး အထူးသာယာနေမယ်။

ယတြာ။ ။ အိမ်မှာပဲ မေတ္တာသုတ်ပရိတ်တော်ကို စိတ်ပါထက်ပါ ရွတ်ဖွားပြီး မေတ္တာဖြန့်ဝေပေးပါ။

ထိကံစမ်းရန်။ ။ (၅ | ၁ | ၃)ဂဏန်းတွေ လာဘ်ကောင်းနေပါတယ်။

နုလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ
သဘာဝဓမ္မ ဆရာသင်
(ဖုန်း ၀၉ ၇၉၇၉၃၄၇၀၀)

www.burmeseclassic.com